DÜŞ
PEŞİME
SAGE TAYLORS

Londra sosyetesinin büyük mirasyedilerinden Olivia Kelly, altı ay içinde aşık olduğu adam ile evlenmişti. O güne dek hayatındaki tek zorluk: aile servetini idare etmek ve peşinde bir basın ordusuyla gezmek olan Olivia sonunda yakışıklı ve varlıklı bir adamla hayatını birleştirmişti, ancak damadın düğün gecesi esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmasıyla bu mutluluğu kısa sürdü.

Damat kayıp gelin ise umutsuzdu...

Skandal haber basına sızmadan evvel kocasını bulabilmek için tek yol özel bir dedektiflik şirketiyle anlaşmaktı. Şirketin önerdiği adam ise kelimenin tam anlamıyla bir baş belasıydı.

Ne yazık ki Olivia'nın Max Walker denen bu adama ihtiyacı vardı. Fakat bu, onun küstahlıklarını kabul edeceği ve her fırsatta ona haddini bildirmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Biri; inatçı, dik başlı, hırçın ve güzel.

Diğeri; zeki, küstah, kurnaz, çapkın ve yakışıklı.

Peki, birbirlerine kutuplar kadar zıt olan bu ikili, çıktıkları yoldan yara almadan geri dönmeyi başarabilecek mi?

"Düş peşime!"
size sınırsız kahkaha,
eğlence ve aşkı bir arada sunuyor.

"Bela mı arıyorum? Hadi düş peşime!"

Yetişkin okurlar içindir

LOLLA

DÜŞ PEŞİME

SAGE TAYLORS

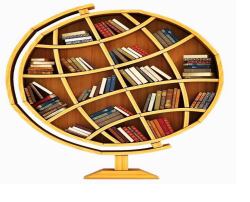

Ninova

DÜŞ PEŞİME
SAGE TAYLORS

Genel Yayın Yönetmeni: Funda Gül
Editör: Özge Özdemir
Son Okuma: Almina Çınar
Kapak Tasarımı: Meryem Özel
Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Ağustos 2024
ISBN: 978-625-94695-6-0
Sertifika No:74965

SAGE TAYLORS © 2024

Bu kitabın yayın hakları MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK BASIM YAYIN DAĞITIM DIŞ TİC. LTD. ŞTİ'ne aittir. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Lolla Yayınları
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL

Baskı ve Cilt
MENDİREK YAYINCILIK MATBAACILIK
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok
NO: 83 /2 İÇ KAPI NO: 323 ZEYTİNBURNU/ İSTANBUL
Sertifika No:74965

"Bela mı arıyorsun?
Hadi düş peşime!"

Duzenleme
Ny.ozlem

1. BÖLÜM

"Se-ni... *Hık!* Lanet olasıca... *Hık!* Herif... *Hık!* Bana bunu ya-yapamazsın."

"Beni buna sen mecbur ettin dostum."

Ayaklarının dibindeki adam, yağmurun ıslattığı soğuk kaldırımda, dolaşan diliyle bir şeyler daha geveledikten sonra, yerde sessiz bir şekilde yatmaya devam etti.

Max, birkaç adım daha yaklaşıp adamın baş ucunda durdu. Sanırım sızmıştı.

Karanlık sokağın bir ucundan diğerine, bıkkınlıkla bir bakış attı. Lağımlardan yükselen beyaz dumanlar, sisli Londra havasına karışıyor, sokağın başındaki tek yıldızı bile hak etmeyen dükkânlardan birbirine karışmış ağır yemek kokuları, sokağı şehre çöken sis gibi dolduruyordu. Bir kedi, çöp bidonlarından birini devirince ses ıssız sokakta gök gürültüsü gibi yankılandı.

Max, cebinden sigara paketini çıkarıp bir tanesini dudaklarının arasına aldı. Yakmayacağını biliyordu. Hiçbir zaman yakmazdı. Sigara içmeyi tamı tamına altı ay, üç hafta, beş gün ve on sekiz saat önce bırakmıştı. Saydığından değildi tabii. Sadece dudaklarının arasında olmamasına henüz hazır değildi. Tütünün o baştan çıkarıcı ham kokusu burun deliklerine dolarken adamın aniden öğürerek yerde kıvranmaya başladığını görünce dişlerini sıktı.

Ağzıyla içmeyi bilmeyen insanların sırf cebinde parası var diye bir mekâna girmelerinden ve sarhoş olduktan sonra da sağa sola saldırmalarından bıkmıştı. Öfkelenmemesi gerektiğini biliyordu. İşi güvenliği sağlamaktı ama Tanrı biliyor ya bazen bu geceki gibi sabrını zorlayanlar oluyordu ve Max bu işe daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Özel yapım saatine baktığında kronometresi ona, eve gidebilmek için iki saati daha kaldığını söylüyordu. Ceketinin yakalarını düzeltirken bir düğmesinin kopmuş ve kol altının sökülmüş olduğunu fark etti. *Siktir!*

Bu elindeki en iyi takımlarından biriydi. Dolabında yalnızca iki takımı olduğu aklına gelince adamı hırpalamaktan daha fazlasını yapmadığı için pişmanlık duydu.

İç geçirirken bundan iki sene evvel hayatının ne kadar düzenli ve iyi gittiğini düşündü. Evliydi ve Birleşik Krallık'ın uluslararası haber alma servislerinden birinde bir işi ve onu seven arkadaşları vardı. Orduya çok genç yaşta yazılmış, zamanla işinde en tepeye kadar ulaşmıştı. Zorlu takipler, akıl almaz suikastlar ve İngiltere'nin en önemli adamlarını koruma görevini üstlenmişti. İşinde iyiydi fakat bir koca olarak o kadar da iyi sayılmazdı.

Bir süre sonra karısının istediği şeyin sadece seksten ibaret olmadığı anlaşılmıştı. Evliliğin ilk zamanlarında uzun iş seyahatlerine ve gece mesailerine katlanan Emily, sonunda isyan etmişti. Günler, bazen haftalar süren işleri yüzünden evini ihmal ettiğinin farkındaydı. İşini önemsiyordu. Karısının istediği pembe panjurlu bir ev ve dizinin dibinden ayrılmayacak, onu her hafta sonu barbekü davetlerine ya da akşam yemeklerine götürecek bir kocaydı. Max, öyle biri değildi ama belki olabilirdi. Şimdi düşününce biraz çabalamanın kimseye zararı olmayacağının farkındaydı. Belki de onun gibi bir adamın, evlilik bağı kurması başlı başına bir hataydı. Öyleyse neden evlenmişti? Aşk için mi? Hiç sanmıyordu. Emily güzel ve hoş bir kadındı. Başlarda onunla iyi anlaştığını ve ortak yönlerinin olduğunu sanmıştı. Arkadaşlarından çoğu evliydi, çocukları, -düzenli olmasa da- mutlu bir hayatları vardı. Max, kendisinin de bu lükse sahip olabileceğini düşünmüştü. Ne yazık ki kadınların işleyişini anlamak onun için silahlardan daha zordu.

Her gün bitmek bilmeyen kavgalara, bir yenisi daha ekleniyordu. Max, zamanla kendisiyle birlikte evlendiği kadını da mutsuz ettiğini fark etmiş ve işini bırakmasına sebep olan olaydan bir yıl sonra da evliliği bitmişti.

Emily'i değil ama işini özlüyordu. Köpekler gibi hem de. Keşke zamanı geri alabilseydi. Belki o zaman, o göreve asla gitmez veya daha farklı bir yol izlerdi. Ölümüne sebep olduğu arkadaşlarıyla cenazedeki aileleri gözünün önüne geldikçe, MI6'dan ayrılarak doğru kararı verdiğine inanıyordu. *Artık işe yaramaz herifin tekiydi.*

Yerde kımıldamakta olan sızmış adama bakıp kaşlarını çattı. Acaba onu evde bekleyen birileri var mıydı?

"Hey Max!" diye seslendi, bar sahibi Rom. "O hergelenin bu gece bana verdiği zarar bir yüzlükten fazla. Sakın tahsilatı yapmadan onu bırakayım deme!"

Max, sigara izmaritini dudaklarının arasında çevirirken adamın ceplerini yoklamaya başladı.

Gerilen düğmelerinden fırlayacakmış gibi duran göbeğinin altındaki kemer de iyice gerilmişti. Adamın eskiden ütülü olan gömleği şimdi kırış kırıştı ve ceketi Tanrı bilir neredeydi. Vücudunu güçlükle çevirdikten sonra arka cebinden cüzdanına ulaştı. İçinde yeterince banknot olmasına sevinmişti. Görünürde pek çulu olan bir herife benzemiyordu ama zaten paranın kimde olduğu insanın yüzüne bakınca da anlaşılmıyordu.

Bir yüzlüğü bar sahibine, diğerini ise takımına zarar verdiği için kendisine ayırdıktan sonra cüzdanı yerine koyup adamı tekrar düzeltti.

"İşlem tamam."

"Güzel. Şimdi onu götür buradan."

Max, omzunun üzerinden adamı ürkütecek bir bakış fırlattı.

"Oradan bakıldığında bebek bakıcısına falan mı benziyorum?"

"Elbette hayır."

"İyi. Çünkü değilim."

Yaşlı adam, yüzünün yarısını kaplayan beyaz sakallarının arasındaki ince dudaklarıyla bir küfür mırıldandı.

"Aslında tam olarak söylemek istediğim şey-"

Tam o esnada yerdeki adam yeniden öğürmeye başlayınca kusmuğu bir adım geriye sıçrayan Max'in ayakkabılarını kıl payı sıyırdı.

"*Hay sikeyim!* Bu işten nefret ediyorum."

Sarhoş adamı kusmuğunun içinde bırakıp şaşkın bar sahibinin yanına yürüdü.

"Onu arka sokağımda öylece bırakamazsın."

"O hâlde evine kadar kendin taşı."

"En azından bir taksi çağıramaz mıydın?"

"Neden sen yapmıyorsun?"

Max, ceketinin yakalarını düzelterek koridordan müzik seslerinin geldiği yöne doğru yürürken bar sahibi arkasından söylenmeye devam ediyordu.

"Ha, bu arada biri barda seni soruyordu. Arkadaşınmış. İsmini söyle mişti ama unuttum."

Max, kim olduğunu biliyordu. Britanya'da onu bu köhne barda bula bilecek tek bir adam tanıyordu. Çok geçmeden adamı, giydiği pahalı takımının içinde taburesinde oturmuş, ona sırnaşmakta olan bar sineklerinden biriyle sohbet ederken buldu. Ellilerinin sonunda ve hâlâ bir aktör kadar yakışıklı görünen Orlando, önündeki gazetenin üzerindeki bardağıyla oynuyor, onunla flört etmeye çalışan kadının her lafına karşılık sessizce gülümsüyordu.

Max, çaktırmadan yanındaki tabureye oturup arsızca sırıttı. Barmaide göz kırparak ona 'Her zamankinden' işareti çaktı. Kadın, titrek bir gülümsemeyle karşılık vererek yarım duble doldurduğu bardağı tezgâhın üstünden ona doğru kaydırdı. Max, içkisinden ilk yudumu alırken bile adam varlığının farkında değildi.

"Güzel karın şu an yaptığın şeyi görse hakkında ne düşünürdü Orlando?"

Adam irkildi ve başını çevirip Max'e kibirli bir bakış atarken, "Herhâlde yakışıklı bir adam olduğum için çekim alanıma çok fazla kadının girdiğini düşünürdü." diye cevap verdi.

"Dikkat et de o kadınlar pantolonunun içine de girmesin."

Adamın kaşları çatıldı. "Liz ona sadık olduğumu bilir. Ben karımı asla aldatmam."

Max, "Bahse var mısın?" demeden önce kadehinden bir yudum daha aldı. "Çünkü şu hâlini görse Liz'in senin derini yüzeceğine ve kalın derinden kendine yeni bir çift ayakkabı yapacağına karşılık tüm mal varlığımı ortaya koyabilirim."

"Tek mal varlığının avucunda tuttuğun testislerin olduğunu düşünürsek ilgimi çekmediğini bilmeni isterim."

Max, başını geriye atıp gür bir kahkaha patlatınca içki servisi yapan kadınlardan biri iç geçirerek kirpiklerinin üzerinden genç adama baktı. Orlando da gülmeye başlamıştı. Max, kadehini onunkine tokuşturup yudumladı.

"Her zaman müthiş bir espri anlayışın olduğunu düşünmüşümdür dostum. Bu seni çekilir bir adam yapıyor."

"Karım da aynısını söylüyor."

Orlando'nun yanındaki kadın konuşulanlardan sonra orada fazlalık olduğunu anlayınca şansını başka masada denemeye karar verdi.

"Liz nasıl? Ya çocuklar?"

"Hepsi iyi. Büyüğü bu hafta sonu bir okul gezisine katıldı. Su canlılarını incelemekle ilgili garip bir araştırma mı ne yapacaklarmış. İki günlük bir kamp gezisi. Ufaklık ablasının yokluğunda bu akşam evde kız kıza pijama partisi yapmak istedi. Bu yüzden Liz'i ve beni evde istemedi. Ben de bu fırsatı değerlendirip karımla baş başa yemeğe çıktım. Biraz dolaştıktan sonra onu yeniden eve bıraktım ve gelip seni bir kontrol edeyim dedim."

"O hâlde her şey yolunda."

"Benim açımdan öyle ama senin için..." derken çevreyi işaret etti Orlando. "Aynısını söylemem mümkün değil."

"Ben iyiyim merak etme." Max omuz silkti. "Hayatım pekâlâ yolunda benim."

İçki bardağını avucunda döndüren Orlando, dudak büktü. "Külahıma anlat onu sen."

"Bir dahaki sefere onu da yanında getirirsen anlatırım."

"Yapma Max! Böyle yerlerin adamı olmadığını daha kaç kere anlatmam gerekiyor sana. Şu hâline bir bak!"

"Ne varmış hâlimde?"

"Ucuz fahişelerin çalıştığı bir barda üç kuruşa fedailik yapıyor, bayat içki ve kusmuk kokuyorsun." Orlando onu koklayıp yüzünü buruşturdu. "Tanrı aşkına en son ne zaman banyo yaptın?"

"Sanırım geçen hafta, neden sordun?"

"Yüce Tanrım..."

"Şakaydı. Sadece üç gün oldu."

Adam yeniden homurdanırken Max sırıttı. Onunla uğraşmaktan zevk alıyordu.

"Ne demek istediğimi gayet iyi anladın seni budala ama o kadar kalın kafalısın ki bir türlü kendine itiraf edemiyorsun."

"Dinle Orlando, yaşamımı idame ettirmek için faturalarımı ödemeye ve lanet karnımı doyurmaya ihtiyacım var. Bunun için de düzenli bir işim olmalı."

"Ben de onu söylüyorum işte! Neden burası yerine yeniden benimle çalışmıyorsun?"

"Kalsın. Şirketin gayet iyi, sen de iyi ve anlayışlı bir patronsun ama iş tanımın bana pek uymuyor. Beni en son gönderdiğin güvenlik işinde yaşananları hâlâ unutmadım."

Max, ünlü bir film yıldızının korumalığını yaptığı zamanları hatırlayınca aniden ürperdi. Kadının lânet bir egosu ve bağırdığında etrafındaki camları titretecek kadar tiz bir çığlığı vardı. Max, kadının güvenliğinden sorumlu olacakken sonunda kadının peşinde ayak işleri için koşturan bir kukla olup çıkmıştı. İstifa etmesine lüzum kalmamıştı çünkü kadın ilk turnesinde Orlando'dan yerine başka birini bulmasını istemişti.

Diğer işlerde de benzer sebeplerle hüsrana uğramıştı. Bir senatörün oğluna şoförlük dersi vermek ya da kayıp bir kız çocuğunu aramak ona göre işler değildi. Kızın oyun evinin bahçesinde bir köpek kulübesinde saklandığını öğrendiğinde Max, insanların onunla çalışmak için mi yoksa dalga geçmek için mi para ödediklerini sorguluyordu.

Orlando'yla MI6'da dost olacak kadar uzun süre birlikte çalışmışlardı. Adam emeklilik primlerini -*Max'in karısına nafaka olarak ödediğinin aksine*- iyi bir yatırım olarak kullanmış, özel bir dedektiflik ve güvenlik şirketi kurmuştu.

Max'in başına gelenlerden sonra ona kaç kez yardım etmeyi teklif etmiş, defalarca iş bulmuş, yeri geldiğinde de borç vermişti. Max, yaptıkları için arkadaşına ölene dek minnettar kalacaktı. Ne yazık ki hiçbir iş ona göre değildi. Sonunda hayatını düzene sokmakta başarısız olduğunu kabul etmiş ve pes etmişti. Bunda anlaşılmayacak ne vardı?

"Hangi işin sana göre olduğunu bildiğini sanmıyorum. Hepsine ayrı bahaneler uydurdun. Senin derdin ne?"

"Belki de yalnızca rahat bırakılmayı istiyorumdur." Max, içkisinin son yudumunu kafasına dikerken masalardan birinde bir hareketlenme gördü. Gözlerini kısarak sigara dumanının havada oluşturduğu sisin arasından karanlık köşeye doğru baktı. İki adam tartışmaya başlıyordu. *Kahretsin.*

"İşte bunu kafandan silsen iyi edersin. Pis nefesimi daima ensende hissedeceksin. Benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Max göz ucuyla adamların tartışmalarının boyutunu tartarken en azından beş dakikası daha olduğunu hesapladı.

"Benim için yaptıklarını takdir ediyorum Orlando ve inan bana sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Senden tek istediğim lanet işine bakman ve beni rahat bırakman. Ve eğer nefesinin koktuğunu düşünüyorsan gidip bir naneli şeker çiğne."

Orlando homurdanarak içkisini zorlukla bitirdi. "Bu berbat içkiye ve sana katlandığım için gerçekten aklımı kaçırmış olmalıyım."

Max'in dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı. Sonra gözü, önlerinde duran gazetedeki baş sayfa haberine takıldı.

BUZLAR KRALİÇESİ SONUNDA GÖNLÜNÜ ÇALMAYI BAŞARAN ESRARENGİZ BİR ADAMLA DÜNYAEVİNE GİREREK JET SOSYETEYİ ŞAŞIRTTI.

Başlığın altında bir düğün fotoğrafı vardı. Smokin giymiş ve saçları özenle taranmış yakışıklı bir adamın elini tutan, zarif ve uzun bir elbise giyen gelinin fotoğrafı kilise çıkışında uzaktan çekilmişti. Kadının kibar tebessümü yüzünü kaplayan kocaman şapkasının altından hafifçe belli oluyordu. Adamın gülümsemesi ise diş macunu reklamlarındaki gibi ışıl ışıldı. Alkışlayan konuklar ve basın iki tarafta etten bir duvar gibi sıralanmışlardı.

"Ne düşünüyorsun?"

Max, gözlerini haber kupüründen ayırmadan eliyle gazeteye vurdu.

"Bazen hayatının yolunda gitmesi için annenin karnından şanslı bir piç olarak doğman gerektiğini düşünüyorum."

Orlando haber başlığını görünce sırıttı. "Herkes o kadar şanslı doğmuyor ne yazık ki. Bazı piçlerin şanslarını kendileri yaratmaları gerekiyor."

"Haklısın." dedi Max ve kavganın şiddetlendiğini fark ederek yavaşça ayağa kalktı. Gitme vaktiydi.

"Nereye?"

Max arkadaşının omzuna vurmak için bir anlığına durdu.

"Eve git dostum. Orada seni bekleyen mükemmel bir karın ve harika çocukların varken onların tadını çıkar. Beni düşünmekten vazgeç. Bu arada berbat içkin müesseseden." Barmaide tekrar göz kırptı. Kadın uysalca başını sallayarak mesajı aldığını belirtti.

Max giderken Orlando arkasından seslendi.

"Bir dahaki sefere sana bir teklifle geldiğimde bana hayır demeden önce düşüneceğine dair söz ver."

Max, gülümserken başını sağa sola sallıyordu. "Evine git Orlando."

Orlando bir küfür savurdu.

Saçındaki son tokayı da çıkararak birbirine eşit mesafede olacak şekilde masanın üzerine yan yana dizdi. Çözülen iri telli bukleler sırtından aşağıya bir şelale gibi dökülüyordu. Saç fırçasını eline alarak ayna karşısında her gece yaptığı gibi fırçalamaya başladı. *Tam elli kez.*

Bu alışkanlığı ona annesi öğretmişti. Yatmadan önce elli fırça darbesi saçlarını yumuşatıyor, yan tarafından sarkıttığı tek bir kalın örgü sabaha dek birbirine girmesini engelliyordu. Fakat bu gece saçlarını örmeyecekti.

Yüzündeki makyajın bir kısmını çıkarmış, yalnızca parlatıcı ve biraz allık bırakmıştı. Ne de olsa düğün gecesiydi. Her zamankinden biraz daha özel hissetmeliydi.

Bir gün önce Shawn ile şehrin en eski kiliselerinden birinde dünyaevine girmişlerdi. Mihrapta onu bekleyen adam, yakışıklılığı ve gülüşüyle etrafa âdeta güç ve enerji saçıyordu. Olivia, daha onu tanıdığı ilk gün bu gülümsemeye hayran kaldığını düşünüyordu.

Shawn ile bir iş yemeğinde tanışmış ve yemekten sonra geçtikleri barda geç saatlere kadar sohbete dalmışlardı. Adam başlarda sahibi olduğu lojistik şirketiyle, Olivia'nın yurt dışından getirttiği özel mallarının ulaşımını sağlamak için anlaşma yapmaya çalışıyordu. Daha sonra ise adam onunla ilgilendiğini belli etmişti.

Shawn'ın alanında ne kadar tecrübeli olduğunu bilmiyordu ancak iş kadınları etkilemeye geldiğinde tam bir uzman olduğunu düşünüyordu. Bakımlı ve şıktı. Ağzı iyi laf yapıyordu. Daima nazik ve düşünceliydi.

Olivia, çekimser bir kadın değildi. Erkeklerle başarısız deneyimlerinden sonra aşk hayatıyla iş hayatını karıştırmamayı öğrenmişti. Özellikle o berbat uçak kazasında sevdiği iki insanı kaybedip yalnız başına kaldığında insanlara güvenmek daha da zorlaşmıştı.

Gerçi pek de yalnız sayılmazdı. Şirketin başına geçene kadar amcası ve yengesi daima ona destek olmuş, onlar öldükten sonra da kuzeni Linda sağ kolu olmuştu.

Yine de konu erkekler olduğunda temkinli davranmaya çalışıyordu. Onların bir kadın üzerindeki olumsuz etkilerini, bir gülüşün ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Çevresindeki erkeklerin çoğu servetinin peşindeydi. Geriye kalanlar ise yalnızca klişe derecesinde romantikti.

Oysa Shawn onlardan çok farklıydı. Daha ilk günden onun ne kadar asil ve gururlu bir yapıya sahip olduğunu anlamıştı. Sıra dışı bir girişimciydi. Üstelik zengindi. Yani *Kelly Gayrimenkullerine* ihtiyacı yoktu. O sadece Olivia'yı sevdiği için onunla evlenmek istiyordu. Bunun doğruluğunu hissetmek sonunda nikâh masasına oturtacak gücü kendisine vermişti. Ve işte, şimdi buradaydı.

Kocası düğünden bir gün sonraki resepsiyon bitince konuklarını uğurlamış ve ertesi günkü balayına çıkmadan önce ülkenin en prestijli otellerinden birinde bir balayı süiti kiralamıştı.

Düğün gecelerini evlerinde de geçirebilirlerdi fakat Shawn baş başa olmakta ısrar etmişti. Bu gece hiç kimsenin onları rahatsız etmesini istemiyordu. Yalnızca o ve yakışıklı kocası olacaktı.

Fırçalama işi bitince her zaman kullandığı pahalı parfümünden boynuna ve bileklerine bir miktar sıktı. Ayağa kalkıp boy aynasında kendine bakınca yanaklarının hafifçe kızarmaya başladığını fark etti. Genç bir bakire değildi ama uzun zamandır girdikleri seks perhizi bu gece sona erecekti. Olivia bu sürede o kadar kızışmıştı ki fikir ondan çıktığı için şimdi kendisini tokatlamak istiyordu.

Üzerinde fildişi renginde dizlerini örten sade, dantelli bir gecelik vardı. İnce askıları ve zarif işlemeleriyle göğüs oluğunu tamamen ortaya çıkarıyor, arkadan beline kadar oyulan kısmı sırtını açıkta bırakıyordu. İki yanındaki derin yırtmaçlar baldırlarını seksi bir şekilde gösterirken kloş etekleri hareketlendikçe biçimli bacaklarını sergiliyordu. Daha önce böyle seksi şeyler giymeyi umursamıyordu. Oysa şimdi...

Geceliğin yumuşacık ipek kumaşında ellerini gezdirdi ve o gece uzun zaman sonra ilk defa Shawn'la karşılaşacağı için tuhaf hissetti. Shawn'ın da resepsiyon boyunca gergin olduğunu fark etmişti. Belki de hissettiklerinde yalnız değildi.

Açık renk döşenmiş yatak odasına ve saten beyaz çarşaflarla kaplı dört direkli karyolaya baktı. Acaba Shawn gelmeden önce kısa bir duş alsa mıydı? Hayır, hayır. Buna hiç gerek yoktu. Daha akşamüzeri hazırlanmadan

önce duşunu almıştı. Terlediğini sanmıyordu. Yine de koltuk altlarını bir kez daha kokladı. Sonra da gidip yatağın üstünde yamuk duran bir yastığı düzeltti. *Annesinden ona miras kalan bir şey daha...*

Düzensizliğe asla tahammülü yoktu. Bu konuda kaç hizmetçi ve çalışanın işine son verdiğini hatırlamıyordu. Bu titiz huyu yüzünden iş dünyasında hiç hoş karşılanmıyor, soğuk duruşu ve mesafeli tavrına saygı gösterseler dahi insanlar onunla arkadaşlık kurmaya pek yanaşmıyordu. Bu yüzden ona bir lakap bile takmışlardı. *Buzlar Kraliçesi.*

Olivia bu lakabı hiç umursamıyordu. Titizliğinden rahatsızlık duymuyordu. İnsanların kötü kokuya ve dağınıklığa nasıl katlanabildiklerini anlamıyordu. Eğer bir iş kadını değil hizmetçi olsaydı, işverenlerinin memnuniyetini garantileyebilirdi.

Bu konuda onu sadece asistanı Betty anlıyor ve daha o söylemeden ne istediğini biliyordu. İşindeki titizliği Olivia'nın beklentilerini fazlasıyla karşılıyordu. Olivia, bunun için ona tonla para ödüyor olsa bile Betty'nin onun için çalışmaktan keyif aldığını hissediyordu. *Aksi ve çekilmez olduğu zamanlarda bile.*

İçki barının olduğu yerde sıcak su dolu bir termos ve yanında kaliteli İngiliz çayıyla dolu fincanları görünce gülümsedi. İşte onu bunun için seviyordu.

Hemen bir fincan çaya süt ekleyip sinirlerinin yatışması için cam kenarındaki şık berjerlerden birine geçti. Yere kadar uzanan camında muhteşem *Tower Bridge Köprüsü*'nün ışıl ışıl manzarası görünüyordu. Gecenin karanlığında altından akan nehri boyayan ışıklar, çayın etkisiyle birlikte Olivia'yı birkaç dakika içinde yatıştırmıştı. Artık yalnızca Shawn'ın bir an önce gelmesini istiyordu.

Tekrar adamın kollarında olmanın düşüncesiyle vücudunu tatlı bir ürperti kapladı. O sırada kapı çaldı ve Olivia heyecanını tam anlamıyla bastıramadığını anladı. Elleri hâlâ titriyordu.

Hızla üzerine geceliğiyle uyumlu sabahlığını geçirerek kapıyı açtı. Ne yazık ki gelen kocası değil oda servisiydi.

"M-merhaba Bayan Kelly." dedi genç adam özür dilercesine. "Affedersiniz Bayan Bennett. Müdür beyin sizin için küçük bir ikramı. Kabul ederseniz mutluluk duyarız."

Olivia, adamın ne demek istediğini ancak arkasında dikildiği tekerlekli masanın üzerindekileri görünce anlayabilmişti. Yere kadar uzanan bembeyaz örtülerin üzerinde buz kovasında soğutulmuş bir şişe *Dom Perignon White*, yanında pırıl pırıl krom kaplı tabaklar ve kristal bir vazoda bir buket kırmızı gül içeriye davet edilmeyi bekliyordu.

Olivia, genç adamın geçmesi için kenara çekildikten sonra çantasından bahşiş için bir yüzlük çıkardı.

"Müdürünüze teşekkürlerimi iletin lütfen."

Genç adam gözleri parlayarak başını salladı. "Elbette hanımefendi." Tam başını eğmiş geriye dönüyordu ki Olivia birden sordu.

"Affedersiniz."

"Bir arzunuz mu vardı?"

"Yalnızca Bay Bennett'i görüp görmediğinizi soracaktım. Gideli neredeyse bir saat oldu. Lobide bir telefon görüşmesi yapacağını söylemişti." Kendini gülümsemeye zorlarken dedikodu çıkmaması için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. "Şey, telefonunu evde unutmuş ve benimkinin de şarjı bitti. Eğer Bay Bennett'i görecek olursanız bana ulaşmasını söyler misiniz?"

"Merak etmeyin hanımefendi. Ancak Bay Bennett'i son gördüğümde bizden bir taksi çağırmamızı istemişti. Otelden ayrılalı epey oluyor."

Adamın gizli sorusunu duyar gibiydi. *"Haberiniz yok muydu?"*

Olivia şaşkınlıktan dilinin tutulduğunu hissetti. Rengi atmış olmalıydı.

"Bayan Bennett, iyi misiniz efendim?"

Adam ona doğru telaşla bir hamle yaparken Olivia onu tek eliyle durdurdu.

"İyiyim." dedi zorlukla gülümserken. "Biraz başım döndü o kadar. Sanırım oturmaya ihtiyacım var."

Kendini az önce oturduğu berjere atarak dik durmaya çalıştı. Neden böyle tuhaf hissettiğini bilmiyordu. Shawn'ın ona haber vermeden nereye gitmiş olabileceğini düşünürken aklından binbir türlü senaryo geçiyordu. Belki de acil bir işi çıkmıştı? Düğün gecesinde mi? Ona bir sürpriz yapmaya gitmiş de olabilirdi.

"Size bir doktor çağırmamı ister misiniz?"

"Hiç gerek yok. Tansiyonum düşmüş olmalı. Bay Bennett'in nereye gittiğini tahmin edebiliyorum. Vitaminlerimi evde unutmuşum. Bir telefonla

halledebileceğini düşünmüştüm." Daha kibar bir şekilde tebessüm edince otel görevlisi kulak kıvrımlarına kadar kızardı.

"Galiba benim için onları almaya gitti. Ne kadar da düşünceli." Sesli bir şekilde iç çekti. "Birazdan burada olur. Verdiğiniz bilgi ve yardım teklifiniz için teşekkür ederim."

Adam rahatlamış görünüyordu. Bu da herhangi bir skandal çıkmaması için Olivia'nın doğru şeyi yaptığını gösteriyordu.

Görevli başka bir şey söylemeden bir baş selamıyla odayı terk edince Olivia, içinde tuttuğu soluğu vererek hızla çantasından cep telefonunu çıkardı.

Saat gecenin üçüydü. Nereye gitmiş olabilirdi ki? Shawn'ı aradı. Telefonu ikinci çalışta telesekretere düşünce tedirginliği iki katına çıkmıştı. İkinci aramasında asistanın numarasını tuşladı.

"Betty, uyandırdığım için üzgünüm. Hâlâ otelde misin? Pekâlâ. Shawn bu gece eve geldi mi? Elbette benimle birlikteydi... Sadece sana herhangi bir sürprizden ya da önemli bir şeyden bahsetti mi bilmek istiyorum... Anlaşıldı."

Cevapların hepsi olumsuzdu. Betty uykusundan Olivia'nın telefonuyla uyanmış ve onun isteği üzerine tüm malikâneyi aramıştı. Ancak Shawn'dan herhangi bir iz yoktu.

Olivia, telaşa kapılmaması gerektiğini biliyordu ama elinde değildi. Düğün gecesinde gelinine hiçbir şey söylemeden bir adam nereye kaybolabilirdi ki?

Yaklaşık bir saat boyunca arayabileceği her yeri aramış, soruşturmaları cevapsız kalmıştı. Evine bakması için birini göndermişlerdi ama adam orada da değildi. Betty hastaneleri ve karakolları fazla bilgi vermeden çaktırmadan araştıracağını söyledi.

Günün sonunda Olivia tüm ümitleri tükenmiş hâlde güneşin ilk ışıklarını, elinde şampanya kadehiyle cam kenarında yalnız başına karşılıyordu. Kızıl ışıklar odasının içine ve hiç bozulmamış yatağına vurmaya başladığında iç çekti. Şampanya şişesinin boşaldığını o zaman fark edebilmişti. Ve farkında olduğu bir şey daha vardı.

Terk edilmişti.

Hem de daha ilk günden.

2. BÖLÜM

"Saat 10.00'da pazarlama müdürlerinizle holding binası ana salonunda genel bir toplantınız var. Gündem maddeleri için sekreterinizden masanıza ayrıntılı bir doküman bırakmasını istemiştim. Gün içerisinde basın danışmanınız Bayan Philips ve avukatlarınızla görüşmeleriniz mevcut. Öğle yemeği sonrası 13.30'da ana binada kurul toplantısı ve saat 16.00'da *Times* gazetesinden iki muhabir sizinle görüşmek üzere ofisinizde olacaklar."

"Onlara başka bir tarih veremedin mi?"

"Üzgünüm efendim ama benden adamları geçen hafta da atlatmamı istemiştiniz. Sizinle görüşmekte oldukça ısrarcılar."

Olivia, sıkıntıyla derin bir nefes alırken içinden hiç de hoş olmayan kelimeler geçiriyordu. Açık renk mobilyalarla döşenmiş geniş yatak odasındaki aynasının karşısında düz kenarlı kemik rengi şapkasını düzelttikten sonra aynı renk ince kumaş eldivenleri bileğine geçirdi.

"Konunun neyle alakalı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Detaylı bir açıklama yapmadılar ancak son yılın vergi rekortmenleri ile ilgili bir röportaj olacağını söylediler. Tabii bu, size düğününüzle ilgili sorular sormayacakları anlamına gelmiyor. Gazetecileri bilirsiniz."

"Bilmez miyim?" diye geçirdi içinden sandalyesinden kalkıp odasından çıkarken.

Ailesini kaybettiği uçak kazasından sonra toy ve henüz acısıyla baş etmeyi bilmeyen bir kızken basının ne kadar acımasız olabileceğini en acı şekilde öğrenmişti.

Anlaşmasını bildiğiniz takdirde medyanın faydaları kaçınılmazdı elbette, ancak usta bir gazeteci sizi sorularıyla göklere çıkarabildiği gibi köşeye sıkıştırabilir ve daha siz ne olduğunu bile anlamadan -*üzerine kattıkları kendi iğrenç yorumlarıyla birlikte*- tüm kirli çamaşırlarınızı ortaya serebilirdi.

Kelly Şirketlerinin başına geçtiği ilk günü ve sonrasında yaşadığı sıkıntıları unutması imkânsızdı. Basın onu demir dişlerinin arasında öğütmek için bulduğu her fırsatı kullanmış, en ufak bir hatasında onu yerle bir etmekten kaçınmamıştı.

Olivia artık o tecrübesiz kız değildi. Yıllardır anne ve babasından kalan serveti idare etmeyi bildiği gibi basını oyalamayı da öğrenmişti. Artık karşılarında dünkü çocuk yoktu. Yaşantısını yoluna koymuşken ellerine sonunu getirecek kozu asla vermeyecekti.

Üniformalı bir hizmetçi, malikânenin büyük giriş kapısını onun için açık tutarken genç kadın merdivenlerden inen zarif adımlarını hızlandırdı. Dar kesim eteği ve ince topuklularıyla pürüzsüz mermer zemini aşarak dışarı çıkmak üzereydi ki ince bir havlama sesi onu durdurdu. Köşeyi dönen küçük beyaz şey yalpalaya yalpalaya ona doğru koşmaya devam ediyordu.

"Hey! Günaydın Tatlım."

Kartopunu andıran *Maltese* cinsi köpek bacaklarının arasında oyun oynamak için kuyruğunu hevesle sallarken Olivia, onunla aynı hizaya eğilerek özenle fırçalanmış tüylerini okşadı. Tatlım şimdi daha hızlı kuyruk sallamaya başlamıştı. Minik pembe dili soluk alıp verirken dışarıya sarkıyor, boncuk gibi gözleri tüylerinin arasından ona ilgiyle bakıyordu. Olivia, onunla oynamak isteyen küçük arkadaşının yanında kalmayı çok istese de yapacak işleri vardı.

"Seni bu aralar biraz ihmal ettiğimin farkındayım ama akşama söz birlikte çok güzel vakit geçireceğiz."

Akıllı köpek onu anlamış gibi bir kez havlayınca Olivia'nın yüzünde son günlerde ilk kez bir tebessüm belirir gibi oldu.

"Anlaştık o hâlde, hadi şimdi git de kahvaltını bitir bakalım."

Doğrulduğunda köpeğin hâlâ ayaklarının dibinde durup ona masumca baktığını görünce içi burkuldu. O anda sıradan bir İngiliz vatandaşı olabilmeyi ve sevgili dostuna daha çok vakit ayırabilmeyi dilemişti. Sevdiği şeylerle ilgilenmeye vakit bulamadığı yetmezmiş gibi şimdi bir de bu minik yavruya hak ettiği özeni gösteremediğini hissediyordu.

Tatlım'ı ona boynunda taşıdığı minik altın tasmasıyla birlikte tanışmalarının üçüncü ayında Shawn hediye etmişti. O zamanlar minik bir köpek,

kulağa hoş ve romantik bir fikir gibi gelmişti. Fakat şu anda kendisini yetersiz bir ebeveyn gibi hissediyordu.

Köpeğin kıpırdamadan duramaması üzerine hizmetçiye bakış attı. Kadın Tatlım'ı hızla kucağına alarak geri çekildi. Tatlım sanki sıkıntısını hissetmiş gibi ardından havlamaya devam ediyordu.

Merdivenlerin dibindeki taşlık yolda parlak bir Bentley onları bekliyordu. Bir elinde çalışma çantası, diğer elindeki tablete notlar almaya çalışan Betty, Olivia'nın iki adım gerisindeydi.

Betty, Olivia kadar uzun boylu değildi ancak onun kadar zarif ve güzeldi. İnce hatları yüzündeki çıkık elmacık kemikleri sayesinde belli oluyor, kısa boynu ve tel çerçeveli gözlüğü ona entelektüel bir hava veriyordu. İş dışında giydiği sade takımlar sayesinde maskülen bir tarzı vardı.

Kelly Şirketler Grubunun başındaki kadının asistanı olarak ne yapacağını bilen, keskin ve kıvrak bir zekâya sahipti. Olivia'nın gün içerisindeki programını en ince detaylarına kadar düzenlerdi hatta bazen gecelerini bile... Olivia, Betty'deki cevheri onu daha işe aldığı ilk gün fark etmişti. Kız; azimli, çalışkan ve prensip sahibiydi. Olivia için bu üçü, bir çalışanda arayacağı en önemli özelliklerdi.

"Herhangi bir muhabirle konuşmadan önce Joana'yla görüşmek istiyorum."

"Bunu tahmin ettiğimden Bayan Philips ile olan toplantınızı daha erken bir saate ayarladım. Foccroft & Ginger'da adınıza iki kişilik bir rezervasyon yaptırdım."

"Güzel."

Joana Philips, Olivia'nın bu dünyada güvenebileceği insanların başında geliyordu. İrlanda asıllı olan acar gazeteci İngiltere'de doğmuştu ve etnik gazetecilik kimliğinin yanı sıra Olivia'nın basın danışmanlığını da yapıyordu. Olivia, geçmişte zor günlerden geçerken ona en büyük desteği sağlayarak, hem Olivia'nın saygısını hem de güvenini kazanmıştı.

Arka kapıyı Olivia için açan yeni şoför her sabah olduğu gibi onları karşıladı. Eski şoförü birkaç ay evvel emekliye ayrılmak istemiş, daha sıcak bir iklim olduğu için Tayland'daki kızının yanına yerleşmeyi istemişti. Olivia, aile yadigârı olan adama veda etmek zorunda kaldığı için üzgündü ancak

adamın romatizmaları hem çalışmasına hem de Londra'da yaşamasına izin vermiyordu.

Andrew ondan daha gençti ve şimdilik işini yapıyormuş gibi görünüyordu.

Düzgün fiziğine oturan koyu renk takım elbisesiyle otuzlarının başındaki adam, pilotlarınkine benzeyen şapkasının ucuna hafifçe dokunarak onları selamladı. Olivia'nın kaşlarının arası adamın kıyafetinde gezinirken iki çizgi hâlini aldı.

Betty, durumu anlayıp müdahale etme gereği duyarak gözleriyle genç adamdan bozuk kravatını düzeltmesini istedi. Andrew mesajı alır almaz hemen elini boyun bağına attı ve takmaya alışık olmadığı belli olan kravatı sıkıntıyla çekiştirmeye başladı.

Olivia'nın arka koltuğa yerleşmesini bekledikten sonra aynısını Betty için yaptı. Betty, ona tatlı bir şekilde gülümsüyordu. Genç adam, direksiyonun başına geçerek aynadan güzel asistana göz kırptı.

Olivia, ikisi arasındaki bu kısa flörtleşmeleri görmemiş gibi yapıyordu. İşlerini düzgün yaptıkları sürece asistanı ve şoförü arasındaki ilişki onu ilgilendirmiyordu.

"Akşamüzeri benim için bir saatlik spa masajı ayarlamanı istiyorum Betty." dedi Olivia.

"Hemen not alıyorum."

"Şu en son gittiğimiz yer olsun. Neydi adı?"

"*Balance* mı?" diyerek genç kadın hemen yanıt verdi. Asistanı âdeta yüksek hızda çalışan son teknoloji ürünü bir makine gibiydi.

"Evet, o. Kendin için de rezervasyon yaptırmayı unutma."

Aralarındaki panelden boş bir bardak ve ılık bir şişe su çıkaran kadın, doldurduğu bardağa limon ekleyerek Olivia'ya uzattı. Olivia, suyunu içmeden önce genç kadına minnettar bir bakış attı.

"Son zamanlarda fazlasıyla gerildiniz efendim."

Camdan dışarıya dalgınlıkla bakarken, "Hepsi geçecek biliyorum." diye kendi kendine mırıldandı Olivia. "Her zaman geçer."

"Bay Bennett'i bulmak için belki de başka bir yol denemelisiniz. Polis için ısrar etmek istemiyorum ama..."

"Hayır. Polis olmaz."

"İyi ama ya başına bir şey geldiyse."

"Bunu şimdilik düşünmemeye çalışıyorum ama eğer polise gidersem basın anında bundan haberdar olur. Şirket şu sıralar bu tarz bir skandalı kaldırabilecek durumda değil."

"Peki, ne yapacaksınız?"

"Kendiliğinden ortaya çıkmasını bekliyordum ama artık boşa bir çaba olduğunu düşünüyorum. Dahası, *neden* sorusu yüzünden aklımı oynatmak üzereyim."

"Lütfen üzülmeyin efendim." Betty, elini teselli etmek istercesine Olivia'nın elinin üzerine koymak istediyse de son anda tereddüt etti. Patronuyla özel konuşmalar yapabilecek kadar yakın olsalar bile, aralarındaki mesafeyi koruması gerektiğini biliyordu.

Olivia, yalnızca başını sallamakla yetindi. "Bu arada kuaförüme yarın sabah evime gelmesini söyler misin? Tatlım için de birilerini getirmesini tembihle. İşe önce saçlarımdaki kırıklarla başlamalıyım."

Kalbimdekileri ben hallederim.

Betty, notlar alırken Olivia yeniden camdan dışarıyı seyretmeye koyuldu. Londra sisli bir sabaha daha merhaba demek üzereydi. Düğünlerinin üzerinden koca bir hafta geçmişti. Bennett soyadını alalı ve aynı gece soyadını aldığı adamın ortadan kaybolduğu koskoca bir hafta.

Olivia bu süre içinde Shawn'ı bulabilmek için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Adamın gidebileceği her yeri araştırmış, olası yolculuk çizelgeleri için hava yolları şirketlerine, terminallere ve limanlara baktırarak ülkeden ayrılıp ayrılmadığını soruşturmuştu.

Hayır. Shawn şehirden ayrılmamıştı. Hastaneye ya da karakola düşecek bir olay da yaşanmamıştı. Tenha sokaklarda dövülerek bir kenara atılan kimliği belirlenemeyen insanlarla, morglarda yatan sahipsiz cesetlere varıncaya kadar her yere baktırmıştı ama kocası buhar olup uçmuştu sanki.

Olivia, ağrımaya başlayan şakaklarını eliyle hafifçe ovalarken basın ve polisi bu işin içine sokmadan daha ne kadar devam edebileceğini merak ediyordu. Dedikodular çoktan başlamıştı. İnsanlar onun balayı için yurt dışında olması gerekirken neden hâlâ çalışmaya devam ettiğini sorguluyordu. Her zaman katıldığı davetlere neden gitmediğini ya da eşiyle neden ortalıkta boy göstermediğini konuşmaya devam edeceklerdi.

Olivia bunu yapamazdı. İnsanlara sebepsiz yere terk edildiğini açıklayamazdı. Bu, büyük bir spekülasyona yol açar, borsadaki hisselerine güçlü bir balyoz etkisi yaratırdı. Ailesinden kalan mirasına ve saygınlığına leke sürdüremezdi. Kimseye yeniden dedikodu malzemesi olmaya niyeti yoktu.

Sosyete denilen topluluk; kan kokusu aldığında açgözlü, vahşi ve gözü dönmüş kurtlara dönüşüyorlardı. Onların eline bir kez düştüğünüzde sizi parçalamakta ve kanınızı son damlasına kadar kurutmakta bir an bile tereddüt etmezlerdi.

Adamın kayboluşuna mantıklı bir sebep bulmadan basının karşısına çıkamazdı. Neden gizlendiğini bulmalıydı.

Belki de son anda evliliğin ona göre olmadığına karar vermişti. Şu gelinlerin başına gelen düğünden kaçma fikri adamı balayı gecesinde yakalamış olabilirdi ya da düğünde ona tek akrabası olarak tanıttığı şu amcasının başına bir şey gelmişti belki de. Olivia, adamı ilk kez kokteylde yarım saatliğine görebilmişti ve fark ettiği kadarıyla yaşlı adam tam bir alkolikti. Sorunlu bir ilişkileri olduğunu Shawn'ın gergin tavırlarından ve adamla bir köşede fısıldaşmalarından anlamıştı. Nedense o an bunu umursamamıştı.

Shawn, yaşayan tek akrabasının düğününe gelmesinden dolayı şaşkın ve kızgın görünüyordu. Kocasına her ne olduysa bunda o adamın parmağı olduğu hissine kapılmadan edemiyordu.

Yirmi dakikalık yolculuğun ardından şehre gelmiş ve holding binasına varmışlardı. Olivia, kendine ait özel asansöre binerken Betty, çantasındaki bazı kâğıtları karıştırıyordu.

"Unutmadan, önümüzdeki hafta annenizin kurucusu olduğu vakfın düzenlediği bir müzayede var. Davetiyeleriniz haftalar öncesinden gelmişti. Katılımınız için sizden cevap bekliyorlar."

Olivia önce elinde tuttuğu zarfa ardından asistanına ters bir bakış atınca, Betty gerginlikle yutkundu.

"Davetiyeler aylar öncesinden gönderilmiş ve düğün nedeniyle nazikçe geri çevrilmişti. Ancak balayına gitmediğinizi öğrenen vakıf başkanı arayarak sizden olumlu bir yanıt beklediğini belirtti. Sanırım katılımınız onlar için oldukça önemli."

Olivia diğer resmî davetler gibi bunu da geçiştirmeyi çok isterdi. Ancak bu vakıf; biricik annesinin büyük emeklerle kurduğu ve yıllar boyu

başkanlığını yaptığı bir yerdi. Olivia, daha küçücük bir çocukken bile annesinin merhametine hayrandı. Yoksul insanlara sahip çıkma, onlara kalacak yer ayarlamak ve boğazlarından geçecek sıcak bir kap yemek için gecesini gündüzüne kattığını hatırlıyordu.

O öldükten sonra ne yazık ki Olivia derneğin işleriyle eskisi gibi ilgilenememiş, onun yerine hatırı sayılır bağışçılarından biri olmuştu. Birçok kez onuruna davetler tertiplenmiş, Kelly soyadı gazete manşetlerini gurur duyacağı şekilde süslemişti. Şimdi onları yüzüstü bırakmak en az onun için annesini ardında bırakmakla eş değerdi.

"Katılacağımı bildir."

Son kata geldiklerinde asansörün yumuşak ziliyle birlikte kapılar kayarak açıldı. Olivia, sade ama ferah ofisine giden dar yolu geçerek sağ tarafa yöneldi. D şeklindeki masada oturan genç sekreterine birkaç talimat verdikten sonra da odasına geçti.

Sekreteri yirmilerinin başında genç ve enerjik bir kızdı. Kelly binasındaki her çalışan gibi temiz ve şık bir takım giymişti.

Kelly kuralları madde bir; *saygı görmek istiyorsan saygın görünmelisin.*

Sekreteri her sabah yaptığı gibi Olivia, Londra liman manzarasını kaplayan camın önündeki büyük koltuğuna yerleşir yerleşmez porselen fincandaki sıcak çayını ve demliği masasına getirdi.

Genç kadına teşekkür ettikten sonra Olivia fincanından bir yudum alarak arkasına yaslandı ve günü atlatmak için enerji depolamaya çalıştı. Yine dopdolu bir programı vardı.

Zaten ne zaman daha azı olmuştu ki.

Ter içinde ve nefes nefese bir hâlde fırlayarak hızla üzerindeki çarşaftan kurtulup yataktan çıktı. Ardından yanındaki kadının şaşkın bakışlarının ağırlığını üzerinde hissederek çırılçıplak hâlde banyoya girdi ve duşu açtı.

Yine aynı kâbusu görmüştü. Yaşadığı orta şiddetli bir seks ve güçlü orgazmların sonrasında bile bu rüyalardan kurtuluşu yoktu anlaşılan.

Gece görüş dürbünleri ile ilerledikleri dağın eteklerinde pusuya düşürülen ekibi ve ölen altı asker.

Max, ardı ardına patlayan bombaların etkisiyle parçalanan cesetlerin görüntüsünü zihninden silemiyordu bir türlü. Emri veren kendisiydi. Operasyondan o sorumluydu. Ölen askerlerin hepsi donanımlı, dinamik ve gözü kara tiplerdi. Aynı zamanda hepsi arkadaşıydı. Birçoğunun ailesi ve çocukları vardı. Yıllardır aynı şeyi düşünüp kendine işkence etmeye devam ediyordu: *Başka bir yol deneyebilirdim.*

En korkunç olanı ise cenaze töreninde ailelerinin yüzlerinde görmek zorunda kaldığı acıydı ve şimdi aynı görüntüleri her gece rüyasında görerek sonsuza dek lanetlenmişti.

Kâbuslarıyla yaşamayı öğrenmek zorundaydı. Tıpkı her hatırladığında sırtında sızlayan yara izleri gibilerdi. Olanları unutmak o nefes aldığı sürece imkânsızdı.

Alnını soğuk fayanslara dayayarak nefesini düzenlemeye çalıştı. Boynundan sırtına ve oradan da aşağıya süzülen buz gibi su biraz olsun işe yaramış, kalp atışları yavaşlamıştı.

Lanet rüyalar ona TTSB* teşhisi konmadan çok önce musallat olmaya başlamıştı. Ne doktorlarla uzun saatler süren seanslar, ne içtiği avuç dolusu ilaçların bir faydası olmuştu. Çevresindeki insanların söylediği tek şey bir gün geçeceğiydi.

Oysa kâbusları devam ediyordu. Bombanın patladığı anları, yüzlerine vuran cehennem sıcağını ve kaçmaya çalışırken sırtına saplanan şarapnel parçalarının acısını her gün tekrar tekrar yaşıyordu. Bedeni iyileşmişti ancak ruhunun aldığı yaralar hâlâ tazeydi.

Bir iki dakika daha suyun altında oyalandıktan sonra musluğu kapattı. Beline doladığı ince bir havluyla tekrar odaya döndüğünde yatağındaki kadın çoktan hazırlanmış, ayakkabılarını giymek üzere yatağın kenarına oturmuştu. Max'e kısa ama anlayışlı bir bakış attı.

"Gitme vaktimin geldiğini söylemen için acayip yöntemlerin var doğrusu."

Max, ensesinden süzülen damlaları eliyle silerek geniş ve tüysüz göğsüne yaydı. Hâlâ panikatak geçirip geçirmeyeceğini öğrenmek için kalp atışlarını yokluyordu.

* Travma sonrası stres bozukluğu.

Yanından geçerken kadının yüzüne bile bakmadı. "Beraber uyuyacağımızı söylediğimi hatırlamıyorum."

Arkasını döndü ve karmakarışık dolaptan temiz bulabileceği bir tişört ve eşofman altı aramaya başladı. Dağınıklığı görünce içinden küfretti. *Lanet olsun.* En kısa zamanda çamaşır yıkaması gerekiyordu.

"Söylememiştin. Hiçbir zaman da söylemezsin. Bazen senin nasıl lanet bir piç olduğunu unutuyorum." diye çıkıştı kadın öfkeyle. İstediği tek şey bir parça saygıydı sadece. "Senin gibi bir adamla neden takılmaya devam ettiğimi anlamıyorum."

"İyi bir düzüşme ve çığlık attıran orgazmlar yüzünden olabilir mi?" dedi Max. Kadından yanıt alamayınca omzunun üzerinden dönüp ona ukala bir bakış attı. "Haksız mıyım?"

Kaşları daha çok çatılan kadın sonunda topuklarının üzerine dikildi. "Tam bir orospu çocuğusun biliyorsun değil mi? Ama haklısın. Bu saydıkların olmasaydı seninle değil yatmak, bu ahır gibi evden içeri adımımı bile atmazdım."

Max eğilip bulduğu pantolonu kıçına geçirdi. "Güzel. Bunu buraya bir dahaki gelişinde kendine de hatırlat olur mu?"

Kadın, eline geçirdiği yarısı dolu bir pet şişeyi ona fırlattı. Max, ani bir refleksle şişeyi tam zamanında yakalamıştı.

"Birine zarar vermek istiyorsan su dolu plastik bir şişeden daha iyisini bulmalısın."

Kadın, Max'le aynı anda sırıtmaya başladı ve karmakarışık olmuş saçlarını tepesinde lastik bir tokayla toplarken ağzındaki sakızı komodinin üzerine yapıştırdı.

"Bak bunu hatırlayacağım."

"Bana zarar vermek isteyecek kadar kötü olamazsın."

"Kimse senden daha kötü olamaz."

Kadın el çantasını ve yıpranmış hırkasını da alarak kapıya yönelirken yerde gördüğü eşyaların üzerinden atladı.

"Tanrım... Bu evi bir an önce temizlesen iyi olur. Yakında kokuşmaya başlayacaksın."

"Neden kalıp bana yardımcı olmuyorsun?"

Genç kadın, kapının sinekliğini açmadan önce Max'e orta parmağını kaldırdı. "Ancak fantezilerinde hizmetçin olabilirim."

Max, karşılık olarak çarpık şekilde gülmüş, buzdolabından çıkardığı meyve suyu şişesini kafaya dikmeden önce ona kadeh kaldırmıştı. Çıplak üstünde beliren ve hareket ettikçe gerilen sıkı kasları resmen ağız sulandırıyordu. Adi herifin bunu kalması için yaptığından emindi. Fakat bunun geçici bir istek olduğunu da adı gibi biliyordu. Adam için amaçsızca yapılan seks yeterliydi. Ve tabii kendi için de.

"Hiç sanmıyorum yakışıklı. Ya paketin tamamı ya hiçbiri."

Max omuz silkti. "Sen bilirsin. Temizlikle epey meşgul olacağımdan seni uzun bir süre arayamazsam kusuruma bakmazsın değil mi?"

Kadın, bu kez gerçekten öfkelendiğini belli eden buz gibi bir bakış attıktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından sertçe çarptı. Çıkmadan önce, "Bana ihtiyacın olduğunda nerede olduğumu biliyorsun." dedi. "*Temizlik dışında.*"

Kapının kenarındaki bir minderde yatan ve ortalama bir koyun büyüklüğünde olan köpeğine, "Şunu asla unutma dostum, kolay kadın diye bir şey yoktur." dedi."Onlara istediklerini versen bile düşündükleri tek şey kendileri." Meyve suyundan bir yudum daha alırken yüzünü buruşturdu. Sanırım bozulmuştu. Bir dahaki alışverişinde tarihleri en uzun olanları almayı aklına not etti. "Şu an kendimi kullanılıp bir kenara atılmış prezervatif gibi hissediyorum."

Uyuklayan köpek düşük göz kapaklarından birini nihayet açarak göz ucuyla yarısı dolu mama kabına baktı. Sonra da gördüğünden memnun olmamış gibi burun kıvırarak uykusuna kaldığı yerden devam etti.

"Ne o acıktın mı? Alışveriş yapana kadar idare edemez misin?"

Köpekten beklediği tepkiyi alamayan Max, gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Biliyor musun bazen hayatıma girip çıkan kadınlardan pek farkın olmadığını düşünüyorum. Benden yalnızca hizmet etmemi bekliyorsunuz. Peki, ya ben ne olacağım?"

Koltuğun birine çöktü ve yıpranmış spor ayakkabılarını ayağına geçirirken gözlerini yaşlı köpekten ayırmadı. Hayvan bu kez iki gözünü de aralamış ona bakıyordu.

"Ne?" dedi Max isyan edercesine. "Bana şöyle bakmayı kes artık. Kendimi berbat hissettiriyorsun."

Hayvan ona dik dik bakmaya devam edince sıkıntıyla oflayarak ayağa kalktı. O sırada iki küçük kanepenin arasındaki sehpadan gelen telesekreter sinyalini duydu.

Evi -*ev sahibi burası için öyle söylüyordu*- bir mağara kadar küçüktü. Mutfağı oturma odasının içindeydi ve yatak odasında banyosu olması bile bir mucizeydi. Duvarlar dökülüyordu, ısıtma sistemi bozuktu. Mutfak tezgâhı televizyonun karşısındaki kanepenin iki metre gerisinde ve iki kulaç enindeydi.

Ufacık olan tezgâhın ve lavabonun içi, tıka basa bulaşıkla doluydu. Neyse ki yemek yiyip televizyon izlerken bu görüntü tam arkasında kalıyordu da her saniye görmek zorunda kalmıyordu. Aksi takdirde tüm iştahı kaybolurdu.

Gazete yığınlarının altında kalan telefonu bulabilmek için kısa bir arama ve toparlama çalışması yapması gerekti. Plastik bardakları ve gece yediği pizza kutusunu kenara itti. Hemen altında duran telsiz telefonun üzerindeki peynir artığını bir peçeteyle sildi. Yarısı kullanılmış bir peçeteydi ama yine de temiz gibiydi. Telefonu sildikten sonra üzerindeki bir düğmeye bastı.

İlk sesli mesaj uzak diyarlardaki annesinden geliyordu.

"*Yine sana ulaşamadım hayatım. Tanrı aşkına ne zaman şu cep telefonunu yanında taşımayı öğreneceksin?*"

'Bir yerlerde unutmaktan vazgeçtiğim zaman' diye geçirdi içinden Max.

"*Her neyse. Sadece sesini duyup iyi olduğunu öğrenmek istedim. Baban da yanımda ve sana selam söylüyor.*" Babasının homurtusunu duyunca Max gülümsedi. "*Giderek daha aksi bir ihtiyar oluyor ama bir türlü kabul etmek istemiyor. Geçenlerde yine çitlerden birini tek başına tamir etmeye çalışırken belini incitti ama merak etme şimdi iyi. Bu arada önümüzdeki ayın sonunda kız kardeşinin mezuniyet yemeğini unutmadın değil mi? Herkese geleceğini söyledim. Özellikle Ponny'nin buna ne kadar sevineceğini biliyorsundur eminim. Sen onun bir numaralı abisisin.*" Ponny'nin iki abisi daha vardı ancak onu hepsinden daha çok sevdiğini biliyordu. Diğerleri çiftlik işleriyle ilgilenen ve Ponny'nin söylediğine göre daha yabani tiplerdi. Max onlara göre en centilmenleriydi. Tabii bu kız kardeşinin safsatasıydı. Max asla bir

centilmen olmamıştı. Ponny'le vakit geçirirken nazik olmaya özen gösterdiği doğruydu ama sebebi yalnızca küçük kardeşini mutlu etmekti.

"*Kendine çok dikkat ve en yakın zamanda bizleri ziyarete gel lütfen olur mu? Hepimiz seni çok özledik. Hem belki Emily ve sen...*"

Max'in son kelimelerde boğazı düğümlenir gibi oldu ve hızla bir tuşa basarak diğer mesaja geçti.

"*Selam Walker. İş konusunda ne kadar aksi olduğunu biliyorum ama seninle acilen görüşmemiz gerekiyor. Peşin karar vermeden önce lütfen dinle ve bu mesajı sakın sil-*"

Max, mesajı silmek için bir düğmeye bastı ve başını hırsla iki yana salladı. Bu adam asla hayırdan anlamayacaktı. Kapıdan çıkmadan önce Bandit'in* başını okşadı.

"Ben koşmaya gidiyorum dostum. Döndüğümde o kahvaltı bitmiş olsun çünkü yenisi gelene kadar elindekinin en iyisi bu. Günün birinde hayvanları koruma derneğinden birilerinin gelip kapıma dayanmasını istemiyorum. Ayrıca ayakkabılarım ve televizyonun kumandasından uzak dur ve uslu bir köpek ol!"

Üzerine kapüşonlusunu geçirdi. Kulaklıklarını taktı ve kendini sisli Londra sokaklarına bıraktı.

Banliyö tarzı evlerin arasından geçtikten sonra hızını artırarak sahil şeridine geçti. Annesi ve Orlando'nun mesajları kafasında dönüp dururken var gücüyle koştu. İnsanların onu neden rahat bırakmadığını bir türlü anlayamıyordu?

Tek istediği bir parça huzurdu.

Duzenleme
Ny.ozlem

* Bandit: Korsan.

3. BÖLÜM

Shawn'ın ortadan kaybolmasının ardından çıkan dedikodular âdeta bir çığ gibi büyümeye devam ediyordu. Bir sabah uyandığında kocasını öldürüp arka bahçesine gömdüğünü iddia ederlerse hiç şaşırmayacaktı.

Yıllar öncesine geri dönmüş gibiydi. Kelly Şirketlerinin en küçük hissedarı olduğu zamanlarda yaptığı ufacık bir hatanın bedelini günlerce sokağa çıkamayarak ödemişti. Magazinlerde boy boy çıkan yarı çıplak fotoğrafları, ailesini kaybetmenin acısının ardından çok daha ağır bir bedel olmuştu. Gazetelerin attığı acımasız başlıkları bugün bile hatırlıyordu.

OLİVİA KELLY BAR ÇIKIŞI KAMERALARA YARI ÇIPLAK YAKALANDI!

GENÇ MİRASYEDİ AİLESİNİN SERVETİNİ ÇILGIN SEKS PARTİLERİNDE Mİ YİYOR?

UYUŞTURUCU VE ALKOLLE YAS TUTMAK YENİ KELLY GELENEĞİ Mİ?

KELLY İMPARATORLUĞU ÇÖKÜŞE Mİ GEÇİYOR?

Olivia o zamanlar acılı ve tecrübesiz bir gençti. Hata yapmaya müsait yaşının verdiği toyluğun üzerine yanlış ilişkiler de eklenince kelimenin tam anlamıyla dibe batmıştı. '*Tek bir gece*' dedi kendi kendine, tek bir gecede hayatı yüz seksen derece yön değiştirmişti.

Ara sokaklarda daha önce hiç ayak basmadığı bir barda yaşını büyük gösterecek sahte bir kimlikle acısını alkolle boğmaya çalışmıştı. Ne ailesini kaybettiği gerçeği, ne sorumlulukları düşünmek zorunda olmadan yüksek sesli müzik, sigara dumanı ve terden ıslanmış bedenler... O an, kendine iyi geleceğini düşündüğü tek şey bunlardı. Karanlık ve pis kokulu bir odada uyanıp tanımadığı bir adamın altında ve elbiselerinin çoğu üzerinden çıkarılmış olarak gördüğünde kâbus başlamıştı.

Karşısında sabırsızlıkla oturan ve onu sorularıyla köşeye sıkıştırmaya hazırlanan kadınlı erkekli topluluğa baktı. Patlayan flaş ışıklarından rahatsızlığını belli etmemek için önündeki suya uzandı. Solunda oturan Joana açılış konuşmasını yaparak sözü Olivia'ya verirken ona güven verircesine gülümsedi.

Artık otuz bir yaşındaydı, on yedi değil. Heyecanlı bir gazeteci ilk soru sunu sorduğunda kendine bunu hatırlattı.

"Bayan Bennett, son zamanlarda eşinizle sizi bir arada görüntülemekte zorlanıyoruz. Bay Bennett'in düğünden hemen sonra bir seyahate çıktığı söyleniyor, bu doğru mu? Ayrıldığınız dedikodularına ne cevap vereceksiniz?"

"Düğünümüz ve ertesi gün boyunca bizi yeterince sık görüntülediğinizi düşünecek olursak, ilk sorunuzu manasız buluyorum. Bay Bennett'in bir süreliğine şehir dışına çıktığı doğru. Ancak ayrı çıktığımız her seyahatte bize ayrılık yakıştırması yapmanız ne kadar uygun sizce? Eşimle aramızda herhangi bir problem olmadığını açık yüreklilikle söyleyebilirim."

Başka bir gazeteciden, "Peki neden balayına çıkmaktan vazgeçtiniz? Düğün gecesi aranızın bozuk olduğuna dair söylentiler var. Buna Bay Bennett'in düğüne istenmeyen akrabalarını davet etmesi sebep olabilir mi?" diye başka bir soru gelince Olivia, soruyu soran genç adama baktı. Gözlüklerinin altından zeki ve küçümseyen bakışlarını fark etmemek imkânsızdı.

"Balayından vazgeçtiğimizi de kim söyledi? Şu sıralar ikimizin de işleri fazlasıyla yoğun olduğu için bir süreliğine erteledik sadece. Ayrıca düğüne eşimin akrabalarının katılmasından daha doğal ne olabilir ki?"

Aynı gazeteci, "Öyleyse Bay Bennett'in balayı süitinize hiç girmediği ve gece yarısına doğru oteli terk ettiği gerçek değil?"

Olivia, gerildiğini belli etmemeye çalıştı. Havanın sıcak olması, üzerine bir de yoğun ışıkların baskısıyla sırtından aşağıya bir ter damlasının yavaş hareketlerle süzüldüğünü hissediyordu.

Basınla nasıl konuşması gerektiğini, karşılarına hangi sorularla gelebileceklerini ve cevaplarını Joana'yla çok önceden belirlemişlerdi. Yine de bunu eyleme dökmek sanıldığı kadar kolay değildi. Birçok kez iş sebebiyle bazı topluluklar önünde konuşmalar yapmış, ezeli rakiplerine karşı ateşli tartışmalara katılmıştı. Ancak iş, şahsi meselelere gelince kendini akvaryumdaki bir balık kadar ürkek hissediyordu.

Joana'ya kısa bir bakış attıktan ve karşılığında güçlü bir baş onayı aldıktan sonra gazeteciye döndü.

"Bakın Bay... Affedersiniz isminiz neydi?"

"Andy Griffiths."

"Bay Griffiths. Öncelikle size dedikodu kaynaklarınızı değiştirmenizi tavsiye ederim. İnsanlar düğün gecelerinde bazı küçük sürprizler için odalarından çıkmak isteyebilirler." Adamın şaşkınlıkla açılan gözlerinden güç alan Olivia ipleri eline aldı. "Yoksa balayı gecesi odadan çıkmamak bir kural mı?"

"Elbette yok ama..."

"Başka mantıklı sorusu olan? Sanırım yok. Güzel. Çünkü Kelly ailesinin başarılarını, ülkeye olan yatırımlarımızı, verdiğimiz vergilerin miktarıyla devlete sağladığımız güven ve desteği düşünmeksizin böyle aslı astarı olmayan sorularla spekülasyon yaratmak isteyen insanların, dolayısıyla rakiplerimin ekmeğine yağ sürdüğünüzü düşünmeye başlıyorum. Çalıştığınız gazeteyi daha esaslı haberlerle okumaya alışkın olduğum için bu tutumunuz beni fazlasıyla hayal kırıklığına uğrattı doğrusu. Hiçbirinizin benimle şahsi bir problemi olmadığına emin misiniz?"

Muhabir ona atılan keskin bakışların altında koltuğunda büzüşüp kalmıştı.

"Sizi temin ederim böyle bir şey yok efendim..."

"Bunu bilmek güzel. Herkes bilsin ki Bay Bennett ile aramızda tatsız bir durum hiç yaşanmadı. Bizi sık görüntüleyememenizin sebebi yeni evli bir çift olmamız ve kendimize biraz vakit ayırmak istememizdir."

Ağzının payını alan son muhabirden sonra diğer gazeteciler sorularını daha dikkatli seçmeye başlamıştı. Gelen soruların hemen hemen hepsi birbirinin aynıydı. Olivia her cevapta dikkatliydi. Ancak son sorusu, "Boşanacak mısınız?" olan bir gazeteciyi terslememek için kendini zor tuttu.

Joana, "Saygıdeğer basın mensupları, toplantımız sona ermiştir. Geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz." diyerek ayağa kalktı.

Olivia, yerinde hareketlenince basın toplantısı boyunca sessizce diğer yanında oturan Betty de onunla birlikte kalkmıştı. Üç kadın dik duruşlarını bozmadan salonu terk ettiler.

Joana, kalabalığın arasından Olivia'yı ustalıkla geçirdikten sonra salondan çıkar çıkmaz hızla asansörlere yöneldi.

Susmak bilmeyen muhabirler, kapılar yüzlerine kapandığı hâlde, birbirlerini ezecek şekilde mikrofonlarını onlara uzatmaya devam ediyorlardı.

"Yüce Tanrım!"

Olivia, sırtını asansör duvarına yaslayarak elleriyle çelik boruları sıktı. Şakaklarına güçlü bir ağrı saplanmıştı. Bu insanların onunla derdi neydi böyle? Habercilik uğruna insanların hayatlarını böyle zalimce eleştirmekten ne zevk alıyorlardı?

"Çok iyiydin canım." diyen Joana, dostça omzunu sıvazladı. "İnan bana oldukça iyi idare ettin. Söylediklerinin hepsi basını uzun bir süre oyalamaya yetecektir."

"Nereye kadar peki? Shawn ortaya çıkmadığında bu kez daha acımasız olacaklardır."

Asansör zemin kata geldiğinde kapılar açıldı ve lüks otelin lobisi göründü. Kırmızı halının üzerinde yürürken ve tüm bakışlar üzerlerindeyken tedirginliğini belli etmemeye çalışıyordu.

"Haklısın. Ama biz de elimiz kolumuz bağlı oturmayacağız. Eğer Shawn ortaya çıkmazsa biz onu buluruz."

"Bunu nasıl yapacağız söylesene? Londra'da onu aramadığım hiçbir yer kalmadı. Adam buhar olup uçtu sanki. Bazen evliliğimin bir hayalden ibaret olduğunu düşünmeye başlıyorum. Eğer basının hakkımızda yazdığı o saçma sapan hikâyeler ve çekilen fotoğraflar olmasa, rüya gördüğümü sanabilirdim."

"Ne derler bilirsin; eğer bulamadıysan yeterince aramamışsın demektir."

"Bu da o özlü sözlerinden biri mi? Kimin söylediğini de söyle."

"Hatırlamıyorum. Hem ne önemi var ki?"

Arabanın yanında hazır bekleyen Olivia'nın şoförü onları görür görmez hızlı bir baş selamıyla kapıları açtı. Betty, ön tarafa geçerken iki kadın bej rengi, deri döşemelere yerleşiyordu.

"Peki, tamam. Aklında ne var?"

"Güven bana ve öğleden sonraki tüm programını iptal et. Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Joana, küçük çantasından cep telefonunu çıkarıp birkaç tuşa basarken dar kesim eteğinin altından görünen düzgün bacaklarını üst üste atmış, ceketinden ilk iki düğmeyi açmıştı.

Kadının resmî kıyafetle rahat edemediğini bilen Olivia gülümsedi.

"...ona Joana arıyor deyin." derken arkadaşı başparmağını onaylarcasına havaya kaldırdı. "Eminim benimle görüşmek isteyecektir."

Joana, yıllar önce kalemiyle ona acımasızca saldıran kurt sürüsünden biriydi. Fakat sanıldığı kadar acımasız değildi. Olivia'yla özel bir röportaj yapacak kadar öne geçmeyi başardıktan sonra hikâyesini dinlemiş ve nasıl olduysa dürüstlüğüne inanmıştı. Dahası, Olivia'yı düze çıkaracak harika bir yazı dizisi hazırlamıştı. O günden beri iyi arkadaşlardı.

"Selam Stevens. Ben Who Boss'dan Joana Philips. Senin sesini duymak da güzel. Bana yıllar önce bir borcun olduğunu söylemiştin. İşte, sana borcunu ödemek için fırsat." Joana, şuh bir kahkaha attıktan sonra devam etti. "Elbette hayatın boyunca bunu başına kakmaya devam edeceğim. Tamam. Yarım saat içinde vereceğim adreste ol."

Tam yarım saat sonra, St. Jame's Park'ın yakınlarında sahil kıyısındaki bir balık restoranındalardı. İçerisi yeşil ve geniş yapraklı bitkilerle süslenmiş, mavi boyalı duvarlarına irili ufaklı, yağlı boya liman resimleri asılmıştı. Çok şık bir yer sayılmazdı ancak birbirinden uzak olan masalar oldukça temizdi. Joana'nın burayı neden seçtiğini daha kapıdan girdiği an anlamıştı. Nezih görünüme rağmen restoran gözlerden uzak ve sakindi. Kimse, özellikle kan emici gazeteciler Olivia'nın buraya geleceğini tahmin edemezdi.

İki kadın karşılıklı oturacak şekilde yapay bir süs havuzunun yanındaki masaya geçtiler. Garson hızla gelip siparişlerini almak istediğinde, somon balığından önce aperitif olarak klasik bir beyaz şarap seçtiler.

"Arkadaşın Stevens nasıl bir adam?"

"Emekli bir ordu generali."

"Ordu generali mi?"

"Evet, ama dediğim gibi emekliye ayrıldıktan sonra kendine özel bir güvenlik şirketi kurdu. Daha önceleri yaptığı işlerden dolayı güçlü bir çevresi ve gizli bağlantıları olduğunu duymuştum."

"Gizli bağlantılarla neyi kastediyorsun? Casusluk falan mı?"

"Sayılır. Aslında Stevens devlet için çalışan üst düzey özelliklere sahip küçük bir timin başındaydı." Öne doğru eğilerek kimsenin duymaması için sesini bir ton daha alçalttı. "Emrindeki adamların çoğu bir görevde ölünce ekibi dağıldı."

"Sen bunları nereden biliyorsun?"

"Karısı çok yakın arkadaşım."

"Ah."

"Bu tür adamların işlerini nasıl yaptıklarını biliyor musun?" Parmaklarıyla imza atar gibi bir hareket yaptı. "Tereyağından kıl çeker gibi. Eminim Shawn magmaya bile saklanmış olsa, onu bulup çıkaracak tek kişi Stevens'dır. İşte geliyor."

Olivia başını çevirdi ve ellilerinde çelik gibi bakışlara sahip uzun boylu bir adamla karşılaştı. Adam geniş omuzlarına oturan rahat takımının içinde oldukça profesyonel görünüyordu. Yer yer kırlaşmış saçlarını özenle taramış, ütülü gömleği ve düzgün takılmış kravatıyla Olivia'dan tam puan almıştı. Adam masalarına yaklaşırken gülümsedi. Olivia, tebessümünün sert yüz hatlarında çok eğreti durduğunu düşündü.

"Joana. Harika görünüyorsun!"

"Teşekkür ederim. Her zamanki gibi çok tatlısın."

"Ve böyle tatlı bir adamı kaçırdığın için pişman olmalısın."

"Hem de nasıl. Elizabeth'i kardeşim gibi sevmesem sana çok önceden kancayı takardım."

Adamın gülüşü bu şaka yollu flörtleşmeyle neşeli kahkahaya dönüştü.

"Bunu bir akşam bize yemeğe geldiğinde Liz'e de anlatmalısın. Belki beni çantada keklik olarak görmekten vazgeçer."

"Ah, merak etme söyleyeceğim." dedi Joana ona göz kırparak. "Seni yakın arkadaşım ve de patronum olan Olivia Susan Kelly Bennett ile tanıştırayım. Kendisi Kelly Şirketler Topluluğu ve Gayrimenkullerinin sahibi. Olivia bu da arkadaşım Orlando Stevens."

"Memnun oldum Bayan Bennett." dedi adam ve kibarca dudaklarını elinin üzerine kondurdu. "Emrinizdeyim."

Olivia, adamın samimi gülüşü ve içtenliğiyle rahatladığını hissetti. Joana'yla şakalaşmaları ve aralarındaki samimiyet, aklındaki sert görev

adamı imajını bir anda yerle bir etmişti. Bu adama güvenebileceğini hissediyordu.

Kısa bir sohbetin ardından yemekler geldi ve Joana hızla konuya girdi.

"Dinle Stevens. Olivia'nın bir sıkıntısı var. Ofisine de gelebilirdik fakat Olivia'nın senin şirketine geldiğinin duyulmasını istemiyoruz."

"Gizlilik benim işim Joana. Sorun nedir?"

"Sanırım konuyu sana Olivia'nın açıklaması daha uygun olur."

Olivia, sıkıntıyla içkisinden minik bir yudum aldı. Sonra da bardağını, yanlış sıraya konulmuş çatal ve bıçaklarını düzeltmeden önce tabağının yanına bıraktı. Masa düzeninin istediği gibi olduğuna karar verdiğinde derin bir nefes aldı ve "Kocam kayboldu Bay Stevens..." diyerek anlatmaya başladı. "Ve sizden onu bulmanızı istiyorum."

Kulaklığında çalan müziğin ritmi hızlandığında temposunu artırdı. Gece yağan yağmur asfaltı ve ayakkabılarının içini çamurlu suyla doldurmuştu. Son bloğu da dönerek evinin sokağına yaklaştığında sekiz kilometrelik parkurunu tamamladığı için nefes nefeseydi.

Uzun yıllar yaptığı antrenmanlar, zor şartlar altında çalıştığı işi, çoğunlukla güç ve enerji gerektirirdi. Ordu disiplini hiçbir şeye benzemezdi. Az uyku ve çok işe alışkın bir adam için sabahın üçüne kadar bar köşelerinde pineklemek ne kadar işten sayılabilirdi ki? Bazen Orlando'ya hak verdiği oluyordu. O silahlara, planlara ve heyecana alışıktı. Hayatının bu boktan düzenine ayak uydurmakta zorlanıyordu.

Bazen sırf değişiklik olsun diye başka bir şehre veya ülkeye taşınmayı düşünüyor, sonra bu fikirden vazgeçiyordu. Köklerine bağlı bir İskoç olsa bile Londra'da yaşamayı seviyordu. Bu güneşi az gören şehrin puslu havası onu evinde hissettiriyordu.

Terden sırılsıklam olmuş tişörtüne baktı ve kulübesini gördüğü an adımlarını yavaşlattı. Kalp atışlarının düzene girmesi için ağır ağır yürüyerek ön bahçeden içeri girdi. Birkaç basamağı çıkarak sundurmaya geldi. Kapı kilitli değildi. Bandit'in işini görmesi için gündüzleri hep açık bırakırdı. Kenar mahallelerde bunun tehlikeli olduğunu biliyordu fakat zaten çalınacak hiçbir şeyi yoktu. Öte yandan aklı olan hiçbir hırsız onun evine girmezdi.

Televizyonu eski, ev telefonu kırıktı. Değerli sayılabilecek tek eşya silahıydı. Onun yerini bulabilmek için de basit bir hırsızın zekâsından çok daha fazlasına ihtiyaç vardı. Üstelik evde hiçbir işe yaramasa da iki metre boyutlarında dev, hantal bir köpek vardı.

İçeri girdiğinde en sadık dostu kapının yanında, her zamanki yerinde pinekliyordu.

"Yine sabah şekerlemesi mi? Arada bir bacaklarını çalıştırsan fena olmaz."

Uyuyormuş gibi görünen köpek hiç tepki vermedi. *Ne bekliyordu ki?*

Hâlâ sık soluklar alıp veriyordu. Mutfak tezgâhının arkasına geçerek yüzyıllar öncesinden kalma gibi görünen ve titreyerek çalışan buzdolabının içinde ne var ne yok diye kontrol etti. Dolapta bir parça kurumuş peynir dilimi, büzüşmeye yüz tutmuş üzümler ve yarım kutu süt vardı. *Harika.* Çamaşırdan sonra bir de alışverişe çıkması gerekecekti şimdi. Oysa tüm günü televizyonda play-off maçları izleyerek geçirmeyi planlamıştı. Sehpanın üzerindeki dağınıklığa baktı. Uzaktan kumanda yine kayıptı.

"Kumandayı gördün mü?"

Köpeğin yanma yaklaştı ve mama kabındakilerin hepsini silip süpürdüğünü görünce genişçe sırıttı.

"Sessizliğinle beni protesto ettiğini düşünmemi istiyorsun ama iş mideye gelince benden çok yiyorsun."

Köpeğin açılmayan gözlerinin altında, siyah burun delikleri genişleyip küçülürken genç adam biraz daha eğilip hayvanın kulağına fısıldadı.

"Dinle dostum. Bu evde ikimiz beraber yaşıyoruz. Ben çalışıyorum ve sen de yiyorsun. Bundan hiçbir şikâyetim yok. Ancak özel eşyalara dokunmamak konusunda seninle anlaşmıştık. Kumanda benim, terlikler senin. Bu düzene uymayı istemiyorsan ödül kemiğini unutabilirsin."

Bandit aniden gözlerini açınca Max, genişçe sırıttı. "İşte böyle." Elini cebine atarak kemik şeklindeki bisküvileri gösterdi. Köpek iştahla yalandı.

"Şimdi git ve kumandayı bul. Yoksa bunların hepsi benim olur."

Elbette köpek bisküvisi yemeyecekti. Sadece bir kez denemişti ve o da evde atıştıracak bir şeyler kalmadığı içindi. Gerçi, görevdeyken mecbur kaldığında yediği şeylerle karşılaştıracak olursa, köpek bisküvisi içlerinde en masum olanıydı.

Tehdit işe yaramıştı. Hantal köpek çok sürmeden kargaşanın arasına sakladığı kumandayla birlikte ortaya çıktı.

"Akıllı köpek." Max, Bandit'in kalın tüylerini okşayarak onu ödüllendirdi. Sonra da bisküvileri önündeki kaba bıraktı. Isırık izleriyle dolu kumandadan televizyonu biraz kurcaladı, izleyecek bir şey bulamayınca da odasının yolunu tuttu.

"Ben duş almaya gidiyorum. Tabii sıcak su varsa. Bu arada biri gelecek olursa onu sakın içeri alma."

Bandit, varlığını çoktan unutmuş, dişleriyle kıtırdatarak bisküvilerin tadını çıkarıyordu. Max, başını iki yana salladı. Üçüncü Dünya Savaşı dahi çıksa Bandit'i yerinden kıpırdatamazlardı.

Banyodaki muslukları açtı ve üzerini çıkarmadan önce sıcak suyun gelmesini bekledi. Borulardan gelen tıngırtıya bakılırsa sular yine kesikti.

"Kahretsin." diyerek bir küfür savurdu. "Birisi bu siktiğimin evine neden çuvalla para ödediğimi bana anlatabilir mi?"

Banyoda elleri belinde durmuş kendi kendine söylenirken ön kapının açıldığını duyunca dikkat kesildi.

"Bandit! Sen misin?"

Ses yoktu. Evde yabancı birinin varlığıyla Max'in tüm hücreleri aniden alarma geçmişti. Eline geçirdiği uzun saplı bir fırçayı kaptığı anda elini silkeleyerek küfretti. Fırçanın sapı Bandit'in salyalarıyla kaplıydı. "Hay lanet." Parmak uçlarında sessizce oturma odasına yöneldi.

"Kim var orada?"

Arkası dönük hâlde, takım elbiseli bir adamın köpeğinin yanında çömeldiğini görünce gözleri kısıldı. Tam sopayı adamın kafasına indirmek üzere havaya kaldırmıştı ki adam arkasını dönüp onu şaşırttı.

"Tanrı aşkına Orlando." diyen Max, tuttuğu soluğu sesli bir şekilde bırakırken elindekini indirdi. "Evime sinsice girerken aklından ne geçiyordu?"

"Pek gizli girdiğim söylenemez. Kapı açıktı."

"Elimde silah olmadığına şükretmelisin dostum, yoksa o bilmiş suratında bir delik açardım."

"O sopayla arkamdan yaklaştığını fark etmediğimi mi sanıyorsun? Senee bana bir santim daha fazla yaklaşmana izin verir miydim?"

"Ne istiyorsun?"

"Konuşmak. Ama önce camları açalım istersen. Burası tıpkı domuz ağılı gibi kokuyor."

"Tacizlerine evimde devam edeceksin demek?"

"Her zaman boş konuştuğunu söylerdim hatırlıyor musun?" diyen adam kızgınlıkla arkasını döndü. "Bu konuda hâlâ aynı fikirdeyim. Buraya seni taciz etmeye değil, iş konuşmaya geldim. Gördüğüm kadarıyla bir düzene ihtiyacın var. Eğer kahrolası mesajlarını dinlemiş olsaydın daha rahat iletişim kurabilirdik."

Hafifçe omuz silken Max, "O mesajların hepsini dinliyorum." diyerek telefonun durduğu -*eskiden durduğu*- yeri işaret etti. "Sadece işime gelenleri yanıtlıyorum diyelim."

"O hâlde habersiz gelişime laf edemezsin. Özel bir iş var. Gizli. Senden başkasına güvenemem."

"Yapma..." diyerek bıkkınlıkla arkasını döndü Max. Mutfak tezgâhının üzerindeki raftan dolu bir şişe su alarak adama fırlattı. "Hiç vazgeçmeyeceksin değil mi?"

Orlando, kaptığı şişeye baktı ve ardından onu Max'e hızla geri fırlattı

"Ciddi ol biraz Max. Buraya yalnız gelmedim. Dışarıda tanışmanı istediğim biri var."

Son söyledikleri Max'in ilgisini çekmişti. Su şişesini kafasına dikmeden önce kısık gözlerini adama dikti.

"Buraya yalnız gelmedim de ne demek?"

Tam o anda ayak seslerini işitti ve sineklik kapı açılarak içeriye Max'in daha önce görmeye alışkın olmadığı şıklıkta bir kadın girdi. Kadının sivri topukluları ahşap zeminde tıkırdayarak tam aralarında durduğunda Max, gözlerini kadından alamamıştı.

Kadın, başını kaldırıp geniş kenarlıklı şapkasının altından ona dikkat çekici güzellikteki gözleriyle baktı. İşte Max, o an hayatının değişmek üzere olduğunu hissetmişti.

"Max, seni Bayan Bennett ile tanıştırayım. Bayan Bennett, bu adam size bahsettiğim en iyi dostum ve meslektaşım Maximilian Alexander Walker."

4. BÖLÜM

Olivia, kafasını kaldırıp tanıştırıldığı adama bakmadan önce gözlerini evde gezdirmiş ve gördüklerine inanamamıştı. Duyuları ve hassas burnu daha önce böyle bir evle -*tabii buraya ev denirse*- hiç karşılaşmamıştı.

Yüce Tanrım...

İçeriye kelimenin tam anlamıyla bir kaos hâkimdi. Evin içi havasızdı, ayrıca havada anlamlandıramadığı tuhaf bir şeyin kokusu vardı. Bakımsız duvarları rutubetten sararmış ve yer yer boyaları dökülmüştü. Etrafa saçılmış giysiler, yenmiş yiyecek kutuları, boş bira şişeleri daha ilk bakışta göze batan şeylerdi. Odanın ortasına bir atom bombası düşse ancak böyle görünebilirdi.

Döşemesi parçalanmış siyah koltuğun arasından görünen şey bir çorap mıydı yoksa? *Umarım öyledir.*

Olivia daha fazla bakmaya dayanamayacaktı. Onun gibi simetri ve hijyen hastası biri için bu ev tam bir felaketti. Dört metrekarelik alanın hem mutfak hem de oturma odası olarak kullanıldığı düşünülürse bu pisliğin ortasında canlı bir varlığın yaşaması dahi imkânsızdı.

Ancak ayakları tüylü bir şeye çarpınca bunda yanıldığını anladı. Ayı postunu andıran şeyin kulakları ve bir burnu vardı ayrıca gün boyu orada yatmaktan başka bildiği bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Başını yasladığı patilerinden kaldırmadan tek gözüyle Olivia'yı izliyordu.

"Evet, şey ben..." diye geveleyen adam dağınık tezgâhın üzerinde bir şeyler ararmış gibi yaptı, sonra da bulduğu eski bir havluyla sildiği elini Olivia'ya uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Olivia, adamın uzattığı ele bakarken sertçe yutkundu. Hayatı boyunca kibar biri olarak yetiştirilmişti. Yıllardır aldığı eğitim ve ailesinin ondan beklediği en önemli şey nezaketti ve şimdi nezaket gereği ona uzatılan eli

sıkması gerekiyordu. Ancak ne kadar istese de yapamayacağını biliyordu. Adamın elini sildiği bez, büyük ihtimalle bakteri kaynıyordu ve Olivia adamın eline dokunduğu an öleceğini hissediyordu.

"Ben de."

Adamın dik bakışlarını yüzünde hissedince avucundaki çantanın sapını sıktı.

Max, elini indirirken ona öfkeyle bakmıştı. Olivia, adamın tezgâhın arkasından çıkıp yanlarına geldiğinde boyunun en az bir doksan olduğunu fark etti. Terden sırılsıklam olmuş yeşil bir tişört ve yıpranmış yırtık bir kot giyiyordu. Kaslı vücuduna evinin aksine iyi bakmıştı. Koyu kumral saçları nemden alnına yapışmış, birkaç günlük sakalı olan köşeli çenesi kasılmıştı. Pek fazla dikkat ettiğinden değildi ama hafif eğri olan burnu birkaç kez kırılmışa benziyordu.

Yine de yorgun ve isteksiz görünüyordu.

Orlando'nun övgüyle bahsettiği, ordu disiplini aldığını söylediği ve ona yardım edebilecek ülkedeki tek adam olduğunu iddia ettiği herif bu muydu yani? Olivia, duyduklarına inanmakta zorluk çekiyordu şimdi. Büyük ve şerefli İngiliz ordusu askeri bu kadar berbat bir hâle düşmemeliydi.

Orlando sesli şekilde boğazını temizleyince Olivia, bakışlarını hızla adamdan kaçırdı.

"Zamansız geldiğimizin farkındayım Walker."

"Fark etmen ne hoş."

Adam, arkadaşına uyarı dolu bir bakış attı. "Ne yazık ki Bayan Bennett'in vakti sınırlı. Ve tabii benim de. Sana telefonla ulaşamadığımız için işleri kestirme yoldan halledelim dedik."

İkisi de uzun bir süre sessiz kaldı. Max, bu sürede gözlerini kadından bir saniye olsun ayırmamıştı. Kadının, neden ona iğrenerek baktığının farkındaydı. Pek de iyi bir gününde karşılaşmamışlardı. Evi berbat hâldeydi. Kendi de öyle. Yine de kadının elini sıkmaması zoruna gitmişti.

Elindeki havluyu arkasında bir yere fırlattıktan sonra iki elini kot pantolonunun beline yerleştirdi.

"Koşudan yeni döndüm ve duş almak üzereydim. Lafı fazla uzatmazsanız sevinirim."

"En son vaftiz töreninde yıkanmamış demek."

Kadının gülümseyerek ağzında bir şeyler geveledeğini duyan Max, dikkat kesildi.

"Bir şey mi söylediniz?"

Son cümleyi sesli söylediğine inanamıyordu. Olivia, ağzını açıp kapattı.

"Sadece rahatsız ettiğimiz için üzgün olduğumu söyledim." *Ve de Joana'nın aklına uyup buraya geldiğim için.*

Max, elbette kadının ne dediğini duymuştu. Ancak o sırada onun vücut hatlarını incelemekle meşguldü. Altındaki o daracık eteği muhafazakâr sınırlarda bile olsa bir erkeği baştan çıkartmaya yeterdi. Üzerine giydiği, dolgun göğüslerini ve ince belini saran beyaz bluzunun düğmeleri gerçek inci olmalıydı ve muhtemelen kumaş saf ipektendi. İnce omuzlarında desenli şalı, minik ve zarif ellerinde kumaş eldivenleri vardı. Kafasındaki o komik şapkanın altında topladığı sıkı topuzundan bir tek saç teli bile bozulmamıştı. Acaba o topuzu dağıtmak nasıl bir zevk olurdu?

Max, biraz daha aşağılara bakarken kadına o kadar öfkeliydi ki düzgün bacaklarını daha da uzun gösteren topukluları düşünmemeye çalışıyordu. Hayatında hiç bu kadar seksi ve ince ayak bilekleri görmemişti. Max, kadından hiç hoşlanmamıştı ama itiraf etmeliydi ki çok güzeldi.

Olivia'nın beyaz teninde iki iri mücevher gibi parlayan gözlerine bakarken Max, boğazının aniden kuruduğunu hissetti. Ancak renkleri şahane olsalar da bakışları buzdan farksızdı.

"Merak etme, kısa keseceğiz." Orlando hızla araya girdi. "Bayan Bennett için önemli bir konuda yardımına ihtiyacımız var."

"Mesai saatini beni ikna etmeye harcadığına göre gerçekten önemli olmalı."

"İnan bana bu kadar önemli olmasa sana gelmezdim."

"Anladım. Konu nedir?"

"Bunu sana Bayan Bennett anlatsa daha iyi olur."

İki adam şimdi gözlerini dikmiş, konuşması için Olivia'yı bekliyordu.

Olivia, söze nereden başlayacağını bilemedi. Orlando'ya anlatırken bile bu kadar gergin değildi. Hem Max denen adamın ona yardım edebileceğinden şüpheliydi.

"Belki de Bay Walker'ın yapacak daha önemli işleri vardır." Olivia, durumu gülümseyerek geçiştirmeyi denedi. Artık tek istediği buradan bir an evvel gitmekti. "Bence daha fazla rahatsız etmeyelim."

"Bırakın da buna ben karar vereyim." dedi Max.

Olivia, anlatmaya başlamadan evvel sakinleşmek için önce etrafında oturacak bir yer aradı ancak daha sonra bunun kötü bir fikir olduğuna karar verdi. En iyisi her şeyi bir çırpıda söyleyip buradan çabucak gitmekti.

"Kocam düğün gecemizde tuhaf bir şekilde haber vermeden ortadan kayboldu. Bir haftadır ondan haber alamıyoruz. Aramadığım hiçbir yer kalmadı ancak elimde şehirden ayrılmadığı bilgisi dışında hiçbir şey yok. Hayatından ciddi şekilde endişe etmeye başladım. Onu bulmak istiyorum ve bu konuda yardıma ihtiyacım var."

Söylemişti işte... Bir anda odayı derin bir sessizlik kapladı.

Max, kendini her türlü olaya hazırlamıştı. Kaçırılma, fidye, gasp... Hatta kadının peşine düşen sapıklara bile razıydı. Ancak duydukları karşısında resmen şoke olmuştu. Kadının parmağında duran alyansı fark edince içinden kendine bir dizi küfür savurdu.

Demek Bayan Soğuk Nevale evliydi ve evlendiği gece kocası tarafından terk edilmişti. Hiç şaşırmamıştı. Kadın kesin frijitti* ve adam da bunu çok geçmeden fark etmişti.

"İlginç! Yalnız neden bana gelmek yerine polise gitmediğinizi anlayamadım? Eminim onlar kocanızı benden daha çabuk bulacaktır."

Orlando, kızararak Max'e yaklaştı ve azı dişlerinin arasından, "Ne halt etmeye çalışıyorsun sen?" diye tısladı. "Aklını başına topla!"

"Ben de aynen bunu yapıyorum. Akli başında birinin yapması gereken şeyi yani."

"Bu hassas bir konu Bay Walker." diye ifade etti Olivia. "Polise gidemem."

"Tanrı aşkına Walker. Bunu bilmediğimizi mi sanıyorsun? Parlak fikirlerini kendine sakla!"

"Peki, sen artık benim herhangi bir kadın için çalışmak istemediğimi bilmiyor musun?" diye alçak sesle fısıldadı. *Hem de böyle bir kadınla.*

* Cinsel Soğukluk.

"Saçmalıyorsun. Karar vermeden önce detayları dinlemeyecek misin?"

"Hayır."

"Tanrım. Şu lanet İskoç damarın."

Olivia, kaşlarını çatarak yüksek sesle tartışan ikiliye baktı. Orlando'nun arkadaşını ikna etme çabalarını izlerken ortamın giderek gerilmeye başladığını hissedince araya girdi.

"Bakın Bay Walker. Evet, zor durumdayım ancak buraya çaresiz olduğum için geldiğimi düşünmenizi istemiyorum." Öyleydi tabii ama bunu adama asla itiraf etmeyecekti. "Ünlü ve tanınmış bir aileden geliyorum. İşim gereği bir sürü rakibim ve ayağımın kaydığını görmeyi bekleyen hevesli düşmanlarım var. Polise gitmek için biraz daha beklemek istiyorum. Eğer Shawn'ı bu süre içinde bulamazsam geriye başka seçenek kalmıyor zaten."

"Peki, ya kocanız öldüyse? O zaman kaybolduğunu polise bildirmediğiniz için suçlu durumuna düşersiniz."

Olivia irkildi. Sanki bu seçeneği hiç ciddiye almamış gibiydi.

"Bu riski göze alıyorum." dedi sertçe yutkunduktan sonra. "Sonuçta ölmüş bile olsa bununla herhangi bir ilgim yok. Ancak önce kocamın başına ne geldiğini ve kendi isteğiyle mi yoksa başka şekilde mi ortadan kaybolduğunu öğrenmem gerek. Bay Stevens durumu anlayacak kadar profesyonel olduğunuzu söylemişti. Üstelik..." Alt dudağını ısırarak etrafına baktı. "... bir işe ihtiyacınız olduğundan da bahsetti."

Max, kadını oracıkta boğmak istemişti. Ama ondan önce Orlando'yu öldürecekti. Kadın evini ve durumunu küçümseyerek resmen ona hakaret etmişti. Fakat ona bu kadar öfkeliyken bile alt dudağını ısırışındaki bir şey kasıklarının sızlamasına neden oluyordu. *Kahretsin.*

"Kaliteli bir yaşam sürmediğinizi görebiliyorum." diye devam etti Olivia. "Sizin paraya benimse güvenebileceğim birine ihtiyacım var." Adama bir adım daha yaklaşarak gözlerinin içine baktı. "Fakat ne yazık ki aradığım kişi değilsiniz."

Max şoke olmuştu. Başını hafifçe eğerek doğru duyup duymadığını öğrenmek için kadının yüzüne baktığında Olivia, arkasını dönüp bakışlarından kaçınmıştı.

"Bay Stevens, yardımcı olmaya çalıştığınız için teşekkür ederim. Şimdi sakıncası yoksa gitmek istiyorum."

Orlando, saç diplerine kadar kızarmıştı. Max'e sert bir bakış atarken eliyle beyaz gömleğinin yakasını sıkıntıyla çekiştirdi.

"Bayan Bennett, bize biraz müsaade edebilir misiniz lütfen? Arkadaşımla özel olarak konuşmak istiyorum."

Olivia, buz gibi duruşunu hiç bozmadan çantasını iki eliyle önünde tutarak başıyla hafifçe onayladı.

"Elbette. Sizi dışarıda bekliyorum."

Orlando, Olivia kapıdan çıkar çıkmaz Max'i daha rahat fırçalayabilmek için hızla yatak odasına sürükledi.

"Az önce yaptığın şey neydi söyler misin? Senin için yaptıklarımdan sonra bana böyle mi teşekkür ediyorsun?"

"Ben bir şey yapmadım. Duydun. Kadın beni istemediğini söyledi."

"Çünkü ona koca bir pislikmiş gibi davrandın."

"Çünkü bulacağın hiçbir işle ilgilenmediğimi sana defalarca anlatmama rağmen onu kapıma getiren sendin. Bu da yetmezmiş gibi ona paraya ihtiyacım olduğunu söyledin."

"Yalan mı? Paraya ihtiyacın yok mu?"

"Bu benim problemim, senin değil."

"Beni dinle seni sersem herif. Yaşadığın travmanın ne kadar boktan olduğunu tahmin edebiliyorum. O çatışmada hayatını kaybedenler senin kadar benim de askerlerimdi. Lanet olsun Walker! O adamlar benim ekibimin en değerli adamlarıydı. Sence ben onların ölümüne üzülmüyor muyum sanıyorsun? Onları düşünmediğim tek bir lanet gün bile yok. Ama onlar öldü ve hayat bizim için devam ediyor, etmek zorunda anlıyor musun? Evliliğini bitirmek, kariyerini bitirmek, fare yuvası gibi bir delikte pislik içerisinde yaşamak acını dindirecekse o hâlde artık sana karışmayacağım. İstediğin haltı yemekte özgürsün."

Orlando, gözlerini tek bir noktaya sabitlemiş adama dik dik bakarak kapıyı gösterdi.

"O kadının sana ihtiyacı var anlıyor musun? En az senin ona olduğun kadar hem de. Şirketimden başka birini de bulabilirdim ama ben seni seçtim."

"Kimi mesela?"

Max, yan gözle ona bakınca Orlando nihayet adamın ilgisini çektiğini anlayıp rahatladı.

"Bilemiyorum. Pek düşünmedim. Fisher olabilir."

"Hadi ama yapma lütfen." dedi Max, acıyla inleyerek. "Fisher tam bir salak. Bu kadına asla yardım edemez. Elinde daha iyi alternatiflerin olmalı."

Orlando, Max'in Fisher'dan pek hoşlanmadığını biliyordu. Bir dönem birlikte çalışmışlardı ve onunla oldubitti anlaşamazlardı. Üstelik adamın kas yapısıyla zekâ yapısı dengeli değildi ve bu yüzden göreve uygun olmadığını da biliyordu. Fakat belli ki en yakın dostunu teşvik etmekte işe yarıyordu.

Orlando, inisiyatifini sonuna kadar kullanmaya kararlıydı. Ellerini ceplerine sokarak, "Bana başka seçenek bırakmıyorsun Walker." dedi. "Eğer senin gibi insanları yüzüstü bırakacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Hem seni neden bu kadar ilgilendiriyor ki? Sen işi kabul etmedin, değil mi?"

Max, alay edercesine gülümseyince Orlando küfretti.

"Canın cehenneme seni puşt herif."

Orlando çıktığı kapıyı sertçe çarptı. Son kozunu da oynamıştı. Yapacak başka şeyi kalmamıştı.

Olivia, tam kapıdan çıkmak üzereyken yerde yatan köpeğin, ayaklarının üzerinde dikilip çıkışı kapattığını fark etti. Hayvanın ona yumuşak bakışları sanki gitmemesi için yalvarır gibiydi. Olivia birkaç denemenin ardından köpeği ikna edemeyeceğini anlayınca arabada bekleyen Betty'i arayıp Tatlım'ın veterinerinin gönderdiği mamalardan iki kutu getirmesini istedi. Telefonu kapatıp çantasına koyduğunda rahatlayarak gülümsedi.

"Birazdan fikrini değiştireceğine eminim." Hayvan iri başını yana eğmiş merakla ona bakıyordu.

Bir dakikanın sonunda sineklik kapının önünde kucağında Tatlım'la birlikte Betty belirdi.

"Üzgünüm efendim." dedi telaşla. "Peşimden havlayınca onu arabada bırakamadım."

"Sorun değil, içeri gel. Bu güzel köpeğin sana nazik davranacağını düşünüyorum."

Tatlım, birkaç kez havlayınca Bandit kendi etrafında dönüp karşılık olarak bir kez havladı. Minik dişi köpek, Betty'nin kucağında hevesle kıpırdanıyor, yere inmek için sabırsızlanıyordu.

Betty, iki köpeğin karşılıklı havlamasından korkmuştu.

"Tatlım'ı yere indir Betty."

Olivia, iki köpeğin burun buruna koklaşmalarını görünce üzerindeki tüm gerginliğin bir anda uçup gittiğini hissetti. Bu iri oğlanın, sahibinin aksine hassas bir yapısı olduğunu tahmin etmeliydi.

"Başınızın dertte olduğunu düşünmüştüm efendim."

"Sadece bir erkek. Erkeklerle baş edebilirim. Gel ve köpeğin mama kabını doldur hemen. Zavallıcık aç olmalı."

Betty, Bandit'in mama kabını ağzına kadar doldurup iki köpeğin aynı mama kabını paylaştıklarını gördükten sonra geri çekilerek evi incelemeye başladı.

Olivia, gördükleriyle asistanının küçük çaplı bir şok geçirdiğini tahmin edebiliyordu. Genç kadın da Olivia'nın eve girdiği ilk anda verdiği tepkileri veriyor ve büyük ihtimalle bu kadar süre onun burada nasıl nefes aldığını merak ediyordu.

Bu soruyu aslında kendisi de merak ediyordu. Stevens'ı dışarıda beklemek istediğini hatırladı. Bandit, onun gidişini artık umursamıyor görünüyordu. Tüm ilgisi yediği lezzetli yemekte ve yanındaki sevimli köpekteydi.

"Ben dışarı çıkıyorum Betty, Bay Stevens geldiğinde Tatlım'ı da alıp gelebilirsiniz."

"Beni burada bu ikisiyle yalnız mı bırakacaksınız?"

"Korkacak bir şey yok. Tatlım'ın bu evde kendi mamasından başka bir şeyi yemediğine emin ol yeter."

Asistanı onu onayladıktan sonra Olivia, temiz havaya çıktı. Gri bulutlar öğlen güneşinin önünü dalgalar hâlinde kaplamıştı. Havanın serinliğine aldırmadan uzaktan gelen deniz kokusunu, isyan eden ciğerlerine doyasıya çekti.

Arkasındaki kulübenin ve onun gibi sokağın iki kenarında dizilen sıra sıra evlere baktı. Kibirli biri değildi. Yoksulluğun ne demek olduğunu hiçbir zaman unutmamıştı. Değişen yaşamlarında geçmişin izleri daima aklının

bir köşesindeydi. Bazen küçük evlerindeki sakin ve huzurlu yaşantılarını özlüyordu. Ne yazık ki artık geçmişte yaşamıyordu.

Her şeyin düzeleceğine olan umudunu tazelemek üzere derin bir nefes aldı.

Bay Stevens'ın içerideki adamı ikna edemeyeceğini biliyordu. Üstelik artık bunu umursamıyordu. O, Olivia'ydı. Bu zamana kadar yaşadığı tüm sıkıntıların üstesinden gelmişti.

Cep telefonu çaldığı sırada Stevens ve Betty evin verandasında konuşuyorlardı. Olivia, onlardan biraz uzaklaşarak çağrıyı yanıtladı. Arayan sekreteriydi.

"Evet Caitlyn?"

"Affedersiniz rahatsız ediyorum ama..."

"Seni dinliyorum. Umarım Betty yerine beni özel hattımdan aramanı gerektirecek kadar önemli bir şeydir."

"Derhâl şirkete dönmeniz gerekiyor efendim. Bu acil bir durum."

Sekreterinin sesi, hiç olmadığı kadar korkmuş ve heyecanlı çıkıyordu. Olivia, sırtından aşağıya buz gibi bir ürpertinin yayıldığını hissetti. Hava elektrik yüklüydü. Başını kaldırıp gri bulutlara baktı. Fırtına yaklaşıyordu.

"Ne oldu?"

"Yönetim kurulu acil toplanma kararı aldı. Limandaki konteyner yüklü gemiler, taşıma kararını feshetmiş, malları geri boşaltıyorlarmış. Ay sonuna kadar yapmak zorunda olduğumuz sevkiyatların hepsi durdurulmuş durumda. Detayları konuşmak üzere ortaklar sizi bekliyorlar."

Korktuğu başına gelmişti işte. Olivia böyle bir şeyin olacağını başından beri biliyordu. Nedenini bilmiyordu ama Shawn'ın onu terk etmesinden daha büyük bir felaketle karşı karşıya olacağını hissediyordu. Her zaman olduğu gibi sezgileri onu yine yanıltmamıştı. Hiçbir sert rüzgâr, peşinden fırtınayı getirmeden durmazdı.

Havadaki kasvetli bulutlara bakıp gözlerini kapattı.

"Hemen geliyorum."

Olivia şoförünün açtığı kapıya doğru yürürken Orlando ve Betty arkasından yetişmişti. Max, sineklik kapının arkasında durmuş, yolun kenarına park eden ve sokağında görmeye alışkın olmadığı türden lüks arabayı

inceliyordu. Kadının zengin olduğunu zaten biliyordu. Tıpkı daha fazla beklemeyip gideceğini bildiği gibi... Ve işte gidiyordu.

Ardında bir toz bulutu bırakan siyah arabanın arkasından bakarken vicdanının rahat olduğuna kendini inandırmaya çalıştı. Peki, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığı hâlde neden hâlâ kendini rahat hissedememişti?

Başını inatla iki yana salladı.

"Suç bende değil. Buraya o kadını asla getirmemeliydi."

Bandit'in ona tepki vermediğini fark edince çatık kaşlarının altından köpeğini inceledi. En azından bir şeyler söylediğinde karşılık olarak gözlerini açıp kapaması ya da soluklarının değişmesi lazımdı.

"Şimdi de beni görmezden mi geliyorsun? Hah! Demek bir kutu pahalı köpek mamasına ve bir dişiye tav oldun."

Bandit, hiç hareket etmiyordu. Gören biri onun kıvrılıp uyuduğunu düşünebilirdi ancak Max, onu duyduğuna emindi.

"Biliyor musun sen de en az Orlando kadar inatçı keçinin tekisin."

Sert adımlarla odasına giderken Bandit'in arkasından bakıp diliyle yalandığını görmemişti. O sırada akmayan su borularına ve lanet hayatına küfretmekle meşguldü.

Duzenleme
Ny.Ozlem

5. BÖLÜM

Bu gece için kendini hiç hazır hissetmiyordu. Şu anda arabasının arka koltuğunda olmak yerine, masasında oturmuş Shawn'ın başına açtığı işleri çözmekle uğraşması gerekiyordu. Ne yazık ki bu davete katılmaya mecburdu. Her şeyden önce bunu annesi için yapmak zorundaydı. *Güzeller güzeli Gabriella için...*

Onu nasıl da özlemişti. Şimdi yanında olsaydı ellerini tutar ve her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek yine en sevecen hâliyle onu teselli ederdi. Olivia, ebeveynlerinin yokluğunu en çok da böyle zamanlarda hissediyordu. Her şeyin üst üste geldiği ve ona nefes dahi aldırmadığı anlarda... Kaç yaşına gelmiş olursa olsun, onların yakınlığına ihtiyaç duyduğu için kendinden utanacak değildi.

Shawn'ın kaybolmasından sonra şirketine ait her şey de onunla birlikte yok oluyordu sanki. Denizaşırı ülkelere yapılacak sevkiyatlar için yüklenen ham petrol, işlenmemiş altın, medikal ve ilaç yüklü konteynerler rıhtıma çekilmiş akıbetlerini bekliyordu. Bu yüzden birçok iş anlaşması feshedilmişti. Müşterileri acilen siparişlerinin tedariklerini bekliyordu ancak ortada bu işi yapacak kimse yoktu. Shawn'ın şirketine karşı hukuki sürecin başlatılması için son birkaç gündür avukatları onu sürekli sıkıştırıp duruyordu.

Bu gerçekten oluyor muydu?

Sevdiği ve güvendiği adam onu ve şirketini yüzüstü bırakıp gitmiş miydi yani? Peki, ama neden?

Rahatlamaya çalışarak derin bir nefes aldı. Araç kuyruğunda sıranın onlara gelmesiyle arabadan inmek için hazırlandı. Betty zarif gece elbisesiyle yanındaki koltukta oturuyordu ve tüm dikkatini elindeki tablete vermişti.

"Bu geceki programda neler var söyler misin?"

"Açılış bir resim sergisi ile başlayacak. Daha sonra bağışçıları akşam yemeği için küçük salona alacaklar. Sonra sırayı açık artırmada satılacak ürünlerin sergilenmesi ve tabii ki mezat alıyor."

"Uzun bir gece olacak."

"Eğer kendinizi iyi hissetmezseniz dilediğiniz zaman dönebiliriz."

"Sanırım üstesinden gelebilirim."

Betty nazikçe gülümsedi. "Nasıl isterseniz."

Siyah Bentley, kırmızı halı kaplı dik merdivenlerin önünde yavaşladı. Araba durduğunda Olivia, giydiği şampanya rengi uzun, ince, tül işlemeli elbisesinin eteklerini toplayarak altın zincirli minik çantasını eline aldı. Saçlarını zarif bir örgü ve incilerden oluşan şık bir topuzla ensesinde toplatmış, yüzüne yalnızca solgun görünmemek adına hafif bir makyaj yapmıştı.

Şoför inerek önce Betty'nin ardından da Olivia'nın kapısını açtı. Andrew, Betty'i hayranlıkla süzdükten sonra gülümseyip ona göz kırpınca genç kadın kızardı.

Çiftin bakıştıklarını fark eden Olivia, onlara biraz mahremiyet tanımak adına merdivenlerdeki adımlarını hızlandırdı. Betty, patronunun gidişini fark ettiğinde ona yetişmek için aceleyle peşinden gitti.

"Özür dilerim efendim."

"Genç ve yakışıklı bir adamla flörtleştiğin için kimseden özür dilemen gerekmiyor. Hayat yaşamak için bile o kadar kısa ki!" Omzunun üzerinden arabaya yeniden binen ve binerken bile bakışlarını asistanın üzerinden çekmeyen şoförüne baktı. "Ayrıca Andrew oldukça hoş bir erkek. Eğer sen de ona karşı bir şeyler hissediyorsan, bence kendini tutmamalısın."

Betty'nin ağzı şaşkınlıktan balık gibi açılıp kapandı. "Yani şimdi siz... Şey yani bize kızmadınız mı?"

"Kızmak mı? İkiniz de yetişkin insanlarsınız. İşinizi aksatmadığınız sürece benim için ne sakıncası olabilir ki? Maaşlarınızı öderken özel hayatlarınızı satın almıyorum Betty. Katı kurallarım olduğunu biliyorum. Bazen çalışanlarımı çileden çıkardığımın farkındayım ancak ben de bir insanım. Ve insan olmanın en temel özelliklerinden biri *âşık olmaktır.*" '*Tabii doğru insana*' diyerek içinden ekledi Olivia. Kendisi ve Shawn için artık bunun doğruluğundan o kadar da emin değildi ne yazık ki. "Bunun için kimse seni suçlayamaz."

Olivia, şimdi ona büyük bir hayranlık ve saygıyla bakan asistanının vereceği cevabı bekliyordu.

"Ben... Ben gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum efendim. Siz harika bir insansınız. Çalışkanlığınız ve karakterinizle her zaman idolüm olmuştunuz. Şimdi söylediklerinizden sonra size olan hayranlığım bir kat daha arttı."

"Bence biraz abartıyorsun."

"Hayır, abartmıyorum efendim. Çok ciddiyim. Gerek iş gerekse özel hayatınızda sizin kadar istikrarlı ve başarılı bir kadın daha görmedim. Karşınıza çıkan her engeli soğukkanlılıkla aşmanıza hayranım. Sizin özel asistanınız olmak benim için çok kıymetli."

"Teşekkür ederim." diyen Olivia, derin bir iç çekti. Şimdi de o kendisini mahcup hissetmişti. "Seninle çalışmanın en güzel yanı ne biliyor musun? Bana her zaman iyi gelecek şeyler söylemeyi beceriyorsun."

Genç kadın, rahat bir nefes alıp karşılığında gülümserken çift kanatlı büyük kapılardan fotoğrafçılar eşliğinde içeri girdiler.

İçerisi oldukça kalabalıktı. *Eartha Kitt*'in güzel sesiyle çalan hafif *caz* müziği dinleyenlerin kulaklarına âdeta ziyafet gibiydi. Güçlü ışıklarla aydınlatılmış büyük girişte şık giyimli kadın ve erkeklerden oluşan topluluk, gruplar hâlinde sohbete dalmıştı. Ünlü yatırımcılardan bankerlere, hâkimlerden zengin aristokratlara kadar Avrupa'nın en ünlü ve tanınmış ailelerinin vârisleri oradaydı. Sosyetenin göz bebeği olan kadınlar etrafta kim en şık yarışına girmişlerdi. Olivia içeri girdiği anda tüm konuşmalar bir anda kesildi ve tüm gözler onun üzerine çevrildi.

Olivia, insanların sorgulayan bakışlarının arasından yüzüne yerleştirdiği sahte tebessümle mutlu görünmeye çalışıyordu. Şu anda burada yapılan sohbetlerin konusunu tahmin etmek güç değildi: Shawn ile olan evliliği! İnsanların meraklı gözleri çoktan onu acımasız bir süzgeçten geçirmeye başlamıştı bile.

Olivia, tanıdık yüzlerde göz gezdirirken Joana'yı fark etti. Genç kadın, salonun bir köşesinde tanınmış bir yönetmen olduğunu bildiği orta yaşlı hoş bir adamla gülüşerek sohbet ediyordu. Olivia'yı fark ettiği an kadının gözleri ışıldadı ve adamdan müsaade isteyerek onu yarı yolda karşıladı.

"Olivia hayatım. Bu ne güzel sürpriz. Bu gece burada olacağını bilmiyordum."

Arkadaşıyla kucaklaşan Olivia, geri çekilip gülümsedi.

"Evimde inzivaya çekileceğimi mi düşünmüştün?"

"Elbette hayır, ama basın toplantısından sonra ortalıkta fazla görünmezsin sanıyordum. Her neyse. Bence gelmekle en iyisini yaptın. İnsanlar hayatındaki her şeyin yolunda gittiğini kendi gözleriyle görmeli. Üstelik Gabriella'nın anısına bunu yapmış olman gerçekten büyük incelik."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Doğrusunu istersen bu gece için pek hevesli olduğum söylenemez ama özellikle annem için bunu yapmak istedim."

Joana, anlayışla gülümseyerek arkadaşının omzuna dokundu. "Ne olursa olsun sen güçlü bir kadınsın. Bu tarz etkinliklerden en az benim kadar hoşlanmadığını bilsem de yaptığın şeyi takdir ettiğimi bilmelisin."

"Teşekkür ederim Joana."

Joana, Betty'e dönerek, "Bize içecek bir şeyler getirebilmen mümkün mü Betty?" diye sordu. Betty, başıyla onaylayıp hemen içki servisi yapılan masalardan birine yöneldi. Joana, o gider gitmez dayanamayıp sordu.

"Yoğunluktan dolayı seninle bir türlü konuşmaya fırsat bulamadım. Meraktan ölüyorum. Orlando'nun adamıyla olan görüşmen nasıl geçti? Nasıl biri?"

Olivia, Max'i hatırlayınca aniden ürperdiğini hissetti. Adamın etkileyici yeşil gözlerini ve utanmadan onu her detayına kadar nasıl incelediğini anımsayınca adama olan tüm öfkesi birdenbire geri geldi.

"Açık konuşmak gerekirse Max denen adam için küstahlık derecesinde açık sözlü diyebiliriz. Bu bana oldukça itici geldi. Üstelik yaşadığı yeri görmeliydin. Tanrım..." Olivia evin perişan hâlini düşünmek bile istemiyordu. "Bir daha düşündüm de sanırım görmesen daha iyi."

Arkadaşı kıkırdadı. "Aman Tanrım o kadar mı kötüydü? Orlando bana oldukça disiplinli biri olduğunu söylemişti."

"Adamı iş üstünde görmediğim için bu konuda eleştirmem doğru olmaz. Zaten işi kabul etmedi ve inan bana böylesi çok daha iyi."

Joana şaşırmıştı. "Kabul etmedi mi? İyi ama neden?"

"Sanırım sebebi yalnızca kadın olmam. Açıkçası bu kadar sığ düşünen bir adamla çalışmam mümkün değil."

Genç kadın, Olivia'nın kulaklarını çınlatacak kadar sesli bir kahkaha patlattı.

"Bak sen şu Max'e!"

"Bırak dalga geçmeyi. Ben ciddiyim. Adam tam bir felaket. Eğer senin ve Bay Stevens'ın hatırı olmasaydı emin ol orada bir dakikadan fazla kalmazdım."

"Anlıyorum canım. Neyse üzülme. Eminim Orlando'nun seçenekleri Max'le sınırlı değildir."

"Şu adamdan bahsetmeyi kesebilir miyiz lütfen, adını duydukça bile sinirlerim bozuluyor."

"Nasıl istersen." dedi Joana. "Hadi gidip resim sergisini gezelim, sonra da bir şeyler atıştırırız. Sabahtan beri göbeğim çıkmasın diye hiçbir şey yemedim."

Olivia; gümüş rengi, parlak ve topuklarına kadar inen elbisenin içindeki arkadaşının gayet hoş göründüğünü düşünüyordu. Yuvarlak hatları olsa da asla fazladan bir göbeği olmamıştı. Açık bıraktığı dalgalı saçlarıyla daima bakımlı ve hoştu.

Betty içkileri getirince ellerinde kadehlerle sergi salonuna doğru yürümeye başladılar.

Sergi, Avrupalı tanınmış ressamlardan üçünün otuz beş adet yağlı boya tablolarından oluşuyordu. Hepsi de yardım gecesi için satılmak üzere sanatçıları tarafından bizzat bağışlanmıştı.

Olivia, sergiyi gezerken Joana ile Shawn'ın şirketi hakkında öğrendiği yeni bilgileri paylaşmaya devam etti. Joana'ya göre adamın ortadan kaybolmasıyla şirketinin buharlaşması çok sıra dışı bir olaydı. Shawn, Londra'da bir home-ofis tutmuştu ve bağlı olduğu şirketin İngiltere ayağını yönetiyordu. Gümrükteki adamları dışında bir sekreteri bile yoktu. Olivia adamın Fransa'daki ortaklarıyla hiç tanışmamıştı. Şimdiyse o şirkete ait tek bir telefonun bile yanıtlanmaması şüphelerini kanıtlıyordu. Dolandırılmışlardı.

"Ah Olivia, bu gerçekten korkunç bir haber. Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok açıkçası. Avukatlarım gereken prosedürleri başlatabilmek için benden onay bekliyorlar, ancak ben biraz daha beklemek istiyorum."

"Beklemek ne kadar doğru bilemiyorum canım, belki de avukatlarına kulak vermelisin. Evliliğinin işini etkilemesine izin vermen ne kadar profesyonelce olur sence?"

"Haklısın ama bahsi geçen adam benim kocam. Bunun benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Elbette kolay olmadığını biliyorum." diyen Joana, Olivia'ya destek olduğunu göstermek için şefkatle koluna girdi. "Ve inan bana aldığın her karara sonuna kadar saygı duyuyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Peki, Linda ne diyor bu işe? Eminim onun bir fikri vardır."

Linda, Olivia'nın kuzeni ve ailesinden geriye kalan tek kişiydi. Uzun zamandır ortak oldukları Kelly Şirketlerinde aileden kalan hisseleri yönetiyorlardı. Olivia, Linda'nın çalışma disiplininden de en az samimiyeti kadar memnundu. Linda, deli dolu bir kadındı ve Olivia'dan yalnızca birkaç yaş büyük olmasına rağmen tam üç kez evlenip boşanmıştı. Aradığı aşkı bir türlü bulamadığını iddia ediyordu. Olivia ise bunun sebebinin, kuzeninin yanlış seçimleri olduğunu düşünüyordu. Linda, özel hayatında hızlı kararlar almasını seven ve risk almaktan hoşlanan bir kadındı. Bu genellikle en sık tartıştıkları konuydu. Şimdiki durumunda ise Olivia artık kuzenini yargılama hakkı olmadığını düşünüyordu.

"Şirketin içine düştüğü durumdan henüz ona bahsetmedim. Düğün ve balayı planlarımız yüzünden tüm iş gezilerimi ona paslamıştım. Düğünün ertesi günü Paris'e uçtu. Birkaç gün daha buralarda olmayacaktır. Aslına bakarsan Shawn'ın şirketine açılacak dava için Linda'nın fikrini almadan harekete geçmek istemiyorum. Şirketin büyük hissedarı olabilirim ama konu iş olduğunda Linda'nın içgüdülerine sonuna kadar güvenirim."

"Çok haklısın. Linda harika bir kadındır. Döndüğünde bir ara hep birlikte bir yemek yiyelim. Özellikle kocanla ilgili yapacağı yorumları çok merak ediyorum."

"Linda, Shawn'ı severdi. Şirketiyle sözleşme imzaladığımızda bana onun hırslı bir adam olduğunu söylemişti. Gazetelerde çıkan haberleri duyduğunda beni aradı ama ona gerçeği anlatmak yerine yalan söyledim. Bence döndüğünde yüz yüze konuşmak en iyisi. Olanları duyduğunda eminim o da benim kadar üzülecektir."

"Tanrım, Kelly kadınlarının evlilikleri neden hiç yolunda gitmiyor anlamıyorum?"

"Kim bilir?" dedi Olivia düşüncelere dalarken. "Belki de üzerimizde dolanan eski bir lanettir."

"Ah, yüce Meryem!" diyen Joana, birden telaşla Olivia'ya doğru fısıldadı. "Asıl lanet tam karşımızda işte! Şu gelen Bayan Montgommery değil mi?"

Olivia, sergi salonunun diğer ucundan bastonuyla attığı ağır adımlarla onlara doğru yaklaşan yaşlı kontese baktı. Yetmişlerinin sonlarında olan kadın, oldukça iyi görünüyordu. Kırış kırış olan cildinde en az Olivia kadar hafif bir makyaj vardı ve giydiği açık renk keten etek-ceket takımına uygun şık bir şapkayla asil görünümünü tamamlamıştı.

"Ta kendisi."

"Hay aksi. Büyükannenin en iyi arkadaşı olduğunu biliyorum tatlım ama o ketum ihtiyardan hiç hoşlanmıyorum. Üstelik onun da benden hoşlanmadığına eminim. En son katıldığım davette yazdığım köşe yazısını beğenmediği için herkesin içinde açıkça bana hakaret etmişti."

Olivia, hafifçe gülümsedi. Bayan Montgommery ölmüş büyükannesinin en yakın arkadaşı ve sevdikleri eski bir aile dostuydu. *Fazla* açık sözlü ve biraz aksi bir ihtiyar olduğu doğruydu. Bu yüzden sosyetedeki kadınlar onun yorumlarından kaçınmak için onunla karşılaşmamayı tercih eder, gördükleri yerde yollarını değiştirirlerdi. Olivia'ya olan sevgisini göstermekten çekinmediği için genç kadının yaşlı kontesle hiçbir sorunu yoktu.

"Yakından tanısan, eminim onu sen de benim kadar seversin."

Joana, tepeden tırnağa ürpererek elini kalbinin üzerine koyup hafifçe inledi.

"Hiç sanmıyorum hayatım. Tanrı bu kadının gazabından hepimizi korusun. Onun bir magazinci olmaması büyük talihsizlik doğrusu. Eminim Londra'nın altını üstüne getiren muhteşem bir kazan karıştırıcı olurdu."

Olivia, gülmek istediyse de kendine engel oldu. Joana'nın yaşlı kadını gördüğü an yaşadığı dehşet fazlasıyla komikti doğrusu.

"Şu korkusuz gazeteci de nereye kayboldu? Az önce buralarda bir yerdeydi sanki."

"Boş versene." diyen genç kadın Olivia'nın kolundan çıkıp Betty'yi çekiştirdi.

"Bazen oyundaki en iyi hamle düşman sahasından uzak durmaktır. Hadi benimle gel Betty, gidip akşam yemeği için neler ikram ediliyormuş bir bakalım. Rahatça işkence etmesi için yaşlı cadıyla patronunu biraz yalnız bırakalım. Seninle yemekte görüşürüz Olivia."

Betty, Joana'yla birlikte salonun diğer bağlantı koridorundan sıvışırken yaşlı Bayan Montgommery de Olivia'nın yanına gelmişti. Bastonuyla Joana ve asistanının gittiği yönü işaret ederek "O kendini beğenmiş gazeteci bozuntusu sırf benimle karşılaşmamak için kaçtı değil mi?"

Olivia, vücudunu yaşlı kadına döndürerek nazikçe gülümsedi.

"Bayan Montgommery, sizi burada görmek ne büyük mutluluk. Uzun zamandır görüşemiyorduk."

"Evet, canım seni görmek de öyle."

"Her zamanki gibi yine harika görünüyorsunuz? Cildinize yeni bir şey mi yaptırdınız? Çok genç ve taze görünüyorsunuz."

Yaşlı kadın, nihayet ona dönerek başını hayır anlamında sallarken hafifçe kıkırdadı ve solgun elini Olivia'nın elinin üstüne koydu.

"Tam aksine her geçen gün biraz daha yaşlanıyorum çocuğum. Bu sözleri senin yerine bir başkasından duymuş olsaydım, dünyanın en büyük palavracısı olduğunu düşünürdüm. Ancak senin dürüstlüğünden hiçbir zaman endişe etmedim. Tabii şu anda en iyi arkadaşının gidişini örtbas etmeye çalıştığını saymazsak."

Olivia, yaşlı kadının sonlara doğru sertleşen sesiyle yanaklarının pembeleştiğini hissetti. Bu kadının yanında kendini hâlâ küçük bir kız çocuğu gibi hissetmesi ve utanması ne kadar garipti.

"Arkadaşımın savunulmaya ihtiyacı olduğunu düşünmemiştim efendim. Sadece yemeğe biraz erken başlamak istedi."

"Hah!" diyerek bir kahkaha patlattı yaşlı kontes. "Sen onu benim külahıma anlat. Bal gibi de kaçtı işte. Her neyse, bırakalım şu kendini gazeteci sanan evde kalmış kız kurusunu da kocandan bahset bana."

"Ko-kocam mı dediniz?"

"Dedikodulardan haberim var kızım. Duyduklarıma göre düğünden sonra hiç birlikte görünmemişsiniz ve adamın şirketiyle bazı problemler yaşıyormuşsunuz."

Yüce Tanrım, bunu nasıl yapıyordu? Bu kadının nasıl her şeyden bu kadar çabuk haberi oluyordu?

"Dedikodulara kulak asmadığımı bilirsin. Üstelik seni öz torunum gibi severim fakat kocanla aranızda bir sorun varsa hiç çekinmeden bana anlatabileceğini bilmeni isterim. Sen bana Cecilia'nın emanetisin."

Olivia, bir kez daha Shawn yüzünden gerildiğini hissediyordu. Joana bir konuda haklıydı. Bu kadın sözünü gerçekten hiç sakınmıyordu.

"Teşekkür ederim Bayan Montgommery ama merak etmeyin. Shawn oldukça iyi." *En azından ben onu öldürene kadar iyi olmasını umuyorum.* "Söylediğiniz gibi konuşulanların hepsi birer dedikodudan ibaret. Kocamın şirketiyle ufak bir pürüz yaşadığımız doğru ama halledemeyeceğimiz bir şey değil. Shawn konuyla ilgileniyor."

"Demek bu yüzden çiçeği burnunda gelinini davete tek başına yolladı."

"Bunda ne sakınca var anlayamadım?"

"Şimdiki gençleri anlamam mümkün değil. Ben rahmetli kocam ölene dek yanından bir an olsun ayrılmamıştım. Gittiği her seyahatine beni de yanında götürürdü. Benden bir gün olsun ayrı kalamayacağını söylerdi."

Olivia, yaşlı kadının gözlerinin daldığını ve büyük ihtimalle ölen kocasını düşündüğünü fark etti. Kendisi de böyle bir aşk ve tutkuyla sevilebilmeyi ne çok isterdi. Peki, ama Shawn'la yolunda gitmeyen şey neydi? Ona her zaman nazik ve kibar davranmış, onun isteklerini kendininkilerden daima önde tutmaya çalışmıştı. Olivia, aşkın böyle bir şey olduğunu sanıyordu. *Kendinden önce sevdiğin kişiyi düşünmek.* Şimdi ise onu terk eden kocasının ardından insanlara açıklama yapmakla uğraşırken Olivia, Shawn'ın aslında onu ne kadar zor bir duruma soktuğunu görüyordu. Tek dileği bunu kendi rızasıyla yapmamış olmasıydı.

"Sanırım şimdiki zamanda işler sizin sandığınızdan biraz daha farklı ilerliyor. Evlenmek demek birinin hayatına sahip olmak demek değildir. Bireyler özgür olmalı."

"İnsan, yalnızca sevdiğinin yanında özgürdür." dedi yaşlı kadın bastonunu sertçe yere vurarak.

"Çok haklısınız." diyerek, zoraki bir tebessümle daha kadını geçiştirmeye çalıştı. Belki konuyu değiştirirse kadının evliliğiyle ilgili can sıkıcı yorumlarını unutmasını sağlayabilirdi.

"Acıkmadınız mı Bayan Montgommery? Bence biz de diğer misafirler gibi artık yemek salonuna geçsek iyi olacak. Size eşlik etmekten onur duyarım."

"Aslına bakarsan acıktım tatlım. Madem sen de bu davete benim gibi yalnız katıldın. Seve seve sana eşlik ederim."

Olivia tam da yalnız olmadığını, buraya asistanıyla birlikte geldiğini söylemek üzereydi ki arkalarından gelen kalın bir erkek sesiyle irkildi.

"Sizin gibi iki güzel bayanın yalnız kalmaları büyük haksızlık."

Olivia arkasını yavaşça döndüğü sırada, bu gece görmeyi en son beklediği kişiyi karşısında bulunca birden afalladı.

"Hanımlar." Genç adam onlara doğru yaklaşırken Olivia'ya göz kırpınca küçük çaplı bir şok daha yaşadı.

Yaşlı kontes, adamı tepeden tırnağa şöyle bir süzdükten sonra kibirli bir şekilde elini uzattı.

"Öncelikle bize eşlik edecek beyefendinin kim olduğunu öğrenmemiz lazım."

Genç adam, belinden yavaşça eğilerek yaşlı kadının uzattığı eli dudaklarına götürüp nazikçe öptü. Yeşil gözleri haylazlıkla parlıyordu.

"Lütfen kabalığımı bağışlayın hanımefendi. Maximilian Alexander Walker. Hizmetinizdeyim leydim."

Yaşlı kadın, tıpkı genç bir kız gibi kıkırdayarak elini adamın dudaklarından çekti ve genç adamın elinin üzerine sert bir şaplak attı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Bay Walker ama ben bir kontesim. Eski Cleveland Kontu rahmetli Rafael Clive Montgommery'nin dul eşi Margaret Isabella Montgommery. Bu da çok sevgili dostumun torunu Olivia Sussan Kelly Bennett."

Max, Olivia'nın elini öpmemiş yalnızca bir baş selamı vermişti. "Şeref duydum saygıdeğer kontesim. Bayan Bennett."

"Bağışlayın Bay Walker ama isminizi daha önce cemiyette duyduğumu hiç hatırlamıyorum. Ne işle meşguldünüz?"

"Avrupa'dan yeni döndüm sayılır. Böyle toplantılara katılmaya pek hevesli olmayan basit bir İskoç tüccarıyım. Buraya da bir arkadaşımın ricasını kıramayarak geldim. Bayan Bennett, sanırım sizinle daha önce resmen tanıştırılmıştık."

"Üzgünüm ama hatırlayamadım."

"Ya, yazık oldu öyleyse. Çünkü çok yakında beraber çalışabileceğimizi umuyordum."

Olivia bunu hiç beklemiyordu işte. Tıpkı genç adamı burada görmeyi beklemediği gibi... Üstelik adamın birkaç gün önceki sefil hâlinden şimdi eser yoktu. Üzerine tam oturan koyu renk bir smokin ve devetüyünden bir palto giymişti. Ayrıca adamın ona bakarken gözlerinin ışıldadığı da dikkatinden kaçmamıştı. Birlikte çalışmak mı demişti o?

"Demek birlikte çalışacaksınız?"

Yaşlı kadın, Max'i kuşkuyla incelemeye devam ediyordu. "Bir sakıncası yoksa ne tüccarı olduğunuzu öğrenebilir miyim?"

Max, beklemediği bu soru karşısında afallasa da bozuntuya vermedi.

"Pardon?"

"Rahmetli kocam sayesinde bir sürü yerli ve yabancı tüccarla tanışma fırsatım olmuştu. Siz Sör Walker, ne tür mallar pazarlıyorsunuz?"

Max, bir öksürük krizine tutulmuş gibi yaptı ve yanından geçmekte olan garsonun tepsisinden bir flüt kadeh kaparak içkisini yudumlarken zaman kazanmaya çalıştı. Anlaşılan yaşlı kadını kandırmak sandığı kadar kolay olmayacaktı.

"Şey efendim, yani saygıdeğer kontesim, aslında ben ürün çeşitliliğinden yana bir tüccarım. Asya ve Afrika'daki birçok ülkeye gerekli olan her şeyi temin etmek benim işim. Süs eşyaları, heykeller, tablolar, pahalı takılar. Tabii karşılığında iyi bir vatansever olarak ülkeme vergilerimi ödüyorum."

"Demek ender bulunan şeyler ha?"

Max, kontese doğru eğilerek, "Aramızda kalsın ama az parçalar gerçekten çok özel, anlarsınız ya?" diye fısıldadıktan sonra yaşlı kadına göz kırptı.

"Oh şimdi anladım, kaçak mallar."

"Şşşş. Sevgili kontesim, biliyorsunuz ki yerin kulağı vardır."

"Affedersiniz Sör Walker." Yaşlı kadın yeniden kıkırdadı. "Merakımı bağışlayın ama sık seyahat ediyor olmalısınız. Seyahatleriniz esnasında hiç gerçek bir korsanla karşılaşmış mıydınız?"

Max, köpeği Bandit'i hatırlayarak genişçe sırıttı. "Aslında uzun bir süre birlikte yaşadık diyebilirim."

Yaşlı kadın, heyecanla keskin bir soluk aldı.

"Sizinle iyi anlaşabileceğimizi düşünüyorum genç adam. Sanırım bize eşlik etmenizde hiçbir sakınca görmüyorum."

Max, belli etmeden rahat bir soluk verdi ve gözlerini bu kez yanında âdeta taş kesilmiş gibi duran Olivia'ya dikti. Genç kadının gördükleri karşısında dili tutulmuştu sanki. Kırpıştırdığı gözleriyle ona bakmaya devam ediyordu. *Oldukça güzel gözlerle...* Bu şaşkın hâliyle pek sevimli görünüyordu doğrusu.

Max, Olivia'yı görmeye karar verdiğinden beri yeniden karşılaşmalarının nasıl olacağını hayal etmişti. O gün, kadının arkasından başına ağrılar girecek kadar çok düşünmüş ve ardından ona yardım etmeye karar vermişti. Diğer yandan köpeği, Max'e karşı o günden beri sessiz bir protesto içindeydi sanki. Max, başta sebebinin kadının ona yedirdiği pahalı mamalar olduğunu düşünmüştü ama sonunda acı gerçeği kavradı. Bandit, Max'in aksine Olivia'dan hoşlanmıştı.

Bu yardım gecesini öğrendiğinde kaçırmaması gereken bir fırsat olduğunu düşündü. Dolaptaki son kalan takımını giymişti. Ve işte buradaydı.

İçerisi, ensesi kalın adamlarla ve onların kollarında süs bebeği gibi taşıdığı rengârenk giyimli kadınlarla doluydu. Olivia'yı kalabalığın içinde bulmak hiç zor olmamıştı. Genç kadını giydiği sade ve vücudunun tüm kadınsı hatlarını saran zarif elbisesinin içinde çabucak fark etmiş ve hedefine kilitlenmişti.

Olivia, tek kelimeyle muhteşem görünüyordu. Diğer kadınların arasında âdeta bir yıldız gibi parlıyordu. En azından Max öyle olduğunu düşünüyordu. Birçok kadın gibi abartılı makyaj yapmamıştı ve şükürler olsun ki o aptal şapkasını da takmamıştı. *Kusursuz ve mükemmel.* Max, uzun bir süre onu salonun diğer ucundan izlemeye devam etmiş ve doğru anı kollamıştı. Bu sırada yanından geçen ve ona şuh bakışlar atan kadınların farkındaydı.

Fakat bu gece hiçbiri ilgisini çekmiyordu. Hedefinde tek bir kadın vardı ve tümüyle ona odaklanmıştı.

Max, genç kadının yüzündeki ifadeyi keyifle izlerken hafifçe gülümsedi. "Siz ne düşünüyorsunuz *Bayan Bennett*?"

Olivia, dudaklarını araladığında nedense bir anda konuşamadı. Sonunda boğazını temizleyerek, "Elbette." demeyi başardı.

"O hâlde artık gidelim çünkü yaşlı bacaklarım beni taşımakta giderek zorlanıyor çocuklar."

Max, bir kolunu kıvırıp kibarca yaşlı kadına uzattı. "Lütfen izin verin hanımefendi."

"Çok naziksiniz Sör Walker."

Max, kadının öfkeli oluşuna aldırmadan dönüp diğer kolunu da Olivia'ya uzattı. "Peki, ya siz?"

Olivia, bir Max'in eğlenen ifadesine bir de uzattığı dirseğine bakmıştı. Etrafındaki kalabalıktan ve özellikle yaşlı Bayan Montgommery'nin kuşkulu bakışlarının hedefi olmaktan kaçındığı için başıyla onaylayarak adamın koluna girdi.

"Teşekkür ederim." derken sıkmaktan neredeyse azı dişlerini kırmak üzereydi. Adamın güçlü pazılarına tırnaklarını geçirme isteğini ise zar zor engelleyebildi. Yine de hafif bir baskı uygulamaktan çekinmedi ancak adamın geniş kolları çelik gibiydi ve büyük ihtimalle Olivia'nın vahşi saldırısı ona küçük bir sinek ısırığı gibi gelmişti.

Max, başını Olivia'yla burun buruna gelecek şekilde biraz daha eğdi. Ilık nefesi yüzüne çarptıkça adamın ne kadar hoş koktuğunu düşünmemeye çalışıyordu.

"Benim için bir zevk." dediğinde Olivia adamın büyülenmiş gibi ona baktığını fark etti.

Üçü birlikte yemek salonuna girdiklerinde insanlar meraklı gözlerle onları izliyordu. Birçoğu çoktan masalardaki yerlerini almıştı.

Beyaz örtülerle kaplanmış büyük yuvarlak masalar, etraflarında da çiçeklerle süslenmiş ve tüllerle çevrelenmiş ferforje sandalyeler vardı. Üzerlerinde uzun mumların yandığı dev gümüş şamdanlar, masaları olduğundan daha zengin ve şık gösteriyordu. Zarif porselenler eşliğinde sunulan yiyecekler ve kristal kadehlerdeki rengârenk içkiler öncelikle gözlere hitap

ederken etrafta dolaşan bir yığın garson, tüm hızıyla misafirlere hizmet etmeye çalışıyordu. Hepsi de kolalı beyaz gömlek ve ütülü siyah pantolonlar giymişlerdi.

Max, iki kadını boş masalardan birine yönlendirdi ve tam bir centilmen gibi sandalyelerini çekerek oturmalarını sağladı.

Olivia'nın sandalyesini çektiği sırada genç kadın sonunda patladı.

"Oynadığınız oyun da neyin nesi Bay Walker? Buraya nasıl gelebilirsiniz?"

"Şimdi size taksiyle geldiğimi söylesem bana kızacaksınız."

Olivia kaşlarını çatarken Max hızla diğer yanındaki sandalyeye geçti. Yüzünde yine o şeytani sırıtış belirmişti.

"Saçmalamayın." dedi Olivia, dişlerinin arasından fısıldayarak. Göz ucuyla onları duyan birileri var mı diye sürekli tetikteydi. "Bu bir bağış gecesi ve davetiyeleri sınırlı sayıda basılmıştır ve içeriye asla davetiyesiz giremezsiniz."

"Her zaman içeri girmenin bir yolu vardır."

Max, önündeki tabağa yemek servisi yapan garsona gülümseyerek teşekkür etti. Hemen karşılarında oturan yaşlı kontes onlara dik dik bakmaya başlayınca Olivia kendini gülümsemeye zorladı.

"Bu imkânsız."

"Nedenmiş?"

"Buraya sadece ön kapıdan girebilirsiniz ve oradaki güvenliği geçmeniz imkânsız."

"Paranın açamayacağı kapı yoktur Bayan Bennett."

Olivia sinirlenmeye başlıyordu ve Max bu durumdan acayip keyif alıyordu. Yüzündeki sırıtışı bozmadan, "Ama kesinlikle bir davetiyem vardı." dedi.

Olivia şaşırmıştı. "Nasıl?"

"Sanırım bunu asistanınıza sormalısınız. Çok tatlı ve uysal bir kadın."

"Beatrice!" Olivia sesini yükselttiğini, etraftaki başların ona dönmesinden anlayınca hızla kendini toparladı. "İçeri girerken benim davetiyelerimden birine ulaşmak için Beatrice'i mi kullandınız?"

"Kullanmak demeyelim." dedi Max hafifçe dudak bükerek. "Teknik olarak sizin değildi zaten eşinizindi. Kendisi ortada olmadığından ziyan olsun istemedim."

"Buna nasıl cüret edersiniz? İçeriye Shawn gibi yaparak mı girdiniz?"

Genç adam, tabağındaki pişmiş eti gümüş bir çatal bıçak yardımıyla rahatça keserek küçük parçalara ayırdı. Sonra da ağzına atarak bir güzel çiğnedi.

Olivia, adama bakmamaya çalışarak yemeğine odaklanmayı denedi çünkü ellerini meşgul etmezse oracıkta birinin gırtlağına sarılabilirdi.

"Sadece bir vekil olarak burada olduğumu düşünün."

Max, kontrolünü kaybetmek üzere olan genç kadının yüzüne göz ucuyla bakarken dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Kadının kızarmış yanakları ve öfkeyle parlayan gözlerini izlemek acayip eğlenceliydi. Olivia'yla uğraşmak sandığından da keyifli olacaktı. Eh kadın o gün evinde yaptığı küstahlıkla bunu fazlasıyla hak etmişti doğrusu.

Olivia, tabağındakilerle oyalanmayı bırakarak şarabından büyükçe bir yudum aldı. Max, kadının sakinleşmek için bunu yaptığını düşünüyordu. Sonunda o kehribar rengi fırtınalı gözler ona döndü.

"İşi kabul etmediğiniz hâlde buraya gelmek için neden bu kadar zahmete girdiğinizi anlamıyorum. Üstelik yaşlı bir kadına hiç utanmadan yalan söylediniz."

"İşim gereği sık yaptığım bir şeydir."

"Yalan söylemek mi?"

"Kılık değiştirmek. İşim ve önceliğim gizliliktir. Tıpkı sizin de arzu ettiğiniz gibi. Çevrenizdeki insanların benim kim olduğumu bilmelerini istemeyeceğinizi düşünmüştüm. İşi kabul etmeme kısmına gelince ben öyle bir şey söylediğimi hiç hatırlamıyorum."

"Ama ben ne duyduğumu gayet iyi biliyorum. Bir kadınla çalışmak istemediğinizi söylemiştiniz."

"Biliyorum. Yanılmışım. Bir şans daha istiyorum."

"Buna gerçekten inanamıyorum. Ve bunun için sekreterimden bir randevu almak yerine buraya geldiniz."

"Geleneksel yöntemler pek tercihim değildir."

"Geleneklere önem veren biri olduğunuzu hiç düşünmemiştim zaten."

"Az önce bana hakaret mi ettiniz siz?"

Olivia, sessizce homurdandı. "Kararınızı değiştirmenize ne sebep oldu?"

"Sadece acele karar verdiğimi düşündüm ve fikrimi değiştirdim."

Olivia, Max'e sert bir bakış fırlattı. Başka şartlar altında Max bu bakışları kışkırtıcı bulabilirdi.

"Ama ben değiştirmedim. Hâlâ sizinle çalışmak istemiyorum."

Max sinsice gülümsedi. "Biliyorum ama kocanız hakkında bulduğum şeyleri öğrendikten sonra fikrinizi değiştireceğinizi umuyorum."

Olivia, aniden başını kaldırıp baktı. "Ne buldunuz?"

"Önce yemeğimizi yesek nasıl olur? Bu harika biftek soğursa yazık olur."

"Yalan söylüyorsunuz. Sırf beni merakta bırakmak için yapıyorsunuz bunu."

"İşim gereği bazen usta bir yalancı olduğum doğru ancak patronlarıma karşı her zaman dürüst olmuşumdur."

"Bence derhâl çekip gidin buradan."

"Açken bir yemeği bırakıp hayatta sofradan kalkmam. Şimdi eğer izin verirseniz leziz etimi bitirmek istiyorum."

Hafifçe hırlayan Olivia daha fazla dayanamadı ve sandalyesini sertçe geriye iterek peçetesini masaya fırlattı. Bu hareketinin insanlar tarafından hoş karşılanmayacağını biliyordu ancak umurunda değildi. Bir an önce bu adamdan uzaklaşması gerekiyordu.

"O hâlde ben giderim. Bayan Montgommery izninizle kendimi pekiyi hissetmiyorum. Sizinle açık artırmada görüşürüz."

Genç kadın, şaşkın kontese başıyla bir selam verdikten sonra yemek salonunu terk etmişti. Yaşlı kadın bu kez de gözlerini Max'e dikti ancak adamın iştahla yediği yemek dışında ilgilendiği hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu. İşaret parmağıyla tabağını göstererek, "Et gerçekten çok iyi pişmiş, siz ne düşünüyorsunuz efendim?" diye sordu.

Kontes, bu soruya cevap veremeyecek kadar şaşkındı. İkili arasında ne geçtiğini çözmeye çalışıyordu.

Olivia, yemek salonundan çıktıktan sonra soluğu lavabolardan birinde aldı. Aynanın karşısında öfkeden kızaran yanaklarını suyla serinletmeye çalışırken aynı anda kendisini sakin olmaya zorluyordu.

Bu adam ne yapmaya çalışıyordu böyle?

Buraya gelmeye ve ulu orta Shawn'dan bahsetmeye nasıl cesaret ederdi?

Olivia, çantasından iki ağrı kesici çıkardı ve hızla ağzına attı. Açık artırmanın yapılacağı salona geçerken daha iyi hissettiğine kendini inandırmaya çalışıyordu.

Salonu göz ucuyla taradı ve Max'i ortalıkta göremeyince rahat bir nefes aldı. Sonunda o baş belasından kurtulduğunu umuyordu. Ön sıralarda kendine ayrılan yere geçmeden önce ona verilen numara kartını aldı. Joana ve Betty yan yana oturmuş bir şeyler fısıldaşıyordu.

"Demek buradasınız? Sizi yemekte göremeyince gittiğinizi düşünmüştüm."

"Senin yemek salonuna yanında o kadınla girdiğini görünce uzak durmanın daha iyi olacağına karar verdim." dedi Joana. "Yaşlı cadıyla koluna girdiğiniz adam kimdi? İlk defa görüyorum."

"Tanımadığın için memnun olacağın biri."

Joana omuz silkti. "Adam oldukça hoştu doğrusu. Salondaki tüm kadınların ilgisinin bir anda ona yöneldiğini fark etmişsindir."

"Dikkat etmedim." Olivia sinirle güldü. "Ve inan bana Max'in hoşlukla yakından uzaktan alakası yok. O sinir bozucu herifin teki."

"Bir dakika Max derken, yani o Max mi?" Gözleri heyecanla parlayan Joana eliyle ağzını kapattı. "Aman Tanrım."

"Ta kendisi."

"Vay canına. Hafızam beni yanıltmıyorsa adamın itici olduğunu söylemiştin, *çekici* değil."

"Çekicilikten ne anladığına bağlı. Eğer kaba ve duygusuz pislikleri çekici buluyorsan bu senin tercihin. O gün yaptıklarından sonra buraya ne yüzle gelebildiğini aklım almıyor." Sonra aklına gelen şeyle Betty'e dönerek, "Ona Shawn'ın davetiyesini nasıl verirsin Betty?" diye çıkıştı.

Genç asistan şaşkınlık ve panikle önce gözlerini kırpıştırdı, ardından kekeleyerek, "Ama efendim, bana sizin davetliniz olduğunu söylemişti."

"Ve sen de buna inandın öyle mi?"

"Bu sabah siz yokken ofisinize geldi ve davetiyeyi alabileceğini söyledi. Özür dilerim, sizin yönlendirdiğinizi sanmıştım. Bana diğer davetiyeyle ne yapacağımı söylememiştiniz."

"O adama vermeni de söylememiştim."

"Haklısınız."

"Kıza yüklenmeyi kes!" diyerek araya girdi Joana. "Belli ki bu Max oldukça kurnaz biri."

Olivia'nın canı sıkılmıştı. Yine de bu olanların acısını sadece Betty'den çıkarmak haksızlık olurdu.

"Affedersin Betty. Bu senin suçun değildi."

"Söyler misin Max neden gelmiş?"

Olivia, Joana'ya döndü. "İşi kabul ettiğini söylemek için."

"Bu harika bir haber!" diye neşeyle şakıyan kadını sert bakışlarıyla susturdu Olivia. "Sanırım değilmiş."

O anda açık artırmayı sunacak olan dernek başkanı kürsüye çıkınca salon birdenbire sessizleşti. Olivia sesini daha da alçaltarak, "Kabul edeceğimi düşünmüyorsun herhâlde?" diye fısıldadı arkadaşının kulağına.

"Ama neden? Baştan beri bunu istemiyor muyduk?"

"Hayır. O adamı istemiyorum. Başka birini bulacağım."

"Bunu ona da söylesen iyi olur. Çünkü şu anda tam buraya doğru geliyor."

Ne?

Olivia, hızla başını çevirdi ve kolunda Bayan Montgommery'le birlikte kapıdan giren Max'i görünce hafifçe inledi.

"Hayır, bu olamaz."

Max, müsaade isteyerek geçtiği insanların arasından yaşlı kadını bulduğu ilk yere oturttu ve hemen ardından elinin üzerine kibar bir öpücük kondurarak Olivia'ya doğru kendinden emin adımlarla yürümeye devam etti.

Yanındaki boş koltuğa yerleşip uzun bacaklarını üst üste atarken Olivia'ya gülümsedi. "Bir şey kaçırmadım umarım."

Olivia nefesini tuttu. Tüm vücudu bir anda gerilmişti. Adama öyle sinirliydi ki şu an içinden bir şeyleri parçalamak istiyordu.

"Ne yaptığınızı sorabilir miyim?"

"Elbette sorabilirsiniz." diyen Max'in gülümserken sergilediği dişleri pırıl pırıldı. "Herkes gibi ben de açık artırmaya katılıyorum." İç cebinden çıkardığı broşürden sergilenecek antikaları ciddiyetle incelerken, "Güzel parçalar varmış doğrusu." diyerek sayfaları çevirdi. "Artırma beş mi yoksa onar binlik olarak mı ilerliyor?" Olivia'nın ona başında sanki antenleri çıkmış gibi şaşırarak baktığını görünce hızla ekledi. "Daha önce hiç açık artırmaya katılmamıştım. Oldukça heyecanlıyım."

Olivia, bu kez kendini tutamayıp güldü. Hem de gerçek bir kahkaha atmıştı. Max, kadını gülerken görünce büyülenmiş gibiydi. Gülümsemeden edemedi. *Demek taktığın o sert maskenin altında bir melek gülüşü saklıyormuşsun.*

"Bu kadar komik olan ne?"

"Sen." dedi Olivia tatlı gülüşünün arasında. "Lütfen. Bunu nasıl yapacağını görmek istiyorum."

"Benim için çocuk oyuncağı." diyen Max, hafifçe omuz silkti.

"Demek o kadar zenginsin."

"İşte yine yapıyorsun." Max, kürsüdeki kadının ilk tanıttığı antika vazoya göz ucuyla baktı.

"On dokuzuncu yüzyıldan kalma bu antika eser, soylu ailelerden biri olan..."

"Neyi yine yapıyorum?"

"Beni aşağılıyorsun. Bunu evime geldiğin gün de yapmıştın."

"Ben..." Gerçekten de bunu yapmıştı değil mi? Dahası yine yapıyordu. Ne zaman böyle alçak birine dönüşmüştü? Olivia birden kendini çok kötü hissetti.

"Özrünüz kabul edildi." Max, sırıtarak Olivia'ya bakınca genç kadın yalnızca adamın gülüşüne bakıp kaldı.

"...açık artırmayı elli bin poundla açıyorum..."

"Bak ne diyeceğim, artık tartışmak yerine işimize odaklansak nasıl olur? Siz kocanızı bulmak istiyorsunuz ben de size yardım etmek istiyorum. Bu kadar basit."

"Benimle kadın olduğum için çalışmak istemediğinizi sanıyordum?"

Olivia'nın sert sorusunun karşılığında Max gerildi ve elindeki kartı havaya kaldırdı.

"Kabul ediyorum. Bazen ben de kaba biri olabiliyorum."

"Bazen mi?" Olivia, alçak sesle bir kahkaha attı. O sırada salondaki satış tüm hızıyla devam ediyordu.

"Altmış bin oldu, yok mu artıran?"

"Kadınlarla ilgili iyi bir geçmişim olduğu söylenemez, o yüzden tecrübelerimde haksız sayılmam."

"Tecrübeleriniz beni hiç ama hiç ilgilendirmiyor. Hemen burayı terk etmeniz için size beş dakika veriyorum."

"Yetmiş bin."

"Yetmiş bin oldu. Artıracak olan var mı?"

Max kolunu kaldırdı.

Olivia, hızla adamın koluna dokundu ve anında buna pişman oldu. Parmaklarının altındaki sert kasları hissedince hemen elini geri çekti.

"Durun! Açık artırmaya katılamazsınız."

"Bu bir hayır gecesi değil mi?"

"Seksen bin ön sıradaki yakışıklı beyefendiden geldi. Satıyorum..."

Olivia kolunu kaldırdı.

"Bayan Bennett'dan doksan bin verildi."

"Değersiz bir vazoya doksan bin teklif ettiğime inanamıyorum." diye inledi Olivia. "Sizin amacınız nedir?"

Genç adam sırıtarak kolunu kaldırdı. "Tabii ki pazarlığı kızıştırmak. Bunu hep yapmak istemişimdir."

Olivia şimdi de öfkeden köpürüyordu. Max, onun kızaran yanaklarına ve sürekli ıslatıp durduğu dudaklarına bakmamaya çalıştı. Kendisiyle ilgili kadının yaptığı kaba yorumlar umurunda bile değildi. Uzun zamandır bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu.

Açık artırma boyunca elindeki kartı kaldırıp durdu. Olivia ve diğer alıcılar onunla aşık atmaya çalışsa da Max, eski bir vazo, Çin işi bir puro kutusu ve bir de varaklı bir aynaya toplamda beş yüz bin papel ödemişti.

"Beş yüz bin. Bence bu gece oldukça kârlı bir alışveriş yaptım, siz ne dersiniz? Para harcamak hiç bu kadar eğlenceli ve anlamlı olmamıştı benim

için. Yoksul ailelere yardım etmek, bence herkesin önem vermesi gereken bir vatandaşlık meselesi." diyerek mezadın sonunda rahatça arkasına yaslandı. "Öyle değil mi?"

Olivia, başını yasladığı elinden kaldırarak öfkeyle genç adama baktı. "O antikalara bu parayı asla ödemem."

"Yanılıyorsunuz. Bu para Shawn'ı bulmak içindi. Teklifim bu!" Max yavaşça yerinden doğruldu. "Antikaları dert etmeyin, şuradaki adam hepsinin parasını ödeyecek." diyerek odanın diğer ucunda oturan adamı işaret etti. Gecenin başında Joana ile konuşan adamdı bu.

"Ama nasıl?"

"Çok kolay. İçeriye girmeden önce kartımı onunkiyle değiştirmiştim."

Olivia, genç adamın bunu gururla söylerken tepesinde kule gibi dikilmesine daha fazla dayanamadı. Hızla yerinden kalkarken başı aniden dönünce hafifçe sendeledi. Max onu kolundan yakalamasaydı yere kapaklanacaktı.

"İyi misiniz?"

"Buradan gittiğinizde çok daha iyi olacağım."

"Merak etmeyin, şimdilik gidiyorum." diyen Max ellerini hızla geri çekti. O anda Joana ve Betty de ayağa kalkmış ne olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. "Ama yakında yine görüşeceğiz. Mesela yarın."

Olivia, adamın üzerine saldırmamak için kendini zor tutuyordu. Yumruk yaptığı ellerini sıkarken adamın ağır adımlarla salonu terk edişini izledi.

Sessizce koltuğuna geri çökerken bu adamdan kurtuluşu olmadığını anlamıştı.

6. BÖLÜM

Baş ağrısı ve huzursuzluk yüzünden gece hiç iyi uyuyamamıştı. Çekmecesinde her zaman bulundurduğu ağrı kesici veya sakinleştiricileri almak yerine tüylü dostuyla birlikte gece boyunca giysi dolabıyla, odasındaki kitaplık arasında mekik dokumuştu. Aklını kurcalayan kişinin Shawn yerine Max olması ilginçti.

Adamla karşılaştıkları günle dün gece arasındaki fark gece ile gündüz kadardı. Terli, yırtık ve eski kıyafetleri gitmiş, üzerine geceye uygun olmasa da şık bir şeyler giymeyi becermişti. Üstelik dağınık saçları düzgün bir şekle girmiş ve tıraş olarak mağara adamı imajından tamamıyla kurtulmuştu. Adamın kullandığı tıraş losyonunun kokusu Olivia'nın burnunun direğini sızlatmıştı ama en azından kötü kokmasından iyidir diye düşündü. *Demek temiz ve bakımlı görünmek sanıldığı kadar zor değilmiş.* Peki, adamı düşündükçe hâlâ o kokuyu duyuyor olması neyin nesiydi?

Diğer yandan asıl katlanamadığı şey adamın davranışlarıydı. Oynadığı tiyatroyla insanları asil bir beyefendi olduğuna inandırmış olsa da Olivia gerçeği biliyordu. Adam küstah, vurdumduymaz ve yalancıydı. Shawn'ın davetiyesini izinsiz kullanarak davete, bir başkasının yerine de müzayedeye katılarak nasıl bir düzenbaz olduğunu ispatlamıştı. Adamın hakkını yiyemezdi gerçi. Akıllı olduğunu kabul etmeliydi. Zekâ fışkıran gözleri ve her lafa bulduğu hazır cevaplar, Olivia'ya onun zekâsından kuşku duymaması gerektiğini öğretmişti.

Yine de sabah olmak üzereyken düzenlemediği tek bir raf ve çekmece kalmamasına rağmen henüz siniri geçmemişti.

Aklında tek bir soru vardı şimdi. *Adama neden hayır diyememişti?*

Sebebi Shawn'la ilgili bir şeyler bildiğini düşünmesi miydi?

Bu çok saçma. Onun hakkında kendisinin bile bilemediği ne öğrenmiş olabilirdi ki?

Max'e hayır diyememesinin altında yatan sebebin bu olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu. *Merak.* Sırf onun neler yumurtlayacağını duymak için bekleyecekti. Bu yüzden güneş doğmadan önce kalkmış ve Tatlım'la birlikte arazide uzun bir yürüyüşe çıkmıştı.

Greenwich'de yaşamayı seviyordu. Burası Londra'nın güneyinde, Kuzey Denizi'ne dökülen Thames Nehri'nin kıyısında, şehrin o kalabalık ve boğucu havasından uzakta bol yeşillikli ve sakin bir yerdi.

Malikânenin konumu; eski Kraliyet Donanması Kolejine -şimdiki Greenwich Üniversitesine-, Greenwich parkına ve müzeye yakındı. Rasathanenin güneyinde altı hektarlık arazinin en tepesinde ve tam ortasına inşa edilmiş Gotik tarzı beş katlı büyük tuğla evini, parkın ve üniversitenin bahçesinden rahatlıkla görmek mümkündü.

Babası Richard bu evi severdi. Dünyanın en tepesinde -*sıfır noktasında*- kendini her zaman güçlü ve yenilmez hissettiğini söylerdi. Olivia onu anlıyordu. Her gününü daha iyi olmak için harcadığı ve sıfırdan kurduğu serveti için nasıl çalışıp didindiğini, bunun için neleri feda ettiğini biliyordu. Richard çalışkan bir adamdı. İşini severdi. Ailesinin geleceği için kendi hayatından daha çok endişe ederdi. Ancak yaşamayı ve gezmeyi de seviyordu. Kazandığı parayı istediği gibi harcayamadıktan sonra onun peşinden koşmanın anlamının olmadığını savunurdu.

Bu yüzden Avrupa'daki tüm ülkeleri gezmiş, gerektiğinde oralarda yatırım yaparak güzel anılar ve mülkler biriktirmişti.

Ne yazık ki böyle günlerden birinde annesiyle birlikte çıktığı seyahatten geri dönememişlerdi. Özel uçakları Atlantik Okyanusu'nun ortasında bir yerlerde arıza yapmış, üç mürettebatıyla birlikte özel jet denizin dibini boylamıştı. Hiçbirinin cesetleri su yüzüne çıkmamıştı. En üzücü kısmı da buydu. Ailesinin ziyaret edebileceği bir mezarları bile yoktu. Onlar için ancak kiliseye gittiği günler dua edebiliyordu.

Baharın müjdecisi yeni açmış çiçeklerin ve sık ağaçların arasından geçti. Tatlım hemen arkasından minik bacaklarıyla heyecanla koşuşturuyordu. Bahçenin bu bölümü meyve ağaçları ve küçük bir seradan oluşuyordu. Evin sebze meyve ihtiyaçlarının çoğu buradan karşılanıyordu. Doğu cephesinde

büyük dikdörtgen şeklinde bir havuz, evin arka tarafında ise kapalı bir garaj ve spor salonu mevcuttu. Şoförünün kaldığı kulübe de hemen yanındaydı.

Patika boyunca yürümeye devam etti. Ağaçların arasından geçerken gördüğü hareketlilikle birden duraksamıştı. Andrew'un kaldığı kulübenin kapısı açıldı. Gece kadar siyah saçlı ve ince sabahlıklı bir kadın, hayalet gibi yavaşça aralıktan dışarı süzüldü.

Olivia, biraz daha dikkatli bakınca kadının asistanı olduğunu fark etti. Genç kadın, mor ipek bir sabahlığa sıkı sıkıya sarılmış onu yolcu eden adama veda öpücüğü vermeye hazırlanıyordu. Kapı çerçevesine yaslanan adamın giydiği eşofman altı haricinde üstünde hiçbir şey yoktu.

Olivia, bir anlığına onları izlediği için kendini suçlu hissetti. Fakat oradan gitmek için artık çok geçti. Hareket ettiği anda fark edilirdi. Onlara görünmemek için Tatlım'ı da kucağına alarak vedalaşmalarını sabırla beklemeye karar verdi. Aralarında konuştukları her neyse mesafe yüzünden duyulmuyordu. Kuş cıvıltıları ve esen tatlı meltemde hışırdayan ağaç yaprakları da bunu engelliyordu. Tatlım kucağında huzursuzlanmaya başlayınca onu alçak sesle sakinleştirmeyi denedi.

"Sessiz ol ufaklık yoksa yerimizi belli edeceksin."

Olivia, öpüşmenin hararetlendiğini görünce başını iki yana salladı. Kendini pis bir röntgenci gibi hissediyordu. Dudakları bir tebessümle yukarı kıvrıldı. Demek verdiği öğütler işe yaramıştı. Genç kadın, zorlukla koptuğu adamın kollarından sendeleyerek uzaklaştı. Andrew o köşeyi dönene kadar kapısını kapatmamış ve arkasından bakmaya devam etmişti. Sonunda o da içeri girince Olivia rahat bir nefes aldı ve saklandığı yerden çıktı. Yürüyüş yolunu takip ederken eve girmeden evvel biraz oyalandı.

Küf yeşili renginde dolapları olan ve son teknolojiyle donatılmış mutfakta kahvaltı hazırlayan Martha'nın yanına giderek tezgâhtan kırmızı bir elma aldı.

"Günaydın efendim, bu sabah erkencisiniz?"

"Gece pekiyi uyuyamadım. Bahçede Tatlım'la biraz dolaştık. Bugün hava çok güzel."

Olivia, elmasından ısırıklar alırken yaşlı kadın bir fincana çay doldurarak önüne koydu.

"Bu çay size iyi gelecektir."

"Sağ ol Martha."

"Kahvaltınızı salona mı yoksa buraya mı hazırlamamı istersiniz?"

"Aslında bu sabah kahvaltı etmeyi pek düşünmüyorum. Sanırım elma benim için yeterli."

Yaşlı kadının neşesi kayboldu. "Beni bağışlayın efendim ama bence öğün atlamamalısınız. Son günlerde epey kilo kaybettiniz. Hasta olmanızdan endişeleniyorum."

"Beni düşündüğün için teşekkür ederim ama böyle iyiyim."

"Yine de size sevdiğiniz yiyeceklerden bir tepsi hazırlamama izin verin efendim. Belki gördüğünüzde canınız yemek ister."

Genç kadın, umursamazca omuz silkti. Martha'nın aksini söylese de bildiğini okuyacağından emindi. Yaşlı kadın annesi öldükten sonra onunla daha yakından ilgilenir olmuştu. Olivia'nın da buna bir itirazı yoktu.

O sırada Betty de içeri girmişti. Aydınlık mutfakta Olivia'yı elinde çay içerken görünce şaşırdı.

"Bu sabah erken kalkacağınızı bilmiyordum efendim."

"Ben de bilmiyordum." diyen Olivia, günlük gazetesine göz atıyordu.

"Bana da kahvaltı hazırlaman mümkün mü Martha?"

"Elbette canım. Sen otur, hemen geliyor."

Betty, Olivia'nın yanındaki sandalyeye oturdu. Yüzünde çekingen bir tebessüm vardı. "Eğer bugün bana ihtiyacınız yoksa şehre inmek istiyordum. Yapacak bazı işlerim var."

"Elbette. Seni Andrew'un bırakmasını ister misin?" Olivia, göz ucuyla asistanına bakarak alacağı yanıtı beklemeye başladı.

Genç kadının yanakları kızarmıştı. Olivia gülmemek için alt dudağını ısırdı.

"Eee?"

"Şey, efendim. Yani bu çok güzel olurdu. Fakat ya arabaya ihtiyacınız olursa?"

"Bugün dışarı çıkmayacağım. Eğer ihtiyacım olursa garajdakilerden birini kullanabilirim."

"Tamam. Madem öyle. Andrew'un bana eşlik etmesi hoşuma gider."

Olivia gülümsedi ve katladığı gazeteyi de yanına alarak kapıya doğru ilerledi.

"Güzel. Keyfinize bakın. Martha, Teresa'ya kahvaltımı çalışma odama getirmesini söyler misin?"

"Nasıl isterseniz."

Olivia, çatı katındaki çalışma odasına girdi. Burası bir zamanlar Richard'a aitti. Olivia o öldükten sonra odada hiçbir değişiklik yapmamış, her şeyi yerli yerinde bırakmıştı. Yerde büyük pahalı bir İran halısı duruyordu. Koyu renk duvarlardan birinde soyağacına ait aile fotoğrafları vardı. Masanın tam karşısında Birleşik Krallık'ın dev bir haritası asılıydı.

Bu odayı sevmesinin asıl sebebi Richard'ın çoğu vaktini burada geçirmesi değildi. Sağ tarafında büyük bir şömine, solunda dev kitaplık bulunan odanın tavanı cam bir kubbeyle kapalıydı. İçerisinin hem iyi ışık alması hem de gündüz gökyüzünün maviliği, gece ise parıldayan yıldızların altında çalışmanın huzurlu olduğuna inanılarak tasarlanmıştı.

Kiraz ağacından oymalı geniş bacaklı masasının arkasına geçerek deri koltuğuna yerleşti. Oda tıpkı çocukluğundaki gibi limon esansı ve cila kokuyordu. Masasının üzerinde hafifçe sola kayan kalemliğini ve ajandasını düzelttikten sonra bilgisayarını açtı.

Gelen e-postaların birçoğu yönetim kurulundan ve avukatındandı. Teslimatları geciken müşterilerinden de bazı şikâyet mektupları almıştı. Bazıları onu, dava açmakla tehdit ediyordu. Olivia, onları okuyup daha fazla sinirlenmek istemedi. Hafta başından önce görüşmekte ısrarcı olan yönetim kurulu üyelerinden Bay Hopkins ve Bay Oldman'a bugün bir telekonferans için randevu verdi.

Sonra günlük programını ve önümüzdeki hafta yapacaklarının üzerinden geçti. Hazırlanan kahvaltısına dokunmayıp yalnızca çayının yarısını içebildiğini fark ettiğinde saat öğleni geçmişti. Kapısı tıklatıldı.

"Girin."

Teresa izin isteyerek içeri girdiğinde ajandasına son notları alıyordu.

"Kuzeniniz geldiler efendim."

"Linda mı?" Olivia sıkıntıyla arkasına yaslandı. Demek kuzeni seyahatten dönmüş ve döner dönmez soluğu onun yanında almıştı. "Onu büyük salona alın, hemen geliyorum."

Aşağıya indiğinde genç kadını annesinin bir zamanlar özenle seçtiği koltuklardan birinde dergi sayfalarını karıştırırken buldu. Üzerinde Milano'dan geçen kış aldığı bej rengi ceket, altında ise alev kızılı saçlarıyla uyumlu kırmızı bir mini etek vardı. Bileklerini saran siyah, topuklu deri çizmeler giymişti. Üst üste attığı bacaklarından birini belli bir ritimle aşağı yukarı sallıyordu. Onu yeterince iyi tanıdığı için yüzündeki ifadeden hemen anlamıştı.

Linda her şeyi biliyordu.

"Hoş geldin Linda. Bu ne güzel sürpriz. Döndüğünden haberim yoktu."

Kuzeninin yeşil gözleri onu görünce bir anlığına parladı ama hemen sonra kederle bulutlandı. Yerinden hızla kalkıp Olivia'ya sarıldı.

"Hoş buldum demek isterdim ama öğrendiğim şeylerden sonra bu ne kadar doğru olur bilemiyorum." Geri çekilirken Olivia'nın ifadesiz yüzünü inceliyordu. "Duyduklarım doğru mu? Sevkiyatların hemen hemen hepsi durdurulmuş. Gümrükte kaos yaşanıyormuş. Çin ve Hollanda'daki yatırımcıların paralarını geri istediklerini söylediler. O adamlarla yıllar boyu iş yaptık ve şimdiye kadar hiç böyle bir sorunla karşılaşmamıştık. Aşağılık herifler."

Olivia, geri çekilerek cam kenarına doğru yürüdü. "Bilirsin. İş dünyası acımasızdır."

"Düşene de bir tekme sen vurursun."

"Sana bunları kim anlattı. Rudolf mu?" Rudolf, avukat ekibinin başındaki kişiydi. Bugünkü yazışmaların büyük bir kısmını onunla yapmışlardı.

"Aslına bakarsan, hayır. Şu Hopkins denen sersem döndüğümü duyup bizzat haber verdi. Shawn'ın müdahale etmek için ortalarda olmadığını söylerken öyle zevk alıyordu ki şirketin ortağı olmasa zarar etmemizin hoşuna gittiğini düşünürdüm."

Yaşlı budala. Zaten en başından beri Shawn'la arası hiç iyi olmamıştı. Birbirlerinden zerre kadar hoşlanmıyorlardı. Şimdi onun yokluğunda meydanı boş bulmuştu.

"Durumun bu kadar kritik olduğunu neden bana söylemedin? Seyahatimi daha erken bitirip hemen yanına dönerdim."

"Senin huzursuz olmanı istemedim. Ben gereken neyse yapıyorum zaten."

"Ona belli etmemeye çalıştım ama çok endişelendim. Tüm bunlar olur ken Shawn neredeydi?"

"Üzgünüm Linda." Olivia, şakaklarına masaj yapmaya başladı. "Olanları benden duyman gerekliydi."

"Bunu dert etme, hadi otur da bana neler olup bittiğini anlat."

Olivia, Linda'nın onu yönlendirmesine izin vererek çiçek döşemeli koltuklardan birine oturdu. Kuzeninin pahalı Fransız parfümü onu rahatsız etmemiş gibi yapıyordu. Linda, her zaman güzel kokulara ve takılara meraklıydı. Ceketinin düğmelerini açarken boynundan sallanan zinciri ve halka küpeleri şıngırdadı.

Olivia, dikkatini anlatacaklarına vererek derin bir nefes aldı ve son günlerde yaşananları anlatmaya başladı. Shawn'ın kaybolduğunu ve ne yapacağını bilmediğini söylerken Linda elini bir an olsun bırakmamış, her zamankinden daha iyi bir dinleyici olmuştu.

"Tanrım Liv, bu nasıl olur aklım almıyor? O adama en az senin kadar güvenmiştim. Sağlam karakterli birine benziyordu. Üstelik seni seviyordu. Lanet herifin hepimizi kandırdığına inanamıyorum."

"Sana yalan söylediğim için üzgünüm."

Olivia, bunu söylerken kırılgan görünmemeye çalıştı ama başarılı olamamıştı. Linda şefkatle omzuna dokundu.

"Sana kızmadım. Kim bilir günlerdir nelerle uğraşıyordun. Beni asıl şaşırtan Shawn. Şimdiye kadar gözü kapalı bir ilişkiye atıldığını hiç görmedim. O olaydan sonra erkeklere karşı daima mesafeni korumuştun. Bu yüzden sana Buzlar Kraliçesi diyorlar."

"Ama sonuç olarak Shawn'ın altı ay içinde beni nikâh masasına oturtmasına izin verdim."

"İnan bana, ben olsam o komplimanlara o kadar bile dayanamazdım."

İki kadın kıkırdayınca ortam az da olsa yumuşadı.

"Ciddiyim Liv, o adam bir şeytan kadar baştan çıkarıcıydı. Aksi olmasaydı kadınlığından şüphe ederdim."

"Öyle de olsa ona gözü kapalı güvendiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Kendine bu kadar yüklenme lütfen. Bunun olacağını bilemezdin. Neden üzülmek yerine ona haddini bildirecek yüklü bir tazminat davası açmıyorsun? Bırak bu işi avukatların çözsün."

"Bunu düşündüm fakat böyle bir skandalın şirkete ne kadar zarar vereceğini kestirmek zor. Üstelik müşterilerle aramız bu kadar hassasken bunu yapmak ne kadar doğru olur sence?"

"Müşterilerin canı cehenneme!" diyerek yerinden fırladı Linda. "Sevkiyatları aksatmamıza gerek yok ki. Başka bir lojistik şirketiyle anlaşırız."

"Araştırdım. Çoğunun önümüzdeki üç ay boyunca müşteri listesi dolu."

"Kelly Şirketleri olarak bunun da üstesinden geleceğimize inanıyorum. Bence endişeleneceğin tek şey gururun. Sen onurlu bir kadınsın Olivia, şimdiye kadar hep onurun için savaştın. Küçücük bir hatanın bunun aksini yapmasına izin verme."

"Sanırım haklısın. Diğer yandan içimden bir ses... Yani Shawn ve yaptıklarıyla uyuşmayan bir şeyler varmış gibi hissediyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Linda, merakla tekrar yerine oturdu.

"Bilmiyorum ama böyle birdenbire ortadan kaybolması bana hiç mantıklı gelmiyor. Tüm zamanını, benimle on iki saat evli kalmak için mi harcadı yani? Bunun altında başka sebepler olmalı."

"Yani sen, başına bir şey geldiğinden mi şüpheleniyorsun?"

"Emin değilim ama neden olmasın?"

"Kocana dolandırıcılığı konduramaman normal tabii ama..."

"Bunun konduramamakla alakası yok. Sadece başına gerçekten bir şey geldiyse yardımıma ihtiyacı olabilir."

"Anlıyorum." diyen Linda düşünceliydi. "O hâlde ne yapacaksın?"

Olivia, öne doğru eğilip dizlerine yaslandı ve başını ellerinin arasına aldı. "Sanırım bir dedektif tutacağım."

"Dedektif mi? Emin misin? Neden polise gitmiyorsun peki?"

"Şu an hiçbir şeyden emin değilim ama en doğrusu bu gibi geliyor. Polis ortalığı daha çok karıştıracaktır. Belki bu şekilde olayın basına sızmasını geciktirebiliriz."

O sırada Linda'nın telefonu çalınca sohbetleri kesildi. Genç kadının asık suratı okuduğu mesajdan sonra ışıl ışıl bir gülümsemeyle doldu.

"Ah bu Tom. Dışarıda beklemekten sıkıldığını söylüyor."

"Tom mu? O da kim?"

"Tommy Budgard. Yeni sevgilim. Sana ondan bahsetmedim değil mi?" dedikten sonra iç geçirdi. "Onunla geçen hafta Paris'te tanıştık. Buraya kadar onun özel uçağı ve kiralık arabasıyla geldik. Şu anda ön bahçende beni bekliyor."

"Aman Tanrım! Neden bunu daha önce söylemedin? Onu içeri davet etmeliydik. Bu çok kaba oldu."

"Seninle özel olarak konuşmam gerekiyordu. Üstelik içeri gelmeyi kendisi istemedi. Birazcık çekingen biri." derken ona göz kırptı. "Ama merak etme başka konularda çok ateşli."

Olivia gülmek istemiyordu ama elinde değildi. Kuzeni hiç değişmeyecekti. Yine de onu kapıya kadar geçirip Bay Çok Ateşli neye benziyormuş görmek istedi.

Girişteki merdivenlerin başına geldiklerinde yarım ay şeklindeki taşlık yola kırmızı bir Porsche'nin park ettiğini gördü. Zayıf ve uzun boylu adamın yalnız olmadığını fark edince Olivia gözlerini kıstı.

Anlaşılan Max, kuzeninin yeni sevgilisiyle ondan önce tanışmıştı. Pahalı bir takım elbise giymiş, yakışıklı adam Max'in sorularıyla köşeye sıkışmış gibi görünüyordu.

"Bu adam da kim?"

Olivia bir an cevap verip vermekte tereddüt etti.

"Sana bahsettiğim şu dedektif."

Linda gözlerini kırpıştırarak önce Olivia'ya sonra spor ceket giymiş, kot pantolonlu adama baktı. "Bu konuda ciddi olduğunu düşünmemiştim."

"Aklıma başka bir fikir gelmiyor. Henüz onu resmî olarak işe almış değilim. Hakkında hâlâ tereddütlerim var."

İki kadın, biri meraklı diğeri sıkılmış görünen adamların yanına yürüdü.

"Bay Walker. Tam vaktinde."

Olivia'yı gören Max'in yüzünde haylaz bir gülümseme belirmişti. Saatine göz attı.

"Dakikliği severim."

"Ben de. Sizi kuzenim ve ortağım olan Linda Kelly ile tanıştırayım."

Max, çoktan kıyaslayan bakışlarını aynı anda hem seçkin hem de seksi görünmeyi başarabilen kadına dikti. "Çok memnun oldum. Adım Maximilian Alexander..."

"Kim olduğunuzu biliyor Bay Walker." diye sözünü kesti Olivia. "Az önce biz de sizden bahsediyorduk."

"Ne hoş." diyerek geriye çekildi Max. "İki güzel kadının hakkımda konuştuğunu bilmek hoşuma gitti. Umarım size hakkımda iyi şeyler söylemiştir."

Linda bir adım öne çıktığında gülümsüyordu.

"Aslında pek bir şey anlatmadı. Daha önce hiçbir dedektifle tanışmamıştım Bay Walker. Sizin toprak rengi uzun bir trençkot giyip, pipo içmeniz gerekmiyor mu?"

"Tanıdığınız tek dedektifin Sherlock Holmes olması ne kadar kötü. Eğer merak ettiğiniz buysa hayatım boyunca ne şapka taktım ne de pipo kullandım Bayan Kelly."

Linda kendini tutamayıp kahkahalarla güldü.

"Çok şakacı bir adamsınız Bay Walker. Mesleğinizi ne şekilde icra ediyorsunuz merak ettim."

"Size anlatmaktan zevk duyardım ancak pek öyle matah bir şey olduğunu düşünmeyin. Genellikle *sıkıcı* ve yorucudur."

Sıkıcı kelimesini söylerken Olivia'nın gözlerinin içine bakmıştı. Olivia, sinirlendiğini belli etmemek için omuzlarını ve çenesini dikleştirdi.

"Linda, beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?"

"Şaşkınlığımı bağışlayın. Tom bu kuzenim Liv, Liv bu Bay Budgard. Kendisi başarılı bir iş adamı. Paris ve Nantes'deki iki muhteşem kumarhanenin ve o kumarhaneye bağlı otellerin sahibi."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum hanımefendi. Linda sizden çok bahsetti."

Adamın Olivia'nın elini kibarca öpmesini dikkatle izleyen Max, çabucak araya girdi.

"Ben de az önce Bay Budgard'ı daha önce bir yerlerden hatırladığımı söylüyordum."

"Bu çok tuhaf Bay Walker. Çünkü size az önce de söylediğim gibi daha önce Londra'ya hiç gelmedim ve sizinle hiç karşılaşmadığıma eminim."

Max çenesini kaşıdı. "İnsanlar çift yaratılmış dedikleri doğru o hâlde, azılı bir suçluya tıpatıp benzediğinize her şeyime bahse girebilirim ve görsel hafızam beni asla yanıltmaz."

Adam yavaşça doğrulurken yüzünde keskin bir bakış belirdi.

"*Bay Walker?*"

Olivia'nın uyarısıyla Max genişçe sırıttı. Tıpkı kan kokusu almış bir köpek balığı gibi hâlâ dik dik adama bakıyordu.

"Özür dilerim. Eğer yanlış bir şey söylediysem lütfen beni bağışlayın. İşimin en kötü yanlarından biri de fazla paranoyak olmam. Umarım beni yanlış anlamamışsınızdır."

"Önemi yok. Artık gidelim mi Linda? Daha yapacak yığınla işim var."

"Tabii sevgilim." Linda, gözlerini hâlâ Max'den ayıramamıştı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bay Walker. Umarım Olivia'yla iyi anlaşırsınız."

"Bundan hiç kuşkunuz olmasın."

Genç kadın gülümsedi ve sevgilisinin açtığı ön kapıdan arabaya zarifçe yerleşirken bile gözleri Olivia ve Max'deydi.

"Yarın ofiste görüşürüz o hâlde."

Olivia, arkalarından nezaket gereği gülümserken el salladı. Elleri cebinde ona yakın duran adamın varlığını umursamamalıydı ama umursuyordu. Adamın rahat tavrı ve dengesiz hareketleri onu her seferinde çileden çıkarıyordu.

"Bunu yaptığınıza gerçekten inanamıyorum. İnsanlar hakkındaki fikirlerinizi söylemekte her zaman bu kadar acımasız mısınızdır?"

"Yalnızca gerekli gördüğümde."

"Misafirime kabalık ettiniz."

"Kibar biri olduğumu hiç söylemedim. Üstelik o sizin değil kuzeninizin misafiriydi."

"Bence istediğiniz zaman yeterince kibar olabiliyorsunuz."

"Sizin de dediğiniz gibi. Yalnızca istediğim zaman. O adama karşı şüpheci olabilirim ama hafızam beni asla yanıltmaz."

"Ama yanıltı. Bence bunu kabullenin."

"Kabul etmek için çok erken."

"Tanrım..." diye inledi Olivia. "Çok inatçısınız."

Genç kadın, kollarını göğsünde kavuşturunca Max'in gözleri kısa bir anlığına kollarının üzerinde sıkışan o güzel tepeciklere takıldı. Kadının üstünde bol ince bir kazak ve altında dar bir etek vardı. Ancak keskin gözleri o giysilerin altında daha fazlasının olduğunu görebiliyordu.

"Öyleyimdir. Burada dikilip durmaya devam mı edeceğiz, yoksa *kibar* biri olarak beni içeriye davet edecek misiniz?"

"Elbette. Neden içeri gelmiyorsunuz? Ne de olsa bahçıvanımı bir seri katille ya da şoförümü bir sapıkla karıştırmanızı istemeyiz."

Max güldü. Kadının espri anlayışı hoşuna gitmişti. Olivia'nın peşine takılarak merdivenleri tırmanırken hoşuna giden diğer parçalarına bakmamak için gözlerini başka yere çevirdi.

"Burası oldukça güzel bir yermiş."

"Çevre düzenlemesi konusunda profesyonel yardım alıyorum. Yine de teşekkürler."

Büyük fuayede dikilen Max, uzun bir ıslık öttürdü. Yunanistan'a ait bazı heykeller sütunlu mermer girişi süslüyordu. Boyları en az iki metre civarındaydı. Yukarıya çıkan ve iki yana ayrılan altın varaklı merdivenlerin tırabzanları özenli bir işçilikle yapılmıştı. Yağlı boya tablolar ünlü ressamlara aitti ve duvarlara gömülü nişlerde ise minik spotlarla antika eşyalar sergileniyordu. Max, bir 17. yüzyıl şövalyesine ait heybetli zırhın yanından geçerken canlı olmadığını bilmesine rağmen ürperdi. Zırh metal bir mumyayı andırıyordu. Bir elinde sivri uçlu bir mızrak, diğerinde ise üzerinde aslan simgesi olan üçgen bir kalkan vardı.

Evin dışı heybetli bir sarayı, içi ise bir müze salonunu andırıyordu. Sıkıcı, havasız ve renksizdi. Tıpkı sahibi gibi. İçerisi bir kütüphane kadar sessizdi ve mermer zeminde attıkları her adım geniş alanda yankılanıyordu.

İkinci kattan dev bir avizenin yüzlerce taşıyla tepelerinde sarktığını fark etti. Olivia onu en üst kata götürüyordu. Arkasından gelen ve merakla etrafı inceleyen adama kısa bir bakış attı.

"Annem Gabriella tarihi eserlere düşkündü. Sık sık yeni bir antika satın alırdı."

"Pahalı bir hobi." dedi Max, gözlerini kendi boyundaki başka bir gümüş şövalye zırhının üzerinden alamadan. Hareketsiz ve hazır ol durumunda

olmasına rağmen, miğferi ve elindeki mızrağıyla her an üzerine saldırmaya hazır gibi görünüyordu.

"Ailem paraya asla kıymet vermezdi."

"Paraya kıymet vermemek için önce insanın ona ihtiyacı olmaması gerekir."

Genç kadın onu duymazlıktan geldi.

"Shawn ile ilgili düşüncelerinizi merak ettiğim için buradasınız Bay Walker. Baştan söylemeliyim ki sizinle çalışmam için önce beni ikna etmeniz gerekiyor."

"Merak etmeyin hanımefendi." diyen Max'in dudakları kıvrıldı. "İstediğimde oldukça ikna edici olabilirim. Kocanıza gelirsek, şimdilik onun koca bir aptal olduğunu düşünüyorum." dedi Max ve anında Olivia'dan ateş saçan bakışlar kazandı.

"Küstahlaşmayın."

Max, hafifçe omuz silkti. "Bu kadar zengin ve güzel bir kadınla evlendikten sonra kaçan bir adamın ahmak olduğunu söylemeye çalışıyordum."

"Peki, ya kaçmadıysa? Ya kaçırıldıysa?"

"Aradaki farkı çözmek için buradayım."

Olivia, gergin bir şekilde bir kapının önünde durmuştu ve eli tokmağın üzerindeydi.

Max geri adım atmadı. "Neden kaçırıldığına inanmak istediğinizi söyleyin bana?"

"Bilmiyorum. Ben..."

"Çünkü onun sizi terk ettiğine inanmak istemiyorsunuz?"

"Bunu içeride konuşalım." diyen Olivia sertçe yutkundu. Max, odaya girerken kadının huzursuzluğunun farkındaydı. Üzerine fazla gittiğini düşünerek tüm dikkatini cila kokan aydınlık odaya vermeyi denedi.

Rahat deri kanepelerle ve koyu renk mobilyalarla döşenmiş büyük bir sinema odasıydı burası. Dev perde sağda, en geniş duvarda asılıydı. Hemen karşısındaki büyük koltuğa geçip bacak bacak üstüne attı.

Olivia, karşısına oturmak yerine odanın diğer ucundaki dolaba yönelmişti. Dolabın kapaklarını açtığında içerisinden Rom'un batakhanesindekinden bile daha fazla içki şişesiyle karşılaştı.

"İçecek bir şeyler ister misiniz?" Kadın tombul kadehlere bir şeyler doldurmak üzereyken Max'in gözleri ışıldadı.

"Görev başındayken içki içmem saçmalığı benim için geçerli değil. Hem teknik olarak işe alınmadım, yani henüz ön görüşmede sayılırız. O yüzden verebileceğinizin en iyisini almaya hazırım."

Olivia, kendini sakin olmaya zorluyordu. Adama bir kadeh konyak doldurdu ve kendi için de bir şişe su alarak geri döndü.

Olivia, karşısındaki tekli koltuğa oturup zarif bir hareketle bacaklarını birleştirdi ve Max'in içkisinden bir yudum alırken boğazını yakışını keyifle izledi. Yüzü anında kıpkırmızı olmuş ve limon yemişe dönmüştü. Olivia'nın keyfi biraz olsun yerine geldi. Arkasına yaslanarak gülümsedi.

"Vay canına! Bu çok sertti. Sanırım bunu bilerek yaptınız?"

"Verebileceğimin en iyisi buydu."

"Anlıyorum." Max, öne doğru eğilirken gülme isteğini güçlükle bastırdı. Bardağı iki elinde tutarak dirseklerini dizlerine dayamıştı. "Sanırım bunu hak ettim."

Olivia adamın gözlerinin içine bakmaya devam etti. "Sizi dinliyorum Bay Walker? Umarım elinizde değerli vaktimden çalacak kadar önemli şeyler vardır."

"Öncelikle kocanız hakkında özel bir araştırma yaptığımı söylemeliyim. Çok garip ama Shawn Bennett hakkında bulduklarım sizinle evlenmek dışında hemen hemen hiçbir şey. Şirket hesabı dışında banka hesabı yok, ne adına kayıtlı bir kredi kartı ne de bir mülk var. Birleşik Krallık'ta altına şahsen imza attığı tek belge evlenme cüzdanınız gibi görünüyor."

"Shawn'ın her zaman nakit kullandığını biliyorum. Mülk almamış olması çok normal. Londra'ya yeni taşınmıştı ve kaldığı evi şirketi kiralamıştı. Kelly Grubuyla yaptığı anlaşmalar, altına bir sürü imzasını attığı düzinelerce evrak var elimde ama elbette hepsi işle ilgili şeyler. Aylardır onun şirketiyle çalışıyoruz."

"Ya da çalıştığınızı sanıyorsunuz."

Olivia artık bu konuda ısrar etmiyordu. "Elimizde referanslar vardı. Shawn'la evlenmeye karar vermeden çok önce sağlam bir iş ilişkisi içindeydik."

"Ve şimdi o çok sağlam şirket bir anda ortadan yok oldu, öyle mi?"

"Garip olduğunu kabul ediyorum ancak bir sebebi olduğuna inanıyorum."

Max, yavaşça arkasına yaslanırken Olivia'nın gözlerinin içine baktı. "Ben size sebebini söyleyeyim, biz buna nitelikli dolandırıcılık diyoruz."

"Aksi ispat edilene kadar herkes masumdur kuralına ne oldu?"

"Burası mahkeme salonu değil Bayan Kelly."

"Evet ve size benim evim olduğunu hatırlatırım."

"Doğru, istediğiniz an beni kovabilirsiniz. Ama önce soruma cevap verin. Sizi bu kadar sinirlendiren kocanıza hakaret etmem mi yoksa söylediklerimin doğru olduğundan endişe etmeniz mi?"

"Şirketimi dolandırmış olsa bile bunu tek başına yaptığını düşünmüyorum. Belki de birileri onu buna zorladı. Shawn benimle evlenirken aramızda menfaat uğruna hiçbir şey yoktu. Ne o ne de ben birbirimizin parası için evlendik. Biz birbirimize âşıktık."

"Aşk mı? Altı ay içinde mi?"

"Neden olmasın?"

"Size aşkını nasıl ispatladı?"

Olivia gözlerini kırpıştırdı. "Şey. Biz... Biz bir evlilik sözleşmesi imzalamıştık."

"Hayatımda duyduğum en romantik şey." Max, bardağı önündeki sehpaya bırakıp ellerini çırptı. "Aranızdaki çıkarsız ilişkiye hayran olmamak elde değil. Akıllı bir kadın olduğunuzu ilk bakışta anlamıştım zaten."

"Lütfen kelimelerinize dikkat edin! Biz birbirimizi sevdik. Bilin diye söylüyorum Bay Walker, böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmemişti. Sözleşmeyi yalnızca kocam istediği için imzaladım. Bu Shawn'ın fikriydi."

"Adamın aptal olduğu konusundaki iddiamı geri alıyorum öyleyse."

"Neden onun başına kötü bir şey geldiğini düşünmek yerine bu çirkin fikirlere kapılıyorsunuz?"

"Mesleğim gereği her zaman en kötüsünü düşünmek zorundayım. Aksi olursa kaybedeceğim bir şey olmaz nasıl olsa. Eğer yalnızca Shawn Bennett ortadan kaybolmuş olsaydı bu dediğiniz doğru olabilirdi, ancak şirketinin de aynı anda yok olmasına ne diyorsunuz? Bence olan şu; kocanız paravan bir şirket kurdu ve sizinle evleninceye dek bu oyunu sürdürdü.

Dolandırmak için bir kadını evlenerek kandırmaya çalışan tarihteki ilk adam değil sonuçta."

"İyi ama neden? Eğer Shawn gerçekten bir dolandırıcıysa benden bu şekilde yararlanması mümkün değil. Şirketine ödemenin sadece bir kısmı yapıldı. Ayrıca lanet olası bir evlilik sözleşmesi imzaladı."

"Bu benim de kafamı kurcalıyor işte. Burnuma intikam almak istediği gibi kötü kokular geliyor. Bundan emin olmam için ikinizin de geçmişinizi öğrenmem gerek. Şu sözleşmeyi görmem mümkün mü? Ve beni işe alıp almadığınızı da bilirsem daha rahat bir şekilde çalışabilirim."

Olivia, elindeki şişeyi sehpanın üzerine bıraktı ve topuklarını ahşap zeminde tıkırdatarak odadan hızla çıktı.

Max, kadehindeki sert içkiden büyük bir yudum daha aldıktan sonra hırlayarak başını iki yana salladı.

"Tanrı aşkına! Bu kadın kocadan değil ama sert içkiden kesinlikle anlıyor."

Oturdukları odanın kapısı aralık kalmıştı. Max, bitişikteki bir odanın kapısının açılıp kapandığını duydu. Kısa bir sessizliğin ardından dışarıdan sürtünme ve minik adım sesleri gelmeye başladı. Adımlar ve nefes alışlar sık ve hızlıydı. Max tetikte beklerken son anda beyaz bir tüy yumağının bulanık bir hayal hâlinde aralık kapıdan içeri girip üzerine doğru koşturduğunu gördü.

"Sen şu geçen gün evime gelen dişi değil misin?"

Minik köpek önce ayaklarının dibine kadar gelip başını bir tarafa eğerek ona dik dik bakmaya başladı. Ardından iki kez havladı. Max, köpeğin kulaklarına takılmış iki adet pembe kurdeleyi gördüğünde sırıttı.

"Sahibinden daha sıcakkanlı görünüyorsun."

Köpek iki defa daha havladıktan sonra Max'e doğru atıldı. Üzerine atladığında genç adam hazırlıksız yakalanmıştı.

"Dur! Yapma! Bak, öyle her gördüğün erkeğin üstüne atlayamazsın. Sahibin sana kibar olmayı öğretmedi mi hiç?"

Minik köpek önce onu kokladı ardından suratını seri hâlde yalamaya başladı.

"Cazibeme kapıldığın için bu defalık affediyorum ama kendi standartlarında bir adam bulmalısın." Köpeği kavrayarak yüzünden uzaklaştırdı. Boynundaki tasmada yazan ismi görünce bir kahkaha patlattı.

"Tatlım mı? Adın bu mu yani? Sana daha karakterli bir isim bulamadığı için sahibine dava açma hakkına sahipsin. Bu minik tokaları ve tasmayı mahkemede delil olarak kullanabilirsin." Köpek tekrar havlayıp pembe dilini Max'e uzatınca sırıttı. "Tamam, güzelim, şimdilik bu kadar oynaşma yeter."

Max, köpeği kucağından indirdi ve Bandit için her zaman ceplerinde bulundurduğu birkaç krakeri Tatlım'a verdi. Sevimli köpek iştahla krakerleri yerken tüylerini okşamaya devam etti. Tatlım afiyetle ödülünü midesine indirdikten sonra arkasına bile bakmadan geldiği kapıdan fırlayıp gitti.

"Siz kadınlar." dedi Max başını iki yana sallayarak. "Hepiniz aynısınız."

Tam o sırada yan odadan bir gürültü kopunca Max, ani bir refleksle yerinden fırladı. Kırılan eşyanın sesini duyar duymaz elinde silahla kendini bir odadan diğerine koştururken bulmuştu. Olivia'nın girdiği odanın kapısı açıktı. İçeride gördüğü manzara karşısında ne yapacağını şaşırmıştı.

Duvarın kenarında yaslı duran dev küplerden biri kırılmıştı ve genç kadın kırılan parçalar kadar kıpırtısızdı. Antika olmalıydı ancak kadının şu an bunu umursadığını sanmıyordu. Odanın içine şöyle bir bakınca şöminenin üzerindeki bir tablonun arkasına gizlenmiş kasanın açık olduğunu gördü.

Ters giden bir şeyler olduğunu hissetmişti. Genç kadının yüzü kâğıt kadar beyazdı.

"Bayan Kelly, kötü bir şey mi oldu?"

Olivia kıpırdamıyordu. Donuk bakışları boşlukta asılı kalmış gibiydi. Max, onun kendisini duyduğundan bile şüpheliydi. Kadın belli ki şok geçiriyordu. Önüne geçip yanaklarına hafifçe vurmaya başladı.

"Bana bak Olivia. Gözlerime bak ve bana ne olduğunu söyle!"

"O..." dedi genç kadın sonunda işaret parmağıyla açık kasayı işaret ederek. Sesi titriyordu. "Büyükannemin kolyesi. Gitmiş! Hepsi gitmiş. Bu nasıl olur?"

Max, Olivia'nın neden söz ettiğini pek anlayamamıştı. Ancak kaybolan her neyse Olivia için değerli olmalıydı. Öfkeyle dişlerini sıkarken genç kadını girdiği şoktan çıkarmak için ona sarıldı.

7. BÖLÜM

Güçlü ve sıcak kolların arasına çekildiğinde kulakları uğulduyordu. Sesler bir sis perdesinin arkasında gibiydi. Birileri ona sesleniyordu ancak Olivia kim olduklarını seçemiyordu. Bacaklarının onu taşıyamayacağını hissettiği anda biri onu kucağına almış, daha sonra da bir yere oturtmuştu. Dudaklarından içeriye akıtılan serin suyla kendine geldi.

"Bayan Kelly! İyi misiniz? Bayan Kelly! Yüce İsa!"

Ses Martha'ya aitti. Olivia sonunda odaklanabildiğinde tepesinde dikilen yaşlı kadına ve karşısında oturan adama kırpıştırdığı gözlerle baktı. Max ona güven veren sesiyle içmesi için bir bardak su uzatıyordu. Adamın gerisinde Martha ve Teresa onu korku dolu gözlerle izliyordu.

"Hadi, birkaç yudum daha içmeye çalış."

Olivia, Max'in uzattığı suyu itiraz etmeden yudumladı.

"Şimdi daha iyi misiniz?"

"İyiyim, ben... Şimdi daha iyiyim."

"Tanrıya şükür." dedi yaşlı kadın elini kalbine götürerek. "Gürültüyü duyunca size bir şey oldu sandık hanımefendi."

"Tamam, Martha, korkulacak bir şey yok. Siz işinizin başına dönebilirsiniz."

"Ortalığı temizlememizi ister misiniz?"

"Daha sonra."

Max, "Şimdilik hiçbir şeye dokunmayın!" diye uyardı.

Kâhya ilk defa gördüğü yabancıya yan gözle tuhaf bir bakış attıktan sonra onay beklercesine Olivia'ya baktı. Olivia eliyle çıkabileceklerini söyledi. İki kadın, sessizce odadan çıkıp kapıyı arkalarından kapattıklarında Olivia ayağa kalkıp kasanın yanına gitti.

"Bana ne olduğunu anlat Olivia."

"Hepsi gitmiş."

Max de ardından gidip birkaç kâğıt parçası olan kasaya baktı. "Kasada ne vardı?"

"Bazı önemli evraklar. Hisse senetlerinin asılları. Evlilik sözleşmesi. Oh olamaz!"

"Ne? Ne oldu?"

"Büyükannemin yakut gerdanlığı. O da buradaydı."

"Onları başka bir yere koymadığına emin misin?"

"Eminim. Buradaydı."

"Anladığım kadarıyla evine zorla girilmemiş. Kasayı en son ne zaman açmıştın?"

"Bir, belki iki ay kadar önce. Sözleşmeyi koymak için açmıştım. Genelde pek sık kullanmam. Evime zorla girilmiş olsa bunu bilirdim değil mi?"

Genç adam dudak büzüp kollarını bağladı. "Bilemiyorum. Pencere ve kapılardaki kilit sistemi oldukça yetersiz görünüyor. Bahçede çevreyi gözetleyen kamera sayısı çok az. Buraya gelirken güvenlik görevlisine de rastlamadım. Şüphelendiğin herhangi birileri var mı?"

Max'in kimden bahsettiğini anlamıştı. Olivia başını hayır anlamında salladı.

"Son zamanda evine sıklıkla gelenler kimler?"

"Ben... Bilemiyorum." Olivia bir anlığına tereddüt etti. "Yani hayır. Evime pek sık gelen giden olmaz. Çalışanlarım ve kuzenim dışında belki birkaç arkadaşım, avukatlarım ve yönetim kurulundan davet ettiğim bir iki kişi..."

"Liste gittikçe kabarıyor."

"Ne söylemeye çalışıyorsunuz? Evimdeki kasayı ortaklarım ya da çıkarlarımı korumaya çalışan avukatlarım mı soydu yani?"

"Böyle durumlarda herkes şüphelidir."

"Bakın Bay Walker, az öncesine kadar çalışanlarımdan hiçbirinin bu odadaki herhangi bir kasadan haberi yoktu."

Max, kadının sesindeki keskin tondan, kendinden başka kimseye güvenmediğini anlamıştı. *Bu iyi*, diye düşündü. En azından çalışanlarıyla duygusal bağ kurmasına rağmen ahmak değildi.

"Tanrım." Olivia yerinden fırladı. "Şüphelendiğim hiç kimse yok! Ve kaybolan şeylerin en son burada olduğundan adım gibi eminim."

"Sakin ol Olivia ve o kasadan uzak dur!"

Max'in hemen arkasında olduğunu fark edince birden irkildi. Adam resmen bir panterin sessizliği ve zarafetiyle donatılmıştı.

"En azından sağlam bir modele benziyor."

"Stocking marka, gömme duvar tipi dijital bir çelik kasa. Kasa çift şifreyle çalışıyor. Ana şifreyi yalnızca ben ve güvenlik şirketim biliyor. Başka bir yerde yazılı değil. Bir yedeği yok. Üstelik içinde açıldığı anda fotoğraf çeken gizli bir kamera sistemi var."

"Peki, ya ikinci şifre?"

"Güvenlik doğrulama kodu. Sistemi her seferinde cep telefonumla aktif etmem gerekiyor. Yani bu da benden başka kimsenin bu kasayı açamayacağı anlamına geliyor."

"Cep telefonuna erişebilen biri olduğunda işler değişebilir."

"Bir tek Betty, asistanım. Onun dışında kimse telefonuma dokunmaz."

"Kasayı açmaya odaya en son geldiğinde yalnız mıydın?"

Olivia, sakin kalmaya çalışırken gözlerini sımsıkı yumdu. Bunu yapmak giderek zorlaşıyordu. Bu adam kesinlikle sınırlarını zorluyordu.

"Evet. Sizi temin ederim şifreyi kimse görmedi. Ama bu nasıl oldu diye sorarsanız inanın hiçbir fikrim yok!"

"Şifre merkez tarafından gönderilen kodla aktif oluyorsa, en son ne zaman giriş yapıldığını öğrenebiliriz. Aynı şekilde kasanın çektiği fotoğrafları da görmeliyiz."

"Şirketi arayıp göndermelerini söylerim."

"Bir şeyi merak ediyorum. Neden parmak izinle çalışan basit ve pratik bir mekanizma yerine böyle karmaşık bir sistem seçtin?"

"Bende *Adermatoglifiya* var."

"O nedir?"

"Genetik bir rahatsızlık. Diğer insanlar gibi parmak izlerine sahip değilim."

Max, kafasını indirip Olivia'nın ellerine baktı. "Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım. Parmak izin yok mu yani?"

Olivia başını *hayır* anlamında salladı.

"Yakından görebilir miyim?"

Daha onay vermesine fırsat kalmadan genç kadının elleri avuçlarının arasındaydı. Olivia bir anlığına nefesini tuttu. Adamın sıcak avuçlarında döndürdüğü elleri ve dikkatle dokunduğu parmak uçları zayıf bir şekilde karıncalanmaya başlamıştı.

"İnanılacak gibi değil, gerçekten de yok!"

Adamın şaşkınlığı görülmeye değerdi doğrusu. İçinde bulunduğu trajik durum olmasa Olivia bunu komik bulabilirdi.

"Size söylemiştim."

"Bu, inanılmaz!"

Olivia da öyle olduğunu düşünüyordu. Bu doğuştan gelen genetik durum yüzünden, küçük bir çocukken kendini bazen bir ucube gibi hissettiği oluyordu. Arkadaşlarının alay konusu oluyordu. Yetişkinliğinde ise havaalanlarındaki uluslararası kontrollerden geçmek onun için çoğu kez sorun olmuştu. Yine de fazla kafasına taktığı bir şey değildi. Üstelik dikkatli bakılmadıkça fark edilmiyordu. Daha fazla açıklamak istese de kendisine engel oldu.

"Birçok kişinin değersiz bulduğu bir şey."

"Ve birçok seri katilin aradığı eller."

"Neyse ki henüz kimseyi öldürmeyi planlamıyorum."

Yalnızca gözlere ulaşan hafif bir tebessümle birbirlerine baktıkları anda Olivia bir şeylerin yanlış olduğunu anladı. Adam ellerini bırakmamıştı. Hızla parmaklarının verdiği histen kurtuldu.

Aralarında garip bir elektriklenme olduğunu hisseden Max, boğazını temizleyerek kadından uzaklaştı. Yaptığı yanlıştı. Ne kadar çekici bulursa bulsun işvereniyle bu kadar yakınlaşması doğru değildi. Tanrım, kadın bir de üstüne üstlük evliydi. *Kendine gel adi herif!*

"Zenginlerin daha fazla mücevheri olduğunu sanıyordum?"

"Var zaten." Olivia kollarını birbirine kavuşturmuş ondan başka her yere bakıyordu. Bedeni bir ip kadar gergindi. "Onları yatak odamdaki kasada saklıyorum."

"İkinci bir kasa ha?"

Max'in sorusu üzerine ikili aynı anda bir aydınlanma anı yaşadı.

"Aman Tanrım, yoksa?"

"Siktir!"

Max, yanından hızla geçerek odadan fırtına gibi çıkan kadının arkasından koşturdu. Hızlı adımlarla basamakları inmeye başladıklarında Max, kadının hızına yetişmekte zorlanıyordu. Konu mücevherler olduğunda kadınların ne kadar hassas olduklarını aklına not etmeliydi.

Olivia'nın peşinden girdiğinde kendini geniş ve bolca gün ışığı alan bir yatak odasında bulmuştu. Açık renk mobilyalarla döşenmiş ve merkezinde bir gemi büyüklüğünde dört direkli karyolası olan oda, krallara yakışır cinstendi.

Perdeler ve yatak örtüsü gülkurusu rengindeydi. Üzerindeki ince işlemeli altın rengi desenler, oymalı mobilyalarla uyumluydu. Yerde çıplak ayakla gezindiğinizde ayaklarınızın içine gömüleceği türden, yumuşak tüylü beyaz bir halı vardı. Oda konforlu, pahalı, sade ve tam da bir dişiye göreydi. Üstelik fazlasıyla temiz ve düzenliydi. Ortalıkta göze batan en ufak bir şekilsizlik yoktu. Tozdan arındırılmıştı. Âdeta mağazaların özenle hazırladığı sergi salonlarına benziyordu.

Odanın iki tarafındaki kapılardan biri banyo, diğeri giyinme odasına açılıyor olmalıydı. Olivia giyinme odasındaki bir rafın önündeydi.

"Bu kasaya dokunulmamış. İçindekiler olduğu gibi duruyor."

Max iç cebindeki paketten bir sigara çıkardı ve dudaklarının arasına aldı. Etrafı incelerken odanın mis gibi gül ve şampuan kokmasından rahatsız olmuştu. Ham tütün kokusu onu kendine getirecek, yeniden bir erkek gibi hissettirecekti. Bir an kendi evindeki dağınıklık ve karmaşayı gözünün önüne getirdi. Olivia gibi bir kadının kapıdan girdiği anda yaşadığı şoku tahmin etmek hiç de zor değildi. Kadının düşüp bayılmadığına şükretmeliydi.

"İyi haber. Bu da diğer kasa gibi cep telefonuyla mı aktif oluyor?"

"Hayır. Bu yalnızca tek şifreli basit bir kasa. Gün içerisinde kullandığım aksesuarlar için."

"Anlaşılan hırsız tümüyle soymak niyetinde değilmiş."

"Belki de yalnızca birini açmaya fırsat bulabilmiştir."

"Bu da bir ihtimal tabii. Çalışanlarınızdan herhangi birinin bu kasadan haberi var mıydı peki?"

"Yalnızca Betty'nin. Hem bilseler bile ne fark eder ki? Böyle bir şeyi yapmayacaklarını bilecek kadar iyi tanıyorum hepsini. Martha benim çocukluğumdan beri bu evdedir. Teresa ise büyüttüğü kızı gibidir. Betty... O sadece birkaç yıldır bizimle, fakat ona da her şekilde güvenim tam."

"O hâlde hırsız evden biri değil ama yine de üst kattaki kasayı açabilmek için şahsi telefonuna gelen şifreye erişmenin bir yolunu bulmuş öyle mi?"

"Belki de hırsız tek bir kişi değildir. Belki de bu organize bir çetenin işidir, olamaz mı?"

İşte yine yapıyordu. İnce kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturup ona o kehribar gözlerini dikip meydan okurcasına bakıyordu. Bu bir erkek için fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Max, kadının yanından geçip pencereye yöneldi ve sigarayı azı dişlerinin arasından çekti.

"Yine de içeriden yardım almış olmalı." diyerek elindeki sigarayı parmaklarının arasında zarifçe döndürmeye başladı.

Olivia büyülenmiş gibi bakışlarını adamın parmaklarından ayıramıyordu.

"O sigarayı burada içmeyi düşünmüyorsunuz değil mi?"

"İçmem için önce yakmam gerekir."

"O hâlde onu burada yakamayacağınızı size hatırlatmam gerek."

"Şimdilik öyle bir niyetim yok. Olursa söylerim."

Genç kadın, derin bir nefes aldı ve adamın yatak odasında olmasının verdiği rahatsızlığı göz ardı etmeye çalıştı. Gidip yatağın ucuna oturdu çünkü daha fazla ayakta duramayacakmış gibi hissediyordu. İki eliyle örtüye sıkı sıkıya yapıştı.

"Dürüst olun. Shawn'dan şüpheleniyorsunuz."

Max, camdan dışarı bakmaya devam etti. Pencerenin ardında yeni açmış çiçeklerin olduğu bahçede huzur veren bir sessizlik vardı. Seyrek ağaçların rüzgârda hafif hafif salınan dalları ve o dallardaki bazı ötücü kuşların

haricinde etrafta en ufak bir hareketlilik yoktu. Araba yolu evin ön tarafına doğru kıvrılıyordu. Buradan bakılınca tek görünen, yeşil tepelere serpilmiş seyrek evler ve üniversite binasıydı. Üst kattaki çalışma odasından ise rasathanenin beyaz duvarları ve güneşin pırıltılar yansıttığı Thames Nehri tüm ihtişamıyla görünüyordu. Hangi manzaranın daha güzel olduğuna karar veremedi Max. "*İkisi de büyüleyici*" diye düşündü.

Kadının güçlü görünmek ve kayıp kocasını savunmak adına kendisiyle verdiği mücadelenin farkındaydı. Mağrur duruşunun altında kırılan onurunu ustaca gizlemeye çalışıyordu. Bu onu takdir edilecek kadar sadık bir eş yapıyordu. *Ya da gözü kara bir âşık.*

"Bütün olaylar onun kaybolmasıyla birlikte başladı." dedi sigarayı iç cebine koyarak. "Beş yaşındaki bir çocuk bile aradaki bağlantıyı kurabilir."

"Bunu neden yapsın aklım almıyor? Paraya ihtiyacı yoktu. Olsaydı bile benimle evlendi. Aramızda bir evlilik sözleşmesi olsa bile ihtiyacı olduğunda ona seve seve yardım edeceğimi bilirdi. Böyle çirkin bir işe kalkışması gerekmiyordu."

"Belki de anlatamayacağı sırları ya da düşmanları vardı."

"Eğer öyleyse bu sizin ilk teorinizi çürütüyor. Kocam beni terk etmedi. Başı dertte olmalı. Tabii bu kasamı gizlice soymasını ve bir milyar değerindeki hisse senetlerimi çalmasını haklı göstermez."

Max sanki az önce dudaklarında gezinen sigarayı gerçekten içmişti ve o ilk kara duman genzini yakmış gibi şiddetle öksürmeye başladı.

"Bir... Bir milyar mı? Yüce Tanrım." Kadının ahmak olmadığıyla ilgili düşüncesi bir anda yerle bir olmuştu. Böyle yüksek değerleri olan kâğıtları evinin kasasında mı saklıyordu?

"Gerdanlık onun yarısı kadar bile etmez." diye devam etti Olivia. Bakışları dalgındı. "Ama manevi değeri hiçbir şeyle boy ölçüşemez."

"Yanlış duymadım değil mi? Kabaca bir buçuk milyar değerindeki eşyaları evindeki lanet bir kasada saklıyordun."

"Kelly malikânesinde daha önce tek bir hırsızlık vakası bile yaşanmadı. Babam Richard zamanından beri bu evden kırık bir iğne dahi kaybolmamıştı."

"Güvenlik konusunda zayıf bir evde, biri orta donanımlı iki ayrı kasada milyarlar değerinde bir servet saklamak tam anlamıyla çılgınlık. Yine söylüyorum, bu durumda kendi öz babama bile güvenmem."

"Haddinizi aşıyorsunuz Bay Walker. Burası çalışanlarımın evi gibidir. Tekrar söylüyorum. Bunu yapan her kimse benim çatımın altında yaşayanlardan biri olamaz."

"Peki, ya Shawn?"

Olivia duraksadı. Artık kocasından o kadar da emin değildi. Bu olabilir miydi? Güvenini ve sevgisini kazanmış adam onu dolandırıp, soymuş olabilir miydi? Max, bir iki adım atarak tepesinde durdu.

"Artık onu hararetle savunamıyorsun."

"Ne yazık ki hayır. Sadece yapmamış olmasını diliyorum."

"Bunu öğrenmenin tek yolu polisi aramak."

Olivia birden kafasını kaldırdı. Polisi aramak şu anda yapması gereken en doğru şey olacaktı ancak suçlu Shawn ise bu kez ortalık çok fena karışacaktı. Peki, ya Max'in şüphelendiği gibi çalışanlarından biriyse? O zaman ne yapacaktı? Böyle bir ihanetle nasıl başa çıkacaktı? Ondan çalınan şeylerin peşine düşmek elbette ki hakkıydı. Ama bunu polisi ve acımasız basını işe karıştırmadan yapmak zorundaydı.

"Sanırım yapılacak en doğru şey polisi aramak olmalı." Max rahatlamış gibi nefesini koyuverdi. "Ama bunu yapmayacağım."

"Ne?"

Olivia omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarına çelik gibi kırılmaz bir ifade ekledi.

"Polise henüz Shawn'dan ve çalınan eşyalardan bahsetmek istemiyorum. Bunun yaratacağı skandal yüzünden şirketime vereceği zararla şu anda başa çıkmam mümkün değil."

"Sen gerçekten aklını kaçırmışsın."

"Olan oldu nasılsa."

Kadının ne yapmaya çalıştığını anlayamıyordu. Şu an yapılacak tek mantıklı şey polisi aramak ve o herifi dünyanın öbür ucunda bile olsa bulup hak ettiği cezayı almasını sağlamaktı. Ancak kadın inatla reddediyor

ve bu işi hâlâ gizli kapaklı çözeceğini zannediyordu. Ya sandığından daha gururluydu ya da hırsız kocasını koruyacak kadar aptal.

"Bunu neden yapıyorsun Olivia?" Olivia, ona viski rengi gözlerindeki hüzünle bakarken içinden küfretti. "O adamı neden bu kadar koruyorsun? Gerçekten masumsa zaten kaybedeceği bir şey yok. Ama suçluysa bırak cezasını çeksin."

"Shawn'ı koruduğum falan yok. Ben sadece şirketimin ve altımda çalışan yüzlerce kişinin çıkarlarını korumaya çalışıyorum. Bunu yapanların cezasız kalmamasını elbette istiyorum. Ancak uzun zaman zirvede olmak sert rüzgârlarla başa çıkmayı öğretiyor insana. Şirketime ihanet ettiği haberi çok yakında basına sızacaktır. İşin içine hırsızlık olayı da girerse..."

"Benden ne istediğini söyle,"

"Buraya bunun için gelmediğinizi biliyorum. Sizden yalnızca Shawn'ı bulmanızı istiyorum." Genç kadın omuzlarını havalandıran derin bir nefes daha aldı.

"Sırf konuya açıklık getirmek için soruyorum. Bu, işe alındım mı demek oluyor?"

Olivia sonunda adamın ışıldayan yeşil gözlerine bakmak zorunda kaldı. Adam, av kokusu almış bir tazı kadar heyecanlı ve sabırsız görünüyordu.

"Bu noktada size güvenmekten başka şansım kalmıyor. İşe alındınız Bay Walker. Umarım beni yanıltmazsınız."

Yaklaşık bir saat sonra evde yarım düzine kadar adam çalışmaya başlamıştı. Olivia, Max'le anlaşmaya vardıktan hemen sonra adam hiç vakit kaybetmeden ev telefonundan kısa görüşmeler yapmış ve sonucunda hiç tanımadığı adamlar gelerek, evinin altını üstüne getirmeye başlamıştı.

Olivia parmak izi arayan ve duvarlardaki boşluklara kadar evi didik didik eden -*neyse ki bunu yaparken steril giysiler ve eldiven kullanmışlardı*- adamların yaptığı işe saygı duysa da onları izlemeye daha fazla katlanamayacaktı. İzleri almak için etrafa saçılan siyah toz ve onun bıraktığı lekeler şimdiden midesini bulandırmaya başlamıştı. Eşyaların çekilmesi ve her yerin kurcalanması canını sıktı ama buna mecbur olduklarını biliyordu.

Betty ve Andrew henüz geri dönmemişlerdi. Diğer iki kadın ise evin içinde dolanan adamları ve onlara emirler yağdıran Max'i dehşet içinde izliyorlardı. Önceki gece odasında düzenlemek için uğraştığı her şeyin boşa gittiğini gören Olivia daha fazla dayanamayarak bir ağrı kesici aldı ve ortaklarıyla yapacağı görüntülü konferans için boş bir oda bulmaya çalıştı.

Max, bir sonuç çıkmayacağını bile bile evin aranmasının yapılacak en doğru hareket olduğunu düşünmüştü. Muhtemelen evde çalışanların haricinde hiç kimsenin parmak izine rastlamayacaklardı. Yine de pes etmeyip etrafa profesyonel bir gözle bakmaya devam etti. Sırf bunun için Orlando'nun şirketinden özel bir ekip getirtmişti.

Mutfak çalışanları Max'den ve ekibinden rahatsızdı. Tatlım ise adamın peşinden hiç ayrılmıyordu. Bazen bulduğu bir oyuncağını koşturarak ona getiriyor, bazen de yalnızca havlayarak dikkatini çekmeye çalışıyordu. Max böyle zamanlarda vahşi cazibesinden nefret ediyordu. Öte yandan minik hayranını sevmeye başlamıştı.

Sonunda adamlar işlerini bitirip gittiğinde aradan saatler geçmişti. Telefonların dinlenip dinlenmediğini öğrenmek çok kısa sürmüştü. Dinlenmiyordu. Cep telefonuna mesaj gönderen güvenlik şirketiyle irtibata geçmekse basitti. En son hangi tarihte giriş yapıldığını öğrenmek için birkaç basit güvenlik sorusunun yanıtlanması gerekiyordu.

Olivia'yı aramak için odaları gezinirken sonunda onu yemek odası olduğunu tahmin ettiği bir yerde dikdörtgen bir masanın ucunda, kapalı bilgisayarının başında ve boşluğa bakarken buldu.

"Rahatsız etmiyorum ya?"

"Elbette hayır. Ne buldunuz?"

"Arama ekibi şimdi gitti. Alınan parmak izlerin karşılaştırılması için şoförün ve asistanınkine de ihtiyaç var."

"Hı hı."

"Güvenlik şirketiyle bazı bilgileri teyit etmen gerekiyor. Şifrenin verildiği en son tarihi öğrenebilmemiz için."

"Anlıyorum." dedi Olivia ama Max bundan pek emin değildi. Kadının onu dinlediğinden bile şüpheliydi.

"Bir sorun mu var? Dalgın görünüyorsun."

"Hayır. Hiçbir sorun yok." diyerek bir soluk alırken Olivia, ciğerlerinin sıkıştığını hissetti. "Yardımlarınız için çok teşekkür ederim Bay Walker."

Max'in kaşları çatıldı. Kollarını masaya yaslayarak öne doğru uzandı.

"Bana anlatabilirsin Olivia." diyerek ısrar etti Max. "Şu durumda artık aramızda hiçbir sır kalmaması gerekiyor. Shawn ile mi ilgili?"

"Kasayı soyanları bilmesek de artık sebebini biliyoruz. Az önce şirketime ait hisse senetlerimin bir kısmının satışa çıkacağı haberi tüm borsayı altüst etti. En kısa zamanda bu olayı yatıştırmazsam hissedarların çoğu yatırımlarını geri almak isteyecek ve artık kimse Kelly Şirketleriyle çalışmak istemeyecek. Sanırım birileri sonumu hazırlamaya çalışıyor."

Ninova

8. BÖLÜM

Kırmızı ışıklı tabelanın altındaki kapıdan girdiğinde sigarayı bıraktığı için bir kez daha şükretti. Havadaki keskin tütün, alkol ve ağırlaşmış bedenlerin kokusu ilk anda ciğerlerini asit gibi yakmıştı.

Buluşmak için daha ideal bir yer seçmesi gerektiğinin farkındaydı ancak midesi buranın berbat içkilerine alışkındı. Üstelik civarda açık hesabı olan ve tanıdığı başka bar sahibi tanımıyordu.

İçeri girdiğini kimse fark etmemişti. Müşteriler kendi hâllerinde yuvarladıkları kadehlerle ve tepelerine sis gibi çöken sigara dumanıyla mutlu görünüyorlardı. Müzik kutusundan bir *Blues* parçasının notaları havayı yumuşatıyor, ortalıkta dolaşan tek bir kadın garson sarhoşlara içki servisi yapıyordu. Bar sinekleri Vivien ve Chloe ilgi meraklısı adamların masalarını kahkahalarıyla şenlendirirken onlara bir baş selamı verdi. Kadınlar Max'i görünce anında gevşeyip daha çok gülümsemişlerdi.

Rom, fırça gibi kaşlarının altından ona merakla bakarken uzun mermer tezgâha yaklaştı.

"Seni uzun bir süre daha buralarda görmeyiz sanıyordum." dedi yaşlı adam. "İşi bıraktığını duydum."

Max, sandalyesine yerleşirken etrafına bakındı.

"Tilki ve kürkçü dükkânı hikâyesini bilirsin. Şimdilik başka bir işin peşindeyim. Döndüğümde yerim hazır mı bilmek istiyorum."

"Ne zaman istersen işin hazır." diyen adam alayla güldü. "Her zamankinden mi?"

Max başını salladı. "Rebecca! Max'e şu senin yaptığın İskoç birasından getir!"

Adam daha sonra bardakları kurulama işini bırakıp şişman koluyla tezgâha yaslandı. "Eee, kimi bekliyorsun?"

"Geçen sefer gelen arkadaşımı."

"Adam saygın birine benziyor."

"Öyledir."

"Öyle birinin seninle neden işi olsun?"

"Çünkü bir zamanlar ben de saygın biriydim."

Rom başka soru sormamıştı. Rebecca geldiğinde de kendi işine devam etti.

"Al bakalım yakışıklı."

Max, önüne konan bardaktan büyük bir yudum aldıktan sonra yüzünü ekşitirken kadına küçük bir gülümseme yollamaya çalıştı.

"Tanrım, tadı hâlâ hatırladığım kadar kötü."

Genç kadın kıkırdadı. "Ama bir fahişe gibi bağımlılık yapıyor değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

Dolaşık saçlarını bir kuş yuvası gibi tepesinde toplayan kadın, gülümseyerek arada bir çiğnediği sakızı patlatıp durmaya devam etti. Memeleri düğmelerinin yarısı iliklenmiş bluzundan dışarı taşıyordu ve sakızının balonu gibi onları da Max'in gözüne sokmaya çalışıyordu. Altında minicik siyah bir deri şort ve ince iç gıcıklayıcı tül çoraplardan giymişti. Onun en son evinden çıkarken ki öfkeli hâlini hatırladı. Şimdiki sırnaşık hâliyle yakından uzaktan alakası yoktu. Yeniden onu yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Rebecca, otuzlarının sonunda güzel sayılabilecek bir kadındı. Genç yaşta bekâr bir anne olmuştu. Kızından artakalan yaşamı, evi ve kokuşmuş bu bar arasında bir yerlerde kaybolmuştu. Max'le tanıştıktan kısa bir süre sonra sadece içki servisi yapmaya başlamıştı. Daha öncesinde masalarda sarhoşları eğlendiriyordu.

Keyfekeder bir beraberlikleri vardı. Aralarında asla adı konmuş bir ilişkileri ya da ciddi bir kavgaları olmamıştı. Bir erkek ve bir kadın birbirlerinden neyi istiyorsa onu alıyorlardı. Rebecca tatlı ve sıcak bir kadındı. Max'in ondan istediği her şeyi ona veriyordu. Bunun için gönüllüydü ve peşinde olduğu bir ilişki de yoktu. Bu da Max'in işine geliyordu. Çünkü onun da bağlayıcılığı olan bir ilişki aradığı yoktu.

Kadınlara karşı her zaman dürüst olmuştu. Onlarla ilişkileri rızaya dayalı ve ara sıra ihtiyaçlarını karşılamak için gerekli seksten öteye gitmeyecekti ve iki taraftan biri istediği takdirde bu ilişki bitecekti. Max, şimdilik böyle bir şey düşünmüyordu ancak kadının yakınlığına şu an ihtiyaç duymuyordu.

"Geçen gün evde sana kaba davrandım."

"Aldırma. Hepimizin kötü anları olur."

"Yine de üzgün olduğumu bilmeni isterim."

Rebecca, biraz daha yanaşarak Max'in bacaklarının arasına girdi.

"Belki de ne kadar üzgün olduğunu bana göstermek istersin." dedi dudaklarını şehvetli bir şekilde yalayıp kulağına fısıldayarak. "İki saat sonra işim bitiyor. Beklersen seninle gelebilirim."

Kadının elinin, pantolonun ağını sıktığını fark etmemiş gibi yaptı. *Kahretsin.* Hareketlenen organı kadının ilgisine karşılık tepkisiz kalamamıştı.

"Şu sıralar biraz meşgulüm Bec." dedi Max, hafifçe geri çekilerek. "Başıma yeni bir dert açtım ve onunla ilgilenmek zorundayım."

Genç kadın bozulduysa bile belli etmedi ve abartılı bir omuz silkmeyle hemen oradan uzaklaştı. Giderken, "İstediğin zaman beni nerede bulabileceğini biliyorsun." diyerek omzunun üzerinden bakıp göz kırptı. Max iki yana savrulan kalçalardan bir müddet gözlerini alamamıştı.

"Belalı iş derken neyi kastediyordun?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez dostum."

Yaşlı adam surat asınca Max kadehini alıp ayaklandı.

"Arkadaşım geldiğinde onu köşedeki masaya gönder."

Max, masaların kümelendiği yerden uzak bir köşedeki daimi yerine yerleşmeden önce müzik kutusuna birkaç bozukluk atarak şarkıyı değiştirdi. *Show must go on...* Quenn'in en sevdiği parçalarından biriydi. Karmaşık Bennett ilişkilerini düşünürken zihnini toparlaması için bundan daha iyisi olamazdı. *Gösteri devam etmeli.*

Bir süre sonra beklediği adamın yüzü kapıda belirdiğinde Max kadehinin yarısına ancak gelebilmişti. Bu içkinin tek sevdiği yanı kolay kolay bitmemesiydi.

Orlando, asık bir suratla içeri girdi ve Max'i karanlık köşesinde seçemeyince bara doğru ilerledi. Her zamanki gibi o lanet olası takımlarından birini giymişti. Max takım elbiselerden ve onların getirdiği resmiyetten nefret ederdi. Ancak Orlando'nun onunla buluşurken bile takım giymesinin tek sebebi resmiyetten hoşlanması değildi. *Hayır.* Bu altmışına merdiven dayamış pislik herifin tek derdi, onu bir okul müdürünün karşısındaymış gibi hissettirmekti.

Rom onu biraz lafa tuttu, ardından bir kadeh içki doldurarak Max'in oturduğu yeri işaret etti.

Orlando, kendini Max'in karşısındaki sandalyeye attığında genç adam saatine bakıp gülümsedi.

"Tam vaktinde Stevens. Big Ben kadar dakiksin."

"Beni buraya neden çağırdın Walker? Şu anda sıcak evimde ve karımın yaptığı güzel yemeklerden yemek yerine neden bu fare deliğine geldim söylesene."

"Sabret dostum. Birazdan öğreneceksin. Bu arada akşam yemeği için Liz ne pişirmişti?"

"Rosto ve erişte ama aklından bile geçirme."

Max hafifçe gülümsedi ama duydukları karşısında karnının guruldamasına engel olamamıştı. En son sıcak ev yemeği yemeyeli yıllar olmuştu. Annesinin yaptığı yemeklerin lezzetini anımsadı ve evlerine yapacağı kısa ziyaret için şimdiden sabırsızlanmaya başladı. Annesi rostoyu çok güzel yapardı.

Adamın dalgınlığını fark eden Orlando bir küfür savurdu ve ardından içtiği içkiden sonra bir tane daha.

"Lanet olsun Walker bana böyle bakmandan nefret ediyorum."

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Köpeğini tekmelemişim gibi."

Max güldü.

"Her neyse. Burada işimiz bittikten sonra benimle birlikte yemeğe gelebilirsin. Liz ve çocuklar buna bayılacaktır."

"Davetin için teşekkürler ama gelemem." dedi Max. Adamın vicdanını sızlatmak ona yetmişti. Bu oyunu sık sık oynamaya, Orlando'nun yüzündeki o acı çeken ifadeyi görmeye bayılıyordu. "Akşamüzeri bir şeyler atıştırmıştım."

"Sen bilirsin. Ne zaman istersen çekinme."

"Şimdi daha ciddi konulardan konuşmaya ne dersin?"

"Kulaklarımı açtım seni dinliyorum. Ofisimde buluşmak yerine burayı seçmenin nedenini merak ediyorum doğrusu."

"Ofis ortamları beni her zaman sıkmıştır. Ben saha adamıyım biliyorsun."

"Ya da Fisher'dan saklanıyorsun." Orlando pis pis sırıttı.

"Fisher'dan saklanmam için bir sebebim yok. Ama evet, onu görmekten hoşlandığım söylenemez."

"Onun da seni görmeye pek hevesli olduğunu sanmıyorum. Hem şu sıralar ona verdiğim işin peşinde. Anlarsın ya."

Max gözlerini kısınca Orlando üstüne gitmeye devam etti.

"Şu kocası kaybolan kadını hatırlıyor musun?"

"Olivia Bennett mı? Ne olmuş ona?"

"Sana söylemiştim." Orlando pişmiş kelle gibi sırıttı. "Kadın geri çeviremeyeceğim kadar önemli biri."

"İşi Fisher'a mı verdin yani?" Max kollarını esnetmek için iki yana açtı ve koltuğunun arkalıklarına yasladı. Şimdi gülüşü miskin bir aslanınki kadar rahattı.

Orlando başıyla onayladı. "Öyleyse Fisher ile ortaklığımızı kutlamamız gerekecek. Keşke bu gece onu da buraya davet etseydim."

"Bu da ne demek şimdi? Neden sen ve Fisher ortak olacakmışsınız? Bir dakika. İşi kabul ettin değil mi? Seni aşağılık piç kurusu! İşi kabul ettin ve şimdi de karşıma geçmiş benimle kafa buluyorsun."

Max, kahkahalarına engel olamadı. "Kendine haksızlık ediyorsun dostum. Seni buraya yalnızca kafa bulmak için çağırmadım. Hâlâ bana lazımsın."

"Ne zaman oldu bu? Detayları istiyorum Walker. Hemen!"

Masalardaki müşteriler adamın sesini yükseltmesiyle dik dik onlara bakmaya başlamıştı. Max sesini alçaltarak, "Biraz daha sakin olmazsan tansiyonun yükselecek. Karşımdaki sandalyede kalp krizi geçirirsen bunu Liz'e açıklayamam. Gerçi sen öteki tarafı boylarken yerini doldurmak için en ön sırada olacağımdan emin olabilirsin."

"Kapa çeneni sersem! Tansiyonum falan yükselmedi. Ayrıca öteki tarafa gitmeye hiç niyetim yok. Gidersem bile birilerini de yanımda götürdüğümden emin olacağım. Ve seni uyarıyorum, karımdan uzak dur!"

Max, keyifli bir kahkaha daha attı. Orlando'yla uğraşmak terapi odalarında geçen saatlerden daha faydalıydı. Adamın kıpkırmızı olmuş suratına ve öfkeyle alev alan gözlerine bakılırsa her an onu parçalamaya hazır gibi görünüyordu.

"Anlaşıldı ihtiyar, rahat ol."

"İhtiyarmış. Senin gibi elli tanesini cebimden çıkarırım." Orlando içkisini kafasına dikip barmene seslendi. "Şu berbat içkiden bir tane daha istiyorum. Ve neden hep şu lanet olası şarkı çalıyor? Birileri şunu değiştirsin."

"O içtiğin bir İskoç birası. Hem nasıl olur da Rock müziğinden hoşlanmazsın. O kadar yaşlı olamazsın."

"Değilim zaten. Konumuz Rock müziği de değil ve şu anki ruh hâlim daha çok cenaze marşı çalmaya müsait. Üstelik kendi cenazem de değil. Şimdi ben boğazına sarılmadan önce anlatmaya başlasan iyi edersin."

"Pekâlâ." dedi Max. Kadehini avucunun içine alarak içindeki sıvıyı döndürmeye başladı. "Tahmin ettiğin üzere Bayan Bennett'la konuşmaya gittim."

"Bunun için nasıl bir aydınlanma yaşadığını öğrenebilir miyim?"

"Bilmiyorum. Sadece fikrimi değiştirdim. Ona yardım edeceğim."

"Ve kadın hemen kabul etti öyle mi?" Orlando alay edercesine güldü.

"Kolay olduğunu söyleyemem. Ama gerektiğinde nasıl ikna edici olduğumu bilirsin."

"Bilmez miyim?"

O sırada Rebecca, elinde içki tepsisiyle yanlarına yanaşıp Orlando'nun bardağını tazelerken masaya bir tabak dolusu kuru yemiş bıraktı.

"Müesseseden!"

Orlando, kadının ona attığı gülücüğü ve Max'e göz kırptığını fark etmemiş gibi yaptı.

"Kadınla buluşmak için evine gittim. Bana kocasından ve aralarında yaptıkları evlilik sözleşmesinden bahsetti."

"Evlilik sözleşmesi mi imzalamış? Akıllı kadınmış."

"Evet ama sözleşme Shawn'ın fikriymiş."

"Bu da karşı tarafın güvenini kazanmak adına atılmış iyi bir adım gibi. Adam, kadına gerçekten değer veriyormuş."

"Devamını dinlemeden karar verme. Sözleşmeyi görmek istediğimde Bayan Bennett küçük çaplı bir şok yaşadı. Çünkü o ve birçok kıymetli eşyasını sakladığı özel kasası boşaltılmıştı."

"Demek adi herif kaçarken kadını soymak istemiş."

"Olivia kabul etmek istemese de öyle görünüyor."

"Kasada başka ne varmış peki?"

"Bir milyar civarında hisse senetleri ve bir yakut kolye."

"Neee?"

Orlando'nun bağırmasıyla tüm gözler onların üzerine çevrilmişti. Max, kadehinin arkasından arkadaşının tepkilerini izledi. Orlando hem şaşkın hem de öfkeliydi.

"Orospu çocuğu! Bu gerçekten inanılmaz. Bir milyar değerinde hisse senetlerini alıp sırra kadem basmış ha?"

"Ayrıca paha biçilemez değerde aile yadigârı yakut bir gerdanlık." Max, Olivia'nın en çok o gerdanlığa üzüldüğünü hatırlayıp küçük bir iç çekti.

"Yapılacak en doğru şey polise gitmek. Artık bu iş seni aşıyor."

"Ben de öyle düşünüyordum fakat Olivia polise gitmek istemiyor."

"Ne demek istemiyor? Polise gitmediniz mi yani?"

"Olay basına sızdığında başına geleceklerden korkuyor. Ve..."

"Ve?"

"Ve sanırım içten içe hâlâ kocasının masum olduğuna inanıyor."

"O kadar aptal bir kadına benzemiyor."

"Aptal olmayabilir ama bazı kadınlar tahmin edemeyeceğimiz kadar sadık olabiliyor."

"Sence altında başka bir sebep olabilir mi?"

"Bana sunduğu tek gerekçe basının dikkatini üzerine çekmek istemediği. Olayların duyulmasının, şirketinin belkemiğine indirilecek bir darbe olduğunu düşünüyor."

"Mantığa aykırı değil." dedi Orlando, dirseğini masaya yaslayıp suratını avuçlayarak. "Ne yapmayı düşünüyorsun peki?"

"Evde gerekli incelemelerin yapılmasını sağladım ama sağlam bir araştırmaya ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam."

"Parmak izi ekibinin benimkiler olduğuna dair ciddi kuşkularım var."

"Ne diyebilirim ki haklısın."

"Ekibimi kullanmadan önce bana danışmak hiç aklına geldi mi peki?"

Max, masumca omuz silkti. "Bunun senin için sorun olacağını düşünmemiştim."

Orlando, tam aksini söylemek üzere ağzını açmıştı ki son anda pes edip vazgeçti.

"Tamam. Her ne kadar tatil günlerinde adamlarımı benden habersiz kullanmış olsan da sana hak veriyorum. Yapılacak en doğru şeyi yapmışsın. Şimdi benden ne istediğini söyle."

Max, kadehi kenara bırakarak öne doğru eğildi. Sesini daha da alçaltmadan önce göz ucuyla etrafı inceledi. Hiç kimsenin onu dinlemediğinden emin olunca da konuşmaya başladı.

"Parmak izlerinden hiçbir sonuç çıkmayacağına adım gibi eminim. Ev titizlik derecesinde temiz tutuluyor. Bu da çalışanların günaşırı temizlik yaptığını gösteriyor. Üstelik Olivia kasadan hiç kimsenin haberi olmadığını söyledi. Kasa, kadının cep telefonuna gelen bir şifreyle korunuyor. Bu da kasayı soyanın cep telefonuna kolaylıkla erişebilen biri olduğunu gösteriyor."

"Adamın içeride iş birlikçileri olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Başka türlüsü imkânsız. Sana bazı isimler vereceğim. Bana bu kişilerin geçmişleri hakkında geniş kapsamlı bilgiler lazım. Benzin aldıklarında işedikleri tuvaletleri bile bilmem gerekiyor, anlıyor musun?"

"Tamam." diyerek başını salladı Orlando. "Sana istediğin bilgileri bulacağım."

Max iç cebinden bir isim listesi çıkardı ve kâğıdı Orlando'nun önüne doğru kaydırdı.

"İsimler bu listede. Parmak izi sonuçlarıyla birlikte araştırmanın en kısa süre içerisinde elimde olması gerekiyor."

Orlando listeye göz gezdirirken kaşlarının altından Max'e ters bir bakış fırlattı.

"Patron ve çaylak rollerini değişmiş falan değiliz Walker. Ben hâlâ senin amirinim."

"Amirliğin hakkında söyleyecek sözüm yok. Parlak bir geçmişin olduğunu ikimiz de biliyoruz. Ama ben her zaman kendi işimin patronu olmuşumdur dostum."

"Hâlâ bu işi neden kabul ettiğini söylemedin."

Max bir süre sessiz kaldı. Orlando artık onun cevap vermeyeceğini düşündüğü sırada, "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sen haklıydın." dedi.

"Haklı olduğum yığınla konu var. Hangisinden bahsediyorsun?"

"Şu bazılarının kendi şanslarını yaratmaları konusunda."

"Hatırladığım, bazıları yerine başka bir kelime kullandığımdı."

Max güldü. "Artık kendime bir hedef belirleyip önüme bakmam gerekiyor. Bu işin üzerimdeki pası atacağına inanıyorum."

"Buna ben de inanıyorum."

Max dudaklarını büzerken Orlando sessiz kalıp listedeki isimlere göz gezdirmeye başladı.

"Tommy Budgard mı? Tommy Budgard da kim?"

"Araştırmaya önce onunla başlamanı istiyorum. Kim olduğunu bana sen söyleyeceksin."

"Peki, sen bu arada ne yapacaksın?"

Max bir süre sustu. Müziğin yeniden başlamasını bekledi ve ekledi. "Küçük bir seyahate çıkacağım."

Olivia, önündeki evrakları incelerken camın ardındaki gökyüzünde biriken kasvetli bulutlar gibi içinin de gittikçe karardığını hissediyordu. Bu sabah erken saatlerde yine sis vardı ve işe gelmeden önce yirmi dakika boyunca yağmur yağmıştı.

"Bu resmen fırsatçılık! Her sevkiyat için tam üç misli fiyat istiyorlar."

"Evet, efendim." dedi asistanı. "Gemilerin dolu olduğunu, yalnızca bizim için Danimarka'dan gelen başka bir gemiyle malları Norveç'e aktarabileceklerini belirttiler. Bu da söylediklerine göre ek masraflar demekmiş."

"İntikam alıyorlar." diye tısladı Olivia dişlerinin arasından. Önündeki sözleşmeyi parçalayıp atmamak için avucundaki kalemi var gücüyle sıkıyordu.

"Bennett'in şirketini onlara tercih ettiğimiz için bize cephe alıyorlar."

Betty sessizliği tercih ediyordu. Tıpkı son günlerde etrafında olan herkes gibi... Olivia'nın gerginliği etrafındaki herkese sirayet etmişti. Özellikle evdeki çalışanları, parmak izlerinin alınmasından, odalarının didik didik aranmasından ve bir şüpheli gibi muamele edilmesine içerlemişlerdi. Kimse aksini söylemiyordu fakat gözlerindeki kırgınlığı Olivia hissedebiliyordu.

Yapmak zorunda olduğu şeyler yüzünden kahroluyordu. Üstelik tüm bunlar Max denen o adamın başının altından çıkmıştı ama adam günlerdir kayıptı. Ona ulaşabileceği bir telefon numarası bile bırakmadan çekip gittiği günden beri adamdan haber bekliyordu. Olivia artık sabırsızlanmaya başlıyordu. Bir an evvel karşısında kimin ya da kimlerin olduğunu bilmek istiyordu. Ne yazık ki bunun için o lanet adama güvenmekten başka şansı yoktu.

Gerçeği söylemek gerekirse adamı ne kadar az görürse o kadar iyiydi. Onun etrafındayken Olivia kendini rahatsız ve hasta hissediyordu. Özellikle ona dik dik baktığında ve alaycı gülümsemesiyle laf soktuğunda Olivia'nın sinirden midesine kramplar giriyordu.

"Diğer şirketlerin teklifleri neler?"

"Rakamlar birbirine yakın."

"Kahretsin." dedi Olivia pes bir sesle. Yapacak başka bir şey yoktu. Uluslararası müşterileri malların teslim tarihinin aksaması yüzünden sinirliydi. Bu konudaki yazışmalardan yeterince sıkılmıştı artık. Bazı firmalar sözleşmelerini iptal etmeye, siparişleri geri çekmeye başlamıştı.

Sözleşmenin altına imza atarken kısa bir anlığına tereddüt etti. Bu anlaşma finansal açıdan onu epey zorlayacak gibiydi ama başka çaresi yoktu.

"Bu dosyayı muhasebe bölümüne göndermelerini söyle. Sevkiyata hemen başlasınlar."

"Emredersiniz efendim."

Genç kadın, elindeki dosyalarla tam kapıya yönelmişti ki Olivia, "Bir dakika Betty." diyerek onu durdurdu.

Betty kazık yutmuş gibi eli kapı kolunda bekledi.

Olivia, kısa bir nefes alarak daha yumuşak bir sesle devam etti. "Bunun sizin için olduğu kadar benim için de zor olduğunu bilmeni istiyorum. Bu sadece ufak bir prosedür. Amacım sizi zan altında bırakmak değildi."

"Başınıza gelenler için gerçekten üzgünüm Bayan Kelly. Kasadan çalınan şeylerin sizin için ne kadar değerli olduğunun farkındayım. Kasanın cep telefonunuzla bağlantılı olduğu doğru mu? Eğer doğruysa cep telefonunuza ulaşabilecek tek kişi benim."

Genç kadının sarsıldığını hisseden Olivia, masasından kalktı ve asistanının yanına gitti.

"Seni hiçbir şey için suçlamıyorum Beatrice. Sadece bunu yapanları bulmaya çalışıyoruz."

"Sizden bir şey çalabildiğimizi düşündünüz ama." Betty buz gibi bakışlarını Olivia'nınkilere dikmişti. "Öyle olmasaydı parmak izlerimiz alınmazdı."

"Az önce de söylediğim gibi bunlar yalnızca prosedür. Sadakatinizden en ufak bir şüphem yok." Genç kadın cevap vermek için ağzını açtığı sırada Olivia onu eliyle susturdu. "Biliyorum. Hepinize sanki birer suçluymuşsunuz gibi muamele edildiği için rahatsızlık duyuyorsunuz. Beni anlamak zorundasınız. Evimde maddi ve manevi değeri yüksek şeyler kayboldu ve bunu yapanların sizden ayrılması için yapılacak en doğru hareket buydu. Polisi bu işe karıştırmamamın diğer bir nedeni de sizi düşünmem Betty. Sizi korumak için. O karanlık odalardaki soruşturmaların nasıl olduğunu iyi biliyorum. İnan bana öyle berbat bir durumda kalmış olmayı hiç istemezdiniz. Size güveniyorum ve sizin de bana güvenmenizi istiyorum."

Betty konuşma boyunca bakışlarını Olivia'dan çekmemişti ancak son cümleden sonra başını hızla yere eğdi.

"Andrew dedi ki... Yani tüm bu olanların faturasını bize ödetebilirmişsiniz."

"Bunu asla yapmam. Andrew beni henüz o kadar iyi tanımıyor ama sizler tanıyorsunuz." Olivia, ellerini genç kadının kollarına koyup gözlerinin içine bakmasını sağladı. Betty ona nemli gözlerle bakarken zorlukla yutkunmuştu.

"Teşekkür ederim Bayan Kelly. Sanırım bunları sizden duymaya ihtiyacım vardı."

Betty'nin kapıdan çıkacağı sırada Linda içeri girmek üzereydi. Genç kadının yüzü üzerindeki bluzdan bile daha kırmızıydı.

"Haberleri izledin mi?" diyerek iki kadının yanından fırtına gibi geçip Olivia'nın duvara monte büyük ekran televizyonunun kumandasını eline aldı.

"Hayır, neler oluyor?"

Linda birkaç kanal atladıktan sonra nihayet aradığını buldu ve "İşte!" diye fısıldadı.

Olivia ticari bir kanalda şirket ortaklarından Bay Hopkins'i görünce donup kaldı. Adam gazetecilerin uzattığı mikrofonlara doğru konuşuyor, saçma sapan sorulara yanıt veriyordu.

"*Bay Hopkins, Kelly Şirketleri yönetiminde fikir ayrılığına düştüğünüz ve Bayan Bennett'in hisselerini satışa çıkarmak istediği yönündeki söylentiler doğru mu?*"

"Bildiğiniz gibi bunlar yalnızca birer söylenti. Gerçekler asla uzun süre gizli kalmaz."

"*Şirketin zor günler geçirdiğine dair bazı duyumlar aldık. Bu konuda ne gibi önlemler alacaksınız?*"

Orta yaşını geçkin adam, kalın gıdısını okşayarak ve çipil gözlerini kısarak büyük bir soğukkanlılıkla konuşmaya devam etti.

"Böyle bir şeyi kimin uydurduğunu bilmiyorum ama sizden bu gibi laflara itibar etmemenizi rica ediyorum. Kelly Şirketleri yıllardır kendi ayakları üzerinde durmasını bilen sağlam bir kuruluştur."

"*Yani şirket ortaklığının değişmesi ya da bozulması gibi bir kaygınız yok öyle mi?*"

"Bayan Bennett'in böyle bir kararı olduğunu hiç zannetmiyorum. Eğer olsaydı bile şirketi yabancı ortaklara bırakmayacak ve yönetimi ele alacak kadar ortaklar kuruluyla hemfikiriz. Böyle köklü bir şirketin sahipsiz olmadığını herkes bilmeli."

Olivia geri kalanını dinlemeye gerek duymadan kumandayı kaptığı gibi televizyonu kapattı.

"Ne yapmaya çalışıyor bu adam?"

"Ne olacak, kendini şirketin kahramanı ilan ediyor."

"Bu resmen dedikoduları doğrulamaktan başka bir şey değil. Bunun bize zarar vereceğini tahmin edemiyor mu?"

"Hopkins'ten hoşlanmadığımı bilirsin. Ama bu kez gerçekten çizmeyi aştı. Onun bir kadın düşmanı olduğunu ve bizi burada bir gün olsun istemediğinin farkındasın değil mi? Babalarımızın kurduğu şirkette gözü var bu adamın. Kendi küçük payına asla razı gelmeyecek açgözlü bir domuz o."

"Ona bu fırsatı asla vermeyeceğiz."

"Elbette öyle ama basını arkasına alarak bu dedikodular üzerinden seni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor."

Olivia, sakinleşmek için koltuklardan birine çöktü. Quentin Hopkins, Richard Kelly zamanından beri şirketin ortaklarından biriydi. Küçük bir hissedar olmasına rağmen görevini canla başla yerine getiren, üzerine düşen sorumluluklardan asla kaçınmayan bir adamdı.

Ancak babalarının ölümünden sonra şirketin başına genç iki kadının geçmesini asla kabullenememişti. Fikir ayrılıklarına düştükleri her seferinde Oldman'ın aksine Hopkins hep itiraz eden taraf olmuştu. Adamın eski kafalı olduğunu ve bir kadın tarafından yönetilmekten mutlu olmadığını biliyordu. Yine de bu zamana kadar aralarında hiç sert bir çatışma olmamıştı. Fakat bu kez sınırı aşmıştı.

"Betty, bana hemen Hopkins'i bul ve ofisime gelmesini söyle!"

"Peki, efendim."

Linda, Betty gittikten sonra, "Benim de çıkmamı istiyor musun?" diye sordu.

"Eğer istiyorsan kalabilirsin."

"Elbette istiyorum. O herife ağzının payını verirken yüzünün alacağı şekli kaçırmak istemem doğrusu."

Olivia gülmek istediği hâlde yapamadı. Öfkeden terlemiş, gömleği sırılsıklam olup sırtına yapışmıştı. "Bir dakikaya dönerim." diyerek odasındaki banyoya gitti ve serinlemek için yanaklarına ve boynuna biraz su serptikten sonra gömleğini değiştirdi.

"*Neler oluyor burada? Olivia nerede?*"

Banyodan çıktığı sırada Hopkins öfkeli bir şekilde odanın ortasında ve Linda'nın tam karşısında dikiliyordu.

"Sizden bir açıklama bekliyorum Bay Hopkins. Basına yaptığınız gereksiz açıklamayla ne yapmaya çalıştığınızı bize de anlatmak ister misiniz?"

"Gereksiz mi?" diyen adam sırayla iki kadına birden baktı. "Siz bunun gerçekten gereksiz olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Ah Tanrım!" Linda inleyerek gözlerini devirdi. "Şaka mı bu herif?"

"Doğru konuşun küçük hanım. Ben rahmetli babanızla yaşıtım."

Hopkins çabuk öfkelenen biriydi. Yüzü terden yapış yapıştı ve gelirken hızlı yürümüş olmalı ki nefes nefese kalmıştı. Her solukta iri göbeği beyaz gömleğini geriyor, ince mor kravatı havada asılı kalıyordu.

"Lütfen! Basına sızdırılan dedikodu hakkında neden benim adıma konuştuğunuzu bilmek istiyorum."

"Çünkü siz bunu yapmak istemediğinizi söylemiştiniz."

"Ve bunun bir sebebi olduğunu da söylemiştim. Eğer üzerinde durmazsak bu dedikoduların arkasının kesileceğine emindim. Sizin yaptığınız böyle bir söylentiyi onaylamak."

"Şirkete kaç telefon geldiğinden haberiniz var mı sizin? Hepsi hisselerinizi satın almakla ilgileniyorlardı."

"Bu benim sorunum. Eğer çok sıkıldıysanız görüşmeleri bana yönlendirebilirdiniz."

"Ben yalnızca şirketin çıkarlarını korumaya çalışıyordum." Adamın kalın kaşları daha da çatıldı. "Ama siz bunu nereden bileceksiniz ki? Şirketin uğradığı zararı görebilmeniz için daha kaç raporu odanıza fakslamam gerekiyor! Size o herifle çalışmadan önce hakkında derinlemesine bir araştırma yapmanızı önermiştim ama o zaman da beni dinlemediniz."

"Kelimelerinize dikkat edin Bay Hopkins. Bahsettiğiniz adam benim kocam."

"Hah! Kayıp bir koca!"

Olivia, öfkeden saç diplerine kadar kızardığını hissediyordu. Eğer kendine hâkim olmazsa adamı elleriyle boğacaktı. Omuzlarını dik tutmaya çalışarak adama doğru tehditkâr bir adım daha attı. Gözlerini kısmıştı.

"Bu sizi hiç mi hiç alakadar etmez. Bir daha işime burnunuzu sokarsanız yemin ediyorum bu dedikoduların gerçek olmasını sağlarım ve bu kez hisseleri satışa çıkacak kişi siz olursunuz. Beni payınızı satın alarak sizi buradan göndermek zorunda bırakmayın."

"Bunu yapamazsınız."

Linda, küstah bir bakışla yerinden doğrularak kollarını göğüslerinin altında birleştirdi.

"Bahse var mısınız?"

Adam tereddütle iki kadına bakmaya devam etti. "Kimse beni hisselerimi satmaya zorlayamaz."

"Beni de öyle." dedi Olivia sertçe. "Ama inanın beni zorlarsanız bunu yaparım. Ayrıca hisselerinizi satın almakla kalmam, bu şehirdeki bütün kapıların yüzünüze kapanmasını sağlarım. Beni sakın hafife almayın."

Adam bu çıkış karşısında sertçe yutkundu ve başka bir şey söylemeden odadan hızla çıkıp gitti.

Olivia, sıktığı yumruklarını serbest bırakırken Linda kahkahasını tutamamıştı.

"Vay canına. Az önce olanlara inanamıyorum. O herife sonunda patronun kim olduğunu gösterdin kızım."

"Bu hiç iyi olmadı." Olivia başını sıkıntıyla iki yana sallayarak masasının başına geçti. "İsteyeceğim son şey, şirket bu denli kritik bir noktadayken yaşanacak bir iç çatışmaydı. Hopkins'in çalışanlar üzerindeki etkisinin farkındayım. Hepsi de onu seviyor. Onu buradan göndermek zorunda kalırsam diğerlerini de kaybedebilirim."

"Şimdilik bunları düşünme. İnan bana sen yapılması gerekeni yaptın. Onun gibi düşünüyorlarsa diğerlerinin de cehenneme kadar yolu var demektir. Bu şirketin Hopkins gibilere ihtiyacı yok. Kelly bünyesinde çalışmak için sırada bekleyen tonla aday var. O adama birinin haddini bildirmesi gerekiyordu."

"Umarım sen haklı çıkarsın."

Linda, soruşturmanın nasıl gittiğiyle ilgili bir şeyler sordu. Olivia bildiği hiçbir şey olmadığını ve Max'i o günden beri hiç görmediğini söyledi. Adamın tuhaf bir çalışma şekli vardı.

Ayrıca çalınan eşyaların yalnızca bazı evraklar olduğunu ve parmak izlerinin formalite gereği alındığını da ekledi. Linda çalışanları gibi prosedürlere takılmamıştı. O sadece hırsızlar için endişeliydi. Olivia gerdanlığı çaldırdığını Linda'ya söylememişti. Kuzeninin de bu konuda ne düşüneceğini bilmiyordu. O kolye büyükannelerinden hatıraydı.

Daha çok düğün gecesi ve Shawn'ın çevresindeki insanlar hakkında konuştular. O gece partiye gelen ve Shawn'ın adından hiç söz etmediği tuhaf amcası da bu gruba dâhildi.

Adamın alkolikliği ve Shawn'ın ondan rahatsızlığı üzerine biraz kafa patlattıktan sonra genç kadın gitmişti. Olivia ise geç saatlere kadar çalışmaya devam etti.

Bilgisayarını kapattığında saat dokuz buçuğa geliyordu. Çalışanların çoğu -*güvenlik hariç*- evlerine gitmişti.

Olivia, Betty'i daha erken bir saatte şoförüyle eve yollamış, işinin ne zaman biteceğini bilemediği için adamın geri dönmesine gerek olmadığını söylemişti.

Çıkmadan önce en yakın duraktan çağırdığı arabayı kapıda görünce adımlarını hızlandırdı. Yağmur yine sağanak hâlinde yağmaya başlamıştı. El çantasıyla birlikte kendini arka koltuğa bıraktığında hem biraz ıslanmış hem de nefes nefese kalmıştı. Yorgun bir sesle, "Greenwich'e lütfen." dedi.

Şoför başıyla onaylayıp arabayı hareket ettirmek üzereyken son anda arka kapı açıldı ve yanındaki koltuğa biri yerleşti. Olivia tiz bir çığlık attı.

"Neden bu kadar geç kaldın?"

Olivia, ona hesap soran adamı başta tanıyamamıştı. Daha sonra burnuna dolan tıraş losyonu ve etkileyici ses tonu ona yardımcı oldu.

"Tanrım, Bay Walker?"

"Adımı Tanrıyla birlikte andığına göre ya dini bütün bir insansın ya da beni gerçekten çok özledin."

"Sizi sokak serserilerinden biri sandım."

Max ışıl ışıl gülümsedi. "Eğer öyle sanmış olsaydın deri çantanı kafamda paralardın."

"Aklımdan geçmedi değil."

Genç adam bu kez gür bir kahkaha patlattı ve ses Olivia'nın en mahrem yerlerinden yankılandı.

"Bu kadar komik olan ne?"

"Bayan, bu adam sizi rahatsız mı ediyor?"

Taksicinin sorduğu soruya ikisi aynı anda, "Hayır!" diye karşılık verdi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Eve tabii ki."

Max, başını hızla sağa sola salladıktan sonra kalçasını Olivia'nınkine yapıştırarak şoföre başka bir yerin adresini verdi. *Bir lokantanın.*

"Sana anlatacaklarım var ama önce karnımı doyurmam lazım."

Olivia göğsündeki baskıyı eliyle hafifletmeye çalıştı. Kalbi bir yarış atından farksızdı. Adam ona günah kadar yasak bir gülümsemeyle baktığında bunun yalnızca korkudan olduğunu söyledi kendine. Onu hiç beklemediği bir anda karşısında görmenin vermiş olduğu korkudan ve şaşkınlıktan.

9. BÖLÜM

Olivia karanlığa alışması için gözlerini kırpıştırdı. Adamın kıyafetleri yağmurdan ıslanmıştı. Buna rağmen kalçalarına yapışan taraftan vücuduna müthiş bir ısı yayıldığını hissediyordu. Rahatsız olduğunu belli etmeden kendini diğer tarafa çekmeye çalıştı ama faydası olmamıştı. Adam bulunduğu ortamı kaplayacak kadar iri bir yapıdaydı.

Uzun ve kaslı bacaklarının etrafı dar bir kot pantolonla sarılmıştı. Üzerine, geniş omuzlarını *-sanki mümkünmüş gibi-* daha da geniş gösteren bel hizasında, yıpranmış deri bir ceket giymişti. Ceketin yakalarını yağmurdan korunmak için havaya kaldırmıştı ancak ensesindeki ıslak saçlarından damlayan sular omuzlarında ve göğsünde koyu izler bırakmaya devam ediyordu. Uzun parmaklarını bir tarak gibi kullanarak saçlarındaki suların fazlasını aldığı sırada ona bakarken yakalanmıştı. Max muzırca gülümsedi.

"Acıkmış gibisin."

Acıkmış mıydı? Olivia midesinden gelen kıpırtıların açlık sinyalleri olduğunun farkına vardı. Bu sabah ince bir dilim yulaflı ekmek, bir dilim İsveç peyniri ve yeşil elma yemişti. Öğlen ise yaşadığı huzursuzluk yüzünden yemek aklının ucuna bile gelmemişti. Akşama kadar Hopkins'e olan öfkesini arka arkaya içtiği bitki çaylarından çıkarmıştı. Şimdi adam sorunca *evet* galiba acıkmıştı. Ancak açlıkla beraber hissettiği kaygı, nerede ve ne yiyecekleri sorusuydu. Restoranlarda sık yemek yiyen biri sayılmazdı. İş toplantıları için gittiği lüks yerler ve katıldığı davetlerde de menüsü sınırlıydı. Öğle yemeği ise çoğu zaman titizlikle araştırıp anlaştığı yerlerden getirilirdi.

"Nereye gideceğimize bağlı."

"Sen işin o kısmını bana bırak. İnan bana, hayatında yiyebileceğin en güzel yemek bu olacak."

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçmişti. Sokaklar daraldıkça ve kalabalık azaldıkça Olivia'nın içini bir karamsarlık duygusu kapladı. Taksinin geçtiği yollar alışkın olduğu düzgün kaldırımları ve lüks dükkânlarıyla dolu sokaklara benzemiyordu. Bir tabelada *Brixton* yazısı göründükten sonra, duvarları gençlerin yazı tahtası hâline getirdiği bakımsız binalar ve daha mütevazı giyimli insanların dolaştığı dar sokaklara daldılar. İçgüdüleri ona hoşlanmadığı bir yere götürüldüğünü söylüyordu.

"Burada dur!" dedi Max. Taksici arabayı durdurunca Olivia önüne geldikleri salaş yere bakakaldı. Ahşap mavi bir kapının üzerindeki siyah tabelada, *Pete's Fish* -Pete'in balığı- yazıyordu. Kim restoranına Pete'in Balığı adını verirdi ki?

"İnmeyecek misin?"

"Fish&Cips mi yiyeceğiz? Harika fikrin bu mu?"

Max, hafifçe omuz silkti ve taksiciye ücreti ödedikten sonra arabadan indi. Taksinin etrafından dolaşıp Olivia'nm kapısını açarken, "İstersen jöleli yılan balığı ya da mash pie de yiyebilirsin. Seçim senin."

Olivia, kirpiklerinin altından adama sert bir bakış attı. Ancak Max bu bakışlardan pek etkilenmiş görünmüyordu.

Daha önce böyle bir yerde yemek yemeyi bırakın önünden bile geçmemişti. Yemeklerin hangi yağla ve ne koşullarda hazırlandığını Tanrı bilirdi.

Azalan yağmurun altında durmaktan sıkılan Max sonunda hızlı bir soluk verdi. "Acele etmezsen menüden sabah kahvaltısını seçmek zorunda kalacağız."

Başka çaresi olmadığını anlayan Olivia, pes bir nefes vererek arabadan aşağı indi.

"Genelde yemek için pek tercih ettiğim bir yere benzemiyor. Bakın eğer sorun paraysa başka bir yerde yemeği ben ısmarlayabilirim."

Max'in o gece ilk defa kaşları çatıldı ve bir insanın geri çekilmesini sağlayacak kadar sertçe Olivia'ya baktı.

"Paranı veya başka bir restorana gitmeyi istemiyorum. Canım bu gece kızarmış balık ve patates yemek istiyor. Ya bana eşlik edersin ya da sadece izlemekle yetinirsin."

Max bunu dedikten sonra kadının başındaki şapkayı çekip aldı. Olivia şaşkınlıkla az kalsın bir çığlık atacaktı.

"Ne yapıyorsunuz Tanrı aşkına?"

"Biraz rahat etmeni sağlıyorum. İçeriye cadılar bayramından fırlamış gibi girersen tüm dikkatleri üzerimize çekersin."

Genç kadın her hâliyle dikkat çekiciydi. Max kendi kendine küfretti.

"Bu bir hakaret mi yoksa iltifat mıydı anlayamadım."

"İhtiyacın olan hangisiyse o."

Olivia sözleri hakaret olarak kabul etti. Çünkü bunu hak etmişti. Adamı rencide ettiğinin farkındaydı. Parayı öne sürmemeliydi. Olivia, kendini zengin bir züppe gibi hissetti. Aslında kötü bir niyeti yoktu. Yalnızca adama böyle yerlerde yemek yiyemeyecek kadar hassas olduğunu anlatmak istiyordu.

Kapı açıldığında üzerindeki çan şıngırdadı.

Max, girişte kasada oturan on dört yaşlarındaki genç çocuğa Olivia'nın şapkasını emanet ederken genç kadın da hemen arkasındaydı.

"Hoş geldiniz. Sizin için ne yapabilirim?"

"Ne haber Teo? Baban içeride mi?"

"Evet, annemle birlikte mutfaktalar." Yüzünde çilleri olan ve tepesindeki saçları bir kirpiyi andıran kızıl saçlı çocuk, Olivia'nın zarif tebessümüne karşılık hızla kızardı. Max, arkasına dönmeden çocuğun kime baktığını hemen anlamıştı. Dudağının kenarı gülümsercesine yukarı kıvrıldı.

"Ceketlerimizi al ve bize sakin bir masa göster bakalım."

Çocuk denileni yaptı. Olivia başta ceketini çıkarmak istememişti ancak restoranın içi çok sıcaktı.

Teo hızla onlara yetişti ve öne geçerek, üzerinde kırmızı-beyaz kareli masa örtüsü olan bir masayı işaret etti.

"Bu masa nasıl?"

"Daha iyisi olamazdı evlat, teşekkürler."

"Yemekten önce içecek bir şeyler ister miydiniz?"

İkiside buna gerek görmedi.

"Ben kızarmış fileto ve bol patates kızartması istiyorum. Yanına soğuk bir bira açarsan sevinirim."

Genç çocuk siparişleri defterine hızlı hızlı yazdıktan sonra Olivia'ya döndü.

"Peki, ya siz hanımefendi?"

"İzin ver hanımefendi biraz düşünsün."

Teo başını sallayıp hızla yanlarından uzaklaştığında Olivia, ellerini dizlerine koyup öne doğru eğildi.

"Gelecek yüzyılda bile buradan sipariş vermeyi düşünmüyorum. Az önce söylediklerim için beni bağışlayın ama beni neden buraya getirdiniz Bay Walker?"

Max o sırada kadının gömleğini geren güzelliklere kısa bir bakış atmakla meşguldü. *Kahretsin.* Kendini, gözünü yasak meyveye dikmiş bir günahkâr gibi hissediyordu.

"Daha sıcak ve samimi bir ortam olduğuna inandığım için." deyince Olivia şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Ayrıca güvenli. Buradayken gazetecileri düşünmek zorunda değilsin. Sadece menüden bir şeyler seç ve akşamın tadını çıkar."

Olivia birkaç saniye nefes alamadığını hissetti ama bu, ne cevap vereceğini bilemediği içindi. Bu salaş restoranı onu düşündüğü için mi seçmişti? İşte bu ondan beklemediği bir incelikti. Çünkü az önce göğüslerine baktığına yemin edebilirdi.

"Pişman olmayacaksın, söz veriyorum."

Olivia başta direnmeyi düşünmüştü. Fakat açlık, mide duvarlarına ritim davulları gibi vurmaya devam ediyordu.

"Pekâlâ." dedi aralarında mesafe bırakacak şekilde geri çekilerek. "Madem öyle ne önerirsiniz?"

Max'in gözleri zafer kazanmanın sevinciyle parlarken Olivia, mekânı incelemeye koyuldu.

İçerisi eski moda mobilyalarla oldukça samimi ve şık bir şekilde döşenmişti. Ufak masalarda genç-yaşlı çiftler iştahla yemeklerini yiyip sohbet ediyordu. İnsanlar sanki evlerindeymiş gibi rahattı. Aydınlatma az ama kararındaydı. Açık mavi renk duvarlarda el yapımı makromeler ve boncuk işlemeli süsler asılıydı. Hiçbiri bir antika değerinde değildi belki, fakat el

emeği oldukları belliydi. Üstelik mekânın daha sıcak ve samimi görünmesini sağlıyordu.

Genç çocuk, bir tepsinin içinde Max'in siparişleriyle geri döndüğünde Olivia tezgâhın arkasında mutfak olduğunu tahmin ettiği yerden çıkan genç çifte bakıyordu.

"Hanımefendi de aynılarından yemeye karar verdi Teo." dedi. "Bira?"

"Hayır, sadece su lütfen."

"Elbette." diyen çocuk yanlarından hızla uzaklaşınca bu kez de genç çift masalarının başında soluğu almıştı.

Havuç rengi saçları ve aynı renk kirli sakalları olan adam Max'e yaklaştığında otuz iki diş birden sırıtıyordu.

"Maximiliano." dedi son heceyi uzatarak. "Mekânımızı şereflendirmeni neye borçluyuz?"

Max, ağzına attığı bir patates kızartmasından sonra sandalyesini gürültüyle iterek ayağa kalktı. Adama sarılıp sırtını yumruklayarak, "Pete." dedi. "Balığını özlemişim."

Pete'in yanındaki kadın kıkırdadı.

"Balığımın tadına bir kez bakan hiç kimse ondan vazgeçemez." dedi adam eğlenerek. "Öyle değil mi Meg?"

"Yüce Tanrım, tıpkı iki ergen gibisiniz." dedi ama sohbetten rahatsız olmadığı belliydi. Olivia ise kıpkırmızı kesilmişti.

"Sen onlara aldırma tatlım. Merhaba, adım Megan."

"Olivia Kelly."

"Memnun oldum."

"Ah, şaşkınlığımı bağışlayın lütfen. Maximilian buraya pek sık gelmez ve geldiğinde de yanında asla bir kadın getirmez. Özel biri olmalısın."

Olivia ne diyeceğini bilemeyerek Max'e baktı ama anlaşılan adam, duyduklarına rağmen arkadaşıyla sohbet ediyormuş gibi yaparak tepkisini gizlemeye kararlıydı.

"Şey, pek sayılmaz. Yani bu bir iş yemeği."

Genç kadının yüzündeki şaşkınlık şimdi iki kat artmıştı.

"Oh, ne aptalım. Sanırım bu kart zamparanın zevklerinin değişmeye başladığını sanarak yanıldım. Lütfen bana aldırmayın."

"Seni duydum." dedi Max hızla araya girerek. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kocandan altı ay küçüğüm."

Genç kadın küçük bir kahkaha atarken kocasının koluna sarıldı. Pete boşta olan elini Olivia'ya uzatırken sırıtıyordu.

"Zaten sizin Max ile takılamayacak kadar kaliteli biri olduğunuzu bir bakışta anlamıştım. Yeniden hoş geldiniz. Ben bu güzel kadının kocası olma onuruna erişebilen Pete Steiner. Emrinizdeyim. Oğlumuz Teo'yla zaten tanışmıştınız."

"Evet, çok sevimli bir çocuk." dedi Olivia, yanlarında beliren çocuğa gülümseyerek.

"Öyledir. Siparişlerinizi verdiniz mi?" Pete şimdi Max'e bakıyordu.

"Ben yemeğe başladım bile. Bayan Kelly'nin yemeği de gelmek üzere."

"Gerçekten resmî konuşuyorsunuz. İş konusunda şaka yapıyorsunuz sanmıştım."

Max ve Olivia göz göze gelerek aynı anda, "Şaka falan değil!" deyince Pete tekrar gülmeye başladı.

"Anlaşıldı. Biz en iyisi sizi rahat bırakalım da şu çok ciddi konularınızı konuşmaya devam edin. Tatlım gidip diğer müşterilerin memnuniyetiyle ilgilenmeye ne dersin?"

"Harika olur."

Megan, Olivia'nın omzuna nazikçe dokundu. "Yemeğin tadını çıkar canım. Hepsini kendi ellerimle hazırladım."

Olivia'nın yemekle ilgili tüm endişeleri sevimli çiftin içtenliğiyle bir anda yok olmuştu. Genç çiftin uzaklaşmasını ve aynı anda siparişlerinin gelmesini izlerken keyifle gülümsedi.

"Tatlı bir çift."

Dönüp baktığında Max'in cevap vermek yerine önündeki yemeğe dokunmayarak onu izlediğini fark etti. Adamın gözlerinde anlayamadığı bir pırıltı gizliydi. Merak mıydı ya da belki hayranlık? Emin olamıyordu. Rahatsız olarak sandalyesinde kıpırdandı.

Tabağında çıtır çıtır balık fileto ve yanında nar gibi kızarmış patatesler vardı. Üstelik fazla yağlı görünmüyor ve mis gibi kokuyordu.

İlk lokmayı ağzına atarak çiğnediğinde inatçılığı yüzünden az kalsın dünyanın en lezzetli yemeğini geri çevireceğini düşündüğü için kendine kızmaya başlamıştı. Balık gerçekten enfesti. Daha önce yediği restoranlardakine ve evde pişenlere kesinlikle benzemiyordu. Hem çıtır çıtırdı hem de ağızda dağılıyordu.

Max'in onu dikkatle izlediği ve ancak birkaç lokma yediğinden emin olduktan sonra yemeğine devam ettiği gözünden kaçmamıştı.

Tabaklarının ve içeceklerinin yarısına geldiklerinde Olivia neredeyse tokluk derecesine ulaşmıştı. Hayatında hiç bu kadar yediğini hatırlamıyordu.

Max yemeğin çoğunu eliyle yemişti ancak Olivia bundan hiç rahatsızlık duymadığını fark etti. Hatta patatesini mayoneze buladığında bile iğrenmemişti. Tadını merak ettiğini bile söyleyebilirdi. Max, onun yemeğiyle ilgilendiğini görünce sırıtarak tabağını ortaya doğru itti.

"Kızarmış patates hiç yemedin mi?"

"Yedim tabii, yalnızca mayonez ve ketçapla değil."

Max'in gözleri merakla açıldı. "Daha önce hiç mi?"

Olivia başını olumsuz anlamında sallayınca Max'in gözüne meraklı küçük bir kız çocuğundan farksız görünmüştü. Kadının leydilik okullarında büyüdüğünü biliyordu. Büyük ihtimalle ailesi, kilosuna dikkat etmesi gerektiğini söyleyerek onu yıllarca sıkıştırıp durmuştu. "*Ah şu zenginler,*" diye düşündü Max. Asil hayatlarında zarif ve güzel görünmek adına dünyanın hangi nimetlerini kaçırdıklarından habersizler.

"Tadı biraz ekşidir ama güzeldir. Denemek ister misin? Korkma, seni öldürmez."

Olivia ne cevap vereceğini bilememişti ama bu deneyim ona fazlasıyla cazip geliyordu. Eğer şimdi yapmazsa bir daha ne zaman yapabilirdi ki? Çatalını bir tane patatese geçirdi ve ucunu Max'in tabağındaki mayoneze, ardından ketçaba batırdı. Ağzını açtığında ve ısırdığında ne kadar mutlu olduğuna şaşırdı. Mayonezin damağında bıraktığı ekşimsi tat hoşuna gitmişti. Buna inanamıyordu.

"Fena değilmiş."

İstemsizce gülümsediğinde Max'in gözlerini dikmiş ona baktığını gördü. Gülümsemesi yüzünde dondu. Hayır, hayır, yüzüne değil direkt dudaklarına bakıyordu.

Ağzına bulaşan kalıntılardan endişelenerek hızla bir peçeteyle ağzını sildi.

"Sana söylemiştim." dedi Max genzini temizleyerek. Sesi boğuklaşmıştı. "Tatlı yemek ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Bütün bir haftaya yetecek kadar yemek yedim."

"İnan bana köpeğim bile senden daha fazla yiyor. Bu sofradakileri silip süpürseydi bile bir öğündeki ihtiyacını karşılamış olmazdı."

Max, gülünce genç kadın istemsizce bu gülümsemeye karşılık verdiğini fark etti

Max, içinden küfretti ve bakışlarını kadının dudaklarından başka bir yere çevirdi. Bir kadına gülümsemenin bu kadar yakıştığını daha önce hiç görmemişti. "*Lanet olsun. İnsanın aklını başından alacak kadar güzel,*" diye düşündü. Aklı daha kötü yerlere kaymadan hemen asıl konuya gelmeliydi.

"Yemeğimiz bittiğine göre kahvelerimizi içerken anlatacaklarıma geçebiliriz."

Kadının yüzündeki rahat ifadenin yerini daha temkinli ve asık bir surat alınca Max içinden isyan etti. Ona bir dakika daha gülebilme izni verebilmeyi ne çok isterdi.

"Kahveye gerek yok. Sizi dinliyorum Bay Walker."

"Araştırmaya kocanızın evinden başladım. Tahmin ettiğim gibi kapıcısı bir süredir eve uğramadığını söyledi. Fakat ben asla gözümle görmediğim bir şeye inanmam. O yüzden bir yolunu bulup eve girdim."

"Ve?"

"Ve ev boştu. Bildiğimiz türden boş. Ne bir mobilya ne de şahsi eşya. Adamın orada yaşadığına dair en ufak bir DNA kırıntısı bile bulacağımızı sanmam."

Olivia şaşkınlıktan gözlerini kırpmıştı. "Ama bu nasıl olur? Daha düğünden bir hafta önce oradaydım. Evi küçük olduğu için eşyalarını benim evime taşımayı planlıyorduk. Bu yüzden kıyafetlerinin birçoğunu birlikte paketledik."

Şimdi adamın kaçma planına ortak olup olmadığını merak ederken Olivia kendini tuhaf hissediyordu.

"Güvenlik görevlisinin söylediğine göre eşyalar zaten ev sahibine aitmiş. Kiracısı ayrılır ayrılmaz adam evi boşaltmış. Görevli Bennett'dan sakin kendi hâlinde bir adam olarak bahsetti."

"Anlıyorum."

"Dahası var. Balayı gecenizde taksiye binmeden önce çöp kutusuna bir şey attığını fark eden otelden biri, daha sonra sırf merakına yenildiği için gidip baktığını ve parçalara ayrılmış bir cep telefonu gördüğünü söylüyor. Tabii otel malı olmadığını anlayınca üstünde durmamış."

Olivia'nın gözlerinin sımsıkı kapandığını fark eden Max, devam edip etmemekte tereddüt etti. Kadın gözlerini yeniden açtığında, bakışlarındaki hüzün yüzünden bir yerlere vurma ihtiyacı hissetti. Özellikle de kocası olacak o aptal herifin suratının tam ortasına atacağı bir yumruk hiç de fena olmazdı doğrusu.

"Bunları duymanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. İstersen biraz ara verelim."

"Hayır, hepsini duymak istiyorum." dedi Olivia kararlılıkla. "Ne kadar süredir aptal yerine konulduğumu bilmem gerek."

"Araştırmaya Shawn Bennett'in yönetim kurulunda olduğu *Fast&Safe Lojistik'le* devam ettim. Ne ilginçtir ki başlarda elimde kuru isminden başka bir şeyi olmayan şirketin Edinburgh'ta bir merkez binası olduğunu keşfettim ve tabii kendi gözlerimle görmek için hiç vakit kaybetmeden bir uçakla oraya gittim. *Fast&Safe* Lojistik'in, *Experted* şirketini arkasına alarak kendi başına çalışan bağımsız bir firma olduğunu biliyor muydun? Bir yıl önce kurulan şirket, siparişini aldığı tüm malları *Experted* 'in kargo gemileriyle yolluyor ve onlara kârdan yüzde veriyormuş."

"Yani şirketi sırf bana yakın olabilmek için mi kurmuş?"

"Bunu duyan biri megaloman olduğunu düşünebilir fakat şirketin feshinin de yakın bir tarihte olduğunu düşünürsek akla başka bir karşılık gelmiyor."

"Tanrım..." diyerek sesli bir soluk verdi Olivia. Ciğerlerine daha fazla hava çekemeyeceğini anlayınca da bakışlarını genç adamınkilerden kopardı. Kendini küçük düşmüş ve aldatılmış hissediyordu. Üstelik onu aldatan

adam yalnızca duygularıyla oynamamış, şirketiyle bir bağ kurduktan sonra onu zor durumda bırakmış, dahası milyonlarca pound değerinde verdiği zararın yanında ondan çaldıklarını da kendine kâr saymıştı.

"Olivia." diyerek dünyası dağılan kadının dikkatini yeniden kendisine çekmeye çalıştı Max. Tüm olanlara rağmen hıçkırıklara boğulmak yerine buzdan bir heykel gibi karşısında sakince oturabilmesine şaşıyordu.

"Ortada sana ve şirketine karşı kurulmuş planlı bir komplo olduğuna eminim. Evlilik bunu örtbas etmek adına yapılmış basit bir adımdı sadece. Parmak izi sonuçlarından hiçbir şey çıkmadı ama bunu zaten tahmin etmiştim. Shawn'a birileri içeriden yardım ediyordu."

"Yani bana ihanet eden birileri daha mı var?"

Max, kararlılıkla başını salladı. "Yalnızca maddi zarar değil, daha çok manevi açıdan mahvolmandan zevk alabilecek birileri bu işin içinde. Sana yakın olan hatta olmayan herkesi tek tek araştırmak zorundayız. Birileri mutlaka açık verecek ve ben onu ne pahasına olursa olsun bulacağım."

"Teşekkür ederim Bay Walker. Avukatlarımın yapamadığı birçok şeyi çok kısa bir süre içinde başardınız. Bu kadarı bile gerekeni yapmama yetecektir."

"Hayır, hayır." diyen Max hızla uzanıp Olivia'nın elini tutunca genç kadın şaşkınlıkla donakaldı.

"Onu polise ihbar etmeden önce bana biraz daha zaman ver lütfen. Daha önce bunu teklif ettiğimi biliyorum ancak bu kez o herifi ellerimle bulup önüne atmak için bir fırsat istiyorum."

Olivia, adamın vahşice parlayan gözlerindeki kararlılıkta bir savaşçının izlerini görüyordu. Kılıçlarını kuşanmış ve düşmanını alt etmeye hazır bir askerin yırtıcı bakışlarıydı bunlar.

"Bunu neden yapmak isteyesiniz ki? Bence alacağınız parayı şimdiden hak ettiniz."

Başını hayır anlamında sallayan genç adam, "Hayır, beş yüz bini Shawn'ı bulmak için istemiştim. Hakkında bulacaklarım için değil." diye diretti.

"Artık Shawn'ın bir dolandırıcı olduğundan eminiz Bay Walker. İşin kalanını çözmesi için polise bırakmalıyız."

"Ama haklıydın. Bu zorlu süreçte sen ve şirketin yıpranacaksınız. Bana söylediklerini hatırla! Hisselerin satışa çıkması dedikodusu yeterince kötüydü. Daha fazla üstüne gelmelerini kaldırabilecek misin?" Olivia cevap vermeyince "Söz veriyorum Olivia, eğer birkaç hafta içinde onu bulamazsam, o zaman polise kendim gideceğim." diyerek devam etti.

"Ya çok geç olursa?"

"Olmayacak. Bana güven. Sadece onun hakkında biraz daha bilgiye ihtiyacım var."

"Daha çok bilgiye mi? Kısa sürede Shawn hakkında benim bile bilmediğim şeyleri öğrendiniz Bay Walker."

"Öğrendiklerim işin ticari boyutuydu. Bana daha çok Shawn'ın ailesi lazım. Kökleri, akrabaları, Londra'dayken nerelerde ve kimlerle takıldığı gibi şeyler. Üyesi olduğu kulüpler, kullandığı saat markası, dişçisi, psikoloğu, aklınıza gelebilecek her türlü şey bir ipucu olabilir. Bu arada Shawn'ın bundan birkaç yıl önce mahkeme kararıyla soyadını değiştirdiğinden haberin var mıydı?"

"Soyadını değiştirmek mi?" Olivia daha ne kadar şoke olacağını bilmiyordu. Öğrendiği her yeni bilgiyle evlendiği adamı ne kadar az tanıdığını bir kez daha keşfediyordu. "Ben, bunu bilmiyordum."

"Tahmin etmiştim." dedi Max başını sallayarak. "Bu da bize geçmişinde sakladığı daha büyük sırları olduğunu gösteriyor."

Olivia daha fazla dayanamayarak başını ellerinin arasına aldı. Bu gece duyduklarını hazmetmek yediği yemekten bile daha zor olacaktı. Yakışıklılığı ve karizmasıyla aşkını kazanmaya çalışan adam, aslında gözünü boyamaya çalışan bir yalancıdan başkası değildi.

"Tüm bunları göremeyecek kadar kör olduğuma inanamıyorum."

"Kendine yüklenmekten vazgeç. Kimse aksini düşünemezdi."

"Ben... Ben ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Şirketimi uğrattığı zarara mı yoksa beni aptal yerine koymasına mı öfkelenmeliyim karar veremiyorum."

"Olan oldu artık. Bundan sonra daha sağlam adımlar atmak zorundasın. O adamın sana daha fazla zarar vermesine izin vermemelisin. Şu çaldığı hisse senetleri... El değiştirip satışa çıkarması fazla zamanını almaz."

"Hayır." dedi Olivia. Şakaklarına saplanan bıçak kadar keskin ağrıdan konuşmaya zorlukla devam edebiliyordu. Şu an yatağına gömülmek ve tortop olup her şeyi unutana kadar dış dünyayla bağlantısını kesmek istiyordu.

"Avukatlarımdan hisse senetlerime ve diğer ortak kullanım mallarına tedbir kararı koydurmalarını istedim. Zaten imzam olmadan bana ait bir şeyi satması mümkün değil."

Kadının tüm hassaslığına rağmen güçlü duruşu Max'in hoşuna gitmişti. Yüzüne yeniden rahatlama ifadesi yerleşti. Olivia'nın topuz yaptığı sarı saçları ve açık renk gömleğinin altındaki çıplak ince omuzlarıyla gözlerine bir ziyafet çekti. Kadın, başını eğerek yüzünü ondan saklıyordu ancak Max onu görmek istiyordu. Masanın ucundan uzanıp bileklerini tutunca genç kadın başını yavaşça kaldırdı.

"Sen ne yapacağını bilen akıllı bir kadınsın Olivia. Bana ve kendine güvenmen gerek. Bundan sonra kimse sana zarar veremeyecek, anladın mı?"

Olivia, avukatına boşanmak için gerekli belgeleri vermek için sabahı nasıl bekleyeceğini düşünürken adamın yakınlığı karşısında birden beyninin boşaldığını hissetti. Omuzlarına yüklenen ağırlık yavaş yavaş hafiflemiş ve Max'in sıcaklık yayan yeşil gözlerinin içine bakarken kendine güveni yerine gelmişti.

"Haklısın. Kimse ben aksine izin vermedikçe bana zarar veremez. O adamı bulmanı şimdi eskisinden daha çok istiyorum Walker. Teklifimi iki katına çıkarıyorum. Shawn'ın kullandığı saat markası Rolex. Bir dişçisi ya da psikoloğu olup olmadığını bilmiyorum fakat koyu bir futbol taraftarı olduğunu biliyorum. Tuttuğu takım da... Yanılmıyorsam Everton'di. Tanıdığım tek akrabasının adı Norton Redford. Düğün gecemizde gönülsüzce bizi tanıştırırken bana üvey amcası olduğunu söylemişti." Adamın alkolik olduğu ve Shawn'ın ondan zerre kadar hoşlanmadığını bilmek için kâhin olması gerekmiyordu. "Shawn ile ilgili en doğru bilgileri bize bu adamın verebileceğini düşünüyorum, sen ne dersin?"

Max, hafifçe gülümserken başını kararlılıkla salladı. Kadının sonunda silkinip kederinden kurtulduğunu ve işe yarar fikirler ürettiğini görmek hoşuna gitmişti. Artık hedefinde araştıracağı bir isim daha vardı. Ama asıl keyfini yerine getiren şey kadının konuşurken aralarındaki resmiyeti kaldırmasıydı. Henüz farkında değildi ama Max buna bayılmıştı.

10. BÖLÜM

Ter, tişörtünün altından sızıyordu. İki kolunda iki büyük kese kâğıdıyla zorlukla yürümeye çalışırken kapının sinekliğine bir tekme savurdu.

"İçeri geç ve hesap ver bakalım."

Bandit hemen arkasından seri adımlarla içeri girdikten sonra bir tekmeyle kapıyı arkalarından kapattı.

"Benimle alışverişe bu yüzden gelmedin demek. Komşunun köpekleriyle fingirdeşmek için." Kucağındakileri sertçe tezgâha bıraktı.

"Sakın bana masum rolü oynama! Sayende Birleşik Krallık'ın son yıllardaki köpek nüfusu yüzde seksen oranında arttı. Katkılarından dolayı hayvan barınaklarının sana madalya takacaklarını sanıyorsan yanılıyorsun."

Bandit, hiç oralı olmadan kuyruğunu sallayarak dinlenme minderine yayıldı.

Max, ceketini çıkarıp koltuğun üstünde bir yere fırlattı. Aldıklarını birer birer tezgâhın üzerine çıkarırken bir yandan da söylenmeye devam ediyordu.

"Demek bana tavır yapıyorsun ha?" Fasulye konservesi, sosis, peynir ve domateslerin yanına bir kutu mısır gevreği, süt, bacon -domuz pastırması- tost ekmeği ve reçel çıkardı.

"Stevenslarda kaldığından beri huysuzluğun üzerinde. Aslına bakarsan..." dedi elindeki konserve kutusunu ona doğru sallayarak. "Sezgilerim çok daha önce sendeki değişikliklerin farkındaydı." Eline farklı markalarda iki kutu alarak Bandit'in yanına geldi ve onunla aynı hizaya eğildi.

"Şimdi söyle bakalım hangisiydi?"

Bandit, Max'e ve üzerinde sevimli köpeklerin resimleri olan renkli kutulara bakarken gözlerini kırpıştırdı. Max, sabırsız bir sesle, "Bu mu yoksa

diğeri miydi?" diye sordu. "Aramızın eskisi gibi olması için o kadının sana hangi lanet köpek mamasını yedirdiğini bilmek istiyorum."

Bandit tepki vermeyince Max, burnundan soluyarak kutuları önüne bırakıp geri çekildi. "Sorununun bağışıklık sisteminden kaynaklanmadığını bilmeliydim. Veteriner bünyenin bir katırınki kadar sağlam olduğunu söyledi." dedi. Tezgâha dönüp aldıklarını buzdolabına ve dolaplara yerleştirmeye devam etti. "Hasta da olmadığına göre derdin ne peki söyler misin? O salon kadınına kaba davrandığım içinse bunu artık aştığımızı sanıyordum."

Yumurtalardan birini yere düşürünce küfretti. "*Lanet olsun!* Bugün neden tüm evren bana karşı? Bir market alışverişinin bu kadar zor olmaması gerekiyordu."

Öfkeyle bir süpürge almaya gitti. Geri döndüğünde köpeğinin aynı kayıtsızlıkla yerinde yattığını görünce daha da sinirlendi.

"Dinle koca adam! Burada seninle iletişim kurmaya çalışıyorum ama artık sabrım taşmak üzere. Mutlu olman için şu kahrolası kutulara kaç para ödediğimden haberin var mı senin?" Yere eğilip yumurta kabuklarını toplarken eline bulaşan sümüksü sıvı yüzünden yüzünü ekşitti.

"En azından yediklerini etrafa saçmamayı öğrenebilirsin." Süpürgeyle, köşedeki mama kabını işaret etti. "Her gün hem koca karılar gibi surat asmanı izlemek hem de kıçını toplamak zorunda değilim. Aramızdaki problem neyse çözmemiz gerekiyor, anlıyor musun? Şimdi!"

Bandit, koca dilini ağzının kenarında gezdirdikten sonra yerinden kalktı ve ağır adımlarla koridorda gözden kayboldu. Max, onun arkasından küfrederken dizlerinin üzerinde döşemeyi temizlemeye çalışıyordu. *Çiğ yumurtalardan nefret ediyordu.* Kafasını hızla kaldırdığında tezgâha çarptı ve ağrıyan başını tutarak bir küfür daha savurdu.

"Tek istediğim bu sabah kendime lanet bir omlet yapmaktı. Lanet. Olası. Bir. Omlet." Dizleri üzerinde bakışlarını tavana dikti.

Bandit, dişlerinin arasına sıkıştırdığı bir temizlik beziyle geri döndüğünde Max ağrıyan başını ovmaya devam ediyordu.

"Sağ ol adamım. Gerçek bir dostsun."

Bandit, ağzını açıp bezi yere bırakarak tekrar eski köşesine geri döndü.

Max, nemli bezle yeri sildikten sonra bezi çöpe attı. Fırçayı daha sonra yıkamak üzere götürüp banyoya bıraktı. Tişörtüyle kot pantolonunu da

hızla çıkarıp kirli sepetine fırlattıktan sonra altında yalnızca iç çamaşırıyla geri döndü. O an farkına vardığı şeyle kırılan yumurta yüzünden kaybolan neşesi birden yerine geldi.

"Sanırım derdinin ne olduğunu buldum... Sorun o beyaz kız, değil mi?" Bandit'in kulakları aniden dikleşti. "Biliyordum, onu düşünüyorsun." Bunu daha önce neden akıl edememişti? Bandit'in davranışları o kadın ve sevimli köpeği evine geldiği günden sonra değişmişti. Nedenin kadının cömertçe ikram ettiği pahalı mamalar olduğunu zannetmişti. "Neydi adı? Tatlım."

Bandit, dişinin ismini duyar duymaz birkaç kez yüksek sesle havladı. Tepkisi bir yabancıyı gördüğündeki kadar sert ve saldırgandı. Max, dayanamayıp kahkahalarını serbest bıraktı.

"Vay canına! Demek aşk acısı çekiyorsun dostum?"

Bandit tekrar havladı.

"Aslına bakarsan ondan hoşlandım. Gerçekten. Sahibinden daha sıcakkanlı." Tavayı ocağa koydu ve altını yaktı. "Ve sanırım o da benden hoşlandı."

Max, tereyağının erimesini beklerken dönüp Bandit'e bir bakış attı. Hayvan artık ona bakmıyordu. *Harika.* Sonunda onu kızdırmayı başarmıştı.

"Bunun eski bir klişe olduğunu düşünebilirsin belki ama siz ayrı dünyaların hayvanlarısınız." Başını sallayıp buruk bir şekilde iç çekti.

Köpeğinin inler gibi cızırdadığını duyunca Max kendini birden kötü hissetti.

"Haklısın. Zengin kız fakir oğlan hikâyelerinin geçmişte kaldığını ben de biliyorum. Bu konuda kendini kötü hissetmeni istemem dostum. Ama şu da bir gerçek ki o kızın tenini yumuşacık yapan şampuanları bile dünyanın öbür ucundan gelirken, kendimizi kandırmayalım ha, ne dersin? Tüyleri, tüyleri demek istemiştim." Çırpılmış yumurtaları cızırdayan yağa atarken kendini düzeltti.

Patlayan yumurtalar her yana sıçramaya başlayınca ocağın altını kıstı ve yanan elini sallayıp küfrederek tost makinesine dört ince dilim ekmek koydu. Sonra da çöpleri atmak için daha büyük bir çöp poşeti açarak kapının kenarına bıraktı. Köpek mamalarından birini açtı ve Bandit'in kabını doldurdu.

"Biliyorum. Sana o kocaman gözlerini dikip baktığında kendini onun için her şeyi yapabilecek kadar güçlü hissediyorsun. Bir anda dünyanın efendisi olmayı ve o gözlerdeki hüznü çekip almak istiyorsun. Yalnızca yanında olmak bile seni mutlu etmeye yetiyor. Sesini duymak yorgun kalbini hareketlendirdiği için kimse seni suçlayamaz."

Elindeki kahvaltı tepsisine sehpanın üzerinde yer açarak kanepeye yerleştiğinde Bandit başını yana eğmiş ona acıyan bakışlar atıyordu. Yemeğe başlamadan önce portakal suyundan büyük bir yudum aldı.

"Ama bazen aradaki farklılıkları gösteren o görünmez çizgiyi anlaman gerekiyor. Güven bana bu şekilde daha az acı çekersin."

Sessizlik içinde kahvaltılarını etmeye devam ettiler. Ancak ikisinin de iştahı eskisi gibi değildi. Sonunda Max, yarısı yenmemiş tepsiyi bir kenara itip sehpanın üzerindeki dosyalara uzandı.

"Çalışmaya devam etmeliyiz. O kocası olacak piçi bir an önce bulmalıyım. Ona söz verdim ama doğrusunu istersen nereden başlayacağımı ben de bilemiyorum." Dün gece not aldığı bir peçeteyi çıkararak, odanın içinde telsiz telefonunu aramaya koyuldu.

"Bak sana ne diyeceğim? Eğer yine eskisi gibi benimle uzlaşırsan, bir dahaki sefere seni o dişinin yaşadığı yere götürebilirim." Hafifçe omuz silkti. "Hem prenseslerin de soytarılara ihtiyaçları vardır değil mi?"

Max, bir süre odadaki dağınıklığın içinde dolaşarak telefonunu aradı. "Nerede şu kahrolası telefon? Neden aradığım zaman bulunmaz ki?"

Bacağının arkasına değen sert şeyle irkilince telefonunun Bandit'in dişlerinin arasında ve akıttığı salyalarla kaplanmış olduğunu gördü. Ufak bir teşekkür mırıldandıktan sonra köpeğin tüylerini karıştırdı. Telefonu önlüğüne kuruladı ve tuşlara basıp kulağına götürmeden önce ahizenin ıslak olup olmadığını kontrol etti.

Telefon ikinci çalışta açıldı.

"Stevens güvenlik. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Selam Cate, Ben Walker. Stevens orada mı?"

"Hemen bağlıyorum Walker."

Max bir süre telefondaki klasik müziği dinledi.

"Yine ne var baş belası?"

"Sana da merhaba dostum, işler nasıl gidiyor?"

"Sen sorana kadar iyiydi."

"Güzel. Arayıp bugün dünyayı kurtarmaya kaç adım yaklaştın bir sorayım dedim."

Orlando homurdanırken Max arkasına yaslanıp sırıttı.

"Senin gibi pislikler yok olduğunda, emin ol dünya daha güvenli ve temiz bir yer olacak."

"Fazla stres yapma yaşlı adam. Yorgun kalbini düşün."

"Zırvalamayı kes de sadede gel Walker. Meşgulüm. Sabahın köründe beni rüyanda mı gördün?"

"Ben de meşgul bir adamım." dedi Max alınmış gibi yaparak. "Sadece yeni edindiğim bir bilgiyi soruşturabilir misin diye aramıştım. Bana her konuda yardımcı olacağına söz vermiştin."

"Ben ve koca çenem."

"Ayrıca rüyamda senden daha az kıllı ve daha kıvrımlı yaratıklar görmeyi tercih ederim."

Orlando öfkeyle tısladı. "Kapa çeneni artık da sadede gel."

"Bu sabah tersinden falan mı kalktın sen? Yoksa Liz ile yorgan altı işlerin iyi gitmiyor mu? Belki de şu mavi haplardan denemenin zamanı gelmiştir ha, ne dersin? Deneyenler iyi sonuç verdiğini söylüyor."

Max, bir süre sessizliği dinledi. Orlando büyük ihtimalle sinirden elindeki kalemi ısırıyordu.

"Sen o hapları al da..." Max kahkahalara boğuldu.

"Tamam, dostum. Bu sabah daha fazla sözlü sataşma yok, söz veriyorum. Şimdi söylediğim ismi not eder misin?"

"Her işi bana yaptıracaksan sen ne halta yarıyorsun söylesene?"

"Ben işin beyin takımındayım. Sonra saha görevleri, seyahatler, sorgulamalar..."

"Şuna kadınla flört etmekten araştırmaya vaktim olmuyor desene?"

Max güleceği yerde birden ciddileşti. "Öyle bir şey yaptığımı düşünmüyorum. Bayan Kelly ile oldukça seviyeli bir iş ilişkimiz var."

Tamam, kadının hayallerini süslemediğini söyleyemezdi. Özellikle de göğüs... Gözleri aklından bir an olsun çıkmıyordu. Ancak bu yalnızca iyi

bir kadının inandığı ve güvendiği birileri tarafından dolandırılmış olmasını hazmedemediği ve ona yardım etmek istediği içindi.

Öte yandan Olivia gibi bir kadınla reenkarnasyon sonucunda bile olsa asla bir araya gelemezdi. Her ne kadar kıyafetleri gibi o düzgün topuzunu da bozmak için içinde sürekli artan acayip bir istek duysa da... Bu asla olmayacaktı.

"Zirva. Bana işin en eğlenceli kısmını sen yapıyormuşsun gibi geliyor?" dedi Orlando. Sesi şimdi daha keyifli çıkıyordu. *Kahretsin!* Onu köşeye sıkıştırdığını hissederse dilinden asla kurtulamazdı. "Dün gece Bandit'i almak yerine kadınla yemeğe gitmene ne demeli? Yanlış anlama sakın, Liz ve çocuklar o pire torbasına bayılıyor."

Max'in kaşları çatıldı ve birden keyfinin kaçtığını hissetti. "İnan bana dostum, o kadınla çalışmak sandığın kadar eğlenceli değil."

"Eminim öyledir." dedi Orlando güldüğünü belli ederek. "Her neyse. Aradığın iyi oldu. Şu Budgard denen herifle ilgili anlatacaklarım var." Max, konunun değişmesine sevinerek dikkat kesildi.

"Aslen Fransız. Adamın iki büyük oteli ve iyi iş yapan kumarhaneleri var. Aldığı birkaç vergi borcu dışında sicili temiz."

"Bundan emin misin?"

"Güven bana. Adamın kayıtlı tek bir trafik cezası bile yok. Aldığı uyarılar da işletmelerindeki gelişmelerle ilgili birkaç önemsiz pürüz, hepsi o kadar. Adamı nasıl azılı bir suçluya benzettiğini anlamakta güçlük çekiyorum."

"Bu çok tuhaf, yanılmadığıma o kadar emindim ki."

"Bence şu sıralar kafanı meşgul eden çok şey var ya da dikkatini dağıtan birileri mi demeliyim?"

"Dikkatim falan dağınık değil." diyerek aniden parladı. "Asla da olmadı, tamam mı? Sen araştırmaya devam et, o herifte bir pislik seziyorum ve bilirsin sezgilerimde asla yanılmam."

Bu kez Orlando gür bir kahkaha atınca Max'in kaşlarının arasında iki derin çizgi oluştu.

"Neye gülüyorsun söylesene?"

"Sana." dedi Orlando gitgide artan bir keyifle. "Bence şu Bayan Bennett'dan cidden hoşlanıyorsun."

Bu tespit karşısında Max bir küfür savurdu ve telefonu karşı duvara fırlatma dürtüsünü bastırana kadar telefonu sıktı.

"Yanılıyorsun. O kadının nasıl bir... Bir takıntılı manyak olduğundan haberin yok senin. Eminim dudaklarını sabunla iyice yıkamadan ve ağzını çamaşır suyuyla çalkalamadan önce kocasını öpmemiştir bile."

Olivia'nın dudakları ve bir adamla öpüşme düşüncesi kendini daha kötü hissetmesine neden olunca içinden lanetler okudu.

"Bu konuyu bir daha açmamak üzere kapatsan iyi olur. Sırf paraya ihtiyacım olduğu için bu işi kabul ettiğimi biliyorsun. İşim bittiğinde o kadını bir daha asla görmek istemiyorum."

"Ve onu öpmeyi de aklımdan hiç geçirmiyorsun, öyle mi? Belki de bana önerdiğin şu mavi haplara senin ihtiyacın vardır."

"Tanrı aşkına Orlando, o evli bir kadın."

"Ve sonsuza kadar o aptal evliliği sürdürmeyecek kadar akıllı bir kadın. Dahası, kibar ve görgülü. Sanırım senin bu tiplerle takılmayı sevmediğini unutmuşum. Boş ver. Hadi bana şu ismi ver de işime bakayım. Sen de aklını kadının dudaklarından çok kocasını bulmaya versen iyi edersin. Böylelikle aradaki *nikâh* problemi sandığından çok daha çabuk çözülür."

Max en iyi arkadaşına daha fazla şeyler -*ağır şeyler*- söylemek istediyse de yapamadı. Öfkeyle soluyarak saydığı isimlerden sonra telefonu kahkahalarla gülen adamın suratına kapattı.

"Bu adam yaşlandıkça daha çekilmez olmaya başlıyor." Bandit'e bakmadan etraftan bazı çöpleri toplamaya ve kâğıt çöpleri sinirle avucunda, birinin kafasını ezer gibi sıkıştırmaya başladı.

"Şu dosyalara yeniden göz atmadan önce ortalığı biraz toplasak fena olmaz. Neyin nerede olduğunu bulmak samanlıkta iğne aramaya benziyor. Sonra da seninle Buzlar Kraliçesi'nin malikânesine çalışanlarını sorgulamaya gideriz, ne dersin?"

Max bunları söylerken ve yerden çoraplarını alırken Bandit'in arkasından çöpleri çöp poşetine taşıdığını görünce gülümsedi. Anlaşılan küçük dostu o eve gideceği için ondan daha heyecanlıydı.

Hayır dedi içinden. Heyecanı yalnızca hedefine odaklandığı içindi. Bunun Buzlar Kraliçesi'yle ilgisi yoktu.

Olivia, çalışma masasında oturmuş dalgınlıkla parmağındaki yüzükle oynuyordu. Evlendiği gün nişan yüzüğüyle yer değiştiren, minik pırlanta taşların zarif zikzaklarla çevresini sardığı pahalı ama sade yüzüğünden dakikalardır gözlerini alamıyordu. Bir çiftin birbirine bağlılık yemini etmesinin en büyük sembolü olan bu yüzük şimdi ona bir prangadan farksız geliyordu.

Hayatı bu hâle nasıl gelmişti? Kendini böyle bir çıkmaza nasıl sokmuştu?

Parmağına gittikçe bol geldiğini düşündüğü yüzüğü evirip çevirmeye devam etti. Max'in dün gece Shawn için söylediklerinden sonra içinde bazı şeylerin koptuğunu hissediyordu. *Hayır.* Aslında ondan çok daha önce, otel odasında bir şişe *Don Perignon* ile baş başa sabahlamak zorunda kaldığında kalbinden gelen çatırtıları duymuştu.

Kandırılmış, dolandırılmış ve terk edilmişti. Artık gitmeden önce Shawn'ın kasasını soyduğundan tamamen emindi. Gerçi güvenlik şirketinin verdiği bilgilere göre kasa en son davetin olduğu gece açılmıştı ve maalesef oto-fotoda herhangi bir yüz yoktu.

Olivia o gece dostlarıyla evinde küçük çaplı bir kutlama yapıyordu ve kasayı o gece açmadığına emindi. Konukları bir hayli çoktu. Yine de Olivia, Max'le listeyi çıkarırken pek fazla zorlanmamıştı. İş ortakları, arkadaş çevresi ve çalışanlarıyla otuz kişilik olan gruptan Shawn haricinde hangisinin bu işi yapabilecek cesarette olduğu sürekli aklını kurcalıyordu.

Shawn'ın o gece yanından hiç ayrılmadığını düşünüyordu. O hâlde kasayı iş birlikçisi açmıştı? Öyleyse kim? Kimsede en ufak bir tuhaflık sezmemişti. Gerçi o gece çok heyecanlıydı. Yakın dostlarına düğün için belirledikleri tarihi açıkladıklarında Olivia, midesine düğüm üstüne düğüm atıldığını hissediyordu.

Şimdiyse hisleri öylesine körelmişti ki onu kocası gibi bile hissedemiyordu. Shawn Bennett ona tamamen yabancı biriydi artık.

O an aldığı ani bir kararla parmağındaki alyansı çıkararak çekmecelerden birinin içine attı. Çekmecede Shawn'a ait anılardan oluşan fotoğraf yığınını görünce duraksadı. Fotoğraflardan birini eline aldı. Birlikte bir hafta sonu gittikleri seyahatte çekilmiş karede Shawn bir kolunu Olivia'nın beline dolamış gülümsüyordu. İsviçre'de bir kayak merkezindelerdi. Olivia,

kendi gülüşünün gerçek olduğundan emindi. Ancak yanındaki adamın yüzü ona ahlaksız bir dolandırıcının yüzü gibi görünüyordu.

Fotoğrafı hızla çekmeceye fırlattı, sonra da telefona uzanıp birkaç tuşa bastı. "Selam Carter. Nasılsın?"

Karşı taraftan gelen tok sesle omuzlarını daha da dikleştirdi.

"Teşekkür ederim, iyiyim. Yani daha iyi olduğum günler vardı elbette." diyerek acı acı güldü. "Her neyse, benim için bir iyilik yapabilir misin? Shawn Bennett adına bir boşanma davası açmanı istiyorum. Hayır. Beni yanlış duymadın. Boşanmanın yanında yüklü bir de tazminat almamızı sağlayacak evraklarla birlikte seni bu öğleden sonra evimde bekliyorum. Şirket olmaz. Bu bilginin gizli tutulması gerektiğini hatırlatmama gerek yok sanırım. Evet. Anlayışın için teşekkür ederim Carter. Bugün kendime izin verdim. Sekreterin randevu saatini bir an önce asistanıma bildirirse sevinirim. Teşekkürler. Sana da iyi günler."

Telefonu sertçe yerine bıraktıktan sonra ciğerlerindeki havayı sesli şekilde üfledi. Nedense omuzlarındaki ağırlığın bir kısmının hafiflediğini hissediyordu. Üstelik boşanma fikri onu sandığı kadar etkilememişti.

"Kaybedecek neyin kaldı ki?" diye boş odada mırıldandı. Ardından Betty'nin onun için hazırladığı programı gözden geçirdi. Bugünkü toplantılarının birçoğunu Linda'ya paslamıştı ve önemli olanları tele-konferans sayesinde halledecekti.

Yarım saat sonra işlerine ara vermek için odasından çıkmak üzere kapıyı açtığında şoförüyle burun buruna gelince afalladı.

"Andrew? Burada ne işin var?"

"Affedersiniz Bayan Bennett, sizi korkutmak istememiştim."

"Sorun değil. Sadece boş bulundum. Bir problem mi vardı?"

"Ben, Beatrice'e bakmıştım."

"Aşağıda olduğunu sanıyordum. Mutfakta ya da kütüphanede yok mu?"

"Baktım ama onu göremedim. Belki de hava almak için bahçeye çıkmıştır. Neyse. Sanırım onu dışarıda arasam iyi olacak."

"Bir dakika Andrew. Eğer bir sorun varsa bana da söyleyebilirsin?"

"Hayır. Hiçbir sorun yok, merak etmeyin."

Adamın temkinli gülüşü Olivia'yı ikna etmemişti. Yine de üstünde duracağı bir mevzu olmadığını düşünerek adamın telaşla merdivenlerden koşturuşunu izledi.

O anda aklına gelen bir başka adam Max'di. Adamın şu anda nerede ve ne yapıyor olabileceğini düşünmeye başladı. Saat öğlene geliyordu. Bu saatte uyuyor olamazdı. Belki de erkenden kalkıp yine koşmaya gitmişti. Sonra da duş alacak ve... Adamın terli, ıslak ve çıplak vücudunu akan suyun altında hayal ettiğini fark edince birdenbire irkildi. *Bu da nereden çıkmıştı şimdi?*

İçinden kendini azarlayarak merdivenlerden aşağıya inmeye başladı. Max Walker, yeryüzünde çıplak ve ıslak olarak hayalini kurabileceği son erkekti. Tüm bunları düşünmesinin tek sebebi, adamın dün gece taksisine aniden ve ıslak hâlde binmesi yüzündendi.

Mutfağa gitmek üzereyken sahanlıkta Tatlım onu karşıladı ve havlayarak bacaklarının arasında dolaşmaya başladı.

"Merhaba güzelim. Ne o, canın mı sıkıldı?" Minik köpek daha çok havlayınca gülümsedi. "Belki de çay içmeden önce seninle biraz hava almaya çıkmalıyız, ne dersin?"

Minik köpek tekrar havlayınca Olivia, daha geniş gülümseyerek tüylerini okşamaya başladı. Shawn'ın hayatına kattığı tek güzel şeyin bu sevimli köpek olması ne tuhaftı. Oysa Olivia, Tatlım hayatına girene kadar köpekleri sevdiğinden bile habersizdi. Bu sevimli tüy yumağı ona en yakınındaki insanların bile yapamadığım yapıyor, hem sakinleştirip hem de eğlendiriyordu.

"...evet, anne biliyorum, haklısın seni daha sık aramalıydım. Çok üzgünüm. Merak etme iyiyim ve her şey yolunda." diyen Max, o sırada baş belası bir somunu sıkmakla meşguldü. Bir elinde kurbağacık anahtarı diğerinde lavabo borusuyla eviyenin altındaki dolaba girmişti.

"Ponny nasıl? Demek yeni bir erkek arkadaşı var. Aslında bu bilgiye ihtiyacım olduğundan pek emin değilim. Hım... Demek iyi bir çocuk ve onu mezuniyet balosuna götürecek. Dinle anne şu an gerçekten kapatmam gerekiyor. Bunları daha sonra konuşmaya ne dersin? Hayır hayır. Seni atlatmaya falan çalışmıyorum. Tekrar arayacağıma ve önümüzdeki ay evde olacağıma söz veriyorum tamam mı?" Bir boruyu daha sıkıştırırken küfrettiği sırada, anında annesinden bir azar işitti.

"Hayır, anne sana küfretmiyordum. Yalnızca lanet bir gider borusuyla başım belada o kadar. Beceriksiz değilim. Kendim halledebilirim. Beni babamla karıştırma lütfen!"

Tam da bulaşıkları yıkayacağı sırada tıkanan lavabo yüzünden Max'in başı beladaydı ama gittikçe kolaylaşıyor gibiydi. Hatta şu son somunu sıktıktan sonra birikintileri ve ıslanmış zemini temizleyerek... Yüzüne su fışkırmaya başlayınca kükreyerek küfretmeye başladı.

"Lanet gider borusuna küfrediyordum. Mutfağımın orta yeri tıpkı bir fosseptik çukuruna dönüşmüşken ancak bu kadar kibar olabiliyorum."

Max, annesinin uysal ve sakinleştirici sesine karşılık bir ergen gibi gözlerini devirdi. "Teşekkür ederim, ben de seni seviyorum. Babama onu da sevdiğimi söyle. Ponny'i daha sonra arayıp şu erkek arkadaş konusunda onunla ciddi ciddi konuşacağım."

Annesinin son kelimelerini Bandit'in havlaması üzerine duyamamıştı. Max, arkasını dönüp baktığında hayvanın delirmiş gibi kapıyı tırmaladığını gördü.

"Anne üzgünüm ama bu kez gerçekten kapatmam gerek. Sanırım kapıda biri var." Max, bunu söyledikten sonra plastik eldivenleriyle bir tuşa basarak telefonu tezgâhın üzerinde bir yere fırlattı.

"Sakin ol bakalım koca adam. Dışarıda neler oluyormuş bir bakalım."

Max havlayıp duran ve bacaklarının arasında hararetle dolaşan köpeğin yanından uzanıp önce tel kapıyı ardından da diğerini açtı ve Olivia'yı görünce donup kaldı.

Olivia da onunla aynı tepkiyi vermişti. Max kendine gelemeden Bandit hızla bacaklarının yanından koşarak genç kadının üzerine atıldı. Olivia, hayvanın tüylerini nazikçe okşamaya başladı.

"Merhaba Walker. Umarım zamansız ziyaretim yüzünden rahatsız etmiyorumdur."

"Burada ne arıyorsun?"

Olivia, dev köpek onu bırakıp arabasına doğru koşarken arkasından bakamadı. Cüssesiyle kapı pervazına yaslanmış olan adamın görüntüsü onu bir şok dalgası gibi çarpmıştı.

Adamın üstü neredeyse çıplaktı. Hatta dizlerinin altında kalan kısımdan göründüğü kadarıyla alt kısmı da öyle. Üzerinde yalnızca sıfır kollu bir atlet, mutfak önlüğü ve plastik eldivenler vardı. Onlar giysi bile sayılmazdı. Adamın terle kaplı pazıları ve ıslanarak alnına yapışmış saçlarını görmek, uygun bir zamanda gelmediğini ona hatırlatıyordu.

Max, ona tek kaşını kaldırmış meraklı gözlerle bakarken Olivia konuşabilmek için kelimeleri bulmayı denedi. Ancak adamın *Adonis* heykeli gibi karşısında dikilmesi durumu gittikçe zorlaştırıyordu. Sonunda yutkunarak boğazını ıslattı.

"Aaa... Ben... Şey." dedi elindeki gittikçe ısınan telefonu işaret ederek. Bir anda avuç içleri terlemeye ve yanaklarına hızla kan pompalanmaya başlamıştı. "Gelmeden önce seni aramayı denedim fakat telefonun sürekli meşguldü."

Max, kalın kaşlarını havaya kaldırdı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde sertçe kavuşturarak iki basamak yukarıda, tepesinde bir kule gibi dikilmeye başladı. Olivia, adamın çıplak kollarına ve önlüğünün altından belli olan göğüs kaslarına bakmamak için bakışlarını şapkasının altında saklamaya çalıştı. Londra'da yaşayan bir adama göre cildi sörfçülerinki kadar parlak ve bronz görünüyordu.

"Telefonda annemle konuşuyordum. Aradığında eğer beni evde yakalarsa kapatması asırlar sürer."

"Anlıyorum. Ben, uygunsuz bir vakitte geldiğim için gerçekten çok üzgünüm."

"Sorun değil. Eğer sebebini de söylersen üstesinden gelebiliriz."

"Ne?"

Max'in çarpık gülüşü dudaklarına yayıldı. Kadının o karamel rengi gözleriyle ona bakmamak için sarf ettiği çaba adamı eğlendiriyordu. Karşısına bu kılıkta çıkmak istemezdi ama yapacak bir şey yoktu. *Ne de olsa misafir umduğuyla değil bulduğuyla yetinmeliydi.*

"Buraya kadar yalnızca merhaba demek için uğramadın, değil mi?"

"Ah! Ben, evet. Yani akşamki yemek için teşekkür etmek istemiştim." Genç kadının özellikle resmî konuşarak araya mesafe koymaya çalıştığını biliyordu.

"Dün akşamın sonunda bunu yapmadığımı fark ettim."

"Neyi?"

"Teşekkür etmeyi."

"Ve?"

"Ve işte buradayım."

Max'in gözleri kuşkuyla kısıldı.

"Kibar bir kadın olduğunu biliyorum Olivia fakat şehrin ta öteki ucundan buraya sırf kuru bir teşekkür için uğramadığına eminim."

"Aslında sebebi yalnızca bu değil..."

Olivia, ayaklarının ucuna bakarak iç geçirdi. Çevreden meraklı komşuların bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ve tabii Max'in de. Olivia, boynundaki fuları çekiştirmemek için kendisiyle mücadele etti. Bu sıcak havada fular takmak hiç iyi bir fikir değildi.

"Bugün işe gitmeyerek kendime izin verdim. Bu öğleden sonra avukatımla bir randevum vardı. Ne yazık ki son anda bir davaya girmesi gerektiği için iki saatlik bir ertelemeye takıldı." Olivia eliyle şapkasının altından kurtulmuş, rüzgârla yüzüne çarpan ince bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırırken adamın boyundan aşağısı yerine içleri ışıl ışıl yanan gözlerine bakmaya çalışıyordu. *Gözlere odaklan.*

"Ben de bu arada belki sizi öğle yemeğine davet edebilirim diye düşündüm. Şimdi düşününce, sanırım başka bir zamana ertelesek daha iyi olacak."

"Durumun kötü göründüğünün farkındayım. Lanet su boruları yüzünden."

"Su boruları mı?"

"Daha doğrusu gider boruları. Seni içeriye davet etmek isterdim fakat içerisi pek müsait değil."

Olivia da istemiyordu. Dahası adamla bu kılıktayken bir odanın içerisinde baş başa kalma fikri bile karnının ağrımasına sebep oluyordu.

"Sorun değil. Bu kötü bir fikirdi. Unutun gitsin."

Olivia gitmek üzere döndüğü sırada bir el koluna yapıştı ve onu hızla çevresinde döndürdü. Max, yüzüne aç bir kurt gibi bakarken Olivia kalbinin teklemesine bir anlam veremiyordu.

"Hayır, bence harika bir fikirdi." dedi Max, yeşil gözleri ışıltılar saçarak.

"Öyle mi?"

"Çok açım."

"Sahi mi?" Olivia, havanın giderek daha sıcak olduğunu düşündü.

"Hı hı. Ve uzun zamandır ev yemeği yemiyorum."

"Bu harika."

Max başıyla onayladı. Gözlerinde haylaz bir çocuğun pırıltıları vardı.

"Anlıyorum." dedi Olivia, aralarında uzun bir sessizlik yaşandı.

"Bandit'in de bizimle gelmesi sorun olur mu?"

"Kimin?"

"Bandit." dedi Max gülümseyerek. "Köpeğim."

"Ah hayır. Hiç sorun değil."

"O hâlde geliyoruz."

"Arabada bekliyorum."

Max içeri girmek için döndüğü sırada Olivia adamın dar baksırında, tam poposunun üzerine denk gelen yazıyı gördü ve gülmemek için kendini zor tuttu.

Isır Beni!

Adam tel kapının ardında gözden kaybolana kadar bekledi. Sonra da kendini tutamayıp kahkahalarla güldü.

11. BÖLÜM

Max tam on beş dakika sonra, duş almış ve giyinmiş olarak Olivia'nın arabasındaydı. Mis gibi sabun kokusu arabaya dolunca Olivia bu kokuyu içine çekmeden duramadı.

Adamın giydiği mavi gömlek ve aşırı yıpranmış kot pantolonuna bakarak az önceki yarı çıplak hâlini zihninden silmeye çalıştı. Ancak ne yaparsa yapsın, o mutfak önlüğünün altına giydiği *komik* iç çamaşırı, çiviyle beyninin duvarlarına âdeta kazınmıştı. Aklına geldikçe gülme isteğiyle doluyordu.

"Komik olan nedir?" diye sordu Max, kaşlarından birini havalı bir şekilde kaldırmış merakla Olivia'ya bakarken.

"Hiç. Aklıma gelen bir şeye gülüyordum." dedi ve dikkatini cep telefonuna vermeyi denedi.

"Neyle ilgiliydi?"

Olivia başını kaldırıp baktı. Bir süre duraksadıktan sonra, "Köpeğine komut vermek için kelimeleri bir yere yazarak öğretmeye çalışan bir adamla ilgili."

"Demek öyle."

Max pek ikna olmamıştı, ancak fazla üstelememeye karar verdi ve bakışlarını bu kez arada bir dikiz aynasından bakan şoföre dikti. Adam hareket etmek için komut bekliyordu.

Adam bir şoföre göre fazla yapılıydı, ancak birinden şüphelenmek için bunun saçma bir sebep olduğunu biliyordu. Üstelik adam onları dinliyormuş gibi de görünmüyordu. Bu da işinde saygılı olduğunu gösteriyordu.

"Gidelim Andrew." dedi Olivia.

Araba hareket eder etmez Max geç kaldığı için özür diledi.

"Son anda annemden gelen telefon yüzünden. Aklına bir şey takıldığında unutması çok uzun sürer. Babamla konuşup bu kez de bana boruları nasıl doğru tamir etmem gerektiğiyle ilgili talimat vermek için aramış."

Genç adam başını iki yana sallayarak eliyle hâlâ nemli olan saçlarına şekil vermeye çalışıyordu. "Ona her şeyin yolunda olduğunu anlatmam biraz uzun sürdü." Olivia'ya baktı. Kadın hâlâ çantasından çıkardığı son model dokunmatik telefonuyla uğraşıyordu.

"Cep telefonu taşımayı neden sevmem biliyor musun? Çünkü ben iletişimi çoğunlukla yüz yüze yapmayı tercih ederim. Ailem uzakta olduğu için bu aramızdaki problemlerin en büyüğü."

Olivia, mahcup bir şekilde gülümsedi ve hemen ardından cep telefonunu çantasına attı. "Özür dilerim. Martha'ya öğle yemeği için iki kişilik servis hazırlatmasını söylüyordum."

Max göz ucuyla Olivia'yı süzdü. Genç kadın gülmemek için dudaklarını sıkı sıkıya kapatmış, ondan başka her yere bakmaya çalışıyordu. Max bu kez ön koltukta oturan Bandit'e uzandı.

"Bakıyorum keyfin yerinde ha, dostum?"

Bandit arkasına bakarak yassı dilini sarkıtıp sallamaya başladı.

"Anınız pek iyi değil sanırım."

"Şu sıralar biraz kalp ağrısı çekiyor ve bana bu yüzden işkence etmeye bayılıyor."

"Babanızla arasında bir sorun mu var?"

"Yo, hayır. Babam onu çok sever. Onun derdi benimle. Benden başkasına surat astığını hiç görmedim."

"Yine de sizi sevdiğine eminim."

"Öyle olmalı."

"Yoksa sizi bu kadar sık aramazdı değil mi?"

"Kim?"

Max kuşkuyla gözlerini kısarak Olivia'ya baktı bu kez. "Biz kimden bahsediyoruz?"

"Annenizden tabii ki..." dedi Olivia da şaşırarak. "Başka kimden olabilir?"

Max başını arkaya atıp gür bir kahkaha patlattı.

"Tanrım, ben köpeğimden bahsediyoruz sanmıştım."

Bu kez Olivia da gülmüştü. Ancak Max hâlâ onun bembeyaz dişleri görünecek kadar gülümseyişine şahit olamamıştı.

"Yine de bir anneyi evladını düşündüğü için suçlayamazsınız."

"Burada anahtar kelime *çok fazla.*"

"Tamam, evet. Çok fazla. Kendi ebeveynlerimden bildiğim için söylüyorum, nerede olduğumu ve ne yaptığımı dakikası dakikasına kontrol etmek isterlerdi. Bu bana bazen sizin de dediğiniz gibi *çok fazla* gelirdi ama yine de..." dedi iç çekerek. "Bazen onların yanımda olmasını ve beni her fırsatta sıkıştırmalarını özlemediğimi söyleyemem. Bence onlar hâlâ hayatta olduğu için çok şanslısınız."

Max, söylediklerini düşünürken kaşları çatılmıştı. Olivia'nın yüzündeki mutlu ifade yerini birden kedere bıraktığı için rahatsız olmuştu. Olivia'nın ailesi hakkında yaptığı küçük bir araştırmada, onların bir uçak kazasında, üstelik cesetleri bile bulunamadan öldüğünü öğrenmişti. Şimdi kadına kendi ailesinden bahsederek onu ne kadar üzdüğünü fark etti.

Olivia kısa süre içinde kendini hızla toplayıp yeni bir soru sordu.

"Aileniz de Londra'da mı yaşıyor?"

"Güney İskoçya'da."

"Demek İskoç'sunuz?"

"Babamın kökleri. Annem İrlanda'nın kuzeyindeki küçük bir kasabada doğmuş. Babam uzun yıllar kuzeyde paralı asker olarak çalışmış ve annemle tanıştıktan sonra da yerleşik düzene geçmeye karar vermiş. Çiftlik işleriyle uğraşıp bira üretiyorlar."

"Bira mı?"

"En iyi İskoç birası hem de."

"Bu, inanılmaz."

"Babam sevdiği işlerle meşgul olduğu için hayatının en doğru kararını verdiğini söylüyor."

"Mutlu olduktan sonra yaşadığın yerin ne önemi var ki?"

"Bunu düşünen belki de ilk kadınsın. Nedense annemden ve yengelerimden başka hiçbir kadının köy yaşantısına sıcak baktığını görmedim. Buna kız kardeşim de dâhil."

"İnsan ancak sevdiği bir işi yaparken mutlu olabilir. O zaman başkalarının ne düşündüğünü pek umursamazsın."

"Sanırım haklısın."

"Demek iki kardeşsiniz?"

"Hayır, dört. İki de abimiz var."

"Ailen oldukça kalabalıkmış."

"Evet." diyerek güldü Max. "Bir araya geldiğimizde nasıl bir kargaşa olduğunu görmelisin."

Olivia, hayallere dalınca kendini gülümserken buldu. Her zaman kalabalık bir ailede yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak ederdi. Yaşadıkları malikâne, içindeki hizmetçilerle yeterince kalabalıktı. Ancak Olivia sofrada otururken konuların kısa ve sıkıcı ilerleyişiyle kendini hep yalnız hissederdi. Bir ya da birden fazla kardeşi olsaydı acaba nasıl olurdu diye düşünmeden edemezdi. Belki birçok konuda çatışma yaşarlardı veya birbirlerini sinir etmeden duramazlardı. Yine de evde, ebeveynlerinden başka konuşabileceği birilerinin olması güzel olurdu.

"Kız kardeşim bu sene üniversiteden mezun oluyor." diyerek Olivia'yı zamansız düşüncelerinden uzaklaştırdı Max. "Ekonomi okudu ama uzmanlaşmak istediği meslek halkla ilişkiler. Çok çalıştı."

"Başarılı olacağına inanıyorsunuz."

"Ponny tuttuğunu koparan bir kızdır. Evlenip çoluk çocuğa karışarak hayatını kısıtlamak pek ona göre değil. Sanırım gelecekte kedilerle dolu bir evde ve yalnız başına ölecek. Bunu ona sürekli söyleyip kızdırmak hoşuma gidiyor."

Max'in kız kardeşinden gururla bahsetmesi Olivia'yı da gülümsetmişti.

"Belki de yanlış evlilikler yapmaktansa sonsuza kadar bekâr kalmak daha akıllıcadır."

Max bu imayı göz ardı edemedi. Olivia'yı üzen fiyasko evliliğini aklına getirdiği için kendine lanet etti. Ancak Olivia ona bakıp sıcacık gülümsemeye devam edince içinde bir şeylerin sıcaklığını hissetti.

"Bu durumda." dedi Olivia gözlerini ondan kaçırmadan. "Aileniz yakın bir gelecekte yeni bir düğün görebilmek için sizin evlenmenizi beklemek zorunda."

Max huzursuzca yerinde kıpırdanınca Olivia yanlış sularda yüzdüğünü anladı ama ne yazık ki geç kalmıştı.

Max dosdoğru karşıya bakarken, "Bir süre önce başımdan bir evlilik geçmişti." dedi sakince.

"Bunu bilmiyordum."

"Evliliğimin bitmesi tamamen kendi suçumdu. Emily'e istediği gibi bir koca olamadım. Daima işime bağımlıydım. O yüzden daha fazla dayanamadı."

"Ben, gerçekten üzgünüm."

Yolculuğun geri kalanı sessizlik içinde geçmişti. İkisi de kendi düşüncelerine dalmıştı. Sonunda Kelly Malikânesi, yemyeşil tepelerin ardından çevresine saldığı kudretli hâkimiyetle karşılarında belirdiğinde aradan yarım saat geçmişti.

Max arabadan inerken şoför Olivia'nın kapısını açıyordu.

Genç kadın arabadan indiği sırada, Max köpeğini ön koltuktan özgür bıraktı. Daha ne olduğunu anlayamadan bir havlama sesi duyuldu ve minik beyaz bir tüy yumağı çalıların arasından fırlayarak onlara doğru koşmaya başladı.

Bandit de havlayarak ona doğru koşturup küçük köpeği yarı yolda karşıladı. Birbirlerinin burunlarını koklayarak yalayan hayvanları izleyen Max gülümsüyordu.

"Çok hızlısın oğlum."

Şoförü arabayı garaja götürmek için hareket ettirdiği sırada Olivia, merdivenleri çıkmak üzereydi. Max'in geride kaldığını görünce duraksadı.

"Siz gelmiyor musunuz?"

"Birazdan..." dedi köpeğini işaret ederek. "Bandit'e buraya alışıncaya kadar eşlik etmeliyim."

"Tatlım iyi bir ev sahibesidir." dedi Olivia omuz silkerek. "Benim birkaç kısa telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. O zamana kadar keyfinize bakın."

Max, Olivia gittikten sonra bir süre daha iki köpeğin koklaşmasını izledi. Kapı üstündeki kameraların görüş açısını kontrol etti ve o gün Tommy

Budgard'ın arabasını nereye park ettiğini düşünürken kafasında bir hesap yapmaya çalıştı.

"Bay Walker, bir sorun mu vardı?"

Genç şoför çatık kaşlarla yanına yaklaşmıştı. "Hayır, hiçbir sorun yok. Andrew'du değil mi?"

"Evet."

"Ne kadar zamandır burada çalışıyorsun Andrew?"

"Dört aydan biraz fazla oluyor."

"O hâlde Bay Bennett'ı tanıyorsun?"

"Elbette," diyerek güldü adam. "Bayan Kelly'nin eşi."

"Peki, eşi olmadan önce de onu tanıyor muydun?"

"Tanımam mı gerekiyor?"

"Bunu bana sen söyleyeceksin."

"Tanısaydım bunu hatırlardım sanırım," dedi Andrew ellerini beline koyarak.

Bunun bir savunma mekanizması olduğunu anlayan Max hafifçe gülümsedi.

"Peki, Bay Bennett'ı tanıdığın kısa süre boyunca onunla ilgili özellikle ilgini çeken bir şeyler oldu mu?"

"Hayır."

"Emin misin?"

"Ne söylemeye çalışıyorsunuz?"

"Onunla ne sıklıkla görüşürdünüz?"

"Yeteri kadar. Genellikle Bayan Kelly ile birlikteyken."

"Anlıyorum. Çalışanlar daima ev sahiplerinden daha dikkatlidir Andrew. Onların görmediklerini görür, duymadıkları şeyleri duyarlar. Sen de böyle bir şeyle karşılaştın mı merak ediyordum."

"Bakın Bay Walker," dedi genç adam sabırlı bir gülümsemenin ardından. "Ne demek istediğinizi cidden anlamıyorum. Bay Bennett'ı bu işe başlamadan önce tanımıyordum. Onunla tanıştıktan sonra da aramdaki mesafeyi daima korudum."

"Kulak misafiri olduğun herhangi bir telefon görüşmesi olmadı mı yani?"

"Hayır." derken nefesini verdi genç adam, sohbetin gidişatından sıkılmış görünüyordu. "Böyle şeyler üstüme vazife değildir. İşim, konuşulanlara kulak misafiri olmak değil, istediklerinde onları arabayla bir yerlere taşımak. Diğerleri ne düşünüyor bilemem ama kulaklarımı dikerek işimi kaybetmeyi göze alamam."

"Başka bir şey sormama izin ver. Bayan Kelly ve Bay Bennett'in evlenmesinden bir hafta kadar önce buraya geldiği sıralarda, yabancı birilerini etrafta gördün mü hiç? Anladığım kadarıyla..." dedi Max kapının üzerindeki kamerayı işaret ederek devam etti. "Kameralar sürekli kayıttaymış."

"Evet. Yalnızca haftada bir kayıtlar silinmeden önce arşivlenir. Ama geçenlerde arşivlerin tutulduğu hard diskin bozulduğunu duymuştum."

"İlginç." dedi Max kuşkuyla. "Görüntüleri sen mi arşivliyorsun?"

"Hayır, Beatrice. Köşkün her türlü işiyle o ilgilenir."

"Köşkün ana kapısı dışında, içeriye girmek için başka bir yol var mı?"

"Hizmetlilerin kullandığı mutfak kapısı dışında bir de bodrum kattaki kapı var."

"Eğer hafızanı tazelemek gerekirse düğün tarihinin açıklandığı kutlama yemeğinde, konuklar arasında göze çarpan herhangi bir şey hatırlıyor musun?"

Max, adamın bir süre hafızasını yoklamasını bekledi. Sonunda Andrew, "Hayır, sanmıyorum." dedi. "O gece Bayan Kelly'nin misafirlerinden çoğunu evlerine ben bırakmıştım. En son kuzeni Linda geldi ve bildiğim kadarıyla çok kısa bir süre kaldı."

"Teşekkürler Andrew, oldukça yardımcı oldun."

"Bunun bir sorgulama olduğunu biliyorum Bay Walker."

"Ben sohbet demeyi tercih ederdim." dedi Max dikkatle. "İnan bana sorgulama esnasında bu kadar kibar ve sabırlı biri değilimdir ve genelde birkaç kemik kırmadan bitiremem."

Andrew'un irkildiğini fark eden Max, rahatlaması için adamın omzuna hafifçe vurdu.

"Yalnızca şaka yapıyordum dostum."

Max, bunu söyledikten sonra yürüyüp gitti. Andrew'un uzun bir süre daha onun sorgulama tekniklerini düşüneceğinden adı gibi emindi.

Adamdan önemli şeyler öğrenememişti belki ama en azından onu huzursuz etmişti.

İçeri girdikten sonra bir süre geniş fuayeyi süzdü ve girişteki değerli antikalara kafasında bir paha biçmeyi kendine beyin jimnastiği olarak gördü.

Mutfak olduğunu bildiği yere doğru giderken adımlarının taş duvarlarda yankılanmasını dinledi ve bu sessizlik ona ürpertici geldi. Eğer bu evde yaşayan o olsaydı, ilk önce her an canlanacakmış gibi görünen heykellerden ve doldurulmuş hayvan kellelerinden kurtulurdu. Max, onlara baktıkça kendini bir korku filminin içindeymiş gibi hissediyordu.

Mutfaktaki biri yaşlı iki kadın hummalı bir şekilde çalışıyordu. Fırınlarda ve ocakta pişenler her neyse içeriyi nefis kokular sarmıştı.

Max, rahatça uzun tezgâhın başındaki tek kişilik sandalyeye kuruldu.

"Bir kahve alabilmem mümkün mü?"

Yerlerinde sıçrayıp dönen kadınlardan yaşlı olanı Max'e ters bir bakış attı.

"Kutsal bakire! Bay Walker. Bunu bir daha sakın yapmayın."

"Sizi korkuttum mu?"

Yaşlı kadının yüzü asıktı. "Bayanların olduğu bir ortama girerken bir beyefendi gelmeden önce haber vermeli."

"Gelirken boynuma bir çan takmam gerektiğini bilmiyordum."

Max'in esprili cevabı üzerine genç hizmetçi kıkırdayınca kâhyanın ters bakışlarından nasibini almıştı. Genç kız, korkuyla sinip hızla işinin başına döndü.

"Öksürük Bay Walker. Öksürmek sizin geldiğinizi anlamamız için yeterli."

"Durup dururken hastalıklı bir ihtiyar gibi öksürmemi mi istiyorsunuz benden?"

Kâhya, Tanrı'dan yardım dilercesine gözlerini tavana kaldırdı.

"Şimdi öksürmeden ve çan takmadan buraya geldiğime göre bu kahve içemeyeceğim anlamına mı geliyor?"

"Teresa, Bay Walker'a bir fincan kahve hazırla hemen."

Bunu söyledikten sonra yaşlı kadın sanki Max orada yokmuş gibi işinin başına döndü ve fırından mis kokulu bir kurabiye tepsisini tezgâhın üzerine bıraktı. Max, karnından gelen gurultuları bastırmayı başaramadı.

"O kurabiyelerden de istiyorum Teresa."

"Bay Walker'ın dediğini duydun Teresa. Kurabiyeler."

Teresa, hızla başını salladı ve kahve fincanıyla birlikte bir tabak dolusu kurabiyeyi genç adamın önüne bıraktı.

"Teşekkürler." diyen adam ona çarpık bir şekilde gülümseyip göz kırpınca genç kadının eli ayağı birbirine dolaştı ve hemen arkasındaki sepeti devirerek taze meyvelerin yere saçılmasına sebep oldu.

Kâhya öfkeyle, "Biraz daha dikkatli olsana kızım!" diye bağırınca genç kız utangaç bir tavırla hızla yerdeki meyveleri toplamaya girişti.

Max, kızın düştüğü bu durumda kendi payı olduğunu düşünerek, dizleri üzerindeki kıza yardım etmeye başladı.

"Sanırım gardiyanını biraz kızdırdım."

Genç kız, adamın konuşması üzerine daha çok heyecanlandı ve bu kez kucağına topladıklarını yeniden düşürmeye başladı.

"Mutfağınızda bir karmaşaya sebep olmak istemezdim."

"Bay Walker." dedi kâhya sesindeki bariz öfkeyle. "Neden kahvenizi küçük salonda içmiyorsunuz?"

"Ama ben burada olmak ve sizinle sohbet etmek istiyorum. Hem ben misafir sayılırım. Benimle ilgilenmek zorundasınız."

Yaşlı kadın, ağzında bir şeyler geveleyerek işine döndü. Max, varlığıyla onu huzursuz ettiğini biliyordu.

Mutfak bazı kadınlar için yatak odası kadar mahrem bir yerdi. Bir erkeğin izinsiz olarak özel alanına girmesi hiç hoşlarına gitmezdi. Bunu kendi annesinden biliyordu.

"Uzun zamandır mı burada çalışıyorsunuz?"

"Neredeyse kendimi bildim bileli. Ömrüm bu mutfakta geçti. Bay ve Bayan Kelly, tanıdığım en anlayışlı işverenlerimdi."

"Bu evin oldukça eski olduğunu duydum. Daha önceki sahiplerini tanır mıydınız?"

"Elbette. Size çocukluğumun burada geçtiğini söylemeye çalışıyorum. Ailem bu malikânenin eski sahipleri için çalışırdı."

"Nasıl insanlardı?"

"Hatırladığım kadarıyla yaşlı bir çiftti." dedi kadın. "Hayırsız bir oğulları vardı. Yıllarca ailesinin parasını yedikten sonra da onları terk edip yurt dışına yerleşti."

"Peki, ya yaşlı çift? Onlara ne oldu?"

"Birbiri ardına yakalandıkları hastalıklar yüzünden vefat ettiler. Ölmeden önce bu evi ve servetlerini bir vakfa bağışlamışlardı."

"Sonra da evi Bay Kelly satın aldı."

"Evet. O ve karısı en az eski sahipleri kadar iyi insanlardı. Benim ve ailemin çalışmaya devam etmemize izin verdiler. Anne ve babamın hizmetinden memnunlardı. Çalışkan ve dürüst olduğumuzu düşünüyorlardı."

"Bunu kurabiyelerinizin lezzetinden anlamak mümkün. Eminim yemekleriniz de öyledir."

Max, bir kurabiyeyi daha ağzına atıp gülümserken yaşlı kadın göz ucuyla ona baktı ama bir yorumda bulunmadı. Şimdi de başka bir fırından çıkardığı folyoya sarılı bir güveci, soslayarak yeniden fırına sürüyordu.

"Yemeklerimle Londra'da yarışabilecek başka bir aşçı tanımıyorum. Bay ve Bayan Kelly, yemeklerimden daima övgüyle bahsederdi."

"Bundan hiç kuşkum yok." dedi, kahvesinden bir yudum daha alarak. "Trajik bir şekilde öldüklerini duydum."

"Gabriella harika bir kadındı. Bay Kelly'i çok mutlu etti. Zavallı adamın ölen ilk eşinden hiç çocuğu olmamıştı. Gabriella ve Olivia ona sıcacık bir yuva ve harika bir aile verdiler."

"Bay Kelly'nin daha önce evli olduğunu bilmiyordum." dedi Max dikkatle.

Kâhya birden ağzından yanlış bir şey kaçırmış gibi paniğe kapıldı. Gözleri kocaman açılırken, "O hâlde bunu benden duyduğunuzu söylemezseniz sevinirim."

"Sakin ol Martha. Buraya dedikodu yapmak için gelmedim."

"Güzel çünkü ben dedikodudan nefret ederim."

"Burada neler oluyor?"

Max, kapıda beliren Olivia'yı görünce küçük sohbetlerinin kesilmesine memnun olmuştu. Genç kadının dik duruşu ve için için yanan gözleri, sohbetlerinin konusunu bildiğini ve bundan rahatsız olduğunu açıkça belli ediyordu.

"Hiçbir şey." dedi Max. "Yalnızca Martha ve Teresa'yla ufak bir sohbet yapıyorduk."

"Buraya benimle öğle yemeği için geldiniz Bay Walker, çalışanlarımı rahat bırakın."

Max, kadının neden rahatsız olduğunu bilmiyordu. Ancak ondan bir şeyler sakladığını görebiliyordu. Sandalyesinde yavaşça döndü.

"Kıskanacağınızı bilseydim, katılmanız için sizi de beklerdim."

Olivia onu duymazdan geldi. "Martha, yemeğe bir misafirimiz daha olacak. Bayan Montgommery teşrif edeceğini az önce bildirdi." Max'e hızlı ve kesin bir bakış daha attı.

"Çalışanlarımla mutfakta dedikodu yapmaya devam mı edeceksiniz yoksa benimle mi geleceksiniz?"

"Her ne kadar kalıp sohbet etmek istesem de size ve saygıdeğer kontese eşlik etmekten onur duyarım."

Olivia, adamın alay eden ses tonunu göz ardı ederek hızla mutfaktan çıktı.

Max, kadının arkasından salınan kalçalarına bakarken iç çekmemek için kendine direndi. Felaket başlayan günü, bundan daha iyi geçemezdi.

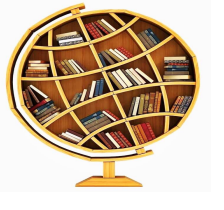

12. BÖLÜM

Kadının kibirli tavrının onu kızdırması gerekiyordu. Max, kibirli insanlardan yediği balıktan çıkan kılçık kadar nefret ederdi. Fakat bu kadının yaptığı hareketler sanki bilinçli olarak mekanik ve hissizdi. Bir '*kabuk*' diye düşündü Max. İnsanları çevresinden bilerek uzaklaştırmaya yarayan kalın bir zırh. Adına ne derseniz deyin, tamamen yapay ve gerçeklikten uzak olduğunu hissediyordu ve bunun nedenleri ciddi anlamda merakını zorluyordu.

Max zoru severdi.

Olivia Kelly'de keşfedilmemiş o gizli toprakların büyüleyici çekimini, balta girmemiş ormanların tehlikesine rağmen keşfedilmesinin vereceği zevki görüyordu. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, tıpkı sürekli saklamaya çalıştığı sarı saçları gibi içinde bir yerlerde düğümleri çözüldüğünde ipek kadar yumuşak ve hassas bir şeylerin ortaya çıkacağına inanıyordu.

Kadını en çok sinirlendiren sanırım ailesiyle ilgili konuşmalardı ve Max'in bu konuda ciddi endişeleri vardı.

Genç kadın yemek odasının uzak bir köşesinde çift kanatlı bir pencerenin önünde dışarıyı izliyordu. Kalın ciltli bir kitap, arkasındaki yüksek bacaklı antika bir sehpanın üzerinde ahşap çerçeveli bir fotoğrafın yanında duruyordu. Fotoğraf siyah beyazdı. Fotoğraftakilerin kim olduklarını tahmin etmek zor değildi. *Bay ve Bayan Kelly.*

İçeride, duvardaki eski saatin tik takları dışında çıt çıkmıyordu. Olivia, pencerenin önünde hareketsiz duruyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve hiç kıpırdamıyordu. Bu da savaş pozisyonunu aldığını gösteriyordu. *Aman ne güzel.*

Max, diğer pencerenin yanına ilerleyerek ortaya gelişigüzel bir laf attı.

"Bugün hava oldukça güzel. Sanırım mevsim normallerine en yakın olduğumuz günlerden birini yaşıyoruz. Gökyüzünde bir tane bile yağmur bulutu yok ve gün boyu da yağmayacak gibi görünüyor." dedikten sonra gökyüzünde seyrek hâlde birbirinden dağılarak ayrılan ve batıya doğru kayarcasına süzülen beyaz bulutlara ve hemen ardından Olivia'ya baktı. Tam da tahmin ettiği gibi kadın onu yok saymaya devam ediyordu.

"Görüntü aldatıcı olabilir elbette." diyerek devam etti Max. "Günün herhangi bir saatinde, sert esen bir rüzgâra kapılmamız ya da fırtınaya tutulmamız an meselesi olabilir. İnsanın Londra'da yaşayıp da yağmura hazırlıklı olmaması imkânsız."

"Gerçekten havadan sudan mı konuşacaksınız?"

Sonunda zırhında bir delik açmayı başarmıştı.

"Hava tahmini yapmak, insanları anlamaktan daha kolaydır." diyerek omuz silkti Max. "Babamdan bana geçen eski bir alışkanlık diyelim. Babamın donanma askeri olduğundan bahsetmiş miydim?"

Derin bir iç çekerek, "Hayır." dedi Olivia ve tekrar pencereye döndü.

"Sanırım tam da şu an öğle yemeği davetine pişman oldun."

"Yalnızca Tatlım'ın nerede olduğunu merak ediyordum. Genelde bahçenin bu kısmında oynamaya bayılırdı."

Kadının konuyu değiştirme ustalığına hayran kaldı Max.

"Hayvanlar anlaşmanın yolunu insanlardan daha kolay bulurlar. Eminim şu anda bizden daha çok eğleniyorlardır. Bandit başının çaresine bakabilir. Tatlım da çevreyi iyi bilen *nazik* bir ev sahibi olduğuna göre..."

"Anlaşıldı Bay Walker, sadede gelin."

"Mutfaktaki ufak sohbetten neden rahatsız olduğunu merak ediyorum. Sana çalışanlarını sorgulayacağımı söylemiştim ama sanırım asıl rahatsız olduğun şey ailenden bahsedilmesiydi."

Kadının gerilen omuzlarından doğru noktaya parmak bastığını anladı.

"Sorun ettiğim şey kahve eşliğinde çalışanlarımı sorgulama tekniğiniz değil, ailemin geçmişini neden didik didik ettiğiniz. Eğer öğrenmeniz gereken bir şey varsa bana sorabilirdiniz. Bir kâhya ve hizmetçinin ağzından laf almaya çalışmanıza gerek yok. Ancak şunu da belirtmeliyim ki sorularınızın

Shawn'ın kaybolmasıyla ya da kasamın soyulmasıyla alakalı olduğunu hiç sanmıyorum."

"Beni meraklı olmakla mı suçluyorsun?"

"Merak işinizin bir parçası Bay Walker. Ben sadece yanlış kaynakları kullandığınızı söylüyorum."

"Bizi dinlediğini biliyordum."

"Yalnızca istemeden kulak misafiri oldum."

"Ah tabii." diyerek çenesindeki kirli sakalı kaşıdı Max. "Bana rahatsız olduğun asıl meselenin ne olduğunu söylersen belki başka sefere daha dikkatli olmayı deneyebilirim. Hangi konu daha hassas bilmek istiyorum. Babanın annenden önceki evliliği mi yoksa bu evin eski sahipleri olan yaşlı çift mi?"

Olivia irkilerek, "Hiçbiri." dedi. "Geçmişi araştırmanın size ne katacağını düşünüyorsunuz anlamıyorum."

"Ne mi katacağını düşünüyorum..." Max, bir iki adım atarak Olivia'ya yaklaştı. "O kasanın orada olduğunu senden başka bu evde kimsenin bilmediğini söyledin. Bu durumda kasayı, ya yerini daha önceden bilen biri açtı ya da seni açarken gören biri. Eğer kasa babandan daha eski bir döneme aitse..."

"Diyelim ki öyle. O zaman kafanızdaki fikre göre eski sahipleri bu soygunu yapabilmek için mezardan çıkıp gelmiş olmalıydı. Komik olmayın Bay Walker. Bundan daha gerçekçi bir adam olduğunuzu sanıyordum."

"Kasayı soyanların hayaletler olmadığını ancak bir gölge gibi yakınında olduklarını bilecek kadar gerçekçiyim. Çünkü kasanın yerini bilseler dahi, ana şifre girilirken birileri izlemiş olmalı. Bu kişi aynı zamanda telefonuna erişimi olan biri. İnan bana çok gerçekçi bir adamım Olivia. Üstelik gerçeklerle yalanlar arasındaki farkı bir çırpıda anlayabilecek kadar zeki olduğum söylenir."

Olivia huzursuzca kıpırdandı.

İşte bu, diye düşündü Max. *Gizlediğin bir şeyler olduğunu biliyordum.*

"Gerçekleri gizlemek yalan söylemek sayılmaz. Her insanın kendine sakladığı bazı sırları vardır."

Akıllı kadın. Max, hafif bir gülümseme için dudaklarını kıpırdattıysa da daha fazlası için hevesli değildi. Kadına, kendini köşeye sıkıştırma fırsatı vermeyecekti.

"Belki de vardır. Ancak evindeki milyonluk kasası soyulan ve kocası kaybolan kişi ben değilim."

Olivia ona buz gibi bir bakış attı. Sert konuştuğunun farkındaydı ancak aralarındaki bazı duvarları yıkmak için güçlü vuruşlara ihtiyacı vardı.

"Öyle bir durumda olsaydım, geçmişimin kurcalanması beni rahatsız etmezdi sanırım. Burada sana yardım etmeye çalışıyorum Olivia. Bana yeterince güvenmezsen sana yardım edemem. Bir medyum değilim, dolayısıyla kasayı soyanları tahmin etmem mümkün değil. Kayıplarına ulaşmak istiyorsan benimle iş birliği yapmak zorundasın."

Uzun bir sessizliğin ardından, "Pekâlâ." diyerek soludu Olivia. Sonunda pes etmiş gibi omuzları düşmüş, gözlerindeki soğukluk yerini dalgın bakışlara bırakmıştı.

Max zaferini içinde patlayan şampanya kadehleriyle kutlamak için sabırsızlanıyordu.

"Şüpheleriniz konusunda size hak veriyorum. Kasa ben bildim bileli oradaydı. Kimin ne zaman yaptırdığını bilmiyorum ama üzerindeki kilit sistemindeki değişiklikler bizzat benim tarafımdan yapıldı. Evin eski sahiplerine gelince, kim oldukları hakkında eminim Martha benden daha çok şey söyleyecektir. İstediğiniz her şeyi ondan öğrenebilirsiniz."

"Peki, ya babanın eski karısı?"

"Annemden önce bu evin hanımı olan kadın hakkında bildiğim tek şey, asil bir soydan geldiği ve çok güzel olduğu. Bunu biliyorum çünkü kadının ünlü ressamlar tarafından çizilmiş yağlı boya tabloları yıllarca evimizin duvarlarını süslemişti. İsmi *Anabelle Wilkinson'dı.*"

"Babanın bu kadından hiç çocuğu olmadığı doğru mu?"

"Evet." dedi Olivia başını eğerek. "Uzun yıllar soyunu devam ettirecek bir erkek evlat istemişler. Ancak hangi yolu denedilerse bir türlü olmamış. Karısının sırf bu yüzden üzüntüsünden hastalanıp öldüğü söyleniyor. Babam uzun bir süre bu evde karısının anılarıyla tek başına yaşamış."

"Ve ardından annenle tanışmış."

"Evet, ama inan bana bu ilk görüşte aşk değildi. Zaten öyle bir şey var mı bilmiyorum."

Olivia bunu söylerken duygularını gizlemeyi becerememiş ve sesi sonlara doğru zayıflamıştı. Max, onun zorlukla yutkunabildiğini ve gözyaşlarıyla güçlü bir savaşa girdiğini fark etti.

"Bir erkek evladın yerine bir kızının olması ve ölen karısının ardından yeni bir eşe sahip olmasının Richard için ne kadar zor olduğunu tahmin etmek zor değil."

"Annem için de aynı şekilde zordu ve tabii kızı olarak benim için de. Artık istediğiniz bilgilere sahip olduğunuza göre bunlarla ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Ah çok şey, diye geçirdi içinden Max. En azından artık ona neden *Buzlar Kraliçesi* dendiğini ve bu evde yaşadığı süre boyunca yalnızca prenseslere özgü bir hayat sürmediğini görebiliyordu. Bu bilgilerle ne yapacağını ise ona zaman gösterecekti.

"Aklımda birkaç fikir var elbette ama emin olmadan size söylemeyi düşünmüyorum."

Olivia, bıkkınlıkla iç geçirdiği sırada kapı vuruldu ve Betty kapıda göründü. "Bayan Montgommery geldiler efendim, büyük salondalar."

"Hemen geliyorum. Martha'ya sofrayı hazırlamasını söyler misin? Gümüş takımları ve geçen yıl Hong Kong'dan aldığımız porselenleri çıkarmasını iste. Masada en ufak bir kusur görmek istemiyorum yoksa kontesin dilinden kurtulamayız."

"Peki, efendim."

"Bayan Montgommery varken hâlâ yemeğe kalmayı düşünüyor musunuz Bay Walker? Yoksa teklifimi başka bir güne mi ertelemek istersiniz?"

Max, kadının bir anda değişen ruh hâline, yani kederden otoriteye geçiş hızına hayran kalırken kurnazca gülümsedi.

"Mutfaktaki o nefis kokular burun deliklerimi taciz ettikten sonra mı? Bu fırsatı hayatta kaçırmam. Üstelik sevgili kontesin beni gördüğüne sevineceğine hiç kuşkum yok."

Yemekte her şey kusursuzdu. Masaya üstü işlemeli zarif beyaz bir masa örtüsü serilmiş, üzerine aynı işlemeden keten peçeteler, zarif yemek takımları ve tanesi bir şişe *Merlot* ile eş değer çatal bıçaklar yerleştirilmişti.

Aperitiflerden ara sıcaklara, salata ve tatlılardan meyveli jölelere kadar yok yoktu masada. Max, İtalyan usulü hazırlanmış makarnasından ve iyi marine edilmiş biftekten bir porsiyon daha alabilmek için uzandığı sırada karşısında oturan iki kadınla göz göze geldi. Kadınlar ona başının arkasında bir çift boynuzu çıkmış gibi bakıyorlardı.

Belli ki açlığını görgü kurallarının arkasına gizlemeyi becerememişti. Ancak konu yemek olduğunda Max, kibarlık edemeyecek kadar aç olurdu. Dağlık bölgelerde girdiği zorlu görevlerde, bazen günlerce açlık ve susuzlukla ölümün eşiğine gelmiş biri olarak önüne konan her nimetin tadını çıkarmayı uzun zaman önce öğrenmişti. Bu yüzden yemeğini paylaşmayı bilse de asla yavaş yemeyi bilmezdi.

Yaşlı kontes onu gördüğünde şaşırmış olsa da bir şekilde soru sormamıştı. Yemek salonuna gelene kadar ayaküstü yaptıkları kısacık sohbette Max, kontesin Olivia'nın evine yaptığı bu zamansız ziyaretin asıl sebebini öğrenememişti.

"Özür dilerim." diyerek geriye yaslandı Max. "Her şey o kadar lezzetli ki kendimi durduramıyorum."

"Sen bize aldırma." diyen yaşlı kadın elini havada şöyle bir salladı. "Bana ölen kocamı hatırlatıyorsunuz Sör Walker. O da sizin gibi iştahına çok düşkün biriydi. Açlığına asla dayanamaz, sofraya oturduğunda ağırlığınca yer ve masada ne var ne yoksa silip süpürürdü."

Max rahat bir şekilde arkasına yaslandı.

"Kocanızı sevdim hanımefendi. Belli ki iyi yemekten anlıyormuş. Tanrı insanı açlıkla sınamaktan korusun." diyerek yemeğinden bir çatal daha aldı. "Peki, ya siz Olivia, size de kocanızı hatırlatıyor muyum?"

Olivia, ani soru karşısında gerilerek Max'e ters bir bakış attı.

"Hayır, Bay Walker. Eşim Bay Bennett nezaket kurallarına olduğu gibi sofra adabına da önem verir."

"Buna hiç kuşkum yok." diyen Max alayla ekledi. "Eminim size hak ettiğiniz nezaketi ve inceliği gösteriyordur."

"Kocam diye söylemiyorum ama Shawn çok kibar ve kadın ruhundan anlayan bir adamdır."

İkisinin arasındaki bakışma elektrik yüklüydü ve bir anda havada çatırdamaya dönüşmüştü ki yaşlı kadın durumdan şüphelenerek araya girdi.

"Kocandan bahsetmişken o nerede Olivia?"

Olivia, ne diyeceğini bilemeyerek bir süre bekledi. "Nerede olacak, şeyde, iş seyahatinde elbette."

"Hâlâ geri dönmedi mi?"

"Sanırım işleri tahmin ettiğinden fazla uzadı."

Yaşlı kadının bakışlarından ikna olmadığı belliydi ancak tuhaf bir şekilde yemeğine devam etti.

"Aslında sizinle burada karşılaşmayı hiç beklemiyordum Bay Walker." diyerek bu kez Max'e döndü. "Olivia'yı şirkette bulamayınca evini aradım fakat asistanı bir misafiri olduğundan bahsetmemişti."

"Benim ziyaretim de sizinki gibi ani oldu efendim." Max, çatalına taktığı makarnayı tek nefeste içine çektiğinde yanakları içine çökerken Olivia'nın buruşan yüzündeki tiksinti ifadesini keyifle izledi. "Bayan Bennett ile küçük bir iş meselemiz vardı."

"Siz birlikte mi çalışıyorsunuz?" Yaşlı kontes, bu kez soruyu Olivia'ya sormuştu.

"Ne yazık ki ufak tefek pürüzler dışında hâlâ anlaşma aşamasına varabilmiş değiliz." diyerek araya girdi Max. "Bayan Bennett insanlara güvenmek hususunda oldukça ketum biri."

Olivia tabağındakileri yavaşça yemeye gayret ederken zorlama tebessümlerinden birini kontese göstermeyi de ihmal etmedi. Kadının bir şeylerden şüphelendiği belliydi. Olivia, öğlen yemeğini ikisiyle yemenin iyi bir fikir olmadığını fark etmişti ancak durumu kurtarmaktan başka çaresi yoktu.

"Siz de ticari konularda Olivia'dan destek alıyor musunuz Bay Walker?" Kontesin sorusu Max'i şaşırttı.

"Pek anlayamadım efendim?"

"Olivia'nın gelir idaresi konusunda uzman bir kadrosu var. Rahmetli kocamdan sonra elimdeki kısıtlı birikimi geliştirmemde bana çok yardımcı oldu. Konu para idaresine gelince akılcı çözümleri olduğuna bizzat şahit

oldum. Sizin de bu konuda Olivia'dan yardım alıp almadığınızı merak ediyordum."

"Bunu bilmiyordum." Max, tabağındaki son parçayı da ağzına attıktan sonra arkasına yaslandı. "Hem bu konuda yardıma ihtiyacım olacağını pek sanmıyorum. Hayatta idare etmeyi beceremediğim kadar çok param olmadı hiç. Ancak Bayan Bennett'in bir imparatorluk yönettiği düşünülürse her konuda olduğu gibi finans konusunda da ne kadar titiz olduğunu tahmin etmek zor değil."

"Kesinlikle size katılıyorum Bay Walker. Çocuk denilebilecek yaştan itibaren çok büyük bir sorumluluğun altına girdi Olivia. Çalışkanlığı, azmi ve disiplin kurallarıyla etrafındakileri yönetmeyi başarabilen nadir kadınlardan biridir."

"Beni onurlandırıyorsunuz kontesim."

Olivia'nın yanaklarının rahatsızlık hissiyle pembeleşmesi Max'i mest etmişti. Tüm gün o güzel noktalara hiç bıkıp usanmadan bakabilirdi. Ah, bir de şu şirretlik derecesinde dikbaşlılığı olmasaydı.

Çatalıyla oynadığı yemeğinden zorlukla yerken Max'e özellikle bakmıyordu. Yaşlı kadının övgülerinden rahatsız olmuş, karşısında âdeta utangaç küçük bir kız çocuğuna dönüşmüştü.

"Her kelimesini hak ediyorsun canım. Rahmetli büyükannenle kardeş gibi olmamızın getirdiği bir kayırma değil bu. Sen başarının anahtarını insanlara olan saygından alıyorsun. Öyle değil mi Bay Walker? Siz ne düşünüyorsunuz?"

Max önce boğazını temizledi, ardından keten peçetesine ağzını silerek, "Haklısınız efendim." dedi. "Bayan Bennett ile kısa süre önce tanışmış olmamıza rağmen, onun disiplini ve kuralcılığından etkilendiğimi söyleyebilirim. Sanki programlanmış bir makine gibi öyle değil mi?"

Max'in sataşmasını fark eden Olivia, hızla başını kaldırıp ona baktı.

"İş dünyasının zorluklarını bildiğinizi hiç zannetmiyorum Bay Walker. Güçlü olmak için bazen insanların gözünün yaşına bakmamayı öğrenmeniz gerekir."

"İyi bir tüccar olduğumu unutuyorsunuz. Öte yandan ticaret yaparken insani yanlarımızı da kaybetmemek gerektiğini düşünüyorum. Biraz samimiyet ve iletişim size hiçbir şey kaybettirmez."

"Samimiyet gevşekliği, gevşeklik de beraberinde hataları getirir. İnsanlarla aramda belli mesafeler tutmayı tercih ederim."

"Bu yüzden kaybedebileceğinizi hiç düşündünüz mü peki?"

"Neyin tartışmasını yaptığımızı biri bana anlatabilir mi?" Yaşlı kadının merakı ortamı bir anda sessizleştirdi. "Burada neler dönüyor bilmek istiyorum." diye devam etti kontes.

Uzayan sessizliğin ardından konuşmaya ilk Max başladı. Olivia'nın cevap veremeyecek kadar sinirli olduğunu, avucunda öfkeyle buruşturup durduğu peçetesinden anlamıştı.

"Önemli bir şey değil hanımefendi. Siz gelmeden önce küçük bir tartışmanın eşiğindeydik. Sorunu hallettiğimizi sanıyordum, belli ki yanılmışım."

"Üzgünüm ama Bay Walker bazen haddini aşıyor."

"Ben mi?" diyerek hayretle kendini işaret etti Max. "Ben şimdi ne yaptım ki? Tanrı aşkına lütfen bunun doğru olmadığını söyleyin efendim. Siz şahitsiniz. Bir kusurum olduysa-"

"İkiniz de kesin artık!"

Yaşlı kadın, ikili sükûnete bürünüp sandalyelerinde büzüşene kadar onlara ters ters bakmaya devam etti. Ardından peçetesini masaya bırakarak sert bakışlarını ikisinin arasındaki boşluğa dikti. Başka zaman olsa kafasının şiştiğini söyleyebilirdi ancak böyle güzel bir tartışmayı seyretmeyeli yıllar olmuştu. Bıraksa ikisinin de sabaha kadar atışacağını biliyordu.

Tıpkı rahmetli kocasıyla yaptıkları gibi.

Eğer evli bir çift olsalardı bu münakaşanın sonu kesin yatakta biterdi.

Aklında dolanan muzip görüntülerle küçük bir iç çekti. Birbirlerine ne kadar yakışsalar da Olivia başka bir adamla evliydi. Yine de ikisinin de farkında olmadıkları şey, aralarında dokunsanız çarpılacağınız türden bir elektrik olmasıydı.

"Sizin gibi iki aklı başında insana böyle tartışmak yakışıyor mu hiç? Olivia, büyükannen görseydi hakkında ne düşünürdü?"

Olivia, sessizliğini korudu ancak kirpiklerinin altından Max'e ölümcül bakışlar atmaya devam ediyordu. Max ise karnı doymuş miskin bir kedi gibi onu süzüyordu.

"Bayan Montgommery haklı. Üzerine fazla gittim galiba. Bazen cidden haddimi aşarak çekilmez bir adam oluyorum. Yemek davetiniz için teşekkürler."

Max, sandalyesini iterek ayağa kalktığı sırada içeri Betty girdi. Genç kadının cildi solmuş, bedeni bir yaprak gibi titriyordu.

Olivia ayağa kalktı. "Bir şey mi oldu Beatrice?"

"Efendim, kapıda polis olduklarını söyleyen iki adam var ve sizinle görüşmek istiyorlar."

"İzninizle." Olivia kapıya doğru yürürken Max, "Sizinle geliyorum." diyerek peşine takıldı.

Dış kapıya vardıklarında iki sivil giyimli memur onları bekliyordu. Uzun boylu ve kalıplı olanı bir adım öne çıkarak, "Bayan Bennett?" diyerek hafif bir baş selamı verdi.

"Buyurun benim."

"Ben dedektif Webster, bu da ortağım Morris. Bizimle merkeze kadar gelmeniz gerekiyor."

Adamların kimliklerini kontrol eden Max, "Konu nedir?" diye sordu.

Adamlar birbiriyle bakıştıktan sonra, "Bir soruşturma davası." dedi Webster. "Daha fazla bilgi veremeyiz. Avukatıysanız birlikte gelebilirsiniz."

"Hayır, değilim."

"O hâlde hazırsanız hemen gidelim Bayan Bennett."

Olivia kararsızlık ve biraz da korkuyla Max'e baktıktan sonra başını yavaşça salladı.

"Betty, şapkamı ve çantamı getirir misin hemen?"

Max aradaki boşluğu fırsat bilerek Olivia'ya doğru yaklaşıp kulağına eğildi.

"Sakın korkma." diye fısıldadı. "Bana güven. Hiçbir şey olmayacak."

Olivia'nın teninden bir ürperti dalgası geçmişti. Adamın güven veren gözlerine uzun süre baktıktan sonra yumuşak bir baş hareketiyle onayladı. Betty geldikten hemen sonra, ondan kontese özürlerini iletmesini istedi.

Polis arabasının arka koltuğuna oturduğu sırada Max çoktan gitmişti.

13. BÖLÜM

Saatine en son baktığından bu yana yalnızca otuz üç saniye geçmişti. *Kahrolası otuz üç saniye.*

İçinde iki metal sandalye ve masadan başka hiçbir şey bulunmayan, bayat kahve ve ter kokan bu odada tamı tamına, bir saat yirmi iki dakika ve otuz üç saniyedir bekletiliyordu. Zamanla bir problemi yoktu. Ne kadar bekleyeceğini bilmemek canını sıkıyordu o kadar.

Adamlar onu buraya getirirken en ufak bir açıklama bile yapmamışlardı.

Canı sıkılmış ve susamıştı. Duvarları çakıl taşı renginde olan penceresiz oda rahatsızlık derecesinde sıcaktı.

Elini ensesine götürüp sıkışan kaslarını ovarak kendini rahatlatmaya çalıştı. Şapkasını ve ceketini çıkaralı çok olmuştu. Ancak bir kâğıt mendil sererek oturabildiği, üzerinde kusmuk lekelerine benzer izler olduğunu düşündüğü sandalyenin arkasına asmak yerine, katlayarak kucağına koymayı tercih etmişti. Böyle yerlerin temizlik konusunda pek hassas olmadıklarını biliyordu. Kendisinden önce buraya kim bilir hangi mahkûmu getirmişlerdi. Olivia'nın midesi bu düşünceyle bulanmaya başladı.

Evet, ona yaptıkları buydu...

Ortada hiçbir sebep yokken ona resmen suçlu muamelesi yapıyorlardı.

Havalandırma deliklerinden esen serin havanın yanında gelen toz zerrecikleri ona buna benzer bir odada geçirdiği saatleri hatırlatıyordu.

Yıllar önce...

Karanlık bir barda, hiç tanımadığı insanlarla kederini içkiyle boğmaya çalıştığı saatlerin bedelini ödetmişlerdi ona.

Olivia, arkadaşlarının arasında kendini güvende ve mutlu hissetmişti. Yalnız olmadığını bilmek ve kuralların dışına çıkmak ona tuhaf bir tatmin

hissi veriyordu. Yetiştirilirken uyması gereken kuralların hiçbiri artık yoktu. Kurallar ailesini bir arada tutmaya yetmemişti ve onların ölümünü de engelleyememişti. Hepsi boşuna diye düşünüyordu. Kaybedeceği ne kalmıştı ki?

En son hatırladığı kendinden büyük bir adamla yaptığı ateşli danstı. Adamın dokunuşları ona kendini yetişkin gibi hissettirmiş, şerit şeklinde karanlığı bölen renkli ışıkların altında kendinden geçmişti. O an tek düşünmek istediği yalnızca genç ve güzel bir kadın olduğuydu. Arzulanabilir olduğu... İstekleri ve zevkleri olduğu... Ailesinin ve dolayısıyla cemiyetin seçtiği ve yaşamak zorunda bırakıldığı hayat yerine kendi seçimleri olduğu.

İşe yaramaz bale ve piyano derslerinin, gittiği leydilik okulunun canı cehennemeydi.

Başı bir dönme dolaptaymış gibi dönüyor, midesini dolduran alkol, yabancıyla tenleri birbirine değdikçe kanını kaynatıyordu. Kendi adını bile hatırlayamayacak kadar sarhoş olmuştu ya da öyle sanıyordu. İlk üç bardaktan sonrasını saymayı bırakmıştı.

Sadece unutmak istiyordu. Bir defa olsun atacağı hiçbir adımın sorumluluğunu almak zorunda kalmayacaktı.

Tanrım, ne kadar da aptaldı.

Yabancı bir adamın dudakları boynunda, göğüslerinin üzerinde hoyratça dolanırken hata yaptığını fark etmişti. Gerçeklik bir anda zihnine bir çekiç gibi inerken ayık kalabilen tarafları ona kaçması için yalvarıyordu.

Çırpınmıştı. Karşı koymuştu. Kendini güçlü hissettiği bir anda adamın kollarından kurtulmayı denemişti fakat adam çok güçlüydü. Şehvete duyduğu açlıkla onu ağırlığının altında ezerek manipüle etmeye çalışıyordu. Kükremeyi andıran hırıltıları ve alkol kokan nefesi hâlâ kulaklarındaydı.

Olivia direnmeye devam etmişti. Korkuyordu. Yaşadığı panik ve dehşet yüzünden kalbi patlayacak gibiydi. Tecavüze uğramak üzereydi. Bekâretini hiç tanımadığı bir adamla, ucuz bir bar köşesinde böylesine zalimce kaybetmek istemiyordu. Ona '*Hayır*' diye yalvarmışı. *Yapma*! Ama adam onu dinlemiyordu.

Adam etini ısırıyor, yalıyor, kıpırdandığı zaman da küfredip çimdikliyordu. Olivia hıçkırıklarını tutamıyordu. Titreyen parmaklarına değen yarısı dolu içki şişesine can simidi gibi yapışmış ve hiç düşünmeden adamın kafasında parçalamıştı.

Sonrası çok hızlı olmuştu. Bilmediği yollardan çıkışı bulmaya çalışmıştı. *Ağlıyordu.* Tüm vücudu yaşadığı sarsıntıdan dolayı zangır zangır titriyordu.

Tek yapabildiği yarı çıplak hâlde soğuk zeminde koşmaktı.

Bulduğu ilk kapıdan çıktığı anda flaşlar yüzünde patlamıştı.

Mikrofonların ve sorulan iğrenç soruların arasında bindiği bir taksiyle oradan kaçmıştı.

'*Tek bir hata*' dedi kendi kendine. Uzun bir süre herkesin günlerce ondan bahsetmesine sebep olan aptalca bir hataydı. O gecenin sabahında bir daha asla kendini kaybetmemeye yemin etmişti. Hayatında neyle karşılaşırsa karşılaşsın kontrolünü bir daha asla yitirmeyecekti. *Kelly* soyadını gururla taşıyacak ve ailesinin hak ettiği gibi bir evlat olacaktı.

Derin bir iç çekerek içinde olduğu ana geri döndü. Dikkatini yeniden tırnaklarına, elmas saatinin kayışına ve masanın yıpranmış köşelerine vermeye çalıştı.

Buraya sorguya çekilmek için getirildiğini biliyordu. Sinir sistemini altüst etmek için bekletildiğini, tek bir çıplak ampul ile yarı yarıya aydınlatılmış kutu gibi odaya tıkılmasının, odanın bir duvarını kaplayan aynalı camın ve teklif ettikleri çamur gibi kahvenin sebebini de. Ama ne için olduğunu bilmiyordu. Yalnızca Shawn ile ilgili olduğunu söylemeleri bile onu diğer şeylerden daha çok geriyordu.

Kapı bir anda açılınca boşta bulunarak yerinde sıçradı. Gelen polis memuru Webster'dı. Hemen arkasında ise kolunun altında katlanır bir sandalye taşıyan ortağı Morris duruyordu.

"Beklettiğimiz için üzgünüm Bayan Bennett." dedi Webster. İri telli saçları yağdan koyulaşmış, kahverengi gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırmıştı. Elinde kırmızı kaplı plastik bir dosya tutuyordu.

"Bazı araştırma sonuçlarının gelmesi biraz uzun sürdü. Umarım beklerken fazla sıkılmamışsınızdır."

Adi herif bir de soruyor muydu?

Olivia, kollarını sıkıca birleştirip arkasına yaslanırken iki adamın yüzündeki ifadeyi ciddiyetle inceledi. Kısa boylu olan Morris amirine göre -*Webster amiri olmalıydı*- daha sessiz ve yüzü ifadesizdi. Sandalyeyi açarak kendine oturma alanı oluşturduktan sonra, cebinden çıkardığı bir kayıt cihazını çalıştırıp masanın üzerine yerleştirdi.

"Umarım vaktimi boşa harcamıyorsunuzdur. Saatlerdir burada oturmuş sizden bir açıklama bekliyorum. Artık bana neler olduğunu anlatacak mısınız?"

"Kafanızda yüzlerce soru olduğundan eminim Bayan Bennett, merak etmeyin. Hepsine cevap vereceğiz. Ama önce sizin bazı cevaplar vermeniz gerekiyor."

"Buraya ne sebeple getirildim ve bunun kocam Shawn ile ne ilgisi var bilmek istiyorum. Ona bir şey mi oldu?"

Webster, tam karşısındaki sandalyeye rahat bir pozisyonda oturduktan sonra ellerini kavuşturdu. Şüpheyle kısılan karanlık gözlerini Olivia'ya dikmiş, sanki ruhunu bedeninden sıyırıp atmaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Korkutucu değildi. Olivia bir an bile adamdan korktuğunu hissetmedi.

"Neden kocanıza bir şey olduğunu düşündünüz?"

"Çünkü insanların polis merkezlerine ödül dağıtılmak için çağırılmadıklarını biliyorum. Ya ona bir şey oldu ya da bir şey yaptı."

"Ama ilk tercihiniz ona bir şey olduğuydu."

"Öylesine bir soruydu."

"Bence hiç de öylesine sorulmuş bir soru değildi. Bana eşinizi en son ne zaman gördüğünüzü söyler misiniz?"

"Bu ne saçma bir soru böyle."

"Siz soruya cevap verin ve lütfen doğruyu söyleyin."

"Yalan söylemek için hiçbir sebebim yok. Yaklaşık üç haftadır onu görmüyorum."

"Peki, nerede olduğunu bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Yani kayıp mı?"

"Kayıp olduğunu düşünmüyorum. Belki uzaklaşmak için gitmiştir."

"Onu en son nerede görmüştünüz?"

Olivia cevap vermek için kısa bir anlığına duraksadı. "Düğün gecemizde. Gece yarısından önce balayı süitimizde görüştük."

İki adam sessizce bakıştı. "Sonra ne oldu?"

"Hemen geri döneceğini söyledi ve gitti."

"Kavga mı etmiştiniz?"

"Hayır."

"Size gideceği yeri söyledi mi?"

"Hayır."

"Bir adam neden düğün gecesi gelinini otel odasında bir başına bıraksın ki?"

"Hiçbir fikrim yok inanın."

"Sonra ne yaptınız? Onu aramadınız mı? Yani belki de başına bir şey gelmişti. Bir kaza mesela? Polise haber verdiniz mi?"

"Tüm gece geri dönmesini bekledim. Başka ne yapabilirdim ki? Düğün gecemizdi. Aradığımda cep telefonu kapalıydı. Ona ulaşabileceğim her yere baktım. Tüm şehri arattım. Hastaneler, karakollar, terminaller, havalimanları... Fakat hiçbir sonuç alamadım."

"Neden polise gitmediğinizi sorabilir miyim?"

"Geri döneceğini düşündüm. Döneceğinden emindim."

"Ama dönmedi. İnsanlar kaybolan köpeklerini bile yirmi dört saat dolmadan polise bildirirler Bayan Bennett."

Olivia derin bir nefes aldı. "Bu aklıma gelmediği için değildi Bay Webster. Kendimce nedenlerim vardı."

"Bize de anlatır mısınız neymiş o nedenler?"

"Bakın tüm sorularınıza yanıt verdim artık Shawn'a ne olduğunu öğrenebilir miyim lütfen?"

"Anlatacağız. Ama önce onu gerçekten aradığınızı bize ispatlamalısınız."

"Bu da ne demek böyle?" Olivia öfkeyle sırtını dikleştirdi. "Onu aramak için elimden gelen her şeyi yaptım. Özel bir dedektif bile tuttum."

Webster ortağına bakarak hafifçe gülümsedi. Gülüşü ancak avını yemeden önce etrafından dönen bir yırtıcınınki kadar samimiydi.

"Demek Birleşik Krallık'ın emniyet güçlerine başvurmak yerine bir özel dedektif kiraladınız."

Olivia, bu konuşmadan gittikçe sıkılmaya başlıyordu. Kollarını çözerek hafifçe öne eğildi.

"Tercihlerimden dolayı beni suçlamak istiyorsanız hiç durmayın. Burası özgür bir ülke Bay Webster. Üstelik itibar ettiğim kişi eski bir istihbarat

ajanıdır. Güvensizliğimle emniyet teşkilatınızın egosunu zedelediysem kusura bakmayın."

Webster bozulduysa bile belli etmedi. "Her neyse." diyerek sataşmayı görmezden geldi. "Peki, dedektifiniz kocanız hakkında ne gibi şeyler buldu?"

"Ne yazık ki hiçbir şey."

"Anladığım kadarıyla tuttuğunuz dedektifin size pek yararı dokunmamış. Ama biz kocanızı bulduk."

"Buldunuz mu?" Olivia'nın ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Shawn'ı buldunuz mu? Nerede? Nasıl?"

"Aslında bunu bize sizin söylemenizi umuyorduk."

"Ben... Anlayamıyorum."

Webster dosyasından birkaç fotoğraf çıkardı ve Olivia'ya göstermeden önce elleriyle üstünü kapattı.

"Bu sabah saatlerinde Thames Nehri'nin Blackwall Tüneli'ne yakın bir yerde kıyıya vurmuş bir erkek cesedi bulundu."

"Ceset mi?"

"Otuzlu yaşlarının ortalarında siyah saçlı ve uzun boylu beyaz bir erkek. Üzerinden kimlik çıkmadı. Adli tıpa gönderilmeden önce yapılan ilk incelemede, uzun süre önce suya atıldığı ve atılmadan önce başından aldığı sert bir darbeyle yaralandığını öğrendik. Cesedin haftalardır suda sürüklendiğini düşünüyoruz. Ne yazık ki nehir suyu ve balıklar yüzünden bedeni tanınamaz hâle gelmiş. Üzerindeki pahalı smokinden geriye kalanlar da öyle."

"Yani siz şimdi onun Shawn olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bu imkânsız."

"Bunu bir bakışta söylemenin imkânsız olduğunu biliyoruz elbette. Yine de fotoğrafları görmeden önce belirtmek zorundaydım."

Adam fotoğrafları Olivia'nın görebileceği şekilde, yan yana masaya dizmeye başladı.

Fotoğraftaki adamın yüzü gerçekten de tanınmayacak hâldeydi. Tüm bedeni çamurla kaplanmıştı. Giysileri paramparçaydı. Dudak, kulak ve yanaklarından kesikler ve kopmuş et parçaları sarkıyordu. Gözlerinin olması gereken yerde iki siyah çukur açılmıştı.

Mide bulantısını daha fazla bastıramamaktan korkuyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp başını hızla çevirerek ağzına gelen acı safrayı yutmaya çalıştı.

"Aman Tanrım."

"Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ancak Bay Bennett'i tespit edebilecek tek yakını sizsiniz. Onu tanıyabildiniz mi?"

Olivia güçlükle başını iki yana salladı. Adamın değil Shawn'a, insana benzeyecek yeri bile kalmamıştı. Şişmiş ve morarmış bedene biraz daha bakarsa her an kusacaktı.

"Anlıyorum." dedi adam. Fotoğrafları toplayarak kaldırdı ve dosyanın içinden şeffaf bir naylon poşet çıkardı. "Bunu ilk denemede tespit etmek epey zordur."

Olivia sonunda derin bir nefes alarak, "Onun Shawn olduğunu nasıl söyleyebilirsiniz?" diye sordu. Sesi artık öfkeli çıkıyordu. "Tüm bu saçmalıkları önüme çıkarmadan önce neye dayandığınızı bana söyleyecek misiniz artık? Bu adamı yalnızca pahalı bir smokin giydiği için kocama benzettiyseniz..."

"Elbette bu cesedin Bay Bennett'a ait olduğuna dair şüphelerimizin dayandığı gerekçelerimiz var Bayan Bennett. Size nasıl ulaştık sanıyorsunuz?"

Webster, küçük naylon poşeti Olivia'ya uzattığında, genç kadın avucuna aldığı metal parçaya dehşetle baktı. *İşte bu çok tanıdıktı.*

"Bu yüzüğü tanıdınız mı?"

Dedektif, Olivia'yı köşeye sıkıştırmanın keyfiyle neredeyse sırıtacaktı.

"Bu yüzük... Bu, Shawn'a düğün günü taktığım alyansa çok benziyor." İçinde yazan yazıları daha iyi görebilmek adına metali ışığa doğru kaldırdı.

Olivia & Shawn

BENNETT

Sonsuza Dek

"Yüzük üzerindeki ceketin iç cebinden çıktı. Cesedin haftalardır akıntıda sürüklendiğini varsayarsak, orada o kadar süre kalmış olması bile mucize. Elbette emin olamadığımız bazı noktalar var. Eğer yüzük, parmağında olsaydı her şey daha kesin olurdu. Bu yüzden cesedi sizin teşhis etmeniz gerekiyor."

Olivia boğazındaki yumruyu zorlukla giderebildi. Gözleri hâlâ üzerinde lekeler olan altın yüzükteydi. Cesedin Shawn'a ait olup olmadığını bilmiyordu ama bu kesinlikle ona taktığı yüzüktü.

"Bu onun yüzüğü fakat cesedin Shawn'a ait olduğundan nasıl emin olabilirim ki?"

"Siz onun eşisiniz. Elbette bildiğiniz bazı özellikleri, mesela vücudunda belirgin bir yara izi, ben ya da dövme olmalı. Hatırlamaya çalışın."

"Ben... Ben gerçekten bilmiyorum. Belki de yüzüğü kaybetmiştir ve onu bu adam bulmuştur. Olamaz mı?"

Genç kadın altüst olmuştu. Shawn'ın o gece cep telefonundan kurtulduğu gibi yüzüğü de fırlatıp attığını düşünüyordu. Ama yine de... Ya gerçekten doğruysa? Ya bu adam kocasıysa?

"Bu da bir ihtimal tabii. Bay Bennett'i son gördüğünüzde, onunla tartışmadığınıza emin misiniz?"

Bu kez konuşan, en baştan beri sessizliğini koruyan Morris'ti. Olivia başını çevirip sertçe adama baktı. Sonra da bir şeyler söylemek üzere olan Webster'a. Ve o anda neden buraya getirildiğini anladı.

Genç kadın hızla yerinden fırlayınca sandalyesi geriye sürüklendi.

"Onu benim öldürdüğümü düşünüyorsunuz. Beni buraya bu yüzden getirdiniz. Suçlamak için!"

"Lütfen sakin olun Bayan Bennett. Sizi henüz hiçbir şeyle suçlamıyoruz." diyen Morris bir adım yaklaştı. "Daha önce de böyle olaylara defalarca şahit olduk."

"Bunu bana nasıl söylersiniz? Tanrım!" diye inledi Olivia. Başı şiddetle dönüyor, şakakları zonkluyordu. "Onun Shawn olduğundan bile emin değilsiniz. Kaldı ki o bile olsa evlendiğim adamı neden öldürmek isteyeyim ki? Bu saçmalıklara daha fazla katlanmaya hiç niyetim yok. Elinizde beni suçlayacak bir deliliniz yoksa artık gitmek istiyorum. Aksi hâlde avukatım olmadan tek kelime daha etmeyeceğim."

Olivia'nın öfkeyle parlayan gözlerine bakan iki adam, sakince birbiriyle bakıştı. Ardından Webster, dosyadan bir evrak daha çıkardı.

"Son bir soru daha. Geçmişte bir bar kavgasına karıştığınız ve bir adamı yaraladığınız doğru mu?"

Olivia'nın bedeni bir anda buz keserken aynı anda başından aşağıya kaynar sular dökülüyordu. Bu kez önüne konan dosya kendisiyle ilgiliydi.

"Hakkınızda yaptığımız küçük bir araştırmada barda bir adamla tartıştığınız ve adamı başından yaraladığınızı öğrendik. Üstü iyi kapatılmaya çalışılmış ama bilirsiniz..." dedi adam pis pis sırıtarak. "Karakolların duvarları bu tür bilgileri sızdıracak kadar şeffaftır."

"Henüz on yedi yaşındaydım." dedi Olivia. Sesi titriyordu.

"Öfkenizi sık sık kontrol edemediğiniz zamanlar olur mu?"

"Belki Bay Bennett da o gece sizi sinirlendirecek bir şeyler yapmıştı?"

"Evlenecek kadar güvendiğiniz adamın büyük bir açığını yakalamış olabilirsiniz?"

"Bu yüzden ondan intikam almak istemişsinizdir."

"Ne saçmalıyorsunuz siz?"

"Kocanız düğün gecenizden beri kayıp ama siz polise haber vermediniz."

"Belki de ona ne olduğunu biliyordunuz ama insanları yanıltmak için kocanızı arıyormuş numarası yaptınız, olamaz mı?"

"Ben hiçbir şey yapmadım." diye çıkıştı Olivia. Artık bağırıyordu.

"On yedi yaşındayken de bir şey yapmadığınızı iddia ediyordunuz."

"O adamın kafasını soğukkanlılıkla yarmıştınız Bayan Bennett. Tıpkı bu cesede olanlar gibi."

"Çünkü o bana tecavüz etmeye çalışmıştı."

Genç kadın nemli gözlerle adamın gözlerinin içine baktı. Adamların ağzını bıçak açmıyordu.

Olivia tek kelime daha edemedi. Gözleri boşlukta asılı kalırken akıtmadığı gözyaşları içlerinde parıldıyordu. İçinden derin derin nefesler almak istiyordu ancak ciğerleri kurumuş gibiydi. Yumruklarını sıkarken tırnaklarının etine gömüldüğünü hissetti.

"Daha on yedi yaşındaydım ve tecavüze uğramak üzereydim. Ben sadece kendimi savundum. Bu adam Shawn olsa da onu ben öldürmedim. Ben katil değilim!"

"Tamam, lütfen sakin olup şöyle oturun." Webster sandalyeyi düzeltip Olivia'nın oturmasını bekledi. Genç kadın ayakta dikilmeye devam ederek yüzlerine bakıyordu.

"Biraz su ister misiniz?" diye sordu diğeri.

"Sadece gitmek istiyorum."

Max, koridorda volta atarken ininin etrafındaki tehlikeyi sezen huzursuz bir aslan gibiydi. Bir o yana bir bu yana yürüdüğü zeminde neredeyse delik açmak üzereydi.

"Biraz sakin olur musun artık, başımı döndürüyorsun?"

Max bir anlığına durup Orlando'ya ters bir bakış attı. Hemen ardından volta atmaya kaldığı hızla devam etti.

"Saatlerdir içeride ne halt dönüyor bilmek istiyorum. Onu neden sorgu odasına aldılar? Neden kimse kahrolasıca bir şey söylemiyor?"

Orlando, sonunda oturduğu yerden kalkarak Max'in omzundan tutup onu durdurdu.

"Beni iyi dinle! Joana ve Linda müdürün yanındalar. Joana basın kartını kullanarak bir şeyler öğrenmeye çalışıyor. Şu anda Olivia'ya en yakın kişiler olarak ikisi de elinden geleni yapıyorlar, tamam mı? O yüzden biraz sakinleşmeyi denemelisin."

Max, ciğerlerindeki tüm havayı tek seferde boşaltarak koridorun diğer ucundaki adama baktı.

"Onun burada ne işi var peki?"

Orlando da hemen bakışlarını Olivia'nın şoförünün yanındaki adama dikti.

"Budgard'ın Linda'nın sevgilisi olduğunu söylememiş miydin? Haberi Olivia'nın asistanından öğrendiklerinde birliktelermiş. Ben Joana'yı alıp buraya gelirken o da Linda'yı getirmiş olmalı."

"O adamdan hiç hoşlanmıyorum Orlando."

"Kendini kontrol etmelisin Walker. Polis merkezleri böylesi hiddeti hoş karşılamaz."

"Tanrım, şu anda gerçek bir sigara içmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Orlando, ağzındaki sigarayı alıp çöpe atınca Max ona öldürecekmiş gibi baktı.

"Böylesi daha iyi. Şimdi rahatla."

"Neden hâlâ kimse gelmiyor? Neden kimse bir şey söylemiyor?"

"Birazdan neler olduğunu öğreniriz merak etme."

Koridorun diğer ucundan Joana ve Linda, yüzleri bembeyaz kesilmiş hâlde yaklaşırken Max sertçe yutkundu.

"Neler oluyor? Bir şeyler öğrenebildiniz mi?"

"Haberler pek iyi değil." Joana başını iki yana sallıyordu. "Bu sabah nehirde bir erkek cesedi bulunmuş."

"Onun Shawn'a ait olduğunu düşünüyorlar." diye devam etti Linda.

"Dahası..." Joana tereddüt etti. Nasıl söyleyeceğini bilemiyormuş gibiydi.

"Dahası ne Joana? Çıldırtmadan söyle hadi!"

"Walker!" Orlando'nun bariton sesi Max'i uyarmak için araya girdi.

"Sanırım ceset Shawn'a aitse ölümüyle Olivia'nın bir ilgisi olabileceğini düşünüyorlar."

"Ne? Bunlar aklını mı kaçırmış? Hemen oraya gidip..."

Orlando, Max'i kolundan sıkıca tuttu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun Walker. Bunu yasal yollardan çözeceğiz."

"Yasaların canı cehenneme! Onu ellerinde hiçbir delil yokken suçlayamazlar."

"Olivia avukatını çağırtmış." diyen Linda yüzünden susup kaldılar. "Birazdan burada olur. Ben de sizin gibi düşünüyorum Bay Walker. Ellerinde delil yok. Cesetten emin değiller. Olivia'yı yalnızca cesedin teşhis edilmesini bekleyene kadar gözaltında tutabilirler. Yakında her şey aydınlığa kavuşacaktır merak etmeyin."

"Peki, onu ne zaman görebiliriz?"

Bu kez yanıtlayan Joana oldu.

"Avukatı gelinceye kadar kimseyle görüştürmüyorlar. Ancak ondan sonra içimizden biri onunla görüşebilir. O zamana kadar dedektif Webster seninle görüşmek istiyor Max."

İşte bu harika! Max de o herifle yüzleşmeyi istiyordu.

Birkaç dakika sonra Max ve Webster, Webster'ın kendine ait ofisinde buluşmuşlardı.

Mucizevi bir şekilde adamın tüm sorularını sakince yanıtlamıştı. Askeri eğitimi sonunda bir işe yaramıştı. Adamın ajanlığına yaptığı göndermeleri öfkesine rağmen gülme isteğini bastırarak karşıladı. Anlaşılan Olivia,

polis egolarında akılda kalıcı bir tahribata yol açmıştı. Bu içini rahatlattı. Olivia'nın kendi başının çaresine bakabilecek bir kadın olduğunu biliyordu. Ancak bunu bilmek onu merak etmesine engel olmuyordu.

Tanrı biliyor ya, kocası olacak herifin ölmüş olmasını zerre kadar umursamıyordu. Fakat o orospu çocuğunun cehenneme giderken Olivia'yı da peşinden sürüklemesine izin veremezdi.

Webster ile bir süre daha bilgi alışverişinde bulunduktan sonra Max ona Shawn'ın Edinburgh'taki geçici şirketini ve Olivia'yı nasıl dolandırdığını anlattı. Ancak soyulan kasadan ve şüphelendiği şeylerden bahsetmekten özellikle kaçınmıştı.

Webster ise bulunan cesetten, fiziki özelliklerinin Shawn Bennett'a benzerliğinden ve üzerinden çıkan yüzükten bahsetti.

İşte bu çok garipti. Üzerinden cüzdan veya kimlik çıkmamıştı ama altın bir yüzük vardı.

Eğer gasp edildiyse bu saçmalıktı. Shawn olduğunu ispatlayacak tek delil neden adamın parmağında değil de cebindeydi?

Max, bir süre daha bu sorularla boğuştuktan sonra odadan çıkan Webster'ı izledi. Ona beklemesini söylemişti.

Bir süre sonra kapanan kapıdan içeri Olivia girdiğinde Max hızla oturduğu yerden kalktı.

Kadının süzülen bedeni, solgun teninde cansızlaşan gözleri onu derinden sarsmıştı.

Ona o şekilde özlemle bakması Max'in içinde bir yerleri ateşe verme isteği uyandırıyordu.

"Buradasın..."

Olivia başka bir şey söyleyemeden Max aralarındaki mesafeyi kapatarak onu sıkıca kucakladı. Onun gibi güçlü bir kadının kollarının arasında bir yaprak gibi titremesi yüreğini burkmuştu.

Olivia burnunu adamın göğsüne gömerek erkeksi kokusunu içine çekti. "Ben..."

"Hiçbir şey söyleme." diyerek onu susturdu Max. "Bırak da içinde olduğumuz boktan duruma rağmen şu anın tadını çıkarayım."

Olivia başka bir şey söylemedi. O an ona en iyi gelen şeyi yaptı. Max'e tüm benliğiyle sarıldı.

14. BÖLÜM

Bu kadar iyi hissetmemesi gerekiyordu. Basit bir kucaklaşmaya çok fazla anlam yüklemenin hiç gereği yoktu. Bu yalnızca onun içindi. Olivia için...

Kendine bunu hatırlatıp durdu Max. Ancak her ne kadar kadının tükenmişlikle ona teslim olduğunu ve kendini topladığı ilk anda da ondan hızla uzaklaşacağını bilse de o anın büyüsüne kapılmadan edemedi.

Çok güzel kokuyordu. Tahmin ettiğinden bile daha güzel. Sade, hoş ve yumuşak... Yaz günü bir çiçek bahçesinde yürümek gibiydi. Güneşin yakıcı sıcaklığı ve meltemin tatlı esintisinin aynı anda teninde gezinmesi gibi vücudunun tatlı tatlı ürperdiğini hissetti.

Dahası, kadının o güzel göğüsleri kendininkine baskı yaparken ve ince parmakları sırtını kavramışken vücudundaki değişimleri saklayamamaktan korkuyordu.

Kalp atışları bir anda hızlanmaya başladı. Göğüs kafesine vuran güçlü atışları, kadının başını yasladığı yerden duymaması imkânsızdı. Kot pantolonunun içinde ise fazlasıyla acı çekiyordu. *Tanrım!*

Olivia uzun boylu bir kadın olmasına rağmen beklediğinden daha minik ve zayıftı. Kollarının arasında âdeta kaybolmuş gibiydi. Diğer yandan, tıpkı bir yapbozun parçaları gibi birbirlerini tamamlıyorlardı.

Tutuşunu sıklaştırırken istemeyerek saçlarına doğru nefesini üfledi. Olivia bu tepki karşısında irkilerek geriye çekildiğinde ise yüzünü izlemeye devam etti. Bakışlarındaki kırılganlığa rağmen o kadar güzeldi ki.

Topuzundan kaçan birkaç saç teli dışında kusursuz görünüyordu. Bembeyaz teninde gözleri insanın iştahını açan iki bal kuyusu gibiydi. Bitkindi. Tüm enerjisi vücudundan çekilmiş, her an bir yerlere yığılıp kalacakmış

gibi görünüyordu. Yaşadıklarına rağmen yine de ayaklarının üzerinde durmayı başarabilmişti.

En çok da bu yönünden hoşlanıyordu. Dikbaşlı olmasının yanında savaşçı ve güçlüydü. Asla pes etmeyen yapısına rağmen, gerçekte öyle değildi. Kadın birine güvenmenin varlığını çoktan unutmuş gibiydi ve Max bunu ona yeniden hatırlatmaya niyetliydi.

Olivia, puslu bir rüyadan uyanmışçasına aniden irkildi. Geriye çekilip adamın kollarının arasından kurtulmaya çalıştı fakat Max buna izin vermedi.

"Rahatla." dedi iri avucuyla sırtını yavaşça aşağı yukarı okşamaya devam eden Max. "Bu sadece basit bir sarılma."

Basit bir sarılma mı? Peki, o hâlde neden Olivia kendini bir günahkâr gibi hissediyordu?

Adam bunu küstahça değil saygıyla söylemişti. Fakat içten içe yanan bakışlarında bu sarılmadan ne kadar keyif aldığı belliydi. Olivia midesinin kasıldığını hissetti. Bu his daha aşağılara inmeden önce kendini kontrol etti.

"Birine sarılmak istediğimi de nereden çıkardın? Tüm bu olanlar biraz kafamı karıştırdı o kadar."

Olivia, elleriyle adamın pazılarını sıkı sıkıya kavradığını ve ceketinin kumaşına tırnaklarını geçirdiğini fark etti.

"İyi misin?"

Max elini şefkatle yanağına koymuş, yüzüne doğru endişeyle eğilmişti. Olivia giderek kızardığını hissetti ve bu dokunuştan ateşte yanmışçasına geri çekildi.

"Şunu yapmayı kes lütfen."

"Bu sadece iyi hissetmen için."

"Eğer beni bırakırsan çok daha iyi olacağım."

"Sanırım buna hazır değilim."

Adamın içten itirafı Olivia'yı sarstı.

"Ne demek bu?"

"Tanrım, şaşkınken öyle güzel oluyorsun ki?"

Max gülümseyince Olivia'nın sinirleri daha da bozuldu. *Bu adam ona kur mu yapıyordu?*

"Bana böyle şeyler söylemeyi kesmelisin."

"Ne gibi şeyler?"

"Diğer kadınlarda işe yarayıp benim üzerimde de etkisi olduğunu düşündüğün şeyler."

"Etkilenmedin mi?"

"Hayır." *Yalancı.*

"Yazık. Hâlbuki diğer kadınlarda gerçekten işe yarıyordu."

Olivia homurdanınca Max'in erkeksi gülüşü yanaklarına yayıldı.

"En azından aramızdaki resmiyeti ortadan kaldırmakta işe yaradı ama öyle değil mi?"

Resmiyet mi? Olivia adam söyleyene kadar onunla nasıl konuştuğunun farkında bile değildi.

"Ne kadar sinir bozucu bir adam olduğunuzu söyleyen oldu mu hiç?"

"Yapma ama... Yine başa dönmekten sıkıldım artık. Hadi şu *araya mesafe koyalım* kuralına bir son verelim, ne dersin?" Max, dudaklarına doğru eğilerek konuştu. "Az öncesine kadar ne kadar iyi idare ediyorduk. Adımı söylediğinde dünyanın sonu gelmeyecek *Olivia*. Tam tersi, her şey daha kolay olacak."

Nefesi ateş gibiydi. Olivia adamın konuşurken kıpırdayan dudaklarına bakarken zorlukla yutkunabildi. Büyülenmiş gibi bakması yerine bir şeyler söylemesi gerekirdi fakat aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Onunla bu kadar yakın olmak işleri sandığından daha fazla karıştırabilirdi. Adamla arasında tutmaya çalıştığı mesafe bazı sınırları korumasını sağlıyordu. Max Walker; yaramaz bir çocuk gibiydi. Nerede, ne zaman, ne yapacağını kestiremediğiniz türden biri. Çapkın, küstah ve çoğu zaman ukalaydı. Üstelik günah kadar yakışıklı ve şeytan kadar baştan çıkarıcıydı.

Tüm bunlara rağmen adamın onun peşinden buraya kadar gelmesinden etkilenmediğini söyleyemezdi.

Olivia, aralarındaki resmiyeti uzun süre sürdüremeyeceğinin farkındaydı. Bu Max gibi bir adamla çok zordu. Fakat aradaki buzları eritirse içinde bir şeylerin çözülmesinden korkuyordu. Bu korkuyu adamı ilk gördüğü andan beri yaşıyordu.

Ninova

Onu o berbat kulübesinde terden sırılsıklam olmuş bir tişörtle, o darmadağınık hâliyle gördüğünde bile vücudunda hissettiği değişimin farkındaydı.

"Pekâlâ Walker. İstediğin gibi olsun."

Bu da bir adımdı. Max bir seferde kadına ait tabulardan fazlasını yıkamayacağını biliyordu.

Başını eğip Olivia'nın göğsünde duran eline baktı. Nemli avuç içleri gömleğine yapışmıştı ve titriyordu. Onu itmeye hazırmış ama yapamıyormuş gibiydi. İçinde yaşadığı çelişkinin farkında mıydı acaba?

Olivia, Max'den uzaklaşarak bir yere oturma ihtiyacı hissetti. Duygusal anlamda kendini allak bullak hissediyordu. Üzerindeki baskı çok fazlaydı. Tek sebebinin saatlerce süren sorgu olmadığını da biliyordu üstelik. Bu adamla aynı odada olmak bile onu yoruyordu.

"Bana içeride neler olduğunu anlat."

"Bir ceset bulunmuş."

"Evet. O kadarını öğrendim."

"Başından yaralanarak nehre atılmış. Ne zaman olduğu bilinmiyor. Tahminlerine göre aşağı yukarı on sekiz gün kadar suda kalmış. Adamın üzerinde yıpranmış bir smokin varmış. O gece Shawn'ın üzerinde olanla tıpatıp aynıydı."

"Onu gördün mü?"

"Bana fotoğrafları gösterdiler. Tanrım o kadar korkunçtu ki..."

"O muydu peki? Shawn mıydı?"

"Bilmiyorum." Olivia başını iki yana salladı. "Üzerinden kimlik çıkmamış. Emin olmam için onu morgda teşhis etmem gerekiyor."

"O olduğunu nasıl iddia ediyorlar öyleyse?"

"Cebinde nikâh yüzüğümüzü bulmuşlar. O mu değil mi bilmiyorum ama çok benziyor. Nehirde kaldığı sürede yüzü tanınmayacak hâle gelmiş. Eğer o Shawn'sa ya gerçekten ölmüşse."

Olivia başını eğerek ellerinin arasına aldı.

Max'in düşünceleri ise bambaşka bir yöne çekilmişti. Kadın hâlâ kocasını özlüyor olabilir miydi? Onunla aşk evliliği yapmışlardı ve adam ne

kadar şerefsiz olursa olsun Olivia hâlâ ona âşık olabilirdi. Bu fikir nedense canını sıktı.

"Üzüldüğün için kendini suçlu hissediyorsan bunu yapma."

"Üzülmek mi?" Olivia birden başını kaldırdı. "Açıkçası şu an hiçbir şey hissedemiyorum. Âdeta uyuşmuş gibiyim. İçeride beni kocamı öldürmekle suçladılar. Sence ne hissetmeliyim?"

"Neden seni suçlasınlar ki? Bu saçmalık."

"Shawn'ın kaybolduğunu polise haber vermediğim için benden şüpheleniyorlar. Haklı değiller mi? İtibarımı korumaya çalışırken emniyete gitmek yerine sana geldim."

"Bundan pişman olmuş gibisin."

"Bilmiyorum. Doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Başta basit bir aldatma olduğunu düşünmüştüm. Evlilikten vazgeçmiş olabilirdi. Ama sonra beni dolandırdığı ve benden çaldığı ortaya çıktı. Şimdiyse öldürülmüş olabileceği gerçeği var. Giderek daha derine çekildiğimi hissediyorum Walker. Cesedin, Shawn'a ait olduğu doğrulanırsa başım çok daha büyük bir belaya girebilir."

"Ortada bir kanıt yokken seni suçlayamazlar. Belki de o değildir."

"Şu andan itibaren benim tanıklığıma güvenmeyeceklerini bu yüzden Shawn'ın hastane kayıtlarıyla DNA'ları karşılaştıracaklarını söylediler."

"O hâlde kısa sürede gerçek ortaya çıkacaktır."

"Umarım." Olivia mekanik hareketlerle ayağa kalktı.

"O güzel kafandan neler geçirdiğinin farkındayım. İyi tanımadığım bir adamla evlendim ve bak başıma neler geldi. Keşke onu tanımak için daha çok çaba harcasaydım. Belki gözünün paramda olduğunu o zaman anlayabilirdim."

Olivia'nın gözleri bir anda nefretle karardı. "Ben evlenmek için acele karar vermedim."

"Ah sahi mi? Altı ay sence birini tanımak için yeterli bir süre mi?"

"Ne kadar bir süre gerekli öyleyse? Altı ay mı bir sene mi? Eğer yeteri kadar tanıdığını düşünerek evlendiysen, sen neden boşandın öyleyse?"

"Konu ne ara bana geldi şimdi?"

"Konuyu değiştirme de söyle hadi? Karını iyi tanımış mıydın, Bay Çok Bilmiş?"

"Bizimkisi sadece geçimsizlikti. Hem ben suçun tamamını üstlendim. Kocan gibi nezaket ve kibarlıkla karımın gözünü boyamaya çalışmadım. Çıkarı olmayan hiçbir adam da bunu yapmaz zaten. Bir şey mükemmel gibi görünüyorsa yolunda gitmeyen bazı şeyler var demektir. Bunu bu kadar geç anladığın için üzgünüm ama gözünü daha önce açmalıydın."

"Bu kadar aşağılık biri olmak zorunda mısın?"

Olivia'nın öfkeden köpürdüğünü görebiliyordu. Görünmez tırnaklarını çıkarmış, onu her an parçalayacakmış gibiydi. Kadının ne kadar sarsıldığını görebiliyordu ve onu ne kadar üzdüğünü de. Ama bunu yapmak zorundaydı. Sarılmanın işe yarayacağını düşünmüştü ama belli ki yanılmıştı. Olivia hiç istemediği bir yere doğru sürükleniyordu. *Çaresizliğe.*

"O adamın sana yaptıklarından daha aşağılık olamam sanırım."

"Tanrım, sen... Sen tam bir baş belasısın. Senden de en az Shawn'dan olduğu kadar nefret ediyorum. Hatta dünya üzerindeki tüm erkeklerden nefret ediyorum. Eğer ölmediyse bile onu şu anda bulup kendi ellerimle gebertmek istiyorum o yüzden benden uzak dur Walker."

"Sakin ol şampiyon. Bu zevki paylaşabiliriz." Max, ona bir adım yaklaştı. *Tabii başka zevkleri de.*

Hedefi on ikiden vurmanın sevinciyle gülümsüyordu. Kadının öfkelenmesi hoşuna gitmişti. Bu hâlini çaresizliğine tercih ederdi.

"Sen neden gülüyorsun şimdi? Ben burada birini öldüreceğimi söylüyorum ve sen gülümsüyor musun?"

"Sevgili Olivia. İnan bana öfke umutsuzluktan çok daha güçlü bir histir. Seni hayatına ve hedeflerine bağlar. Her şey ortaya çıktığında eğer hâlâ hayattaysa bile inan bana Shawn o nehirde çürümediğine pişman olacak."

Olivia, nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Hangi ara bu kadar öfkelenmiş ve nefes nefese kalmıştı hatırlayamıyordu. Bu adam onun tüm dengesini altüst ediyordu.

"Şimdi kendini nasıl hissediyorsun?"

"Tuhaf ama daha iyi."

"Güzel."

Olivia gözlerini kırpıştırıp baktı. Üzerindeki gerilimin çoğunun vücudundan su gibi akıp gittiğini anlayınca buna inanamadı.

"Bunu bilerek mi yaptın?"

"Kavga etmek insanı canlı tutar. Kapıdan içeri girdiğinde ölü balık gibiydin."

"Hayır, değildim."

"Münakaşa süremiz doldu tatlım. Hadi şimdi o güzel kıçını kaldır da şu lanet yerden bir an önce çıkalım. Daha teşhis etmemiz gereken bir ceset var."

Olivia'nın gözleri duyduğu sözler karşısında büyürken Max, onu belinden kavrayarak odadan sürükledi.

Aradaki resmiyetin ortadan kalkmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. Adamın edepsiz ağzı devreye girmişti işte. En kötüsü de tüm bu karmaşanın tuhaf bir şekilde hoşuna gitmesiydi. Max Walker gerçekten çok tuhaf yöntemleri olan biriydi.

19 No'lu Adli Tıp Laboratuvarı şehrin karşı kıyısında ve Lambeth Caddesi üzerindeydi. Olivia, avukatı yerine yanında Max'in gelmesinde ısrar etmişti.

Yolculuk esnasında dedektif Webster ve Morris onlara eşlik ediyordu. Olivia, camdan dışarı bakarak gergin olduğunu gizlemeye çalışıyordu. Ancak yayaların oluşturduğu kalabalık grupları izlemek de zaman zaman sıkışan trafikte sürücülerden duyduğu küfürleri dinlemek de dikkatini dağıtmaya yetmiyordu bir türlü.

Elleri buz kesmişti. Avucunda sıkı sıkıya tuttuğu çantasının sapı gerginlikten her an kopabilirdi. Sürekli konuşup onu sinir etmesine alıştığı Max'in suskunluğu onu deli etmek üzereydi. Konuşmasını istemediği zamanlarda gevezeliği tutarken istediğinde neden ağzını bıçak açmıyordu?

Şu an Max'in bir şeyler söylemesine o kadar ihtiyacı vardı ki.

"Gideceğimiz yere daha çok var mı?" Sonunda Olivia dayanamayıp konuştu.

Arabayı kullanan Dedektif Webster, dikiz aynasından ona kısa bir bakış attı.

"Sıkıldınız mı Bayan Bennett? Biraz müzik dinlemek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler."

"Belki de biraz muhabbet ederek zaman geçirebiliriz, ne dersiniz?"

Webster, adamını bir baş hareketiyle onayladı. "Mesela bize düğün gecenizden bahsedebilirsiniz. Kocanızın hareketlerinde bir tuhaflık sezmiş miydiniz?"

"Belki de gideceğini hissetmiştiniz."

"Birinin ortadan kaybolacağını önceden nasıl bilebilirim ki?"

"Eşinizin hiç akrabası olmaması oldukça tuhaf, sizce de öyle değil mi? Adam ülkenin en ünlü ve *zengin* bekârlarından biriyle evleniyor ve düğününde hiçbir yakın akrabası bulunmuyor. Ailesi hakkında bildiğiniz bir şey var mı?"

"Bana ailesi olmadığını söylemişti."

İki adam yine manidar bir şekilde bakıştı.

"Yalan söyleyebileceği aklınıza gelmedi mi?" diye devam etti Morris. "Yani hiçbirimiz ağaç kovuğundan çıkmadık öyle değil mi?"

Olivia giderek sinirleniyordu. Parmaklarını kavuşturduğu kollarına bastırırken dişlerini sıkmamaya çalıştı.

"Size bilmediğimi söyledim. Bana ailesi hakkında hiçbir şey anlatmadı."

"Beyler sorgu odasında değiliz. Bayan Bennett yeterince yorgun. Sorularınızı başka zamana saklayın."

Max'in bıçak kadar keskin sesi arabada yankılanınca adamlar sessizliğe büründü.

Webster aynadan Max'e bir bakış attı ve karşılığında buz gibi bir bakış kazandı.

"Bu bir sorgu değil Bay Walker. Sadece sohbet ediyoruz."

"Bana hiç öyle gelmedi. Israr ederseniz profesyonelliğinizden şüphe etmeye başlayacağım. Bulduğunuz her fırsatta insanları sıkıştırmaktan vazgeçin."

"Bize işimizi öğretmeyin." dedi diğer adam. "Bayan Bennett'a hafızasını tazelemekte yardımcı oluyoruz o kadar."

"İyimserliğiniz gözlerimi yaşarttı doğrusu. Elinizde kanıt yokken masum bir kadını bilmediği şeyler yüzünden sorgulayamazsınız. Hele de kamuya açık bir alanda. Sıkıcı muhabbetinizi kendinize saklayın ve illa arabada bir ses olsun istiyorsanız radyoyu açın."

Ağzının payını alan Webster, soldaki sokağa girerken keskin bir hareket yapınca arabanın kıçı yalpaladı.

Olivia yerinden kayarak Max'in vücuduna tutundu. Adama yapıştığı anda göz göze geldiler ve Max hafifçe gülümsedi.

"Biraz daha düzgün kullanamaz mısınız?"

Kulağına eğilerek, "Benim itirazım yok." diye mırıldandı Max.

Elbette yoktur. Olivia kendini toparlayarak yerine geçtiğinde yüzü kıpkırmızı olmuştu. Fakat sebebi öfke değildi. Ona bakmasa da adamın hâlâ sırıttığını görebiliyordu. *Fırsatçı pislik.*

Araç birkaç blok ötede bir güvenlik kapısından geçerek çok katlı bir binanın önündeki otoparkta durdu.

İçeriye peş peşe girdiler ve asansörle zemin kata indiler. Olivia, ürpertisinin geçmesi için elleriyle kollarını ovalıyordu. Aşağıdaki soğuk hava şimdiden ayak parmaklarını dondurmaya başlamıştı. İki tarafta demir kapıların olduğu bir koridora çıktılar. Koridorun sonundaki tek kapıyı açarak içeri giren Webster, ardından diğerlerinin girmesi için kapıyı açık bıraktı.

Max, girmeden önce ona *rahatla* anlamında göz kırptı. Olivia derin bir nefes aldı.

"İsterseniz siz koridorda bekleyebilirsiniz Bay Walker." dedi Webster.

"Bayan Bennett gitmemi istemediği sürece kalıyorum."

"Mahsuru yoksa Bay Walker yanımda kalabilir."

Webster başıyla isteksizce onayladıktan sonra eliyle geçmesi için Max'e yol gösterdi. Adamın yüzüne karşı sırıtması yüzünden suratı daha da asılmıştı.

İçeride beyaz önlük, bone ve maske takan bir adam eğildiği masadan kalkıp onları selamladı.

"Merhaba Dr. Earley. Bunlar Bayan Bennett ve Bay Walker. Bayan Bennett nehirde bulduğumuz cesedi teşhis etmek için burada. Onu görebilir miyiz?"

"Elbette, şöyle geçin."

Odanın ortasındaki sedyenin iki tarafına geçtiler.

İçerideki her şey ya metal ya da beyazdı. İki duvarda boydan boya bir tezgâh vardı, üzerinde çeşitli boy ve ebatlarda neşterle ona benzer materyaller

duruyordu. Bir musluklu lavabo, dezenfektanlar ve farklı büyüklüklerde deney tüpleri, plastik eldiven, naylon poşetler... Odanın bir köşesinde soğutucu bir dolap ve camekânlı bir başka soğuk dolap daha vardı. Olivia içlerindekinin ne olduğunu bilmek bile istemiyordu.

Kurumuş kan ve antiseptik kokusu havayı kaplamıştı. Oda ısısının eksi derecelerde olması iyiydi ama etkisini azaltmıyordu ne yazık ki.

Üç adamın ona dik dik bakması üzerine kendini hareket etmeye zorladı ancak bacaklarını bir türlü kıpırdatamıyordu.

"Buraya gelmek ister misiniz Bayan Bennett?"

Webster'ın kibarca zorlaması üzerine sessizce yutkundu. Yer yer kızıllaşmış beyaz örtünün altındaki cesedin varlığını o an fark etmiş gibi bakışlarını metal masada yatan bedene çevirdi ve dehşetle ürperdi.

Max'in elini sırtında hissetti. Adamın dokunuşu sakin ve yumuşaktı. Güven vericiydi. Kulağına, "Bunu yapabilirsin." diye fısıldadığında Olivia yutkundu.

"Çekimserliğinizi çok iyi anlıyorum Bayan Bennett." dedi Earley kibarca. "Bu tür vakaları hemen her gün incelediğimiz hâlde bazen bir cesede yaklaşırken tedirgin olduğumuz olur. Bu doğanın acı bir gerçeği olan ölümü asla kabullenmek istemeyişimizden kaynaklı sanırım."

Adamın rahatlatıcı konuşması Olivia'yı biraz olsun yumuşattı ve dudakları zorlama bir tebessümle yukarı kıvrıldı.

Cesedin ayak ucunda dikilen Webster araya girerek, "Maktul hakkında bize neler anlatabilirsiniz Dr. Earley?" diye sordu.

"Henüz tam raporumu hazırlamadım. Bunun için detaylı bir çalışma yapmam lazım. Bana cesedi parçalamadan önce onu görmek istediğiniz söylendi."

Olivia yüzünü ekşitince, Dr. Earley bir özür mırıldandı.

"Olaya bir de iyi yönünden bakın Bayan Bennett." dedi Webster alay edercesine. "En azından bu adam kocanız ise onu tek parça hâlinde son kez görme şansınız olacak."

Adamın sırıtışı Olivia'nın midesini bulandırmıştı. Ondan en başından beri hoşlanmamıştı. Adamın görevini yaptığını, kişisel bir düşmanlığı

olmadığını söylüyordu kendine. Fakat şimdiye kadar karşılaştığı bütün polislerin hepsi hemen hemen aynıydı.

"Dedektif değil de komedyen olmanız gerekiyormuş Bay Webster. Neden sürekli konuşmak yerine bir an önce işimizi bitirip buradan gitmiyoruz? Böylelikle sizin de yüzünüzü son kez görmüş olurum."

Webster genişçe sırıtırken bile Olivia, adamın sinir olduğunun farkındaydı.

"Dediğim gibi ön incelemede bulduklarım bize cesetle ilgili pek bilgi vermiyor. Örneğin cesedin suda boğulup boğulmadığını bilmiyoruz. Bunun için akciğerlerindeki hava su oranını incelemem gerekiyor. Başının arka sağ kısmından aldığı darbe başta ölüm sebebi gibi görünüyor ancak öldükten sonra suya atıldığı esnada da olmuş olabilir."

Olivia suratı aldığı yaralarla daha da şişmiş olan cesetle yüz yüze gelince kanının donduğunu hissetti. Gerçeği fotoğraflarından daha beterdi ve kesinlikle iğrençti.

"Yani başka şekillerde de ölmüş olma ihtimali var mı?" diye sordu. Kelimelerin ağzından nasıl çıktığına bile şaşırıyordu.

"Olabilir. Tek bildiğimiz cesedin uzun süre suda kalmış ve bu yüzden fazlasıyla deforme olmuş olduğu. Şişlikler bu yüzden. Şunları görüyor musunuz?" dedi, kolundaki minik delikleri göstererek. "Bunlar büyük ihtimalle su canlılarından bazılarının kendine cesetten aldığı ısırıklar."

"Aman Tanrım..." Olivia dehşete kapıldı. Buna ne kadar daha dayanabileceğini bilmiyordu.

"Peki, nasıl olmuş da uzun süre yüzeye çıkmadan kalabilmiş?" diye sordu Max.

"Ayak bileklerindeki ipleri görüyor musunuz? Bir ağırlıkla suya atılıp, yüzeye çıkması engellenmek için bağlanmış. İplerdeki düzgün kesikler aşınmayla değil, bir bıçak yardımıyla oluşmuş. Sonunda ağırlıktan kurtulan ceset de böylelikle kıyıya vurmuş."

Olivia ilk başta bakmaya çekindiği cesetten şimdi gözlerini ayıramıyordu. Onda bir iz, Shawn'ı hatırlatabilecek bir detay arıyordu.

"Şu nedir?" diye sordu sağ bileğinin iç kısmında metal para büyüklüğündeki açık yara izini göstererek.

"Onu tam olarak biz de bilemiyoruz. Sudaki bir deformasyona benzemiyor. Daha önce olmuş gibi. Derinin o kısmı yanmış veya kazınmış olabilir."

"Sence orada başka bir şey mi vardı?" Max, bu soruyu sorduğunda Olivia'nın zihninde bir anı canlandı. Gözleri donuklaştı ve dudakları bir inlemeyle aralandı.

"Bir dövme."

"Bir dövme mi?" Webster yanlarına geldi.

"Shawn'ın bileğinde aynı yerde bu büyüklükte bir dövme vardı. Çok belirgin değildi ama sağ kolunda olduğuna eminim."

"Nasıl bir dövmeydi?"

"Sayılardan oluşan bir sarmal. Anlamını bilmiyorum. Bana geçmişinden önemsiz bir tarihin hatırası olduğunu söylemişti. Bu konuda konuşmayı pek sevmezdi. Unutmaya çalıştığı bir anı olduğunu düşünüp üstünde durmamıştım."

"Bize vücudunda belirgin bir iz olduğunu söylememiştiniz." dedi Morris.

"O zaman hatırlayamamıştım. Ama şimdi, tam buradaydı. Tıpkı bir mühür gibi."

"Anlıyorum. Tek hatırladığınız bu mu yani, başka bir şey yok mu?"

Olivia başını iki yana salladı. "Üzgünüm. Bu adamın kocam olduğunu söylememe imkân yok. Ne yüz hatları, ne de ondan geriye kalanlar hiçbiri bana onu anımsatmıyor. Vücudunda hatırladığım tek belirgin iz bir dövme."

"Artık orada olmayan bir iz." Webster alayla güldü.

Olivia'nın renginin attığını hisseden Dr. Earley yanına yaklaştı. "İyi misiniz hanımefendi? Bir bardak su içmek ister misiniz?"

"İyiyim, sağ olun."

"Peki, ya yüzük? Onu nasıl açıklayacaksınız?"

"Belki de yüzüğü kaybetti veya çaldırdı. Bilemiyorum."

"Üzerindeki smokin de mi çalıntıydı? Düğün fotoğraflarınızda o gece Bay Bennett'in giydiğiyle tıpatıp aynı."

"Ülkede o smokinden giyen yüzlerce insan var."

"Ama hiçbiri aniden ortadan kaybolmuyor."

"Bu kadarı yeter!" Max hararetle öne çıkıp Olivia'yı omuzlarından tutarak geri çekti. Kadın bir yaprak gibi titriyordu. "Üzerine bu kadar gitmeye hakkınız yok. Ne kadar sarsıldığını görmüyor musunuz?"

"Biz sadece gerçeği aydınlatmaya çalışıyoruz."

"Teşhis yapıldı. Bayan Bennett size bildiklerini anlattı. Cesedin kocasına ait olduğuna inanmıyor. Ona inanıp inanmamak size kalmış."

"Onunla henüz işimiz bitmedi."

"Ama bizim buradaki işimiz bitti."

Max, kapıya ulaştıkları sırada dönüp arkasına baktı.

"Bir dahakine kapımıza tutuklama emriyle gelmeye çalışın Bay Webster. Aksi hâlde sizi Bayan Bennett'in yakınında bile görmek istemiyorum."

Adamlar tek bir kelime edemeden Max, Olivia'yı oradan hızla uzaklaştırdı. Asansöre bindiklerinde rahat bir nefes alarak kendisine yaslanan kadının titreyişlerinin geçmesini bekledi. Sonra da onu temiz havaya çıkararak rahatlamasını sağladı.

Olivia için endişelenmiş ve kadına yapılan haksızlığa içerlemişti. Max, yerinde kim olsa aynı şekilde davranacağını biliyordu. Kalbinin bu kadar düzensiz atmasının başka açıklaması olamazdı.

15. BÖLÜM

Kalabalık sokaklar giderek seyrekleşmeye başlıyordu. Islak kaldırımlara fahişelerin dolaştığı, neon tabelalı, içleri tıka basa turist kaynayan dükkânların önünden geçerken ağzındaki sigarayı döndürerek adımlarını sıklaştırdı. Bayat kızartma ve ucuz bira kokusu burun deliklerini taciz ederken ilerlemekte zorlanıyordu.

Sonunda birkaç hevesli beden satıcısının sarkıntılık etmesine izin vererek karanlık sokaklardan birine daldı. Vakti olsa bile bu tip kadınlarla oynaşacak kadar aklını yitirmemişti. Böyleleri bin altı yüzlü yılların ortalarında Londra'yı saran büyük veba salgınından bile daha çok mikrop taşırdı.

Soğuk hava ve asfalta çöken gri sis yüzünden ceketinin yakalarını kaldırarak ellerini ceplerine soktu. Dikkat çekmemek için koyu renk giyinmişti. Ancak uzun boyu ve geniş omuzları sayesinde o sokaklara ait olmadığı belli oluyordu.

Kokain çekmiş, berduş bir siyahi gölgelerin arasından fırlayarak yolunu kesince duraksadı. Adamı son anda fark ettiği için içinden küfretti.

Gözlerinin altı ile burun delikleri kıpkırmızıydı ve ayakta durmakta zorlanıyordu. Üzerindeki yıpranmış kirli giysilerinin içinde, sabun görmemiş saçları ensesine kadar uzanıyordu. Adamın pis yüzü geceden bile karaydı.

"Sigaran var mı ahbap?"

"Sigarayı bıraktım."

"Sahi mi?" dedi adam alay edercesine gülerek. "O seni bırakamamış gibi görünüyor."

"Bundan mı bahsediyorsun?" Max, dişleriyle biraz daha ezdiği izmariti ağzında çevirdi. "Haklısın. Bizimkisi kötü bir birliktelik. Hangimizin vazgeçemediğini ben de bilmiyorum."

"Seni gayet iyi anlıyorum dostum. Benim de vazgeçemediğim bazı şeyler var." diyen siyahi, bu kez paltosunun altından avucunda tuttuğu bıçağı gösterdi.

"Bir dal sigara için adam mı öldüreceksin?" Max, etrafına bakarak başını iki yana salladı.

"Madem öyle, al bakalım. Biraz ıslak ama idare et."

Max, kendi ağzından çıkardığı sigarayı hiç düşünmeden adamınkine tıktı. Adamin hayretle açılan gözlerini fırsat bilerek bıçak tutan eline yapıştı ve dört parmağını sıkıştırarak bileğini sertçe döndürdü. Adam beklemediği saldırı karşısında acıyla bağırdı. Neyse ki etrafta onu duyacak kimse yoktu.

"Sanırım ateşi başkasından bulman gerekecek. Çünkü inanmayacaksın ama çakmak da kullanmıyorum. Tabii kullanmayı iyi bildiğim bazı şeylerim var." Yumruğunu kaldırarak adama gösterdi. "Eğer istersen?"

Adam korkuyla olduğu yerde büzüştü. Max'in onunla dalga geçmediğini anlamıştı. İğrenmediği sigarayı ağzından düşürmeden başını tamam anlamında salladı.

"Ve bir dahakine dikkatli ol! Herkes benim kadar anlayışlı çıkmayabilir."

"Seni daha önce buralarda hiç görmemiştim. Birini mi arıyorsun?"

Max, tehlikeli sayılabilecek şekilde gülümserken elini onun omzuna koyup biraz sertçe bastırınca adam tekrar acıyla inlemeye başladı.

"Bu kadar meraklı olman sağlığın için sigaradan bile daha zararlı inan bana. Şimdi, işine git hadi."

Adamı geldiği karanlığa geri iterek kendinden emin adımlarla yoluna devam etti. Arkasındaki adamın şaşkın bakışlarını üzerinde hissederek bulduğu ilk dönemeçten dar bir sokağa girdi.

Çöp bidonunun üzerine çıkmış sokak kedileri, artıkların arasından az önceki evsiz gibi dişlerine göre bir şeyler arıyordu. Siyah olanın gözleri loş sokak lambasının altında bir çift araba farı gibi parladı. Max bir ıslık öttürünce çelimsiz kedi bir aslan gibi tüylerini kabarttı ve dişlerini göstererek ona tıslad.

Genç adam gülümseyerek başını iki yana salladı. Bu gece aradığı adam dışında herkes onu bir tehdit olarak görüyordu anlaşılan.

Başını kaldırıp sokağın ismine baktı. Sonunda aradığını bulmuştu.

Çıkmaz sokağın ucunda tel örgüden oluşan çelik bir duvar vardı. İki tarafı yüksek beton binalarla çevriliydi ve fazlasıyla dardı. *Birilerini taciz etmek için ideal bir yer* diye düşündü.

Yerden birkaç metre yüksekte, su borularının yanında bir yangın merdiveni asılıydı. Eskiydi ve geceye çöken nem yüzünden ıslak görünüyordu.

Max, bir iki adım geri çekildi ve üçüncü katta yanan belli belirsiz ışığı fark etti. Perdelerin arkasında zorlukla seçilen bir silüet görünce dudakları keyifle bir yana kıvrıldı. *Bingo!*

Hiç düşünmeden bir iki adım geri çekildi ve hızlanarak tel örgülere doğru sıçradı. Sıkıca tutunduğu yerden parmaklarıyla tırmanarak kendini yukarı çekti. En tepeye vardığında ise duvara tutundu. Ayağını boru bağlantılarından birine yerleştirerek merdivene güçlü bir sıçrayışla atladı.

İlk basamağa ancak ulaşabilen elleriyle havada bir müddet asılı kaldı. Aşağıya bakınca yüksekliğin bir yerlerini kırmaya yetecek kadar fazla olduğunu gördü. Asılı kaldığı yerde tüm vücudu gergindi. Bacaklarını duvara dayayarak kendini yukarı çekmeye çalıştı. Küçük bir hareketmiş gibi görünse de onu soluksuz bırakmıştı. *Paslanıyordu.* Birkaç saniye nefesini düzene sokmak için bekledikten sonra, kollarından güç alarak kendini yukarı çekmeye ve basamakları seri bir şekilde tırmanmaya devam etti. *Bir tane... Bir tane daha...*

İlk kata geldiğinde bir elini kullanarak var gücüyle zıpladı ve tırabzanın diğer tarafına yumuşak bir şekilde iniş yaptı. Bulunduğu yükseklikten aşağıya bakınca epey yol katettiğini görünce gülümsedi. Yeniden sahalarda olmak gibisi yoktu.

Diğer katları bir avcının sessizliğiyle tırmanarak istediği kata gelince pencerenin yanındaki duvara yaslandı. Seslere bakılırsa adamı içeride telefonla konuşuyordu. Konuşmalar mırıltı hâlinde ve kısıktı. Bekledi.

Adam bir süre sonra telefonu kapattı ve ayağa kalkarak odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı.

Max, bu anı fırsat bilerek sol dirseğini hızla tozlu cama geçirdi. Çıkan gürültüyle birlikte aynı anda içeri daldı.

"Aman Tanrım! Sen, sen de kimsin?"

Max, çatırdayan cam kırıklarının üzerini botlarıyla ezerek adama doğru yürümeye başladı.

"Ho ho ho, Sully! Mutlu Noeller."

"Sen olduğunu tahmin etmeliydim."

Adam küfredince Max sırıttı.

"Tanrım, Sully. Espri anlayışına ne oldu?"

"Sen, sen lanet olasıca camımı kırdın."

"Ah, evet fark ettim. Benden saklanabileceğini sandığın için bütün suç senin."

"İstediğinde bulabileceğini biliyordum ama bu kadar çabuk değil. Bu şekilde değil."

"Ne o, Noel sürprizimi beğenmedin mi yoksa?"

"Ne saçmalıyorsun sen? Aralık ayında bile değiliz."

"Galiba haklısın." Max, mahcup bir tavırla arkasında kırdığı cam kırıklarına baktı. "Ve galiba Noel Baba pencere yerine bacadan girmeyi tercih ediyordu değil mi?"

Sully, mor renkli kemik gözlüklerinin altından ona dehşetle bakıyordu. Masa başında oturmaktan epeyce kilo almıştı. Kareli yeşil gömleğinin içindeki yağ bağlamış göbeğinin üzerinde akşam yemeğinin kalıntılarını görmek mümkündü. Siyah, kıvırcık saçları tepesinde bir çalı gibi uzamıştı. Max'den en az beş-altı yaş küçük olmasına rağmen son gördüğünden bu yana epey çökmüş görünüyordu.

"Neden sen de her normal insan gibi ön kapıyı kullanmıyorsun ki?"

Adamı gecenin bir yarısı camından içeri daldığı için biraz kızmıştı sanırım. Max, masanın üzerindeki not defterlerini incelerken cık cıkladı.

"Biraz gürültülü bir giriş olduğunu kabul ediyorum. Fakat senin ne kadar zeki bir adam olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Ön kapıdaki güvenlik kameraları yirmi dört saat kayıtta olmalı. Üstelik sıkıştığında kaçabilmek için yan binanın çıkışına bir düzenek yerleştirdiğine bahse girerim. Kapıya kurduğun sessiz alarm sayesinde ben daha içeri girmeden buradan tüymenin bir yolunu bulurdun."

Sully afallamış görünüyordu. Adamın rengi solmuştu. Alnında biriken ter damlacıkları loş ışıkta parıldamaya başladı.

"Seni bu dairede kıstırmak için daha kalabalık gelebilirdim ancak o zaman da etraftaki köpeklerin sana hızla haber uçururdu ve yine fare gibi bir deliğe girmeden önce seni yakalamam imkânsız olurdu."

"Benden yine ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyor olmalısın."

Adamın rengi birdenbire birkaç ton attı.

"Kötü görünüyorsun Sully? Yeteri kadar iyi beslenip uyuyamıyor musun yoksa?"

Max, temkinli adımlarla küçük odanın içini dolaşmaya başladı. Köşeleri saran masalarda tam sekiz adet bilgisayar, dört klavye ve altı monitör saymıştı. Etrafta tarayıcı, faks gibi bilmediği bir sürü ıvır zıvır daha vardı.

"Sana gönderdiğim belleğe bakabildin mi?"

"Evet. Hallettim."

"Güzel. Şimdi senden başka bir şey isteyeceğim."

"Yapamam. O tür işleri bıraktım. Artık yalnızca yasal web tasarımı ve oyun yazılımları gibi şeylerle uğraşıyorum."

Max, kahkahalarla gülmemek için dilini alt dudağına bastırdı. Bu adam onu kandırabileceğini mi sanıyordu gerçekten? Masadan aldığı bir pasaportu incelerken kaşlarını merakla kaldırdı.

"Şey, o benim değil." diyerek hızla açıklamaya çalıştı Sully. "Bir arkadaşımın. Burada unutmuş."

"Kusursuz bir kopya. Anlamayan biri gerçeğinden asla ayırt edemez."

Adamın sertçe yutkunması üzerine bakışlarını ona çevirdi.

"Dinle Walker açıklayabilirim..."

"Asıl sen beni dinle! İkimiz de benim Noel Baba, senin de masum bir oyun yazılımcısı olmadığını biliyoruz. Aldığın tüm cezalara rağmen sahte kimlikler basmaya ve sanal korsanlık yapmaya devam eden bir hergelesin sen. Hâlâ yakalanmadıysan bu şanslı olduğunu gösterir. Eğer ben peşine düşmüş olsaydım, emin ol şu anda karşılıklı sohbet ediyor olmazdık. Gizli servisten ayrılalı uzun zaman oldu. Dolayısıyla benimle iyi geçindiğin sürece benden korkman gerekmiyor."

"Bu artık Pete gibi emekliye ayrıldın mı demek oluyor?"

"Onun gibi bir şey."

Max kendine masa başında eski ama rahat bir sandalye bulup ayaklarını uzattı. Dirseğindeki cam parçalarını temizlerken tekerlekli sandalyede kendini sağa sola döndürmeye başladı.

"Lütfen ayakta kalma! Otur da tatlı tatlı sohbet edelim seninle." Adam elindeki kahve fincanını doldurmaya giderken, "Ben de bir fincan alabilirim." diye ekledi arkasından. "Sorduğun için sağ ol. Sütlü ve bol şekerli olsun. Umarım iyi kahve yapıyorsundur." Kafasıyla arkasındaki camı işaret etti. "Buraya kadar uzun ve meşakkatli bir yoldan geldim."

Sully, sinirden titreyen elleriyle kahve makinesine suyu koyup birkaç düğmeye basarak çalıştırdı.

"Kendine iyi bir yer bulmuşsun. Şeytanın bile aklına gelmeyecek köhne bir bina. Seni bulmak epey zor oldu."

"Bu apartman dairesini seviyorum. Sessiz ve kimse kimsenin hayatına burnunu sokmaya çalışmıyor."

"Tam sana göre bir delik desene."

"Pete bir arkadaşıma gönderdiğin belleği bana ulaştırmasını söylemiş."

"Ah şu Pete! Yanlış adamlara ulaşmak için doğrularını kullanmakta çok iyidir."

Adam, elinde iki kahve kupasıyla arkasını döndü. Yüzü allak bullak olmuştu. Birkaç adım yaklaşarak, fincanlardan birini Max'e uzattı.

"Teşekkürler." Max, fincanı içmeden masaya geri bıraktı. İkram edilen içeceklerin pek azını içerdi ve onu da genellikle güvendiği insanların elinden almayı tercih ederdi. Sully'e ise güvenmiyordu.

"Otur lütfen!"

Sully bir bilgisayarın başına geçip oturduktan sonra klavyedeki birkaç tuşa bastı.

"Benden istediğin araştırmanın bir kısmını tamamladım."

"Sonunda bir yerlere varmayı başardık."

"Shawn Bennett adındaki adamın telefon kayıtlarındaki numaralara ulaşmayı başardım. Hepsi de iş amaçlı yapılan görüşmelerin ötesine geçmiyor. Bayan Bennett ile olanlar tek şahsi görüşmeleri denebilirdi. Hat üç haftadır kullanıma kapalı."

"Adına kayıtlı başka bir telefon?"

"Maalesef yok. Varsa bile başkasının adına olmalı."

"Haklısın. Başka neler buldun?"

"Banka hesaplarına girmeyi başardım. Dokümanların çoğu Londra, İskoçya, Fransa, Norveç gibi bankalardan yapılan resmî ödemeler. Şahsi hesabından yalnızca İskoçya'daki bir bankaya yapılan düzenli ödemeler görünüyor."

"Bu ödemelerin kimin adına yapıldığı belli mi?"

"Dora Cooper adında bir kadın. Onunla ilgili bulabildiklerim şimdilik bu kadar.

"Peki, ya diğer herif?"

Sully'nin parmakları klavyenin üzerinde kısa bir süre uçarcasına dolaştıktan sonra durdu.

"Tommy Budgard; Fransa'da ünlü bir iş adamı. Otelleri ve işlettiği gece kulüpleriyle meşhur. Genç, yakışıklı ve kadınların gözdesi bir bekâr. Otuz dört yaşında. Hiç evlenmemiş. Ailesiyle yıllar önce yollarını ayırmış. Babası emekli bir borsa simsarı. Annesi Oxford'da ana bilim dalı uzmanı."

"İyi aile çocuğu desene."

"Budgard yatırımlarını ve tüm mal varlığını kendi gayretiyle kazanmış. Bununla birlikte babasının bazı bağlantılarını kullanmaktan çekinmediğini söyleyebilirim."

"Tüm bunları zaten biliyorum. Bana bilmediklerimi anlat."

"Tommy'nin bir ikiz kardeşi olduğunu biliyor muydun?"

Max, oturduğu yerde dikleşti. İşte bu, bilmediği bir şeydi. "Devam et."

"Adamın adı Trenton Michelle Valentino. Tam bir suç makinesi. Hırsızlık, dolandırıcılık, yaralama, gasp... Suç dosyası Londra nüfusunun telefon rehberi kalınlığında."

"Senin gibi yani."

"Ben nitelikli bir dolandırıcıyım." Sully, alınmış gibi kaşlarını çatınca Max bunu komik buldu.

"Kaynaklarım bu bilgiye neden ulaşamadılar peki?"

"Çünkü adam yıllar evvel evlatlıktan reddedilmiş. Babası uzun zaman önce onu, yaptığı pis işler yüzünden mirasından çıkarmış. İki kardeşin

araları da sanırım bu yüzden açılmış. Tommy ailenin göz bebeğiymiş. Akıllı, çalışkan ve başarılı."

"Madalyonun parlayan yüzü."

"Aynen. Trenton ise ailesini defalarca hayal kırıklığına uğratan bir yüz karası. Ailenin utandığı evlat. Onun adına mahkemelerde avukat tutmayı uzun süre önce bırakmışlar. Trenton, en son kaldığı hapishanede karıştığı bir kavgada yaraladığı adamın ölmesiyle Venezuela'daki bir hapishaneye nakledilmiş."

"Orası mahkûmların öldüresiye işkence edildikleri yer değil mi?"

"Doğru."

Max, o hapishane hakkında hiç iyi şeyler duymamıştı. Hükûmetin ne yaparsa yapsın içerideki hiyerarşik düzene engel olamadığı zalim kuralları olan bir yerdi. Çoğu gardiyan içeriye silah ve uyuşturucu sokmaktan gözaltına alınmış olsa bile, olacaklara engel olamıyorlardı. Her yıl mahkûmların birçoğu bilinmeyen sebeplerden ötürü ya ölüyor ya da öldürülüyordu.

"Trajik bir aile dramı. Peki, ya ikizi? Onu hiç aramamış mı?"

"Aradan geçen yıllarda görüşüp görüşmediklerini bilmiyorum. Tahminim görüşmedikleri yönünde. Trenton bundan üç yıl önce çıkan bir yangında cezaevinde ölmüş. Cenazesi ailesi kabullenmediği için devlet tarafından yakılmış."

"Mahkûmlardan biri mi yapmış?"

"Yangın görüş sırasında olmuş. Kimin yaptığı bulunamamış. Pislik herifin orada da rahat durmadığına bahse girerim."

"Adamın bir fotoğrafı var mı?"

"Adına kayıtlı tüm bilgiler özellikle mühürlenmiş. Bunu ailesi istemiş olabilir. Ama bir tane bulmayı başardım."

Sully, tuşlara basarak yazıcıya bir dosya gönderdi. Çıktıyı beklerken Max'in bedeni gergindi. Sonunda fotoğraftaki adamı görünce hafızasında yanılmadığını anlamıştı. Trenton, Tommy'e aynadaki aksi kadar benziyordu. Bu da Budgard'dan neden bu kadar şüphelendiğini açıklıyordu. Onu değil aslında suç makinesi kardeşini tanımıştı ve adamı boş yere bu kadar suçlamıştı.

"Bu fotoğraf bende kalsın." diyerek katladığı kâğıdı iç cebine soktu. "Peki, ya şu aile? Greenwich konağının eski sahipleri?"

"O konu hakkında peşine düşeceğin bilgilere ulaştığımı söyleyebilirim." Sully, bilgisayarının başında tuşlara basarken yüz yüze yaptığı iletişimden daha rahattı.

"Aile oldukça varlıklıymış. Geç yaşta evlenmelerine rağmen geç çocukları olmuş. Ne yazık ki ilk ve tek oğulları, ona her imkânı sağlayan ailesiyle pek anlaşamıyormuş."

"Bir hayırsız evlat durumu daha. Bu zenginlerin derdi ne böyle?"

"Sanırım rahatlık kıçlarına batıyor."

Max gülümsedi. "Bu konuda seninle aynı fikirdeyim."

"Her neyse. Bu zengin çocuğu üniversite yıllarında kumara ve içkiye merak salmış. Çalışmaktansa kadınlarla aile servetini tüketmek kolayına gelmiş belli ki."

"Neden olmasın?"

"Ancak ailesi oğullarının sorumluluk almasını istiyormuş. Onu mirasıyla tehdit etmişler. Adam umursamamış ama baskılar artınca sonunda blöfünü gerçekleştirmek zorunda kalmış. Ailesinin ölmeden önce onu mirasından menedeceğini hesap edememiş olmalı."

"Nedense iki olay da birbirine çok benziyor. Yine de bu hikâyede kafamı kurcalayan başka bir şey var. Mirastan reddedilen adamın adı belli mi?"

"Benden araştırmamı istediğin şu diğer ismi hatırlıyor musun? Norton Redford."

"Shawn Bennett'in amcası."

"Sıkı dur. Ailenin soyadı da Redford. Bu sana bir şeyi çağrıştırıyor mu?"

Max bir küfür savurarak masayı yumrukladı.

"Adamın adresini bulabilir misin?"

"Şimdilik Kuzey İskoçya'daki takımadalardan birinde yaşadığını öğrendim. Tam yerini bilen kimse yok. Net bir bilgi için biraz daha zamana ihtiyacım var. Başaramazsam seni oradaki bir bağlantıma yönlendirebilirim."

"Yalnızca yirmi dört saatin var. Yarın yeni bir kimlik kartı ve pasaportla birlikte adresi almak için uğrarım."

"Sana söyledim, ben o işleri artık bıraktım." Sully aniden ayağa fırladı. "Hem bu kadar kısa sürede istediklerini bulabilmemin imkânı yok."

"Yirmi dört saat Sully." dedi Max sakince. Kafasındaki çarklar hızla dönmeye, çoktan taşları üst üste dizmeye başlamıştı bile. "Yirmi dört saat sonra istediklerim elimde olmazsa, İnterpol'ü kapında bulursun."

Adam arkasından söylenirken Max, uzun adımlarla ön kapıdan çıktı. İşte şimdi bir yerlere varmaya başlıyordu.

Tık tık tık.

"Müsait miydin?"

"Elbette. Girsene."

Linda, sarı bluzunun altına giydiği beyaz dar eteğiyle minik adımlarla içeriye süzüldü.

"Bana iyi haberlerle geldiğini söyle."

"Üzgünüm Liv ama bankaların hiçbiri kredi başvurumuza olumlu yanıt vermiyor."

"Peki, ama neden?" Olivia sandalyesinden kalktı. "Onlarla iletişimimiz oldukça iyiydi. Hiçbir zaman kredi miktarları ve ödemeler konusunda sıkıntı yaşamamıştık."

"Biliyorum. Meblağın yüksek olduğunu ve ödeyemeyeceklerini söylüyorlar."

"Bu saçmalık." Olivia öfkelenmişti. Odanın içinde volta atmaya başladı. "Hiç böyle bir bahane duymamıştım."

"Haklısın. Şu son olaylar, itibarımızı biraz zedelemiş olmalı."

"Hopkins'le konuştun mu peki?"

"Onun bana karşı ne kadar huysuz olduğunu sen de biliyorsun. Ama sekreterine haber göndererek bu öğleden sonra bir toplantı yapmamız gerektiğini bildirdim."

"Bu iyi. Hopkins ne yapılması gerektiğini bilir. Bankalarla görüşeceğini umuyorum. Hatırı sayılır biridir."

"O adamın bize yardım edeceğini hiç sanmıyorum Liv."

"Böyle düşünme. Bu şirket aynı zamanda onun da şirketi. Zararımız da kârımız da ortak. Onun da kaybedeceği şeyler var."

"Yine de bize yardımcı olmak için hevesli olmayabilir. Marsilya'daki oğlunu şirketin bilgi işlem servisinin başına geçirdiğinden haberin var mıydı?"

"Birkaç ay önce bundan bahsettiğini hatırlıyorum."

Linda, kalçasını masanın kenarına yaslayarak kollarını kavuşturdu.

"O adama hiç güvenmiyorum Liv. İçimize daha çok adamını yerleştirerek bizi saf dışı bırakmaya çalışıyor olabilir."

"Ondan hoşlanmadığın için kuruntu yapıyorsun. Hopkins öyle biri değildir. Bazen düşüncesizce hareket ettiğini kabul ediyorum fakat bu şirketi ve işini seviyor. Ayrıca yaptığı işin iyi olması için elinden geleni yapıyor. Toplantılardan birinde bilgi işlemdeki elemanların çalışmalarını beğenmediğini söylemişti. Oğlunun denetiminin iyi olacağını düşünüyorsa bunda bir sakınca göremiyorum."

"Bu kadar saf olma Liv." Linda, yerinden hışımla doğruldu. "Güven duyduğun, evlendiğin adamın sana neler yaptığına bir bak. Hâlâ insanlara bu kadar gözü kapalı inanmanı anlayamıyorum doğrusu."

Olivia bakışlarını camdan dışarı çevirdi. Linda'nın bu sert çıkışına hazırlıksız yakalanmıştı. Kırılmadığını söyleyemezdi. Diğer yandan haksız olmadığını da biliyordu.

Shawn yüzünden hem maddi hem de manevi yönden zarara uğramışlardı. Ödemelerinin büyük bir kısmı, geciken sevkiyatlar yüzünden ertelenmişti. Satıcı firmalara karşı alacağı kredilere ihtiyacı vardı. Gazetelerde isminin sık sık anılır olması ve hisselerin satılacağı dedikoduları ise cehennemin bir başka boyutuydu. Tanrı yardımcısı olsun. Eğer bulunan cesedin Shawn'a ait olduğu ortaya çıkarsa işlerin daha da kötüye gitmesinden korkuyordu.

Fakat bazı konularda birilerine güvenmek zorundaydı, değil mi? Bu kadar belanın üstesinden tek başına gelemezdi.

Linda, düşüncelerini anlamış gibi bir bardağa su doldurarak ona uzattı.

"Affedersin. Bunları bu şekilde yüzüne vurmak istemezdim." Sesi şimdi kulağa hüzünlü geliyordu. "Hadi, iç şunu. İyi görünmüyorsun."

Olivia, uzattığı bardağa bir müddet baktıktan sonra alarak birkaç yudum içti.

"Haklı olduğun noktalar var. Yaşadıklarıma bakarak birine güvenmenin benim için ne kadar zor olduğunu bilemezsin. Dikkatli olmaya çalışmaktan yoruldum. Düşmanlarım olduğunu biliyorum ve bu yüzden de sürekli arkamı kollamak zorunda olmaktan nefret ediyorum. Eğer yaptığın beni kollamaksa gerçekten teşekkür ederim."

"Elbette seni kolladığım içindi..." diyerek sesini daha da yumuşattı Linda. "Sadece daha fazla yıpranmanı istemiyorum, hepsi bu."

"Yalnızca kim dost kim düşman düşünmeden insanlara güvenebilmek istiyorum."

"Düzelecek. Sana yemin ediyorum ki her şey yoluna girecek. Ben yanındayım. Bundan daha kötülerini de atlattık. Bunu da atlatacağız."

Olivia derin bir soluk alıp verdi. Gücünün tükendiğini, itildiği uçurumun kenarında sonunu beklediğini hissediyordu.

"Nedense bu sefer diğerlerinden daha farklı olacağa benziyor."

"Polislerle görüştün mü? Shawn'a ait bir ipucu bulabilmişler mi?"

"Teşhisim yeterli olmadı. Şimdi tüm şehirde sahipsiz bir ceset arıyorlar. Shawn'a ait doktor kayıtlarını da araştırıyorlar. Birkaç güne kadar sonuç alacaklarını umuyorum. Adamın asıl kimliğine ulaştıklarında öyle rahatlayacağım ki."

"Onun gerçekten de Shawn olmadığını mı düşünüyorsun? Cesedin feci şekilde tahribata uğradığını söylemiştin."

"Nasıl olduğunu sorma ama hissediyorum. O adam Shawn değildi Linda. Birileri benim o olduğuna inanmamı istiyor sadece."

"Ve polisi onu senin öldürdüğüne."

"Tanrım!" diye inleyen Olivia, yüzünü iki elinin arasına aldı. "Böyle bir şeyle suçlanmak korkunç. Onu neden öldürmek isteyeyim ki? O lanet olası adamı sevmiştim ben. Onunla bunun yüzden evlendim."

"Sevdiğini biliyorum." Linda, Olivia'nın eline uzanarak onu rahatlatmaya çalıştı. "Gerçekten çok sabırlı ve güçlü bir kadınsın Liv. Yerinde bir başkası olsaydı çoktan yıkılırdı."

"Eğer birileri gerçekten benden nefret ediyor ve sırf bunları beni yıpratmak için yapıyorsa onlardan daha güçlü olduğumu görmeliler. Olivia Kelly'i bu şekilde asla alt edemezler."

"Elbette edemezler. Tüm bunların hepsi bitecek. Polis yakında gerçeği ortaya çıkaracaktır."

"Umarım. Aksi hâlde ne yapacağımı bilmiyorum."

"Sorgudan sonra yeniden avukatınla görüştüğünü duydum."

"Boşanma evraklarının hazır olmasını istedim."

"Demek Shawn'ın ortaya çıkmasını beklemeyeceksin."

"Hayır. Davayı açmak için cesedin teşhis edilmesini bekliyorum. Şüpheleri yeniden üstüme çekmek istemiyorum."

"İyi düşünmüşsün. Gerçekten bir kâbusun ortasına düşmüş gibi hissediyor olmalısın."

"Bunu tahmin bile edemezsin."

Sohbetleri çalan telefonla bölününce Olivia, Linda'dan izin istedi ve genç kadın anlayışla odasından çıktıktan sonra da telefonu beklemeden çıkardı.

"Evet, Caitlyn?"

"Emniyet teşkilatından bir memur sizinle görüşmek istediğini söylüyor efendim."

Olivia, oturduğu koltukta sırtını dikleştirdi. Sonunda beklenen an gelmişti. "İçeri gönder."

Kapı tıklatıldıktan sonra Olivia içeri giren kişiyi görünce tuttuğu soluğunu serbest bıraktı.

"Tanrım Walker. Ne işin var burada?"

Genç adam, ışıl ışıl bir gülümsemeyle içeri girerek kapıyı arkasından sıkıca kapattı. Uzun adımlarla Olivia'ya yaklaştı. "Adımı dua gibi dilinden düşürmemen ne hoş. En güzeli de artık *Bay Walker* demiyor oluşun."

"Bu kadar kolay yalan söyleyebilmene inanamıyorum. Sekreterim emniyet teşkilatı deyince ben..."

"Özel dedektif olduğumu mu söylemeliydim? Bu işi gizli yapıyoruz sanıyordum?"

"Haklısın. Sadece seni birden karşımda görünce şaşırdım." Ve tuhaf bir şekilde heyecanlanmıştı.

"Ofisine ilk defa geliyorum ve beni öylesine sıcak karşılıyorsun ki iliklerime kadar üşüdüğümü hissediyorum."

"Geleceğinden önceden haberim olsaydı, hak ettiğin türde bir karşılama hazırlardım."

Max'in gözleri birden haylazlıkla parladı.

"Sahi mi?" dedi dudaklarını yalayıp yerinde kıpırdanarak. "Ne tarz bir karşılamadan söz ediyoruz burada. Çünkü şansımı zorlayıp odadan çıkarak tekrar içeri girmeyi deneyebilirim. Bu kez randevu alarak tabii." diyerek göz kırptı.

"Kes saçmalamayı da neden geldiğini söyle. Tehlikeyi göze aldığına göre önemli olmalı."

Ah. Max oraya ne sebeple geldiğini hatırlamaya çalıştı. Zihninin ne ara bu kadar dağıldığını anlayamadı. Bakışları Olivia'nın üzerindeyken aklına gelen ilk şeyi söyledi.

"Kahve."

"Kahve mi?"

"Evet. Beraber bir kahve içebiliriz diye düşünmüştüm."

Olivia gözlerini kırpıştırdı.

"Buraya yalnızca benimle bir kahve içmek için mi geldin yani? Buna inanmamı bekleme."

"Madem ısrar ediyorsun, yemek de olur." Hızlıca saatine baktı. "Öğlen vakti henüz geçmemiş, ne diyorsun? Üstelik bu defa hesabı senin ödemene izin veriyorum."

"Doymak bilmeyen bir adamsın sen."

"Hem de her konuda." Max kaşlarını oynattı.

Adamın bakışlarındaki ateşi fark edince bu konudan bahsetmemesi gerektiğini anlayan Olivia, gülerek başını salladı. Adamın pişkin tavırları ve komik hâlleri günlerdir başına ağrılar girmesine sebep olan düşünceleri bir anda dağıtmayı başarmıştı. Üstelik Max Walker odasına girdiği andan bu yana üzerine çöken kasvet de yok olmuştu sanki.

Bu adam ona ne yapıyordu bilmiyordu ama kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

"Tamam, o hâlde. Bekle de çantamı alayım."

Max önden geçerek kapıyı açtı. Tanrım, nasıl bir adama dönüşüyordu böyle? O kadınlara kapı açan bir adam olmamıştı hiç. Kadınların

sandalyelerini çekmez, önden yürümesi için onlara yol vermezdi. Fakat bu kadının karşısında nedense bunları yapmak istiyordu. Dahası bunları yaptığında kadının yüzünde oluşan memnuniyet hoşuna gidiyordu.

Sersemliğini üstünden atar atmaz adımlarını hızlandırdı. Olivia'yı geride bırakırken asansör bulundukları kata geldiğinde içeri ilk önce Max girdi.

Ardından gelen Olivia'nın sinir olmuş ifadesini görünce keyfi yerine gelmişti.

"Çok kibarsın."

"Her zaman."

Kapılar kapandığında kadını nezaketsiz olduğuna inandırmayı başarmıştı, ancak şimdi daha büyük bir sorunla baş başaydı. Daracık alanda, kadının baş döndürücü kokusuyla sekiz katı inmek zorundaydı. Bu iyi bir fikir değildi. Hiç değildi hem de. Ayakları onu buraya getirmeden önce aklından ne geçiyordu bilmiyordu.

İçinden Tanrı'ya dua etmeye başladı. Kadının kayıplarını bir an önce bulmak ve bu işe bir son vermek zorundaydı. Yoksa kendine ait bazı şeyleri kaybedecekti. Bunlardan en önemlisi aklı ve tabii kalbiydi.

Güzel şeyler hissetmeyi unutmuş olan katı kalbi.

16. BÖLÜM

"Bana şöyle bakmayı keser misin?"

Max, küf yeşili büyük sırt çantasını yatağın üzerine atarak gerekli birkaç eşyayı içine doldurmaya başladı. Bandit kapı eşiğinde durmuş, durumu kabullenmek istemezmiş gibi en acındırıcı bakışlarını ona dikmişti.

"Seni anlıyorum. Kalmak istediğin yerin o küçük kızın yanı başı olduğunu biliyorum ama bunu yapamayız, tamam mı? Ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum, bu yüzden ben dönene kadar Stevenslarda kalmak zorundasın."

Bandit sessizliğini korurken birkaç paket bisküvi, şişe su, küçük bir kutu ilk yardım seti ve bir iki parça iç çamaşırını bez çantaya doldurduktan sonra yeniden ona döndü. Bu kez köpeğinin ona bakmadığını gören Max kaşlarını çattı.

"Derdin ne senin? Liz'den ve kızlardan hoşlandığını sanıyordum? Geçen sefer oldukça iyi vakit geçirmiştiniz."

Köpek kırmızı dilini dışarı sarkıtmış, sert soluklar alıp verirken gözlerini kırpıştırıyordu. İki elini beline koyarak sertçe Bandit'e döndü.

"Bunun yanlış olduğunu biliyorsun değil mi? Yani o süslü kızı düşünmeyi kesmek zorundasın! Sence aranızdaki bu macera ne kadar sürecek dersin? Bir süre hoşça vakit geçirdiniz hepsi bu. Güven bana. Birbirinize daha fazla alışmadan buna bir son vermek en iyisi."

Bandit'in acınası bakışlarına daha fazla dayanamayınca tüm ilgisini hazırladığı çantaya vermeye çalıştı. Neden sinirli olduğunu bilmiyordu. Günlerdir kafası hiç olmadık şeylerle doluydu ve Max bundan nefret ediyordu. Düşünceleri net olmalıydı. Aklını işine vermeliydi. Bu seyahatte aradığı kişi dışında, eski Max'i de bulmayı umuyordu. Çünkü son zamanlarda kendi gibi davranmaktan oldukça uzaktı.

Uzun kollu siyah bir tişört ve ince bir yağmurluğu da hızlıca çantaya ekledikten sonra durdu. Gözlerini sımsıkı kapatıp yüzünü tavana kaldırarak bir dizi küfür savurdu.

"Onunla bir geleceğin olamaz, dolayısıyla hayal kurmaktan vazgeç." diye mırıldandı. Bunu kendi kendine mi yoksa köpeğine mi söylediğini bilmiyordu. Kesin olan şey aklındaki tüm düşüncelerin Olivia'ya kaydığıydı.

Kadını en son birkaç gün önce ofisinde ziyaret ettiğinde görmüştü ve nereden çıktığını bilmediği bir sebepten aniden onu yemeğe davet etmişti. *Heyır.* Yine yüzsüzlük yaparak bu kez ona kendini davet ettirmişti. Max, o günden beri o yemeği düşünüyordu.

Kadının onu zenginlerin gittiği şu ultra lüks restoranlardan birine sürükleyeceğini sanmıştı. Fakat Olivia onu şaşırtarak yalnızca iyi ev yemekleri yapan basit dükkânlardan birine götürmüştü. Sıradan insanların gittiği gösterişsiz yerlerden biriydi. İş yerine fazla uzak sayılmazdı ve birlikte sadece iki blok yürümeleri gerekmişti. Yol boyunca kadının o tuhaf şapkalarından birini neden takmadığını soramamıştı ve aslında merak da etmiyordu.

Restoran sakindi. İçeri girdiklerinde ince uzun boylu bir adam gülümseyerek yanlarına gelmiş ve siparişlerini sormuştu. Olivia'nın oraya sık gittiği adamla aralarındaki kısa fakat samimi sohbetten belliydi. Garsonun kadına olan ilgisi ve konuşkanlığı Max'i rahatsız etmişti fakat herhangi bir yorum yapmaktan çekinmişti.

Olivia, kendine tavuklu salata söylerken Max ızgara et ve yanında makarna istemişti.

Olivia eğlenceli bir kadındı. Zeki espriler yapabiliyordu. Birçok insanda olmayan çabuk kavrama yeteneği ve Max'in ima ettiği en ufak şeyi hissetme kabiliyeti vardı. Davranışları da tıpkı görünüşü gibi asil ve göz alıcıydı. Yemek boyunca, sanki haftalardır onlarca sorunla boğuşmak zorunda kalan kendisi değilmiş gibi onunla oldukça keyifli sohbet etmiş ve o gün belki de defalarca kez Max'in yaptığı bayat esprilere gülümsemişti.

Max, sürekli olarak kadını neden gülümsetmeye çalıştığını bilmiyordu. Belki de gülerken yanaklarında oluşan belli belirsiz gamzelerin güzelliğindendi. Düşündükçe kendini aptal gibi hissediyordu. Fakat Olivia'yı gülerken izlemenin keyifli ve rahatlatıcı bir yanı olduğunu kabul ediyordu. *Lanet olsun.* Kadın karşısında otururken öyle konuşkan ve güzeldi ki Max,

neredeyse daha fazla vakit geçirmek için yemeğin arkasından onu bir şeyler içmeye davet edecekti.

Kadının çalan telefonu araya girmeseydi büyük ihtimalle bunu yapacaktı da.

Ona neler oluyordu böyle?

İlk randevusuna çıkan bir ergen gibi davranmayı bir an önce kesmek zorundaydı. Kadının sürekli onu azarlamaya çalışmasına ve ters cevaplar vermesine o kadar alışmıştı ki böyle samimi davrandığında, yanında kendini diken üstünde hissediyordu.

"Orlando biraz sonra burada olur." dedi çantayı hazırlamayı bitirdiğinde. "Sevdiğin oyuncakları bir an önce toplasan iyi edersin."

Bandit bir kez güçlü bir şekilde havladıktan sonra arkasını dönüp koridorda gözden kayboldu.

Duş almış, üzerine bir tişört ve kot pantolon giymişti. Yürüyüş botlarını ayağına geçirdiği sırada kapı çaldı ve aynı anda Bandit havladı. Max, yatağından doğrularak kapıyı açmaya giderken Bandit'i kanepenin arkasına gizlenirken gördü.

"İşte dadın da geldi. Boşuna saklanma."

"Demek dadı ha!" Orlando kapıyı açar açmaz söylenmeye başladı. "Demek uyuz köpeğine dadılık yapmamı istiyorsun?"

"Sen üzerine alınma dostum. Sadece Bandit'e patronun kim olduğunu göstermeye çalışıyordum."

"Nesi var bunun?" Bandit, saklandığı köşeden burnunu uzatıp baktı.

"Ona aldırma. Şu sıralar biraz kafası karışık. Sizinkileri görünce düzelecektir. Girsene!"

Orlando içeri girdikten sonra Bandit'e seslendi.

"Hey pire torbası! Şunu bil, seni evime götürmeye o kadar da hevesli değilim. Dua et kızlarım ve karım senden hoşlanıyor. Aksi takdirde bu geceden itibaren kalacağın tek yer, şehrin diğer ucundaki hayvan barınağı olurdu."

Bandit ona kuyruğunu sallayıp iki kez havladıktan sonra başını patilerine yasladı. Bu, küfretmenin bir başka yolu olmalıydı. Orlando öfkelenip Max'e döndü.

"Pekâlâ. Bu ani seyahat fikrinin nereden çıktığını söylemeyecek misin?"

"Telefonda da dediğim gibi, İskoçya'da sağlam bir iz buldum."

"Yoksa Shawn İskoçya'da mı? Bana İskoçya'ya gideceğinden bahsetmiştin?"

"Adamın orada olup olmadığını bilmiyorum ama öğreneceğim. Öğrendiğime göre orada adamın her ay düzenli olarak para gönderdiği biri var."

"Amcası mı?"

"Bir kadın. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Nasıl öğrendiğini sormama gerek var mı?"

"Kaynaklarımı paylaşmayacağımı bilirsin."

"Umarım yasal olmayan işlere bulaşmamışsındır Walker."

"Benim için endişelenmene gerek yok."

Max, kendini Bandit'in saklandığı koltuğa bırakarak arkasına yaslandı. "Ayrıca senin kaynaklarının bazı konularda yetersiz kaldığını ikimiz de biliyoruz."

"Seni düşündüğüm falan yok sersem. Sadece kanunsuz iş yaparsan ucunun bana dokunmasından korkuyorum. Kefalet paranı ödemek için beni ararsan seni tanımıyorum, anlaşıldı mı?"

Max, bu tehlikeli ses tonunu iyi biliyordu. Biraz sonra patlamak üzere olan bombanın pimini çekmek üzereydi. Oturduğu yerde keyiflenirken gülümsemesi yüzünde daha da genişledi.

"Anlaştık Orlando ama kabul et senin yöntemlerin artık tarih oldu."

"Bunu söyleyen evinde tüplü televizyon kullanan ve cep telefonundan bihaber biri."

Max kahkaha attı.

"Seninle konuşmanın en güzel yanı ne biliyor musun Orlando?" dedi gülüşünün sonunda. "Çok çabuk sinirleniyorsun."

"Güzel. En azından seni eğlendirebildim. Şu çıkacağın seyahat... Ne zaman yola çıkıyorsun?"

"Bu gece. Glasgow'a trenle gideceğim. Oradan da *Joh 'o Groats*'a gidebilmek için araba kiralayacağım. Bağlantı kuracağım adamı orada bulacağım."

"Adalardan birine gideceğini söylemiştin. Hangisi olduğu belli mi?"

"Henüz değil. Adamı bulduğumda gideceğim yeri bana o söyleyecek." Durdu ve dizlerine yaslanmak için kısık gözlerle öne eğildi. "Tüm bunları sormanın sebebini ne? Çocuğunu ilk defa okula yollayan anne gibisin. Daha önce de bilgi edinmek için seyahatlere çıkmıştım."

"Hiç." diyen Orlando pantolonunun kumaşından görünmez bir iplikle oynamaya başladı. Sonra da kaşlarının altından ona dik dik baktı.

"Neden uçakla gitmek varken bu kadar zahmete girdiğini anlamadım."

"Çünkü havaalanlarındaki denetim daha sıkı ve oraya boş gitmek istemiyorum."

"Anlıyorum. Olivia'nın... Tüm bunlardan haberi var mı peki?"

Şimdi anlaşıldı.

"Söylemem gerektiğini düşünmemiştim. Anlaşmamızda atacağım her adımdan haberdar edeceğim diye bir madde var da ben mi kaçırıyorum?"

"Bilse iyi olurdu diye düşünüyorum. Geçen sefer senden haber alamayınca epey huysuzlanmıştı."

"İyi. Bu sefer cep telefonum yanımda olacak. İstediği zaman bana ulaşır."

"Neden sinirlendin şimdi?" diye sakince karşılık verdi Orlando. Max ise çoktan odanın içinde deli danalar gibi dolanmaya başlamıştı bile. "Olivia'nın adı geçtiğinde bir garip davranıyorsun."

"Davranmıyorum."

"Evet, davranıyorsun."

"Sana hayır dedim."

Max bir anlığına durdu. Kızgın bir boğa gibi burnundan soluyordu. İşaret parmağını adama doğru sallayarak, "Konunun Olivia ile ilgisi olmadığını sen de gayet iyi biliyorsun. İma ettiğin şeyden hiç hoşlanmadım."

"Neyi ima etmiş olabilirim ki? Olivia'nın patronun olduğunu unutuyorsun. Ona bilgi vermek senin görevlerin arasında. Ben sadece bu kadar sık görüştüğünüze göre aranızda iş ilişkisinin yanında dostluğun da başladığını düşünmüştüm."

"Ne dostluğundan bahsediyorsun sen?"

"Emniyet binasında Olivia'yı beklerken de aynı böyleydin. Kızışmış bir boğa gibiydin. Onu önemsemediğini söyleyebilir misin?"

Orlando, masum savunmasıyla Max'i kandıramazdı. Olivia ile aralarında bir şeyler döndüğünü düşündüğü açıktı. Ancak Max, bunun doğru olmadığını biliyordu. Eğer anlamak istemiyorsa bu onun sorunuydu. Her an gülecekmiş gibi oturduğu yerde kıpırdanan arkadaşını yumruklamamak için tüm dişlerini sıktı. *Ne zamandan beri çabuk öfkelenen taraf kendisi olmuştu?*

Orlando'nun Olivia konusunu bilerek açtığının farkındaydı. Ona olan hassasiyetini hissetmiş olmalıydı. *Zayıf yanı.* Polis merkezinde Olivia'nın sorgudan çıkmasını beklerken aşırı tepki vermişti ve şimdi de en yakın arkadaşı bu bir anlık zaafını ona karşı kullanıyordu. *Adi herif.*

O gün yaptığı davranış aptalcaydı. Kafasından geçirdiği tüm o tuhaf şeyler de öyle. Kadını bu kadar merak etmesi ve sanki şeyiymiş *-kocasıymış-* gibi davranması yanlıştı.

"Beni kandıramazsın. İkimiz de kafanın içinde hangi tilkilerin döndüğünü biliyoruz." Max, Orlando'nun ağzındaki baklayı çıkarmasını istiyordu. Böylece yumruk atması için ona daha iyi bir sebep verebilirdi.

"Bilmiyorum. Sen söyle?"

"Pekâlâ, kulaklarını aç beni iyi dinle çünkü bunu yalnızca tek bir defa anlatacağım. Evet, Olivia'yı önemsiyorum ama yalnızca patronum olduğu için. Ona karşı tek sorumluluğum kayıp kocasını ve çalınan eşyalarını bulmak. Muhtemelen adamı bulduğumda işim sandığımdan çok daha kolay olacak. Shawn'ı bulacağım. Adaleti sağlayıp paramı alacağım ve son. Bitecek, anlıyor musun? Kafanda saçma sapan şeyler kurup durmaktan vazgeç."

Orlando, anlattığı palavraya kendisinin inanıp inanmadığını düşünerek sakince Max'i izliyordu. Max istihbarattan ayrılma nedeni olan o son olaydan sonra sinir bozucu şekilde sakin ve vurdumduymaz bir herif olmuştu. Hayatı boş vermişti. Karısının ondan boşanmak istediğini öğrendiğinde bile verdiği tek tepki gülmekti. Kendi dünyasında yaşayan ve istediğinde rahatlıkla dünyaya orta parmağını gösterebilen bir adam olup çıkmıştı. Şimdi ise dönüştüğü adamdan çok farklı davranıyordu. Onu uzun zamandır bu kadar saldırgan ve huysuz görmemişti.

Aslında görmüştü. *İlk defa yanında Bayan Bennett ile birlikte bu eve geldiklerinde.* Ve yine onun adı geçince çileden çıkmıştı işte.

"Bu kadar büyüteceğini bilseydim... Oysa Olivia..."

"Git Orlando! Git, yoksa elimden bir kaza çıkacak."

"Pekâlâ, sakin ol şampiyon. İşte gidiyorum." Bandit'e ıslık öttürdü. "Düş bakalım önüme pire torbası."

Bandit, başı önünde Orlando'nun açık tuttuğu kapıdan çıktıktan sonra Max kapıyı arkalarından çaptı.

Birkaç dakika sonra çalan kapıyı açmaya giderken kendi kendine söyleniyordu. "Eğer benden özür dilemek için geldiysen, hiç boşuna... Olivia?" diyerek duraksadı.

"Merhaba Walker. Yanlış bir zamanda mı geldim?"

Kadın üçüncü kez evine geliyordu ve yine onu uygunsuz bir şekilde buluyordu. Olivia ise her zamanki gibi yine göz kamaştırıcı ve kusursuz görünüyordu. Siyah bir etek ceket takımının içinde nasıl bu kadar kusursuz görünebiliyordu?

"Hayır, kusura bakma. Seni Orlando sandım. O az önce buradaydı."

"Haber vermeden geldiğimin farkındayım. Ancak telefonla yine sana ulaşamayınca..."

"Telefonu fişten çekmiştim." Olivia, bir kaşını kaldırıp bekleyince hızla ekledi. "İçeri girsene. Kapıda kaldın."

Max içinden kendine bir tokat attı. Neden bir anda bu kadar afallamıştı anlayamıyordu. Aslında biliyordu. Hepsi Orlando'nun suçuydu.

Olivia eşiğe adım attığı an Max, girebilmesi için geri çekildi.

"Sorun ne?"

"Hiçbir sorun yok. Sen... İyi misin Walker?"

"Neden soruyorsun?"

"Biraz tuhaf davranıyorsun. Gergin gibisin."

Max, çekmeceleri hızla açıp kapatmaya devam ederken hafifçe omuz silkti.

"Bir şey aradığımda ve bulamadığımda hep böyle olurum. İşte." Max, elinde bir tornavidayla televizyonuna doğru yürüdü.

"Ne diyordun?"

"Ben şey, bugün polis merkezinden aradılar."

"Sahi mi? Dertleri neymiş?"

Adam televizyonun arkasına çökmüş bazı vidaları söküyordu. Olivia ona doğru temkinli bir adım attı.

"Orada ne yaptığını sorabilir miyim?"

"Gördüğün gibi televizyonu söküyorum?"

"Sana ne yaptı ki?"

Max kafasını kaldırıp ona baktı. "Ne?"

Genç kadın, kollarını göğüslerinde birleştirince Max yeniden başını televizyonun arkasına gömdü. Bunu yapmak en azından aklını o göğüslerle yapmak istediklerinden uzaklaştırırdı.

"Diyorum ki onu parçalamaya çalıştığın için zavallı televizyonun nasıl bir günah işlemiş olabilir?"

Max gülümsedi.

"Onu parçalamıyorum. Yalnızca içine sakladığım şeyi çıkarıyorum."

"İçine sakladığın şey mi?"

"Evet." diyen Max birkaç dakika sonra naylon poşete sarılmış bir şeyle televizyonun arkasından çıktı.

Olivia merakla kafasını uzattı. Max, sıkıca sarılmış poşetin içinden bir silah çıkarınca Olivia'nın gözleri dehşetle açıldı.

"Nasıl biri televizyonun içine bir silah saklar?"

Max'in çarpık gülüşü yüzüne yayıldı. Mermileri teker teker şarjörlere yerleştiriyordu.

"Bulunmasını istemeyen biri."

"Demek güvenli olduğunu düşünüyorsun. Televizyonun çalındığında ikisini birden kaybedersen ne olacak?"

"Birincisi, bu mahallede kimse evime girmeye cesaret edemez ve ikincisi, şu televizyona bir baksana, onu kim çalmak ister ki?"

"Onunla ne yapacaksın peki?"

"Maaşımı aldığımda düz ekranlardan biriyle değiştirmeyi düşünüyorum ama o zaman da silahımı saklamak için daha güvenli bir yer bulmam gerekecek."

Olivia, gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. "Silahı kastediyordum."

Max, silahı kotunun arka beline sıkıştırırken sonunda Olivia ile göz göze gelmişti.

"Yalnızca tedbir için. Ava çıkarken silahımın daima dolu ve yanımda olmasını severim."

Şimdi de pis pis sırıtıyordu. Tanrım, bu adam tam bir sapıktı.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Max ellerini beline koyarak sesli bir nefes verdi.

"Evet, Olivia. Bu akşam bir yolculuğa çıkıyorum."

"Bir iz buldun değil mi?" Olivia, heyecanla bir adım öne çıktı. "Söyle!"

"Kesin bir şey yok. Araştırmaya gidiyorum."

"Nereye gittiğini söylemeyecek misin?"

"Olivia soru sormayı keser misin artık? Sana henüz kesin bir cevap veremem. Bunun için araştırmamı tamamlamam gerekiyor. Sadece bana güven, tamam mı? Doğru kişilere ulaştığımda sana rapor vereceğim. Şimdi lütfen evine dön ve benden haber bekle."

Olivia'nın hiçbir şey yapmadan oturup bekleyecek bir kadın olmadığını hâlâ anlayamamış mıydı?

"Hiç olmazsa nereye gittiğini söylesen?"

"Hayır."

Genç kadın öfkeyle bir adım daha attı. Şimdi Max'le karşı karşıyaydı.

"Nedenini bilmek istiyorum. Benden bir şeyler sakladığını düşünmeli miyim?"

"Elbette böyle bir şey yapmıyorum. Sadece emin olana kadar beklemek istiyorum."

"Beklemekten nefret ediyorum. Geçen seferki gibi olaylardan en son haberdar olmak istemiyorum."

"Ah, çok güzel. Şimdi de parayla tuttuğun uşağınmışım gibi sana noktasından virgülüne kadar her şeyi rapor etmem gerektiğini mi söylemeye çalışıyorsun? Ben böyle çalışmam Olivia, öğren artık."

"Ben öyle bir şey demedim!"

"Ama öyle demeye getirdin." Max'in sesi giderek yükseliyordu. "Ben sana olmaz diyorsam, sabredip beklemen gerekiyor demektir. Üstüme gelmekten vazgeç. Yoksa?" Max sustu.

"Yoksa ne?"

Olivia'nın da tüm sakinliği buhar olup uçmak üzereydi. Bu adam onu çok fazla zorluyordu.

"İşi mi bırakırsın? Durma! Söyle hadi!"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Ama öyle demeye getirdin."

Demek onu kendi silahıyla vuruyordu.

Max, duvardaki bir noktaya bakarken kontrolünü yeniden kazanmak için derin nefesler almaya çalışıyordu. Ne zaman kaybettiğini hatırlamıyordu. Orlando'nun gidişi ve Olivia'nın aniden gelişi arasında bir yerlerde olmalıydı.

"O hâlde yolun açık olsun."

Gitmek için kapıya ulaştığı sırada bir şey kolunu sıkıca kavrayınca durmak zorunda kaldı.

"Buraya gelme nedenini söylemedin? Polisten haber var demiştin."

"Kesin bir bilgi değildi zaten. Netleştiğinde sana haber veririm."

Max, onu tutarak tekrar kendine çevirdi. Bu kez daha sert ve naneli nefesini yüzünde hissedecek kadar yakınındaydı.

"Bana ne öğrendiğini söyle Olivia."

"Önce sen!"

Max'in azı dişlerini sıkarak sessizce küfrettiğini duydu. Olivia'ya asır gibi gelen sürenin sonunda, "Anlaştık." diye fısıldadı genç adam. "Bu gece bir trenle İskoçya'ya gidiyorum. Şu Redford denen herife ulaşmak için birilerini buldum."

"Redford mu? Shawn'ın amcası mı?"

"Ta kendisi. Ona ulaşırsam Shawn ile ilgili gerçeklerin bir kısmını öğreneceğimizi sanıyorum. Belki nerede saklandığını da biliyordur. Sana söylemedim çünkü boş yere umutlanmanı istemedim. Kesin bir şeyler öğrendiğimde elbette seninle paylaşmak için..."

"Nasıl?" diye sordu Olivia. "Yanında bir telefon bile taşımıyorsun. İstediğim zaman sana ulaşamıyorum."

"Her şeyi bu kadar zorlaştırmak zorunda mısın? Şimdi polisin sana ne dediğini söyle bana."

"Ben mi zorlaştırıyorum?"

Adamın gözlerindeki haylaz pırıltıları fark edince son anda ne yaptığını anlayarak elini adamın tişörtünden çekti. Max'in bakışları dokunduğu yerden ona kayarken daha da kararmıştı. Olivia nefes nefese yutkundu.

Sonunda adam cebinden bir şey çıkarırken bakışlarını aşağıya indirdi. Max eski model cep telefonunu avucunda evirip çeviriyordu.

"Cep telefonum açıktı. Eğer denemiş olsaydın bana ulaşabilirdin."

"Ben... Ben bunu nereden bilebilirim ki? Daima kapalı tuttuğunu söylemiştin."

"Artık açık ve bana istediğin zaman ulaşabilirsin. Oldu mu? Bir dahaki sefere buraya kadar gelmene gerek yok."

Olivia içinde yükselmek üzere hazır bekleyen öfkesini bastırdı. Adama saldırmakla dönüp gitmek arasında gidip geliyordu. Sonunda mantığının sesini dinlemeye karar verdi.

"Tamam." dedi ve arkasını döndü. Son anda gitmek üzereyken Max'in uyaran sesini duydu.

"Polisler *Olivia*!"

"Bu sabah Dedektif Webster aradı. Shawn'a ait olup olmadığını anlamak için cesedi incelemeye gerek kalmamış."

"Nasıl?"

"Çünkü başka birine ait olduğu tespit edilmiş."

"Kimmiş peki? Beni çıldırtmadan söyleyecek misin artık?"

"Devlet hastanesinden çalınan bir kadavraymış."

Shawn ölmemişti. Buna zaten hiç inanmamıştı ve onunla hesabının basit bir ölümle kapanmamış olduğunu bilmek, ondan alacağı intikamın tadını da artırıyordu.

İkisi de başka bir şey söyleyemeden önce Olivia, Max'i düşünceleriyle baş başa bırakarak kapıdan çıktı.

Arabasına doğru yürürken aklında hızlıca beliren fikirle cep telefonundan birkaç tuşa bastı. Uzun bir çalıştan sonra kadın telefonu nefes nefese açtı.

"Linda. Sen iyi misin?"

"Evet. Neden sordun?"

"Sesin?"

"Ah şey Tommy ile futbol maçı seyrediyorduk."

"Tommy Fransa'ya dönmemiş miydi?"

"Yarın dönüyor. Sorun ne Olivia?"

"Affedersin. Benim için senden bir şey yapmanı istiyorum."

"Elbette. Nasıl bir şey?"

"Bir süreliğine benim yerime yönetim kurulunun başına geçmeni istiyorum."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Şehir dışına çıkıyorum ve Hopkins'e bu konuda güvenemem. Şirketin başında aileden biri olmalı. Lütfen ben dönünceye kadar aranızdaki problemleri bir kenara bırakarak uzlaşmaya çalışın, olur mu?"

"Merak etme. Yalnız şu sıralar bunun doğru bir karar olduğuna emin misin? Şirketin durumunu biliyorsun."

"Biliyorum fakat bunu yapmak zorundayım. Benim için bunu yapacak mısın?"

"Elbette yapacağım. Bana sonuna kadar güvenebileceğini biliyorsun."

"Teşekkür ederim." diyerek rahat bir nefes aldı Olivia. "Gerekli evrakları sana Betty ile yollarım. Bu arada seni rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Takma kafana. Ne zaman yola çıkıyorsun?"

Olivia kararlılıkla çenesini kaldırdı. "Bu gece."

17. BÖLÜM

Euston istasyonuna vardığında trenin kalkmasına henüz on beş dakika vardı.

Max, cebinden bir dal sigara çıkarıp dudaklarının arasına sıkıştırdı. Sırt çantasını sağ omzunda zıplatıp yerine oturttuktan sonra bineceği vagona doğru yürümeye başladı.

İşi gereği sık seyahat etmek zorundaydı. Ve çoğu zorlu yolculuklar olmuştu. En son yolculuğunda ise yedi kişilik ekipten geriye tek başına dönmüştü. Geride gözü yaşlı eşler, çocuklar, ebeveynler ve onlar için yas tutan onlarca insan bırakmışlardı.

Max'in de bir ailesi vardı. Annesi, babası, kardeşleri ve bir eşi. Yine de zaman zaman ölen arkadaşlarından daha çok ölümü hak ettiğini düşünmeden duramıyordu. İşte o zaman bu kadar vicdan azabı çekmezdi.

İnsanlar arkasından birkaç damla gözyaşı akıtır, sonra da hayatlarına kaldıkları yerden devam ederdi. Max devam edememişti.

Ölen arkadaşlarının onlara ihtiyacı olan aileleri, geçimlerini sağladıkları eş ve çocukları vardı ve onlar birbirlerine Max'le ailesinden daha yakındı.

Bir tanesi nişanlıydı ve nişanlısıyla birbirlerine deli gibi âşıklardı. Brain, içlerinde en küçükleri olduğu için onunla sürekli dalga geçer, evlendiğinde nasıl bir kılıbık olacağını söyleyip onu sinir ederlerdi.

Cenaze töreninde en çok da Brain'in nişanlısını, sevdiği adamın tabutuna sarılmış ağlarken gördüğünde dayanamamıştı. Max o an onunla alay ettikleri her an için kendinden nefret etmişti. Aileler yüzlerini kaplayan sicim gibi gözyaşlarıyla çocuklarına sarılarak ağlarken kalplerindeki acılarını küllendirmeye çalışıyorlardı. Çocukların gözlerindeki o terk edilmişlik ve yalnızlık hissini Max ömrünün sonuna kadar unutamayacaktı.

İstihbarat işi onun için o gün bitmişti. Hayattan zevk almak ve bir şeyler için çabalamak da öyle. Artık yalnızca akıntıya kapılmış kuru bir yaprak gibi yaşayacak ve hayat onu nereye sürüklerse oraya gidecekti.

Trenin kalkmadan önceki son sirenini duyduğunda adımlarını hızlandırdı, sonra da biletinde yazan kompartımanı bulmak için vagonlarda gezinmeye başladı.

Uçaklar her zaman diğer ulaşım araçlarından daha hızlı ve güvenliydi. Fakat yanınızda silah taşımak istiyorsanız trenler ve otobüsler uçaklardan daha rahattı. Kimse onu havaalanına cebinde silahla sokmazdı. İstasyonunun güvenliğinden geçerken ise uyduruk gazi kimliğini göstererek vücudunda şarapnel parçaları olduğunu söylemesi yetmişti. İç çamaşırındaki şişkinliğin açıklaması ise prostat yüzünden sürekli ereksiyon hâlinde gezmesiydi.

Prostat dışında ereksiyon olma konusunda pek de yalan söylüyor sayılmazdı aslında. Olivia'nın yanındayken birkaç kez bu duruma düştüğü olmuştu. Özellikle o ince kollarını seksi göğüslerinin altını çizmek için kullandığında ya da ona ender de olsa o sıcak gülümsemelerinden birini yolladığında. Tanrım...

Onu daha birkaç saat önce görmüştü ama içinde anlamlandıramadığı bir sebeple yeniden görme isteğiyle dolmuştu. Kadına doğru düzgün bir veda bile edememişti. Olivia ile ilgili kafasında çok fazla düşünce vardı ve sanırım kompartımana girdiği anda gördüğü kadını ona benzetmesinin sebebi de buydu.

Kadın cam kenarında oturuyordu. Üzerinde Olivia'nınkilere benzer bir şapka vardı. Krem renginde tüylü bir kaban ve uzun siyah botlar giymişti. Yanındaki valizler uzun bir seyahate çıktığını belli edecek kadar çoktu. Kadın elindeki derginin sayfalarını karıştırırken Max'in varlığını fark etmemişti.

Max, kadının karşısındaki koltuğa oturdu. Garip bir şekilde kalp atışları hızlanmıştı.

"İyi yolculuklar."

Kadın derginin sayfalarını çevirmeye devam ederken sessizliğini korudu. Max omuz çantasını yanındaki boşluğa bıraktı. Kadının yüzünü göremiyordu. Fakat duruşu, görünüşü ona tanıdık geliyordu.

"Pek konuşkan değilsiniz galiba?"

Kadın hemen cevap vermedi. Parmakları okuduğu dergiyi sımsıkı kavramıştı. Sonunda dergiyi indirip yüzünü gösterdiğinde Max şaşkınlığını saklayamadı.

"Neredeyse hiç gelmeyeceğini düşünmeye başlıyordum Walker. Önemli yerlere hep böyle son dakikada mı gelirsin?"

Max'in ağzı hayretle aralanınca dudaklarının arasındaki sigara yere düştü.

Olivia, hoşnut bir gülümsemeyle öne eğilip düşen sigarayı aldı, baş ve işaret parmaklarının arasında döndürmeye başladı.

"Bu sigarayı yakmasan da onu yanında taşıdığın her an yeniden başlamaya bir adım daha yakın olduğunu biliyor muydun?"

Max öfkeyle bir küfür savurdu. Gündüz vakti hortlak görmüş gibi göz bebekleri irice açılmıştı.

"Tanrım, Olivia?"

Olivia elindeki dergiyi bırakırken tatlı tatlı gülümsedi.

"Adımı Tanrı'yla birlikte andığına göre ya çok dindarsın ya da beni çok özledin Walker."

Bu sözler kendisi söylediğinde kulağa çok daha komik geliyordu. Fakat Olivia her zamanki gibi yine ondan rol çalıyordu. Ayrıca bu kadının onun bindiği trende ne halt ettiğini bilmek istiyordu.

"Ne işin var senin burada?"

"Hâlâ anlamadın mı? Seninle geliyorum."

"Çıldırdın mı sen?"

Max hızla yerinden fırladı. Bu kadarı da fazlaydı.

"Olmaz. Benimle gelmene izin veremem. Bu delilik."

"Neden? Hem ne zamandan beri ne yapıp ne yapamayacağımı söylüyorsun? Bu işte patron benim ve ben de seninle gelmek istiyorum."

"Hayır. Dudaklarımı oku Olivia! Ha-yır. Benimle gelemezsin. Patronum olup olmaman umurumda değil. Hemen şimdi buradan gidiyorsun."

Max, Olivia'yı kolundan tutup sertçe kaldırınca kadının kucağındaki dergi yere düştü.

"Bırak beni!"

Olivia öfkeden nefes nefese kalmıştı. Çatılan kaşlarının altından birbirlerine öldürecekmiş gibi bakıyorlardı.

"Dediğimi duydun Olivia. Buradan gidiyorsun!"

"Hayır. Bana engel olamazsın. Bırak yanında olayım. İzin ver!"

O sırada trenin kalkış düdüğü duyuldu.

"Olmaz." Max, aceleyle Olivia'yı çıkışa doğru çekiştirmeye başladı. Genç kadın ayaklarını sürüyerek ona engel olmaya çalıştıysa da adam ondan daha güçlüydü ve onu kuru bir dal gibi ardından sürüklüyordu.

"Bırak kolumu Walker! Bu yaptığına zorbalık derler."

"Senin ilgilenmen gereken bir imparatorluğun yok muydu? Neden kendi işine bakmıyorsun?"

"İşleri bir süreliğine Linda'ya devrettim."

"Harika. Tüm planı yapmışsın! Keşke bana da önceden haber verseydin."

"Senin yaptığın gibi mi? Bırak kolumu diyorum Walker. Canımı acıtıyorsun!"

Max, bu uyarıyı duyar duymaz tutuşunu gevşetti ama onu bırakmadı.

"Buraya gelirken aklında ne vardı söylesene?"

"Norton Redford'un peşine düştüğünü söyledin. Onda bazı cevaplar olduğuna inanmasaydın bu yolculuğa çıkmazdın. Shawn da orada olabilir. Lütfen Walker! Seninle gelmeme izin ver."

Max, Olivia'nın yalvarışlarını duymazdan geldi. Koridordan geçerken birçok yolcu ilgiyle onları izliyordu. Olivia geçtiği kapıların önünden onları seyreden insanlara, ona yardım etmeleri için yalvardı. Aynı anda Max'in sıkıca tuttuğu bileğini adamdan kurtarmaya çalışıyordu.

"Sandığımdan daha kaba bir adammışsın. Durup konuşamaz mıyız?"

Adam bir duvar kadar hissizdi. "Lütfen bırak beni! Herkes bize bakıyor Walker. Rezil oluyoruz. Beni duyuyor musun?"

Max sonunda durup ona bakınca Olivia, adamın geniş göğsüne çarpmamak için son anda durabildi. Adamın gözlerinde fırtınalar kopuyordu.

"Hiçbir zaman kibar biri olduğumu söylememiştim. Ve bil diye söylüyorum, kolay kolay çileden çıkan bir adam da değilimdir Olivia. Ama şu anda sana yapmak istediklerimi söylesem benden sonsuza dek kaçardın."

Olivia'nın ağzı şaşkınlıkla açık kalırken ikisinin de göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Max delici bakışlarını ondan çeker çekmez, hızla çıkışa doğru yürümeye devam etti.

Olivia yürürken tökezledi. Düşmemek için duvarlardan destek almayı denedi.

"Kes şunu artık ve bana ihtiyacın olduğunu kabul et!"

Max'in gür kahkahası tüm koridorda çınladı. Adamın küçümseyen bakışları ona dönmüştü.

"Sana ihtiyacım mı var? Ayak bağına ihtiyacım olduğunu hiç sanmıyorum."

"Redford'un yerini tespit ettiğini söylüyorsun. Onu buldun diyelim. Peki, onu nasıl tanıyacaksın? Elinde adama ait bir fotoğraf var mı? İnan bana senin kadar ben de o adamı araştırdım Walker fakat ne Norton Redford adına açılmış bir hesap ne de sosyal güvenlik numarasına ulaştım."

Max'in yüzündeki eğlenen ifade yerini yavaş yavaş kendini sorgulamaya bırakınca Olivia, kazandığı zaferin heyecanıyla ürperdi. *Onu ikna etmeye başlıyordu.*

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

İkisi de yerinden bir milim bile kıpırdamadan bir süre birbirlerine bakmaya devam ettiler. Başlattıkları irade savaşını hangisinin kazanacağını belirlemeye çalışır gibiydiler.

"Eee, ne diyorsun..."

Olivia, cümlesini tamamlayamadan tren bir anda güçlü bir sarsıntıyla hareket edince genç kadın dengesini kaybedip kendini Max'in kollarında buldu.

Max onu belinden sıkıca kavrarken gözleri yeniden buluştu.

"Ben kazandım." diye fısıldadı Olivia, adamın gözleriyle dudakları arasındaki mesafeye bakarak. "Tren hareket etti."

"O kadar emin olma. Bir sonraki durakta seni indirebilirim."

"Bunu yapmayacaksın Walker." dedi Olivia başını yavaşça ve kararlılıkla iki yana sallarken.

"Bana yapmamam için geçerli bir neden söyle?"

"Sana ayak bağı olmayacağıma söz veriyorum."

Max'in tek kaşı şüpheyle havaya kalktı. "Ve?"

Olivia neredeyse gözlerini devirecekti. Bu adama yalvardığına inanamıyordu. Fakat bu yolculuğa çıkmayı gerçekten istiyordu.

Eğer Max, Shawn'ın üvey amcasının yerini bulduysa Olivia da o adamı bulduğunda orada olacak ve ondan bazı cevapları alacaktı.

"Söyleyeceğin her şeyi yapmaya hazırım."

Max ikinci kaşını da havaya kaldırınca Olivia güçlü bir soluk verdi.

"Daha fazla üstüme gelme istersen."

Adam hiçbir şey söylemeden sert adımlarla kalacakları kompartımana geri döndü. Olivia'nın içi tam savaşı kazanmanın rahatlığıyla dolmuştu ki adamın valizlerini çekiştirdiğini gördü.

"Ne yapıyorsun?"

"Bunların içinde ne var?"

"Valizde ne olabilir? Çamaşırlarım, özel eşyalarım, giysilerim. Bilirsin işte."

"Peki, ya kol çantanda?"

Olivia adamın bu soruları neden sorduğuna bir türlü anlam verememişti. Yine de itiraz etmedi.

"Telefonum, cüzdanım, pasaportum, makyaj malzemelerimin olduğu bir çanta, hijyenik mendiller, kolonya ve..."

Max, "Güzel." diyerek onun sözünü kesti. Ardından açmak üzere pencerenin mandalına uzandı.

Büyük camı açmak için biraz çaba sarf etmesi gerekmişti. Tren iyice hızlanmıştı. Olivia şaşkınlıkla adamın hareketlerini izliyordu. *Ne yapmaya çalışıyordu?*

Max sonunda camı yukarı itmeyi başardı. Sonra da Olivia'nın valizlerinden birini kaparak açtığı camdan dışarıya fırlattı. Genç kadın hayretle bakakalmıştı.

"Sen çıldırdın mı?" Max ikinci valize uzanırken Olivia adamın koluna sıkıca yapıştı.

"Gerçekten aklını kaçırmışsın Walker. Onlar benim eşyalarım. Sırf bana kızgın olduğun için onları trenden atamazsın!"

Max'in onu dinlemeye hiç niyeti yok gibiydi. İkinci valizi de Olivia'nın tüm çabalarına rağmen dışarı attı. Camı kapattı ve nefes nefese bile kalmadan sakin bir hâlde kompartımana dönüp koltuğuna yığıldı.

Olivia bir maymun gibi kapalı cama yapışıp kalmıştı. Hava kararddığı için trenin hızla geçtiği yerleri göremiyordu. Tanrı bilir valizleri hangi cehennemdeydi. İçindeki pahalı giysilerini ve yurt dışından getirttiği özel kişisel bakım ürünlerini düşündükçe sinirinden neredeyse ağlayacaktı.

Bir süre sonra arkalarından bakmanın onları geri getirmeyeceğini fark edince yerine çöktü ve öldürücü bakışlarını Max'e dikti. O kadar öfkeliydi ki bütün bedeni titriyordu.

"Bunu neden yaptın?"

Max duygusuz bir tavırla bacak bacak üstüne attı. "Tatile çıkmıyoruz Olivia. Fazla yük bizi yavaşlatır. Döndüğünde yenilerini almak senin için zor olmamalı."

"Hayatımda gördüğüm en aşağılık herifsin."

Max soğuk bakışlarla kadını süzdü.

"Duygusuz bir adamsın. Üstelik kabasın."

"Daha ilk dakikadan bana isyan mı ediyorsun? Eğer kurallarımdan hoşlanmadıysan hiç durma."

Sert çıkışına Olivia sessiz kalınca Max zaferinin tadını çıkarmak için sigarasını aradı ve masanın üzerinde durduğunu görünce öne doğru uzandı. Fakat Olivia erken davranarak sigarayı önce kapmıştı.

"Ne yapıyorsun Olivia? Ver onu bana."

"Bu yolculuk iki kişilikse tek fedakârlık yapan taraf ben olmamalıyım."

Olivia kaşlarından birini havaya kaldırarak sigarayı avucunda ezmeye başladı. Bunu yaparken sigaranın yerine adamın başını hayal ediyordu tabii.

Max, sigarasından geriye kalan tütün yığınına bakarken bunu hak ettiğini düşünüyordu. Kadına bir ders vermek istemişti ancak Olivia karşılığını vermekte gecikmiyordu. Dudaklarında beliren tebessümü gizlemek için iç cebinden yol haritasını çıkardı ve inceliyormuş gibi yaptı. Kayıtsız kaldığını görürse daha da sinir olurdu.

Bir süre sonra tren bir istasyonda durduğunda Olivia gözlerini araladı. Ne zamandır uyuduğunu hatırlamıyordu. Saatine baktı. Onu biraz geçiyordu. Başını yasladığı camdan kaldırınca Max'in onu izlediğini fark etti.

"Geldik mi?"

"Hayır. Yalnızca mola verdik."

Max sırt çantasını omzuna asıp hareketlenince Olivia yerinde dikleşti.

"İniyor muyuz?"

"Ben yiyecek bir şeyler almaya gidiyorum. Ayrıca işemem gerek. Senin bir şeye ihtiyacın yoksa burada kalabilirsin."

Olivia, adamın kaba yorumuna karşılık yüzünü buruşturdu. Ona hâlâ valizlerini attığı için öfkeliydi. Onunla dışarı çıkmaya meraklı değildi. Henüz acıkmamıştı ve tuvalete gitmesi de gerekmiyordu. Öte yandan adamın onu bırakıp tren değiştirmeyeceğinden emin olamıyordu.

"Çantanı neden yanına alıyorsun o hâlde? Burada bırakabilirsin."

"Uzun yolculuklarda kendimden başka kimseye güvenmem. Birileri çantamı trenden atabilir."

Bu yorumun üzerine pis pis gülmesi Olivia'yı deli etmişti. Adi herif. Madem böyle oynamak istiyordu, o hâlde Olivia da ona istediğini verecekti.

Bacaklarını esnetme bahanesiyle aşağıya inecek ve trenin etrafında gözcülük yaparken adamı bekleyecekti. Adamın arkasından, "Bekle!" diye seslendi. "Ben de seninle geliyorum."

Olivia el çantasını da alarak Max'e yetişti. Merdivenleri inerken adamın ona yardım teklif etmemesine aldırış etmedi. Basamakları dikkatle indi ve birkaç adım ilerleyerek trenin önünde beklemeye başladı.

"Tuvaletler ve market bu tarafta."

"Şimdilik böyle iyiyim."

Olivia sahte bir tebessümü yüzüne yapıştırdı ve Max arkasını döndüğü anda öfkeli bakışlarla adamın sırtında bir delik açmaya çalıştı.

Adamın gittiği yeri görebilmek için boynunu olabildiğince uzattı. Adam taş binaya girdikten sonra ortadan kaybolmuştu. Bu takip sandığından zor olacaktı.

Gelen geçen ona bakmaya başlayınca Olivia huzursuzlandı. Max'i beklerken bir şeylerle oyalanmaya ihtiyacı vardı. Cep telefonundan gelen mesajları kontrol edip gidecekleri yol güzergâhına baktı.

Glasgow'a gidebilmek için *Virgin* trenine binmişlerdi. Şimdi ise *Carlisle* civarında bir istasyonda olmalılardı. Bu da yolculuklarının hemen hemen yarısını tamamladıkları anlamına geliyordu. İndikleri yerden İskoçya'ya araba kiralayacaklarını biliyordu. Ama nereden ve nasıl olduğunu kestiremiyordu. Stevens'dan alabildiği tek bilgi buydu.

Olivia sessizce saatine baktı. Mola süresinin dolduğunu etrafındaki hareketlilikten anlamıştı.

İnsanlar hızla trene biniyordu. Bir görevli düdük çalınca Olivia telaşla çevresine bakındı. Nerede kalmıştı bu adam?

Tren kalkış sirenini çaldı. Max'in telefonunun kapalı olduğunu anlayınca görevlilerden birinin yanına koştu.

"Affedersiniz ama treni hareket ettiremezsiniz. Yolculardan biri eksik."

"Beklememiz imkânsız hanımefendi, tren kalkmak üzere."

"Hayır, anlamıyorsunuz. Eksik yolcuyla hareket edemezsiniz. Buralarda bir yerlerde olmalı. Anons edemez miyiz? Otuz beş yaşlarında, 1.85 boylarında, kumral, erkek. Üzerinde kahverengi bir ceket ve kot pantolon var. Asker yeşili bir sırt çantası kullanıyor."

"Üzgünüm hanımefendi ama yapabileceğim bir şey yok. Belki de arkadaşınız siz görmeden çoktan trene binmiştir. Siz de kaçırmak istemiyorsanız lütfen acele edin."

Olivia panikle etrafına bakındı. Max'den herhangi bir iz göremiyordu. Belki de adam haklıydı. Olivia telefonunda mesajlarına bakarken Max ondan habersiz trene binmiş olabilirdi. *Peki, ya binmediyse?*

Omzunun üzerinde çaresizlikle son kez bakarak trene bindi. En kötü ihtimalle son durakta onu bekleyecekti.

Görevli Olivia'nın merdivenlerden çıkmasına yardım ettikten sonra kapı arkalarından kapandı ve tren hareket etmeye başladı.

Olivia hayal kırıklığı ve öfke yüzünden ağlamak üzereydi. Adam yapacağını yapmıştı işte. Yolculukları daha başlamadan bitmişti. Tren hızlanmaya başladıkça arkalarında bıraktıkları istasyona nemli gözlerle baktı.

Adi herif onu atlatmıştı. Olivia, adamı elinden kaçırdığı için tam bir aptal olduğunu düşünüyordu. Yenilgiyle omuzları düştü. Belki de Max gerçekten haklıydı. Onu ilk fırsatta başından atlatabildiğine göre adama ayak bağı olmaktan başka bir işe yaramayacaktı.

Sonunda kaldığı kompartımanın yolunu tuttuğunda tüm yolcular koltuklarına yerleşmişti. Tren sarsıntılı bir kalkıştan sonra, gürültülü ve hızlı şekilde rayların üzerinde kaymaya devam ediyordu.

Ne yapmalıydı? Glasgow'a kadar devam edip adama ulaşmanın bir yolunu mu arayacaktı? Yoksa ilk istasyonda ters istikametteki bir trene binip geri mi dönecekti? Belki de Andrew'u arayıp onu almasını söylerdi.

Max'in telefonunu bir kez daha tuşladı. Arama bu kez telesekretere düşmeyince sevindi. Ancak telefon melodisi yakın bir yerden geliyordu. Heyecanla sesin geldiği yönü takip etmeye devam etti.

Max'in ayaklarını aralarında duran masaya uzatmış hâlde sandviçini yerken görünce hangi duyguya kapılacağını şaşırdı.

Rahatlama mı? Öfke mi? Belki her ikisi de.

"Demek geldin. Ben de şimdi seni aramak üzereydim."

Olivia iki elini kapı girişine dayarken avucundaki telefonu kırmamaya çalışıyordu. O kadar öfkeliydi ki o anda adamı bakışlarıyla öldürebilirdi.

"Şimdi mi? Beni tren hareket ettikten sonra mı arayacaktın?"

"Vazgeçtiğini düşündüm."

"Seni aradım ama telefonun kapalıydı."

"Haklısın." diyerek ceketinin cebinden telefonunu çıkardı Max. "Açmayı unutmuştum." Adam otuz iki diş birden sırıtırken Olivia bir yumrukla o gülüşü silebilmeyi diliyordu.

"Sandviç ister misin?"

"Aç olmadığımı söylemiştim." dedi duygusuz bir sesle. "Bütün o süre boyunca burada mıydın yani?"

"Evet." diyen Max, yemeğini çiğnemeye devam etti. "Sana bakındım ama etrafta göremedim. Ben de karar değiştirip geri döndüğünü sandım."

"Telefon Walker." dedi Olivia dişlerini sıkarken elindekini ona doğru sallayarak. "Telefon diye bir icadı hatırlıyor musun? Neden beni arama zahmetine girmediğini sorabilir miyim?"

"Telefonlar hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"İletişim! Biz buna iletişim diyoruz Walker. Bu cihazlar bunun için var."

"Benden üzgün olduğumu söylememi mi bekliyorsun?"

Hayır, böyle bir şeyi beklemiyordu. Dahası adamın bunu bilerek yaptığından adının Olivia olduğu kadar emindi.

"Otursana! Yolculuk boyunca ayakta dikilemezsin." Saatine baktı. "Daha Glasgow'a kadar uzun bir yolumuz var."

Olivia, sabır dilercesine tavana baktıktan sonra içeri girerek koltuktaki yerini aldı. Adam teklif ettiği için değil. Buna gerçekten ihtiyacı olduğu için. Yaşadığı korku ve panik onu yorgun düşürmüştü.

Max'e doğru bir bakış attı. Adam içecek olarak bir *Camden* almıştı. Olivia bira sevmezdi. Ancak şu an bir fıçı dolusu içse bile sarhoş olmazdı.

Adam içki şişesini gülümseyerek "*şerefe*" dercesine ona doğru kaldırınca Olivia karşılığında gözlerini kıstı.

Demek savaş istiyordu.

18. BÖLÜM

Max, aralarında asılı kalan gergin sessizlik boyunca Olivia'yı izlemeye devam etti.

Genç kadın, yolun geri kalanında varlığını yok sayarak sessizce dışarıyı izliyordu. Geçen süre içinde ona bir kez bile bakmamıştı.

Max ne kadar ileri gittiğinin farkındaydı. Hem eşyalarını atarak, hem de onu terk ettiğini düşünmesini sağlayarak korkutmasının fazla olduğunu biliyordu ancak Olivia eğer bu yolculuğa onunla birlikte çıkacağını sanıyorsa daha fazlası için de hazırlıklı olsa iyi olurdu. Çünkü Max, onu peşinden sürüklemeye hiç niyetli değildi.

Olivia'nın onunla gelmesinin tehlikeli nedenleri vardı. Yolculuk esnasında bin türlü belayla uğraşması gerekecekti. Olivia gibi bir kadının yanında olması çılgınlık olurdu. Max, her türden zor şartlara alışkın bir adamdı. Hayatı boyunca bunun için eğitim almıştı. Geceyi köhne bir pansiyonda ya da sokakta geçirebilirdi. Peki, ya Olivia? O kuş tüyü yataklara alışkındı. Üstelik delilik derecesinde titizdi. Max bir de onu rahat ettirmekle uğraşamazdı.

Ne diye peşine takılmıştı ki sanki? Ve bineceği trenden nasıl haberi olmuştu?

İkinci sorunun cevabını tahmin etmek hiç de zor değildi. Hangi saatte ve nerede olacağını tek bir kişiye söylemişti. *Orlando.*

Max içinden adama küfretti.

Kadına yeniden baktı. Olivia dalgın görünüyordu. Max, aklındakileri okuyabilmek istiyordu. O viski rengi gözlerde, tanıştığı günden bu yana sürekli gizlemeye çalıştığı bir acı vardı.

Kadın, kocası tarafından dolandırılmıştı, evet. Fakat resmin tamamında eksik bir şeyler vardı.

Elinde kesin bir bilgi olmasa da nehre atılan cesetle Shawn'ın bir ilgisi olduğunu düşünüyordu. Adam tehlikeliydi. Max'in onu Olivia'ya daha fazla zarar vermeden bir an önce bulması gerekiyordu.

İşte bu yüzden kilit isim Norton Redford'du. O adamı bulursa Shawn Bennett perdesinin ardındaki gizem ortaya çıkacaktı. Olivia'nın hislerini anlıyordu ama John'o Groats'a gidene kadar ne yapıp edip onu bu yolculuktan vazgeçirmek zorundaydı. Kadına hayatının en zorlu seyahatlerinden birini yaşatacak, tekneye binmeden evvel onu bir uçakla geri yollayacaktı.

Max, arkasına yaslanarak yapacaklarını kafasında kurmaya başladı. Bağımlılığı olan sigarasını almak için cebine uzandı. Orada olmadığını fark ettiği an, Olivia'nın onu parçaladığını hatırlamıştı. Dudakları hafifçe kıpırdandı.

Kadının eşyalarının havada süzülüşünden sonra ona nasıl bir nefretle baktığını anımsıyordu. Cesurca karşılığını verme şeklinden etkilendiğini de itiraf etmeliydi. Son tren olayından sonra ise savaş boyalarını sürdüğünü ve Max'i alt etmek için fırsatını kollayacağından emindi. Olivia kolay pes eden bir kadın değildi. İnatçıydı. Fakat Max ondan daha inatçı ve zorlayıcı olabileceğini ona kanıtlayacaktı.

Bir süre sonra tren başka bir istasyonda durunca, Olivia ilk defa oturduğu pozisyonu değiştirme ihtiyacı hissetti. Kasları uzun süre hareketsiz kalmaktan tutulmuştu. Koltuk ne kadar rahat olursa olsun, poposu ağrıyordu. Yerinde kımıldanırken adama göz ucuyla bakarak çantasından telefonunu çıkardı. Sessize aldığı ekranda üç cevapsız arama vardı.

Biri asistanı Betty'den diğer ikisi Hopkins ve Orlando'dandı. Betty'nin onu merak ettiğini biliyordu. Valizlerini aceleyle hazırlattığında yüzündeki endişeyi görmüştü. Asistanına haber vermeden çıktığı ilk seyahatti bu.

Orlando ile yaptığı küçük görüşmeden sonra yola çıkmakta bir an bile tereddüt etmemişti ve adamın ona verdiği öğüdü dinlemişti. Kimseye yolculuğuyla ilgili en ufak bir bilgi vermemişti. Shawn'ın her yerde gözü kulağı olabileceğini söylemişti adam. Haklıydı. Bu yüzden tren garına onu, şoförü yerine bir taksinin getirmesini tavsiye etmişti. Anlaşılan şimdi de sağ salim trene binip binmediğinden emin olmak istiyordu.

Hopkins'in derdinin Linda'ya verdiği yetkiler yüzünden olduğunu tahmin ediyordu. Şu an onunla tartışacak durumda hissetmiyordu. Telefonu kapatıp çantasına geri soktu.

Şu an tek düşünebildiği yapacağı yolculuk ve yol arkadaşından alacağı intikamdı.

Max'in başı geride ve gözleri kapalıydı ancak Olivia adamın uyumadığına kalıbını basabilirdi. Sinsi herifi fazla hafife almıştı. Eşyalarını camdan atmasına ne kadar sinirlenmiş olursa olsun onu, terk ettiği düşüncesi kadar korkutamamıştı. Adamın bunu onun iyiliği için yaptığını düşünebilirdi belki ama yöntemlerini kesinlikle aşağılayıcı buluyordu.

Bunu gerçekten yapar mıydı? Olivia'yı o istasyonda terk edip gitmeyi göze alır mıydı?

Neden olmasın, dedi içinden bir ses. Onu ne kadar tanıyorsun ki?

Olivia, ne niyetle olursa olsun ona yapılan hiçbir şeyi karşılıksız bırakmazdı. Şimdi uyuyor numarası yaptığı gibi onu yolda bir yerde oyuna getirmeyeceğinden emin olamazdı. Bu yüzden tetikte olacak, gerekirse bir sülük gibi adama yapışacak ve nereye giderse gitsin peşini bırakmayacaktı.

Max, onun zayıf bir insan olduğunu düşünüyor olabilirdi. Fakat Olivia sandığından çok daha güçlüydü ve hiçbir güç onu bu yolculuktan alıkoyamazdı.

Tren ufak bir sarsıntıyla hareket etmeye devam ederken Olivia gözlerini dikip Max'e baktı.

Adamın huzurlu görüntüsünün altında her an gözlerini açabilecek tetikte duruşunun farkındaydı. Max bir tilki kadar kurnaz, vahşi bir yırtıcı kadar acımasızdı.

Açık alnı kaş çatacağı anlarda oluşan küçük çizgiler dışında geniş ve pürüzsüzdü. Sakalını bir gün dışında kestiğini hatırlamıyordu. Koyu gölgeler hâlinde yanaklarına ve boynuna doğru uzansa bile, arada sırada gülümsediği zamanlarda yanağında oluşan küçücük gamzeyi saklayamıyordu. Siyah kirpikleri sık ve gürdü. Yeşil gözlerinin etrafında derin bir kontrast oluşturuyordu. Saçları siyaha çalan koyu kumraldı. Son zamanlarda biraz uzamıştı ve alnına serseri tutamlar hâlinde dağılmışlardı. Uzun boyu ve her birinde bir kadını oturtabilecek kadar geniş omuzları vardı. Şimdiki gibi kollarını göğsünde birleştirdiğinde ona gemi halatlarının kalın boğumlarını

anımsatıyorlardı. Kot pantolonunun sardığı bacaklarında olduğu gibi vücudunun her yeri kasla kaplıydı. Güçlü ve sert kaslarla.

Olivia adama dokunduğu anların anısıyla vücudunda tatlı bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Derin bir nefes aldı. Şimdi bunları düşünmenin zamanı değildi.

"Uyumadığını biliyorum Walker. Konuşmamız gerek."

Max duruşunu hiç bozmadı. Hatta nefes alışverişi bile aynı tempodaydı. Olivia tam da onun gerçekten uyuduğunu düşündüğü sırada ise kalın dudakları kıpırdadı.

"İncelemen bitti mi?"

Demek fark etmişti. Olivia yanaklarının yanmaya başladığını hissetti. Adamın uyumadığını biliyordu ve şimdi ona gözlerini dikip baktığını düşünüyordu. Yalan değildi ama yaptığını apaçık duymak utanç vericiydi.

"Sadece uyuyup uyumadığına emin olmaya çalışıyordum. Yanılmadığımı görüyorum."

"Seni dinliyorum."

"Nereye gittiğimizi bilmek istiyorum."

Max yalnızca "Glasgow'a." dediğinde Olivia neredeyse sinirden gözlerini devirecekti. Çocukluktan beri hiç yapmadığı bu hareketi bu adamın karşısında defalarca yapmak istemesi garipti.

"O kadarını biliyorum. Ya sonra?"

"Bence devamını da biliyorsun. Orlando sana her şeyi anlatmıştır eminim."

Max'in bakışlarındaki ifade keskinleşmişti. Olivia sesindeki tonlamadan, adamın arkadaşına kızgın olduğunu duyabiliyordu. Ona bu bilgileri vererek Olivia'yı bu trene binmeye itenin Orlando olduğunu biliyordu. Fakat ona kızmaya hakkı yoktu. Eğer Orlando olmasaydı, Max yine son seferki gibi ona haber vermeden çekip gidecekti ve Tanrı bilir bu kez ne zaman dönerdi. Öyle bir durumda ona şimdikinden daha az kızgın olmayacaktı.

"Orlando'ya kızgın olmaya hakkın yok."

"Sahi mi? Sence ihanetini görmezden mi gelmeliyim?"

"O sadece bana yardım etmeye çalışıyordu."

"Ağzımdan laf alıp sana taşıdı."

"Aramızda sır olmaması gerektiğini söyleyen sendin."

"Çünkü bu işin peşinde olan benim. Benden bir şey gizleyemezsin."

"Ama sen gizleyebilirsin."

"Lanet olsun Olivia, derdin ne senin? Neden kocanı bulup ayaklarının dibine atana kadar beklemiyorsun?"

"Çünkü beklemek istemiyorum. Eğer biri sana bir şeyi vermek istemezse sen gider alırsın. Şimdi, istersen yol boyunca olacakları anlatmamaya devam et. Nasılsa öğrenmenin bir yolunu bulurum."

Max yumruklarını sıkarak tehditkâr bir tavırla öne doğru uzandı.

"Ne kadar tehlikeli olabileceğini anlamıyorsun."

"Hiçbir şeyden korkmuyorum."

Tanrım, elbette korkmuyordu. Şimdiye kadar ne sülük medya, ne aptal polisler ne de parçalanmış bir ceset onu korkutup kaçırabilmişti. Olivia her zorluğun üstesinden çabucak gelmişti. Bu yolculuk için de tereddüt etmediğini biliyordu.

Olivia kendisi için korkmuyor olabilirdi ama Max korkuyordu.

"Ama korkmalısın. Bu yolculuk uzun olacak Olivia ve kaldığımız yerler çoğunlukla kral daireleri olmayacak."

"Farkındayım. Bu yolculuğa çıkarken her şeyi göze aldım."

Olivia sivri çenesini havaya dikerken Max içinden küfretti.

Kadın bir keçi kadar inatçıydı. Ve Max'in işi hiç kolay olmayacaktı.

Gardan çıktıkları sırada havanın sert soğuğu kendini belirgin bir şekilde hissettirmişti. Baharın son aylarında olmalarına rağmen İskoçya geceleri dondurucu olurdu. Olivia sıcak tutması için tüylü kabanına sıkıca sarılırken Max'in taksicinin biriyle konuşmasını izledi.

Hemen ardından Max bir baş hareketiyle onu taksiye binmesi için davet etti.

Yol boyunca pek konuşmamışlardı. Olivia nereye gittiklerinden habersiz etrafa bakınarak yönlerini belirleyecek tabelaları okumaya çalıştı. Glasgow kalabalık bir şehirdi. Bir süre sonra gittikleri yol giderek tenhalaşmıştı. Şehrin kuzeyi kırsaldı.

Benzin istasyonu olan eski bir motelin önünde durduklarında, Olivia hayal kırıklığıyla yıkıntı binaya baktı.

"Geceyi burada geçirmeyeceğiz değil mi?"

Max dışarı çıkıp taksiciye ücretini ödedikten sonra açık camdan Olivia'ya doğru eğildi.

"Bir itirazın mı var?"

"Hayır ama... Belki de daha iyi bir yer bulana kadar devam etmeliyiz."

"Biraz duşa ve uykuya ihtiyacım var. Gelmek istemiyorsan taksiciye seni gara geri götürmesini söyleyebilirim. Tercih senin."

Olivia, öfkesini bastırmak için yumruklarını sıktı. Adama olan nefretini gizleyebileceğini zannetmiyordu.

Max onu beklemeyip binaya doğru giderken, "Bekle!" diyerek arabadan fırladı. Her ne kadar ucuz ve konforsuz yerlerde kalmaya alışkın olmasa da karşılaştığı ilk zorlukta pes edeceğini sanıyorsa yanılıyordu. "Seninle geliyorum."

Lobi denilen yer Olivia'nın banyosundan bile küçüktü. Bankonun arkasında oturan gözlüklü adam sandalyesinde uyukluyordu. Gözlüğü burnunun ucundan düşmek üzereydi ve üzerindeki gömlekte akşam yediği makarna sosu duruyordu.

Max, resepsiyonda duran tozlu zile basmak yerine hafifçe öksürünce adam irkilerek uyandı.

Adam Max'i görünce önce kaşlarını çattı. Dikkati Olivia'ya kayınca hızla bacaklarını uzattığı masadan indirerek ayağa kalktı.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Max, omzunun üzerinden adamın gözlerini diktiği Olivia'ya kısacık bir bakış attı. Genç kadın, yüzünde tiksintiyle etrafı inceliyordu. Daha ilk anda buradan hoşlanmadığını anlamıştı. *Güzel.*

"Bize iki oda lütfen. Duşu ve televizyonu olsun. Ve de temiz." diye belirtti. Başıyla Olivia'yı işaret etti. "Hanımefendiyle aynı katta ve mümkünse yan yana olmasını istiyoruz."

"Elbette." diyen adam arkasındaki panodan hızla iki anahtar kaptı ve doldurması için boş bir formla birlikte Max'e uzattı.

"Parayı peşin alıyorum. Nakit."

Max, arka cebindeki cüzdanından bir yüzlük çıkarıp adama uzattı. Anahtarın birini Olivia'nın görmesi için havaya kaldırdıktan sonra merdivenlere doğru yürümeye başladı.

"Odalarınız ikinci katta. Size yolu göstereyim."

Adam sandalyesinde hareketlenince Max onu bir hareketiyle durdurdu. "Gerek yok. Biz buluruz."

Olivia'ya hayranlığını gizleyemeyen adam hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Max, elini sahiplenici bir tavırla genç kadının sırtına koyarak, onu önden gitmesi için yönlendirdi ve merdivenlerden çıkmaya başladıkları sırada dönüp adama uyaran bir bakış attı. Adam, üstü kapalı tehdidi görmüştü.

Olivia, gıcırdayan merdivenlerden üst kata çıkarken tavanlardan sarkan örümcek ağlarına bakmamaya çalıştı. İkinci katın koridorunda gördüğü sıvası dökülmüş ve rutubetli duvarları da öyle. Adamın onu buraya ne maksatla getirdiği gün gibi ortadaydı. Ona kötü şartların nasıl olabileceğini göstermek, dolayısıyla yolculuktan vazgeçirmek istiyordu. Taksiciye bu yeri bulması için ekstra para verdiğine yemin edebilirdi.

"Neden şehirde bir otelde kalmadık?"

Max öne geçmiş, elindeki anahtarlarla uyumlu kapı numaralarını gözden geçiriyordu.

"Buranın nesi var?"

Genç adam, bulduğu ilk odanın kilidini açarak duvardaki bir düğmeye bastı ve küçük odayı aydınlattı.

Olivia içeri girerken yoğun küf kokusu yüzüne çarptı. İçerisi oldukça küçük ve havasızdı. Ayrıca buz gibiydi. Kalın perdelerle sıkı sıkıya örtülü pencerelerden içeri soğuk hava giriyor olmalıydı. Duvarlar eskiden sarı olduğunu düşündüğü eskimiş duvar kâğıtlarıyla kaplıydı. Soyulan kısımların bazı yerlerinde anlamsız yazılar ve telefon numaraları vardı.

Tek kişilik yatak temiz görünüyordu. Üzerindeki kareli battaniye uzun süre kullanılmaktan tiftik tiftik olmuştu.

Cam kenarında, üzerinde küçük -*büyük ihtimalle çalışmayan*- bir televizyonun durduğu bir sehpa ve sandalye vardı. Dolap yoktu. Onun yerine giysiler için ayrılmış üç çekmeceli küçük bir komodin konulmuştu. Neyse ki Olivia'nın yerleştirmek için zahmet edeceği fazla eşyası yoktu. Max valizlerini atmamış olsaydı da eşyalarının bir tekini bile bu odadaki herhangi bir yere koymazdı zaten.

Odayı gördükten sonra banyoya girmeye cesareti kalmamıştı.

"Gördüğüm kadarıyla bu odada hiçbir şey yok. Klima bile. Bu kadar soğuk bir yerde nasıl uyumamı bekliyorsun?"

Max, kendini yasladığı duvardan iterek Olivia'ya doğru yaklaştı. Uzun süredir kadının tepkilerini izliyordu ve izlerken gülmemek için yanağının iç kısmını dişliyordu.

"Fazla bir şeye ihtiyacımız yok. Yalnızca bir gece konaklayacağız. Isınmak için genelde böyle odalardaki yataklarda elektrikli battaniyeler olur."

Aman ne büyük lüks.

"Çalıştırdıktan sonra altına girdiğinde kemiklerine kadar ısınırsın merak etme. Ayrıca sıcak bir duş da fazlasıyla işini görür."

Banyoyu kullanmaktansa bitlenirdi daha iyi.

"Sana bundan daha iyi bir bütçe sağladığımı düşünüyorum. Yani şuraya bir baksana! Hangi aklı başında insan burada bir dakikadan fazla kalmak ister ki?"

"Benim için sorun olmaz." dedi Max, hafifçe omuz silkerek. "Daha kötü yerlerde uyumuştum. Bütçe meselesine gelirsek, yolculuk için kafamda belirlediğim miktarın dışına çıkmayı düşünmüyorum. Bu arada konuşmadık ama kendine ait ekstra masrafları da sen karşılamak zorundasın."

"Kabul ediyorum." diyerek hızla atıldı Olivia. Gözleri heyecanla parlamıştı. "Hadi başka bir otele gidelim."

Başını sallayarak "Bu gece olmaz." dedi Max. "Yorgunum. Hem bu saatte bizi şehre götürecek başka bir araç bulamayız."

Olivia'nın gözlerindeki umut ışığı aynı hızla sönerken omuzları hayal kırıklığıyla düşmüştü. Yatmak zorunda olduğu yatağa bakarak sertçe yutkundu. Max'in içten içe onu köşeye sıkıştırdığını düşünerek keyiflendiğini biliyordu.

"Söyleyeceğin başka bir şey yoksa ben odama gidiyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenebilirsin. Duvarlar yeterince ince gibi görünüyor. Ve ben uyumadan önce olsa iyi olur. Banyo yapmak istersen çekmecede temiz havlu olacaktır." Konuşurken banyo kapısını açtı ve içeriyi kolaçan ettikten sonra geri kapattı. "Ve sıcak suyu bitirmemeye bak." dedi uyarırcasına. "En azından ben senin için bu iyiliği yapacağım."

Ne centilmen ama!

"Kapıyı arkamdan kilitlemeyi unutma!"

Max son uyarısını da yaptıktan sonra kapıyı arkasından çekerek çıktı. Küçücük odada Olivia'yı korkularıyla ve takıntılarıyla baş başa bırakmıştı.

Daha kötülerini gördüğünü düşünüyordu ama belki de hayatının en kötü deneyimini henüz yaşamamıştı. Ne bekliyordu ki? Yol boyunca adamın onu böyle bir yerde konaklamak zorunda bırakacağından hiç şüphesi yoktu. Kırılmasını bekliyordu.

Kafasının içindekileri silkeleyip atmak istercesine salladı. O kadar kolay değildi.

Mide bulantısını bastırmak için pencereyi açtı. Perdelere yalnızca iki parmağıyla dokundu. Cam tam olarak örtülmüyordu. Bu da içerisinin neden bu kadar soğuk olduğunu kanıtlıyordu. Neyse ki oda ikinci kattaydı da en azından içeriye birilerinin girmesinden korkmak zorunda kalmayacaktı. Kepenkleri sonuna kadar açarak içeriye dolan buz gibi havada titrememeye çalıştı.

Çantasını hâlâ elinden bırakmamıştı. Geriye döndü ve odada en temiz yer olarak gördüğü yatağın kenarına oturdu. Giderek daha çok üşüyordu. Soğuk teninin altına, kemiklerine kadar işliyor ve çenesindeki kemikleri takırdatıyordu. Şapkasını çıkardı. Saçları yolculuk boyunca topuzundan dağılmıştı.

Sonra cesaretini toplayıp banyoya girdi. Işığını yakmadan önce keskin idrar kokusu yüzünden öğürmeye başladı. Duvarlar simsiyah su lekeleriyle kaplıydı. Duşta bir perde ve musluk dışında hiçbir şey yoktu. Klozetin kapağı kırıktı, ayrıca sifon su akıtıyordu. İçine bakmak bile istemiyordu.

Keskin koku yüzünden burun delikleri ve genzi yanıyordu. Eliyle ağzını kapatırken gözlerine yaşlar dolmaya başladı. Yan duvardan gelen su sesini duyduğunda Max'in duşa girdiğini anladı.

İstediği kadar sıcak suyu kullanabilirdi. Olivia bir saniyeden fazla orada kalamazdı.

Banyonun kapısını sertçe çarptıktan sonra gidip pencereyi örttü. Perdeleri çekti ve hırsla yatağına döndü. Örtüyü sıyırarak elektrikli battaniyenin fişini prize taktı. Şükürler olsun ki, kısa devre yapmamıştı. Yine de olası bir elektrik kaçağına karşı yatmadan önce fişi prizden çıkarmayı unutmamalıydı.

Karnı açtı fakat mide bulantısı yüzünden uzun bir süre daha yemek yiyemeyeceğinden emindi.

Eldivenlerini çıkardıktan sonra, başındaki tokaları hırsla sökmeye başladı. Yatak ısınmaya başladıkça, kabanını ve botlarını da çıkardı.

Tüm bunların sebebi bitişik odadaki barbardı. Aklınca ona bir ders vermeye çalışıyor ve Olivia'nın sınırlarını zorluyordu. Derin bir iç çekti ve saçlarını fırçalamaya başladı.

Bir... İki... Üç...

Olivia burada soğuktan ve açlıktan ölmek üzereyken o odasında yan gelip yatacaktı, öyle mi? Tam bir mağara adamıydı. Fakat Olivia ona pabuç bırakmayacaktı.

Yirmi sekiz... Yirmi dokuz... Otuz...

Saçlarındaki her bir tele sertçe asıldı ve hepsi dümdüz olana kadar taramaya devam etti. Ucunu lastik bir tokayla topladığı örgüsünü bir omzuna attıktan sonra derin bir nefes aldı.

Sonunda öfkeden tüm vücudu alev alev yanmaya başlamıştı. İçerisinin yeteri kadar sıcak olduğuna kanaat getirdikten sonra üzerindeki kazağı ve pantolonu da çıkararak uzun gömleğiyle kaldı. Katladığı kıyafetleri çantasının üzerine düzgünce bırakmıştı.

İç çamaşırlarını çıkaramayacak olması çok kötüydü.

Battaniyenin fişini çekti. Işığı söndürdü ve baş ucundaki minik lambayı açık bırakarak yatağın içine kıvrıldı. En azından çarşaflar temizdi. Biraz rutubet kokuyordu ama onu da yastığına sıktığı azıcık parfümle halletmişti. Lekeli olup olmadıklarına bakmadan battaniyeyi omuzlarına kadar çekti. Gecenin daha da uzamaması için bir an evvel uyumak istiyordu.

Max, belindeki havluyla odasına girdiğinde şarkı söylüyordu. Banyo yapmadan önce, yatağı ısıtmak için battaniyesini fişe takılı bırakmıştı. Başına yedek havlu bulamadığından baksırlarından birini giydikten sonra beline sardığı havluyla saçlarındaki nemi kuruladı.

Yatağa girmeden önce aklında Olivia vardı. Acaba şimdi ne yapıyordu? Kadının temizlik takıntısı yüzünden sabaha kadar uyuyamayacağını düşündükçe keyifle sırıtmadan edemedi.

Moteli gördüğünde Olivia'nın yüzündeki tüm kanın çekildiğine yemin edebilirdi. Hele kalacağı odayı gördüğünde bir an düşüp bayılacak sanmıştı.

Taksiciye verdiği paraya değmişti doğrusu. Burası tahmin edeceğinden daha berbat bir yerdi. Neyse ki taksici parasını aldıktan sonra gerisini sorgulamamıştı. Öte yandan resepsiyondaki pisliği Olivia'ya attığı şehvetli bakışlar yüzünden öldürebilirdi.

Yan odanın duvarına kulağını dayayıp ses olup olmadığını kontrol etti. Henüz ne bir küfür ne de bir ağlama sesi duyulmuştu. Kadının bu kadar iradeli olması Max'i şaşırtıyordu. Bu yere en iyi ihtimalle on dakika dayanabileceğini düşünmüştü. Kim bilir? Belki de sandığından daha dayanıklıydı.

Sıcak yatağına girmeden önce battaniyenin fişini çekti. Olivia'nın da aynısını yapmış olmasını umuyordu. Yatakta dönmeye başladı.

Ya akıl edemediyse ve elektrik kaçağı yüzünden akıma kapılırsa?

Ya resepsiyondaki adam gece onu rahatsız etmeye falan kalkarsa?

Olivia'ya kapıyı kilitlemesini söylemişti ama adamda yedek anahtar olabilirdi.

Max daha fazla dayanamayıp yataktan çıkmak için örtüleri üzerinden fırlattı. Bir kadınla yolculuk etmek istememesinin en önemli nedenlerinden biri buydu işte! *Kendinden çok onu düşünmek zorundaydı.*

Tam tek ayağını pantolonunun içine sokmak üzereydi ki yan odadan güçlü bir çığlık sesi geldi.

Max giymek üzere olduğu pantolon elinde donakaldı. Başı sesin geldiği yöne doğru hızla savruldu.

Lanet olsun. Bu Olivia'ydı.

19. BÖLÜM

Max sırt çantasından silahını kaptığı gibi soluğu Olivia'nın odasının kapısında aldı.

"Aç kapıyı Olivia!" diye bağırırken bir yandan ahşap kapıyı yumruklamaya devam ediyordu. "Beni duyuyor musun? İçeride neler oluyor? Cevap ver Olivia!"

Kapının arkasından hiç ses gelmiyordu. Max'in içi endişeyle doldu. Panikatak geçirmek üzereymiş gibi kalbi çok hızlı atıyordu.

Geriye çekilerek omzuyla kapıya sertçe yüklendi ama lanet kapı çok sertti. Çıplak omzu darbenin etkisiyle ağrımıştı. Max dişlerini sıktı ve vücudunu bir koçbaşı gibi kullanmaya devam etti. Birkaç kez denedikten sonra sonunda kapının kilidini kırabilmişti.

Işıkları açarak etrafta Olivia'yı aradı. Genç kadını yatakta bulduğunda ise gördüklerine inanamadı.

Olivia uykudan yeni uyanmış gibi kirpiklerini kırpıştırarak yattığı yerden doğruldu.

"Neler oluyor Walker? Bu kılıkta odamda ne işin var söyler misin?" Genç kadın başını uzatıp önce soluk soluğa kalmış yarı çıplak adama, ardından kırılan kapısına baktı. "Ve kapım neden kırık?"

Max dişlerini gıcırdatırken nefesi hâlâ düzensizdi.

"Ben, yani sen." dedi soluklarının arasında. "Odandan bir kadın çığlığı duydum. Kapıyı yumrukladım ama duymadın. Sandım ki... Sen, iyi misin?"

"Ben çığlık falan duymadım. Uyuyordum. Saat kaç?"

"Lanet olasıca saat kimin umurunda?" Max, elindeki silahı sallamaya devam ederken bağırdı. "Ne duyduğumu biliyorum. Bir kadın çığlığıydı. Senin sesine benziyordu."

Olivia elinin tersiyle gözlerini ovaladı. Yastığının kenarında şarjda duran telefonuna baktı. "Bağırmayı keser misin lütfen? Saat sabahın üçü."

"Lanet olsun Olivia. Çığlık duydum diyorum sana. Bir kadın çığlığıydı. Ses bu odadan geliyordu."

"Ben de sana duymadığımı söylüyorum. Silahını etrafta sallamayı kes. Elinden bir kaza çıkabilir."

"Ne?"

Max elindeki silahı yeni fark etmiş gibiydi. Hızla çamaşırının lastiğine sıkıştırdı.

Olivia bu görüntü karşısında neredeyse kıkırdayacaktı. *Neredeyse.* Üzerinde yalnızca iç çamaşırıyla Max Walker'ın nasıl da hoş göründüğünü unutmuştu.

Gülümsediği belli olmasın diye esner gibi yapıp eliyle ağzını kapadı.

"Sanırım televizyonu açık unutmuşum. Ses oradan gelmiş olmalı." diyerek açıklamaya çalıştı Olivia. Max'in tuhaf bakışlarından sonra da arkasındaki bir yeri işaret etti. Max dönüp baktı. Televizyon gerçekten de açık kalmıştı.

"Açıklaması bu olmalı. Uyumadan önce odada biraz ses olsun diye açmıştım. Film bitmeden de uyumuş olmalıyım. Ama çığlık falan duymadım."

"Film mi?" Max ellerini saçlarının arasından sertçe geçirdikten sonra beline dayadı. "Tanrı aşkına Olivia, seni boğazlıyorlar sandım. Duyduğum lanet olası ses *The Walking Dead*'den mi geliyordu yani?"

"Ne olmuş? Zombileri izlemeyi seviyorum."

"Zombiler mi?"

"Her neyse. Sabahın bu saatinde seninle TWD tartışmak istediğimi hiç sanmıyorum."

"Güzel. Çünkü ben de bir an önce lanet olası odamda ve yatağımda uyumak istiyorum. Eğer senin boğazlanıp boğazlanmadığını merak etmek zorunda kalmasaydım, bunu çoktan yapmıştım."

"Bu odada üreyen mikroplar yüzünden yakalanabileceğim bin çeşit hastalığı hesaba katarsak, boğazlanarak ölmem belki de içlerinde en acısızı olurdu."

Genç kadın kollarını göğsünde birleştirme hareketini yapmıştı. *Yine.*

"Mikroplar mı? Biraz abartmıyor musun? Ben ortada mikrop falan göremiyorum." Max aranıyormuş gibi alayla etrafına bakınınca Olivia kaşlarını kaldırdı.

Bir tanesi tam karşımda duruyor, dememek için kendini zor tutuyordu.

"Bakteriler Walker. İkiden fazla ayağı olanlardan bahsediyorum. Ve hayır, hiç de abartmıyorum. Salgın hastalıklar yüzünden yılda kaç bin insanın öldüğünü biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum."

Max odasına gitmek için döndüğünde Olivia yataktan çıktı.

"Bir dakika bekle!"

"Yine ne var?"

"Kapımı kırıp beni kurtarmaya çalışman on altıncı yüzyıldan bu yana erkeklerin yaptığı en kahramanca hareket olabilir. Etkilenmediğimi söyleyemem."

"Lanet televizyonun sesini bu kadar açmasaydın ben de kapını kırmak zorunda kalmazdım."

Max'in paniği yerini için için yanan salt öfkeye bırakmıştı şimdi.

"Bunun için senden özür dilemeyeceğim." Olivia masumca omuz silkti. "Duvarların ince olduğunu kendin söylemiştin."

"Tamam, unut gitsin."

Adamın geniş göğsü sığ nefeslerle inip kalkmaya devam ederken Olivia ondan başka bir yere bakamıyordu. Dikkatini çeken şeyin yalnızca iki göğüs ucu arasında sallanan gümüş askeri kolye olduğunu söyledi kendine.

Max televizyonu kapatmak için uzaktan kumandayı aramaya başladı. Bulamayınca da gidip düğmesinden kapattı.

"Bu gecelik daha fazla dizi izlemek yok Olivia." dedi sertçe. "Sabah erken kalkacağız."

"Bir şeyi atlamıyor musun?"

Max, şaşırarak arkasını döndüğünde Olivia çoktan pantolonunu giymiş düğmelerini iliklıyordu.

"Neyi?"

Genç kadın botlarını da giyerek tüm giysilerini koluna astı.

"Anahtarlar."

"Anahtarlar mı?"

Olivia tam karşısında durana kadar yürümeye devam etti. Adamın çıplak vücudunun sağladığı görsel ziyafeti elinin tersiyle itti. Şu an gözlerinde başka bir zaferin pırıltıları oynaşıyordu.

"Odanın anahtarlarını istiyorum. Kapısı kırık bir odada uyuyacağımı düşünmüş olamazsın."

Max içinden kendine lanetler yağdırdı. Elbette onu kapısı kırık bir odada bırakmayı düşünmüyordu. Bu, tüm gece boyunca onu düşünüp durmaktan uyuyamayacağı anlamına gelirdi. Dişlerini sıkarken bir süre daha Olivia'nın meydan okuyan gözlerine bakmaya devam etti. Sonunda başıyla sessizce onayladı.

"Gidip eşyalarımı alayım."

Olivia, adamın peşine takılırken zafer nişanı takılan bir asker gibi göğsünün gururla kabardığını hissediyordu. İçinden gelen gülme isteğinin asıl sebebi ise önünde yürüyen manzaranın komikliğiydi.

Adamın baksırı bu kez maviydi ve arkasında, "*Geri çekil! Ben dünyanın hâkimiyim.*" yazıyordu. Olivia kahkaha atmamak için dudaklarını ısırmak zorunda kaldı. Max de neden sıradan erkekler gibi ekoseli veya çizgili baksırlardan kullanmıyordu ki? Adamın tuhaf zevkleri vardı. Diğer yandan deseni ne olursa olsun, bronz tenindeki dar kalçalarında acayip seksi durduğunu itiraf ediyordu.

"Senin yüzünden yatağımdan olduğum yetmiyormuş gibi sabah kapı için motel sahibine fazladan ödeme yapmam gerekecek."

Olivia bakışlarını hızla adamın poposundan sırtına kaydırdı. Derin yara izlerini gördüğü anda soluğu kesilmişti.

Rastgele oluşan izleri loş ışıkta görmeye çalıştı. Çizgiler belli belirsiz de olsa oradaydı. Tanrım, bu kusursuz beden için ne iğrenç yaralardı bunlar böyle? Ve nasıl olmuşlardı?

Olivia daha dikkatli bakmaya çalıştığı sırada Max çantasını kapıp hızla arkasını döndü.

"Mutlusundur umarım Olivia. Artık rahat bir uyku çekebilirsin. Bir şey mi oldu? Neden öyle bakıyorsun?"

Genç kadın hipnozdan çıkmış gibi başını sallayarak hızla gözlerini kırpıştırdı. "Hiç... Ben..." dedi ancak yanaklarının kızarmasını engelleyememişti.

"Sanırım bu da yolculuk için ayırdığın bütçeyi aşacağın anlamına geliyor. Borcu paylaşmak isterdim fakat kapıyı kıran sensin."

Max sırt çantasını, bodanını ve çoraplarını eline alarak Olivia'ya öfkeyle baktı.

"Haklısın. Çünkü senden o lanet trene binmeni ve peşime takılmanı ben istedim. Gecenin bir yarısı televizyonun sesini sonuna kadar açmanı ve uykumun içine etmeni de öyle. Çok haklısın. Tüm suçlu benim."

"Bu kadar kabalaşmak zorunda değilsin. Üstelik çok fazla küfrediyorsun. Büyükannem sürekli küfredenlerin zayıf karakterli insanlar olduğunu söylerdi."

"Sen daha kaba herif görmemişsin. Ve büyükannen de..."

Max daha fazla konuşmamak için hırsla dilini ısırırken Olivia'nın kocaman açılmış gözlerinin içine bakıyordu. Dudakları dudaklarına o kadar yakındı ki küçük bir hareketle birbirine dokunabilirdi.

"Bence bir tanesi yeterli."

Olivia geriye çekilmek istedi ama yapamıyordu. Adamın dudaklarına kayan bakışları yoğun ve yakıcıydı. Adam ona sanki öpecekmiş gibi bakıyordu.

Ama sonra kendine gelmiş gibi hemen geriye çekildi ve hızla odayı terk etti.

Olivia kilitlediği kapının arkasına yaslanarak derin bir iç çekti.

Tanrım, bu da neydi şimdi?

Kıyafetlerini çıkarmak için yatağa doğru yürürken az önce yaşadıkları an yüzünden kalbi hâlâ çok hızlı atıyordu. Max'in onu öpmek istemesi ve onun da bunu beklemesi inanılmazdı.

Gömleğiyle yatağa girerek örtüyü kenara çekti ve adamın dudakları yerine kazandığı zaferini düşünmeyi seçti.

Max'in içeri girmesi o kadar hızlı ve kolay olmuştu ki... Olivia adamın kapıyı kırıp kıramayacağını düşünürken heyecandan neredeyse ölmek üzereydi. Tüm gece Max'den intikamını nasıl alacağını düşünmüştü. Eğer hiçbir şey yapmadan uyumasına izin verseydi, sinirden gözüne uyku girmeyecekti.

Televizyonu açıp çığlığı basmasıyla Max'in nefes nefese odasına dalması arasındaki süre yirmi saniyeyi geçmemişti. Uyuyormuş gibi yaptığını anlamamıştı ama adam içeri girdiğinde gülmemek için parmaklarını ısırmak

Ninova

zorunda kalmıştı. Nasıl da korku ve panik içinde görünüyordu. *Tanrım.* Olivia hayatının sonuna kadar Max'in o anki yüz ifadesini unutamayacaktı.

Bir yanı bu yaptığı için kendinden utanması gerektiğini söylüyordu. Aldığı aile terbiyesi yüzünden, insanlara yalan söylemenin ve onları aldatmanın kötü bir şey olduğunu biliyordu. Ancak bu adam, tüm ahlak kurallarını yerle bir etmesi için onu resmen kışkırtıyordu.

Sırf bu yolculuğa çıkmak istediği için onu bu berbat motele getirip, geceyi camından soğuk hava giren ve muslukları bozuk leş gibi bir odada geçirmesini istiyorsa sonuçlarına da katlanmak zorundaydı.

Olivia'nın vicdanının rahatsız olması için önce karşısında ondan daha vicdanlı biri olması gerekiyordu.

Küçük ışığı açık bırakarak yastığına sarıldı ve adamın kokusunu içine çekmemeye çalışarak kendini uykunun güvenli kollarına bıraktı. Uyumadan önce aklında o gece yaptıklarından çok adamın sırtındaki yara izleri ve tabii ki sebepleri vardı.

Diğer odada ise Max bir türlü uyuyamıyordu. Yatağın boyu kısa olmalıydı, çünkü ayakları yataktan dışarı taşıyordu. Kadının dudaklarına o kadar yaklaşmıştı ki kendine engel olmasa tüm hırsını o yumuşak ve dolgun dudaklardan çıkartacaktı. Bir an evvel kadını da dudaklarının tadının nasıl olacağını da kafasından atması gerekiyordu. Sabaha az kalmıştı. Uyumalıydı. Ancak Max henüz nasıl uykuya dalacağını bilmiyordu. Öfkesi ve ihtirası damarlarında bir ateş gibi dolanırken nasıl uyuyabilirdi ki?

Açık kalan pencere yüzünden içerisi buz tutmuştu. En azından elektrikli battaniye hâlâ sıcaktı. Örtüleri üzerinde çekiştirip dururken kaba etine bir şeyin battığını hissetti. Eliyle yoklayınca bunun televizyon kumandası olduğunu anladı.

Tüm bunlar o lanet televizyon yüzünden başına gelmişti.

Uyuyamayacağım anlayınca televizyonu açtı ve yeniden yatağa girerek kumandadaki tuşlara basmaya başladı. Uykusu gelene kadar haber veya belgesel izleyebilirdi. Belki sesini biraz fazla açarsa yan odadan duyulmasını da sağlardı.

İzleyebileceği bir şey bulana kadar kanallar arasında gezinmeye devam etti. Sonunda vahşi hayvanlarla ilgili belgesel bulduğunda sesini açmayı denedi ama o da ne? Ses açılmıyordu.

Bir iki denemeden sonra, kumandayı bir kenara fırlatıp tekrar yataktan kalktı. Çıplak ayakla bastığı zemin buz gibiydi. Kendi kendine bir küfür daha savurdu. Televizyondaki tuşlara bastı, bastı ve yine bastı. Hiçbir şey olmuyordu.

Sert bakışları Olivia ile arasındaki duvara döndü. Genç adam öfkesiyle duvarda bir delik açmak üzereydi.

Oyuna getirilmişti.

"Demek kirli oynamak istiyorsun prenses?"

Sabahın erken saatlerinde Olivia büyük bir gürültüyle uyandı. Hızla saatine baktı.

Altı mı?

Gürültünün kaynağını araştırmak için etrafına bakınırken bu saatte onu kimin rahatsız etmeye cesaret edebileceğini düşünüyordu.

İki gözünü birden açınca yattığı yatağın kendine ait olmadığını ve yatak odası yerine, ucuz bir motel odasında uyandığını hatırladı. Ses kapısından geliyordu.

"Kimsiniz?"

"Benim Max. Gitme vakti. On dakika içinde hazırlan ve aşağıda ol."

"Bu kadar çabuk mu?"

"Seni duyamadım."

Olivia, ayılmaya çalışarak hızla giysilerini koyduğu yeri aradı. Çantasını ve kıyafetlerini alarak, "Hemen geliyorum." diye bağırdı.

"Acele etsen iyi olur."

Adamın uzaklaşan ayak seslerini duyduğunda çoktan üzerini giyinmiş, düğmelerini ilikliyordu. Yüzünü yıkayıp saçlarını taradı ve yeniden tepesinde sıkı bir topuzla topladı. Hafif bir makyaj yapıp parfüm sıktı. Şapkayı ve eldivenlerini de taktıktan sonra artık gitmeye hazırdı.

Cep telefonundan, sekreteri Caitlyn'e iş yeriyle ilgili bazı talimatlar gönderirken asistanına acil bir durum olmadıkça onu aramaması gerektiğini bildiren bir mail attı.

Resepsiyona indiğinde akşam onları karşılayan adam ve Max oradaydı.

"Yirmi dakika."

"Elimden geldiğince hızlı oldum."

"Bir dahaki sefere daha hızlı ol."

Olivia, Max'i duymazdan gelerek temiz ve ütülü bir gömlek giymiş, gözlerini ondan alamayan motel sahibine döndü.

"Odalarınızın biraz daha bakıma ve temizliğe ihtiyacı var bayım. Bir tanesinin camı kilitlenmiyor ve sifonu su akıtıyor. Ayrıca duvarların yeniden boyanması gerekiyor. Daha iyi şartlar altında insanlar buraya yeniden gelebilir. Yoksa yalnızca mecbur kalanlarla idare etmek zorunda kalırsınız ki bu da işletmenizi kısa sürede kapatmanız anlamına gelir."

Adam, onu sessiz bir ilgiyle izlerken hevesli bir fino gibi her kelimesinde başını sallayarak karşılık veriyordu. Max, adamın yılışık hâllerine göz devirmek istedi. Adamın daha önce Olivia gibi bir kadınla karşılaşmadığından emindi. Daha da emin olduğu şey, adamın doğduğu günden bu yana annesinden başka bir dişi görmediğiydi.

"Hiç merak etmeyin hanımefendi. Bir dahaki gelişinizde hepsi arzu ettiğiniz gibi olacak. Bunun için elimden gelen her şeyi yapacağıma emin olabilirsiniz."

"Güzel." dedi Olivia ve adama tatlı gülümsemelerinden birini bahşetti.

Max, bu gülüşü kıskandığını hissederek hızla araya girdi.

"Güven bana ahbap. Bir dahaki sefer diye bir şey olmayacak." Olivia'nın kolunu tutarak, "Hadi bu lanet yerden bir an önce gidelim." dedi.

Olivia ona bu lanet yere gelmelerinin asıl sorumlusunun kendisi olduğunu hatırlatmak istiyordu. Fakat onun yerine, "Çok kabasın. Onun kalbini kırdın." diye söylendi.

"Kalbi yerine başka bir yerlerini de kırabilirdim. Bu beni daha kaba biri yapardı."

"Sadece kibar olmaya çalışıyordu."

"Erkeklerin ne türden çıkarlar için kibar olduklarını bilsen, emin ol böyle düşünmezdin."

Max kapıdan çıkmadan önce adamı, "İşe önce televizyonların bakımından başlasan iyi edersin." diye uyardı ve son cümleyi Olivia'nın gözlerinin içine bakarak söyledi. "Bir tanesinin ses sistemi arızalı."

Şimdi sesi çıkmayan Olivia olmuştu. Ortam bir anda buz gibi soğudu.

Max her şeyin farkındaydı.

Adamın bakışlarındaki öfkeli parıltıları, ona oynadığı oyunu anladığını söylüyordu.

Taşlık yolun kenarındaki arabaya doğru yürüdüler. 67 model bir Shelby Cobra'ydı. Onları bekleyen araç bu olmalıydı çünkü etrafta başka araba göremiyordu.

En azından yolun geri kalanında konforlu bir yolculuk yapacaklardı.

"Bu arabayı nereden buldun?"

"Kiraladım."

"Sabahın altısında mı?"

Max cevap vermedi. Sahte bir kibarlıkla kapısını açınca Olivia, sessizce yolcu koltuğuna yerleşti. Tek kapılı spor arabanın üstü kapalıydı. Max, şoför koltuğuna yerleşerek motoru çalıştırdı.

"Anlaşmayı akşamüzeri yapmıştım." Max, Olivia'ya bakmadan "Hazır mısın?" diye sordu ve yanıtı beklemeden gaza bastı.

Shelby, arkasında toz bulutu bırakarak havalı bir dönüşle ana yola savruldu.

Yolun ilk birkaç kilometresi oldukça sessiz geçmişti. Max, kadının sessizliğinin sebebini biliyordu. Ona blöfünü gördüğünü belli etmişti ve şimdi bunun için endişeleniyor olmalıydı. *Şeytan azapta gerek.*

"Arabayı beğendin mi?"

"Yolculuk için konforlu bir araba seçeceğini hiç düşünmemiştim."

"Hurda bir kamyonetle mi seyahat etmeyi tercih ederdin?"

"Kaliteli şeylerden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Kim demiş? İnan bana gördüğüm şeyin ucuz mu yoksa kaliteli mi olduğunu bir bakışta anlarım."

Genç adam bunu göz ucuyla ona bakarak söyleyince, Olivia'nın öfkesi içinde fokurdamaya başladı.

"Yaşam standartların tam aksini söylüyor."

"Ucuz bir motelde kalmakla, uzun yola çıktığın araba arasındaki farkı anlamadığın belli. Bineğini her zaman güçlü ve seni yolda bırakmayacak türden seçmen gerekir. Bir gece yatacağın bir yatak için dünyanın parasını ödemek savurganlıktır ama bu araba değil. Tanrım, şu motordan gelen sese baksana? İnsanı, ibreyi zorlamak için nasıl da tahrik ediyor."

"Hız tutkunu olduğunu bilmiyordum."

"Biraz adrenalinin kimseye zararı olmaz."

"Ucunda ölüm varsa zararı olur."

"Korkuyor musun?" Max, gaza biraz daha basarken göz ucuyla Olivia'ya baktı. Genç kadın kapı koluna sıkıca tutunmuş, gözünü yoldan ayırmıyordu.

"Korkmak mı? Bunu da nereden çıkardın?"

Max haince sırıttı.

"Dün gece mikroplar yüzünden ölmekten korktuğunu söylememiş miydin? Doğru kelime neydi? *Bakteriler*."

"Salgın hastalık yüzünden yılda binlerce insanın öldüğünü söyledim. İkisi aynı şey değil."

"Ölüm her zaman vardır Olivia. Sadece sebepleri farklıdır. Her an ölümü düşünerek hayatın tadını çıkaramazsın." Keşke söylediklerini kendi de yapabilseydi.

"Ben ölümden korkmuyorum. Çok fazla ölüm görmüş olabilirim ama korkmuyorum. Yalnızca tedbir alıyorum."

"Seni bu kadar titizlik hastası yapan şey ne öyleyse? Doğuştan gelen bir yetenek mi?"

"Asıl seni bu kadar pis ve dağınık yapan nedir?"

Max yalnızca omuz silkti. Sonunda kadını kışkırtmayı başarmıştı işte. En azından artık sessizlik içinde yolculuk etmek zorunda kalmayacaklardı. Neden bilmiyordu fakat Olivia'nın sessizliğinden nefret ediyordu.

Olivia, adamın aralarında duran sırt çantasına şöyle bir baktı. İpleri gevşekti ve içine öylesine tıkıştırdığı giysileri rahatlıkla görebiliyordu.

"Orduda insanlara daha disiplinli ve temiz yaşamayı öğrettiklerini sanıyordum. Sen neden böylesin?"

"Öyle zaten. Bu da verdikleri eğitimin bir parçası."

"Peki, sen eğitim sırasında ne yapıyordun? Ah dur söyleme! Oradaki kadınlarla flört ediyordun, değil mi?"

"Her kadınla değil. Yalnızca güzel olanlarla."

Max ona göz kırpınca Olivia'nın içine bir sıcaklık yayıldı. Aralarındaki gerilimin azaldığını söylemek istiyordu fakat henüz ona güvenmiyordu.

"Sence ben çapkın bir adam mıyım?"

"Bilmiyorum. Gördüklerim öyle olduğunu düşündürüyor."

"O hâlde yanıldığını söylemeliyim. Sana bir şey itiraf edeyim mi? Orduda-yken meslektaşım olan hiçbir kadınla çıkmadım."

Olivia şaşkınlıkla adama bakakaldı. "Bu doğru mu?"

"Şaşırdın mı?"

"Doğrusunu istersen evet ama soruma cevap vermedin. Ordudayken disiplinli biri miydin?"

"Her zaman."

"O hâlde neden özel hayatında değilsin? Yanlış anlama ama evini görmüş biri olarak söylüyorum. O ahırda hayvan bağlasan durmaz."

"Bandit'in benimle yaşadığını unutuyorsun."

"O zavallının başka çaresi olmadığı için sana katlandığını düşünüyorum."

Max, keyifli bir kahkaha attı. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun. Peki, ya sen? Sen bana neden katlanıyorsun Olivia?"

Olivia, bakışlarını adamdan kaçırdı. Hızla geçtikleri gri asfalta bakarken ne söyleyeceğini düşünüyordu. Aklına bir sebep gelmemesi şaşırtıcıydı.

"Seni bu yolculuğa çıkmaya ben ikna etmediğime göre sebep ne? Bana sakın kocanla ilgili olduğunu söyleme çünkü evinde otururak da benden haber bekleyebilirdin."

Genç kadın sessiz kalınca Max dönüp ona baktı. Gözleri boşluğa dalmıştı. Cevap vermeyeceğini düşündüğü bir anda kadın onu yanılttı.

"Sanırım biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Her şey son zamanlarda çok fazla üzerime gelmeye başlamıştı."

"Tatile çıkabilirdin. Güneyde bir sahil kenarı mesela ya da İsviçre'de bir dağ evi."

Kadının amber rengi gözleri bir anlığına bulutlandı ve Max bu bakışı anında yakaladı.

"Başımda bu kadar bela varken huzur içinde tatil yapabilmem mümkün mü sence? Kocamın dışarıda bir yerlerde benim için planlar yaptığını düşünürken, bikinimi giyip kumsalda boylu boyunca uzanmamı mı teklif ediyorsun bana?"

Max, kadının giydiği iki parça bikiniyle sahildeki uzanmış görüntüsünü hızla kafasından atmaya çalıştı.

"Sadece bir öneriydi." dedi boğazını temizleyerek. Sesi kalınlaşmıştı. "Benim gibi kaba bir adamla yolculuk etmekten daha eğlenceli olabilirdi."

"Sana katlanmanın zor olduğunu kabul ediyorum ama beni kandıramazsın Walker. Redford'u bulduğunda orada olmak istiyorum. Bazı cevapları ondan bizzat almalıyım."

Max bir süre kadının söylediklerini düşündü. Kararlı duruşu ve söyledikleri onu etkilemişti. Onunla başa çıkmak için elinden gelen her şeyi yapmaya hazır görünüyordu. Max gibi kurnazlığıyla ünlü bir adamı bir kere alt etmeyi başarmıştı değil mi?

Kadının gece yaptıklarını hatırlayınca bu kez öfkelenmek yerine bundan hoşlandığının farkına varmak Max'i şaşırttı. Daha önce onunla baş edebilecek bir kadınla hiç karşılaşmamıştı.

Sana engel olmayacağım, dedi içinden. *Ama ne olursa olsun seni tehlikeye atmayacağım.* Vazgeçeceksin.

"Sorumluluklarını ardında bırakacak kadar kararlısın."

"Linda ve Hopkins ben yokken idare edebilir. Dedektif Webster şehir dışına çıkmamın bir sakıncası olmadığını söyledikten sonra ortada bir engel kalmadı." Olivia bir an hakkındaki suçlamaların düşmesine sevinerek, "Çalınmış bir cesedi kocammış gibi göstermenin anlamı nedir sence?"

"Her şeyin tek bir amacı varmış gibi görünüyor Olivia. İtibarını lekelemek."

Olivia da aynı şeyi düşünüyordu. "Hastanelerde deney için kullanılan cesetlerdenmiş."

"Bu da evlilik yüzüğünün neden cebinden çıktığını kanıtlıyor. Ölmüş birinin parmağına yüzük takamazsın."

"Eğer tüm bunları yapan Shawn ise onunla yüzleşmek istiyorum. Bana neden böyle düşman olduğunu bilmem gerek."

Max uzanıp kadının elini tutmamak için direksiyona sıkı sıkıya yapıştı. "Emin olduğum bir şey varsa o da bu olanları hak etmediğin." dedi.

Olivia ona minnetle gülümseyince Max, içinde bir şeylerin canlandığını hissetti. Dün gece kadını öpme isteği tüm enerjisiyle geri gelmişti.

Hızla boğazını temizledi. "Kahvaltı için güzel bir yere benziyor." diyerek yolun ilerisinde görünen lokantayı işaret etti. "Yola daha fazla aç devam edemem."

Max, arabayı seri bir şekilde sağa çekerek tek katlı, uzun binanın önüne park etti. Lokantanın yanında küçük bir market ve benzin istasyonu vardı. Çevrede az sayıda araba olmasına rağmen mekân oldukça kalabalıktı.

"Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Körfeze on beş kilometre. John'o Groats'ta birini bulmamız gerek. Gideceğimiz yeri bize o söyleyecek."

Taze kahve ve hamur işi kokusuyla dolu mekânda kendilerine boş bir masa bulup karşılıklı oturdular. Uykusunu alamamış garson kız yanlarına geldiğinde, menüye bakmaya devam ediyorlardı.

"Ben kızarmış domuz pastırması istiyorum." dedi Max. "Yanına peynirli omlet, kruvasan ve taze kahve."

"Şey, bilemiyorum. Bu listedekiler bana pek sağlıklı gibi görünmüyor. İçlerinde çok fazla yağ ve şeker var."

Genç kız ona uzaydan gelen bir yaratıkmış gibi bakınca Olivia hızla ekledi.

"İngiliz çayınız var mı? Sütlü ve şekersiz olarak."

"Maalesef bayan, yalnızca filtre kahve ve buzlu çayımız var. Sıcak sütümüz var ama."

"Ben de bir fincan sade kahve alayım o hâlde. Yanma da bir dilim sarımsaklı ekmek ve peynir tabağı lütfen."

Garson hızla not ettiği siparişi tezgâhın başındaki adama seslenerek iletti ve arkasını dönüp gitti.

Olivia, kadın gittikten sonra ona bakıp gülümseyen Max'e döndü. Genç adam tuhaf bir şekilde bakıp sırıtıyordu.

"Neye gülüyorsun sen?"

"Yalnızca bu kadar az yiyip nasıl yuvarlak kıvrımlara sahip olduğunu merak ediyordum."

"Elimde olan bir şey değil. Hiçbir zaman okuldaki zayıf kızlar gibi ince ve alımlı olmayı başaramadım. Sanırım genetik olarak anneme çekmişim. O da hep az yediği hâlde asla zayıf kalamayan kadınlardandı."

"Boş versene." diyerek bir el hareketiyle savuşturdu Max. "Kadınların asla zayıf olma gibi bir çabaları olmamalı. Kadınlar kıvrımlarıyla güzeldir."

"Güzellik herkese göre değişebilir. Yetiştiğim çevrede en zayıf kız en güzel kız olarak anılırdı."

Adamın dikkatli bakışlarının onu izlediğini biliyordu. Üzerinde gömleği olmasına rağmen delici bakışlarının göğüslerine odaklandığını da. Huzursuzca yerinde kıpırdanmamak için dikkatini diğer masalara vermeye çalıştı.

"Bir erkek olarak şahsi fikrimi duymak ister misin?"

Max'in sesini alçaltması Olivia'nın kalp atışlarının hızlanmasını sağlamıştı.

"Ben kadınların yumuşak ve dolgun hatlara sahip olmalarını tercih ederim. Ona dokunduğumda hissedeceğim şey, bir kemik ve deri parçasından çok daha fazla olmalı. Çoğu aklı başında erkeğin de benimle aynı fikri paylaştığına eminim. *Sıfır beden*, kadınların kıskançlıktan birbirlerini çirkinleştirmek için uydurdukları saçma bir hurafe bence."

Çok sıcak olmuştu. Olivia, giderek kıyafetlerinin ona fazla gelmeye başladığını düşünüyordu. *Kahretsin.* Neden dokunmak ve hissetmekten bahsederken ondan başka bir yere bakmıyordu ki?

"Belki de haklısın." diyebildi zorlanarak. "Bazen kadınların saçma sapan şeylere takıldığını kabul etmeliyiz."

Sonunda adama baktığında baş döndüren bir gülümseme kazandı.

"O hâlde yeme vakti."

Olivia, siparişleri geldiğinde tabağında istediği şeylerden çok daha fazlasının olduğunu görünce şaşırdı.

"Ben bunları istememiştim."

Genç kız omuz silkip uzaklaşırken Olivia da şaşkınlıkla Max'e baktı.

Adam çoktan çatal bıçağıyla omletine girişmiş, lokmalarını çiğnemeye başlamıştı bile. Siparişini o mu değiştirmişti? Ama nasıl?

Max lokmalarının arasında ona göz kırpınca Olivia birden kalbinin göğüs kafesine sığamadığını hissetti. Max Walker ile seyahat etmek giderek daha keyifli bir hâl almaya başlıyordu.

Ve bu onu korkutuyordu.

20. BÖLÜM

Olivia bol kalorili kahvaltısını çekimser şekilde yemeye devam ederken hâlâ Max'in söylediklerini düşünüyordu.

Onun hoş kıvrımlara sahip olduğunu mu düşünüyordu gerçekten? Öyle söylemiş bile olsa, bunu neden bu kadar umursuyordu ki?

Aslında cevabını biliyordu.

Olivia, hayatının büyük bir döneminde, o kıvrımlardan hep nefret etmişti. Ergenliğin başında hızla büyüyen göğüsleri ve kalçaları sürekli başına bela olmuştu. Okuldaki kızların gizli imalarla onunla dalga geçmesini, erkeklerin ise dikkatlerini zekâsından önce göğüslerine vermelerini engelleyememişti. *Hayır.* Olivia asla sıfır beden bir vücuda sahip olamamıştı fakat bunun için çok uğraşmıştı. Az yiyerek ve bolca egzersiz yaparak iyi görünmek adına elinden ne geldiyse yapmıştı.

Kaldığı yatakhanedeki bazı kızların kendilerini kusturarak veya öğün aralarında pamuk yutarak daha az yemeye çalıştıklarını hatırlıyordu. Hepsi çevre baskısı yüzünden acı çekiyordu. Olivia asla öyle şeyler denemeye cesaret edememişti fakat bir keresinde tok hissetmek için o kadar çok su içmişti ki az kalsın zehirleniyordu.

Görsel çekicilik önemli olabilirdi. Fakat hiçbir şey sağlıktan daha kıymetli değildi. Olivia, yaşı ilerledikçe bunu daha iyi anlıyordu. Bir şekilde dolgun bedeniyle barışık yaşamayı öğrenmişti. Erkeklerin attığı şehvetli bakışlara da kadınların kınamalarına da aldırmıyordu artık. Cemiyette, hakkında söylentiler çıkması da pek umurunda değildi. Linda veya diğer kızlar gibi olamamayı dert etmiyordu.

Gerçi söylentiler annesinin umurundaydı.

Gabriella, kocasının çevresine uyum sağlamak için çok çaba gösterirdi. Kendi görünüşü gibi kızının da iyi görünmesini ve saygın biri olmasını

istiyordu. Olivia'nın zarafet okuluna gitmesini, müzik ve sanat dersleri almasını istemesinin tek sebebi buydu.

Annesi, dar gelirli bir aileden geldiği için diğer kadınlar gibi özel yetenekleri veya hatırı sayılır bir aile serveti yoktu. Elinden resim yapmak ve piyano çalmak gelmediğinden o da antikalara merak salmıştı. Tarihçelerini kitaplarından öğrendiği bir sürü tablo ve eski eşyayı toplamayı seviyordu. Yardım kuruluşlarında gönüllü olarak çalışmak, fakir ailelere destek vermek hoşuna gidiyordu. Olivia, annesinin bu yönünü çok seviyordu.

Gabriella'yı üzen tek şey, kocasının uzun süre duvarlarından indirmediği fotoğraflardı.

Olivia, bu konuda babasını hiçbir zaman affedememişti. Onun bir erkek evlat istemesini anlayabiliyordu. Vâris isteği belli ki eski karısından beri süregelen bir hevesti. Ancak karısı bu hevesini yerine getiremeden hastalanıp ölmüştü. Richard'ın suçluluk duyduğunu düşünüyordu. Bu yüzden belli ki kadının fotoğraflarıyla kendine işkence ediyordu. Diğer yandan Gabriella'nın ne kadar acı çektiğini görmüyordu.

Bunun farkında olduğu zamana kadar aradan yıllar geçmişti. Bu arada annesi de Richard'a bir erkek evlat verebilmek için elinden geleni yapmıştı. Ne yazık ki Gabriella, Olivia'dan sonra bir daha hamile kalamamıştı. Olivia annesinin bunu ölene kadar dert edindiğini biliyordu. Richard zamanla bu sevdadan vazgeçmiş, aralarında oluşan sevgi hızla aşka dönüşmeye ve geri kalan her şey önemini yitirmeye başlamıştı. Duvarlardan kalkan fotoğraflar gibi çocuk mevzusu da kısa süre sonra unutulmuştu.

Olivia, çatalıyla tabağındaki pastırmayla oynarken geçmişin acı hatıralarını kafasından atmaya çalıştı. Yaptıkları tüm hatalara rağmen ailesini seviyor ve özlüyordu.

"Eski karın nasıl biriydi?"

Soruyu önemsiz bir şey gibi sormasına rağmen Max gerildi.

"Bu sorunun geleceğini tahmin etmeliydim."

"Özür dilerim. Sakıncası olacağını düşünmemiştim. Eski karından bahsetmek istemiyorsan seni anlarım."

Max, yemeğiyle ilgilenmeye devam ederken sesli bir iç çekti.

"Ne öğrenmek istiyorsun?"

"Londra'da mı yaşıyor?"

"Hayır."

"O zaman pek sık görüşmüyorsunuz?"

Max'in dudakları hafifçe kıvrıldı. Çatal bıçağı elinde aniden durdu.

"Eğer öğrenmek istediğin buysa Emily ile boşandıktan sonra bir daha hiç görüşmedik." Yemeğine kaldığı yerden devam etti. "Mahkeme kararından sonra ailesinin yanına, İskoçya'ya taşındığını duydum."

"Demek ikiniz de İskoç'sunuz."

"Evet."

Olivia'nın zihninde birdenbire ateş gibi kızıl saçları olan yeşil gözlü bir afet belirdi.

"Nasıl tanıştınız peki?"

"Ailelerimiz tanışıyordu. Bizi de bir pazar yemeğinde bir araya getirmişlerdi. Emily o zamanlar kasabadaki bir lokantada garsonluk yapıyordu."

Ah. Garsonların ona olan ilgisi geçmişe dayanıyordu demek.

"Güzel miydi?"

"Anlayamadım?"

"Affedersin. Bu uygunsuz oldu. Elbette güzel olmalı."

"Güzeldi sanırım. Yani, beni ona çeken en belirgin özelliklerinden biri muhteşem fiziğiydi. Zekâsını ve aramızdaki cinsel çekimi de unutmamak lazım."

Max'in bunları rahatlıkla söylemesi Olivia'yı huzursuz etmişti. İçini neden kıskançlık gibi ilkel bir duygunun kapladığını merak ediyordu.

"Anlıyorum." dedi ve çatalıyla tabağındakilere işkence etmeye devam etti. "Haklısın. Evlenmek için doğru nedenler gibi görünüyor."

"Dalga geçiyorsun."

"Ciddiyim. Aranızda kusursuz bir kimya olması güzel bir şey. Sonunun neden kötü bittiğini bilmiyorum ama eminim güzel bir evliliğiniz olmuştur."

"Başlarda güzeldi. Cinselliğin evliliğin yürümesinde önemli bir yere sahip olduğunu düşünüyordum ama tek başına yeterli olmadığı bir gerçek. Araya, anlaşmazlıklar ve bencillikler girdiğinde bir önemi kalmıyor."

"Bencil olan tarafın sen olduğuna dair güçlü hislerim var."

Max burnundan bir ses çıkararak güldü.

"Bazen bencil bir pislik olduğumu kabul ediyorum. Özellikle mesleki konularda asla taviz vermezdim. İşim benim ilk eşimdi. Emily'nin çileden çıktığı kısım buydu sanırım. Çünkü onun da kendine göre bazı istekleri vardı ve benden bunlara uyum sağlamamı bekliyordu. Aksi olduğunda ise kavga çıkıyordu."

"Ne gibi şeyler mesela?"

"Bilirsin, her kadının istediği türden şeyler... Evli arkadaşlarıyla çift ziyaretleri, akşam yemekleri, yazın ve kışın çıkmak istediği kaçamak tatiller, alışverişlere beraber gitmek ve buna benzer şeyler işte."

"Kısacası sosyalleşmen. Bir kadının kocasıyla zaman geçirmek istemesi kadar doğal bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Haklısın. Ama sorun sanırım o zamanlar buna kendimi hazır hissetmememdi."

"Evlenmek için acele karar verdiğini mi düşünüyorsun?"

"O zamanlar bana bunu sorsaydın sana hayır derdim. Evlenmek, bir yuva kurmak güzel şeylerdi benim için. Çevremdeki adamların mutlu evlilikler yaptıklarını gördüğümde yapabilirim sanmıştım."

"Ama?"

"Neyi duymak istiyorsun Olivia? Hata yaptığımı kabul etmemi ve üstesinden gelemeyeceğim bir evlilikle hayatlarımızı mahvettiğim için pişman olduğumu söylememi mi? Evet, pişmanım. Bu yüzden de boşanırken Emily'nin benden alabileceği ne varsa almasına izin verdim. O malum olaydan sonra hayatım hızla yokuş aşağı sürüklenmeye başlamıştı. İşim. Evliliğim. Bir sabah uyandığımda kendimi kenar mahallelerden birinde, köpeğimle yapayalnız bir şekilde yaşarken buldum. Tek derdi çiftleşecek bir dişi bulmak ve yemek yemek olan ev arkadaşımla uyumlu bir yaşantım var. Bugünümü yaşıyorum ve yarını önemsemiyorum. Sormak istediğin başka bir şey var mı?"

Adamın dürüstlüğünden etkilendiğini kabul etmeliydi. Hayatı kolay olmamıştı. Onun adına üzülse bile bunların herkesin başına gelebilecek şeyler olduğunu biliyordu. Yürümeyen tek evlilik kendisininki değildi. Gerçi kendi evliliğinin bir anlaşmazlık yüzünden bozulmasını, içinde bulunduğu duruma tercih ederdi.

"Sana hayatını tümüyle değiştirmene sebep olan o olayı sorsam, bana anlatır mıydın?"

Max kararlı bir şekilde, "Hayır." deyince Olivia daha fazla üstelemedi.

Garson kız, bu kez yüzünde baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle masalarına geldiğinde kahveleri bitmek üzereydi.

"Biraz daha kahve?"

Max ve Olivia başını aynı anda hayır anlamında salladılar.

"İstediğiniz başka bir şey var mıydı?"

"Her şey çok güzeldi. Teşekkürler."

Genç kız tabakları toplayıp giderken omzunun üzerinden Max'e bakmaya devam ediyordu.

Olivia, adamın ilgisini çekmeye çalışırken kızın boyun felci geçirmesinden korkmuştu. Sonunda kız hesap defteriyle geri döndüğünde Olivia çantasından kredi kartlarından birini çıkardı.

"Üzgünüm hanımefendi ama yalnızca nakit kabul ediyoruz."

"Pekâlâ." diyen Olivia, bu kez de cüzdanından nakit arayışına girişti. Ancak hiçbir zaman kullanmaya ihtiyaç duymadığı için bulmakta gecikti. Max, ondan erken davranıp hesabı ödedi. Hatta garson kıza hatırı sayılır bir bahşiş bile verdi.

"Teşekkürler bayım."

Olivia, o sırada yan masalardan birinde karşılıklı oturan adamların ona baktıklarını görünce kendini huzursuz hissetti. Belki de sebep, az önceki sohbetti ama Olivia sorduğu sorular için asla pişman değildi.

Yerinde kıpırdanarak adamlara son bir bakış daha attı.

"Bir şey mi oldu?"

"Yo, hayır."

Max'in onunla ilgilenmediğini sanıyordu ancak görünüşe göre yanılmıştı.

"Hesabı ödediğim için huzursuz mu oldun?"

"Hayır. Üzerine alınmanı gerektirecek bir durum yok."

"Öyleyse?"

Genç kadın tereddüt etti. Onu izleyen adamlara çaktırmadan bakarak, "Yalnızca şu adamların bana neden öyle dik dik baktıklarını merak ediyordum." dedi.

Max kafasını çevirip bakınca, adamlar hızla önlerindeki yemekle ilgilenmeye ve aralarında fısıldaşarak konuşmaya başladılar. Genç adam, yeniden bilmiş bir gülümsemeyle Olivia'ya döndü.

"Sanırım seni fazlasıyla ilgi çekici buluyorlar."

"İlgi çekici mi?"

"Giysilerin."

"Ne varmış giysilerimde?"

Olivia kıyafetleri lekelenmiş mi diye hızla kontrol etti. Max'in tembel gülüşü yüzünde giderek büyümeye başlıyordu.

"Boşuna arama. Hiçbir kusur bulamazsın."

"O hâlde neden bakıyorlar?"

"Yalnızca, nasıl söylesem..." Dirseklerini masaya dayayarak hafifçe öne eğildi. "Biraz fazla seçkin görünüyorsun. Bir sonbahar kataloğundan fırlamış gibisin." Olivia'nın soru soran gözlerine bakarak daha açık konuşmayı denedi. "Üzerindeki pahalı giysiler, eldivenler, takılar... Hele o başındaki şapkayla buraya ait olmadığın o kadar belli ki insanlar seni merak ediyor."

"Neyimi merak ediyor olabilirler?"

"Kim olduğunu ve benim gibi biriyle burada ne aradığını?"

Olivia içinde yeniden öfkenin ilk kıvılcımlarının çaktığını hissetti. Sesini alçak tutmaya çalışarak önce adamlara sonra da Max'e baktı.

"Eğer valizlerimi atmamış olsaydın farklı seçeneklerim olabilirdi. Böylelikle insanların bana mağaza vitriniymişim gibi bakmalarını da engelleyebilirdim."

"Kaybettiğin kıyafetlerinin şu an giydiklerinden farkı olacağını düşünmüyorum. Sana daha önce de söylemiştim. Eyaletler arası bavul taşımacılığı yapmayacağım."

Olivia aniden fevri bir hareketle çantasını kaparak ayağa fırladı.

"Daha fazla bu konuda konuşmak istemiyorum. Yemek bittiğine göre artık gidebilir miyiz?"

"Elbette."

Max kapıda ona yetiştiğinde Olivia, bahar güneşinin tadını çıkaran miskin bir kedi kadar uyuşmuş hissediyordu kendini. Toprak kokusuyla karışık temiz havayı ciğerlerine çekti.

"Yola çıkmadan önce atıştırmalık bir şeyler alıp depoyu doldurmamız lazım. Burada mı yoksa arabada mı beklemek istersin?"

"Gitmeden önce lavaboyu kullansam iyi olur. Ucuz motel odalarından daha iyi olup olmadığına bakmalıyım." diyerek küçük bir imada bulundu. "Seninle markette buluşuruz."

Olivia, restoranın yanındaki bayanlara ayrılan kapıdan girmeden önce bir müddet adamın öz güvenli adımlarla yolda süzülür gibi yürüyüşünü izledi. Sıklıkla giydiği kot, tişört ve ceket üçlüsüyle oldukça sade ve gösterişsizdi. Uzun boyu ve belirgin kaslarıyla kendisinden daha çok dikkat çektiğinin farkında değildi.

Restorandaki tüm kadınların dikkatini çekmeyi başarmıştı değil mi? Uykulu garson kız, Max'e servis yaparken oldukça canlı ve neşeli görünmeye çalışıyordu. Kahve makinelerinin başındaki esmer kadın ve yalnız başına yemeğini yiyen kısa boylu sarışın da öyle. Hepsi de sabah kahvaltılarının yanında adamı da yemek ister gibi bakıyorlardı.

Kendi kıyafetlerine gelince... Max kesinlikle abartıyordu. Seçkin veya değil, kıyafetlerinde ilgi çekici hiçbir şey yoktu. İnsanlar onlara yalnızca yabancı oldukları için bakıyorlardı.

Adamın ne yaptığını bilen bir hâlde arabanın benzin kapağını açışını ve makineye attığı bozukluklarla depoyu doldurmasını izledi. Her hareketinin, pantolonunun içindeki gizemli yazıları işaret edercesine onu dünyanın hâkimi gibi gösterdiğini düşünüyordu.

Olivia, adamın renkli iç çamaşırlarını hatırlayınca yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. Kapıyı açtığında içerideki koku, yüzündeki tebessümü hızla soldurdu. *Belli ki yol üstü tuvaletler de en az motellerdekiler kadar berbattı.*

Genç adamı, reyonların arasında elindeki sepete ıvır zıvır doldururken bulduğunda aradan on beş dakika geçmişti.

Kendisi için birkaç şişe su, diş fırçası, kepekli bisküviler ve güneş kremi alarak kasadaki adama yetişti. Pahalı kremlerinin yerini tutmayacağını biliyordu fakat şikâyet etmekten yorulmuştu.

Max, kasanın yanındaki stanttan kendine yeni bir güneş gözlüğü ve şapka deniyordu. Siyah, koyu renk camlı bir gözlük ve kenarları düz safari şapkasını takarak Olivia'ya döndü.

"Yakıştı mı?"

Olivia, üstündeki ceket ve koyu renk kot pantolonla motorcu serserilere benzediğini söylemek istiyordu. Onun yerine, "İlginç." diyebildi. "Şapka mı takmak istiyorsun?"

"Uyumlu oluruz diye düşünmüştüm." Max hafifçe gülümsedi. Gülüşü bu kadar sarsıcı ve dayanılmaz olmasaydı keşke.

"O kafandakinden kurtulmanı istesem, beni reddedeceğini biliyorum."

Olivia içgüdüsel olarak şapkasının geniş kenarına dokunurken gözlerini kırpıştırdı.

"O kadar kötü mü görünüyor gerçekten?"

"Tuhaf ama asla kötü değil." diyerek kasadaki genç çocuğa sırıttı. "Şapka kalsın. Gözlüğü alıyorum."

"Bunu bana mı söylüyorsun?" Giydiği iç çamaşırların tuhaflığından haberi yok muydu bunun?

Max iki yana kayan kapılardan çıkarken Olivia arkasından koşturdu. Hesabı nakit olarak ödeyen adamın, onun aldıklarını da ödemesine bozulmuştu. Nakit işini en kısa sürede halletmesi gerekiyordu.

"Benim rahatlığı temsil eden şeylerden hoşlandığımı anlamış olmalısın. Karşılaştığımız ilk günden beri bu tür şapkaları neden taktığını merak ediyorum."

"Saçlarımı rüzgârdan, güneşten ve yağmurdan korumaları sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Her yere özel arabasıyla giden biri için fazla tedbirli."

"Yani? Cildim oldukça hassastır. Güneş lekeleriyle savaşmak istemiyorum."

"Londra'da yaşıyorsun Olivia. Kaliforniya'da değil."

"Tamam." dedi genç kadın. Hénüz pes etmeye niyeti yoktu. "Bana saygınlık da kazandırıyor. Buna ne diyorsun?"

Arkasından hızla yürürken adam aniden durunca Olivia az kalsın Max'in göğsüne çarpıyordu. Genç adam onu iki yandan sıkıca tuttu ve güneş gözlüklerine rağmen gözlerine bakacak şekilde başını eğdi.

"Demek insanların önünde saygıyla eğilmelerinin sebebi taktığın tuhaf şapkalarmış. Polis merkezindeki iki dedektifte pek işe yaramış gibi görünmüyordu ama."

Olivia sinirden olduğu yerde tepinmek istiyordu.

"Her zaman işe yaradığını söylemiyorum."

"Bir kalkan olarak kullandığını söylesen daha manidar olurdu."

"Anlayamadım?"

"Söylemek istediğim, insanlarla arana mesafe koymak ve onlara ulaşılmaz olduğunu göstermek için bu tür şapkalara ihtiyacın olmadığı. Bazen buz gibi bakışlarınla da bunu gayet iyi beceriyorsun."

Max'in amacı incitmek değildi. Olivia bundan emindi. Midesine oturan ağırlığın sebebinin sabah kahvaltısı olmadığını bildiği gibi.

Shelby'nin motoru çalışınca Olivia arabaya bindi. M9 yolundan devam ederek *Stirling*'in içinden geçtikleri sırada Max uzanıp radyoyu açtı. Çalan eski bir şarkıya mırıldanarak eşlik ederken göz ucuyla Olivia'yı izliyordu.

Yola çıktıktan ancak on dakika sonra kadın şapka ve eldivenlerini çıkarmıştı. Max kendi kendine gülümsedi. Bazı sözlerinin onda bu kadar çabuk etki ettiğini görmek güzeldi. Onu kırmak istememişti ama gerçeği söylemek için yanıp tutuşan çenesini kapalı tutmayı asla beceremezdi.

Kadının istediği zaman cana yakın ve sevecen olabileceğini görmüştü. Ancak çoğu zaman bir buz kalıbının içinde yaşıyormuş gibi davranması tuhafına gidiyordu. Yaşadıkları yüzünden bu hâlde olması normaldi tabii. Ancak Max'in, kocası ortadan kaybolmadan çok önceden beri kadının böyle olduğuna dair ciddi şüpheleri vardı. Gereğinden fazla mesafeli ve donuk olmasının altında yatan sebeplerin ne olduğunu bilmiyordu fakat öğrenmeye kararlıydı.

"Bana Shawn'la nasıl tanıştığınızdan bahsetsene." Olivia bir süre hiçbir şey söylemeden ona dik dik bakınca, "Sen benim hikâyemi öğrendin. Benim sormam da yeterince adil gibi görünüyor." diye savunmaya geçti. "Hem özel dedektifin olduğuma göre bunları bilmem önemli."

Kimi kandırıyordu ki? Adamın, Olivia gibi bir kadını nikâh masasına oturtmaya nasıl ikna ettiğini deli gibi merak ediyordu.

"Shawn'la özel bir davette tanışmıştık." diye başladı Olivia. "Aristokratların ve önemli iş adamlarının katıldığı bir hayır yemeğiydi."

Elbette. Adamın etkileyici olabilmesi için öncelikle pahalı bir smokin giymesi gerekiyordu.

"Başlarda benimle ilgilendiğini düşünmemiştim. Yanımızda ortak iş yaptığımız insanlar varken bile sohbetinin odak noktası ben değildim."

Akıllı piç, diye düşündü içinden Max. Birinin ilgisini çekebilmenin en iyi yolu ilgisizmiş gibi görünmekti.

"Kısa bir süre sonra gruptan ayrılıp yalnız başıma içki almaya gittiğimde yanıma geldi ve bana ne içtiğimi sordu. Barmenden ona da aynısını vermesini söyledi."

"Sonra ne oldu?"

"Bir süre sohbet ettik. Bana Londra'ya yeni geldiğini ve bir ev aradığını söyledi. Nehir kıyısındaki otellerden birinde kalıyormuş. Sonra yaptığımız işlerden ve müşteri portföyümüzden konuşmaya başladık. Şaka yollu birlikte çalışıp çalışamayacağımızı sordu. Ben de en iyi teklifini yapması için onu kışkırttım. İkinci buluşmamız, asistanımın da katıldığı bir toplantı havasında geçti. Daha sonra..."

Max, gözlerini yoldan ayırıp Olivia'ya baktı.

"Daha sonra?"

"Daha sonra iş görüşmeleri, anlaşmalar derken bir anda kendimi onunla şık bir restoranda, mum ışığında, baş başa yemek yerken buldum. Israrcı biri değildi ama kesinlikle ikna ediciydi. Hayatıma nasıl sızdığını, beni onunla vakit geçirmeye nasıl ikna ettiğini anlayamadım bile. Küçük sürprizler yapmayı seviyordu. Bazen sabahları elinde kahvaltı paketleriyle iş yerime geliyordu. İş çıkışı haber vermeden beni almaya geliyordu. Bazı günler, sevdiğim ressamların sergilerinin biletlerini masamda buluyordum. Baştaki tutumunun aksine artık tüm ilgisi benim üzerimdeydi. Sanırım beni asıl etkileyen bu oldu."

"Anlıyorum."

"Uzun zamandır mecburiyeti olmayan hiç kimseden böyle bir ilgi görmemiştim. Bana para kazanmaktan daha önemli şeylerin olduğunu hatırlatması hoşuma gitmişti. Birkaç defa kısa süren tatillere çıktık. Bir veya iki günlük hafta sonu kaçamaklarıydı ama farklı bir dünyada gibiydim. Paris'e

gitmek için sürpriz yaptığı son seferinde altı ayımızı yeni doldurmuştuk. Eyfel Kulesi'nin karşısındaki parkta bana evlenme teklif etti. Shawn'da farklı bir şeyler vardı. Hissediyordum. İlk defa hata yapmaktan korkmuyordum. Korkmadığın bir şey nasıl felaketin olabilir?"

"Kendine haksızlık ediyorsun. Adam seni tuzağa düşürmek için tüm kartlarını oynamış."

"Artık hepsinin bir oyun olduğu belli. Başta kabul etmek istemedim. Sanırım, bir süre onun da benim gibi kurban olduğunu düşünüyordum."

"Böyle düşünmen çok normal. O adamla evlenecek kadar onu sevmiştin. Ona değer veriyordun."

"Belki de..." dedi Olivia, başını koltuğa yaslayıp yol üzerindeki ağaç kümelerine bakarken. "Belki de tüm o zaman boyunca yalnızca birbirimizi kandırdık."

"Bu ne demek şimdi? Yani onunla gerçekten evlenmek istemedin mi?"

"Elbette istedim. Fakat hiçbir zaman birbirimizin iç dünyasına dokunacak kadar yakınlaşamadığımızı fark ettim. Ne ben onun ne de o benim geçmişimi sorguladı. Korkularımızı veya acılarımızı birbirimize hiç anlatmadık. Âşık olduğumuzu sandık ama aşkı yüzeysel yaşadık. Yalnızca önümüze baktık. Ve sanırım o günlerde ben..." dedi Olivia acı acı gülerek. "O kadar burnum havada yürüyordum ki ayaklarımın dibine kazılan çukuru fark edemedim."

"İnsanlar hata yapar. Bu yaradılışımızdaki kusurlardan biridir."

Olivia başını sallarken Max küfretti.

"İleride çevirme var. Hay aksi. Bir bu eksikti."

Shelby'i eyalet polis arabasının önüne çekti. Olivia ise sebepsiz yere polisi gördüğü için gergindi. Polislerle en son yüzleşmelerinden bu yana üniformalılara karşı temkinliydi.

"Endişelenmeli miyim?"

"Basit bir kontrol sadece. Telaş etme. Yalnız adama sahte kimliğimi gösterdiğimde şaşırmış gibi yapma yeter."

"Sahte kimlik mi kullanıyorsun? Ne zamandır? Otelde ve trende de kullandın mı?"

"Şşşş Olivia."

Açık mavi üniformasının üzerine geniş şapka ve güneş gözlüğü takmış memur, şoför camına yanaştığında Max, Olivia'yı susturmaya çalışıyordu.

"İyi günler memur bey, bir problem mi var?"

Asık suratlı adam önce Max'e ardından Olivia'ya şöyle bir baktıktan sonra ehliyetini görmek istediğini söyledi. Max, hızla iç cebinden kimliğini çıkararak adama uzattı.

"Hız yaptığınızın farkında mısınız bayım? Şehir içinde bu kadar hız yapamazsınız."

"Üzgünüm. Benim hatam. Araba kiralık ve henüz direksiyonun solda olmasına alışamadım."

Max, adama ışıl ışıl bir gülümseme gönderirken adamın kaşları çatıldı.

"Xander Fort. Burada İngiltere hükûmetinden verildiği yazıyor."

"Evet, ama merak etmeyin, İskoçya sınırlarında da geçerli."

"İngiliz misiniz?"

"Nişanlım İngiliz, küçük bir seyahate çıkmıştık. Onu ailemle tanıştırmaya götürüyorum."

Olivia itiraz edemeden Max uzanıp elini tutarak parmaklarını öptü.

"Ne kadar güzel bir kadın değil mi? İnsan ona bakmaya doyamıyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

Yaşlı adam, Olivia'nın donup kalmış yüzüne bakarken boğazını temizledi ve kimliğini Max'e geri verdi.

"Benim ne düşündüğümün bir önemi yok bayım. Birkaç kilometre ileride yol çalışması olduğundan size tali yolu öneririm. Düğününüzü görmek istiyorsanız daha yavaş gidin. İyi yolculuklar."

Adamın arkasından, "Teşekkürler." diye bağıran Max, camı hızla kapattı. Sonra da hâlâ şaşkınlıkla ona bakan Olivia'ya döndü.

"Bu neydi şimdi?"

"Küçük bir gösteri."

Olivia ona saldıracakmış gibi bakarken Max sırıtıyordu. Gazı kökledi ve yola devam etti.

"Buna gerek var mıydı gerçekten?"

"Şehir dışındaki görevlerde her zaman sahte kimlik kullanmayı tercih ederim. Daha güvenli."

"Ondan bahsetmiyorum. Adama neden nişanlı olduğumuzu söyledin?"

Max, dikiz aynasından, henüz arabasına binmeyip onları izleyen adama baktı.

"Adamın İngilizlerle bir sorunu olduğu belliydi. İskoçya'da böylelerine sık rastlanır. Hâlâ geçmişe yönelik düşmanlık besleyen tipler var ne yazık ki. Aile olduğumuza ikna olursa bize bulaşmaz diye düşündüm."

"Ama sen de İskoç'sun. Ona buralı olduğunu söyleyebilirdin."

"Aklıma gelmedi." Olivia, *sana inanmıyorum* der gibi başını salladı.

"Bana biraz güven. İskoçya'da bir polisle asla ters düşmek istemezsin. O adamın günümüzü mahvetmesine izin vermediğim için ileride bana teşekkür edeceksin."

Olivia, Max'in yoldan sapmadığını fark edince tekrar ona döndü.

"Tali yoldan gideceğimizi sanıyordum. Polis memuru demişti ki..."

"Memurun ne dediğini duydum. Ama bu yol daha kestirme. Tali yola saparsak yolumuz en az yirmi kilometre daha uzar."

"Burnunun dikine gitmeye bayılıyorsun değil mi?"

Max karşılık olarak otuz iki diş birden sırıttı.

"Artık beni tanıyorsun."

"Sahte kimliklerindeki isimleri kendin mi seçiyorsun?"

"Bazen. Xander, Alexander'ın kısaltılmışı. Ve Fort da... Ah onu sanırım Sully seçti."

"Sully de kim?" diye sordu Olivia ama sonra vazgeçti. "Boşver. Walker'ı tercih ederim."

"Sen bilirsin." Max omuz silkti. "Başkalarının yanında Xander Fort olduğumu unutma yeter."

Sonraki saniyelerde birbirlerine bakıyorlardı ki birden iri taşlarla dolu sarsıntılı bir yola girdiler. Arabanın içinde tıpkı bir atın üstünde gibi zıplamaya başladıktan kısa bir süre sonra araba yalpalamaya başladı.

Max, direksiyon hâkimiyetini sağlamaya çalışırken küfredince Olivia önündeki konsola sıkıca tutundu.

"Neler oluyor?"

"Vay canına. Yol gerçekten bozukmuş."

Araba birkaç metre ilerledikten sonra yolun ortasında ani bir sarsıntıyla durunca Max, gözlerini sıkıca kapatıp kontağı kapattı. Direksiyona sertçe bir yumruk savurdu.

"Harika. Bu. Gerçekten harika."

"Şimdi ne oldu?"

Max, "Olan şu ki." dedi yüzünü ekşiterek. "Lastiğimiz patladı."

"Gerçekten harikasın Walker. Günümü güzelleştirdiğin için sana nasıl teşekkür etmeliyim bilemiyorum."

Genç adam somurtarak arabadan inerken, "Teşekküre lüzum yok." diye homurdandı ve kapıyı arkasından sertçe çarptı.

Olivia, Max'in bazen küçük bir çocuk kadar huysuz olduğunu unutuyordu. Onu kendi hatası yüzünden terlerken görmek oldukça keyifli olacaktı.

Şapkasını ve eldivenlerini takarak arabadan yavaşça indi. Max, patlayan tekerlekle uğraşırken o da birkaç telefon görüşmesi yapabilir ve adamın çaresiz çırpınışlarını uzaktan izleyebilirdi.

21. BÖLÜM

Durdukları yer otobanın ortasıydı ve etrafta ne başka bir araç ne de yol çalışmasını yürüten işçiler görünüyordu. Yol deprem olmuş gibi ikiye yarılmış, irili ufaklı asfalt molozları kenarlara yığılmıştı. Sağ tarafı düz ve ormanlık bir araziyken sol tarafta aşağıya doğru meyilli, yeşillik bir alan vardı. Uzaklardaki dağların eteklerinde kümelenmiş küçükbaş hayvanların yemyeşil bitki örtüsünde gezindikleri seçilebiliyordu. Biraz ileride birkaç kulübe ve çok daha ötedeki ağaçların arasında ise ufak bir kilisenin kırmızı kubbesi görünüyordu.

Güneş kendini ara sıra bulutların arkasına saklamaya, koyulaşan gökyüzü nedeniyle hava sıcaklığı birkaç derece düşmeye başlamıştı.

Max'in homurdanarak bagajdan aldığı aletleri arabanın ön tarafına doğru taşımasını seyrettikten sonra, kendisine mahremiyet sağlamak için birkaç metre yürüyerek telefonunu çıkardı.

"Selam, Joana. Nasılsın?"

"Nasıl mıyım? Tanrı aşkına Olivia! Hangi cehennemdesin sen?"

Cehennemde olduğu pek söylenemezdi ancak birlikte yolculuk ettiği adamla yeryüzünde cenneti yaşıyor da sayılmazdı. Yine de şikâyet edip sızlanmak yersizdi. Neticede onunla gelmeyi kendi istemişti. Adamın yere çömelişini ve patlayan tekeri sökmeye başlamasını izledikten sonra arkasını döndü.

"Merak edilecek bir şey yok."

"Betty küçük bir seyahate çıktığını söyledi, Orlando'ya uğradığımda Max'in peşine takıldığını söyledi fakat hiç kimse gerçekten nereye gittiğini bilmiyor. Bu gizliliğin sebebi nedir, öğrenebilir miyim?"

"Biraz sakin olur musun lütfen?" Olivia, tek elini koltuk altına sıkıştırdı ve ileri geri yürümeye başladı. "Önce sen anlat. Mesajında medyayla yine başımızın dertte olduğunu yazmışsın."

"Avukatına Shawn'a boşanma davası açması için talimatı verdiğin bir şekilde duyulmuş."

"Ne olmuş? Tek boşanan çift biz değiliz ki."

"Evet, ama henüz evleneli birkaç hafta oldu. Üstelik polis merkezinde bir gece misafir edildiğine dair ortalıkta dedikodular dolaşıyor."

"İyi de nasıl haberleri olmuş?"

"Ben de bilmiyorum. Hiç vakit kaybetmeden polisin bulduğu cesetten ve onun kocana ait olabileceğinden bahseden manşetler atmaya başladılar..." Joana duraksadı. "Gittiğin yerde internet yok mu senin?"

"Haberlere bakmaya pek fırsatım olmadı."

"Polis merkezindekilerin basına açıklama yapacaklarını sanmam. İçeriden bilgi sızdırılmış olmalı."

Teninin buz kesmesine engel olamadı. Yıllar önce verdiği savaşın yeniden başladığını düşünmek kendini kötü hissetmesine neden oldu. Medyanın onunla uğraştığı her seferinde, Olivia bir şekilde düze çıkmayı başarmıştı. Fakat buldukları her fırsatta paçalarından aşağıya çekmeye devam ediyorlardı.

"Kim yapmışsa artık bir önemi yok. Elimizden geldiğince iddiaların asılsız olduğunu göstermeliyiz."

"Boşanma davasını geri çekmeyeceğim."

"Senden bunu yapmanı isteyemem ama biraz ağırdan alsan daha iyi olur. Önce şu hisse senetleri mevzusu, sonra da boşanma davası. Şimdi de herkes Shawn'ın nerede olduğunu merak ediyor. Eğer adam yakın zamanda ortaya çıkmazsa suçu senin üstüne atmakta çekinmeyeceklerdir."

"O cesedin Shawn'a ait olmadığı kanıtlandı."

"Bunu sadece biz biliyoruz. Hem yeni iddialar yayılmaya devam edecektir. İnsanlar konuşacak Olivia. Sen ve kocan hakkında akla hayale gelmeyecek şeyler söyleyecekler."

"Ne yapacağız öyleyse?"

"Bu konuda güvenebileceğimiz tek adam Max. Shawn'ı bulmalısınız. Onun bir dolandırıcı olduğunu kanıtlamalısınız. Senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ama tek kurtuluşun o adamı bulmak."

"Onu bulacağız. Bulmak zorundayız."

"Ben de tüm ekibimi senin için seferber etmeye hazırım. O alçakların üzerinde bir fırtına gibi eseceğim."

Olivia'nın içi az da olsa rahatlamıştı. Joana'nın mesleğindeki en iyi yırtıcılardan biri olduğunu biliyordu ve onun gibi bir kadın, bir şeye tırnaklarını geçirdi mi parçalamadan bırakmazdı. Çalıştığı gazetede bulunduğu yere gelebilmek için yıllarca çok çalışmış ve kendine hatırı sayılır bir çevre edinmişti. Bu işin üstesinden geleceğine emindi.

"Sana güveniyorum. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunda bana yardım edebilecek tek kişi sensin."

Joana hafifçe kıkırdayınca Olivia, genç kadının sesindeki gerilimin azaldığını hissetti. Bu, ona da iyi gelmişti.

"Merak etme. Her şeyin senin için en iyi şekilde sonuçlanmasını sağlayacağım tatlım. Yalnız, yol demişken..." Genç kadın tereddüt edince Olivia hızla sordu.

"Ne oldu?"

"Olaylar patlak verdiğinde burada, Londra'da olman çok daha iyi olurdu ama..."

"Ah." dedi Olivia ve sanki görecekmiş gibi kadını bir el hareketiyle savuşturdu. "Sanırım bunun için artık çok geç, değil mi?"

"Evet. Neyse ki yanında güvenebileceğin yakışıklı bir dedektif var."

Olivia kafasını çevirip o ana kadar aklından çıkan ve patlayan tekerleği değiştirmekle meşgul olan adama baktı. Sonra da donup kaldı.

Shelby'nin sağ burnu havadaydı. Lastiği sökebilmek için altına bir kaldıraç yerleştirilmiş, araç yerden en az otuz santimetre kadar yükseltilmişti. Olivia'yı asıl şaşırtan şey Max'in üstünü çıkarmış olmasıydı.

Max'in anahtarı çevirirken kullandığı çelik gibi kol kasları, kasılıp gevşerken Olivia onları büyülenmiş gibi izledi.

Adamın tenindeki hafif nem gün ışığında parlıyor, alnında uçuşan saç tutamları ona vahşi bir görünüm kazandırıyordu. Çömeldiği yerde kaslarla dolu sırtındaki dalgalanmaları izlerken Olivia gözünü bile kırpmamıştı.

Joana'nın telefondan ona tekrar seslenmesiyle gözlerini kırpıştırıp yeniden nefes aldı.

"Ne demiştin?"

"Neden cevap vermiyorsun? Kaç defa nerede olduğunuzu sordum."

"Şey, ben... Yani biz..."

Olivia, nerede olduklarını hatırlamıyordu. İskoçya'da bir yerdeydiler fakat bu çok da önemli değildi. Asıl önemli olan şu anda kiminle ve nerede olmak istediğiydi. Yumuşak ve temiz bir yatak veya bir küvet dolusu sıcak su ihtimallerden biriydi.

Max, yerinden doğrulduktan sonra soluklanırken elinin tersiyle alnındaki teri sildi. Adam soğuk bir şişe suyu nemli alnında ve boynunda gezdirirken Olivia boğazının kuruduğunu fark etti. Fena hâlde susamıştı.

"Olivia? Gerçekten iyi olduğuna emin misin?"

Ah. Hem de nasıl?

Max başını gökyüzüne kaldırdı. İçtiği su boğazından aşağıya ağır çekimde kayarken aşağı yukarı hareket eden âdemelmasına bakakaldı. Dudaklarının kenarından taşan sular, çenesinden boynuna doğru süzülüyor, oradan da biçimli karın kaslarına yayılıyordu. Olivia birden o damlaları diliyle yakaladığını hayal edince tepeden tırnağa ürperdi.

"Üzgünüm. Şey, nerede olduğumuzu açıkçası bilmiyorum. İskoçya'nın kuzeyinde bir yerdeyiz. Bizi merak etme. Max ile... Yani Walker. Bay Walker'la her şey yolunda. Onunla iş üstündeyiz. Y-yani iz üstündeyiz demek istedim. İz."

Tanrım, bir an evvel konuşmayı kesmesi gerekiyordu.

Neyi vardı böyle? İki kelimeyi bir araya getirmekte hiç bu kadar zorlandığını hatırlamıyordu.

Joana telefonun ucunda kahkahalarla gülerken, elinin tersiyle ateşini ölçüyordu.

"Aman Tanrım o çıplak, değil mi? Şu anda onu çıplak gördüğüne bahse girerim."

"Öyle bir şey değil. Biz yolda kaldık. Şeyimiz patladı. Lastiğimiz."

Olivia, işine devam etmek için yere çömelen adama sırtını dönerek yürümeye başladı.

Joana yeniden kahkaha attı. Olivia, kulaklarının çınlamasıyla telefonu biraz uzaklaştırıp kaşlarını çattı.

"Bu kadar komik olan ne, söyler misin?"

"Hiç." dedi genç kadın telefonda. "Demek Max ile iş üstündesiniz ha? Pardon, yani iz üstündesiniz. Ve lastiğiniz patladı?" Joana yeniden gelen gülme isteğini bastırmaya çalıştı.

"Kes şunu! Benimle dalga geçmeye devam edersen kovulursun."

"O kadar korktum ki titriyorum. Söylesene nasıldı?"

"Ne nasıldı?"

"Bana masum numarası yapma kızım. Bay Walker'la *yolculuk* nasıldı diye soruyorum. İşe yaradı mı?"

"Aklından ne geçiyor senin?"

"Soruma cevap ver. Şu an Max'in üzerinde ne var?"

Olivia yeniden dönüp adama baktı. Kalçası havada alet çantasını düzenliyordu.

"Hiçbir şey."

"Olamaz." Joana inledi. "Seni şanslı kız."

"Uzatma lütfen sadece patlayan lastiği değiştiriyor." *Tanrım, ne diyorum ben...*

Joana kıkırdamaya devam etti. "Yola çıkarken daha sağlam *lastikler* kullanmalısınız tatlım. Yoksa başınıza iş açılır."

"Telefonu kapatıyorum Joana."

Olivia, arkadaşının cevabını beklemeden telefonu yüzüne kapattı. Max'in yanına dönmeden önce birkaç derin nefes alıp beklemesi gerektiğine karar verdi. Eğer kıpkırmızı bir surat ve düzensiz nefeslerle yanına dönerse, Max ne olduğunu anlardı.

Sonunda adımlarını arabaya yönelttiğinde burnunda bir ıslaklık hissetti. Kafasını biraz yukarı kaldırınca yüzüne tombul bir yağmur damlası düştü. Şapkasının rüzgârda uçup gitmesini son anda engelleyerek adama doğru koştu.

"Hâlâ bitiremedin mi?"

Max anahtarı çevirirken sarf ettiği güç yüzünden dişlerini sıkıyordu. Ateşli bir sevişmeden çıkmış gibi terli ve nefes nefeseydi.

Gergin çenesi kasılırken, "Deniyorum." diye tısladı. "Göründüğü kadar kolay değil."

"Yağmur başladı. Çabuk olmalısın."

"Yağmurun başladığını görebiliyorum. Sıkmam gereken iki bijon daha kaldı ama lanet olasıca şey sıkıştı. Eğer yerine oturtamazsam, hareket hâlindeyken uçan lastiğimizin peşinden koşmak zorunda kalırız."

"Polisin söylediklerini dikkate alsaydın, şu anda herhangi bir lastikle uğraşıyor olmazdık."

"Biz mi?" Max yorgunluğun üzerine bir de öfkeliydi. "Sen rahat rahat dedikodunu yaparken burada kıçından ter akan benim."

"Kötü seçimlerinin bedelini ödüyorsun."

"Hatırlatmasan olmazdı."

Olivia duruşunu bozmadan bakışlarını ormanlık araziye çevirdi. Kazağından içeriye süzülen iri damlalar yüzünden hafiften titriyordu.

"Neden üstünü çıkardın?" Max ona ters bir bakış atınca, "Yani, bu şekilde üşümüyor musun?" diye ekledi.

"Isınmak şu durumda önceliğim olamaz. Tişörtümü çıkardım çünkü temiz kalmasını istedim. Kısıtlı imkânlarda bir de çamaşır yıkamakla uğraşmak istemiyorum."

Olivia sadece, "Ah." diyebildi. Mantıklıydı.

Yine de bu, adamın ortalıkta eski dönem savaşçıları gibi dolaşmasının verdiği rahatsızlığı yok etmiyordu.

"Telefonda konuştuğun kimdi?"

"Joana Philips. Basın danışmanım."

"Joana'yı tanıyorum. Liz'in yakın arkadaşı."

"Liz?"

"Orlando'nun karısı."

"Ah."

"Gerçi açık artırmanın olduğu geceye kadar onunla hiç karşılaşmamıştım."

"Evet, o da seni şimdiye dek hiç görmediğini söylüyor."

"Ne istiyormuş?"

"Tam tahmin ettiğin gibi. Hakkımdaki yeni dedikoduları haber verdi."

"Bulunan cesetle mi ilgili?"

"Nasıl anladın?"

"Bunun geleceğini tahmin etmek hiç zor değil. Sana Shawn'ın içeride bir adamı olduğunu söylemiştim. Dedektif Webster her ne kadar sinir bozucu hergelenin teki olsa da onun derdi suçluları yakalamak. Medyaya haber satmak değil. Joana bu konuda ne düşünüyor?"

"Sadece dikkatli olmamı istiyor."

"Belki de geri dönmeli ve olayı bizzat ele almalısın."

Olivia, başını kararlılıkla iki yana salladı. "Unut bunu. Hiçbir yere gitmiyorum."

"Yalnızca şansımı denemek istemiştim." diyen Max hızla anahtarı yere savurdu. "Bu anahtar, bu somunlara büyük geliyor, bu da lanet işimi zorlaştırıyor."

Yağmur o anda hızlanmaya ve sağanak hâlinde boşalmaya başlayınca Olivia küçük bir çığlık attı.

"Tanrı aşkına Walker. Elini çabuk tut lütfen!"

Max yeniden çömeldi ve anahtarı yuvaya yerleştirmek için, içine sokabileceği bir şeyler aramaya başladı. Küçük taşları eliyle yoklarken birkaç küçük dal parçası buldu ve bunları anahtarla somunun arasına sıkıştırmayı denedi.

Ne yapsa olmuyordu. Lanet anahtar boşta dönüyordu.

"Walker?"

"Olmuyor." diye bağırarak yeniden doğruldu Max. "Yağmur dinene kadar sığınacak bir yer bulalım."

"Arabaya binelim o hâlde."

"Araba olmaz. Bu şekildeyken binmek tehlikeli olabilir. Hem, şu hâlimize baksana. Neredeyse sırılsıklam olduk. Giysilerimizi kurutabileceğimiz bir yer bulmalıyız."

"Of, yüce Tanrım!"

"Hadi gel." Max, arabanın içinden çantalarını kaparak, kapıları kilitledi ve Olivia'nın elinden tutarak onu yolun aşağısına doğru sürüklemeye başladı.

"Görüyor musun? Şurada bir kulübe var."

"Daha çok bir ahıra benziyor."

"Ne fark eder ki? En azından kuru bir yer. Şikâyet etmeyi kes Olivia. Koş hemen!"

Olivia deniyordu. Yokuş aşağıya, hele de çamurlu patikada düşmeden koşmak hiç de kolay değildi. Çimenler kaygandı ve ayakkabıları arazi için uygun değildi. Yine de Max'e ayak uydurmak için adamın elini tutarken ardından koşmaya devam etti.

Yağmur sanki onlara inat daha hızlı yağıyordu. Olivia, omuzlarındaki ceketi ve şapkayı zorlukla yerinde tutabiliyordu. Bir taşa takılıp sendeleyince başındaki şapka hızla uçup yere düştü.

"Hayır, olamaz."

Max arkasına baktığında kadının uçan şapkasının çamura bulandığını gördü.

"Üzülme. Bir sonraki mola yerinde sana yenisini alırız."

Ahşap barakaya geldiklerinde ikisi de nefes nefeseydi. Max tahta kapıyı açtı. Şükürler olsun ki kapı kilitli değildi. İçerisi buram buram samanla karışık hayvan dışkısı kokuyordu. Olivia öğürmemek için eliyle ağzını tuttu.

"Burası iğrenç kokuyor."

"Kokuyu umursama." diyen Max çoktan içeri girmişti bile. "Ağzından nefes almaya çalış. Biraz sonra burnun kokuya alışacak ve hiçbir şey duymayacaksın."

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Olivia adamın içeriyi kolaçan etmesini beklerken, kapıda durarak çevreyi inceledi. Max'le, kapalı bir ahırda baş başa kaldıklarına inanamıyordu. Ne yazık ki bu yolculukta hiç istemediği şeyler yapmak zorunda kalıyordu. Neyse ki yalnız değillerdi. Sol tarafta, tahta çitlerle ayrılmış alanda en az on tane koyun ve birkaç keçi vardı. Yabancıların içeri girdiğini fark eden hayvanlar, yerlerinde huzursuzca kıpırdanmaya başladılar.

Ahırın diğer yarısı, üst üste yığılı saman balyaları ve yem dolu varillerle doluydu. Duvarın bir köşesinde yanmaktan simsiyah olmuş eski bir ocak ve odunlar duruyordu. Ahırdaki tek pencere de şeffaf bir naylonla kapanmıştı.

"Bizden başka kimse yokmuş gibi görünüyor. Bir ateş yakıp giysilerimizi kurutabiliriz."

"Hayvanları unutuyorsun."

Max, onları izleyen koyunlara bakıp gülümsedi.

"Onları dert etme. Bize aldıracaklarını sanmam. Yoksa birkaç ufak baş hayvanın önünde soyunmaktan utanıyor musun?"

"Onların önünde değilse bile senin önünde asla soyunmayacağım."

Max'in gülüşü, yüzündeki hatları keskinleştirirken yanağındaki gamzesi belirdi.

"Eğer içini rahatlatacaksa ben arkamı dönerim."

Olivia ceketine sıkıca sarıldı. Fakat ıslak ceket ısınmasına pek yardımcı olmuyordu.

"Çok naziksin."

Max odunluktaki tahta parçalarından ocakta küçük bir ateş yakmaya girişti. Bunun için sırt çantasındaki çakmağı kullanmıştı. Ne de olsa eski bir sigara tiryakisiydi.

"Peki, söyler misin, üzerimdekileri kuruturken ne giyeceğim?"

"Yine şu kahrolasıca valizlerden bahsetmeyeceksin değil mi? Eğer istersen sırt çantamdan ödünç bir tişört alabilirsin."

Olivia, adama doğru yaklaşırken çevresine tedirginlikle bakındı. Kaldığı berbat motel odasını özleyeceğini hiç düşünmemişti.

Koyunlardan biri ona gözlerini dikmiş bakarken, Olivia yanmaya başlayan ateşe doğru yaklaştı. Islak giysileri yüzünden tir tir titriyordu.

Max, güçlenmesi için ateşe birkaç iri odun daha attı ve yükselen kızıl alevleri gururla seyretmeye başladı.

"İşte oldu." dedi geri çekilip eserine bakarken. "Artık soyunabilirsin."

Adamın bunu büyük bir rahatlıkla gözlerinin içine bakarak söylemesi Olivia'yı şoke etti. Kollarıyla bedenini sararken bir adım gerilemişti.

"Sana güvenmiyorum. Soyunurken beni dikizlemeyeceğini nereden bileceğim?"

"Kendini bu kadar önemseme Olivia. Görmediğim bir şeye sahip değilsin. Ayrıca sandığın gibi sapık falan da değilim. Genellikle kaba biri gibi görünebilirim ama bir kadına nerede saygı duyulması gerektiğini iyi bilirim."

Adamın ciddi sözlerinin yanı sıra, ona attığı alıngan bakışlar Olivia'nın suçlu hissetmesine sebep olmuştu. Max haklıydı. Onu fırsatçı bir pislik gibi göstermeye çalıştığı için kendini biraz kötü hissediyordu. *Yalnızca biraz.*

İtaatkâr bir biçimde adama doğru yürümeye başladı.

Max sırt çantasından kendisi için bir kot pantolon, Olivia için de soluk renkli bir tişört çıkardı.

Genç kadın kırış kırış olmuş siyah tişörte bakarken yüzü de tişörtle aynı şekle girmişti.

"Daha iyi bir seçeneğim yok sanırım."

"Üzgünüm ama elimdeki seçenekler sınırlı. Şuradaki saman balyalarının arkasında değiştirebilirsin."

Olivia tabanlarını yere vura vura arka tarafa doğru yürüdü. Yanından geçtiği hayvanları, "Kapayın çenenizi." diye tersleyince Max kıs kıs güldü.

"Hayvanlara karşı biraz daha nazik olmalısın. Geçici bir süre için bile olsa onların yaşam alanlarını işgal ettiğimizi unutma."

Olivia kıyafetlerini koyacak bir yer ararken, "Unutmam." diye mırıldandı.

Duvarda birkaç çivi buldu ve üzerinden çıkardıklarını asmaya başladı. Kazağı ve gömleği sırılsıklam olmuştu. Sütyeni de nemliydi fakat genç kadının onu çıkarmaya cesareti yoktu. Pantolonunu da düzgünce çıkararak çiviye astı. Bol paçaları çamurlu su yüzünden koyulaşmış ve sarkmıştı. Bu berbat kıyafetlerle yola nasıl devam edeceğini bilmiyordu. Üstelik kuruduklarında üzerine giyse bile büyük ihtimalle koyun kokuyor olacaklardı.

Olivia sakin olmaya çalıştı. İçinden derin nefesler aldı. Yapabilirdi. Max gibi ukala biri yapabiliyorsa o da bu durumun üstesinden gelebilirdi.

Bir anda adama hakaret ederken bir an sonra ona güvendiğini düşünmek kendisiyle çelişmesine sebep olmuştu. Aslında ortada çelişecek bir şey yoktu. Ona hayatını emanet edecek kadar güvenmesi, çıplakken dikizlemeyeceğine inandığı anlamına gelmiyordu.

Ne de olsa Max bir erkekti. Ayrıca görmediğim bir şeyin olamaz dedikten sonra Olivia, adamın kaç kadını çıplak gördüğünü düşünmeden edemiyordu.

Pek kolay olmasa da sonunda meselenin kendisine güvenmemek olduğuna karar verdi. Kendisi de sağlıklı bir kadındı ve uzun süredir seks yapmamıştı. Şimdi yanında Max gibi bir adam varken coşan hormonlarına engel olamayacağından korkuyordu.

Islak kıyafetlerini de yanına alarak üzerinde yalnızca dizlerine kadar inen bir tişört ve botlarıyla ateşin başındaki adama doğru yürümeye başladı.

Genç adam çoktan pantolonunu değiştirmiş ve ıslak giysiyi ateşin karşısındaki bir demire asmıştı. Üstü yine çıplaktı. Başka tişörtü yok muydu? Olivia gözlerini kıstı. Belki de bilerek giymiyordu.

"Nasıl, rahat edebildin..."

Max'in sözleri kadını gördüğü anda yarıda kesildi. Bacaklarına sardığı kolları iki yanına düşerken dudakları yavaşça aralanmıştı.

Olivia üstünde minicik bir tişörtle -*onun tişörtüyle*- ona doğru yürürken Max, attığı her adımda kalbinin göğüs kafesine çarpışını dinliyordu. Kadının bu hâlinin neden ona bu kadar seksi geldiğini merak ediyordu. Olivia iç çamaşırı ve jartiyer takımıyla karşısına çıksa ancak bu kadar tahrik olurdu.

Kimi kandırıyordu ki? Olivia'yı dantel ve satenlerin içinde görmek için hayalarından birini seve seve feda edebilirdi. Öte yandan basit bir tişörtle bile nefes kesici görünüyordu.

Saçları başının tepesinde hâlâ sıkıca toplanmıştı. Topuzundaki saçları tek bir hareketle çözse, sırtının neresine kadar inerdi acaba?

Bir kuğu kadar narin ve ince boynu, zarif köprücük kemikleri, siyah kumaşla tezat oluşturuyordu. Uzun ve düzgün bacakları bembeyaz teninin güzelliğini sergiliyordu. Max, o bacakların beline dolanmasının nasıl olacağının hayalini kurdu. Soğuktan kızarmış yanakları ve öpülesi dudaklarıyla ona doğru yürüyen kadını seyretmek, aklına olmadık fanteziler sokuyordu. Ve bu hayallerin içinde Max, pantolonunda sertleştiğini hissediyordu.

"Bunları nereye asayım?"

Kadının sorusuyla kendine geldi.

"Ben hallederim." dedikten sonra çamaşırları düzgünce tahtaların üzerine sermeye başladı.

Olivia'nın samanlar ve eski bir battaniyeden oluşturduğu küçük alana yerleşmesini seyretti. Genç kadın çıplak bacaklarını daha fazla sergilememek için elinden geleni yapıyordu. Fakat artık çok geçti. Max göreceğini görmüştü. Ve gördükleri, ahırı daha sıcak ve daha katlanılmaz hâle getiriyordu.

Boğazını temizleyerek ağır hareketlerle kadının yanına yerleşti. Ondan faydalanmayı düşündüğü için kendini bir pislik gibi hissediyordu. Ne kadar karşı koyarsa koysun, Olivia haklıydı. Onu soyunurken izlemeyi istediği kadar hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. Hatta biraz daha ileri giderek, üzerindekileri tek tek elleriyle çıkardığını düşleyebilirdi.

Başını hızla iki yana salladı. Kendine derhâl yatacak birilerini bulmak zorundaydı. Yoksa azgınlaşan libidosu yüzünden aklını yitirecekti.

Olivia'nın kollarıyla bacaklarını sararak öne doğru uzanmasını izledi.

"Ayakkabılarını da çıkar istersen. Çoraplarını kurutman gerek."

Max kendininkileri çoktan çıkarmış, ayaklarını turuncu alevlere uzatmıştı. Olivia uzanacağı sırada ellerinin titrediğini görünce, "Bekle." dedi. "Ben yaparım."

Olivia bunu hiç beklemiyordu işte.

Adamın önce bağcıklarını çözmesini, ardından botlarını bileklerinden çıkararak ateşin daha yakınına koymasını izledi. Çoraplarını kendisi çıkarmaya niyetlendiyse de Max buna izin vermedi. Topuklarından Olivia'ya işkence eden bir yavaşlıkla sıyırdığı çorapları çıkarırken genç kadın nefesini tutmuştu. Bu kadar basit bir işlemin, ona bu kadar erotik gelmesi inanılmazdı. Tanrı aşkına, hormonlarının nesi vardı?

Kafasını kaldırıp adamın yüzüne baktığında Max'in bakışlarının da ayak parmaklarından ona kaydığını fark etti. Max'in yoğun bakışları tenini ateşten daha çabuk ısıttı.

"Teşekkür ederim."

Max konuşamayacak kadar yoğun duygular hissettiği için yalnızca başını sallayabildi.

O küçük alev renginde ojeli ayak parmaklarını görene kadar bir fetişi olduğunu bilmiyordu. Ama artık vardı. O minik beyaz parmakları diliyle

emerken kadının zevkten titreyen görüntüsü, tüm benliğini doldurmuştu. Max, bu işkenceye daha fazla dayanamayacaktı.

Pantolonunun ağında oluşan kabarıklığı saklamak istercesine hızla yerinden kalktı ve kapattığı sürgülü kapıya doğru yürüyüp araladı. Biraz temiz hava almalıydı.

Yağmur aynı şiddetiyle yağmaya devam ediyordu. *Kahretsin.* Uzun bir süre daha burada kapalı kalacaklarmış gibi görünüyordu. Kadının o masum gözlerine ve davetkâr dudaklarına bakmadan ne kadar durabilecekti?

Akşam oluyordu. Birazdan karanlık çökecekti. Max, karanlıkta duygularının daha da yoğunlaşacağından ve sonunda kadına karşı koyamayacağından korkuyordu. *Lanet olsun.* Hayatında hiç böylesi zor bir durumda kalmamıştı.

Kadınlar onun yatağına kendi isteğiyle girerdi ve ancak Max istediğinde giderlerdi. Fakat Olivia ile hiçbir şey o kadar kolay değildi. Yalnızca gözlerine bakarak ne düşündüğünü tahmin etmek imkânsızdı. Onu öpmeye kalkışırsa, tutkuyla karşılık verebilir veya bir tokatla her şeyi berbat edebilirdi. Max ihtimalleri düşünürken kafayı yiyecekti.

"Yağmur hiç yavaşlamadı mı?"

Max başını çevirip Olivia'ya baktı. Genç kadın büyük bir umutla ondan gelecek cevabı bekliyordu.

"Hayır."

"Geceyi burada mı geçireceğiz yani?"

"Öyle görünüyor."

Max, yeniden yanına oturarak sırt çantasını karıştırmaya başladı.

"Acıktın mı?"

Olivia başını evet anlamında salladı.

Max yemesi için bir çikolata çıkarırken Olivia, "Eğer istersen benim çantamda kepekli bisküvilerden var." diye teklif etti.

"Unut bunu Olivia. Açlıktan ölsem bile o saman gibi şeyleri yemeyeceğim. Onun yerine koyun yemi yerim daha iyi."

"Bu seferlik benim de canım istemiyor."

Olivia, paketi açarak içi akışkan dolgulu çikolatasından küçük bir ısırık aldı. İsveç çikolataları kadar lezzetli değildi belki ama yine de inlemesine engel olamamıştı.

"Tadı çok iyi."

Adama baktığında, yüzünde donmuş bir ifadeyle onu izlediğini gördü.

"Sorun ne?"

"Hiç."

Max, başparmağını dudaklarının kenarına yumuşakça dokundurdu ve parmağının köşesiyle ağzının kenarını sildi. Olivia gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. Adamın nasırlı parmağı alt dudağının hizasında dolaşmaya başlayınca nefesinin sıklaştığını hissetti.

Heyecanlanıyor muydu?

Adam elini çekmek üzereyken kısa bir an göz kapakları titredi.

"Ufak bir parça bulaşmıştı."

Olivia teşekkür etmek istedi fakat o anda sesinin çıkabileceğinden şüpheliydi. Karşılığında yalnızca zorlama bir tebessüm gönderebildi.

Uzun süren bir sessizlik oldu. Ahırdaki hayvanlar onların varlığına alışmış gibi kapalı kaldıkları yerde köşelerine çekilmişti. Yalnızca teneke çatıya vuran yağmur ve çıtır çıtır yanan ateşin sesi duyuluyordu.

Max geriye doğru yaslandı. Kolları başının altında ayaklarını ateşe uzatmış uyuyordu. En azından Olivia onun uyuduğunu düşünüyordu. Bir süredir ateşi izlemekten ve sönmemesi için tazelemekten yorulmuştu. Göz kapakları yanıyor, rahat döşeğe uzanmak için vücudundaki her kas isyan ediyordu. Yorulmuştu. Fakat Olivia adamın yanına yatmaktansa tüm gece aynı pozisyonda oturmaya razıydı.

Max, dudaklarına dokunduktan sonra bir daha asla onunla konuşmamıştı. Boş yere sohbet başlatmaya çabalamanın bir anlamı yoktu. Bu işleri daha da kötü duruma sokmaktan başka işe yaramazdı. En iyisi birbirlerini yok saymak ve sabahın olmasını beklemekti.

Max, otlak hayvanlarının seslerinin arasında kuş cıvıltılarını seçebiliyordu. Sabah olmuştu. Kuşlar öttüğüne göre yağmur da dinmiş olmalıydı. Ateşin söndüğünü ayaklarının buz kesmesinden anlamıştı. Fakat göğsünün

üzerindeki ağırlığı ve tenine çarpan yumuşak solukların sahibini göz kapaklarını aralayınca görebildi. Beline sarılmış kolların ve bacakların farkına vardığında sessiz bir küfür savurdu.

Olivia tüm güzelliğiyle üzerinde sere serpe uzanıyordu. Max hareket ederek bu anı bozmak istemiyordu fakat Tanrım, bu çok iyiydi.

Kendisi de tek koluyla kadına sarılmış, yumuşak bedenini kendine doğru bastırmıştı. Ne kadar süredir bu pozisyonda uyuduklarını bilmiyordu fakat kaslarındaki tatlı ağrıdan uzun bir süre olduğunu tahmin edebiliyordu.

Burnunu gıdıklayan saçları mis gibi çiçek ve vanilya kokuyordu. Max bu kokuyla, ciğerlerine baharın yeniden geldiğini hissetti.

Olivia düzenli soluklar alıp veriyordu. Bu da hâlâ derin uykuda olduğunu gösteriyordu. Max, kadın uyanıp içinde olduğu durumdan utanmadan önce anın tadını çıkarmak istemişti. Tanrım, kollarının arasında ne kadar da güzel ve masum görünüyordu?

Ufak tefek bedenine rağmen dolgun göğüsleri Max'in çıplak bedenine yapışmış, kaçmasından korkar gibi sıkıca sarılmıştı. Keşke tamamen çıplak olsaydı da o düzgün bacakların bedeninde yarattığı hisse sahip olsaydı. Acaba saçlarını okşasa uyanır mıydı?

Max'in buna cesareti yoktu. Kadın uykusunda mırıldanmaya ve inler gibi küçük mırıltılar çıkarmaya başlayınca Max, sabah ereksiyonunun acı verici bir hâle geldiğini hissetti. *Kahretsin.* Kadının kadife gibi yumuşak nefesleri neredeyse sonunu getirecekti. En son on altı yaşından bu yana hiç kimseye karşı böyle bir cinsel uyarılma hissetmemişti.

Olivia kıpırdanmaya başladı. Sonunda uyku mahmuru gözleriyle ona baktığında Max sırıtmadan edemedi.

"Günaydın meleğim. Rahat uyudun mu?"

Genç kadın hızla yerinden fırlarken az kalsın yere kapaklanıyordu.

"Bunu nasıl yaparsın?" diye cırlamaya başladı birden. "Bana dokunmaya nasıl cüret edersin?"

Yavaşça yattığı yerden doğrulurken "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım." dedi Max. "Bana bir ağaç muamelesi yapan küçük koala sensin."

"Ben mi? Seni fırsatçı domuz. Buna inanmamı bekleme sakın."

Olivia, borlarından birini kaptığı gibi hızla Max'e savursa da genç adam becerikalz atışını kafasını eğerek engellemişti.

"Dur bakalım. Saldırmadan önce iyi analiz etmeni tavsiye ederim. İnanıp inanmamak senin problemin fakat beni suçlamana izin vermeyeceğim. Akşam senden önce uyuyan bendim. Dolayısıyla gece bir şekilde yanıma uzanmışsın. Sonra da bana ahtapot gibi sarıldın."

"Ben uyurken yastığımdan başka hiçbir şeye sarılmam."

"Cazibemden etkilendiğin için seni suçlayamam tabii."

"Cazıben mi? Sadece ısınmak için sana yaklaşmıştım, sen ise..."

"Bana yastık muamelesi yaptığın için içerlemek hakkım."

"Ne dedin sen?"

Olivia, hissettiği öfke yüzünden yanaklarının yandığını hissetti. İçinden gelen en ağır küfürleri adama savurmak üzereyken arkalarındaki kapı gürültüyle açılmıştı. İçeriye giren güçlü güneş ışıkları nedeniyle gelenin kim olduğu tam olarak seçilemiyordu. İri birine benziyordu.

Adam, kapıda dikilerek ellerini beline koyduktan sonra bir müddet onlara bakmaya devam etti.

"Siz ikinizin burada ne işi var?"

Olivia, adamın kim olduğunu anladığında utançtan yüzü bir kez daha kızardı. Bu onları durduran polisin ta kendisiydi.

Ninova

22. BÖLÜM

"Size burada ne aradığınızı sordum?"

Olivia, karşılarında dikilmiş, güneş gözlüğünün arkasından kaş çatan polise bakarken bir an hareketsiz kaldı. İkisi de yarı çıplak hâlde bir ahırdaydı ve adam yalnızca birkaç saniye önce gelmiş olsaydı, onları sarmaş dolaş bir şekilde yakalayacaktı. Max'in kollarında uyandığını hatırladığında ürperdi.

Yüce Tanrım... İskoçya'da zina hâlâ suç sayılıyor muydu acaba?

Olivia, bu düşünceleri hızla kafasından atmak istedi. Göz ucuyla Max'in oturduğu yerde, çoraplarını ve botlarını giydiğini gördü. Dünya yansa adamın umurunda değildi.

"Şey bakın, hiçbir şey göründüğü gibi değil aslında." dedi Olivia. "Size açıklamama izin verin. Dün lastiğimiz patladı ve sonra da yağmur yağmaya başladı. Bütün gece yağmasaydı burada kalmamıza gerek kalmazdı tabii ama arabada da kalamazdık sonuçta..." Yutkundu.

Adam dev gibi cüssesiyle hâlâ karşısında sessizce dikilip ona bakmaya devam ediyorken işini hiç de kolaylaştırmıyordu doğrusu.

"Köylüler gece ağılda ateş yakıldığını görüp endişelenmişler. Buraya kontrol etmek için geldim. Siz, İngilizlerin olduğunu tahmin etmeliydim." dedi, tiksinir gibi. Max'in adamın İngilizlerden hoşlanmadığı yorumu aklına geldi.

"Endişelenmekte haklılar. Kıyafetlerimiz ıslanınca onları kurutmak zorundaydık, sonra üşüdük yani kısacası buna mecburduk."

"Burası özel bir mülk hanımefendi izinsiz giremezsiniz."

"Çok haklısınız, bedeli neyse ödemeye hazırız."

"Arabanız yolun ortasında duruyor ve bir de bu var." diyerek elindeki şeyi gösterince, Olivia bunun ıslanmış ve perişan hâle gelmiş zavallı şapkası olduğunu hemen anladı.

İçgüdüsel hareketle bir adım öne çıkmıştı ki, sert bir kol beline aniden yapışarak onu yerinde kalmaya zorladı.

"Battaniyenin üzerinde kal *sevgilim*." dedi Max kulağına yumuşacık bir sesle. "Burada çıplak ayakla gezmek istemezsin."

Olivia hareket edemedi. Sivri taşlardan oluşan zeminde, dal parçaları ve saman kalıntıları vardı ama onu asıl hareketsiz bırakan Max'in sıcak kollarıydı.

"Günaydın Memur Bey. Nişanlım haklı. Dün lastiğimiz patladığı için yolda mahsur kaldık. Yağmur başlayınca ve tabii bir türlü dinmek bilmeyince de geceyi burada geçirdik. Ateş yaktığımız için insanların huzursuz olacağını tahmin edemedik."

Polis memuru içeriye doğru yürüyerek etrafı incelemeye başladı. Kuruması için ateşin karşısına asılmış giysilere baktı. Onlara döndüğünde gözlüğünü çıkarmıştı.

"Size diğer yolu kullanmanızı önermiştim."

"Bu yolun kestirme olacağını düşünmekle hata ettik. Sizi dinlemeliydik."

Olivia adama mahcup şekilde yeniden gülümsedi. Max'in hatasını kabullenmesini beklemiyordu doğrusu. Sonra aniden gerilerek aşağıya baktı. Adamın eli, Olivia'nın göbeğinin üzerindeydi ve parmakları anlamsız şekiller çiziyordu. Olivia, bu temastan etkilenmediğini göstermek için dirseğini adamın karnına geçirdi.

"Sizi dinlemeliydik... Ah."

"Biz mi? Sana diğer yoldan gitmeni söylemiştim!"

Max iki büklüm olmuş, yüzünü ekşiterek karnını ovaladı. Olivia'nın dirseği sızlıyordu fakat en azından onun da canını yakmıştı.

"İstersen Memur Bey'in önünde tartışmayalım *sevgilim*."

İşte yine aynı şeyi yapıyordu. Ona *sevgilim* diyerek aralarında romantik bir şey varmış gibi hissettiriyordu. Olivia, adamın kasıklarına da sıkı bir tekme atmamak için kendini zor tuttu.

Polis memuru onları tepeden tırnağa şöyle bir süzdükten sonra Olivia'nın şapkasını geri vermek üzere harekete geçti.

"Sanırım bu sizin. Gerçi artık pek işe yarayacakmış gibi görünmüyor."

"Haklısınız. Teşekkür ederim."

Olivia nazikçe gülümseyerek uzattığı şapkayı aldı.

"Köylülere her şeyin yolunda olduğunu söyleyeceğim. Elinizi çabuk tutup bir an önce buradan gidin."

Rahatlamanın verdiği huzurla Olivia'nın bedeni gevşedi. Max arkasında homurdanırken omuzuyla onu itti.

"Hiç merak etmeyin. Biz de şimdi gitmek üzereydik zaten."

Yaşlı adam, onlara son bir kez baktıktan sonra başını salladı ve kapıdan çıktı.

Olivia rahat bir nefes aldıktan sonra hızla arkasını dönüp Max ile göz göze geldi. Ateş saçan gözleriyle ukala yüzünde bir delik açmak üzereydi.

"Ucuz atlattık ha, ne dersin?" diye sırıttı genç adam.

Ah o gülümsemeyi bir yumrukla yüzünden silmeyi nasıl isterdi.

"Biliyor musun, sergilediğin tek kişilik gösterilerin bir parçası olmaktan sıkıldım artık. Bir daha iznimi almadan bana dokunacak olursan seni buna pişman ederim, beni anladın mı?"

Adam iki elini birden teslim olurcasına havaya kaldırırken dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

"Bu yeterince açık oldu."

"Güzel."

"Koyduğun bu katı kurala senin de uyacağına güvenebilir miyim peki?"

"Eğer polis gelmeden önce olanları kastediyorsan, aklım başımdayken bunu asla yapmayacağıma emin olabilirsin. Zaten nasıl olduğunu hiç bilmiyorum."

"Ben biliyorum galiba."

Olivia battaniyenin üzerine oturup hızla kuruyan çoraplarını ve pantolonunu giymeye başladı. Max çantasından bir tişört çıkarıp üzerine geçirirken Olivia ona kaşlarını çatarak bakıyordu.

Demek giyebileceği başka tişörtü de vardı. *Pis serseri.*

"Neymiş o?"

Max omzunun üzerinden ona baktı.

"İnsanın sarhoşken yaptığı şeyler gibi. Hani aslında bilinçsizsindir ama bilinçaltında yatan gerçekler bir anda cesurca su yüzüne çıkıverir."

Olivia burnundan hiç de kibar olmayan bir ses çıkardı.

"Sen gerçekten çekilmez bir adamsın."

Max güldü. "Oysa çekim alanıma rahatlıkla girdiğini düşünüyordum."

"Rüyanda görürsün."

"Kahrolası her gece." diye kendi kendine mırıldandı Max. Neyse ki Olivia onu duymamıştı.

Giysilerinin hiçbiri giyilecek durumda değildi fakat ne yazık ki başka çaresi yoktu. İpek gömleği kırış kırıştı. Kazağı sertleşmişti. Çamur içindeki pantolonu ve şapkası ise hepsinden beterdi. Yeni giysilere ihtiyacı vardı. Şapkası da dâhil hepsi çöp olmuştu bunların. Hüzünle kenarda duran en kıymetli parçasına baktı. Onu geçen yaz büyük bir hevesle *Le Marais'den* bin beş yüz euroya almıştı.

Umutsuzlukla başını iki yana salladı.

"Hazır mısın?" diyen adama cevap vermeden, katladığı tişörtü savururcasına kucağına attı sonra da hızla yanından geçti.

"En azından bir teşekkür edebilirdin."

Olivia topuklarına basa basa ahırdan çıktı.

"Yalnızca bu sabah mı bu kadar asabisin yoksa genelde sabahları hep mi böyle huysuz olursun?"

"Peki, ya sen? Yalnızca sabahları mı bu kadar sinir bozucu olursun yoksa her zaman mı? Sakın söyleme. Cevabı biliyorum." diye bağırdı ve karşılığında adam kahkaha attı.

Önceki günün aksine Max bu sefer tekerleği çabucak tamir etmişti. Yirmi dakika sonra yola çıktılar.

Olivia, geçtikleri dağ yollarını izlemeyi adama bakmaya tercih ediyordu. Max'in de sessizlikten yana pek şikâyeti yoktu doğrusu. Radyoda çalan müziğe ıslıkla eşlik ederken parmaklarıyla direksiyonda bir ritim tutturmuştu.

Uykusunda adama sarıldığına inanamıyordu. Kelimenin doğru anlamı sarmaş dolaş olmaktı. Shawn ile seks yaptıktan sonra bile ona böyle arsızca

sarıldığını hatırlamıyordu. İçten içe yaptığı şey için kendini suçlarken, asıl suçlunun adamın sıcak ve sert vücudu olduğunu düşünüyordu.

Üşümüş ve dolayısıyla ısınmak için bedeni istemsizce ona çekilmiş olmalıydı. Ellerinin altında ve bacaklarının arasında adamın çelik gibi sert bedenini hissetmek inanılmaz bir şeydi doğrusu. Kuş tüyü yatağında bile böyle rahat edememişti. Öylesine gevşemiş bir hâlde uyanmıştı ki uzun zamandır böyle huzurlu bir uyku çekmediğine yemin edebilirdi. Rüyasında gördükleri ise kendine bile itiraf edemeyeceği türden şeylerdi. Max'in kendine has o odunsu kokusu, yanmış köz kokusuyla birleşince etkileyici bir afrodizyak etkisi yaratmış olmalıydı. Olivia başka türlüsünü kabul edemiyordu.

Perth'de yol üstünde dışarıya paket servis yapan iyi bir restorandan sabah kahvaltılarını aldıktan sonra hiç durmadan yola devam ettiler.

Inverness'den sonra sahil şeridine geçmişlerdi ki aralarındaki sessizlik artık çekilmez bir hâl aldı.

Max sessizlikten hoşlandığını sanıyordu ancak kadının onu görmezden gelme çabası zamanla sinirine dokunmaya başlamıştı.

"Ne oldu, neden kıpırdanıp duruyorsun?"

Olivia kolunun üst kısmını ve saç diplerini kaşıyarak, "Çünkü kaşınıyorum." diye belirtti. "Bu sabah duş almadım, kokuyorum ve kıyafetlerim leş gibi."

"Ben koku falan almıyorum."

"Geri çekil!" diyen Olivia, kendini cama yapıştırarak adamdan uzaklaştı.

"Merak etme. Çok fazla yolumuz kalmadı. Biraz daha sabret. Bu kez daha iyi bir yerde konaklayacağımıza söz veriyorum."

"Şükürler olsun."

Max'in anlayışlı gülümsemesi Olivia'yı yumuşatmaya yetmemişti. Ve tabii kaşıntısının geçmesine de. Dün gece saçlarını tarayamamıştı. Topuzundan kaçan saç tutamları ensesini kaşındırıyordu, kıyafetleri teninde zımpara etkisi yaratıyordu. Kendini hiç bu kadar kirlenmiş ve berbat hissetmemişti.

Yolculukları, *John O Groats*'ın yakınlarındaki *Dunnet*'de son bulduğunda Olivia artık tükenmişti. Oturmaktan dolayı kullanamadığı tüm kasları ağrıyordu.

Şehir merkezine yaklaştıklarında, Max telefonundan birini aradı. Şu *Sully* diye bahsettiği adamdı. Kiminle iletişime geçmesi gerektiğini sordu. Genç adam tüm dinlediklerini bir deftere not ederken Shelby'i trafikte sürmeye devam etti.

Arabayı ara sokaklardan birinde ince ve yüksek bir binanın önüne park ettiler. Otelin tuğladan duvarları, cumbalı camları ve ahşap bir giriş kapısı vardı.

"Aradığımız yer burası mı? Bağlantını sonunda bulduk mu?"

Olivia sabırsızca sorular sorarken Max çantasını toplamaya başladı.

"Öyle sanıyorum. Sully istihbarat konusunda oldukça yeteneklidir. Adamımızın kim olduğunu sonunda öğrenmiş."

"Ne yani? Şimdiye dek kim olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır, ama bulacağına inancım tamdı."

Olivia gülerek başını iki yana salladı. "Buraya kadar bir hiç için geldiğimize inanamıyorum."

"İz sürmek böyle bir iştir. Buradan elimiz boş da dönebiliriz. Hem, senden gelmeni ben istemedim."

"Anladım, uzatma. Peki, şu adam bizi Redford'a mı götürecek?"

"Redford'u bulmak sandığımız kadar kolay değil Olivia. Adam bir keşiş gibi yaşıyor. Onu bulmak için önce Shawn'ın para gönderdiği kadını bulmamız gerekiyor. Sonra aralarında bağlantı var mı öğreneceğiz."

"Bir dakika, bir dakika... Hangi kadın?"

"Sana söylemedim değil mi? Kocan her ay İskoçya'daki bir banka hesabına düzenli olarak para gönderiyordu."

"Bunu neden şimdi öğreniyorum?" dedi Olivia öfkeyle.

Max dudak büküp omuz silkti. "Söylemek aklıma gelmemişti."

Olivia sakinleşmek için nefes aldı. "Kadının adı neymiş?"

"Dora Cooper. İsim sana bir yerlerden tanıdık geliyor mu?"

"Hayır."

"Shawn, kadına parayı amcası için gönderiyor olabilir. Bu gece görüşeceğim adam bize Dora'nın yerini söyleyebilecek tek kişi."

"Peki, ya kadını bulamazsak? Ya bu hesap sahteyse ve gerçekte böyle biri hiç yoksa ne olacak?"

"Bu da bir ihtimal tabii. O zaman da Redford'u kendi imkânlarımızla aramaya devam edeceğiz."

Olivia, arabadan inmek için hareketlendiğinde Max, "Biraz bekle." diyerek onu durdurdu. "Ben önden geçip içeriye göz atayım."

Anlayışlı bir baş hareketinden sonra adam ceketini de alarak onu arabada yalnız bıraktı. Yirmi dakika süren gergin bekleyişten sonra Olivia sıkılmaya başlamıştı. Radyo dinlemiş, su içmiş ve kaslarını esnetmek için kısıtlı imkânlarda vücudunu hareket ettirmişti. Yolun aşağısına ve yukarısına doğru bakındı. Sokakta sağlı sollu duvarlardan başka bir şey yoktu.

Çantasını kurcalarken bugün hangi günde olduklarını hatırlamaya çalıştı. Sadece yirmi dört saatten biraz fazladır yollardaydı ama sanki aradan bir asır geçmiş gibiydi. Parmakları cüzdanına değdiğinde, nakit ihtiyacı olduğunu hatırladı.

Kapıları kilitleyip kendini arabadan dışarı atmadan önce adamın torpido gözüne tıkıştırdığı not defterinden küçük bir sayfa kopardı ve tükenmez kalemle Max'e kısa bir not yazarak cama yapıştırdı. Adam notu bulmadan önce geri dönmeyi planlıyordu.

Bulundukları sokağa girmeden önce geçtikleri kalabalık caddede bir sürü mağaza ve iş yerleri görmüştü. Bir yerlerde bir ATM olmak zorundaydı.

Hızlı adımlarla caddeye doğru yürürken Max'in gelip gelmediğini kontrol etmek için arada sırada arkasına bakmaya devam etti. Dört yol ağzından köşeyi döndükten sonra etrafına bakındı. Kalabalığın arasından onlara çarpmadan ilerlemek kolay değildi. Olivia ne kadar kötü göründüğünü düşünmek bile istemiyordu. Temiz giysilere ihtiyacı vardı, mis kokulu sabunlara ve elbette yeni iç çamaşırlarına.

Olivia, bu düşüncelerle içinin heyecanla dolduğunu hissetti. Sonunda yolun karşısındaki bir ara sokakta aradığını bulmuştu. Işıklardan karşıya geçti ve iç geçirerek ATM'nin önünde durdu. Makine, penceresiz iki uzun binanın arasındaydı. Cüzdanındaki kartlardan bankaya uyanı bulmaya çalıştı. Cüzdanında ne kadar çok kart vardı böyle?

Olivia bir ara bunları eleyerek, yalnızca sık kullandıklarını başka bir cüzdana aktarmayı aklına not etti.

Kartı makineye taktı ve sabırla açılan selamlama mesajını bekledi. Şifreyi girdi ve yine bekledi. Bulunduğu sokak dar ve sessizdi. Kalabalık cadde ise hemen yanı başında tüm keşmekeşiyle akıp gidiyordu.

"*Hatalı şifre*" mesajıyla karşılaşmayı beklemiyordu. Biraz düşündü. Daha önce ATM'den hiç para çekmesi gerekmemişti. Bu işleri genelde asistanı Betty onun için hallederdi. Dolayısıyla şifreleri en son ne zaman kullandığını hatırlayamıyordu. Ona telefon edip sorabilirdi fakat ne yazık ki şarjı yoktu.

Sabırla bir kez daha denedi. Yine olmayınca bu kez sinirle küfretti. Sonra da yaptığını fark edip hızla ağzını kapattı. Neyse ki etrafta onu duyabilecek birileri yoktu. Tanrım, Max gibi bir adamla yolculuk ederken gittikçe ona benzemeye başlıyordu.

Olivia gizlice bir istavroz çıkartıp Tanrı'ya sığındı.

Betty'nin kullanabileceği şifre kombinasyonlarını düşündü yeniden ve sonunda aklına en yakın gelen birini tuşladı. İşte bu kadar!

Çekeceği paranın miktarını tuşlarken biri adını seslenince dönüp baktı. Max caddenin karşısından ona bağırıyordu.

Olivia, parmağıyla bir dakika işareti yaparak paranın ve kartın makineden çıkmasını bekledi. Tam geriye dönüyordu ki o sırada birinin göğsüne çarpmasıyla geriye savruldu. Adam onu iterek duvara yapıştırmıştı. Olivia'nın ciğerlerindeki hava bir anda boşaldı.

"Dur! Dur dedim sana!"

Elindeki cüzdanı kaptırmamaya çalışıyordu. Ancak adam çok güçlüydü. Tekmesinden sıyrılarak dirseğini genç kadının boğazına bastırınca Olivia bir müddet nefes alamadı. Gözlerini açmaya çalışıyordu ama giderek her yer kararıyordu. Kulaklarına sesler doldu.

"*Olivia!*"

Araba kornaları ve Max'in haykırışı.

"Bırak şunu be kadın!"

Olivia'nın cüzdanı tutan eli sonunda gevşeyince adam kaptığı gibi aynı hızla sokağın sonuna doğru koşmaya başladı. Genç kadın hissizleştiği bacaklarıyla yere yığılmış, ciğerlerine doyasıya oksijen çekmeye çalışıyordu. Max, yanına geldiğinde tüm vücudu zangır zangır titriyordu.

"İyi misin? Olivia cevap ver bana, iyi misin?"

"Ben... O adam." Olivia güçlükle soluk alabildi. "O adam cüzdanımı çaldı."

Max ağır bir küfür savurdu. "Bırak şimdi cüzdanı. Kendini yorma. Burada kal, beni duyuyor musun Olivia? *Ne olursa olsun sakın buradan ayrılma!*"

Sanki bir yere gidebilirmiş gibi...

Olivia sırtını soğuk duvara yaslarken Max'e gitmemesini bile söyleyememişti. Adam öyle hızlı koşup sokağın sonuna varmıştı ki ancak arkasından uçuşan ceketinin savrulan eteklerini görebilmişti.

Aradan birkaç dakika geçti. Olivia ne yapacağını bilemez hâlde olduğu yerde oturmaya devam etti. Etrafından gelip geçen insanlardan bazıları ona bakıyordu. Bu kılıkla bir dilenciye benziyor olmalıydı. Nesi vardı bu insanların böyle? Neden hiç kimse ne olduğunu sormak için bile yanına yaklaşmıyordu?

Çaresizce Max'in dönmesini bekledi. Dakikalar ona bir asır gibi geldi. Hâlâ boğazı acıyor ve gözleri yanıyordu.

Max neden hâlâ geri gelmemişti? Saldırgan ona bir zarar vermiş olabilir miydi?

Fizik itibariyle Max ondan daha üstündü. Öte yandan adam silahlı olabilirdi. Max'in de silahı vardı gerçi.

Sokağın köşesinde beliren adamı görünce rahat bir nefes aldı. Tanrı'ya şükür, Max tek parça ve sinirli bir hâlde ona doğru yürüyordu.

"Onu elimden kaçırdım." dedi nefes nefese. "Sen iyi misin? Yürüyebilecek misin?"

Olivia ayağa kalkmak için hareket etmeyince Max, tereddüt etmeden onu kucaklayıp kaldırdı.

"Sana arabada beklemeni söylemiştim. Ne zaman sözümü dinleyeceksin?"

"Yalnızca para çekmek istemiştim." Olivia sonunda sesini bulabilmişti. Genç kadın hâlâ olayın şokuyla titriyordu. Max, sadece dudaklarını birbirine bastırıp başını sağa sola sallamakla yetindi.

"Beni dinlemiyorsun Olivia. Zarar görebilirdin."

Kadın başını göğsüne yaslamış, boynuna sıkıca sarılmıştı.

"Böyle olacağını bilemezdim."

Kadının sesindeki pişmanlık Max'in öfkesini biraz olsun yatıştırmıştı. Otele yaklaştıklarında adımları yavaşladı.

"Peşinden neden gittin? Sana zarar verebilirdi."

"Sana da öyle." dedi Max sakince. "Tanrım, ona direnebileceğini düşündün mü gerçekten?"

"O an yapabilirmişim gibi gelmişti."

Olivia, üzüntüyle başını eğerek avucunda sıktığı banknotlara baktı. Sadece yedi yüz elli sterlin çekebilmişti. Ve artık uzun bir süre daha para çekemeyecekti.

Max'in kucağında Shelby'nin yanına döndüklerinde Olivia bitkindi. Saldırgana direnirken harcadığı tüm enerjisi şimdi sızlayan kaslar olarak ona geri dönüyordu. Yürümeye başlayınca bunu daha çok anlıyordu.

"Bir daha böyle bir şey yaşanmaması için sözümden çıkmayacaksın. Beni anladın mı?"

Olivia başıyla kabullendi. Max'in peşinden kapıdan girdi.

Lüks otelin içi dışından çok daha güzeldi. Lobiden geçerek resepsiyona giden yolda, içeriyi loş göstermek için duvarlara asılan şık aplikleri ve çeşitli eğlence etkinliği posterlerini inceledi.

"Bu gece burada kalacağız. Adamımız gece yarısından sonra gelecek. Ben onunla ilgilenirken sen de odanda dinlenebilirsin."

Resepsiyondan aldıkları oda anahtarıyla üst kata çıkmak için asansöre bindiler. Olivia ipleri elinde tutulan bir kukla gibiydi. Max'in talimatlarını yerine getirmek dışında avucundaki parayı sıkmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Sarsılmıştı. Adamın onu itmesi ve saldırı anı zihninde başka bir anının görüntülerini tetiklemişti. Olivia, yaşadığı cinsel saldırıdan kurtulduktan sonra duygusal sarsılmayı atlatmak için psikologlara tonla para ödemişti. Ancak bazı acılar, üstünden ne kadar zaman geçerse geçsin silinmiyor, en ufak bir olayda yeniden yüzeye çıkmak için fırsat kolluyordu.

Max metal kartla açtığı kapıdan önce Olivia'nın geçmesine izin verdi. Kadının ruhunun bedeninden sıyrılmış gibi görünmesi onu endişelendiriyordu ancak teselli edecek hiçbir şey söylemedi.

Olivia, dar koridordan geçerek ikiye ayrılan yoldan yatak odasının olduğu kapıya doğru yürüdü. Yatağın ucuna çökene kadar olan hareketleri mekanikti.

Max önünde diz çöktü.

"Adamın yüzünü görebildin mi Olivia? Neye benzediğini bana tarif edebilir misin?"

Olivia yalnızca başını iki yana sallamakla yetindi. Bu hâli Max'i tedirgin ediyordu. Neyse ki rengi biraz olsun yerine gelmiş gibiydi.

"Uzaktan gördüğüm kadarıyla ben de tarif edemem. Pekâlâ. Sen dinlenirken gidip çevrede biraz soruşturma yapıp saldırganın eşkâline benzer birileri var mı bakacağım. O zamana kadar bir duş alıp dinlenmeye ne dersin?"

Genç adam banyonun olduğu yere gidip elinde beyaz, yumuşak bir bornozla geri döndü.

"Bunu giy ve kirli kıyafetlerini bir poşete koyarak kapının dışına as. Onları temizletip geri getireceğim. Bu arada yiyecek bir şeyler de alırım."

Max tam odadan çıkacağı sırada Olivia'nın sesi onu durdurdu.

"Üzgünüm."

Max kederle başını iki yana salladı. "Ben de."

23. BÖLÜM

Max kendi giysileriyle birlikte Olivia'nınkileri de alarak şehirde bir kuru temizlemeci bulana kadar dolaşmış, sonra da akşam için kendine kumaş pantolon, ceket ve beyaz gömlek kiralamıştı.

Kadına kıyafetlerini verdikten sonra odasında çabucak temizlenip hazırlanmış sonra da yemekten önce Olivia'yı kontrol etmeye gitmişti.

Genç kadın kapıyı açtığında daha iyi görünüyordu. Temizlenmiş ve yüzüne biraz renk gelmişti. Max'in geçmesi için kapıyı açık bıraktı.

"Daha iyi misin?"

"Evet. Sana bir özür borçluyum Walker. Neredeyse benim yüzümden başın belaya girecekti."

"Bunları düşünme. O adamın canına kastetmediğine sevinmelisin. Ülkede kaç kişinin hırsızlık yüzünden sokaklarda öldürüldüğünü bilsen şaşardın. Adam sana zarar verebilirdi Olivia."

"Biliyorum." diyen genç kadının sesi oldukça zayıftı. Ellerine bakıyordu.

"Yemeğini odana göndermelerini söyleyeceğim, bu gece dinlen."

Max tam kapıdan çıkmak üzereyken, "Bir dakika." diye seslendi Olivia. İstemese de bunu söylemek zorundaydı.

"Ben... Burada yalnız kalmak istemiyorum."

"Kısa süre içinde geri döneceğim. İçin rahat edecekse kapıyı arkamdan kilitleyebilirsin."

"Onu demek istemedim. Yani bütün gece. Sen burada yokken. Bu odada tek başıma kalamam."

Max ona bir kaşını kaldırarak bakınca Olivia bakışlarını kaçırdı.

"Anla beni lütfen. Birkaç saat önce bir saldırıya uğradım. Bütün gece seni beklerken tek başıma olmak istemiyorum. Ben, *korkuyorum.*" Sonunda itiraf etmişti işte.

Max ona doğru yürümeye başlayınca Olivia, kendinde bulduğu son güç kırıntısıyla başını kaldırdı ve adamın gözlerinin içine yalvarırcasına baktı.

"Lütfen Walker. Beni de yanında götür, olmaz mı? Bu defa sözünden çıkmayacağıma yemin ediyorum."

Max ona yaklaşarak omuzlarına dokundu. Gözlerinin içine şefkatle bakıyordu.

"Seni anlıyorum Olivia fakat benimle gelmene izin veremem. Bu gece gideceğim yer alt sınıf bir kumarhane. Seni oraya götürerek daha kötü hissedeceğin bir duruma sokmak istemiyorum. En iyisi odanda kalman olacak."

"Seninle bu yolculuğa çıkarken her şeyi göze aldım."

Olivia, adamın kolundan tuttu ve yeniden yüzüne bakması için onu çevirdi. Bu kez parmaklarını öyle çok sıkmıştı ki Max, kadının gücü karşısında şaşırmadan edemedi.

"Burada tek başıma kalmak istemiyorum." dedi yutkunarak. Sesi paramparça, hatta biraz da çatallı çıkıyordu. "Orasının nasıl bir yer olduğu umurumda değil." Adamın avucunu açarak içine banknotları sıkıştırdı. Max merakla elindeki paraya baktı.

"Sanırım bu parayla bana uygun bir kıyafet bulabilirsin. Kalanını da masraflar için kullanırsın."

Genç adam bir paraya bir de Olivia'nın yüzüne baktı ve kadının ne kadar sarsılmış olduğunu o an anladı.

Olivia'yı hazırlanması için odasında yalnız bıraktıktan sonra otelin barında elindeki viski kadehini yudumluyordu.

Tam gideceği sırada kadının koluna yapışıp gözleri yaşlarla parlarken ona *korkuyorum* demesi Max'in içine oturmuştu. Yerinde başka bir kadın olsa gözyaşlarını kullanarak ona duygu sömürüsü yaptığını düşünürdü. Fakat Olivia'nın daha önce hiç ağladığını görmemişti. En berbat soruşturmalardan basın toplantılarına kadar yaşadığı tüm kötü olayların üstesinden gelmeyi başaran kadının, bu akşam ilk defa dağıldığına şahit oluyordu.

Bu, itiraf etmek istemese de Max'i derinden etkilemişti.

Max, kadının dayanıklılığına hayran kaldı. Onu tanımaya başladıkça her geçen gün yeni ve saygı duyacağı bir yönünü keşfediyordu.

Şimdiye kadar bir türlü kadını pes ettirip geri dönmeye ikna edememişti. Yaşadığı bu son olaydan sonra da kendini hızla toparlayacağı da belliydi. Olivia bir dağ keçisi kadar inatçıydı. Zorluklar karşısında pes etmiyordu. Fakat Max de kolay pes edecek değildi. Olivia ne kadar güçlü bir kadın olursa olsun, bu yolculukta başına daha kötü bir şey gelmeden önce gitmeliydi.

Max, içkisinin son yudumunu da kafasına dikerken ritmik topuk sesleri dikkatini çekti. *Nihayet*, dedi içinden. Bir an kadının hazırlanmasının güneş doğana kadar süreceğinden korkmuştu. Başını çevirdiğinde onu gördü.

Olivia, indiği birkaç merdivenden sonra gülümseyerek ona doğru yürüdü. Saçlarını dalgalar hâlinde omuzlarına bırakmıştı. Max gözlerine inanamadı.

Aldığı ateş kırmızısı elbise dizlerine kadar ancak ulaşıyordu. Parlak, pullu ve oldukça göz alıcı bir parçaydı. Kadının attığı her zarif adımla açılan yırtmacı nabzını hızlandırmıştı.

Ve göğüsleri...

Elbisenin oldukça gösterişli bir dekoltesi vardı. Olivia'yı ikinci bir ten gibi sardığı için kaymak taşı gibi pürüzsüz tenindeki her bir kıvrımı rahatlıkla fark edebiliyordu. Max bu elbiseyi özellikle seçmişti. Kadının hiç tarzı olmadığını biliyordu ve bu yüzden giymek istemeyeceğini düşünmüştü. Altına seçtiği yüksek topuklu gümüş sandaletleri de öyle.

Fakat işte karşısındaydı. Olivia o kıyafetin içinde öyle seksi ve baştan çıkarıcı duruyordu ki Max, son yudumun boğazında takılıp kaldığını hissetti.

Tanrı erkekleri kadınların gazabından korusun.

"Çok bekletmedim umarım."

Max, cebinden bir yirmilik çıkarıp tezgâha bırakırken göz temasını bozmadı.

"Bir an vazgeçtiğini düşündüm."

"Seni asla yarı yolda bırakmazdım."

"Gidelim mi artık?"

Max teklif edince Olivia hiç tereddüt etmeden koluna girdi.

"Beni şaşırtmaya devam ediyorsun Olivia." dedi. Yanlarından geçen otel müdürüne bir baş selamı verirken yüzlerindeki sahte tebessümle yürümeye devam ettiler.

"Sense beni hiç şaşırtmıyorsun. Bu elbiseyi seçerken ne düşünüyordun?"

Max tereddütsüz, "Yakışacağını." dediğinde Olivia başını çevirip onu kuşkuyla süzdü. "Ve yanılmadığımı görüyorum."

"Ben de özellikle beni vazgeçirmek için yaptığını düşünmüştüm. Fakat bu gece o odada tek başıma kalıp duvarları seyretmektense çuval bile giyebilirim."

"Eminim onu bile üstünde harika taşırdın."

"Komplimanların seni affetmeme yetmeyecek ama teşekkür ederim. Bunun hesabını sana daha sonra soracağım."

Max keyifle sırıttı. "Sabırsızlıkla bekliyor olacağım."

Arabaları kapının önünde onları bekliyordu. Max valeye küçük bir bahşiş verdikten sonra Olivia'nın kapısını açtı sonra da koltuğa yerleşip manzaranın tadını çıkardı.

Yola koyulduklarında bile Max gözlerini yanındaki kadından ayıramıyordu. Olivia ne giyerse giysin kalitesinden hiçbir şey kaybetmiyordu. Bu doğuştan gelen bir yetenekti. Böyle şeyler insanlara okullarda falan öğretilemezdi.

"Aradığımız adam nasıl biri?"

"Adı Marten. Gerçek adını kimse bilmiyor. Sully onu bulmakta bu yüzden zorlandı."

"Sansar ürkütücü bir lakap." Olivia sessizce güldü.

Max gülüşüne karşılık verirken yola bakmaya devam ediyordu.

"Korktuysan geri dönebilirsin."

"İyi denemeydi ama hayır."

Olivia, bunu söyledikten sonra geçtikleri sokakları izlemeye koyuldu. Max ise yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu. Ona sataşmaya bayılıyordu.

"Bu tür adamların ne kadar tehlikeli olabileceklerini unutma ve dikkatli ol. Çok sık mekân değiştiriyormuş." diye devam etti Max, kırmızı bir ışıkta durduklarında. "Açıkçası bu gece adamın orada olup olmadığını bile bilmiyorum. Şansımız varsa onu buluruz."

"Diyelim ki onu bulduk, nasıl tanıyacağız? Neye benzediği hakkında bir fikrin vardır umarım."

"Biz onu aramayacağız Olivia, onun bizi bulmasını sağlayacağız. Yanında sen varken fazlasıyla dikkat çekeceğimizi düşünüyorum."

"Yeterince dikkat çekici olmadığım için mi bu elbiseyi seçtin?"

"Düşeltiyorum. Sen her zaman dikkat çekicisin. Ek olarak göz zevkime de hitap etmeni istedim."

Araba kırmızı neon ışıklı tabelası olan bir gece kulübünün önünde durdu.

Giriş kapısına bakarken, "Bazen sana neden katlandığımı kendime sorup duruyorum." dedi Olivia.

"Cevabı bulabildin mi bari?"

"Hayır."

"Ama ben biliyorum." diye yanıtladı Max. Kemerini çözüp vücudunu ona döndürdü. "Çünkü benden hoşlanıyorsun."

Max dışarı çıktı. Olivia adamın yoğun bakışlarının altında arabadan zarifçe indi.

Elbise oldukça kalitesiz bir kumaştandı ve onun içinde kendini kötü hissetmesi gerekirken Olivia şaşırtıcı bir şekilde kendini özgür hissediyordu. Max'in bu elbiseyi seçerken aklından ne geçtiğini bilmiyordu. Olivia'yı basit bir kadın gibi göstermek planının bir parçası olabilirdi ya da aklınca intikam alıyordu.

İçinden bunun tek gecelik bir şey olduğunu bilse de ilk defa gazetecilerin korkusu olmadan dışarı çıkmıştı. Kuzey İskoçya'da üstelik bu kılıkta, onu kendi öz annesi bile görse tanıyamazdı.

"İçeride uyumlu davran. İnsanlar sana bir şey sorarsa tek kelimelik cevaplar vermeye özen göster. Eğer zorlanacağın bir durum olursa benim cevap vermeme izin ver. Böylelikle yanlış bir şey yapmamış olursun."

"Yanındaki adamların parasını yemekten başka işe yaramayan, yarım akıllı kadınlar gibi davranmamı istiyorsun yani?"

Max, Olivia'nın bu yorumuna gülmemeye çalıştı.

"Şey, teknik olarak şimdilik ben senin paranı yiyorum. Ama sen yine de tam tersiymiş gibi davranmaya çalış."

"İnsanların senin jigolo olman yerine benim fahişe olduğumu düşünmelerini istiyorsun."

"Aslında jigololukla ilgili bir sorunum yok." dedi Max kulağına fısıldar gibi. "Yeter ki yatağına gireceğim kadın senin kadar güzel olsun."

Olivia, Max'in bu pervasızlığına kızmak hatta ona bir tokat atmak istiyordu fakat nedense bunun yerine heyecanlanmıştı. Adamın gözlerinin içine baktığında, yeşil gözlerinin koyulaştığını ve ona bakarken giderek parladığını fark etti.

Tanrım aynı şeyi düşünüyor olamazlardı değil mi? Ancak adamın şeytani sırıtışından anladığı buydu.

"Hoş geldiniz efendim, size nasıl yardım edebilirim?"

Siyah gömlek ve pantolon giymiş, orta boylu bir adam onları karşıladı.

"Oyun oynamak istiyoruz."

"Üzgünüm efendim ama tüm masalarımız dolu. Sizi başka bir akşam ağırlamaktan şeref duyarız."

Max diğer elini cebine atıp etrafı keskin gözlerle süzdükten sonra adamın avucuna bir miktar para sıkıştırdı.

"Yabancı sayılmayız. Bizi buraya Laving'in otel müdürü gönderdi. Adınızı verirken hayal kırıklığına uğramayacağımızı söylemişti. Amacımız biraz eğlenmek. Öyle değil mi hayatım?"

Max ona bakınca adam da aynı şekilde bakmaya başladı. Olivia şu anda ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Kırıtmalı mıydı? Cilveli bir şekilde sırıtacak mıydı? İkisini de yapamayacağını adı gibi biliyordu. Sonunda yüzüne sahte bir gülümseme kondurmakla yetindi.

"Beni takip edin lütfen."

Merdivenlerden aşağıya indiklerinde daha hafif bir müzik ve daha karanlık bir ortam onları karşıladı. Yuvarlak masalarda kadınlı erkekli gruplar vardı. Kahkaha ve gülüşmelerin arasında içkiler su gibi akıyor, garsonlar ellerinde tepsilerle onlara yetişmekte zorlanıyordu.

Renkli spot ışıklarına rağmen ortam oldukça loştu. Sahnenin olduğu yerde genç ve güzel bir kadın, altında yalnızca minicik bir iç çamaşırıyla bir direği taciz ediyordu. Özel localarda daha giyinik olanlar ise adamların kollarında, onlara eşlik ediyordu.

Oyunların oynandığı köşede bir bar vardı.

"Kumar mı oynayacaksın?"

"Gerekirse evet."

"Oynayabildiğini bilmiyordum."

"Bir erkeğin de kendine göre sırları vardır Olivia. Senin de bende keşfetmen gereken birçok şey var."

Adam onları kırmızı perdelerin arkasındaki çift kanatlı kapıdan geçirmeden önce Max ona haylazca göz kırptı.

İkinci oda ilkinden daha sessiz ve daha karanlıktı. Olivia'nın içini bir ürperti kapladı. Henüz hiçbir şey yapmamışlardı ama kendini yasaları çiğniyormuş gibi hissediyordu.

"İskoçya'da kumar oynamak serbest değil mi? Bu gizlilik niye?"

"Bazı tür oyunlar için değil."

"Ne gibi oyunlardan söz ediyoruz burada?"

"Bu tür yerlerde bahisler oldukça çirkinleşebilir. Bu kapıdan girdiğin anda yasaları ve kanunları arkanda bırakmak zorundasın. Bu arada içeride bana sahte ismimle seslenmeyi sakın unutma."

Olivia, titrememek için kendini zor tutarken başını tamam anlamında salladı.

"Kafam karıştı. İnsanlar paradan daha çok ne kazanmak isteyebilir ki?" diye tekrar sordu.

"Umarım bunu öğrenmek zorunda kalmayız."

Max'in anlamlı bakışları ona her şeyi söylüyordu aslında. Ortada çok çirkin şeyler dönüyordu ve Olivia şimdiden göreceklerinden korkmaya başlamıştı. Başka bir şey söyleyemeden adam onları bir bara yönlendirdi.

"Keyfinize bakın."

Max adamı başıyla onaylayarak gönderdi.

İçerideki atmosfer tam da kumar tutkunlarına göre ayarlanmıştı. Yeşil çuha; oynayanlara cesaret ve rahatlık sunarken siyah sandalye ve mobilyalar içeride dönen olayların ne kadar karanlık olabileceğini anlatıyor gibiydi.

"Önce bize birer içki alalım." dedi Max, Olivia'nın çıplak sırtına elini koyarak. Olivia henüz bu habersiz dokunuşlara alışamamıştı.

Siyah bir büstiyer ve deri etek giymiş güzel barmaid yanlarına gelerek, "Ne alırdınız?" diye sordu. Yüzünde içerideki kadınların çoğundan daha koyu bir makyaj, çıplak boynunda kırmızı bir papyon vardı. Gülümserken düzgün dişlerini sergilemeyi ihmal etmemişti.

"Bana bir kadeh *Scotch* lütfen. Hanımefendiye de ne isterse onu verin."

"Kırmızı şarap istiyorum. *Brunollo di Moltencino*."

Genç kız içecekleri hazırlarken Max, Olivia'ya gülümsedi.

"Bu geceki temamız kırmızı anlaşılan. Ateşin ve kanın rengi."

"Bana daha çok cehennemin ve şeytanın gibi geliyor." diye cevap verdi Olivia gerginlikle.

Max, tek dirseğini Olivia'nın arkasındaki tezgâha yaslayarak etrafına bir göz attı.

"Haksız sayılmazsın."

"Sence adam burada mı?"

"Bunu öğrenmek için buradayız."

İçkileri geldikten sonra barmaide teşekkür eden Max, hızla bir yudum alarak etrafa bakınmaya devam etti. İçeride yaklaşık on tane büyük oyun masası vardı ve hepsi de dolu sayılırdı. Köşelere yerleştirilmiş koltuk gruplarında bazı çiftler kendi dünyalarındaydı.

"Onu bulabildin mi?" diye fısıldadı Olivia.

"Aramıyorum ki! Yalnızca hangi masaya oturacağımı kestirmeye çalışıyorum. Poker mi yoksa yirmibir mi? Sence hangisinde şansımı denemeliyim?"

"Ciddi misin sen?"

"Hem de hiç olmadığım kadar. Sen burada kal. Eğer sıkılırsan veya birisi sana askıntı olmaya kalkışırsa yanıma gelmekten çekinme ve sakın kimsenin verdiği içkiyi içme."

"Nasıl arzu ederseniz Bay X."

Max'in yeşil gözlerinde bir anlığına bir ışık yandı.

"İşte bu, bu gece kurduğun en ateşli cümleydi." dedi ve gitti.

Olivia, bar taburesinde arkasına yaslanırken kendini tuhaf bir şekilde tahrik olmuş hissediyordu. Adamın bunu ona tek bir bakışıyla yapabilmesi canını sıkıyordu. Böyle yerlerde başına gelebilecek şeylerin üstesinden gelemeyeceğini sanıyordu. Oysa ne kadar yanıldığını bilmiyordu.

Kafasını iki yana sallayıp kırmızı içkisinden bir yudum daha alırken Max'i izledi.

Adam tıpkı bir bukalemun gibiydi. Girdiği ortama ayak uydurmakta hiç zorlanmıyordu. Rahat ve tembel adımlarla avını seçmeye çalışan bir yırtıcı gibi masaların arasında gezinmeye devam etti. Kadınların ona attığı arzulu bakışları fark etmemek imkânsızdı. Adam, üzerine tam oturan koyu renk bir takım, içine ise beyaz bir gömlek giymişti. Saçlarını arkaya doğru taraması ve kirli sakalı onu olduğundan daha da çekici göstermişti. Tıpkı gerçek bir ajan gibiydi.

Sonunda üç erkek ve bir kadının oturduğu bir masayı seçti. Eğilip bir şeyler mırıldandı, sonra da olumlu yanıt almış gibi gülümsedi. Olivia'yı görebileceği bir yere oturmuştu. Bunun için lacivert gece elbisesi giymiş, siyah kıvırcık saçlı bir kadınla yer değiştirdi. Kadın ona gülümsemiş olmalıydı, Max'in çarpıcı gülüşü yüzüne yayıldı.

Olivia'yı son kez kontrol eden Max, tüm dikkatini oyuna verdi. Yirmibir her zaman daha az stres gerektiren bir oyundu. Diğer masalardakiler oyuna fazla dalmış ve çevrelerinden bihaber gibilerdi. Ancak bu masadaki bir adam, daha içeri girdiği ilk anda Max'in dikkatini çekmişti.

Ensesine kadar uzanan saçları gür ve dalgalıydı. Üzerine oturan takım elbisesi özel dikim olmalıydı. Yine de bu orta sınıf kulübe göre fazla şıktı. Adamın gözleri bir kunduzunkiler gibi sürekli etrafta geziniyordu. Max, onun fazla tetikte olduğunu düşündü.

İçeriye giren herkesi görebilecek bir pozisyonda oturuyor olması, odaya giren çıkan herkesi kolladığı anlamına geliyordu. Adam kartları elinde ustalıkla çevirmeye başladı.

"Adım ne demiştiniz?"

"Henüz bir şey söylememiştim." dedi Max gülümseyerek. "Xander Fort."

"Buralarda yeni misiniz Bay Fort?" dedi yanı başında oturan kadın. Daha ilk saniyeden ona asılmaya başlamıştı.

"Şehirde henüz yeniyim. Buraya eski tanıdıkları ziyaret etmek için uğradım. Seyahat ederken eğlenmeye pek fırsat bulamıyorum ne yazık ki."

"Sık seyahat eder misiniz peki?"

Bu soru, sol çaprazda oturan göbekli bir kodamandan gelmişti. Adamın parmağındaki altın yüzük inek gözü büyüklüğündeydi. Gözleriyse bir fareninkiler kadar küçük ve donuktu.

"Genellikle. Sıklıkla iş için ama bazen eğlenmeye de vakit ayırmak gerekiyor, değil mi? Seni mutlu edecek şeyler için harcamayacaksan para kazanmanın ne anlamı var ki?"

"Çok haklısınız." diyen kadın neşeli bir kahkaha attı. "Peki, bu gece nasıl bir eğlence arzuluyorsunuz?" diyerek Max'e manalı bir şekilde baktı.

"Sıra dışı hanımefendi." Max, gözlerini barda içkisini yavaş yavaş yudumlayan Olivia'ya dikti. "Kesinlikle sıra dışı."

İlk parti kartlar dağıtılırken herkes kendini tanıttı. Göbekli ve asık suratlı olan adamın ismi Mark'tı. Kendini zeki sanan adamın adı Francis, sessiz duranın ki Elmo ve daha ilk dakikada ayak parmakları pantolonunun paçasında gezinmeye başlayan kadınınki ise Amelia'ydı.

Max, barda Olivia'nın yanına yaklaşan adamı fark etti. Sarhoş gibiydi ve kadına asılıyordu. Olivia ise onu sakin bir şekilde başından defetmeye çalışıyordu. Francis onları izlediğini görerek, "Bayan arkadaşınız oyuna dâhil olmak istemez miydi?" diye sordu.

Max, ilk turda bir kart çekti ve elindeki sayının yeterli olacağına karar verdi. Oyuncular sırayla kart çekmeye devam ederken Francis pas geçti.

"Belki birazdan seyirci olarak bize katılır." dedi Max kıpırdanarak. "Şans oyunlarıyla arası pekiyi sayılmaz."

Genç adam, huzursuz olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Kadehini yudumlayıp nazikçe gülümserken yerinde rahat durmayan Amelia'ya uyaran bir bakış attı. Kadın onu resmen ayaküstü becermeye çalışıyordu.

"Bana oldukça şanslı bir sürtük gibi geldi." Genç kadın elindeki kartları açarken yanan gözlerle ona baktı. *Yirmibir.* "Ve sanırım bu gece benim şansım da açıldı."

"Tebrikler."

Max tekrar çaktırmadan masadakilere bir göz attı. Asık suratlı adamın yanakları bir buldoğunkiler gibi sarkıktı. Diğer sessiz olanın tüm ilgisi, kaybettiği paradaymış gibi görünüyordu. Eliyle ensesindeki teri silip yapış yapış parmaklarıyla kartları karıştırdı. Masadaki en rahat adam Francis ve Mark'tı. Ancak hangisinin Marten olduğunu tahmin etmek zordu. Belki

ikisi de değildi ve Max yanlış masada oynuyordu. Bunu öğrenmenin bir yolunu ararken Olivia masalarına yaklaştı ve tüm ilgi bir anda ona kaydı.

"Tek başına sıkıldın mı sevgilim?" dedi Max ilgisizce. Amelia'nın suratının asıldığı dikkatinden kaçmamıştı.

"Bar birden fazla kalabalıklaştı. Sizi izlememin bir sakıncası var mı?"

"Neden olsun?" diyen Francis'in yüzünü birden yırtıcı bir sırıtış kapladı. "Daha iyi bir fikrim var, neden bize katılmıyorsun? Bize adını bahşedermisin?"

Olivia zorla gülümserken Max'le göz göze geldi. Bu konuyu hiç konuşmamışlardı. Max'in sahte bir kimliği vardı ve belki Olivia'nın da olmalıydı.

"Livvy."

"En az senin kadar güzel bir isim. Sevgili Livvy, bize katıl lütfen. Bazılarımızın şans meleğine ihtiyacı varmış gibi görünüyor."

Amelia, "Hiç sanmıyorum." diye çıkıştı. "Bence masaya bir tanesi yeter de artar bile."

Olivia, Max'le yeniden göz göze geldi. Genç adamın kayıtsız ifadesinden bir şeyler çıkarmaya çalışıyordu.

"Ben şansa inanmam." dedi Olivia ciddiyetle. "Şansımı kendim yaratmaya inanırım."

"İşte bu lafa bayıldım." Francis gülümsüyordu.

Olivia yan gözle Max'e baktı. Adamın hayır demesini ya da onu yönlendirecek herhangi bir işaret vermesini bekliyordu. Fakat Max yalnızca elindeki kartları usta bir kurpiyer gibi karıştırmaya devam ediyordu.

"Ne duruyorsun? Otursana."

"Hayır, hiç sanmıyorum. Şans oyunlarıyla aram pekiyi değildir. İzleyici olmayı tercih ederim."

"Bay Fort da sizin için aynı şeyi söylemişti." diyen Amelia'ya kadehinin üzerinden ters bir bakış attı Olivia.

"Öyle mi?"

Mark araya girip, "Uzatmayalım da oyunumuza bakalım." diye terslendi.

Francis hâlâ Olivia'yı izliyordu.

"Ben katılmanda ısrar ediyorum. Bu gece şans senden yana olacak, hissediyorum."

"Üzgünüm ama yanımda hiç nakit getirmedim."

"Paradan bahseden oldu mu?"

Bu söz üzerine Max adama sert bir bakış attı ama adam hiç oralı olmamıştı.

"Masamızı güzelliğinle renklendirmeni istiyoruz sadece."

"Hadi ama Francis." diyerek çıkıştı Amelia. "Bu konuşmadan sıkılmaya başladım artık. Masadaki cesur oyuncular sana yetmiyor mu?"

"Bence Livvy de sandığımızdan daha cesur. Bunu gözlerinde okuyabiliyorum."

Olivia sessiz kalınca Max rahatlayarak kartları dağıtmaya başlamıştı. Fakat Olivia beklenmedik anda fikrini değiştirmişti.

"Tamam. Varım."

"Ah, cesur kadınlar. En çekici bulduklarım."

Francis içkisinden güçlü bir yudum alıp sırıtırken Olivia, Max'in tam karşısına oturdu. Başka seçeneği yoktu.

İçkiler tazelendi. Kartlar dağıldı. Max arkasına yaslanmış Olivia'yı seyrediyordu. Genç kadın, içeri girmeden önceki tüm uyarılarına rağmen Francis'in tuzağına düşmüştü. Oyuna katılıp katılmamak için ondan bir sinyal beklediğini görmüştü ancak herkesin gözü üzerindeyken onu uyarması mümkün değildi. Adamın tipinden hiç hoşlanmamıştı. Amelia denen kadınla birbirlerine attıkları sinsi bakışlardan da öyle. Bir iki el oynadıktan sonra Olivia'yı bir bahaneyle buradan çıkarması gerekiyordu.

"Neyine oynuyoruz?" diye sordu Amelia.

"Yeni oyuncular, yeni kurallar." dedi Francis.

Olivia şaşkınlığını gizleyememişti. "Amerikan doları veya euro gibi mi?" diye sordu masumca.

"Çok masumsun Livvy." Francis, gelen kadehlerden içinde şarap olanı Olivia'ya uzatırken pis pis sırıtıyordu. "Bay Fort gerçekten çok şanslı bir adam." Olivia uzattığı bardağı aldı ama Max'in uyarısını anımsayıp son anda içmekten vazgeçti.

"Amelia nesine oynuyoruz diye sordu, ne kadarına değil."

"Affedersiniz ama anlayamadım."

"Şöyle anlatayım tatlım." diyen Amelia, büyük göğüslerini daha iyi sergileyebilmek için masaya doğru eğildi. "Kazanan..." dedi maskara sürülmüş kirpiklerinin altından Max'e şehvetli bakışlar atarken. "Bu gece masadan istediğiyle ayrılır."

Olivia'nın ensesinden buz gibi bir ürperti geçti. Şok olduğunu belli edercesine önce Francis'e ardından Max'e baktı. Adamın yüzündeki *sana demiştim*, ifadesini görmüştü.

"Oyunu sana kısaca özetleyeyim Livvy." dedi Francis kartları dağıtırken. "Elindeki kartların toplamı yirmi bir veya yirmi bire yakın olduğunda kazanırsın. Sıra sana geldiğinde istediğin kadar kart alabilirsin. Yirmi birin altında kalmaya çalış yoksa... *Bum!* Kaybedersin."

Adamın sinsi gülüşü Olivia'nın tüylerini diken diken ediyordu. Olivia, Max'e baktı ve adamın çatılan kaşlarından bu gecenin sandığından daha uzun geçeceğini anladı.

Sessizce önüne atılan kartlara uzandı ve oyun başladı.

24. BÖLÜM

Oyun odasının kolonlarından yankılanan piyano vuruşlarının sesi arasında yeni rakibinin karşısında oturan Max, yanmamış sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp ceketini sandalyesinin kenarına astı.

Mark bir puro yakmıştı. Elindeki kartlara bakarken Francis'in sırıtışına karşılık yüz ifadesi donuktu.

Elmo, soluk tenli bir albinoydu. Zayıf bedeni ve belirgin elmacık kemikleriyle yüzü tıpkı bir cesedinkine benziyordu. Donuk bakışlarını arada bir Francis'e kilitlediği Max'in dikkatini çekti.

Masada gittikçe ağırlaşan gergin bir hava vardı. Arka fonda çalan şarkı dışında duyulan tek ses şıkırdayan pullar ve bardaklardı.

Amelia'nın, "Tek el mi oynayacağız yoksa çift mi?" sorusuna Francis, "Elbette çift." diye cevap verdi. "Masada iki güzel hanımefendi olduğuna göre."

Adamın göz kırpışına genç kadın kahkahalarla güldü. Olivia yutkunarak endişeli gözlerle Max'e bakmıştı. Adamın çatık kaşlarının altından Francis'e attığı bakışlar ölümcüldü.

"Tek kart."

Max kartını çektikten sonra sıra Mark'a geçti.

"Evet." dedi yaşlı adam ve bir karta uzandı. "Cesurca oynuyorsunuz, Bay Fort." demeden önce purosundan derin bir nefes aldı ve havaya üfledi.

"Belki de kaybedecek değerli bir şeyim olmadığı içindir."

Max'in sözlerinin onu incitmemesi gerekiyordu. Bu bir kumardı ve adamların blöf yaptığını bilmemeleri gerekiyordu. Onu değersizmiş gibi göstererek aklınca meydanı onlara bırakıyordu. Öte yandan içinde bir şeylerin kırılmadığını söyleyemezdi. Belki de Max ona gerçekten kızmıştı ve Olivia'nın masadan herhangi bir adamla buradan ayrılmış olması umurunda

olmayacaktı. Böylece kendisi de masadaki diğer kadınla gecesine devam edebilirdi. Bu düşünce Olivia'nın içini buz gibi bir nefretle doldurmuştu.

O sırada Amelia'nın tüm ilgisi Max'e yoğunlaşmıştı.

"Daha önce hiç böyle bir bahiste oynamış mıydınız Bay Fort?"

"Hayır, hanımefendi. Ama strip pokerden pek farkı yok gibi görünüyor."

Max'in ona ilgiyle kaş kaldırmasından sonra kadının yeni kahkahasıyla Olivia, kulaklarının tırmalandığını hissetti.

"Tek farkla Bay Fort." Amelia manikürlü tırnaklarıyla Max'in kolunda daireler çizmeye başladı. "Bu kez oyuncuların her ikisi de soyunuyor."

Kart çekme sırası Olivia'ya gelmişti. Elinde bir sinek yedili ve bir de maça beş vardı. Devam etmek isteyip istememekte kararsızdı. Francis'in ona attığı istekli aç bakışlar saç diplerinde ter damlacıkları oluşturmaya başlamıştı.

Kahretsin.

Ne demeye bu oyuna katılmıştı ki?

"Bu kadar ürkek olma lütfen!" dedi Francis. "Alt tarafı bir oyun sadece. Oyunlar eğlencelidir."

Olivia yeniden Max'le göz göze geldi. Adamın bakışlarıyla ona bir şeyler anlatmasını istiyordu. *Geri çekil* ya da *devam et.* Ancak Max renk vermiyordu. Kendini fazlasıyla stres altında hissediyordu. Toplantılarında en zor kararlarını verirken bile bu kadar gerildiği olmamıştı.

Max'in ise rahatı yerinde gibi görünüyordu. İki türlü de kaybedeceği bir şey yoktu nasılsa.

Peki, ya Max kazanırsa?

Bu adi oyunu sonuna kadar götürür müydü?

Amelia ile geceyi birlikte noktalayabilir miydi?

Peki, ya Francis kazanırsa Olivia o adamla gidebilir miydi?

Olivia bir kart daha çekti. Eğer Max kendi kararlarını verebilecek kadar cesursa o da olabilirdi.

Kupa Sekiz.

Belki de gecenin sonu sandığı kadar kötü bitmezdi.

Herkes teker teker sırasını savdıktan sonra sıra yine Amelia'ya gelmişti. Olivia, kadının saç modelinin yüzüyle uyumsuz olduğunu düşünüyordu.

Kıvırcık olmasına rağmen aşırı kabartılmıştı. Bir kadın kendini çirkinleştirmek için saçına nasıl böyle bir şey yapabilirdi, aklı almıyordu. Ancak onda saçı dışında tuhaf bir şey olduğunu seziyordu. Kadın bakışlarını hissetmiş gibi dişlerini gösteren bir sırıtışla Olivia'ya doğru baktı. Olivia nefesini tuttu. Kadının bakışları, *kaybettin* diyordu. Sonra Max'e dönerek iştahla dudaklarını yaladı.

"*Blackjack beyler.*"

Bir onlu, beşli ve altılı kartı gören Olivia'nın boğazı kurudu. Eliyle alnını ovuştururken yeni bir içki siparişi verdi.

"Gerçekten harikasın Amelia."

"Teşekkürler Francis. Sana söylemiştim. Bu gece şansım açık. Sevgili Livvy." dedi kadın Olivia'ya dönerek. "Bu gecelik sevgilini ödünç almam senin için sorun olur mu?"

"Elbette hayır." dedi Max'le göz göze gelirken. "Herkes seçimlerini yapmakta özgür ne de olsa. Xander keyifli vakit geçirdiği sürece benim için sorun yok."

Mark, "Devam edelim mi artık? " diye sordu. "Amelia oyun dışı. İlk eli aldı."

"Peki, ya tercih ettiği kişi de kazanacak olursa ne olacak?"

Herkes bakışlarını soruyu soran Olivia'ya çevirmişti. Francis, gömleğindeki kol düğmelerini çekiştirirken Elmo kartları karıyordu. Max'in gözü adamın kol düğmelerine takıldı. Olivia'ya bakarken sürekli onlarla oynaması canını sıkmıştı.

"O hâlde şanslı herif iki kadınla da aynı anda birlikte olma fırsatını yakalayacak."

"Oyunda yalnızca kadınların ödül olması çok barbarca."

"Eğer kazanırsan sen de istediğini alacaksın Livvy. Bence bu adil bir dövüş."

"Ya beni isteyeni istemezsem?"

"Oyunun kuralları baştan yazıldı. Artık çok geç."

Max, poker yüz ifadesiyle ufak bir baş hareketi yaptı ve kartlar yeniden dağıldı. Gerginlik artık en üst seviyeye kadar ulaşmıştı.

Elmo bir kart çekti ve Mark hayır dedi.

Max de bir kart istedi ve bakışlarını Francis'e kilitledi. Adamın suratı hiçbir şeyi ele vermiyordu. Yanında oturan Olivia ise gerginlikle dudaklarını çiğniyordu.

Max elindeki kartlara bir bakış attı. Sinek üçlü ve karo dokuz. Yeni bir kart daha istedi ve tam o sırada Francis'in eğilerek Olivia'nın kulağına bir şeyler fısıldadığını fark etti.

Mark, "Geri çekil Francis." diyerek genç adamı sertçe uyardı. "Oyuncuları etkilemeye çalışma."

"Elbette Mark. Affedersin."

Aşağılık herif ne söylediyse Olivia'nın yüzü allak bullak olmuştu. Hırsla çenesini sıktı. Max, sırf onu rahatsız ettiği için bile herifin dişlerini avucuna saymayı dört gözle bekliyordu.

Son elde kimse kart çekmek istemeyince herkes sırasıyla kartlarını açtı.

Max'in çektiği yediliyle eli on dokuza yükselmişti. Mark ve Elmo'nun kartlarının toplamı onunkinden daha azdı. Fakat Francis bir onlu ve as açınca tüm vücudu gerildi.

"Sanırım ben kazandım." dedi adam yanındaki kadına bakıp sırıtarak. "*Blackjack* sevgili Livvy."

Olivia'nın yüzündeki bütün kan çekildi.

Mark, "Tebrikler Francis." diyerek soğuk kutlamasını yaptı. "Bu gece Amelia ile ikiniz, neredeyse kimseye aman vermediniz."

Francis ve Amelia birbirlerine bakıp gülüştüler.

"Bunda masamızdaki şans meleklerinin de büyük payı var."

Francis elini bembeyaz kesilmiş Olivia'nın bileğine sararak, "Daha fazla eğlence ister misin yoksa eğlenmeye başka yerde mi devam edelim meleğim?" diye sorunca Olivia'nm bedeni âdeta taş kesildi.

Ne diyeceğini bilemeyerek yüzünü ona arzuyla bakan adama çevirdi. İçinden isyan ederek yükselen bir ses Max'in ne zaman tepki vereceğini soruyordu. Ancak Max yüzüne bile bakmıyordu.

"Ben, aslında..." diyerek zorlukla yutkunabildi. Tanrım, şimdi ne halt edecekti?

Francis bileğindeki tutuşunu sıkılaştırınca Olivia titremeye başladı. Adamın ona hiç de merhamet göstermeyeceğini artık anlamıştı.

O anda bir el masanın karşı ucundan uzanarak Francis'in kolunu sertçe kavrayınca herkes tepki olarak sıçradı.

"Ona dokunursan seni öldürürüm."

"Neden bahsediyorsun?" Genç adam öfkeyle çıkıştı. "Oyunu ben kazandım ve o da benim ödülüm. Kuralları kabul etti ve şimdi benimle geliyor. Sen de bunu kabul etsen iyi olur."

"Livvy bir erkek için güzel bir ödül olabilir. Ama senin gibi bir adam onu ancak rüyasında görür."

"Bay Fort." dedi Mark sakince. "Oyunun kuralı bu, siz ve kız arkadaşınız kuralları bilerek masada kalmaya devam ettiniz."

"Haklısınız Bay Mark." Adamın tuttuğu bileği neredeyse morarmak üzereydi. "Fakat sanıyorum ki oyunun kurallarında hile yapmak yoktu."

Olivia ve Francis hariç masadaki herkes ayağa fırladı.

"Bu ikisi başından beri hepimizi aptal yerine koyuyordu."

"Bu doğru mu?"dedi Mark.

Amelia hırladı. "Francis asla hile yapmaz. Bu masada kimse hile yapmaya cesaret edemez."

"Öyle mi Francis?"

Max, adamın zorlanmaktan titreyen bileğini ters çevirip gömleğinin kolunu sıyırınca iki as ortaya çıktı.

"Önce fark etmemiştim ama oyun sırasında sürekli gömleğinin kollarıyla oynadığını görünce şüphelendim."

Francis'in gözleri birden koskocaman açıldı. Amelia yavaşça masadan uzaklaşıyordu. Bunu fark eden Max bu kez Olivia'ya döndü. "Sevgilim, Amelia'nın saçlarının bir müdahaleye ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Sen ne dersin?"

Olivia, ne olduğunu anlar anlamaz kaçmak üzere hareketlenen kadının saçlarına yapıştı.

"Gecenin başından beri bu anı bekliyordum."

"Çek ellerini üzerimden seni sürtük!"

"Rahat dur yoksa kötü olur." Olivia, kadının saçlarını karıştırarak gizlenmiş kartları aramaya başladı. "Ah, işte bakın burada ne varmış?" Kadının karşı koyan ifadesi hızla soldu.

"Bu tamamen saçmalık! Onları oraya ben koymadım. Yemin ederim." Olivia, saçına sertçe asılınca genç kadın hırladı. "Bunu sen yaptın. Sırf kaybetmeyi hazmedemediğin için."

Olivia hiç oralı olmadı. Kadının gizlediği kartları teker teker çıkararak masaya fırlatmaya devam etti.

"Çok berbat bir saç modelin var tatlım. Tüm akşam sinirlerimi bozdu. Şansını artırmak istiyorsan hile yapmak yerine kuaförünü değiştirmelisin."

Mark'ın ve diğerlerinin yüzünde tüm gece boyunca hiç olmayan bir ifade belirmişti. *Şaşkınlık.*

"Demek siz ikiniz akşamdan beri cüzdanlarımızı düzüyordunuz, ha?" diye hırladı dişlerinin arasından Mark.

"Ve izin vermiş olsaydık, bizi de." diye ekledi Olivia.

O ana kadar sakinliğini koruyan Max, Francis'i yakasından tuttuğu gibi havaya kaldırdı.

"Hiç kimse ama hiç kimse yanımdaki kadına dokunmaya cesaret edemez."

Adam ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. Max ona kaçma fırsatı vermedi ve kafasını yüzünün ortasına geçirdi. Burnundan kanlar fışkıran adam geriye doğru savruldu.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti.

İki adam kavgaya tutuştu. Tekmeler, yumruklar havada uçuşuyordu. Francis hızla koşarak sol yumruğunu Max'in midesine geçirince genç adam acıyla iki büklüm oldu. Sonra hızla toparlanarak adamın çenesine sıkı bir yumruk attı.

Amelia çığlık atıyor, devrilen masa ve uçuşan sandalyelerin arasında kendine bir yol açmaya çalışıyordu. Mark, Olivia'yı kenara çekerek sakinlikle olanları izlemeye koyuldu.

Diğer masalarda oynayan oyuncular, çoktan yerlerinden fırlayıp kaçışmaya başlamıştı.

Max, Francis'in karnına tekme atarak, sırtına iki yumruğunu birden geçirince Olivia olduğu yerde sıçradı. Adamın yüzü kandan görünmüyordu. Max âdeta bir ölüm makinesine dönüşmüştü. Çatırdayan kemik sesleri ve gördükleri yüzünden midesi bulanıyordu.

"Erkek arkadaşınız gerçekten güçlü bir adam hanımefendi."

Mark'ın sözleri Olivia'yı rahatlatmaya yetmemişti. Gözlerini hararetle sürüp giden kavgadan alamıyor, Max'in kazanması için dua ediyordu.

Francis onu masanın birine itip üzerine çıkınca Olivia nefesini tuttu. Adam var gücüyle Max'in boğazını sıkmaya başladı. Onu öldüreceğini söylüyordu. Çıkan hırıltılı soluk sesleri Olivia'nın kanını dondurdu.

Max üzerine abanan adamın boğazına uyguladığı baskı yüzünden inliyordu. Olivia bir şeyler yapması için yukarıdakine yalvarıyordu. Korku ve panik bir anda tüm bedenini esir almıştı. Hızlı soluklar alıp vermeye başladı.

"Sizce de bir şeyler yapmamız gerekmiyor mu Bay Mark? Birbirlerini öldürecekler."

"İki kişi kavga ederken araya girmeyi hiç akıllıca bulmam. Onlar kozlarını paylaşana dek bekleyin."

Max o sırada geri çektiği ayağıyla adamı sert bir tekmeyle üzerinden atınca, Francis gerileyerek sırtını karşı duvara çarptı. Max de aynı hızla üzerine sıçrayıp adamın yakasına yapıştı ve dirseğinin birini nefes borusuna bastırmaya başladı.

Francis'den boğulurcasına sesler çıkıyordu. Amelia, "Onu öldürecek! Onu öldürecek!" diyerek çığlık çığlığa bağırdı. Sonra masadan kaptığı bir içki şişesiyle ikiliye doğru koşmaya başladı.

Olivia, kadının ayağına sert bir çelme taktı ve yüzükoyun yere kapaklanmasını sağladı.

"Seni sürtük!"

"Tatlım inan bana, istesem de senden daha iyi bir sürtük olamam."

Mark denilen adam izlediği kanlı kavgadan artık sıkılmış gibiydi. Purosunu ters dönmüş bir masanın bacağına bastırırken, "Elmo!" diye kükredi.

O ana dek bir köşede sessizce dikilen adam, hızla Mark'ın yanına koştu.

"Şu ikisini ayırın artık. Francis'i ve kadını götürün. Onların icabına daha sonra bakacağım."

"Emredersiniz Bay Marten."

Adam başıyla onaylayıp onların yanına giderken Olivia şaşkınlıkla kırpıştırdığı gözlerini yaşlı adama dikti.

Bay Marten mi?

"Siz Bay Marten misiniz?"

"Evet, ne olmuş?"

Adamın uzattığı içkiyi alan Olivia öylesine şaşkındı ki Max'in ceketini alarak perişan bir hâlde yanlarına yaklaştığını bile fark edememişti.

"Biz, aslında bu gece buraya sizi bulmak için gelmiştik ve şu işe bakın, tüm gece boyunca yanı başımızdaymışsınız."

Mark diğer masalardaki adamlarının Francis ve Amelia'yı kollarından tutup sürükleyerek götürdüklerini gördükten sonra Olivia'ya döndü.

"Demek beni arıyordunuz? İşte bu ilginç."

"Evet." Max araya girdi. Nefes nefese ve yüzü kan içindeyken Olivia onu dikkatle inceliyordu.

"Tanrım, şu hâline bak. Sen iyi misin?"

Max başıyla onayladıktan sonra Marten ile göz göze geldi.

"İlginç olan seni Francis'le karıştırmış olmam."

"Bunu bir hakaret sayarım." deyince Olivia yaşlı adamın ses tonunda hafif bir alay hissetti. "Ama bu gece sana kızamayacak kadar keyifli hissediyorum kendimi. Tüm akşam boyunca iki tarla faresi tarafından sömürülmemin bedelini onlara iyi ödettin. Ve siz de hanımefendi."

Max, patlayan dudağına rağmen gülümseyince yüzü acıyla buruştu.

"İlk elden beri Francis'den şüpheleniyordum fakat Amelia tam bir sürpriz oldu."

"Hile yaptıklarını nasıl anladın?"

"Sık sık bakışıp duruyorlardı. Francis oyun boyunca gömleğinin kollarını çekip dururken Amelia ise sürekli saçlarıyla oynuyordu. Başta kur yapıyor sanmıştım. Meğer kartların yerini değiştiriyormuş. Sürekli kazanıyor olmaları da şüphemi destekleyince gerisi malum."

Mark artık daha keyifli görünüyordu. Adamlarından birinin getirdiği yeni bir kadehi Max'e uzattı.

"Masaya oturduğunuz ilk andan beri derdinizin oyun olmadığını anlamıştım. Hanımefendi bana Marten'i aradığınızı söyledi."

Max içkisinin yanarak boğazından aşağıya hızla kaymasına izin verdi.

"Birini arıyoruz ve bize yardım edebilecek tek kişinin siz olduğunuz söylendi."

"Normalde bu bilgiye nereden ulaştığınızı sorgulamam gerekiyor ancak bu geceki sorgulama hakkımı diğer ikili için kullanmak istiyorum."

Olivia sakince gülümseyerek Max'e baktı. Bu gece ilk defa rahatlamıştı.

"Uzun zamandır hiç bu kadar eğlendiğimi hatırlamıyorum. Bu gece benim için yaptıklarınız karşılığında sanırım size küçük bir iyilik yapabilirim."

İçkilerini bitirip istedikleri bilgiye ulaşacaklarının garantisini aldıktan sonra kaldıkları otelin adresini verip oradan ayrıldılar.

Max arabayı zorlukla kullanıyordu. Sonunda sağ salim otele dönmeyi başardıklarında sabah olmak üzereydi. Tüm gece yaşadıkları stres ve gerginlik yerini sersem edici bir uyuşukluğa bırakmıştı.

Genç kadın, ışıkları açarak adamın kendi odasına kadar yürümesine yardım etti. İçeriye girdiklerinde Max boş bir çuval gibi yatağa sırtüstü düşmüştü.

Olivia banyoya gidip temiz bir havluyu ıslatarak yanına döndü.

"Banyoda ilk yardım seti aradım ama bulamadım."

"Sırt çantamda bir tane var." dedi Max mırıldanarak.

Olivia beş dakika sonra elinde küçük bir ilk yardım kutusuyla geri dönmüştü.

"Kalkabilecek misin?"

Max başını evet anlamında sallarken Olivia omuzlarından tutarak oturmasına yardım etti. Kaşının köşesindeki sıyrıktan ince bir yol gibi kan sızıyordu. Alt dudağı patlamış ve elmacık kemiği sıyrılmıştı. Ertesi gün aynaya baktığında ona acı verecek morlukları olacaktı.

"Fena hırpalanmışsın."

"O kadar kötü değil."

Olivia yatağın önünde diz çökmüş Max'in yaralarıyla ilgilenmeye devam ediyordu. Çatık kaşlarının altından ona bakarken sanki sinirli gibiydi. Islak havluyla önce kaşını ardından da yarık dudağının kenarını sildi.

"Hey! Yavaş ol biraz!"

"Canını mı yaktım?"

"Yok canım. Sadece dikkatli ol yeter."

"Böyle kavga etmeye devam edersen yolculuğun kalan kısmını kendi başıma tamamlamam gerekecek."

Adamın nemli saçını alnından çekerek oradaki bir sıyrığı temizledi. Max acıyla inledi.

Ah! "Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Olivia, onu duymamış gibi yaparak çantadan antiseptik bir krem çıkarıp yaralarına sürmeye başladı. Max gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu. Olivia'nın neden böyle davrandığını çözmeye çalışıyordu. Bir şeye sinirlendiği belliydi ve anlaşılan hırsını ondan çıkarmak istiyordu.

"Belki de Amelia'nın dokunuşları sana daha iyi gelir. Çağırmamı ister misin?"

Max birdenbire gözlerini bir şahin gibi kıstı. Sebep düşündüğü şey olabilir miydi?

"Masadan o kadınla ayrılacağımı sandığın için mi kızgınsın?"

Olivia umursamazca omuz silkti. "Peki, ya ben Francis ile gitmiş olsaydım?"

"Tanrı aşkına Olivia! O adi herifin sana dokunmasına izin verir miydim sanıyorsun?"

"Ben öyle düşünmüyorum."

"Ne düşünüyorsun peki? Yanındaki kadını koruyamayacak kadar aşağılık bir herif olduğumu mu?" Max'in ses tonu giderek hiddetleniyordu.

"Hiç aksini yapacakmış gibi davranmadın."

"Buna inanamıyorum."

"Sen söyle öyleyse. Beni yolumdan döndürmek için ne kadar ileri giderdin?"

Olivia sessizce işini bitirip doğrulduğunda Max aniden koluna yapıştı.

"Sana bir ders vermeye çalıştığımı mı düşünüyorsun? Çekip gitmen için seni korkuttuğumu?" Kadın sert bir hareketle elini kurtardı. "Geri dön, bunu konuşmalıyız."

Kadının telefon görüşmesi için odasına gittiğini anladığında Max açık kapıdan seslendi.

"Lanet olsun Olivia. Sana böyle bir kötülüğü yapabileceğimi nasıl düşünürsün!"

Olivia odaya geri döndü. "Belki gerçekten de Francis ile oradan ayrılmama izin vermezdin. Fakat son ana kadar bununla bana eziyet etmek hoşuna gitmiş olmalı. Korktuğumu görmekten zevk aldığını itiraf et hadi!"

Max'in içi pişmanlıkla doldu. Yanına gidip ellerine uzanırken sesi bir fısıltıya dönüştü.

"Asla Olivia. Beni duydun mu? *Asla* sana zarar gelmesine izin vermezdim. Ne bu gece ne de ondan önce."

Olivia bir adım geri çekildi. Gözleri hayal kırıklığıyla gölgelenmişti.

"Bundan artık o kadar emin değilim."

Loş odadaki ışığın vurduğu gölgelerin içinde giydiği elbiseyle Olivia bir tanrıça kadar güzel görünüyordu. Max onu bıkmadan saatlerce izleyebilirdi. Fakat genç kadın kollarını kavuşturup ona düşmanca bakarken Max bir şeylerin ters gittiğini fark etti.

"Arayan kimdi?"

"Asistanım."

"Sabahın bu saatinde ne istiyor?"

Olivia çenesini havaya dikti.

"Ondan bana bir uçak bileti ayarlamasını istedim."

Max âdeta taş kesildi.

"Ne bileti? Nereye gidiyoruz?"

"Sen değil Walker. Ben gidiyorum. Yarın sabah ilk uçakla Londra'ya dönüyorum. İstediğin gibi."

Max duyduklarına inanamıyordu. Kadının sözleri onu yediği yumruklardan bile daha çok sersemletmişti.

"Bunu neden yapıyorsun anlamadım. Kadının yerini bulmak üzereydik. Onun sayesinde Redford'a sonra da Shawn'a..."

"Sen kazandın Walker." Olivia derin bir solukla sözünü kesince Max afalladı. "Artık senin oyunlarınla başa çıkmaktan yorulduğumu fark ettim."

"Ben... Ne demeye çalıştığını gerçekten hiç anlamıyorum Olivia. Eğer sebep bu akşam olanlarsa..."

"Hayır, sanırım ondan çok daha önceydi... Bu akşam dışarı çıkmak üzere lobiye indiğimde bir adamla karşılaşmıştım."

"Bilmece gibi konuşmayı keser misin?"

"Az önce çantanda cüzdanımı bulana kadar parçaları bir araya getirememiştim. Tanrım. Nasıl bu kadar aptal olabildim." Max'in ifadesini görebilmek için yüzüne baktı. Genç adam güçlükle nefes alıyormuş gibi görünüyordu.

"Aşağıda gördüğüm adam bana saldıran adamla aynıydı ve üzerinde bu otele ait bir yaka kartı vardı."

"Lanet olsun!"

"Başta bir şekilde onu geri almış olabileceğini düşündüm. Ama sonra parçaları bir araya getirip resmi tamamladım. O adamı bana saldırması için sen yollamıştın!"

Adamın taş kesilen ifadesi düşündüklerini doğruluyordu. Max bir adım öne çıkınca Olivia geri çekildi.

"Açıklamama izin ver."

"Söyleyeceklerini duymak istemiyorum. Niyetinin ne olduğunu en başından beri biliyordum ama bu kadar çirkinleşeceğini düşünmemiştim. Önce trenden eşyalarımı atman, sonra o berbat otel odasında kalmamı istemen, ahırda uyumak... Hepsi beni bu yolculuktan vazgeçirmek içindi. Bu gece bu elbiseyi seçmendeki asıl niyet gibi yaptığın her şey oldukça açıktı."

"Yanılıyorsun. Bir dakika beni dinle!"

"Asıl sen beni dinle! Neden bu kadar inat ettiğimi bilmiyorum. Seninle bu maceraya atılırken aklımdan ne geçiyordu inan hatırlamıyorum. Ama daha fazla buna katlanmak istemiyorum."

Kadının sesindeki çaresizlik karşısında Max kendini dünyanın en aşağılık insanı gibi hissediyordu.

"Bugüne kadar yaptıklarının hepsi çocukça şeylerdi ama bugün Walker... Bugün sen, bana saldırması için peşime bir adam taktın."

"Ne kadar kötü göründüğünü biliyorum ama amacım asla sana zarar vermek değildi. O puşt heriften sadece seni korkutmasını istemiştim. Saldırı falan olmayacaktı. Fakat sen ona karşı koyunca kendini savunmak zorunda kaldığını söyledi. Bu sebep benim için yeterli değildi tabii. Eğer onu gördüysen sana yaptıklarının bedelini ödettiğimi anlamışsındır."

"Daha fazla dinlemek istemiyorum. Kazandın işte. Bu gece olduğu gibi. En başta olduğu gibi. *Her zaman olduğu gibi!*"

"Hayır, lanet olsun! Olivia beni dinlemiyorsun."

Kadın onu dinlemiyordu. Max yaptığından pişmandı. *Evet*, onu korkutup kaçırmak istemişti ama asla zarar vermek niyetinde değildi. Adamın peşine düştüğünde ve onu dövmekten beter ettiğinde tek hissettiği Olivia'yı

incittiği için duyduğu salt öfkeydi. Ve şimdi zamanı geri alabilmek istiyordu çünkü kadının gücenmiş sesi ona acı veriyordu.

"O an neler yaşadığımı gördün. Sonrasında nasıl korktuğumu biliyorsun. Umarım mutlu olmuşsundur."

"O an neler hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Seni o hâlde yerde gördüğümde yaptığımın ne kadar büyük bir aptallık olduğunu anlamıştım ama iş işten geçmişti."

"Artık hiçbiri umurumda değil. Sabah erkenden gidiyorum. Beni havaalanına bırakmak istemezsen bir taksi tutabilirim."

Olivia odadan çıkarken Max hiç düşünmeden birkaç adımla arkasından yetişti. Kadını tutarak kendine çevirdi ve arkasındaki sert duvara yaslayıp, onu tüm ağırlığıyla oraya hapsetti.

"Ne yaptığını sanıyorsun Walker? Çek ellerini üzerimden."

"Gidemezsin Olivia! Sana ne hissettiğimi göstermeden olmaz."

Kadının dolgun dudakları yaşadığı şaşkınlıkla aralanırken Max gözlerini o dudaklardan ayırmadı.

"Geri çekil dedim. Ciddiyim!"

Max, kadını bileklerinden sıkıca tutup kasıklarını onunkine bastırdı. Soluk alıp verişleri nabız gibi atan bedenlerinde hızlanmıştı. Kadının bedeninden taşıp gelen sıcaklık tüm bedenine hızla yayıldı.

"Şimdi seni öpeceğim Olivia ve sen de bana izin vereceksin."

"Hayır. Duydun mu beni? Sen aklını kaçırmışsın."

Olivia'nın itirazı sessiz bir fısıltı gibiydi ve hiç de inandırıcı değildi. Max, gözlerinde bir anda parlayan ateşi fark etmişti. Kendini ona biraz daha yaklaştırarak ılık nefesinin tadını çıkardı.

Max giderek yaklaşırken, "Belki." dedi. "Beni uzun zamandır büyülediğin için olabilir."

Adam bedenindeki tüm ateşle onu kavururken Olivia bacaklarının güçsüzleştiğini hissetti.

"*Hayır.*" dedi yeniden ama sesi bundan daha çaresiz çıkamazdı.

"İzin ver Olivia. Seni tatmama, sana dokunmama izin ver."

Max bir avucunu yanağına yasladı. Dudaklarının arasındaki mesafeyi kapatarak tüy kadar hafif bir öpücük kondurdu.

Olivia'nın solukları sıklaşmış, başı arkaya düşmüş ve göz kapakları kapanmıştı.

"Senden nefret ediyorum. Bana yaşattığın her bir duygu için senden nefret ediyorum."

"Oldukça iyi anladım." Başparmağıyla elmacık kemiğini okşarken bir kez daha öptü. "Ben aşağılık bir adamım."

"Öylesin." Olivia artık nefes nefeseydi.

Max bir dizini bacaklarının arasına sokarken sızlayan dudaklarını istekle kadının nemli ağzına dayadı.

İlk öpücüğü şefkatli ve sıcaktı. Keşfeden, arzulayan ve ihtiyaç dolu bir birleşmeydi. Fakat ikincisi vücudunda patlayan havai fişekler gibiydi. Olivia inledi. Kadının tadını daha iyi alabilmek için dudakları hareket ederken Max vücudunu da ona doğru itmeye devam etti.

"Walker?"

Max kadını duymuyordu. Uzun zamandır arzuladığı bir şeydi bu ve beklediğinden çok daha iyiydi. Olivia sandığından daha sıcak, ateşli ve tatlıydı. Dudaklarının altında hareket eden ağzı Max'in giderek daha da sertleşmesine neden oluyordu.

"Dur lütfen!"

Öpücüğünü yoğunlaştırırken kadının bileklerini serbest bıraktı ve hışırdayan elbisenin pullarının üzerinde ellerini gezdirerek beline sarıldı. Onu bedenine bastırınca sırtı geriye doğru bir kavis çizdi.

Max öpücüğünü derinleştirdi. Diliyle dudaklarını açılmaya zorladığında Olivia serbest kalan ellerini adamın saçlarının arasına daldırdı. Max onu kana kana içiyordu. Kadının elleri saçlarını çekiştirmeye başlayınca tüm bedeni arzuyla titremeye başladı.

"Çok güzelsin Olivia."

Max'in dili ağzını talan ederken Olivia inlemesini bastıramadı. Bu arada adamın keşfeden parmakları elbisesinin fermuarını bulmuş aşağıya sıyırıyordu.

Olivia nefes alabilmek için dudaklarını adamdan kopardığında, Max'in dudakları boynuna, oradan da göğüslerinin arasına kaymaya devam etti. Kulağının arkasındaki hassas bir noktayı ısırırken, "Seni öyle çok istiyorum ki." diye hırladı.

Eteğini sıyıran Max, ellerini çıplak teninde gezdirmeye başladı. Adam daha fazlası için bacaklarını aralamaya zorladı. Tanrım, Olivia da onu istiyordu. İlk gördüğü andan beri hem de.

Max göğüslerini öptü, okşadı. Olivia onu orada dakikalarca tutmak istiyordu. Hayatında hiç bu kadar kışkırtıldığını ve tahrik edildiğini hatırlamıyordu. Adamın sıcak ağzı ve dili teninde en tatlı işkencesini sürdürürken Olivia daha şimdiden sırılsıklam olmuştu.

Onu istiyordu.

Bu küstah ve edepsiz adamı vücudunun her köşesinde şiddetle arzuluyordu.

Öte yandan mantığı çığlık çığlığa bağırıyor, gurur ona yaptığının yanlış olduğunu hatırlatıyordu.

Adamın bir kez daha kazanmasına izin veremezdi.

Başından beri *kontrolün* kendi ellerinde olduğunu bilmesi gerekiyordu.

Bu bir irade savaşıydı.

Olivia kendini zorlukla adamın kollarından ayırdı. Geriye çekilirken tüm bedeni ona isyan ediyordu. Dudakları hırpalanmış, saçları dağılmıştı. Sorgulayan gözlerle ona bakan adamın da en az onun kadar dağılmış olduğunu görünce memnun oldu.

"Hayır."

"Bana şimdi durmamı söyleme Olivia. *Bunu yapma.*"

Olivia da durmak istemiyordu. Saatlerce adamın altında, üstünde, hatta içinde olması için çıldırıyordu. Fakat incinen gururunu hatırlamak zorundaydı. Birilerinin bu adama kime karşı oynadığını göstermesi gerekiyordu.

Elleriyle uzak durmasını isterken Max'in arzuyla yanan bakışlarına zorlukla karşılık verebildi.

"Üzgünüm." dedi, solukları düzensizdi. "Ama her zaman kazanamazsın."

25. BÖLÜM

Gecenin sessizliğinde tüm şehir ve evren uykudayken uyuyamamak kadar sinir bozucu bir şey yoktu. Daha sinir bozucu olanı ise elinizden hiçbir şeyin gelmemesiydi. Bir sürü ses ve görüntü kafanızın içindeyken yatak sanki size batıyordu.

Max bu işkenceye daha fazla dayanamayacaktı. Kadının kokusu, tadı aklındayken uyuması mümkün değildi. Kadını incitmişti. Bunu gözlerinde gördüğü an Max kendinden nefret etti.

Ellerini saçlarının arasından sinirle geçirdikten sonra uzun süredir çöktüğü yataktan kalktı ve çantasından temiz birkaç parça kıyafet alarak odasından çıktı.

Banyo kapısının önüne gelince duraksadı. Olivia'nın kaldığı tarafın kapalı kapısına baktı. Eli kısa bir tereddüdün ardından kapıya uzandı ancak açacak cesareti kendinde bulamadı.

Pişmanlık yüzüne acı bir tokat gibi çarpmıştı. Onunla konuşmalı, yaptığının sebeplerini anlatmalıydı. Bunun yalnızca aptal egosu yüzünden olduğunu, diğer yandan güvenliğinden endişe ettiği için yaptığını kadına söylemesi gerekiyordu.

Fakat yapamadı. Ne kadar isterse istesin hiçbir bahanenin arkasına sığınamayacağının farkındaydı. Söyleyeceği herhangi bir sözün, şu anda Olivia'yı etkileyeceğini sanmıyordu. Cesaretini asıl kıran şey, kadının onunla konuşurken gözlerinde gördüğü sert kararlılıktı. Max, bu kadar güçlü bir iradeyle daha önce hiç karşılaşmamıştı.

O yüzden elini hüsranla kapıdan çekti ve tekrar banyoya yöneldi. Kısa bir duşun ardından giyindi ve dışarı çıktı.

Otelin barının henüz kapanmamış olmasına sevinmişti. Aksi takdirde bir şişe viski için İskoç caddelerini arşınlaması gerekecekti. Fazla

uzaklaşmadan da içki komasına girebileceği için mutluydu. Olivia üst katta uyurken o burada kendi cehenneminde rahat rahat boğulabilirdi.

Bunu hak ettin, dedi içinden bir ses.

Bara doğru sarsak adımlarla yürüdü. Yirmilerinde bir genç kuruladığı bardakları arkasındaki raflara dizmekle meşguldü. Ters dönmüş sandalyelerin durduğu masaların arasında ondan daha genç bir çocuk yerleri paspaslıyordu.

"Üzgünüm efendim ama bu saatte içki servisi yapmıyoruz."

"Burası İskoçya dostum. Burada insanlar içmeye güneş doğmadan önce başlarlar."

Çocuk barmenle kısa bir süre bakıştıktan sonra anlayışlı bir baş hareketiyle işine geri döndü.

Barmen Max'e oturmasını işaret etti. Bu işte yerleri paspaslayan çocuktan çok daha tecrübeli olduğu belliydi. En azından sarhoşlara veya sarhoş olmaya hevesli insanlara nasıl davranması gerektiğini biliyordu.

Max, akşamüzeri viskisini içerken adamın hareketlerini takip etmişti. Müşterilerine karşı daima güler yüzlüydü. İnsanlarla gerektiği kadar ve ilgilendiğini belli edecek cevaplar veriyordu. Sırf görmezden geldiği hakaretler yüzünden bile tam puan almayı hak ediyordu. Şu anda ihtiyacı olan tek şey, etrafında ona katlanabilecek birilerinin olmasıydı. Çünkü bu gece kendine bile tahammülü yoktu.

"Ne arzu edersiniz?"

"Bana bu saatte içki servisi yapamayacağını söylemeyecek misin?"

"Hayır efendim." diyen genç adam içtenlikle gülümsedi. "Eğer ihtiyacınız olmasaydı, sıcak yatağınızda uyumak yerine burada işiniz olmazdı."

Max'in yüz kasları gülmek istermiş gibi gerildi fakat bir türlü beceremedi.

"Seni sevdim. İnsanları anlıyorsun."

Gencin yüzü bir kez daha aydınlandı. Bembeyaz kolalı gömleğini sıyırdığı zayıf kollarında ufak tefek dövmeler vardı. Elindeki bardağı bırakmadan tezgâha yaslandı.

"O hâlde yeniden sormama izin verin lütfen. Arzu ettiğiniz nedir?"

Max'in şu anda aklında arzu ettiği tek bir şey vardı ve ona ulaşması şimdilik imkânsızdı. Başını iki yana sallarken, "Aptallara göre verebileceğin

bir şeyin var mı?" diye sordu. Sonra adamın yaka kartındaki ismi okudu. "Stuart."

Genç adamın sesi anlayışlıydı. "Maalesef efendim fakat pişmanlığı giderebilecek bir şeyler verebilirim."

"Bu daha iyi olur. Aptallık konusunda lanetlendiğime eminim çünkü."

Genç adam, hızlıca birkaç şişeden aldığı az miktardaki içkiyi karıştırıp kristal ve tombul bir kadehe dökerek Max'e uzattı.

Max kadehinden bir yudum alınca sertliği karşısında yüzünü buruşturdu.

"Vay canına! Bu içki gerçekten pişmanlık içinmiş. Adı ne bunun?"

"Eagla!*" dedi Stuart. "İrlanda viskisi ve biraz da rom karıştırdığınızda, sizi korkularınızdan ve pişmanlıklarınızdan tamamen uzaklaştırır."

Yanağının bir köşesi yukarı doğru kıvrılan Max, henüz birkaç yudum içmiş olmasına rağmen, bedeni içkiyle dolmuş gibi sarhoş ve yorgun hissediyordu kendini.

"Etkilendim. İyi bir satıcısın ancak hiçbir sihirli karışımın insanı korkularından uzaklaştırdığını görmedim. Ama müşterilerini çabucak sarhoş etmen ve buradan hızlıca göndermen için iyi bir yol seçtiğini söylemeliyim."

"Sizi başımdan savmaya çalışmıyordum efendim. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum."

"Bana yardım etmek istiyorsan bardağımı içkiyle doldur ve lütfen baştan savma sözcüğünü bu gece benim için kullanma. Onun dışında her şey olur."

"Elbette." dedi barmen şaşırmış gibi. "Nasıl isterseniz."

Max önce boğazını sonra da midesini alev alev yakan sıvının tamamını içtikten sonra, boş bardağını tezgâha itip bir tane daha istedi.

Stuart ona şaşkınlıkla baktı. Belki de şimdiye kadar ikinci kadehi isteyen çıkmamıştır. *Bu iyi*, diye düşündü Max. Bu sayede her defasında içkisini daha sert yapmaya karar verirdi de kafayı bulup kendini kaybetmesi çok daha erken olurdu. Bir an önce Olivia'yı düşünmeyi bırakmalıydı yoksa çıldıracaktı.

Genç barmen uzattığı yeni kadehi ona vermeden önce sıkıca tuttu. Max bu direniş karşısında kaşlarını çatıyordu.

* Korkular.

"Aptallıktan bahsetmişken efendim, bu gece eminim daha fazlasını yapmak istemiyorsunuzdur?"

"Bana engel olarak sen de pişman olacağın bir şey yapmak istemezsin."

"Elbette istemem. Ama büyükannemin bir sözünü size hatırlatmama izin verin. Bir aptallığın üzerini bir diğeriyle örtmekten daha büyük bir hata yoktur."

Max kadehini genç adamın elinden kurtararak hızlı bir yudumu mideye indirdi. Sonra da Keltçe küfretti.

"Büyükannen bir bilge miydi yoksa kâhin mi?"

"Yalnızca altı tane erkek çocuğu vardı ve hepsi içkiye düşkündü."

"A-ha. Demek sarhoşlarla ilgilenmek sana aile mirası. Ama itiraf etmeliyim ki güzel laftı. Eğer yaşıyorsa ona tüm kalbimle sevgilerimi ilet lütfen."

"Ne yazık ki altı çocuğunun ölümünü görecek kadar uzun yaşadı efendim." deyince Max birden irkildi. Ancak Stuart, kendinden emin bir soğukkanlılıkla devam etti.

"Çocuklarının bir gün gelip de içki kadehlerinin arkasına sığınmak yerine, yaptığı hataların sonuçlarıyla yüzleşecekleri zamanı bekliyordu. O zaman asla gelmedi."

"Bana hepsinin de sirozdan öldüğünü söyleme sakın."

"Hayır, efendim, Hepsi farklı sebeplerden ötürü ölmüştü ancak büyükannem, ruhlarının bir türlü huzur bulamadığını düşünüyordu. Beklentileri ile yaşadıkları ne kadar farklı olursa olsun, insanların sorunlardan kaçmak yerine onlarla savaşması gerektiğini söylüyordu."

Max, kadehinin dibinde kalan son yuduma bakarken başının ağrıdığını hissetti. Bu gece yeterince içmişti.

"Kaç yaşındasın Stuart?"

"Yirmi bir efendim."

Bu yaşta bir gencin böyle bir olgunluğa sahip olabilmesi için ancak büyükannesi kadar saygı duyulan bir kadın tarafından büyütülmüş olması gerekirdi.

"Yaşından çok daha olgun laflar ediyorsun, dostum."

"Bu bir iltifat mıydı efendim?"

"Hayır, hayır... Bu bir gerçek. Büyükannenin ettiği laflar kadar hem de."

Stuart başka bir şey söylemedi ve sadece gülümsedi. Max ise içkilerin parasından çok daha fazlasını tezgâha bıraktıktan sonra odasına dönmek üzere merdivenlere yönelmişti.

Kapısını açtıktan sonra sendeleyerek içeri girdi. Merdivenleri çıkarken aklında sürekli genç barmenin söyledikleri dönüp duruyordu. *Pişmanlığın üzerini bir başkasıyla örtmek...*

Kendi odasının yanındaki kapıya bir göz attı ve adımları onu kendiliğinden Olivia'nın odasına kadar sürükledi.

Saatin kaç olduğunu görebilmek için kapının altından sızan loş ışıkta kolundaki saate baktı. Saat sabahın beşiydi. Dayanamayıp içeri girdi.

Olivia, beyaz çarşafların içinde derin bir uykudaydı.

Baş ucundaki lambayı açık bırakmıştı.

Belki de Max'i olduğu gibi onu da uzun bir süre uyku tutmamıştı. Veya belki çok daha kötüsü... *Korkmuştu.*

Max bu düşüncenin göğsünü zehirli bir ok gibi deldiğini hissetti.

Adımları kendiliğinden yatağın yanına kadar ulaştı. Şifonyerin üzerinde bir krem kutusu ve saç fırçası duruyordu. Cep telefonu şarja takılmıştı. Üzerinden çıkardığı elbisesi bir askılıkla birlikte duvardaki çiviye asılıydı. Kuru temizlemeden gelen giysiler, bir sandalyede özenle katlanmış duruyordu. Odaya Olivia'ya has o mis gibi çiçek kokuları ve düzen hâkimdi.

Gölgesi üzerine düşecek kadar yatağa biraz daha yaklaştı. Genç kadının düzenli soluklarını duyduğunda uyuduğundan emin oldu ve hiç düşünmeden yatağın kenarına oturdu. Yatak ağırlığıyla hafifçe çökmüştü.

Olivia yatağın sağ tarafına yatmıştı. Max, yatağın en sevdiği yanının sol taraf olduğunu düşünüp gülümsedi.

Çarşafın altında inip kalkan ince bedenine baktı. Birkaç saat önce kollarının arasındaydı ve ona hiç gitmeyecekmiş gibi sıkı sıkıya sarılmıştı. Saçlarına tutkuyla asılıp onu kendine çeken ellerden biri yanağının altında sakince duruyordu şimdi. Dolgun ve öpülesi dudakları aralıktı.

Bu gece kendine karşı koyamayıp onu öpmeseydi eğer tatlarını asla öğrenemeyecekti ve şimdi artık bildiğine göre düşünmemek, eskisinden çok daha zor olacaktı.

Titreyen parmaklarının tersiyle kadının yanağını hafifçe okşadı. Olivia uykusunda iç geçirince, elini ateşte yanmış gibi hızla geri çekti. Sonra

kadının uyanık olmadığından emin olana kadar bekledi. Bu sadece bir iç çekişti. Bu iç çekiş Max'e onun ağladığını düşündürdü.

Kahretsin.

Max bu düşüncenin göğsünü sıkıştırmasına engel olamamıştı.

Parmakları bu kez kadının nefesinin vurduğu yumuşak yastığa uzandı. Ufak bir temasın ardından Max yastığın nemli olduğunu anladı.

Olivia'yı ağlatmış mıydı?

Onun yüzünden gözyaşı mı dökmüştü?

Bu Max'in içini daha önce hiç hissetmediği yakıcı bir öfkeyle doldurdu.

Yeniden ona baktı. Savaşçısına.

Kabul etmek istemese de bu ufak tefek kadın, ondan bin kat daha güçlüydü.

Max gizli bir görev sırasındaki patlamada ekibini kaybetmiş ve hepsini kendi elleriyle toprağa vermek zorunda kalmıştı. Bu, evliliğine ve mesleğine son vermesine neden olmuştu. Sonra da hayatını bir ipin üzerindeymiş gibi yaşamaya devam etmişti. Ailesinden uzak durarak, arkadaşlarından uzak durarak, ona ihtiyacı olan herkesten ve en önemlisi kendinden uzak durarak yaşamıştı.

Bu kadar adi bir herif olmaya ne zaman karar vermişti?

Olivia ise etrafında sayısız düşmanla tek başına hayatta kalma mücadelesi veriyordu. Daha çocuk denecek yaşta ailesini kaybetmişti. Küçük omuzlarına koca bir imparatorluğun ağırlığı yüklenmişti. Sevdiği adam ona ihanet etmişti. Aşağılanmış, hor görülmüş ve tehdit edilmişti. Max ona bunu yapanlardan biri olduğu için kendini bir pislik gibi hissediyordu.

Kadının etrafı yılanlarla doluydu. Birkaç iyi niyetli, samimi dost dışında güvenebileceği hiç kimsesi yoktu. Max de güvendiği insanlardan biriydi ve adam ona ihanet etmişti.

Olivia'nın güçlü olmaya çalıştığını biliyordu. Hayır, itiraf ediyordu. Tanıdığı en inatçı ve en güçlü kadındı o.

Her şeyi bunun için mi yapmıştı? Onun kendinden daha güçlü olmasını mı kıskanmıştı?

Pişmanlıklar ve korkular...

İnsanın hayat boyu peşini bırakmayan ateşten prangalardı. Peki, Max onlarla savaşmak için ne yapmıştı? *Hiçbir şey.*

Parmakları kadının saçlarında dolaştı ve sessiz özrü dudaklarından dökülmeye başladı.

"Seni hafife aldığım için özür dilerim. Şu an bir faydası olmayacağını biliyorum. Bana neler hissettirdiğinin farkında değilsin ama bundan giderek hoşlanmaya başlıyorum."

Ellerini, ışık oyunlarıyla parlayan saçlarında gezdirmeye devam ederken gülümsüyordu. Bu hissi seviyordu. *Ona dokunmayı.*

"Neden böyle davrandığımın mantıklı bir açıklaması yok. Haklıydın. Başından beri gitmeni istedim. Seni o trende gördüğüm andan itibaren senden kurtulmak istedim..." diye kendi kendine mırıldandı. "Ama artık istemiyorum. Bunu dilemeye hakkım olmadığının farkındayım. Lütfen Liv! Lütfen bunu düzeltmem için bana bir şans ver."

Bir süre daha genç kadını uyandırmadan izlemeye devam etti ve sonra sessizce çıkıp gitti.

Olivia hazırlanmayı bitirdiğinde dış kapının açıldığını duyarak irkildi. Max'in gece yarısı dışarı çıktığını biliyordu ancak döndüğünü duymamıştı. Aralarındaki kapıdan baktığında yatağının bozulmamış olduğunu fark etti. Uyumamış mıydı? Geceyi dışarıda mı geçirmişti?

Kafasındaki soruları bir kenara bırakıp çantasını ve eldivenlerini alarak kapıya yöneldi.

"Günaydın." dedi Max aniden karşısında belirerek. "İyi uyuyabildin mi?"

"Oldukça rahat uyudum."

Genç adam ellerini ceplerine sokmuş, bir şey itiraf etmeye hazırlanan küçük bir çocuk gibi tedirgin ve heyecanlı görünüyordu. Olivia, Max'i hiç bu kadar gergin gördüğünü hatırlamıyordu. Dün gece masada Olivia onurunu kaybetmek üzereyken bile...

Oralara hiç girme!

"Bir şey mi oldu?"

"Uçağın saat kaçta olduğunu soracaktım."

Ah, demek heyecanlı olmasının sebebi buydu. Olivia'dan bir an evvel kurtulmak istiyordu. Kolundaki elmas taşlı saate bakarak, "On buçuk." diye yanıtladı sakince.

"Saat daha yedi. Benden bu kadar çabuk mu kurtulmak istiyorsun?"

Genç kadın başını eğdi. Bu soruya cevap vermek istemiyordu. Bu adama ne kadar kırgın olursa olsun, onunlayken her şeye daha farklı bir gözle bakmaya başladığını hissetmişti. Bu yüzden ondan kurtulmayı asla düşünmemişti.

Başını hafifçe sağa sola salladı. Konuşurken kalp atışlarını kontrol altına almaya çalışıyordu.

"Yola çıkmadan önce bir şeyler atıştırmak istiyorum. Sonra taksiye binmeden belki biraz dolaşırım."

"Sana gideceğin yere kadar eşlik edemeyecek kadar kaba bir herif olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Yani hayır. Öyle demek istemedim. Ben sadece..." Bıkkınlıkla nefesini verdi. "Buna gerek olmadığını düşünüyordum. Kendim gidebilirim."

Olivia kol çantasıyla Max'in yanından geçmek üzereyken genç adam onu durdurdu.

"Benden kaçmana gerek yok Olivia."

Gözlerindeki parıltının nedeni ihtiyaç mıydı? Utanç mı? Yoksa inat mı?

Belki, hepsi birdendi.

"Kaçtığımı da nereden çıkardın? Yalnızca sana daha fazla ayak bağı olmak istemiyorum." Yeniden gözlerinin içine baktı ve orada gördüğü bir duygudan emin oldu. *Pişmanlık.*

"Bana ayak bağı falan olmazsın. Hiç olmadın."

Genç adam yan döndü ve kolunu kıvırarak girmesi için Olivia'ya uzattı.

Olivia bu kibar hareket karşısında resmen afallamıştı. Önce Max'e, ardından da uzattığı koluna bakarken ne cevap vereceğini düşünüyordu ki genç adam devam etti.

"Kahvaltı için güzel bir fikrim var. Bana eşlik et? *Lütfen!*"

Olivia, kararsızlıkla etrafına bakındı. Adamın niyetini anlamaya çalıştı. Bir yandan ondan kurtulmak için her pisliği yapıyor, diğer yandan hoşça vakit geçirtmeye çalışıyordu. Olivia bu çelişkilerden yorulmuştu. Öte yandan yalnız başına kahvaltı yapmaktansa ona eşlik etmesinde bir sakınca görmüyordu.

Adamın beklenti dolu gözlerine bakarken sonunda başını evet anlamında salladı.

Karşılığında gelen gülümseme büyüleyiciydi. Olivia, etkilenmemek için yürürken başka tarafa baktı. Bu küçük jestin aralarındaki buzları eriteceğini sanıyorsa yanılıyordu. Son yaptıklarından sonra adama olan güvenini kaybetmişti. Onu çaresiz ve güçsüz hissettirmişti. Olivia, bu yaptığı için adamı uzun bir süre affetmeyecekti.

Otel hesabı önceden kapatılmıştı. Yol kenarına park edilmiş arabalarının yanına ulaştıklarında Max, Olivia için kapıyı açtı. Bir an duraksayan Olivia, şaşkınlıktan küçük çaplı bir şok geçiriyordu. Bu kadar nezaket gösterisi Max için bile çok fazlaydı.

"İzninle." diyen adamın eğlenen bakışları altında arabaya bindi. İkinci büyük şoku arabanın ön koltuğunda duran şeyi görünce yaşamıştı.

Bir şapka.

"Bu, bu nedir?"

"Neye benziyor?"

Max koltuğuna yerleşirken gülümsedi. Olivia gözlerini, ince kenarları olan hoş şapkadan alamıyordu bir türlü.

"Şapka olduğunu görebiliyorum Walker. Neden aldığını merak ediyorum."

"Küçük bir hediye. Diğerinin yerini tutamayacağını biliyorum ama yine de sana yakışacağını düşündüm. Eğer beğenmediysen..."

"Hayır." dedi Olivia çabucak. "Yani evet, beğendim tabii." Uzanıp şapkayı alarak incelemeye başladı. Kabanı ve botlarıyla uyumlu kahverengi tonlarında, kaliteli bir şeye benziyordu. Ve oldukça şıktı.

"Tanrı'ya şükür." Max rahat bir soluk verince, Olivia adamın bu şapkayı bulabilmek için kaç dükkân gezdiğini merak etmeye başladı. Belli ki sabahın erken saatinde açık bir yer bulmak onun için hiç kolay olmamıştı.

Olivia şapkayı muntazam topuzunun üzerine özenle yerleştirdikten sonra Max'e döndü.

"Yakıştı mı?"

Adamın ona büyülenmişçesine baktığını görünce, midesine ağrı girdi.

"Hem de çok." Sonra hızla kendini toparlayarak motoru çalıştırdı. "Gidelim mi?"

"Nereye gidiyoruz?"

"Şu an benim topraklarımdasınız leydim. Gitmeden önce size İskoç misafirperverliğinin nasıl olduğunu göstermeme izin verin."

Olivia cevap vermedi. Onun yerine gülümsemesini bastırmak için dışarıyı izlemeye koyuldu.

"Buraların sahibiymiş gibi konuşuyorsun."

"Yasal olarak değil ama köklerim burada, dolayısıyla ben buraya aitim. İskoçya benim bir parçam, diğer her mükemmel parçam gibi."

Bu sözün üzerine Olivia kızardı. Adamın sahip olduğu diğer *parçaları* kısa süre önce tecrübe etmişti. Tehlikede hissettiği bir anda nasıl saldırgan birine dönüşebildiğini, zekâsı ve ustaca kullandığı diliyle insanları nasıl etkileyebildiğini ve bedeniyle bir kadına nasıl zevk verebildiğini kısmen biliyordu artık ve onda çok daha fazlasının olduğunu kabul ediyordu.

"Hâlâ nereye gittiğimizi söylemedin?"

Sıkışık caddelerin yerini yemyeşil bitki örtüsünün aldığını gördüğünde şehirden uzaklaştıklarını hemen anlamıştı.

"Hoşlanacağını düşündüğüm bir yere."

Yirmi dakika sonra yemyeşil düzlüklerin, masmavi denizle buluştuğu enfes kayalıklara geldiklerinde Olivia manzara karşısında nefesini tuttu.

Arazinin ortasına inşa edilmiş eski bir kalenin görüntüsü onu büyülemişti.

Kale, surları ve gökyüzüne uzanan yüksek kuleleri ile öyle ihtişamlı ve güzel görünüyordu ki tıpkı masallardan fırlamış gibiydi.

"Buranın adı The Castle and Gardens of Mey -Mey Kalesi ve bahçeleri- Kraliçe Anne'nin yaşadığı Kralın saraylarından biri."

"Çok güzel." dedi Olivia, yanına yaklaşıncaya kadar bakışlarını heybetli yapıdan alamamıştı. Hayatında daha önce de birçok kale, Orta Çağ'dan kalma saray ve yapı görmüştü ancak burası...

Kalenin içini dolaşmaya başladıklarında, "Yapımı 1550'li yıllarda başlamış..." diyerek anlatmaya devam etti Max. Olivia onu dinlerken âdeta bir rüyada gibiydi. Soğuk taş duvarların arasında bir zamanlar yaşayan asil prenseslerin, kralların ve düklerin hayatının şimdiki nesilden ne kadar farklı olabileceklerini düşünüyordu. Para, mevki ve kıyaslanamaz bir ihtişamın arasında, kimler ne kadar gözyaşı akıtmıştı acaba bu kale duvarlarının arasında? Ya da hiç gerçek bir kahkaha çınlamış mıydı, bu dev tarihin taş duvarlarında?

Max, anlatacaklarının tükendiği noktada bir rehberin yardımıyla Olivia'ya tüm kaleyi gezdirdi ve ardından İskoçya'nın simgesi olan beyaz güllerin arasındaki bir kafede krallara layık bir kahvaltıyla midelerine güzel bir ziyafet çekti.

Kuzey İskoç adalarını izleyebilecekleri yüksek bir tepeye çıktıklarında Olivia, yüzüne vuran tuzlu suyun kokusunu duydu.

"Burası gerçekten muazzam bir yer Walker. Beni getirdiğin için sana teşekkür etmeliyim."

Olivia, yüzünde sıcak bir gülümsemeyle ona döndüğünde genç adamın manzara yerine tüm dikkatini ona verdiğini fark etmişti.

"Anladığım kadarıyla buraya gelmemizin başka bir sebebi daha var, yanılıyor muyum?"

Genç adam, cevap vermek yerine ellerini ceplerine sokarak yanına yaklaştı ve yüzünü uçsuz bucaksız denize döndü. Ufukta beliren birkaç adanın görüntüsü hiçlikte birer leke gibiydi. Olivia'ya bakmıyordu ancak kadının bakışlarını üzerinde hissediyordu.

Derin bir nefes aldı ve içini yiyip bitiren düşünceleri dökmeye karar verdi. *Şimdi değilse hiçbir zaman,* dedi kendi kendine.

"Her zamanki gibi yine yanılmadın Olivia. Bu topraklarda bir zamanlar çok kan döküldü. Savaşların biri bitip diğeri başlarken insanlar kıtlık ve yoklukla mücadele ettiler. Sevdiği şeyler uğruna acı çektiler, kavga ettiler. Yalnızca onlara ait olanları korumak için her şeylerini feda ettiler. Kimi zaman yanlış yaparak ama doğru olduğuna inanıyorlardı. Yürekleri yalnızca sevmeye değil, değer vermeye, sahip çıkmaya ve kıymetli gördükleri şeyleri korumaya adanmıştı. Onurlarıyla savaştılar. Kaybettikleri zamanlarda bile başları dikti. Çünkü en azından yenilgiyi savaşmadan kabullenmemişlerdi."

Max, Olivia'ya döndü ve kadının şaşkınlıkla açılan gözlerinin içine umutla baktı.

"Savaşmadan, gitmene izin veremezdim."

Olivia'nın dudakları bir şey söylemek için aralandığında Max hızla devam etti.

"Saçma sapan bir adam olduğumu biliyorum. Bazen..." Nefes almak için duraksadı. "...bazen hareketlerimin katlanılmaz olduğunu da. Senin de sık sık söylediğin gibi ben çekilmez bir adamım. Bazen kendime bile

tahammül etmekte zorlanıyorum. Çoğu zaman pisliğin teki olduğumu kabul ediyorum."

Olivia bu söze nedense gülmeden edemedi. "Öylesin."

Neden yumuşadığını bilmiyordu ancak Max'in itiraflarının onu fazlasıyla etkilediğini hissediyordu. Belki de içinde oldukları bu atmosferin, onun üzerinde etkisi olmuştu. Max'i daha önce hiç böyle bilgece ve bu kadar ciddi konuşurken görmemişti.

"Yaptıklarımın mantıklı bir açıklaması olmadığını biliyorum. Bir saldırıya zemin hazırladım. Kendimce sana gerçek dünyanın ne kadar acımasız olabileceğini göstermek, bunu yaparken de ikimizden hangisinin daha güçlü olduğunu ispatlamak istiyordum. Hatamı anlamıştım ama iş işten geçmişti.

Seni o hâlde yerde yatarken gördüğümde, kendimi tekmelemek istedim. Bunu sana o adam değil ben yapmıştım. İşte bu yüzden aynı gece Francis'i yumruklarken uzun zamandır damarlarımda dolaşan bir öfkeyle için için yandığımı hissettim. Bir şeylere vurmak, kırmak, parçalamak istiyordum çünkü artık yanındayken kendimi kontrol edemiyordum. Kazanmaya çalışırken hiç bu kadar çirkinleştiğimi hatırlamıyorum. Ama senin de dediğin gibi her zaman ben kazanamam, değil mi? Belki de her zaman yenilen taraftaydım."

Max, genç kadının ifadesiz yüzünde bir işaret aradı. Kadın onu dikkatle dinliyor ancak en ufak bir tepki vermiyordu.

Sonunda, "Beni buraya neden getirdin Max?" diye sordu sakince.

Max, kendini durduğu yer gibi bir uçurumun kenarında ve düşmek üzereymiş gibi hissediyordu. Solukları tıkandı, kalp atışları yavaşladı ve sıkıştı.

"Ben..." dedi fısıltıyla. "Ben yaptıklarım için senden özür dilemek istiyorum Olivia ve bunun için en uygun yerin burası olduğunu düşündüm."

"Muhteşem İskoç kanından olduğunu ispatlamak ve savaş meydanını bana göstermek için mi?"

"Hayır." dedi Max ciddiyetle. "Bir prensesin kalbini bir kaleden başka yerde fethedemeyeceğimi düşündüğüm için."

O anda Olivia'nın kalbinin etrafına ördüğü buzdan duvarlar teker teker çatırdamaya başlamıştı. Bu öylesine yoğun bir duyguydu ki açık havada olmalarına ve güneş tepelerinde yükselmesine rağmen nefesinin kesildiğini hissetti.

26. BÖLÜM

Yola çıkmadan önce hafifçe atıştıran yağmur şimdi tüm şiddetiyle Shelby'nin parlak kaportasını dövüyordu. Sileceklerin çabası bile sağanak hâlindeki yağış için yetersizdi. Hafifçe aralanan camlardan içeriye mis gibi taze toprak ve çimen kokusu doluyordu.

Şehrin diğer yakasındaki havaalanına giden yolda, sık binalar ve kalabalık sokaklar eşsiz dağ manzarasının yerini aldığında, arabanın içine çalan radyo dışında sinir bozucu bir sessizlik hâkimdi.

Max, bu sessizliğin iyi bir tarafı olmadığını biliyordu ancak soğukkanlılığını koruyordu. Gözü, sürekli yol ile kadın arasındaydı.

Kayalıkların tepesindeki büyük itirafından sonra Olivia tek kelime bile etmemişti. Kadının Londra'ya dönüp dönmemesinden daha önemli olan, onu affedip affetmediğiydi. Onun konuşmasını, olumsuz da olsa bir şeyler söylemesini beklemişti. Fakat *Buzlar Kraliçesi* iş başındaydı.

Sonunda dayanamayıp radyoyu kapattı.

Başını bir eline yaslayarak yol kenarındaki manzarayı onunla konuşmaya tercih eden kadın nihayet irkilince Max boğazını temizledi.

"Bu sabah Marten'le buluştum. Redford ve Shawn Bennett hakkında ufak bir soruşturma yapmış ancak herhangi bir bilgiye ulaşamamış. Buna rağmen Dora Cooper'ın nerede yaşadığını öğrendik."

Hâlâ dinleyip dinlemediğini öğrenmek için Olivia'ya kısa bir bakış attı ve kadının en azından onu ilgiyle izlediğini görünce rahatladı.

"Shetland'da. İskoçya sahilinde yüzlerce ada olduğunu düşünürsek bu bilgi gerçekten altın değerinde. Marten ayrıca oraya günde yalnızca tek bir deniz seferi olduğunu da söyledi. Bu öğlen hiç vakit kaybetmeden yola çıkmalıyız."

"Biz mi? Bundan emin misin?"

Max ona yem atmıştı fakat kadından aldığı cevap, içini rahatlatmaya yetmedi. Nefesini tutmaktan ciğerleri patlamak üzereydi. Neredeyse uzun bir soluk koyuverecekti. Kadının içine işleyen bakışlarından kaçmak için dikkatini tekrar yola verdi.

"Evet. Eğer hâlâ benimle gelmek istiyorsan."

Olivia, burnundan gülüyormuş gibi bir ses çıkardı ve başını sallayarak camdan dışarı baktı.

"Asıl soru, sen bunu istiyor musun?"

"Elbette istiyorum. Fakat yolculuğun kalan kısmında tedirgin olmanı istemiyorum. Eğer yola beraber devam edeceksek birbirimizi anlamak zorundayız. Bazı şartlarım var."

"Hep vardı zaten."

"Ben ciddiyim. Yolculuğun buraya kadar olan kısmı oldukça *normal* geçmiş olabilir..."

"Normal mi?" Olivia güldü.

"Şartlar adada daha da zorlaşacaktır ve eğer bunu göze alacaksan sözümden çıkmamalısın. Daha önce bir kadınla hiç seyahat etmemiştim. Bundan böyle daha dikkatli olacağıma söz veriyorum."

"Ve saygılı."

"Evet."

"Seni tanımasam neredeyse yalvardığını düşüneceğim."

Max dişlerini sıktı. Kendinden utanmasa çoktan dizlerinin üzerine çökmüş olurdu. Fakat bunu başka bir zamana ve ateşli bir ana ertelemek istiyordu.

Invernes Havaalanının girişine yaklaşana dek göz göze gelmemeye çalıştılar. Kalabalık otoparkta kendilerine yer ararken Olivia, kendini oyalamak için çantasını karıştırmaya başladı. Max motoru durdurup bekledi.

"Cevap vermeyecek misin?"

Olivia derin bir nefes alıp verdi. "Risk her zaman vardır Walker. Daha önce hayatım üzerine hiç kumar oynamadığımı mı zannediyorsun? İnan bana sahip olduğum şeyler gökten kucağıma öylece düşmeden evvel risk nedir biliyordum." dedi adama dikkatle bakarken. "Ve şimdiye dek

kazandıklarımı korumak için neleri feda ettiğimi bilemezsin. Hayatım sandığın gibi kuş tüyü yastıkların arasında ve korunaklı bir kalede tasadan ve endişeden uzakta geçmedi. Bir kadın olduğum için korunmaya muhtaç olduğumu düşünüyorsan eğer..."

"Hayır." diyerek hızla sözünü kesti Max. "Artık düşünmüyorum."

"Güzel. En azından bu konuda dürüst olduğun için teşekkür ederim."

"Olivia, ben..."

"İnan bana seni gerçekten anlıyorum. En başından beri neden bana karşı olduğunu biliyorum ama senin de bir şeyi anlamanı istiyorum. Beni pes ettiren karşıma çıkardığın zorluklar veya korkularım değildi. Tek sebep o yolda yalnız olduğumu hissetmekti."

Olivia arabadan indiğinde Max, bir süre elleri direksiyonda ne yapacağını bilemeyerek öylece bekledi. Kadının sözleri âdeta beynine çakılan sert birer çivi gibiydi. Sersemlemişti. Kendine geldiğinde refleks olarak arabadan hızla fırlayarak Olivia'nın peşinden koştu.

Giriş kapısındaki güvenlikten yıldırım gibi geçerek bilet işlem ofislerinin olduğu bankolara doğru yöneldi. Her şeyi denemişti hatta ondan özür bile dilemişti fakat işe yaramamıştı işte. Olivia'nın ona böyle veda etmeden gitmesine izin veremezdi. En azından söyleyecek son bir şeyleri daha olmalıydı.

Nefes nefese tüm alanı taradıktan sonra şapkalı kadını bulması fazla uzun sürmemişti. Olivia, cüzdanından bir şeyler çıkarmış karşısındaki bilgisayarda işlem yapan kadınla konuşuyordu.

Max, daha fazla ilerleyemeden bir görevli onu durdurunca genç adam birden panikledi. Güvenlik ona bazı sorular soruyordu ancak Max adamı duymuyordu. Kalbi tıpkı bir davul gibi kulaklarında gümbürdüyor, gözlerini onu bırakıp giden kadından ayıramıyordu.

Onun geri dönmesini bu kadar isterken şimdi kendini geride bırakılmış ve terk edilmiş hissettiğine inanamıyordu.

İşi para karşılığında kadının kocasını bulmaktı ve bunu pekâlâ kadın olmadan çok rahat yapabilirdi. Ancak Max bunu istemiyordu. Her ne kadar Olivia yanındayken dikkati sürekli dağılıp dursa da Max bu yolculukta onunla olmaktan keyif aldığını itiraf ediyordu.

Bunu nasıl da daha önce fark edememişti?

Kadının varlığına çok alışmıştı ve Max bu konuda ne yapacağını hiç bilmiyordu.

Olivia, kadınla vedalaştıktan sonra gülümseyerek arkasını döndüğünde Max'i gördü.

Max'in kalbi Olivia'nın ona doğru yürürken attığı her adımda yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu.

"Söyleyecek başka bir şeyin olmadığını sanıyordum."

"Ben, sadece sana artık yalnız olmadığını söylemek istiyordum. Bundan sonra değil."

Son cümlesini derin bir nefes aldıktan sonra söylemişti ve adamın bu şapşal hâli Olivia'yı gülümsetti.

"Yani, artık daha fazla oyun yok mu?"

Max başını salladı.

"Benden bir şey saklamayacak ve beni küçük düşürmeye çalışmayacak mısın?"

"Hayır."

Olivia yeniden içtenlikle gülümseyince Max, az önceki gülümsemenin bunun yanından bile geçemeyeceğini düşündü. O kadar güzel ve nefes kesiciydi ki.

"O hâlde burada ne duruyoruz? Kaçırmamamız gereken bir tekne var."

"Peki, ama sen? Yani uçağın?" Kadın onu çıkış kapısına doğru sürüklerken Max afallayarak arkasına bakıyordu.

"Bileti iptal ettirip paramı iade etmelerini istedim. Yolculuk boyunca daha fazla nakite ihtiyacımız olacağını düşündüm. Zaten o uçağa binmeye pek hevesli değildim."

"Beni kandırdın mı? Hepsi numara mıydı?"

Max kızgın olmak istiyordu. Dahası buna hakkı olduğunu düşünüyordu ancak Olivia'dan duyduğu ilk neşeli kahkaha öyle hoşuna gitmişti ki karşılık vermeden edemedi.

"Kabul et, son ana kadar inandın. Gerçi bu sabaha kadar hâlâ o uçağa binmek niyetindeydim. Fakat bugünkü jestin ve samimi özrün beni yeniden düşünmeye sevk etti diyebilirim."

"Yani buraya gelmeden önce fikrini çoktan değiştirmiştin ve bana söylemek için son ana kadar bekledin öyle mi?"

"Bu, yaptıklarının karşılığında ödediğin çok küçük bir bedel."

Olivia, arabanın yanına geldiklerini hatırlatmak istercesine, Shelby'nin kapısına elini koyunca Max hiç bekletmeden kapıları açtı. Genç kadın tüm zarafetiyle ön koltuğa kurulup, kendisi de şoför tarafına geçtiği sırada hâlâ sırıtıyordu.

Max'in içi içine sığmıyordu. Kadının ona attığı ukala bakışlar hoşuna gitmişti. Hayatında ilk defa bir kadın tarafından alt edilmişti ve garip bir şekilde *mutlu* hissediyordu.

Limana varmadan önce kiralık arabayı iade ettiler. Max, yolculuk için ihtiyacı olan şeyleri temin ederken Olivia da rıhtıma yanaşan gemileri ve gökyüzünde özgürce uçarken çığlık atan kuşları izliyordu.

Yağmur kesilmiş, bulutların arasından sabah güneşi parlamaya başlamıştı. İnsanlar etrafında sürekli hareket hâlindeydi. Yükleme yapan gemileri, yolculuk için hazırlık yapan insanları, balıkçı teknelerini ve çalışanların koşuşturmalarını izledi.

Yolculuğun üçüncü ve son aşamasına gelmişlerdi. Yalnızca birkaç gündür seyahat etmelerine rağmen Olivia kendini uzun zamandır Max ile birlikteymiş gibi hissediyordu. Adamın içten özrü ve samimi tavrı onu ikna eden yegâne sebepti. Bir de hiç hoşlanmadığını söylediği hâlde ona aldığı şu küçük hediyesi vardı tabii. Adam yaptıklarından pişman olmuş görünüyordu. Gitmeyeceğini öğrendiğinde yüzündeki şaşkın ve sersem ifadeyi ömrünün sonuna kadar unutamazdı.

Telefonu çaldığı sırada küçük bir çocuğun köpeğiyle birlikte rıhtım boyunca koşturuşunu izliyordu.

"Evet, Betty?"

"Az önce uçuşunuzu iptal ettirdiğinizi öğrendim efendim. Kararınızı değiştirecek bir şey mi oldu diye merak ettim."

"Sadece dönmekten vazgeçtim."

"Anlıyorum efendim."

"Bir sorun mu var? Şirkette her şey yolunda mı?"

"Evet, yolunda, merak etmeyin."

"Emin misin? Bilmem gereken bir şey varsa hemen söyle."

"Yolculuk esnasında canınızı sıkmak istemiyorum."

Olivia, derin bir nefes alarak kendini duyacaklarına hazırladı.

"Canımı daha fazla sıkmak istemiyorsan bir an önce anlatmaya başlasan iyi edersin."

"Bunu benden duymanız ne kadar doğru bilmiyorum ama şirkette işler pek yolunda gitmiyor."

"Sen benim asistanımsın Betty. Ben yokken oradaki gözüm kulağımsın." Olivia kaşlarını çattı. "Lütfen devam et."

"Kuzeniniz Linda ve Bay Hopkins arasındaki gerginlik son zamanlarda en üst seviyeye tırmandı. Şirketin mali krizden çıkabilmesi için ikisi de kendilerince yöntemler geliştirmeye başladı."

"Ne gibi yöntemler?"

"Bay Hopkins borç alabileceğimiz kaynaklar araştırıyorken Bayan Kelly, yeni bir ortak bulmayı teklif ediyor ve korkarım bulmuş bile. Diğer küçük ortakları da kendi cephesine çekmeye başladı."

"Onayım olmadan böyle bir şeye cesaret edemez."

"Bay Hopkins de ona aynısını söyledi ve toplantılarda sürekli bu konuyu tartışıyorlar ancak kuzeniniz bu konuda ondan yana olacağınızı düşünüyor."

"Linda bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Bunu düşünmem gerek. Bilgi verdiğin için teşekkürler Betty."

"Rica ederim efendim. Bu arada gazeteler hâlâ sizden bahsetmeye devam ediyor."

"Bu yeni bir şey değil." Olivia, esen rüzgârdan uçmaması için şapkasının tepesine sıkıca bastırdı.

"Bu sabah Dunnet'den döndüğünüzde her şeyi öğrenecektiniz zaten ama siz uçuşunuzu iptal edince..."

"Dert etme Betty. Eninde sonunda öğrenecektim zaten. Hem gazetelerde yazılanları az çok biliyorum. Joana bahsetmişti. Elinden geleni yapacağını da söylemişti."

"Yaptı da. Gazeteler ve internet aracılığıyla cesedin Bay Bennett'a ait olmadığına dair iddiasını somut belgelerle kanıtladı."

"Bunu duyduğuma sevindim işte. Hâlâ neyi yazıp çiziyorlar öyleyse?"

"İnsanların kafasını karıştıran şey, Bay Bennett'in alyansının cesedin cebinden çıkmış olması."

Bu Olivia'nın da kafasını kurcalayan sorulardan biriydi. Dahası, cesedin Shawn'a benzetilmek için bu kadar uğraşılmış olmasının nedenini merak ediyordu ve elbette kimin yaptığını da. Eğer tüm bunları ona Shawn yapıyorsa amacını bilmek istiyordu. Onu ve insanları öldüğüne inandırmakla eline ne geçecekti?

"Avukatımla görüştün mü?"

"Ondan istediğiniz belgeleri mahkemeye göndermiş. Duruşma için tarih vermelerini bekliyor."

"İşte bu, bugün aldığım en iyi haber. Gelişmelerden beni haberdar et lütfen Betty ve gözünü açık tut."

"Merak etmeyin efendim. Şey, seyahatiniz daha ne kadar sürecek acaba? Hâlâ Dunnet'de misiniz?"

"Şimdilik evet ama ne kadar süreceğini kesin olarak bilmiyorum."

Shawn'ı bulana kadar devam edecekti. O adamın, başına açtığı belalar için Olivia'ya hesap vermesi gerekiyordu.

"Kuzeninize iletmemi istediğiniz bir şey var mı efendim?"

"Hayır. Nasıl olsa o beni arar. En azından ben dönünceye kadar bir şey yapamaz."

"Benden istediğiniz bir şey yoksa..."

Olivia, ona doğru hızlı adımlarla yürüyen Max'i görünce dikkati dağıldı.

"*Bayan Bennett?*"

"Bana yeniden Bayan Kelly demeni istiyorum sadece." *Onun soyadını kullanmak istemiyorum.*

"Nasıl arzu ederseniz."

"Görüşürüz Betty."

Telefonu kapatıp çantasına attığı sırada Max yanına geldi.

"Yola çıkmaya hazır mısın?"

"Hiç olmadığım kadar hem de."

Max, ona sıcak bir gülümseme gönderdikten sonra birlikte adaya gidecek olan tekneye doğru yürüdüler.

Yirmi kişilik tekneye önce Max bindi. Ardından Olivia'ya yardım etmek için elini uzattı.

O ana kadar kararsızlıkla kıvranan Olivia, adamın yüzündeki rahat ve sıcak gülümsemeyi gördüğünde tüm tereddütlerinden kurtulmuştu. Max'in eline sağlam bir halat misali uzanıp sıkıca tuttu.

Teknedeyken Betty'nin anlattıklarını düşünüyordu. Babasının şirketi ve yatırımları için hayatı boyunca didinmişti ancak kendi geleceği bundan daha önemsiz değildi. Şirketi kurtarmanın bir yolu bulunurdu ama Olivia bu iş bitmeden huzur bulamayacağını biliyordu. Aklı soru işaretleriyle doluyken yoluna devam edemezdi. Başında bir sürü dert vardı ve Shawn bunların en önemlisiydi.

"Dalgınsın."

Hareket ettikten bir süre sonra korkuluklara dayanmış, teknenin köpürttüğü denizi izliyordu. Max'in yanına geldiğini fark etmemişti.

"Düşünüyordum."

"Rıhtımda yanına gelirken telefonla konuştuğunu gördüm."

Bu adamın gözünden hiçbir şey kaçmıyordu doğrusu.

"Asistanım neden son anda uçağa binmekten vazgeçtiğimi öğrenmek istemiş."

"Oldukça hararetli bir konuşmaya benziyordu." Dönüp meydan okuyan gözlerle Olivia'ya baktı. "Aramızda artık sırlar olmayacağını söylemiştik."

"Sır falan yok. Şirkette şu sıralar işler pekiyi gitmiyor. Betty bana yeni gelişmelerden bahsediyordu."

"Konuşmak ister misin?"

"Shawn yüzünden birçok ülkeyle olan ticari anlaşmalarımız iptal oldu. Malları taşıyacak yeni bir şirket bulamadık. Bulduklarımız da fahiş fiyatlar istediler. Tonlarca malı gümrükte tutamazdık. İnsanların güvenini sarsmıştık bir kere, onlarla çalışmaya devam etmek istiyorsak çaremiz yoktu."

"Ve bu da sizi mali yönden sıkıntıya soktu."

"Daha önce de bu gibi durumlarla karşılaşmıştık. Banka kredileriyle kısa sürede çözüme ulaşırdık. Neden bilmiyorum, bu defa hiçbir banka

kredi vermeye yanaşmadı. Elimizdeki kaynaklar tükendi. Dolayısıyla yönetim yeni stratejiler geliştirmek zorunda."

"Buldukları yöntemler pek hoşuna gitmedi galiba?"

"Buraya gelmeden önce yerime Linda'yı oturttum. Şimdi de aile şirketimize yeni bir ortak sokmaya çalıştığını öğreniyorum. İşleri toparlamak için şirketin başında olmam gerektiğini biliyorum ama burada seninle kalmak istiyorum."

Bu sözler Max'in ihtiyacı olan tek şeydi. Genç kadını kolunun altına çekerek sıcaklığını hissetti.

"Richard'ın bunca zaman inşa etmek için uğraşıp didindiği her şeye ihanet ediyormuşum gibi hissediyorum. Her konuda olduğu gibi bunda da ailemi hayal kırıklığına uğrattım."

"Saçmalıyorsun. O şirket için nasıl didindiğini, neleri feda etmek zorunda kaldığını bana kendin söylemiştin."

"Bilmiyorum Walker. Richard zamanında bir erkek evladı olmasını çok istemişti. Belki de dileği gerçekleşmiş olsaydı bugün bu durumda olmazdık diye düşünmeden edemiyorum."

"İşte şimdi gerçekten saçmalıyorsun. Hayatımda senin kadar işleri iyi idare eden bir kadın daha görmedim."

"Bunları sırf kendimi iyi hissedeyim diye söylüyorsun."

Max çenesine dokunarak yüzüne bakması için zorladı. Olivia tereddüt etmeden bakışlarını kaldırarak hüzünlü gözlerle ona baktı.

"Söylediklerimin hepsi doğru. Kendini suçlu hissetmen için ortada bir neden göremiyorum. Böyle şeyler herkesin başına gelebilir. Benim kadar yetenekli erkeklerin bile." Olivia gülümseyince Max doğru yolda olduğunu anladı.

"Seni tanıdığım şu kısacık süre boyunca asla sorumsuzluğuna şahit olmadım. Anlıyorum, şirketinde olan karmaşayla uğraşamadığın için şu an kendini kötü hissediyorsun. Fakat henüz kendi problemlerini çözememişken orada ne kadar verimli olabileceğini düşünüyorsun?"

"Haklısın galiba. Benim de kendime sürekli tekrar ettiğim şey bu..."

"Şimdi beni iyi dinle! Kendini suçlamanı ve aldığın kararlardan pişmanlık duymanı istemiyorum. Eğer istemiyorsan, hemen şimdi seni geri

götürebilir ve o uçağa binmeni sağlayabilirim. Ama önce ne istediğini bilmen gerekiyor."

Bunu nasıl yapabiliyordu? Nasıl o an ihtiyacı olan şeyi bulup ona söylüyordu?

"Kendinle savaşmaktan vazgeçmelisin Olivia. Eğer huzura kavuşmak istiyorsan, kendini suçlamaktan vazgeç. Mutlu olmak için önce kendine inanmaya ihtiyacın var."

Olivia uzun uzun adamın yüzüne baktı. Max'in ona ilham veren saygılı bakışları, içinin huzurla dolmasını sağlıyordu. Bu zamana kadar aldığı kararlardan asla pişmanlık duymamıştı. İçinden bir ses şimdi de duymaması gerektiğini söylüyordu.

"Sanırım iç huzurumu bulamadan, iyi bir geleceğe asla sahip olamam değil mi?"

Max, başını hayır anlamında sallarken dudakları bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

"Tereddütlerin olduğunu biliyorum Olivia. Hangimizin yok ki? Ama sağlıklı karar verebilmek için bir süreliğine onları bir kenara bırakmamız gerekiyor."

"Dedi, korkusuz adam."

Olivia gülümseyerek onu kışkırtınca Max genişçe sırıttı. Hemen sonra gülüşü yavaşça solmaya başladı.

"Eğer korkusuz biri olduğumu düşünüyorsan yanılıyorsun. Bazen gözü kara biri gibi davranıyor olabilirim ama asla korkusuz değilim. Şu an bile nasıl ödümün patladığını bilemezsin."

İçten itirafı Olivia'yı şaşırtmıştı. Gözlerine öylesine yoğun bir ilgi ve sıcaklıkla bakıyordu ki genç kadın aniden içinin ürperdiğini hissetti. Dudakları aralandı. Max'in bakışları bu hareketini kaçırmamıştı.

"Her şey yoluna girecek. İnan bana."

"İnanıyorum." Olivia zorlukla yutkunabildi. Adama baktığı her seferinde boğazı kuruyordu ve ağzının her hareketi, ona dün geceki öpüşmelerini hatırlatıyordu.

"Şimdi söyle bakalım. Şu kuzenin Linda, güvenilir biri mi?"

Olivia, transtan çıkmış gibi gözlerini kırpıştırdı ve cevap vermek için birkaç saniye beklemesi gerekti.

"Evet. Yani, Linda iyidir. Biraz havaidir ama iş sorumluluklarına geldiğinde çok çalışkan ve zekidir."

"Sana zekâsını veya çalışkanlığını sormadım. Ona her konuda güvenip güvenmeyeceğini sordum."

Max'in tek kaşını kaldırması üzerine Olivia'nın yüzü asıldı.

"Elbette ona güveniyorum Walker. Eğer öyle olmasaydı koskoca bir şirketin sorumluluğunu ona devretmezdim değil mi? Hem neden soruyorsun bunu?"

"Aranızda şimdiye kadar hiç sorun yaşandı mı bilmek istiyorum."

"Her zaman kusursuz olduğunu iddia etmiyorum. Çocukken bazen takıştığımız zamanlar olurdu. Ailem öldükten sonra onlarla yaşamaya başladım. Fakat ayrı okullara gittiğimiz için birbirimizin çevresinden hep uzak kaldık."

"Amcan neden ikinizi aynı okula göndermedi?"

"Bilmiyorum. Sanırım eğitimime alıştığım okulda devam etmemi istedi."

"Kaç yaşına kadar senin vasindi?"

"On sekiz."

"O zamana kadar şirketi amcan mı yönetiyordu?"

"Evet. Kaza geçirip öldüklerinde Linda yıkılmıştı. Ondan sonra daha yakın olduk."

"Bana nasıl öldüklerini anlat."

"Üniversiteden yeni mezun olduğum sıralardı. Yaz tatilini hep birlikte, Eastbourne'daki evlerinde geçirmeye karar vermiştik. Linda ile beni birkaç gün önceden göndermişlerdi. Onlar da hafta sonu bize katılacaklardı. Karşıdan gelen sarhoş bir tır şoförü yanlışlıkla şerit değiştirerek onlara çarpmış. Amcam ve yengem olay yerinde ölmüş."

Olivia, kazanın gazete manşetlerine nasıl ilk sayfadan yerleştiğini hatırlayınca ürperdi. Kazanın tüm görüntüleri ve hurdaya dönmüş araba, kare kare günlerce baş sayfaları süslemişti.

"O arabanın içinde olmamış olmanız bir mucizeymiş."

"Tıpkı ailemin öldüğü uçakta olmamam gibi." diye cevap verdi Olivia. Hüznü ve kederi onu bir kez daha ele geçirmiş ve kalbini bir mengene gibi sıkmaya başlamıştı.

"Ve sonra ölümleri sizi daha da yakınlaştırdı, öyle mi?"

"İkimizin de başka kardeşi yoktu. Şirketin geleceği artık ellerimizdeydi."

"Bu biraz mecburiyet gibi geldi bana."

"Hiç öyle düşünmemiştim. Linda daima samimi ve sıcak davranan biriydi. Beni severdi. Ben, fazla dışa dönük biri değildim. Ailemin ölümünden sonra daha da kötüleşmiştim. İnsanlardan uzak ve yalnız başıma olmayı seviyordum. Linda beni hayata katmak için elinden geleni yaptı. Bana eğlenmeyi, hayattan yeniden keyif almasını öğretti. Mecburiyetler yüzünden değil, birbirimizden başka kimsemiz olmadığı için beraberdik."

"Benim gibi kalabalık bir ailede yaşamış olsaydın, yalnızlığın ne kadar kıymetli bir şey olduğunu anlardın."

Olivia güldü. "O kadar kötü olamaz."

"Sen onu bir de bana sor." dedi Max, yeni yetme bir delikanlı gibi gülümserken.

Olivia, aralarındaki samimi sohbetin etkisiyle kalbinin ağırlaştığını hissediyor, midesindeki küçük kelebeklerin kanat çırpınışlarını duyabiliyordu. Kendini güç bela sohbete devam etmeye zorladı.

"Gerçi bir veya daha fazla kardeşim olsaydı farklı olabilirdi. Amcam ve babam pek anlaşamazlardı. İş yüzünden sık sık kavga ederlerdi. Richard, amcamın fikirlerini yetersiz ve gereksiz bulurdu. Kelly Şirketlerine en büyük emeği kendi verdiği için amcamın bu konuda söz sahibi olmasını pek istemiyordu."

"Baban öldüğü sıralarda amcanla araları bozuk muydu?"

"Hatırlamıyorum. Hem olsa ne olacak ki? Bunlar her ailede yaşanan basit meseleler. Kısa sürerdi ve bir araya geldiğimizde de unutulup giderdi. Annemle babamı o uçak kazasında kaybettikten sonra, amcam bana çok iyi baktı. Yengemle ikisi bana kızlarıymışım gibi davrandı. Bütün ihtiyaçlarımı karşıladılar ve ben de sayelerinde okulu en iyi dereceyle bitirdim."

"Onlar ölmeseydi ne olurdu diye düşündüğün oldu mu hiç? Linda ile yine böyle yakın olur muydunuz?"

"Bilmiyorum. Hiç düşünmedim."

"Anlıyorum. Acı hatıralarını sana tekrar hatırlattığım için üzgünüm." dedi Max. Sesi teselli edecek tonda yumuşak ve alçaktı.

Olivia başını hızla iki yana salladı.

"Önemli değil." Olivia gergince gülümsedi. "Bu konuları aşalı uzun zaman oldu."

Max'le birlikte korkuluklara yaslanarak yaklaştıkları adayı izlemeye koyuldu.

"*Her şey aslında çok farklı olabilirdi.*" diyerek sessizce iç geçirdi Olivia.

Max, kadının fısıltı hâlinde söylediklerini duymuştu. Uzun bir süre Olivia'nın ne demek istediğini düşündü.

Her şey çok farklı olabilirdi.

Peki, ama nasıl?

27. BÖLÜM

"Burası olduğuna emin misin?"

"Evet, Marten'in verdiği adres burası."

İkili önlerinde uzanan bakımsız bahçenin sonundaki iki katlı, yıkık dökük eve baktı.

Ev için söylenebilecek bir şey varsa o da yıllara meydan okuyamadığıydı. Bina bakımsızlıktan neredeyse yıkılmak üzereydi. Gerçi hakkını vermek gerekirdi, çatısı ve ön verandayı tutan geniş kolonları hâlâ sağlam ve ayaktaydı.

Olivia terlemişti. Shetland'a ayak basar basmaz yeni bir tekneyle adanın diğer ucundaki bu ıssız kasabaya gelmişlerdi. Ve aradıkları evi bulabilmek için yedi kilometredir yürüyorlardı.

Ada, ana karadan çok daha sıcaktı. Fakat ada halkı için bunu söylemek doğru değildi. Karşılaştıkları herkes ya dik dik bakıyor ya da görünmezmiş gibi davranıyordu.

Biraz şey gibilerdi...

"Önümden çekil, *bayan!*"

Max'in kolundan çekmesiyle Olivia bir at arabasının altında ezilmekten son anda kurtulabildi. Arabanın geldiğini bile fark etmemişti.

...kaba.

"Bu insanların nesi var böyle? Hepsi çıldırmış gibi davranıyor."

"Sanırım yabancıları pek sevmiyorlar."

"İyi. En azından onlarla ortak bir noktamız olmasına sevindim."

Max, çarpık şekilde gülümseyerek Olivia'yla birlikte giriş kapısına yöneldi.

"Boş ver. Değişikliğe ayak uyduramamaları onların problemi."

"Benim için söyleyebileceğin şey bu mu yani? *Değişik*. Değişik göründüğüm için mi adam beni ezmek istedi?"

"Hayır, tabii ki." dedi Max, beyaz ahşap kapıdaki tokmağı birkaç kez vururken. "Senin için söylenebilecek bir dolu sıfat var aslında ve *değişik* bunlardan yalnızca en basiti."

Kapıyı ağır makyaj yapmış esmer, kıvırcık saçlı bir kadın açtı. Max'i görünce gözleri ışıldadı.

Kadının üstünde minicik ve fırfırlı şeker pembesi bir gecelik vardı. Kumaşın inceliği hayal gücüne pek bir şey bırakmıyordu. Yakası, birer balonu andıran göğüslerinin altında incecik iplerle birleşecek şekilde tutturulmuştu ve yırtmacı neredeyse alt çamaşırının görüneceği kadar açıktı. *Olmayan çamaşırının.*

"Şey, affedersiniz." dedi Max, boğazını gürültülü bir şekilde temizledikten sonra. "Biz Dora Cooper'ı arıyorduk."

"Kim arıyor?"

Kadının bakışları Olivia'ya kayınca yüzünde oldukça tekinsiz bir ifade oluştu. Ağzında çiğneyip durduğu şu sakızı bir türlü durduramıyor gibiydi. Yeniden Max'e bakınca ifadesi yumuşadı ve ince kollarını göğüslerinin altında bağlayarak sinsice sırıttı.

"Kendisi bizi tanımaz. Onunla konuşmamız gereken acil bir mesele vardı. Siz, Dora mısınız?"

Umarım o değildir diye düşündü Olivia. Bakışlarını Max ile kadın arasında dolaştırdı. Kadın, ona lezzetli bir yemekmiş gibi bakıyordu. Max ise o sırada şeye bakıyordu... Şeye... *Kapı tokmağına.*

Kadın içten bir kahkaha atmadan önce sakızını patlattı.

"Ne yazık ki ben Dora değilim yakışıklı. Ama istersen senin için Dora olabilirim. Veya kim olmamı istersen..."

Kadın Max'le burun buruna gelecek şekilde yaklaştığında, ondan gelen bayat parfüm ve sinmiş sigara kokusu Olivia'nın midesini bulandırmıştı. Aslında midesini asıl bulandıran kadının kendisiydi.

"Hayır, teşekkürler. Biz Dora Cooper'ı arıyoruz. Eğer nerede olduğunu bilmiyorsanız, vaktimizi boşa harcamayın lütfen."

Kadın Olivia'ya sinsi bir bakış attıktan sonra aptal sakızını çiğnemeye devam etti.

"Karın mı? Eğer onun da bize katılmasını istiyorsan benim için sorun olmaz ancak o zaman fazladan ödeme yapman gerekir."

"Tanrım, şimdi seni..."

Max, kadının üstüne atlamaya hazırlanan Olivia'yı kolundan tutarak sakinleştirmeye çalıştı.

"Hanımefendi karım değil. Sanırım bizi yanlış anladınız."

"Karın değilse neyin öyleyse?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez." diye çıkıştı Olivia.

"Kim olduğunuzu söylemeyecekseniz defolup gidin buradan."

"İnan bana onu sinirlendirmek istemezsin." diyen Max, sıkıca tuttuğu Olivia'yı işaret etti. "Ve ona daha ne kadar hâkim olabilirim bilmiyorum, şimdi lütfen bize yardım eder misiniz, bayan?"

Kadın son kelimesinden sonra öfkeyle Max'e döndü.

"Sen bana az önce ne dedin?"

"Sizden bize yardım etmenizi istedim bayan."

"Bayan mı? Sen bana ne hakla *bayan* dersin. Seni adi, şerefsiz, piç kurusu. Hemen defolun gidin bu evden."

Kıvırcık saçlı kadın, tiradına bir son verip çığlık çığlığa içeriye koştuktan sonra, kapıda başka bir kadın belirdi. En azından yeni gelen üzerine bir sabahlık geçirmişti.

Kafası karışan Max, Olivia'ya döndü. "Ne dedim ki ben şimdi?" Olivia omuz silkti.

"Kime bakmıştınız ve Ivy'i neden ağlattınız?"

Tanrı'ya şükür ki çatlak kadın *Dora Cooper* değildi. Yeni gelen kadın ise ondan daha olgun ve daha aklı başında birine benziyordu.

Max bir adım öne çıktı. "Bakın hanımefendi, az önce ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Biz yalnızca Dora Cooper'ı arıyoruz. Bize burada yaşadığı söylendi. Onunla görüşebilmemiz mümkün mü?"

Kadın bir süre hiç konuşmadan ikisini şüpheyle süzdü.

Olivia o sırada az da olsa sakinleşmiş ve Max'in ellerini üzerinden çekmişti.

"Dora'yı ne için arıyorsunuz? Buraya müşterileri dışında pek kimse uğramaz. Ivy sizi onlardan biri sanmış olmalı. Dora bu evin sahibidir."

Harika. Olivia kadınların ne iş yaptığını ve bu eve ne tip müşterilerin geldiğini daha o söylemeden anlamıştı zaten.

"Sadece ona birkaç soru sormak istiyoruz. Kötü bir niyetimiz olmadığına sizi temin ederim hanımefendi. Ahlak polisi veya seri katil değiliz."

"Öyle olmadığınızı bir bakışta anlamıştım zaten. Adım Faith, bu arada. Bana ikide birde hanımefendi demeyi kesmezsen sana bir bok anlatmam."

"Pekâlâ Faith. Bize yardım edecek misin?" Max, ceketinin cebinden çıkardığı sahte kimliğini kadına uzattı.

"Pekâlâ Bay Fort. Size inanıyorum ama ne yazık ki, Dora burada değil ve yarından önce gelmesi imkânsız."

"Sahi mi?" diyen Olivia hayal kırıklığına uğramıştı. "Onu yarından önce bulamaz mıyız?"

Faith, yeniden Olivia'ya dönerek başını olumsuz anlamda salladı.

"Üzgünüm, birkaç gün önce bir dostunu ziyarete diğer adaya gitti."

"Ziyarete gittiği kişinin kim olduğunu size söyledi mi?"

"Dora kimseye hesap vermez."

Kadının onu baştan savmaya çalıştığını anlayan Max iç geçirdi.

"Anlıyorum Faith. Yardımın için teşekkürler. Yarın tekrar uğrarız o hâlde."

Olivia'yı kolundan çekerken genç kadın itiraz ediyordu.

"Doğru söylediğini nereden biliyorsun? Ya içerideyse ve bizi kandırıyorlarsa? Ya bizden saklanmak için yalan söyletiyorsa?"

"Bunu neden yapsın ki? Bizim kim olduğumuzu ve geleceğimizi bilmiyordu."

Olivia, kapıdan uzaklaştıkları hâlde sesini biraz daha alçalttı. Faith denen kadın hâlâ şüpheyle onları izliyordu.

"Bilmiyorum, belki de buraya geleceğimizi biri ona söylemiştir. Belki ona Redford'u soracağımızı anlamıştır."

Max, ikisinin omzunun arasından dönüp kapı girişine yaslanmış kadına baktı.

"Benden daha şüpheci olman hoşuma gitti. Sence Faith, Dora mı? Yani bir fahişe mi?"

"Neden olmasın?"

"Olabilir elbette. Yine de bunu öğrenmek için yarını beklememiz gerekiyor. Az kalsın büyük bir karmaşaya sebep oluyorduk."

"Biz mi? Sanırım bu senin marifetindi."

"Evet, sana kibar olmayı beceremediğimi daha önce de söylemiştim. Görüyorsun, çabalarım asla işe yaramıyor."

"Kendine bu kadar yüklenme. Bence kadının memeleri yerine kapı kulpuna bakarken gayet *naziktin*."

"Öyle miydim?" Max, şaşırmış gibi kaşlarını kaldırdı. Toprak yoldan geriye doğru yürürken eğlendiği her hâlinden belli oluyordu."

"Evet. Üstelik kadın onları senin gözüne sokmaya o kadar uğraştı ki bir an kör olduğunu sandı."

"Kadın bir hayat kadınıydı. Ne yapmasını bekliyordun ki?

"Şu kelimeyi söyleme lütfen, hiç hoşuma gitmiyor. Erkekler böyle yerlere nasıl gidiyor anlamıyorum."

"Kullanabilecekleri bir penisleri olması yeter de artar bile."

Olivia duraksayınca, Max de durdu ve kadının boynundan yüzüne doğru yayılan kırmızılığı izledi

"Fazla mı açık konuştum?"

"Tanrım." diye inledi Olivia ve adımlarını hızlandırarak yürümeye devam etti.

Max ise başka hangi zamanlarda onu bu şekilde inletebileceğinin hayalini kurarak peşinden gitti.

Kasabanın tek ve en büyük caddesine gelene kadar köy yolunu takip ettiler. Çevrede az sayıda dükkân ve ev vardı. Evlerin çoğu bahçeli ve tek katlıydı.

Max, Olivia'nın yanına yaklaşarak, "Seni utandırdım mı?" diye sordu. Sanki bilmiyormuş gibi. *Pislik.*

"Hayır. Sadece bazı lafları ulu orta sarf etmemen gerektiğini düşünüyorum. Bazen dilinin ayarı kaçıyor."

"Penis kelimesinde ne var ki? Sen de az önce memelerden bahsetmiştin."

"Hata etmişim."

"Benim bir itirazım yok."

"Tanrım, cidden sinir bozucusun."

"Lisede anatomi dersi alırken ne yapıyordun sen? Sıranın altına falan mı saklanıyordun?"

"Lisede değiliz artık. Hem bil diye söylüyorum, anatomi dersindeki tüm yazılılarımdan A artı alırdım."

Max, onun vücut hatlarını incelerken, "Başka türlüsü mümkün değil zaten." diye konuştu.

Olivia geri dönüp gözlerini kıstı. "Aile terbiyesi almadın mı sen hiç?"

"Aile terbiyem, bana vücudumdaki bir organa sanki yokmuş gibi davranmam gerektiğini öğretmedi. Üstelik penis yerine kullanabileceğim bir sürü kelime varken bence en kibarını seçtiğim için beni tebrik etmelisin."

"Ah, yani şimdi de ondan bir parçanmış gibi bahsedip konuyu cinsellikten uzaklaştırıyor musun?"

"Konumuz cinsellik miydi? Bunu daha önce neden söylemedin?" Max haylazca sırıttı.

"Vücudunun küçük bir parçası yerine, yarma kadar bu kasabada ne yapacağımızı düşünsen daha iyi olmaz mı?"

"Yerinde olsam onun hakkında böyle konuşmazdım. *Küçük*. Alınabilir."

"Kim?"

Max, kaşlarını aşağı yukarı oynatınca Olivia'nın gözleri kocaman açıldı. Tam kötü bir karşılık vereceğini düşünmüştü ki o sırada cep telefonu çalarak Max'i kurtardı.

Daha önce adamın telefonunun sesini hiç duymadıkları için başta kime ait olduğunu anlamamışlardı. Genç adam, küfrederek çantasını karıştırmaya başladı ve nihayet çalan telefonu cevapladı.

"Selam Orlando. Bundan daha iyi bir zamanda arayamazdın."

Max, Olivia'ya ima dolu bir bakış atarak önlerinde dikildikleri restorandan bozma binayı işaret etti.

Olivia'nın yemek yemek veya bir şeyler atıştırmak için ayak basmak istemediği türden bir yerdi. Fakat çevrede başka bir alternatif varmış gibi

görünmüyordu. Max'in önerisini hemen kabul etti ve ondan önce içeri girerek cam kenarında bir masaya yerleşti.

Max, gözünü Olivia'dan ayırmadan konuşmaya devam etti.

"Sesinde öfke mi seziyorum yoksa bana mı öyle geliyor?"

"Tahmin edemeyeceğin kadar öfkeliyim hem de. Sen gittiğinden beri geceleri doğru düzgün uyku uyuyamaz oldum."

"Gözlerim yaşarmak üzere. Annem bile beni bu kadar çabuk özlemezdi."

Max, Orlando'ya takılarak Olivia'nın hıncını almak istiyordu. Keşke onunla biraz daha penisler ve memeler hakkında konuşabilselerdi. Kadının yanaklarına yayılan kızıllığı izlemek çok keyifliydi doğrusu.

"Seni özlediğim falan yok serseri. Ben evimde yeniden huzura kavuşacağım günlerin özlemini çekiyorum."

"Yanılmıyorsam konu Bandit?"

Max daha çok keyiflenip yerdeki bir taşı tekmeledi. Beyaz önlük takmış şişman bir adam Olivia ile konuşurken onları izliyordu. Adam Olivia'nın siparişini aldıktan sonra çabucak uzaklaştı.

"O bir köpek değil, tam bir baş belası. Dişleri yeni çıkmaya başlayan küçük veletlerden bile daha çok şeyi kemiriyor ve inan bana süt dişleri değil onlar, tam bir köpek balığı çenesi."

"Bazı şeyleri kemirmeyi seviyor, evet. Ne diyebilirim ki köpeklerin doğasında var bu."

"Ancak doğada televizyon kumandaları ve pahalı Makosen ayakkabılar olduğunu hiç sanmıyorum. Merak ediyorum da bunu yalnızca benim evimde olduğu için mi yapıyor yoksa sen de aynı dertten muzdarip misin? Eğer öyleyse o pire torbasını hemen başından defetmeni tavsiye ederim. Hatta sırf ikimize iyilik olsun diye, bu işi derhâl halledebilirim."

"Dur bir dakika ahbap. Bandit'ten asla vazgeçmiyorum. O tanıdığın tüm adamlardan bile daha sağlam karaktere sahip bir köpektir. Makosen giymeyi tercih etmediğim için ayakkabılarımla pek uğraşmaz. Ancak zaman zaman televizyon kumandasını kıçına yakın yerlerde saklamaya bayılır."

Karşı taraftan bir iğrenme sesi gelince Max daha da sırıttı.

"Bütün dakikalarını Bandit için harcamak niyetiyle mi aradın, yoksa bana vereceğin önemli bilgilerin var mı?"

"Ev huzurum, sandığın her şeyden çok daha kıymetli, seni serseri."

"Anlıyorum. Sanırım Liz, şu sıralar misafir odasındaki kanepeyi kullanmanı istediği için bu kadar öfkelisin."

"Bil diye söylüyorum, ben o kanepede hiç yatmadım." Orlando kısa bir an tereddütle duraksadı. "Tamam. Birkaç kez yatmış olabilirim. Ama bu evliliğimizin ilk zamanlarındaydı ve o zamanlar bazı görev sonrası kutlamalardan eve sabaha karşı dönüyordum ve karımı rahatsız etmemek için yatıyordum."

Max elinde olmadan kahkahayı bastı.

"Peki, ya sen, budala? Siz Olivia ile hâlâ tek kişilik yataklarda mı yatıyorsunuz? Ne o, yoksa o pek beğendiğin caziben artık işe yaramıyor mu?"

Max, bu soru karşısında kaşlarını çattı. Olivia ile ilk ve son ateşli yakınlaşmalarının anıları zihnine dolunca öfkesi benliğini ele geçirdi.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." dedi. Bu kez kulaklarını sağır edecek şekilde gürleyen Orlando'ydu. İkinci seferdir Max'i Olivia sayesinde alt etmeyi başarıyordu.

"Demek hâlâ aranızda bir şey olmadı ha? Formdan düşüyorsun Walker. Yaşlanıyorsun."

"Yerinde olsam, bu konu hakkında en ufak bir yorum yapmazdım. Olivia'ya hangi trene bineceğimi söyleyenin sen olduğunu gayet iyi biliyorum. Bu yüzden kabahatinle kıçının üstüne otursan iyi edersin."

"Bana yolculuğun hakkında sorular sorduğunda, peşinden geleceğini bilemezdim."

"Hiç masum rolü oynama, ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Ben yalnızca kadına yardım etmeye çalışıyordum. Geçen seferki gibi ortadan kaybolup günlerce dönemeyeceğini biliyordum."

"Ve sen de onu benim başıma sardın."

"Dediğim gibi peşinden geleceğini bilemezdim. Ne o şikâyetçi misin?"

Max hızla Olivia'nın olduğu yöne baktı. Kadın, kendine içecek soğuk bir şeyler ısmarlamıştı. Şapkasıyla yüzünü yelleyerek, vücut ısısını düşürmeye çalıştığı belliydi. Max, onun vücut ısısını neyin yükselttiğini anımsayınca pis pis sırıttı.

"Hayır. Şikâyetçi değilim."

"O hâlde kapa çeneni. Hangi cehennemdesiniz?"

"Kuzey İskoçya'da bir adadayız. Norton'a ulaşmamızı sağlayacak kilit kadını arıyoruz."

"Harika bir ekip oldunuz ha?" Orlando keyifle güldü.

"Keşke senin için de aynı şeyi söyleyebilseydim." Orlando sessizce homurdandı.

"Fazla zamanını almak istemiyorum. Öğrendiğim yeni bir bilgiyi seninle paylaşmak için aramıştım."

"Ben de koca kıçını o masanın başından kaldırıp ne zaman bir işe yarayacağını düşünüp duruyordum."

"Döndüğünde uyuz itini bir hayvan barınağında bulmak istemiyorsan, benimle doğru düzgün konuşsan iyi edersin."

Max ileri geri yürümek yerine bir ağaca yaslanıp dudaklarına bir sigara sıkıştırdı.

"Seni dinliyorum."

"Olivia'nın kocasının üç sene önce soyadını değiştirdiğini ve bunun sebebini öğrenemediğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Shawn Bennett, daha doğrusu eski soyadıyla Shawn Redford, uzun bir süre hapis yatmış."

Soyadı Redford muymuş? *Neden hiç şaşırmadım.*

"Dur tahmin edeyim." diyen Max ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Dolandırıcılık suçundan mı?"

"Bazen bu kadar zeki olman beni korkutuyor."

"Demek Norton onun üvey amcası değil. Olivia'ya üvey amcası olarak tanıştırması sence de tuhaf değil mi?"

"Belki. Belki de adamdan utandığı için kan bağı olduğunu saklamak istemiştir. Olivia gibi saygın bir kadınla evlenirken geçmişinde en ufak bir pürüz olsun istemiyordur."

"Ya da planını mahvetmek istememiştir. İçimden bir ses Shawn'ın Norton'un düğüne geleceğinden haberi olmadığını söylüyor. Adamı Olivia'nın yanında görünce panikledi ve birdenbire böyle bir yalan uydurdu."

"Olabilir. Yine de bu adamın tescilli bir dolandırıcı olmadığı anlamına gelmiyor."

"Doğru. Hangi hapishanede yattığını öğrenebildin mi?"

Orlando, "Evet. Venezuela'daki şu eski hapishanede." deyince Max kan kokusu almış bir yırtıcı gibi dikildi. "Hani şu mahkûmların tuhaf bir şekilde öldürüldüğü yer. Cezasının bitmesine son birkaç sene kala şartlı tahliyeyle salınmış. Bir süre zorunlu kamu görevi yaptıktan sonra da Redford soyadından kurtulmuş."

Max konuşmadan önce uzun bir sessizlik oldu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Orlando.

Max, çiğneyip tükürdüğü sigarasını botunun tabanıyla ezerken, "Sanırım seninle aynı şeyi." dedi ve restorana doğru yürüdü.

Olivia içtiği, adına limonata dedikleri şeyden en fazla birkaç yudum alabilmişti. Tadı kesinlikle berbattı. Çok ekşi olan limonları tatlandırmak için içine bir dolu şeker konulmuştu. Üstelik içinde garip tortular vardı. Max'i görünce başını kaldırdı.

"Sonunda gelebildin."

Max, etrafı kolaçan edip yaşlı müşterileri ve aksi restoran sahibini inceledi. Adam sürekli yardımcısına bağırıp çağırıyor, tabakları düzgün yıkamadığı için genç çocuğu azarlıyordu.

Çevredekilerin bu tartışmalara alışkın olduğu belliydi. Kimse hâlinden şikâyetçiymiş gibi görünmüyordu. Birkaçı öğle yemeğini yerken geriye kalanlar, günlük içkilerini yudumluyordu.

"Seni bir süre daha burada bıraksam sorun olur mu?" diye sordu Max. "Geceyi geçirebileceğimiz bir yer bulmak zorundayım ve yanımda sen varken bilirsin... Biraz tuhaf kaçabilir."

"Bu ne demek şimdi? İnsanlar burada bize daha ne kadar tuhaf davranabilir ki?"

"Sandığının aksine böyle küçük yerler, biraz daha tutucu olabilir. Ve bekâr bir erkekle birlikte dolaşan yalnız kadınlara karşı pek iyi gözle bakılmayabilir."

"Sen ciddi misin?" derken istemeden sesini yükseltmişti Olivia. "Az önce bir genelevin kapısından döndüğümüzü unutuyorsun galiba?"

Max, bıyık altı gülümserken ses tonunu alçalttı.

"Unutmadım. Fakat oranın kasabadan ne kadar uzak ve ıssız bir yerde olduğunu gördün. Toplumdan dışlandıklarını anlaman için bu kadarı yeterli sanıyorum."

"Kadınları toplumdan dışlayanlar da kullananlar da kendileriyken erkeklerin bu kadar ikiyüzlü olmalarına katlanamıyorum. Bu ne türden bir adalet söylesene? Bu mesleği seçmelerinin, o kadınların tercihi olup olmadıklarını bilmiyorum ama oraya gidenlerin kendi iradeleriyle bunu yaptıklarını biliyorum ve bu çifte standarttan hoşlanmıyorum."

"Seni gayet iyi anlıyorum ve sana sonuna kadar hak veriyorum fakat şimdi sorunumuz bu değil. Ben ikimiz için de kalacak bir yer buluncaya kadar lütfen burada kal ve güzel midene iyi gelecek bir şeyler ye. Kendini daha iyi hissedeceksen, asla o tür evlere gitmediğimi öğrenmek istersin belki."

"Çok rahatladım." dedi Olivia alay edercesine ancak gerçekten de rahatladığını hissediyordu. Ivy denen kadının Max'e sırnaştığını gördüğünde içinden yükselen kıskançlığı bastırmakta zorlanmış, yol boyunca eğer yanında Olivia olmasaydı Max'in o eve girip girmeyeceğini düşünüp durmuştu.

"Pekâlâ. Burada otur ve başını belaya sokmamaya çalış, olur mu?"

"Beni sürekli çocukmuşum gibi tembihlemekten vazgeç Wal... Fort." dedi etrafta onu duyan biri olmuş mu diye bakarken. "Başımın çaresine bakabilirim."

"Sen öyle diyorsan."

Olivia uzaklaşana kadar Max'i izlemeye devam etti. Buraya gelmeden önce üzerindekileri koyu renk bir tişört ve kotla değiştirmişti. Tişörtün uçlarını dışarıda bırakmadığından şekilli poposu ortaya çıkmıştı.

Adam kendinden emin adımlarla yürürken Olivia, onun geniş omuzlarına, güçlü sırtına ve sıkı poposuna baktığını fark etti. Max duraksayıp sırt çantasının ön cebinden yolculuk sırasında aldığı güneş gözlüğünü çıkarıp taktı. Sonra da onun olduğu tarafa baktı. Olivia, bu mesafeden göremese de gülümsediğini biliyordu.

İçemeyeceğini bildiği için başka bir şey sipariş etmedi. Fakat restoran sahibi bir sonraki gelişinde masayı boş yere işgal ettiğini söyleyince kasanın yanında duran raflardan bir dilim kek sipariş etti. Keklerin üstü açıktı ve

etrafında sinekler uçuşuyordu. Olivia açlıktan öleceğini bilse bile onlardan bir lokma bile yemeyeceğinden emindi.

Sinirli dükkân sahibinin bakışları bir katilinkiler kadar ürkütücüydü. Yağlı uzun saçlarını arkada bir lastikle toplamış, atletinin üzerine lekeli bir önlük takmıştı. Kocaman göbeği dışında bedeni zayıftı. Ocak başında çalıştığı için sürekli bir domuz gibi terliyordu.

Olivia, kekine dokunmadan kendini telefonuyla meşgul etmeyi tercih etmişti. Bazı e-postaları cevapladı, ekonomi haberlerini okudu ve şirketinin hisse senetlerinin hâlâ düşüşte olduğunu görünce canı sıkıldı. Bir an önce Linda'yla konuşması ve yeni bulduğu ortağın nasıl bir adam olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Eğer gerçekten yapılacak başka bir şey kalmamışsa, Olivia şirketin batmasındansa her yöntemi denemeye razıydı.

Tam rehberinden Linda'nın numarasını aradığı sırada kapıda minik bir hareketlenme dikkatini çekti.

Sekiz yaşlarında bir çocuk gizlice restorandan içeri girmeye çalışıyordu. Üzerindeki kıyafetlerin pespayeliğine ve yüzünün gözünün pisliğine bakılırsa, sokaklarda çok fazla vakit geçiriyor olmalıydı. Bir kedi kadar sessiz attığı adımlarla kasanın arka tarafını gözetledi önce. Olivia da aynı yöne baktığında, restoran sahibinin arka tarafa geçtiğini gördü. Bunun için sevinmemesi gerektiğini biliyor, çocuğun niyetini az çok tahmin edebiliyordu.

Ufaklık bir yandan müşterileri, diğer yandan dükkân sahibini kollayarak parmaklarının ucunda kasanın yanındaki camekâna uzandı. Bulunduğu açıdan Olivia'yı göremiyordu ve o hariç her yöne telaşla bakıyordu.

Olivia, çocuğun bir şeyler çalmasını engelleyebilmek için dikkatini çekmeye çalışıyordu fakat çocuk onun olduğu tarafa bakmıyordu. Sonunda minik avuçlarına doldurabildiği kadar keki çalarak hızla kapıya koşmaya başladı.

Olivia, bu sahneye şahit olurken nefesini tutmuştu. Çocuğun yaptığını doğru bulmasa da yakalanmasını istemiyordu. Eğer yakalanırsa restoran sahibinin ona merhamet etmeyeceğinden emindi.

Ve korktuğu başına geldi.

Çocuk tam kapıdan çıkmak üzereyken içeriye giren başka bir müşteriyle çarpışarak yere düşünce Olivia'nın yüreği yerinden fırlayacakmış gibi oldu.

Çocuk hızla toparlanıp yerden kalktı fakat çarpıştığı adam onu tek kolundan sıkıca tutup parmak uçlarında yükseltecek kadar havaya kaldırdı.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen, velet? Joe'dan hiçbir şey çalmaman gerektiğini daha öğrenemedin mi?"

"Lütfen bayım, ben... Ben hiçbir şey çalmadım."

"Derdini Joe'ya anlatırsın."

Sesleri duyup kasanın arkasından fırlayan yaşlı Joe, - *demek pislik herifin adı buydu*- elinde tuttuğu kanlı satırla yanlarına koştu.

"Seni küçük piç kurusu! Sana daha kaç kere dükkânıma ayak basmaman gerektiğini söylemem gerekiyor." Adam, küçük çocuğu diğerinin elinden alarak dal kadar ince kollarını hırsla sallamaya başladı.

Zavallıcığın ellerinin arasından kayıp yere düşen kek parçalarının arkasından acıyarak bakması Olivia'nın içini acıttı.

Yerinden hızla doğruldu fakat harekete geçmeden önce beklemeye karar verdi. Önce adamın çocuğa ne yapmak istediğini öğrenecekti. Yabancı bir kasabada dikkati bir anda üzerine çekmek istemiyordu. Üstelik başını belaya sokmayacağına dair Max'e söz vermişti.

Joe denen adam, çocuğu ıslak bir çamaşır gibi silkelemeye ve ardı ardına küfürler yağdırmaya devam ediyordu.

"Bıktım artık senden, duyuyor musun? Tam bir baş belasısın. Şerif döndüğünde senin en ağır cezayı almanı sağlayacağım. Başka türlü senden kurtulamayacağım."

"Ne yapacaksın Joe?" diye sordu diğer adam neşeyle. Adama engel olmak yerine çocuğun azar işitip hırpalanmasına göz yumduğu için restorandaki diğer müşteriler gibi Olivia'nın gözünde adi herifin tekiydi.

Çocuk hiç sesini çıkarmıyor hâlâ gözlerini yere dikmiş, restoran sahibinin ayaklarının altında ezilip ziyan olan kek kırıntılarına bakıyordu.

Olivia, çocuğun kirli yanaklarından süzülen yaşların sebebinin duyduğu tehditler değil, kaybettiği kekler olduğunu hissetti.

Restoran sahibi, "Onun elini keseceğim!" dediğinde Olivia yeniden irkildi.

"Size yalvarırım bayım, o kekler köpeğim içindi."

"O zaman köpeğini de keseceğim." dedi zalim adam.

Yo, hayır. Bunu yapmasına asla izin veremezdi.

Olivia hızla sandalyesini geri iterek adamların arasına girdi. Diğer adam çocuğu iki kolundan tutarken Joe denen adam satırı çocuğun yüzüne doğru sallıyordu

"Durun!"

Adamların ikisi de durup şaşkınlıkla genç kadına baktı.

"Ne istiyorsun be kadın?" diye sordu Joe denen adam öfkeyle.

"Çocuğu rahat bırakın. Zararınız neyse ben karşılarım."

Çocuğun korkmuş yüzüne ve adamların şaşkınlıkla açılan gözlerine bakarken hâlâ kalbinin ritmi düzene girmemişti.

"Senin paranı istemiyorum. Onun kolunu istiyorum. Bir daha benden habersiz restoranıma girip mallarıma elini süremeyecek."

Diğer adama baktığında, onun da çocuğa doğru pis pis sırıttığını fark edince Olivia'nın midesi altüst oldu.

"Görmüyor musunuz, o daha küçücük bir çocuk."

"Ne derler bilirsiniz *bayan.* Yılanın başını küçükken ezeceksin."

Joe denen adam, *bayan* derken yüzünü ekşitmeseydi bile Olivia, bu sözcüğü ona hakaret etmek için söylediğini anlardı.

"Bu zalimlik! Böyle bir şeyi yapmanıza müsaade edemem. Size para verebilirim. Çok para. Yeter ki onu rahat bırakın. Ne kadar korktuğuna bir bakın."

Olivia, yalvarırcasına iki adama bakarken yaşadığı dehşet yüzünden göğsü sık soluklarla inip kalkıyordu. Ya adamları ikna edemezse? Ya çocuğun elini gerçekten keserlerse?

Olivia, zihnine doluşan kopmuş bir el ve fışkıran kanlı görüntülerle bir an başının döndüğünü hissetti.

"Siz bu işe karışmayın." dedi çocuğu tutan diğer adam. "Küçük velet bunu ilk kez yapmıyor. Joe tarafından iyi bir cezayı hak ediyor."

"Parası neyse ödemeye hazır olduğumu size söyledim." diye haykırdı Olivia. Daha fazla dayanamıyordu. Masalarda oturan insanlar da yeme içmeyi bırakmış, büyük bir ilgiyle onları izliyordu.

Joe, Olivia'ya, "Senin lanet paranı istemiyorum sürtük." dedi tükürürcesine. "Dilenci değilim ben."

Çocuğu yeniden çekip Olivia'yı diğer koluyla itti. Çocuğun kocaman siyah gözleri iri iri açıldı ve yalvarırcasına Olivia'ya baktı.

"Hayır, bayım! Hayır, lütfen! Lütfen yapmayın! Size söz veriyorum bir daha dükkânınızın yakınından bile geçmeyeceğim. Hanımefendi, sevdikleriniz hatırına, bir şeyler yapın, yalvarırım."

Olivia, "Hayır!" diyerek adamın koluna yapıştı.

"Çekil başımdan be!"

Onu hiç ağırlığı yokmuş gibi tek hamlede savurunca Olivia, arkasındaki masalardan birine yüzüstü kapaklandı. Şimdi panikle ne yapacağını düşünüyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Bu istismara ve katliama seyirci kalamazdı.

O sırada masanın üzerinde duran dolu bir sürahi gözüne takıldı. Başka çaresi yoktu. Böyle bir şeye göz yumarsa ömür boyu vicdan azabından kurtulamayacaktı.

Affet beni Max.

Kendine ikinci kez düşünme fırsatı vermeden, cam sürahiyi kaptığı gibi hızla adamın kafasına geçirdi.

Darbenin etkisiyle dağılan cam parçalarına ve yerde boylu boyunca hareketsiz yatan adama bakıyordu. Gözleri dehşetle yuvalarından fırlamış, kalp atışları yavaşlamış, tüm bedeni zangır zangır titriyordu.

Yüce Tanrım! Ne yapmıştı?

28. BÖLÜM

Max, olanlardan habersiz kasabanın tozlu sokaklarında geziniyordu. Uzun bir uğraşın ardından nihayet onlara uygun bir pansiyon ve iki yatak bulmayı başarabilmişti. Lanet yerde zaten hepi topu iki pansiyon vardı. Bunlardan biri ise kasabanın dışındaydı.

Dönüşte öğle yemeği için bir fırından Olivia'ya çok sevdiği sarımsaklı ekmeklerden almıştı. Beklemesini istediği restorandan narin midesi için hiçbir şey seçemeyeceğini adı gibi biliyordu. Bu nefis ekmekler belki huysuz yol arkadaşının keyfini biraz olsun yerine getirirdi. Olivia ile son tartıştıkları konuyu kafasında yeniden canlandırarak eğlendi.

Kucağındaki kese kâğıdına sarılı taze ekmeklerin mis gibi kokusuyla yürümeye devam ediyordu ki restoranın önünde bir hareketlilik fark etti.

Kapıdaki kum rengi cipin üzerinde yanıp sönen mavi ışıklar, midesinin takla atmasına sebep oldu. Etrafını saran kalabalık, içeride anormal bir durum olduğunu yeterince açık ediyordu.

Max bir anda yerinden fırlayarak restorana koştu. Basamakları ikişer ikişer tırmandıktan sonra kapıdaki kalabalığı yararak içeriye girdi.

"Affedersiniz. İzin verin, lütfen! Teşekkürler." Huysuzlukla homurdanan insanları omzuyla iterek ilerliyordu.

Kulakları içeriden gelen uğultu hâlindeki seslerin arasında, tanıdık bir ses duymaya odaklanmıştı. Öfkeli erkek seslerini birbiri ardına duyunca içindeki panik duygusu giderek arttı.

"*Bu kadın yaptığı şeyin bedelini ödemeli.*" dedi adamın biri.

"*Az kalsın Joe'yu öldürüyordu.*" diye haykırdı bir diğeri.

Sonunda kendini çemberin en iç kısmında bulduğunda, sandalyede oturan ve başının arkasında kanlı bir havlu tutan dükkân sahibini tanımıştı.

Tam karşısında, arkası dönük vaziyette başında şapkasıyla bir polis dikiliyordu. Adam, tek başına azgın kalabalığı yatıştırmakta zorlanıyordu.

Başını biraz daha ileriye uzatınca sandalyenin birinde, elleri kucağında oturan Olivia'yı gördü. Bileklerinde kelepçe vardı. Max, bir anda ensesinden aşağıya bir kova dolusu buz dökülmüş gibi irkildi.

"Bir dakika, çekilir misiniz? İzninizle." diyerek kalabalığın arasından hızla sıyrıldı.

Polis memuru onu fark eder etmez, hızla ona dönmüştü.

"Neler oluyor burada?"

"Siz kimsiniz?" diye sordu polis ya da şerif olduğunu düşündüğü adam. Şerif olmak için yaşı çok gençti. İnce yapılı, uzun boylu biriydi ve tahminen 1.80 boylarındaydı.

"Ben... Onunla birlikteyim." dedi çabucak. "Adım Xander Fort. Burada ne oldu, bilmek istiyorum."

Olivia, onun sesini duyduğu an başını hızla kaldırıp kırılgan bir şekilde bakınca Max'in içi parçalandı.

Restorandaki uğultu az da olsa kesilmişti. Max, elinden geldiğince sesini sakin tutmaya çalışıyordu ancak insanların Olivia'ya attığı sert bakışlar ve elle tutulur şekilde hissettiği öfkeleri, onu hem telaşlandırıyor hem de meraklandırıyordu.

Tanrı aşkına, ne yaptın sen Olivia?

"İyi günler Bay Fort. Ben Koldy Atkins, bu kasabanın şerif yardımcısıyım."

Tam tahmin ettiğim gibi, diye düşündü Max.

"Memnun oldum Bay Atkins." dedi adamın elini güçlü bir şekilde sıkarken. "Hanımefendinin neden kelepçelendiğini sorabilir miyim?"

"Bu kadın, az önce restoran sahibinin başında dolu bir sürahi kırmış."

İlk şoku atlatır atlatmaz kendini toparlamaya çalıştı. "Özür dilerim ama sanırım yanlış anladım." dedi. "Başında bir sürahi mi kırdı dediniz?"

"Az kalsın onu öldürüyordu!"

"Bu kadın aklını kaçırmış!"

"Cezasını çekmeli!"

Kalabalık tekrar galeyana gelmeden önce şerif yardımcısı onları bir el hareketiyle susturdu.

"Evet, bayım." Koldy denen adamın sesinden bu kez sert bir kınama fark ediliyordu.

Max, elinde havlu, yüzü ekşi limon yemiş gibi görünen adama bir de Olivia'ya baktı.

Genç kadının suçluluk hissiyle omuzları çökmüş, teni solmuştu. *Demek doğruydu.* Ancak yüzünde onu kurtarması için yalvarması dışında hiçbir pişmanlık ifadesi yoktu.

"Neden olduğunu öğrenebildiniz mi? Yani, hanımefendiyi iyi tanırım. Bu tarz bir saldırıyı yapabilecek biri değildir."

"Sen ne diyorsun be adam?" diye öfkeyle ayağa fırladı Joe denen herif. "Kafamı neredeyse ikiye ayırıyordu. Bu kadın deli. Onu hapse atmalı ve ömrünün sonuna kadar da orada bırakmalı. Aç ve susuz."

"Yerine otur Joe!"

Koldy, öfkelenen adamı sakinleştirmek için araya girdi ve "Merak etme, kanunlar neyi gerektiriyorsa o yapılacak." diye adama teminat verdi.

"Size olayın neden çıktığını sordum. Bunu neden yaptığını sordunuz mu ona?"

"Elbette sorduk. Ben şerif yardımcısıyım bayım. Bize Joe'nun küçük bir çocuğun elini kesmek üzere olduğunu ve onu durdurmak için yaptığını söyledi."

Max, *'Bu doğru mu?'* dercesine Olivia'ya baktı ve karşılığında aldığı sert bakış düşüncelerini doğruladı. *Göklerdeki babamız, bunu gerçekten yapmıştı.*

"Bunu yapmak istemedim ama çocuğu ve köpeğini kesmekle tehdit etti. Şuradaki adam da zavallıcığı tutmuş, bırakmıyordu. Çocuk çok korkmuştu."

Hırlayan dükkân sahibi anında savunmaya geçti. "O çocuk, dükkânıma sürekli bir şeyler çalmaya gelen küçük bir hırsız. Ondan bıkmıştım ve onun sadece gözünü korkutmaya çalışıyordum. Gerçekten kesmeyecektim. Ama bu kadın..." dedi işaret parmağını öfkeyle Olivia'ya doğrultarak. "Daha ne olduğunu bile anlamadan bana saldırdı."

"Yalan söylüyor!" O ana kadar sakinliğini koruyan Olivia hırsla ayağa fırladı. "Ona para teklif ettim. Vazgeçmesi, çocuğu affetmesi için defalarca yalvardım ama beni dinlemedi. Zavallı çocuk belli ki açtı. Ağlıyordu. Etrafındakilere onu kurtarmaları için yalvarıyordu. Ama kimse ona yardım

etmeyi bırakın, dönüp bakmadı bile. Bu iki adam." dedi, dükkân sahibini ve yanındaki arkadaşı olduğu belli olan adamı işaret ederek. "Eğer ben engel olmasaydım, ona korkutmaktan çok daha fazlasını yapacaklardı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye çıkıştı Joe.

"Elinde koskoca bir satır vardı ve arkadaşına çocuğun kolunu sıkı sıkıya tutmasını söylüyordun." Olivia'nın sesi isterik bir şekilde titremeye başlayınca Max, hızla araya girme ihtiyacı hissetti.

"Çocuk nerede peki?"

Olivia o ana kadar bunu fark etmemiş gibi şaşkınca etrafına bakınmaya başladı.

"Bi-bilmiyorum. O anda, korkup kaçmış olmalı."

"Gördüğünüz gibi ortada aksini söyleyecek hiç kimse yok. Ayrıca bir yabancıya mı inanacaksınız yoksa kasabanın saygın bir işletmecisi olarak, bana mı?"

Joe yüksek sesle taraftarlarına hitap edince kalabalıktan tekrar uğultu hâlinde öfkeli sesler yükselmeye başlamıştı.

Max, ne yapacağına karar verirken Olivia'ya bakıyordu. Kadın ise kelepçeli ellerini öfkeyle yumruk yapmış, Joe denen adama yarım kalan işini tamamlamak ister gibi bakıyordu.

Diğer yandan kasaba halkı adamın tarafındaydı. Buna genç şerif yardımcısı Koldy de dâhildi. Ve bu kötüydü. *Çok kötü.*

Max, elini sıkıntıyla ensesinde gezdirdi. Bir şeyler yapmalıydı. Olivia'yı bu durumdan kurtarması gerekiyordu. Aksi hâlde, en başından beri varlıklarından hoşlanmadıklarını açıkça belli eden kasabalılar yüzünden hapse girebilir, çok daha kötüsü linç edilebilirlerdi.

"*Lamar, bu ikisini birkaç saat önce Dora'nın evinin civarında görmüş.*" diye bir ses geldi kalabalığın arasından.

"*Kadın Dora'nın yeni fahişelerinden biri olabilir!*" dedi başka biri.

"Belki adam da onun satıcısıdır."

"Olabilir."

"Kahpe!"

Olivia'nın yüzü kâğıt gibi bembeyaz oldu. Bir adım gerilerken başını sağa sola sallıyordu. Max içinden küfretti. Olduklarından daha kötü bir duruma düşemeyeceklerini sanıyordu ancak her zamanki gibi yanılmıştı.

"*Onları kasabada istemiyoruz!*" diyen başka birine tüm kalabalık eşlik edince şerif yardımcısı Olivia'yı kolundan yakaladı.

Kadının irkildiğini fark eden Max, ani bir kararla öne çıktı.

"Bu olayı aramızda başka bir şekilde de çözebiliriz diye düşünüyorum. Bir tür kefalet veya ona benzer başka bir ceza olamaz mı? Eğer isterseniz hemen, şu anda kasabanızı terk etmeye hazırız."

"Ne öneriyorsunuz Bay Fort?" diye sordu Koldy. İlgilenmediği açıkça belli olduğu hâlde sesinde hafif bir merak tınısı vardı. Elindeki kelepçeleri ağır ağır sallarken öfkeli kalabalık sessizce onları izliyordu.

Max yutkundu.

"Üzerimde çok fazla para yok ama..." dedi sırt çantasını ve ceplerini yoklamaya başladığı sırada. Sonra aklına bileğindeki saat geldi ve deri kayışı çabucak çözerek çıkardı. "Bunu alabilirsiniz."

İsveç yapımı saat, Joe'nun ilgisini çekmiş görünüyordu. Adam sert duruşuna rağmen oturduğu sandalyede dikleşerek şerif yardımcısının elinde tuttuğu saate bakıyordu. Max, ilgilerini çekebilecek bir iki özelliği sıralamaya başladı.

"Özel bir tasarımdır. Milenyumdan sonra askeriyede belli sayıda üretildi. İç ve dış kasa titanyum kaplamadır. Ayrıca çelik kadranı ve muhafazası var. İçinde fotoğraf çekmeye yarayan küçük bir bellek ve kendi kendini şarj edebilen, güneş enerjisiyle çalışan bir pil de öyle. Ve elbette, pusula." Max uydu alıcısı, ses kaydı ve GPRS gibi üstün özelliklerinden bilerek bahsetmedi. İnsanlara, eski bir ajan ve asker olduğunu söyleyemezdi. Bu adamların kafasını daha da karıştırabilirdi.

"Bu saati nereden buldunuz, Bay Fort?" diye sordu Koldy. "Gerçekten özel bir yapıma benziyor."

"Babamındı." diyerek yalan söyledi Max. Onu, son başarılı görevinde ödül olarak kazandığını gizledi.

Koldy'nin ve Joe'nun vereceği olumlu tepkiyi beklerken fazla hevesli görünmemeye çalışıyordu. Adamların arasından Olivia'yla bakıştı ve ona her

şeyin yoluna gireceğine dair küçük bir umut vermeye çalıştı. Karşılığında kadın gözlerini yavaşça kapattı.

Asır gibi gelen bir sürenin ardından Koldy saati Joe'ya uzattı.

"Ne düşünüyorsun Joe? Sence bu zararını karşılamaya yeter mi?"

Adam aldığı saati ilgileniyormuş gibi elinde bir süre evirip çevirdi. Kara kaşları, yüzünde öyle çatık ve sevimsiz duruyordu ki adamdan olumlu bir yanıt beklemek mucize olurdu. Bir süre düşünür gibi yaptı.

"Hayır."

Kükremeyi andıran öfkeli bir sesle saati yere fırlattı. "Ne onun ne de lanet kadının hiçbir şeyini istemiyorum. Ben bu kadının yaptıklarının cezasını çekmesini istiyorum. Bunu görmek istiyorum."

Bir çocuğun elini kesmeye kalkan bir adamdan merhamet beklemek aptallık olurdu elbette. Max bunun farkındaydı. Yine de denemeye değer, diye düşünmüştü.

Koldy hiç olmadığı hâlde, "Üzgünüm." dedi ve Olivia'ya döndü. "Şerif yarın sabah kasabaya dönüp hakkınızda bir karar verene kadar bu gece nezarette kalacaksınız."

Olivia şaşkınlık ve panikle Max'e baktı. Genç adamın yüzü de en az kendi kanı çekilmiş suratı kadar beyazdı. Boğazında oluşan yumruyu zorlukla yutkundu.

"Hayır! Bunu bana yapamazsınız. Ben kötü bir şey yapmadım. Ben, sadece o çocuğu korumaya çalışıyordum. Hiçbiriniz bunu anlamıyor musunuz? O çocuk sizin kasabanızda, sizlerin arasında yaşıyor. Onu tanımıyorum bile. Sizin görmeyen gözleriniz ve duymayan kulaklarınız yüzünden belki de açlık ve sefalet içinde. Hırsızlık yapması elbette yanlış fakat sizin de bu konuda hiçbir şey yapmadığınızı görebiliyorum."

Şerif yardımcısı, Olivia'yı dışarı doğru sürüklemeye başlayınca genç kadın sesini daha da yükseltti.

"Buna pişman olacaksınız! Duydunuz mu beni? Yanlış kişiyi cezalandırıyorsunuz. Küçücük bir çocuğun canına kasteden ben değildim. Asıl bu adamı tutuklamalısınız!"

"Kapat şu kadının lanet çenesini Koldy!" diye bağırdı yaşlı Joe. "Ve hemen çıkar onu dükkânımdan."

Olivia derin soluklar alıp verirken şerif yardımcısı sakince sırtını okşamaya başladı.

"Sakin ol bakalım vahşi şey. Kalacağın yeri seveceksin merak etme!"

"Çek aşağılık ellerini üzerimden." diye çırpındı Olivia. "Sen polis olamazsın. İnsanları böyle yargılamaya hakkın yok."

"Eğer uslu durmazsan mahkemeye sevk edilmeden önce uzun bir süre benim misafirim olursun. İşte o zaman kim olduğumu sana seve seve gösteririm."

Şerif yardımcısının Olivia'nın göğüslerine attığı kısa şehvetli bakış, Max'in içinde yükselmeye başlayan öfkesinde bir galon benzin etkisi yaratmıştı. İyimserlik buraya kadardı.

Sırt çantasından bir şey arıyormuş gibi yaparak arkasını döndü. Adam, Olivia'nın koluna girdiği sırada Max, silahını şerif yardımcısının ensesine dayadı.

"Hemen çek ellerini onun üzerinden."

Max'in sesi de en az elindeki silah kadar soğuk ve tehditkârdı. Öğününü paylaşmak istemeyen bir yırtıcı gibi gözlerini kısmış, dişlerini sıkmıştı. Bakışlarıyla çoktan adamın kafasının arkasında koca bir delik açmıştı bile. Koldy dönmeye yeltendiğinde Max diliyle cık cıkladı.

"Sakın hareket edeyim deme! Kaldır ellerini."

Kalabalık korkuyla bir adım geri çekilirken şerif yardımcısı, ellerini kaldırarak hareketsiz kaldı.

Max, bakışlarını adamın ensesinden ayırmadan "Geri çekilin!" diye bağırdı. İnsanlar emrine hızla itaat etti. Hepsi bir avuç korkaktan başka bir şey değildi.

"Şimdi, onu çöz!"

"Yanlış yapıyorsunuz Bay Fort. Kanunlara karşı gelmenin bedeli ağırdır."

"Kanunları bana öğretmeye kalkma seni puşt herif!"

Uzanıp adamın belindeki silahı ve copunu aldı.

"Durma! Çöz onu!"

Şerif yardımcısı, yavaşça Olivia'nın bileklerindeki kelepçeleri çözdü. Kadın serbest kalınca, "Yanıma gel Liv." diye seslendi Max. Artık iki elinde de silah vardı.

"Şimdi lanet kasabanızdan çekip gidiyoruz. Eğer içinizden biri bile bize engel olmaya kalkışırsa..."

Kapıya doğru yavaş ve emin adımlarla gerilerken Olivia'yı yanında tutmaya özen gösterdi. Gözlerini aynı anda hem kalabalığın hem de şerif yardımcısının üzerinde tutmaya çalışıyordu.

"Buradan elinizi kolunuzu sallayarak çıkacağınızı sanıyorsanız, yanılıyorsunuz Bay Fort."

"Sana söylemiştim ahbap. Tavsiyelerine ihtiyacım yok."

Çıkış kapısına yaklaşmak üzerelerdi. Max, kendilerini dışarı atar atmaz öylece koşup kaçamayacaklarını biliyordu elbette. En azından gözden kaybolana kadar insanların onların peşine düşmeyeceğini umuyordu.

"Çok üzgünüm." diye iç çekti Olivia yanında. Onun ne kadar korktuğunu görebiliyordu.

Genç kadın, elleriyle Max'in sırt çantasına tutunarak kapıdan çıktı ve ilk basamağı indi.

Max, insanların onu öldürmek ister gibi bakmalarına aldırmadan onunla basamakları ağır ağır inmeye devam ediyordu.

İşte tam o sırada Olivia'nın çığlığını duydu.

Tepki vermek için arkasını döndüğünde bir adamın, Olivia'yı diğer tarafa fırlattığını gördü. Müdahale etmek için hareket ettiğinde ise ensesinde bir yanma hissetti. Kafasının içinde şimşekler çakmış, gözleri kararmıştı. Kendini merdivenlerin dibinde bulmadan önce hatırladığı en son şey başka bir boşluğa doğru yuvarlandığıydı.

Kulaklarında güçlü bir çınlama, başında bir ağrı ve ensesinde hissettiği taş gibi bir sertlikle uyandı. Baktığı tavan, örümcek ağlarının sarktığı, rutubet ve küf kokan karanlık bir yere aitti.

Max, gözlerini iki kez kırptı ve karşılığında şakaklarına güçlü bir ağrı saplandı.

"Nihayet kendine gelebildin."

Olivia'nın endişeli sesiyle gözlerini biraz daha açmaya çalıştı. Yattığı yerin, genç kadının kucağı olduğunu anlaması biraz zamanını almıştı.

Olivia, merak ve korku dolu gözlerle ona bakıyor, yumuşak avuçları saçlarında dolanıyordu. Eğer oldukları yerin bir nezarethane olduğunu tahmin etmeseydi, rüya gördüğünü sanabilirdi.

Elini başına götürmeye çalıştığında kolundaki ağırlığı fark etti. Göz hizasına çektiği zincirin bir ucunda kelepçe vardı ve kelepçenin diğer ucu Olivia'nın bileğindeydi.

"Lanet olsun."

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bir kamyonun altında kalmış gibi." Bir süre düşünmeye çalıştıktan sonra, "Bize ne oldu?" diye sordu.

"Tam kapıdan çıkmak üzereyken arkamızdan sinsice yaklaşan biri beni itti. Başka biri de başına odunla vurdu."

"Demek sadece bir odundu. Bana koca bir kaya parçası gibi gelmişti."

Max'in esprili yaklaşımı Olivia'yı zor da olsa gülümsetti.

"Ne kadar kötü göründüğünü biliyorum Walker. Ama bir de iyi yönünden bakmaya çalış, en azından geceyi geçirecek bir yerimiz var artık."

Max, tek gözünü aralayıp Olivia'ya baktı. Yüzünde pırıl pırıl bir gülümseme vardı.

Şu anda bağırıp çağırması, Olivia'ya aklına her eseni yapamayacağını hatırlatması ve başlarını belaya soktuğu için ona kızgın olması gerekiyordu. Ancak Max bunun yerine kıkırdadı. *Kahretsin.* Kahkahalarla gülüyor ve her defasında başının daha çok ağrımasıyla küfrediyordu.

Kendini bok gibi hissediyordu ancak Olivia'nın da onunla beraber gülmesi içine düştükleri durumu daha çekilir hâle getiriyordu. Max, bir süre daha yattığı rahat kucağın keyfini sürdü.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum."

"Ve sen de daha çok kızmamam için beni keyiflendirmeye mi çalışıyorsun?"

"Ben..." Olivia bakışlarını hızla kaçırdı. "İşe yarayacağını düşünmüştüm."

"Yarayabilirdi." dedi Max, ciğerlerindeki tüm soluğu tek seferde boşaltarak. "Ensemde bowling topu büyüklüğünde bir şişliğim olmasaydı."

"Abartıyorsun. En fazla yumurta büyüklüğünde bir şişlik bu ve uyuduğun bir saatin içinde yarı yarıya küçülmüş bile."

"Görüyorum ki kafam konusunda benden daha az endişelisin."

"Kalın kafalı olduğun için sana güveniyorum."

Olivia'nın dudakları, muzip bir gülümsemeyle kıvrılınca Max de aynısını yaptı.

"Kahramanına böyle teşekkür ediyorsun demek. Seni orada bırakmış olsaydım, sana ne yapacakları hakkında bir fikrin var mıydı?"

Olivia üzüntüyle başını yere eğdi.

"Sana yemin ederim, o çocuğun elini keseceklerdi. Ne kadar inkâr ederse etsin, adamın gözlerinde o vahşeti gördüm ben. Eğer benim yerimde sen olsaydın..."

"Aynısını yapardım." diye tamamladı cümlesini Max.

"Yani bana hak veriyor musun?"

"Sayılır. Sadece daha uygun bir yol bulmaya çalışırdım. Tanrı aşkına Olivia, kim böyle bir şeyin yaşanmasına göz yumabilir?"

"Bilemiyorum. Hemen hemen tüm kasaba halkı buna göz yumabilirmiş gibi geliyor bana."

"Burada yaşayanların hepsi aklını kaçırmış."

Olivia'nın dudaklarına gergin bir gülümseme daha yerleşti.

"Bir konuda daha hemfikiriz desene."

"Hı hı. Şimdi lütfen başımı okşamaya devam et." dedi Max gözlerini yeniden kapatarak. "Ağrıyı hafifletiyor."

Olivia, adamın bu küçük ve masum isteğine itiraz etmeden parmaklarını onun yumuşacık saçlarının arasında gezdirmeye devam etti.

Max gözlerini kapatıp inledi.

Kadının parmakları gerçekten sihirli gibiydi. Başındaki ağrının giderek hafiflemeye başladığını hissediyordu ki demir parmaklıklara vurulan bir cop sesiyle ikisi de irkildi. .

"Demek kendinize geldiniz, Bay Fort?" diye seslendi şerif yardımcısı.

"Senin uğursuz sesini hatırlayacak kadar kendimdeyim Koldy."

"Bence adınızı hatırlayabilmenize bile sevinmelisiniz Bay Fort. Bu arada kafanızdaki şişlik nasıl?" Adamın sinir bozucu kahkahası duvarlarda yankılandı.

"Senin yerinde olsam, başımdaki şişlik yerine kendi itibarım için endişelenirdim. Tüm kasabanın gözleri önünde silahını bir yabancıya kaptırman ileride terfi etmeni zorlaştırabilir."

"Ben de sizin yerinizde olsam bu kadar cesurca konuşmazdım. Şu an parmaklıkların hangi tarafında olduğunuzu size hatırlatırım."

"Ne olmuş?" dedi Max, gözlerini açarak karanlık bakışlarını adama doğru çevirdi. "Şartlar her an değişebilir."

Genç şerif yardımcısının sinirlendiğini görebiliyordu. Restorandaki olaydan sonra onu kendine daha da düşman etmişti. *Bu iyi.* Çünkü bu lanet delikten çıkabilmelerinin tek yolu adamı öfkelendirmekti. Tek istediği o kapının kilidini açtırmaktı.

"Siz de şunu unutmayın Bay Fort, o delikten sonsuza kadar çıkamayacaksınız."

Adam gittikten sonra Olivia dehşet içinde tuttuğu soluğu bıraktı.

"Bu yaptığın doğru muydu sence? Onu kışkırtmanı diyorum."

"Buradan kaçmak için tek şansımız o olabilir." Max, adamın kaybolduğu koridora baktı. "Sırt çantam buralarda mı?"

"Sen yerde yatarken çantanı aldığını gördüm."

"Ya saatim?"

Olivia başını ümitsizce iki yana salladı.

Aradan geçen saatlerden sonra kaldıkları hücrenin içi iyice kararmaya başlamıştı. Yalnızca, tepedeki küçük pencereden içeriye süzülen ay ışığı, dar alanı loş bir şekilde aydınlatıyor, ikisinin yüzünü bal mumu rengine çeviriyordu.

Taş duvarlarla örülü hücrede, tahta bir bank ve kapaksız bir klozet haricinde hiçbir şey yoktu. Akşam yemeği adına herhangi bir şey gelmemişti. Şerif yardımcısıyla yaptığı son konuşmadan sonra geleceği de şüpheliydi.

Adam, saatlerdir ortalıkta görünmüyordu. Onunla biraz daha uğraşarak bir an önce kapıyı açması için üzerine gitmesi gerekiyordu. Ne yazık ki adam dönene kadar yapabileceği tek şey oturup beklemekti.

Başındaki ağrı epey hafiflemişti. Ensesindeki yumru da belirgin bir şekilde inmişti. Artık eskisi kadar acı vermiyordu. Olivia'nın ıslak havlu için Koldy'i nasıl ikna ettiğini bilmiyordu ama bunun için kadına minnettardı.

Gerçi tüm bu olanların merkezinde onun yaptıkları vardı fakat Max isterse de Olivia'yı suçlayamıyordu. Onu bu kadar korkmuş ve olayın dehşetine kapılmış hâlde gördükten sonra yapamazdı. Ayrıca kadına söylediklerinin sonuna kadar arkasındaydı. Kendisi de benzer bir durumda daha farklı davranacağını düşünmüyordu.

Olivia, bacaklarını kendine çekerek arkasındaki duvara yaslanmış, bankta oturuyordu. Bakışlarını tek bir yere sabitlemiş, âdeta taş kesilmişti.

"İyi misin?" diye sordu merakla. Kendi acıları yüzünden onun zarar görüp görmediğini sormayı unutmuştu.

"Bir nezarette ne kadar iyi olunabilirse o kadar iyiyim."

Max de başını duvara yasladı. Serin taşların baş ağrısına iyi geldiğini hissederek gözlerini kapattı.

"Daha önce defalarca nezarete atılmış biri gibi konuşuyorsun."

Olivia, "Yalnızca bir kez." deyince Max'in gözleri duyduğu şeyle anında açıldı.

"Kulaklarım yanlış mı duydu yoksa sen bana az önce nezarete atıldığını mı söyledin?"

"Neden bu kadar şaşırdın? Suç işleme potansiyelimi yeterince kanıtlamadım mı?"

"Şey, aslına bakarsan evet." Max, dudağının kenarıyla hafifçe güldü. "Bugün bir adamın kafasında bir sürahi parçaladın. Sonra şu Ivy denen çatlak kadına saldırmaktan seni son anda alıkoyabildim. Ah, Amelia'nın saçlarını çekiştirmeni unutmayalım. Bence bu içlerinde en eğlenceli olanıydı."

Olivia kıkırdayınca Max'in çarpık gülüşü yüzüne yayıldı.

"O kadın bunu hak etmişti."

"Kesinlikle. Yalnız kafama takılan bir şeyi sormama izin ver. Kadını oyunda hile yaptığı için mi paraladın yoksa gerçekten saçlarının kötü olduğunu düşündüğün için mi?"

"Sence?"

"Bence ikisi de değildi."

Olivia, *öyle mi,* dercesine kaşının birini kaldırınca Max, genç kadına biraz daha sokuldu.

"Bence, onun masadan benimle birlikte ayrılma ihtimaline sinirlenmiştin."

Olivia bu konuşmayı sürdürmek istemedi ancak Max'e attığı bakışlar genç adamı yeterince tatmin etmişti.

"İtiraf et. Beni taciz etmesi hoşuna gitmedi."

"Bundan şikâyet ediyormuş gibi bir hâlin yoktu."

Max'in bakışlarındaki bir şeyler konuşmaya devam etmesini engelledi.

"Her anından tiksindiğimi söylesem, bana inanır mıydın?"

Heyecanlanması aptalcaydı. Şu anda bunun için uygun en son yerde bile değillerdi. Fakat Olivia kendine engel olamıyor, adamın sözleriyle kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. En kötüsü de adamın ondaki etkisini hissetmesiydi.

"Biliyor musun? Bugün benim için yaptığın şey çok önemliydi."

"Hangisi? Senin için çok şey yaptım."

Genç kadın gözlerini devirmemek için kendine direndi.

"Onlara saatini vermenden bahsediyorum."

Max, bakışlarını karşısındaki boşluğa dikerken sesini düz tutmaya çabaladı.

"Basit bir saatti işte. O an senden kıymetli değildi."

Oysa Olivia öyle olmadığını hissediyordu. Max'i tanıdığı kısa süre içinde adamın önem verdiği şeylerin çok az olduğunu öğrenmişti. Kolundan hiç çıkarmadığı saati de onlardan biriydi. Max gibi bir adam sahip olduğu şeyleri korumak için elinden gelen her şeyi yapardı.

"Şimdi anlat bakalım. Ne zaman ve nasıl gözaltına alındın?"

"Peşini bırakmayacağını bilmeliydim."

"Deli misin? Bu hikâyeyi asla kaçırmam."

Olivia konunun değişmesinden hem rahatsız olmuş hem de memnun olmuştu. Derin bir iç çekerek anlatmaya başladı.

"On yedi yaşımdaydım. Ailemi uçak kazasında kaybettikten sonra kendimi büyük bir boşlukta hissediyordum. Dünyadan kopmuş gibiydim. Yemiyor, içmiyor, yalnızca eski fotoğraflara bakıyordum. Odamdan çıktığım saatlerin sayısı sayılıydı. İnkâr dönemi bitince isyan dönemi başladı. O zaman da şimdiye kadar hiç yapmadığım şeyleri yapmaya başlamıştım. İçki

içiyor, gece yarılarına kadar dışarıda kalıyor, yeni arkadaşlar ediniyordum. Kendime artık acı çekmediğimi, onları düşünmediğimi söylüyordum.

Kafamı dağıttığımı söylüyordum ama dağıttığım şey kendimden başkası değildi. Çevremde o kadar içi boş kalabalık vardı ki çoğunun adını bilmiyordum bile. Yalnızca dibe batmaya çalışırken beni izliyorlardı. Hiçbiri dostum değildi. Arkadaşım da değildi ama öyleymiş gibi davranıyorlardı. Onların ve herkesin gözünde bir mirasyediden başka bir şey değildim ben. Zengindim. Harcayamayacağım kadar çok param vardı ama yalnızdım. Param için bile olsa çevremde birilerinin olması hoşuma gidiyordu.

Sonra bir gün o bara gittik. Adı, Golden Key'di sanırım. İçeri girdiğinde gündüz mü gece mi olduğunu anlayamayacağın zindan gibi bir yerdi. Yüksek müzik sesi tabanlarımızda yankılanıyordu ve alkol, su gibi akıyordu. O türden yerlere gitmek için yaşım tutmuyordu tabii ama para her kapıyı açıyordu. İçtim. Ne içtiğimi ne kadar içtiğimi bilmeden gece boyu devam ettim. Yabancı ve terli bedenler arasında dans ettim. Çılgınlar gibi eğleniyordum. İnsanların bana sürtünmelerinden ve beni istedikleri yöne çekmelerinden rahatsızlık duymuyordum. O an tek düşünebildiğim mutlu olduğumdu. Sahte de olsa hissettiğim buydu.

Sonra nasıl oldu bilmiyorum. Kendimi daha karanlık bir odada, adamın biriyle aynı yatakta buldum. Adam benden en az beş altı yaş büyüktü. Kendime geldiğimde üstümdeydi ve beni soymaya çalışıyordu. Ona rızam olmadığını söylemeye çalıştım. Böyle bir şeyi gerçekten istemediğimi fark etmiştim. Bakireydim ve bekâretimi, pis bir bar köşesinde hiç tanımadığım, adını bile bilmediğim bir adama vermek istemiyordum."

Max, kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Kadını zorlarken hikâyenin böyle bir sonla biteceğini hiç düşünmemişti.

"Devam etmek zorunda değilsin Olivia."

"Adamı üzerimden itmeye çalıştım ama bana engel oldu. Nefesi leş gibi içki kokuyordu. Ben de sarhoştum ama beni kendimden geçirmek için sanırım başka bir şey içirmişti. Beni soymaya başladı."

"Olivia!"

"Adamın yüzünü, ellerini tırmaladım. Çığlık attım. Fakat yardımıma koşan olmadı. Birilerinin sesimi duyabileceğine bile inanmıyordum. Adam

ağırlığıyla beni altında ezerken nefesimin kesildiğini hissetmiştim. Korkmuştum. Çok korkmuştum ve çoktan yaptıklarıma pişman olmuştum."

"Yeter Olivia!"

"Tüm gücümle çırpındım. Etrafta ondan kurtulmak için bir şeyler aramaya başladım. Yarısı dolu bir içki şişesine can simidi gibi yapıştım." Olivia dolu dolu gözlerle Max'e baktı. "Sanırım şişelere karşı takıntım o zaman başladı." Anlatırken sesi kısılmış, fısıltı hâlini almıştı.

Max uzanıp elini tuttu. "Gerisini tahmin edebilirsin sanırım."

Başını sallayan Max, yerinden kalkıp Olivia'ya biraz daha yaklaşarak kelepçeli olmayan eliyle onu kendine doğru çekti. Olivia, yorgun başını adamın göğsüne doğru yasladı. Ondan her türlü tepkiyi beklemişti, ama sarılmasını...

"O herifi öldürmediysen üzülürüm."

"Sadece yaraladım."

"Kötü olmuş."

Olivia, ağzı yırtılacakmış gibi esnedikten sonra, "Hakkımdaki fikirlerin değişti mi?" diye sordu.

Bir süre sessiz kalan Max, hissettiklerini doğrudan ifade edip etmemesi gerektiğini düşünüyordu. Sonunda ciğerlerine çektiği havayı üfleyerek kalp atışlarını belli bir ritimde tutmayı denedi.

"Gerçeği söylemek gerekirse hâlâ seni baş belası olarak görüyorum. Ama diğer yandan..." dedi Olivia'nın itiraz etmesine izin vermeden. "Her defasında karşımda gözü kara bir kadın görüyorum. Cesur bir kadın görüyorum. Tanıdığım tüm kadınlardan daha cesur hem de. Ve karşı konulmaz bir kadın görüyorum. Her gün beni şaşırtmaya devam eden, duygularımı, düşüncelerimi altüst eden bir kadın. Hayallerimi gerçek olmasını arzuladığım şeylerle doldurmaya başlayan bir kadın. Baştan çıkarıcı, nefes kesici ve büyüleyici."

Max başını eğdi ve ay ışığının altında göğsünde uyuyup kalan kadının görüntüsünü tüm hatlarıyla ezberlemek istercesine içine çekti. Son sözlerini her ihtimale karşı fısıldayarak itiraf etti.

"Ve her anlamda benim olmasını arzuladığım bir kadın."

29. BÖLÜM

Kötü bir rüya görüyordu. Rüyasında, zifirî karanlık bir mağaranın derinliklerinde ve yapayalnızdı. Üzerinde topuklarına kadar inen beyaz bir elbise vardı. Yalın ayaktı. Labirenti andıran odalarda koştururken tanıdık kısımlar aklını kurcaladı.

Sonra, *hatırladı.*

Rutubet kokusu ve soğuk taşlar tanıdıktı. Örümcek ağları vardı.

Nerede olduğunu anladı ve çıkışı bulabilmek için var gücüyle koşmaya başladı. Ayaklarını acıtan toprakta attığı her adımda giderek daha da kaybolduğu hissine kapılıyordu. Bağırmaya çalıştı.

Yardım edin!

Görmeyen gözlerle kendi etrafında bir tur attı. Kulaklarına korkunç gelen çığlıkları ve ayak sesleri donmuş taş duvarlardan sekip ona geri dönüyordu.

Soğuktu.

Hem de çok soğuk. İliklerine kadar donuyordu. Üstelik korkuyordu da.

Oysa karanlıktan hiçbir zaman korkmazdı. Küçükken bu yerde dolaşmaya bayılırdı. Fakat bu gece, binlerce yıldır gün ışığı görmemiş bu delikte, karanlık gözüne çok daha ürkütücü ve tehlikeli görünüyordu. Diğer ucunu kestiremediği bir tünelin başındaydı.

Çıkışı asla bulamayacaktı.

Birileri ona seslendikçe bir taraftan diğerine hızla dönüyor sonra yeniden yalnız olduğunu anlıyordu. Boşlukta düzensiz soluklarının sesiyle baş başaydı.

Kulağına gelen o tanıdık uğultuların arasında ona en yakın olanı ayırt etmeye çalıştı. Güvenebileceği birilerine ihtiyacı vardı. *Tutabileceği bir el.* Buradan bir an önce çıkmalıydı.

İnsanlar ona sesleniyordu. Çağrılar garip, uğursuz bir marşın dizeleri gibi etrafında dönüp duruyordu.

Olivia!

Hayaletler, gittikçe ona yaklaşmaya devam ediyordu. İçlerinden yalnızca *biri* ona güven veriyordu.

Onu rahatlatan bu düşünceye sıkı sıkıya tutundu.

Ve sesin geldiği yöne doğru koştu.

Olivia!

Olivia!

Olivia!

Soluk soluğa gözlerini açtığında yanağını Max'in dizine yaslamış, oturdukları tahta bankta uzanıyordu. Göğüslerinin arası ve sırtı ter içinde kalmıştı. *Tanrım.* Ancak onun gibi şansa sahip biri, böyle bir yerde olabilecek en berbat rüyayı görebilirdi.

Başını çevirip baktı. Birbirine kelepçelendiği hücre arkadaşının gözleri hâlâ kapalıydı. Genç adam, başını duvara yaslamıştı. Dağınık saçları yüzüne yayılmış, huzurlu bir uykudaydı.

Demek çığlık atmamıştı.

Ay ışığı adamın erkeksi yüz hatlarını vurgularcasına ufak pencereden içeri sızıyordu. Yakışıklı yüzünde karanlık gölgeler oynaşıyordu.

Belki de hâlâ gördüğü rüyanın etkisindeydi.

Olivia, üç metrekarelik bir alanda, bir hayvan gibi kapana kısılmıştı. Gördüğü berbat ötesi rüyaya rağmen Max'in yanında uyandığı her seferinde, kendini garip bir şekilde huzurlu hissediyordu.

Daha önce hiç kimsenin yanında kendini hem bu kadar özgür hem de kafası karışmış hissetmemişti. Ayrıca hiç kimsenin bir karşılık beklemeden onun için kendinden bir şeyler *feda* ettiğini de öyle. Ancak Max'in o gün, onun için yaptıklarının anlamı tam olarak buydu işte. *Fedakârlık.*

Uyumadan önce adama anlattığı hikâyenin detaylarını şimdiye kadar Joana'dan başkasıyla paylaşmamıştı. Polislere defalarca ifade vermişti.

Amcası ve yengesine, amcasının tuttuğu iki avukata ve hatta Linda'ya da. Ama o gece ne hissettiğini tam olarak kimseye söylememişti.

Max'in yaptığı sadece orada durmak ve Olivia günah çıkartırken onu sessizce dinlemekti. Sorular sormamış, nedenlerini bilmek istememişti. Onu anlamıştı. Bunun Olivia için ne anlama geldiğini asla tahmin edemezdi.

Bu iş bittiğinde arkadaş olabilirlerdi belki. Gerçi, arkadaşlar birbiriyle ilgili ıslak rüyalar görmezdi. Max'in ondaki etkisi buydu işte. Gittikçe şiddetlenen bir ihtiyaca dönüşmesi.

Bu adamı istemek günah mıydı peki?

Kâğıt üstünde de olsa hâlâ evli bir kadındı ve bunu bilmek onu kahrediyordu. Pişmanlıkları ilk değildi ama bu seferki en şiddetlisiydi. Kendini duygularına kaptırmamayı öğrenmesi gerekiyordu. Bunu kaç kez denemişti ve olmamıştı. Bir yıkımı daha kaldıramazdı.

Adamın hafiften kıpırdandığını fark edince başını ona doğru çevirdi.

"Seni uyandırdım mı?"

"Zaten uyumuyordum."

Hiç şaşırmadım, diye düşündü Olivia.

"Yastığın benimki kadar rahat değildi demek ki."

Max'in yeşil gözleri karanlıkta parladı. Söyledikleri hoşuna gitmiş gibi seksi dudakları titrek bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Peki, ya sen?"

"Gördüğüm kâbusu saymazsak iyi uyudum. Konforlu bile denilebilir."

Max kaşlarını çattı. "Kâbus mu gördün?"

"Evet. Tuhaftı. Zindan gibi karanlık bir yerdeydim. Tanıdık bir yerdi ama şimdi garip bir şekilde hatırlayamıyorum. Çıkışı bulmaya çalışırken epey korktum."

"Kötü haber öyleyse. Kâbus devam ediyor."

Max, kaslarını esnetmek için gerindi. Fena hâlde susamıştı. Ayrıca çişini tutmaktan kasıklarına ağrılar girmeye başlamıştı. Kıpırdanıp durarak Olivia'yı uyandırmak istememişti fakat artık dayanabilecek gibi değildi.

Max, bacaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Eğer bir an önce işemezse patlayacaktı.

"Sorun ne?"

Kadın sonunda anlamıştı. Sıkıntısı yüzüne de yansımış olmalıydı.

"Dakikalardır bunu söylemenin kibar bir yolunu arıyorum ama ne yazık ki yok. Bu yüzden üzgünüm ama derhâl işemem gerek."

"*Ne?* Ne dedin?"

Olivia yattığı yerden hızla doğruldu. Bir süre birbirlerine baktıktan sonra dayanamayıp melodik bir kahkaha patlattı. *Hem de ne kahkaha.* Max bu kadar sıkıntı çekiyor olmasaydı ona katılabilirdi.

"İşemem gerek dedim. Bunu komik mi buluyorsun?"

"Affedersin." Olivia başını şiddetle iki yana salladı. "Gülmek istememiştim. Ama böyle bir şey duymayı hiç beklemiyordum."

"Bu kadar eğlenceli bulman güzel çünkü bu konuda yardımına ihtiyacım olacak."

Olivia'nın gülüşü aniden soldu. Max sırıtarak *nihayet,* dedi. *Sonunda ne demek istediğimi anladı.*

"Y-yardım etmek mi?"

"Evet, hayatım." Kadının daha iyi anlayabilmesi için kelepçeli ellerini havaya kaldırdı. "Görüyorsun ya, bu işi, iş birliğin olmadan halledemem."

"Şaka yapıyor olmalısın. Bu bir şaka, değil mi?"

Max, başını iki yana salladı ve yerinden kalkarken Olivia'yı da beraberinde kaldırdı.

"Eğer bir an önce işemezsem ya mesanem patlayacak ya da pantolonumdan geriye kuru hiçbir yer kalmayacak."

"Biraz daha tutamaz mısın?" diye telaşla ısrar etti Olivia. Max onu hücrenin diğer köşesindeki kırık klozete götürüyordu.

"Koldy birazdan dönebilir. Ondan bizi kısa süreliğine çözmesini ve seni tuvalete götürmesini isteyebiliriz."

"Korkmana gerek yok. Senden ben işimi yaparken herhangi bir şeyi tutmanı istemeyeceğim."

"Çok rahatladım gerçekten."

"Birbirimize bağlı olduğumuz için sadece yanımda durman gerekiyor. Ha, belki şu kemeri çözmeme de yardım edebilirsin." Kemeriyle uğraşırken sıkıntılı bir küfür savurdu Max.

"Kolumu çekiştirmeyi bırak!"

"Canını yakmak istemiyorum hayatım ama bu lanet kemeri bir an önce açmam gerekiyor."

Max kıpırdanmaya devam etti. Olivia adama sırtını dönmüş, başını duvardan yana çevirmişti. Max'in her hareketinin fazlasıyla farkındaydı. Onunla birlikte hareket eden kolunun da öyle. Başına böyle bir şey geldiğine inanamıyordu. Bundan birkaç gün önce birisi ona, bir erkeğin duyma mesafesindeyken çişini yapabileceğini söyleseydi, ona aklını kaçırdığını söylerdi.

"Sen de diğer erkeklerin yaptığı gibi yalnızca fermuarını indirip işini bitiremez misin?"

Max, pantolonundan gelen metalik seslerin arasında, "Birincisi üzerimdeki düğmeli bir kot pantolon." diyerek sırt sırta verdiği kadına omzunun üzerinden kısa bir bakış attı. "Ve ikincisi, işimi asla bir fermuarın kısıtladığı dar bir alanda bitiremem." *Pislik.* "Şimdi bana yardım edecek misin yoksa kolunu çekiştirip durmaya devam mı edeceksin?"

"Of Tanrım. Bunu gerçekten benim yanımda yapmak zorunda mısın?"

"Başka şansım olmasını ben de çok isterdim. Of, sanırım kemer sıkıştı."

"En azından sen... Şey yaparken ellerimle kulaklarımı kapatmama izin ver. Bu sesi duymak istemiyorum."

"Tek elle mi işememi istiyorsun?"

Ona dokunmaktan korkuyorum, diye geçirdi içinden Olivia.

Karşılığında adamın, "Korkma seni ısırmaz." dediğini duyunca bunu sesli olarak söylediğini anladı. *Kahretsin.*

Yanaklarına hızla kan pompalanmaya başladı. Nefes alışverişi hızlandı. Bereket versin ki karanlık kızaran yüzünü gizlemeyi beceriyordu.

"Bana yardım et de şu lanet kemeri açayım."

"Lanet olsun!" diyerek küfretti Olivia.

Max'le yüz yüze gelecek şekilde döndü ve kaşlarını çatarak başını eğdi. Adamın açmaya çalıştığı kemer tokasına tereddüde uzandı. Daha önce hiç, bir adamın kemerini açmamıştı.

"Küfretmeye başladın. Gittikçe bana benziyorsun."

"Senden daha kötü kâbuslarım da oldu Walker."

"İtiraf et hadi, benden hoşlanıyorsun."

"Ancak cehennem buz tuttuğunda Walker." diye cevabı yapıştırdı Olivia.

Çok yakınlardı. O kadar ki karanlığa rağmen adamın yoğun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Max'in solukları, Olivia kemerini açmaya çalışırken hızlanmıştı.

Adamın gözleri kadife bir el gibi tüm vücudunda dolaşıyor, onu giysilerinin üzerinden nazikçe okşuyordu. Geniş göğsü derin ve sığ nefeslerle inip kalkıyordu. Teni ateş gibiydi. Olivia, giysilerinin üzerinden bile onun sıcaklığını hissedebiliyordu.

"Bu anı hiç böyle hayal etmemiştim." diye fısıldadı birden Max.

Olivia, başını kaldırıp ona baktı. Max'in vaat dolu gözlerinde, bulutsuz gecenin içindeki yıldızlardan bile daha çok ışık vardı. Yaşayabilecekleri öyle çok güzel anın hayaliyle parlıyorlardı ki elleri çözmeye çalıştığı kemer tokasında öylece donup kaldı.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Olivia'nın ağzından kelimeler birer fısıltı hâlinde çıkmıştı. Adamın aç bakışları teninin karıncalanmasına, beyninin farklı şekilde çalışmasına sebep oluyordu.

"Çünkü buna ihtiyacım var. Çünkü yapmazsam ölecekmişim gibi hissediyorum."

Artık Max'in daha az kıpırdandığını ve başka bir ihtiyaçtan kıvrandığını düşünüyordu. Parmakları kolunda ağır hareketlerle dolaşıyor, teninde gezindiği her yerde ateşten izler bırakıyordu.

Olivia farkında olmadan adama doğru çekildiğini hissetti. Onun kendine has o muhteşem kokusu başını döndürüyordu. Arzularından oluşan bir yumak, karnının altındaki bir noktada toplanmıştı. Max, vücudunu onun vücuduna yasladı.

Adamın öpüşmek için ne zaman başını eğdiğini hatırlamıyordu ya da kendisinin parmaklarının ucunda ne zaman yükseldiğini.

"Bunu yapamayız." diye sızlandı Olivia. Sesi kendine bile inandırıcı gelmiyordu.

"Beni durdurmayı dene."

Max, onu kelepçeli eliyle belinden sıkıca kavradığında Olivia'nın nefesi kesilmişti. Boştaki eli ensesindeki saçlarının arasındaydı ve onu ateş gibi yanan dudaklarına doğru çekmeye devam ediyordu.

Nefesleri birbirine karıştı. Olivia, kendini bildiği en ilkel açlığın kollarına teslim etmek üzereydi ki bir tıkırtı duydu. Tüm bedeni anında kaskatı oldu.

Uzaklaşmak istediğinde Max'in boynundaki eli sertleşti. Küfreden sesi itiraz etti. Hâlâ onu olduğu yerde tutmaya çalışıyordu.

"Şşşt. Sakin ol!" diye fısıldadı dudaklarına doğru.

"Sesi sen de duydun mu?"

"Kahretsin ki *evet.*"

Max sanki gördüğü rüyadan uyanmak istemiyormuş gibi gözlerini sımsıkı yumdu. Alnını onun alnına yaslayarak soluklarını düzene sokmaya çalıştı. *O kadar yaklaşmıştı ki.*

"Koldy geri dönmüş olabilir."

"Umarım dönmüştür. Çünkü aramızdaki hesap gittikçe kabarıyor."

"Beni almaya gelmiş olabilirler mi?"

"Ne için?"

"Bilemiyorum. Ölümümü bekleyen kızışmış kalabalığın arasına atmak için olabilir mesela."

"Böyle bir şey asla olmayacak Olivia. En azından ben yaşadığım sürece."

Metal bir şey tangırdayarak Olivia'yı yerinden sıçrattı. Sonra bir sürtünme sesi duyuldu ve hemen arkasından da ayak sesleri. İkisi de merakla karanlığın içinde parlayan hücre kapısına bakıyordu.

Sonunda koridorda bir karaltı belirdi. Parmaklıklı kapıdan küçük bir çocuğun yüzü görününce ikisinin de omuzlarındaki gerilim hafifledi.

"Tanrım, bizi öyle korkuttun ki."

"Onu tanıyor musun?"

Olivia, Max'in sorusuna başıyla onaylayarak yanıt verdi ve kapıya doğru yürümeye başladı. Max hâliyle peşinden gitmek zorunda kalmıştı.

"Senin burada ne işin var?"

Üzerindeki eski püskü kıyafetlere ve yüzündeki aylarca yıkanmamış kire bakılırsa sokak çocuğu olduğu anlaşılıyordu. Sekiz ila on yaşları arasında

olmalıydı. Kirle kaplı yüzünde, masum gözleri iki iri boncuk tanesi gibi parlıyordu.

"Sizi buradan çıkarmak için geldim efendim."

"Başını daha fazla belaya sokmadan hemen git buradan ufaklık."

"Adım ufaklık değil, Duncan bayım."

"Buraya nasıl girdin Duncan?"

"Ön kapıdan hanımefendi. Anahtarları Koldy barda uyuklarken cebinden aldım."

"Çaldım demek istiyorsun."

"Evet." Çocuğun gözleri bu kez utanmış gibi yere çevrilmişti ve bu hareketi Olivia'nın içini titretti. "Ama bunu yapmak zorundaydım. Sizi burada bırakamazdım."

"Pekâlâ Duncan. Ben Liv ve bu da Bay Fort. Yaptığın çok cesurca bir hareket. Fakat bizim yüzümüzden başın belaya girebilirdi. Eğer Koldy seni yakalasaydı..."

Küçük çocuk umursamazca omuz silkti. "O beni asla yakalayamaz. Ama sizi yakaladı. Ve şimdi benim yüzümden buradasınız. Size borçluyum hanımefendi. Duncan asla bir kadına borçlu kalmaz."

"Bu kasaba erkeklerinin kadınlarla alıp veremediği ne böyle?"

"Bir dakika, bir dakika." diyerek araya girdi Max. "Yoksa sen, restorandaki küçük hırsız mısın?"

Olivia, uyarırcasına genç adama bakmıştı ancak Max bu kez hiç oralı olmadı.

"Bunun olmasını gerçekten istemezdim." diyen çocuğun sesi oldukça pişman geliyordu.

"Kafana takma küçük dostum. Seni o canilerin eline asla bırakamazdım."

"Teşekkür ederim. Şimdi izin verirseniz bir an önce sizi buradan çıkarmam gerekiyor. Koldy bu gece çok içti. Anahtarları almak için onu barda sızana kadar beklemek zorunda kaldım. Ama her an anahtarlarının yokluğunu fark edip geri gelebilir."

Çocuk elindeki metal bir halkaya takılı anahtar yığınını gösterdi ve hızla birini kilide sokup denedi. Beceremeyince Max çocuğun elinden anahtarları çekip aldı.

"Ver şunları bana."

"Sızmadan önce kabarmış hindi gibi herkese sizi nasıl hakladığını anlatıyordu."

Max söylenmeye başladı. Eğer teke tek karşılaşma fırsatları olsaydı, kimin kimi haklayacağını o züppeye zevkle kanıtlardı.

"Kimsenin seni görmediğine emin misin?" diye sordu Olivia.

"Genelde karakolda sabahlar ama bu gece köşebaşındaki barda içiyordu. Sızana kadar bekledim."

Max aceleyle anahtarları denemeye devam etti. Yakalanma korkusu yetmiyormuş gibi üzerine bir de pantolonunu ıslatma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. *Ne gece ama.*

Sonunda yuvasına oturan anahtarla birlikte kilidin dönme sesi duyuldu ve üçü birden rahat bir nefes aldı. Max çocuğun gözlerinin neden büyüdüğünü anlamak için aşağıya baktı.

Ereksiyon olmuş hâli pantolonundan fırlamak üzereydi. Olivia gülümserken genç adam hızlı bir küfür savurup pantolonunu düzeltti.

"Eşyalarımızın nerede olduğunu biliyor musun?"

"Koldy'nin dolabında olmalı."

"Peki, ya kelepçelerin anahtarları?"

Olivia'nın sorusuyla küçük çocuk suratını astı ve yavaşça başını sağa sola salladı. "Üzgünüm ama onları bulamadım."

"Kahretsin." Olivia çocuğun yanında küfretmemesi için Max'i dürttü.

Çantalarını, ince dikdörtgen bir masanın arkasındaki ahşap dolapta buldular. Max içini iyice kontrol etti ve silahıyla birlikte her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldu. Saatini bulamadığında küçük çocuğa döndü.

"Saati mi gördün mü?"

"Hayır."

Max, çocuğun bakışlarında bir tuhaflık olduğunu hemen anladı.

"Belki Koldy almıştır." diye araya girdi Olivia. "Saatin baya ilgisini çekmişti."

Max, Olivia'nın söylediklerini duymamış gibi küçük çocuğa bakmaya devam etti. Dikkatli bakışlarının altında gittikçe ezilen Duncan gözlerini hızla kaçırdı.

Max elini uzattı. Olivia ne olduğunu anlamak için ikisine de sırayla bakıyordu.

Küçük çocuk sonunda bir iç çekerek gönülsüzce cebinden çıkardığı saati Max'in avucuna bıraktı. Aralarında her ne olduysa sessizce çözmüş gibilerdi.

"Her şey için teşekkür ederiz Duncan." Olivia ortamı yumuşatmaya çalıştı.

Küçük çocuk başını salladı.

Tam kapıdan çıkmak üzerelerdi ki kapının tokmağı yavaşça çevrildi ve aralanan kapıdan içeriye ağır aksak adımlarla Koldy girdi.

Adamın alkolden kızarmış gözleri onları karşısında gördüğü anda kocaman oldu. Dördü de olduğu yerde donup kalmıştı.

Küçük çocuk sızlandı. Şerif yardımcısının gözleri anında Duncan'a kaydı. Dikkat dağınıklığını fırsat bilen Max, boştaki eliyle onu kendine çekip daha o ne olduğunu anlayamadan alnını adamın yüzüne geçirdi.

Koldy bağırarak geriye savruldu. Sırtı arkasındaki duvara çarptı ve anında yere yığıldı.

"Ne bekliyorsunuz? Yardım edin de şu lağım faresini kendi deliğine tıkalım."

Olivia ve Duncan'ın yardımıyla baygın hâldeki Koldy'i sürükleyerek kaldıkları nezarethanenin içine taşıdılar. Max kapıyı kilitleyerek anahtarları cebine attı.

"Bu onu bir süre oyalar."

Koldy, mırıltılar eşliğinde kendine gelmeye başladığında küfretti. Kırılan burnundan akan kanları görmeden önce acısını hissetmiş olmalıydı. Eliyle burun kemerini yokladı.

"Siz?" dedi dili dolanarak.

"Sana söylemiştim." dedi Max çenesini kaldırarak. "Şartlar her zaman değişebilir."

"Seni elime geçirdiğimde bu yaptığına pişman olacaksın!"

"Hapishanenin tadını çıkar Koldy!"

Max, adama sinir bozucu bir şekilde göz kırptı. Şerif yardımcısı arkalarından küfrederken hızla oradan çıktılar. Karakol binasından uzaklaşmak

için patika bir yoldan orman yoluna girdiklerinde Max, bir ağaç bulup hemen arkasına geçti.

Olivia, ağacın diğer tarafına yaslanmıştı. Duncan'la sohbet ederken kulaklarını meşgul ediyordu.

"Kaç yaşındasın?"

"Dokuz."

"Okula gidiyor musun?"

"Hayır, efendim."

"Nerede yaşıyorsun?"

"Kasabanın hemen dışında bir kulübemiz var."

"Biz mi? Biz derken kimden bahsediyorsun?"

"Bir annem ve kız kardeşim var. Ve köpeğim. Kardeşim henüz çok küçük. Babam..." dedi. "Bizi terk etmeden önce köyün dışında demircilik yapıyormuş."

"Peki, ya annen?"

Küçük çocuk başını hafifçe yere eğdi ve yerdeki bir taşa tekme savurdu.

"O biraz hasta. Ama bize iyi bakıyor."

Olivia bundan şüpheliydi. Yine de üstelemedi.

"Başka kimseniz yok mu?"

"Tüm bunları bana neden soruyorsunuz hanımefendi?"

"Boş ver. Sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum."

Çocuk anlamamış gibi gülümsediği sırada Max rahatlamış bir hâlde yanlarına geldi.

"Bir an sonsuza kadar orada kalacaksın sandım."

"O kadar uzun zamandır tutuyordum ki sanki mesanemde..."

"Tanrı aşkına sus artık!" diyerek sözünü kesti Olivia. "Daha fazlasını dinlemek istemiyorum."

Max kıs kıs güldü.

"Şimdi nereye gideceksiniz?"

Max, Duncan'ın omuzuna dostça dokundu. "Sanırım önce babanın şu demirci dükkânına gidiyoruz."

Olivia önce Max'e sonra da onları bağlayan kelepçelere baktı ve ne demek istediğini anladı.

30. BÖLÜM

Yarım saat sonra kasabayı çevreleyen ormanlık alanın bitimindelerdi. Dora Cooper'ın eviyle tek benzerliği, küçük kulübenin bahçe içinde ve kasabanın dışında olmasıydı.

Şafak sökerken tüm gökyüzü pembe ve gri renklere boyanmıştı. Çakıl taşlı yolun her iki tarafına ekilmek için ayrılan tarh yabani otlarla doluydu. Sıvasız tuğla duvarları ve ahşap doğramaları olan evin bahçesinden içeriye girdiklerinde etrafta cırcır böcekleri ve gece kuşlarından başka hiç ses yoktu.

Alacakaranlıkta bile evin perişan hâli açıkça görünüyordu. Paslanmış tenekeyle örtülmüş çatısı ve çürümeye yüz tutmuş sundurması tek bir kışı daha atlatamayacağının garantisini veriyordu. Yanındaki daha küçük, penceresiz kulübe ise evden daha kötü durumdaydı.

İnce bir telle birbirine tutturulan gevşek ve emniyetsiz kapıyı açtıklarında Olivia bir anlığına duraksayarak Max ile bakıştı. Daha da yaklaştıkça pencerelerin cam yerine battaniyelerle örtülmüş olduklarını görünce şoke olmuştu.

"Tanrım, bu evde yaşayan birilerinin olması bile bir mucize."

Daha fazla incelemeye fırsat bulamadan, dört ayaklı siyah bir şeyin üzerlerine doğru son sürat koşmaya başladığını gördüler. Köpek, iki kez havladıktan sonra arka ayaklarının üzerinde Max'e doğru atıldı.

"Hey, hey! Yavaşla bakalım evlat. Biz dostuz."

Hayvanın hırlamasına rağmen Max hiç de paniklemiş görünmüyordu. İki elini teslim olurcasına havaya kaldırınca kelepçeler yüzünden Olivia da aynısını yapmak zorunda kaldı. Neyse ki onu yalamaya başlayan hayvan saldırgan değil yalnızca heyecanlıydı.

"Salyalarını üzerime akıtmazsan sevinirim evlat."

"Kokunda tanıdık bir şeyler sezmiş olmalı." Olivia sataşmadan edemedi.

"Köpek gibi koktuğumun farkındayım ama geçerli sebeplerim var."

"Köpek gibi koktuğunu söylemedim."

"Hmmm. O hâlde kokumu beğeniyorsun."

Olivia gözlerini devirdi. "Öyle bir şey de demedim."

"Peki, o zaman ne demek istedin?"

Olivia'nın boğazından isyan edercesine bir hırıltı kopunca Max ona kocaman sırıttı.

"Oudi, gel buraya kızım!"

Tüyleri sanki tutkalla birbirine yapıştırılmış gibi görünen *Collie* cinsi sevimli köpek, Duncan'ın komutuyla patilerini nihayet Max'in üzerinden çekmişti. Sonra da havlayarak üçünün etrafında fırıldak gibi dönmeye başladı.

"Kızım mı?" diye sordu Olivia neşeyle. Sonra da Max'e döndü. "Sanırım bu, neden senin üzerine çıktığını açıklıyor."

"Dişileri üzerime çekmeye yarayan vahşi bir cazibem olduğunu kabul ediyorsun sonunda."

"Ah, kesinlikle kabul ediyorum. Biz ona halk arasında şeytan tüyü diyoruz."

"Peki, senin olayın nedir? Şeytan tüyüne karşı bir tür bağışıklık falan mı geliştirdin?"

"Daha çok mantığımı içgüdülerimin önüne geçirmeyi beceriyorum diyelim."

"Ah şimdi anladım. Mantık demek... Bunu bir meydan okuma olarak görüyorum öyleyse. Hatta bence zırhında küçük bir delik açmaya başladım bile." Ona tatlılıkla göz kırpınca Olivia'nın yüzü kızardı.

"Öyleyse sana bol şans."

"Böyle sevgi gösterilerini genelde hep bana yapar."

Duncan, ikisinin arasındaki ateşli atışmadan habersiz, hüzünle köpeğini savunmaya geçmişti.

"Onu yabancılara karşı saldırması için eğitiyordum."

"Sana inanıyorum canım. Benim de Oudi'ye benzeyen minik bir canavarım var ve inan bana o da bana aynı şekilde ihanet ediyor. Onu hediye eden kişiden bile esirgediği sadakati şu yanımda gördüğün adama

gösteriyor, düşünebiliyor musun?" Olivia başını iki yana salladı. "Hem de daha ilk karşılaşmalarında."

"Sahi mi? Gerçekten köpeğin Bennett'ten nefret mi ediyor?" Konu Max'in ilgisini çekmişti.

"Nefret çok keskin bir ifade, daha çok hoşlanmıyordu diyelim."

"Yani adam sana kendisinden bile hoşlanmayan bir köpek mi hediye etti?"

"Bu onun suçu değildi. Tatlım fazla seçicidir. Yani en azından sana kadar öyleydi. Shawn ona her seferinde güzel hediyelerle yaklaşmayı denedi ama Tatlım ona bir türlü şans vermedi."

"Hediyelerle kandırılamayan bir kız. Üstelik seçimlerini sorguluyor. Döndüğümüzde hatırlat da ona bir ödül kemiği hediye edeyim."

"Adı, Tatlım mı?" diye merakla araya girdi küçük çocuk.

"Evet."

"Hiç böyle bir isim duymamıştım."

Olivia güldü. "Bu ismi ona ben buldum. Tatlı şey veya şeker gibi isimleri düşündüm -çünkü gerçekten öyledir- ama daha farklı bir şey olsun istedim. 'M' harfi ona aidiyetlik hissi katıyor bence. Yalnızca bana özel bir *tatlı* anlamına geliyor."

"Bu çok kız işi."

"Oudi de dişi. Ben de bu ismi daha önce hiç duymadım."

"Asıl ismi *Oidhche*. Oudi demek daha kolayıma geliyor."

"Anladım. Peki, o ne anlama geliyor?"

"Galcece *Gece* demek." diye belirtti Max.

"Gece ha? Bu sevimli şeye daha çok yakışan bir isim düşünemezdim doğrusu." Gözlerini kısarak Max'e baktı. "Sen Galcece mi biliyorsun?"

Max umursamazca başını salladı. "Üniversitede bir dönem aldığım ek derslerden biriydi. Üzerinde konuşmaya değmez."

Ah! "Pekâlâ."

Olivia, köpeğin başını okşamaya başlayınca küçük çocuğun yüzü mutlulukla aydınlandı.

"Onu birkaç ay önce gece yarısı ormanın içinde ve terk edilmiş hâlde buldum. Simsiyah tüyleri olduğu için ilk bakışta karanlıkta fark etmem zor

oldu ama sonra çalıların arasında hareket etmeden ve acı çeker gibi inlediğini duyunca yaralı olduğunu anladım."

"Ve ona yardım ettin."

"Evet. O günden beri peşimden ayrılmıyor."

"Hayvanlar iyiliği ve kötülüğü insanlardan çok daha çabuk sezerler Duncan. Bazen, bu yüzden onlara imreniyorum." Olivia, elini bu kez küçük çocuğun omzuna koydu. "Harika bir iş çıkarmış, onun sadakatini kazanmışsın. Artık ölünceye kadar senin en büyük dostun olacak."

"*Duncan Armstrong O'Neal! Tanrı'nın hangi cehennemindeydin?*"

Kulübe kapısında beliren genç kadın, Max ve Olivia'yı görünce huzursuzca birkaç basamağı inmeye başladı. Koyu renk saçları ve solgun bir teni vardı. Giydiği uzun kollu elbisesi zayıf bedenini baştan aşağıya örtüyordu. Omuzlarına aldığı kalın şalın altında kalan dalgalı saçları tıpkı Duncan'ınkilere benziyordu. Kadın hasta ve kırılgan görünüyordu.

"Siz de kimsiniz?" Bir öksürük krizine tutuldu. Her adımda giderek nefessiz kaldı. Aralarındaki mesafeyi kapatamadan durup dinlenmek zorunda kalmıştı.

"Buradayım işte anne. Neden bu kadar endişeleniyorsun? Ben artık küçük bir çocuk değilim."

Duncan'ın sesi annesininkinden bile daha endişeli çıkıyordu. Koşarak kadının yanına gitti. Annesi onu kollarının arasına çektiğinde, azarlayan ses tonuna rağmen Olivia yüzündeki rahatlamayı fark etti.

"Söylemesi kolay. Bütün gece eve dönmedin. Haber vermeden ortalıktan kaybolmanın hesabını bana daha sonra vereceksin. Şimdi söyle bakalım, bu insanlar da kim?"

"Onlarla bugün tanıştım. Kasabaya yeni geldiler."

"Sana yabancılarla konuşmaman gerektiğini daha kaç kere söylemem gerekiyor."

Durumu ele almak isteyen Max bir adım öne çıktı.

"Annene bu konuda sonuna kadar katılıyorum Duncan."

"Siz kimsiniz?"

"İsmim Xander Fort. Ve bu hoş kadının adı da Livvy."

"Catriona O'Neal. Evimde ne arıyorsunuz Bay Fort?"

"Bu hanımefendi benim hayatımı kurtardı anne. Görmeliydin. Yaşlı Joe'nun kafasında su dolu bir sürahi kırdı ve sonra da Koldy onu hapse attı."

"Yine Joe'nun dükkânına mı gittin?" Genç kadının sesi hiddetle yükseldi. "Duncan! Sen benim felaketim olmaya mı çalışıyorsun? Söylesene bu kez ne yaptın?"

"Kendim için değil, yemin ederim. Sadece Oudi için birkaç parça kek almak istemiştim. Bana ancak onun bakımını kendim üstlenirsem bizimle kalabileceğini söylemiştin."

"Evet, ama bunu birilerinden bir şeyler çalarak yapmanı istemiyorum."

Küçük çocuk başını eğerek kırılganlıkla omuz silkince annesinin bakışları yumuşadı ve onu yanına çekti.

Duncan'ın yaptığı gurur duyulacak bir şey değildi. Fakat Olivia'nın içi, bu küçük çocuğa karşı daha fazla şefkat ve sıcaklıkla dolamazdı. O berbat kekleri kendisi için çalmak istememişti. Bir sokak köpeğinin karnını doyurmak istemişti. Üstelik bunun için hayatını tehlikeye atmıştı. Olivia, birçok yetişkinde göremediği erdemlerden dolayı çocuğa saygı duymaya başlamıştı.

"Yakalandın değil mi?" Çocuk başıyla onayladı. Kadın onu kendine daha çok bastırarak, "Ah Duncan!" dedi. "Ya sana bir şey olsaydı? Ya o aksi adam sana zarar verseydi?"

"Denedi. Ama bu hanımefendi onlara karşı koydu."

Kadının minnetle dolan gözleri şimdi Olivia'nın üzerindeydi. "Size nasıl teşekkür edebileceğimi bilemiyorum."

"Abartılacak bir yanı yok. Sağduyulu olan her insanın yapması gerekeni yaptım."

"İçeri gelin. Size bir şeyler ikram edeyim."

Max bileklerini işaret ederek, "Umarım bu sizin için sorun olmaz." dedi.

Kadın kelepçeleri görünce önce tedirgin olmuştu fakat hemen anlayışla başını salladı.

Birlikte sobası yanan eve girdiler. Duncan'ın defalarca ve heyecanla araya girerek anlattığı hikâyeyi dinlerken Catriona onlara birer bardak sıcak çay ikram etti. Olivia çayı minnetle kabul etti. Soğuk nezarethanede

sabahlamalarının ardından sabah ayazında ıssız ormandaki uzun yürüyüşlerinden sonra tüm bedeni buz kesmiş gibiydi.

Oturma odası olarak kullanılan alanda pek fazla eşya yoktu. Eski bir divan, taş şömine önünde duran tekli bir koltuk, bir masa ve dört sandalyesi olan küçük bir yerdi. Duncan'dan üç yaş küçük kıvırcık sarı saçlı kız çocuğunun ismi Bonnie'ydi. Küçük kızda Olivia'ya tanıdık gelen tuhaf bir şeyler vardı. Sebebi belki de hiç konuşmamasıydı. Yine de sohbet boyunca elinde kendi şapkasıyla oynayan kızdan gözlerini alamamıştı. Yüzü bir meleğinkine benzeyen Bonnie, belli ki Max'in hediyesinden hoşlanmıştı.

"İkinize de Duncan'a göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim. Başınız bizim yüzümüzden belaya girdi. Koldy ve kasabalılar onlara yapılanları asla unutmazlar."

Catriona O'Neal, Olivia ile yaşıt sayılırdı fakat bakımsızlıktan dolayı ondan daha yaşlı görünüyordu.

"Artık üzülmeyin." dedi Olivia. "Hepsi geçti."

"Buraların yabancısı olduğunuz her hâlinizden belli. Ada halkını hiç tanımıyorsunuz. Onlar oldukça..."

"Gaddarlar mı?" diyerek kadının sözünü tamamladı Max. "Evet, bunu fark ettik."

"Daha çok, kindarlar. Pek merhametli oldukları da söylenemez. Her neyse. Size nasıl yardımcı olabilirim? Yani, Duncan için yaptıklarınızdan sonra sizin için yapabileceğim bir şey olmalı."

"Şimdilik." dedi Max yeniden bileğini göstererek. "Kelepçeleri açabilecek aletlere ihtiyacımız var. Kaçmaya çalışırken anahtarları bulmak için fırsatımız olmadı. Duncan eşinizin bir demir atölyesi olduğunu söyleyince işimize yarayabilecek bir şeyler olabileceğini düşündük."

"Evet, anlıyorum. Gidip neler bulabilirim bir bakayım."

Genç kadın yeni bir öksürük krizine tutulunca Duncan, "Sen otur anne." diyerek annesine bir bardak su verdi. "Ben gidip bakarım."

Küçük çocuk odadan çıkarken Catriona suyunu yudumladı. Bir süre daha dolan gözlerle Duncan'ın arkasından bakmaya devam etti. Sonra da ikiliye dönerek merak ettiği asıl soruyu sordu.

"Sizi Iomallach'a getiren şey nedir merak ettim."

"Tatil için gelmiş olamaz mıyız?" dedi Max alayla.

"Kimse Iomallach'a tatil için gelmez."

"Bu tartışılır ama konumuz bu değil zaten." Max, Olivia'nın çayının bittiğini görünce kendi fincanındakini hiç tereddütsüz onunkiyle paylaştı ve bunu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yaptı. "Buraya birini aramak için geldik. Daha doğrusu birini bulmak için bize yardım edebilecek başka birini."

Kadının kafası karışmış gibiydi. "Kim peki? Tanıyor olabilirim."

Max, Olivia'ya anlamlı bir bakış atınca, "Ne de olsa burası küçük bir yer." diye ekledi Catriona.

"Dora Cooper."

"Onunla ne yapacaksınız? Aman Tanrım, yoksa siz?" Genç kadın birden ayağa fırladı.

"Bu tepkinizden Dora'yı ve yaptığı işi bildiğinizi anlıyorum. Fakat sandığınız gibi bir şey değil."

Genç kadın, konuşurken bu kez bakışlarını kaçırdı. "Onu tanıyorum. Tanrım, bundan gerçekten utanç duyuyorum."

Max hızla devam etti. "Az önce de dediğimiz gibi asıl bulmak istediğimiz bir başkası. Dora'nın irtibatta olduğunu düşündüğümüz biri. Bu sabah kasabanın diğer ucundaki randevu evine onunla konuşmaya gittik fakat evde yoktu. Evinde çalışan hanımlardan biri bize bir arkadaşını ziyarete gittiğini ve yarından önce dönmeyeceğini söyledi. Doğru olup olmadığını bilmiyoruz tabii. Sizin bu konuda bir fikriniz var mı?"

"Dora önemli bir şey olmadıkça kasabadan pek ayrılmaz. Yalnızca ayda bir kez ana karaya ve yaz aylarında da diğer adaya gidip gelir. Bunun dışında sürekli buradadır."

Max, sohbetin gidişatından şüphelenip duruma el koydu. "Tüm bunları bildiğinize göre onu yakından tanıyor olmalısınız?"

Genç kadın kısa bir an tereddüt ettikten sonra nihayet dilinin altındaki baklayı çıkardı.

"Dora Cooper teyzem olur Bay Fort. Eğer merak ettiğiniz buysa bu kasabada hayatta kalan ve gurur duymadığım işler yapan tek akrabamdır. Onunla ilişkim kasabadaki diğer insanlardan pek farklı sayılmaz. Yalnızca arada bir beni ziyarete gelip çocuklara yiyecek bir şeyler getirir. Birkaç kez

bana iş ve para teklif etti ancak hiçbirini kabul etmedim. O evde çalışmaktansa ölürüm daha iyi."

Kadının duygudan kalınlaşan sesini, Duncan'ın odaya neşeyle girişi yarıda kesti. "Aletleri buldum! Babam atölyedeki dolabın altına saklamış."

Max, çocuğun getirdiği alet çantasından işe yarar bir şeyler aramaya başladı. Bir çekiç ve bir tornavidayla kelepçelerden kurtulabilirdi ancak Olivia'yı yaralamak istemiyordu. Kelepçe yalnızca kendi bileklerine takılı olsaydı hiç tereddüt etmezdi. Hoş, o zaman bu kadar uzun süre kelepçe takması da gerekmezdi. Max ne yapar eder bu lanet zincirlerden kurtulmanın bir yolunu bulurdu. Diğer yandan Olivia'yla kelepçelenmek hoş bir deneyimdi. Farklı şartlar altında olsa zevkli bile olabilirdi.

"Bu aletler işime yarar ama kilidi kırmadan açamam."

Olivia hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun peki?"

"Daha ince ve bükülebilir bir şey işimi kolaylaştırabilir."

"Yün şişleri işinizi görür mü?"

Catriona yerinden kalkıp şöminenin yanındaki sepetten iki ince şiş alıp geri döndü.

Max, "Daha iyisi olamazdı." diyerek hemen işe koyuldu. Bir pense ve keski yardımıyla şişlerin ucunu büktü ve biri sivri diğeri eğri iki kanca hâline getirdi.

"Şimdi şunu tut ve sakın kıpırdatma."

Olivia dediğini yaptı. Max diğer şişi kilidin içine sokup yavaş yavaş döndürmeye başladı.

Olivia üç çift gözün üzerlerinde olduğunun farkında olarak Max'in kulağına yavaşça fısıldadı.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur."

"Bana güven. Bunu defalarca yaptım. Üstelik diğerlerinde kelepçeler iki bileğimde ve ellerim arkamdaydı."

Olivia şaşkınlığını gizleyemedi. Ona inanmamıştı ama ne yaptığını biliyor gibi görünüyordu. Tanrı aşkına, adam çorap örmeye yarayan iki şişle polis kelepçelerini açmaya çalışıyordu.

"Belki de kaçmadan önce anahtarları aramaya devam etmeliydik."

"Sana söyledim. Adamın üstünü aradım. Anahtarlar hiçbir yerde yoktu."

"Peki, onları ne yaptı öyleyse?"

"Bilmiyorum. Evinde veya arabasında olabilir. Nereden bilebilirim ki? Lanet anahtarlar serçe parmağımın yarısından bile büyük değildi. Onları aramayla vakit kaybedemezdik."

Metalin metale sürtünme seslerinden sonra, sonunda *Klik!* diye bir ses duyuldu. Olivia ve Max hevesle birbirine baktı.

"Ve artık anahtarla ne yaptığı bizi hiç ilgilendirmiyor." Adamın yüzüne yerleşen gülümseme şeytanlara yakışır türdendi. "Koldy istiyorsa onları alıp bir tarafına sokabilir."

Olivia'nın bileği serbest kalınca genç kadın rahat bir nefes aldı. "Sonunda."

Max diğer kelepçeyi de aynı hızla açtıktan sonra, "Heyecanlı bir denemeydi, itiraf et." diye onu kışkırttı.

"Ya, tabii."

Max ona göz kırptığı sırada Catriona bir öksürük krizine daha tutuldu. Zavallı kadının ciğerleri hiç iyi değildi. Olivia, şöminedeki ateşin üzerinde asılan çaydanlıktan kadının bardağına biraz daha çay doldurdu.

"Ateş geçmek üzere." Max elleri serbest kaldıktan sonra Duncan'a döndü. "Ne dersin, gidip erkek erkeğe biraz odun toplayalım mı?"

Küçük çocuk hevesle ayağa fırladı. "Siz nasıl isterseniz Bay Fort."

"Ormandayken belki bana şu *'Bayan'* kelimesinin neden kasabanızda bir lanet olduğunu anlatmak istersin."

İkili kapıdan çıktıktan sonra Catriona öksürmeye devam etti. Bu kez öyle şiddetliydi ki Olivia, elini şefkatle kadının sırtında gezdirdi.

"İyi görünmüyorsun Catriona."

"Alerjik astım." Yeniden öksürdü. "Nemli havalarda daha kötü oluyor." Kalkıp şömine rafında duran ilacını aldı ve çayıyla yutmaya çalıştı.

"Ne zamandır bu hâldesin?"

"Son bir yıldır daha kötüye gitmeye başladı."

"O..." Olivia'nın bakışları Bonnie'ye kaydı. "Gittiğinden beri mi bu hâlde? Yani kocan?"

"Ah Duncan!" Catriona konuşabilmek için derin bir nefes almaya çalıştı.

"Sorduğum için bağışla. Kızının önünde konuşmak istemezsen seni anlarım."

"Hayır, önemli değil. O kadar uzun zamandır yalnızca kendimle konuşuyorum ki biriyle dertleşmek iyi gelebilir. Hem Bonnie, bizi duyamaz. O doğuştan sağır ve dilsizdir."

Olivia, yüzüne tokat yemiş gibi irkildi. Küçük kıza bakarken bakışlarında bu kez merhametten çok daha fazlası vardı. Eve geldiklerinden beri çocuğun neden tek kelime etmediğini şimdi anlamıştı. Bunu nasıl fark edememişti?

Bonnie, ondan bahsedildiğini anlamış gibi başını kaldırıp o güzel mavi gözleriyle ona bakınca Olivia'nın içi eridi.

"Ben, çok üzgünüm. Bilmiyordum."

"Üzülmeyin, nereden bileceksiniz ki?"

"Peki, nasıl anlaşıyorsunuz? İşaret diliyle mi?"

"Çoğu zaman. Ayrıca Bonnie çok iyi dudak okuyabiliyor."

Olivia anladığını belli edercesine başını salladı. Küçük çocuğun yüzünde, sessiz bir dünyada yaşamasına rağmen pırıl pırıl bir gülümseme vardı.

"O, yani kocan, sizi neden terk etti?" Üstelik çocuklarından biri bu hâldeyken ve karısı hastayken demek istiyordu.

Catriona, birkaç kez daha öksürdükten sonra şalına daha sıkı sarıldı. Anlatırken Olivia'nın gözlerine bakamadı.

"O her zaman daha fazlasını isteyen bir adamdı. Daha fazla para, daha fazla eşya, daha lüks bir ev, daha iyi koşullar. Daima bundan daha iyisini hak ettiğini düşünüyordu. Geçmişinde zengin ailelerin soyları olduğunu iddia ediyordu. Hayatını sefil bir hâlde sürmesinin haksızlık olduğunu söylüyordu. Bu yüzden sürekli tek bir şeyin peşinden koştu. *Para.*

Onun için her şeyden daha kıymetliydi. Küçük bir evde fakir ama mutlu bir şekilde yaşamak ona göre değildi. O şaşaanın, zenginliğin ve lüksün adamıydı. Bir gün zengin olacağız Catriona diyordu. Göreceksin. Seni en güzel evlerde yaşatacağım." Genç kadın acı acı güldü. "Kumar oynamaya başladı. Kazandığı üç beş kuruşu bahis oyunlarına yatırıp biraz para biriktirdi. Sonra da daha büyük kumarhanelerde oynayabilmek için İrlanda'ya

gitti. Orada bir kulüpte iş bulmuştu ama çok geçmeden adam yaralamaktan ve dolandırıcılıktan hapse atıldı."

"Tanrım, bu korkunç. Yani, aslında kocan sizi terk etmedi. Sadece hapse atıldı ve sen duyulmasındansa herkese çekip gittiğini söylemeyi tercih ediyorsun."

Genç kadının gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Pek sayılmaz. Hapisten çıkalı epey oluyor. Fakat geri dönmedi. Kayınpederim söylemeseydi tahliye olduğundan haberim bile olmayacaktı. O zaman gittiğini anladım. Artık geri gelmeyecekti."

Olivia ne söyleyeceğini bilemedi. Kadının gizlemeye çalıştığı yaşlardan biri yanağından süzülürken yalnızca bakışlarını yere indirmekle yetinebildi.

"Kocam istediği hayata kavuştu mu bilmiyorum ama benim elimde hiçbir şey kalmadı. O gittikten sonra kasabadaki evimizin kirasını ödeyemediğim için taşınmak zorunda kaldık. Bu ev ailemindi. Dora, burada istediğim kadar kalabileceğimi söyledi. Böyle göründüğüne bakma. Çok daha kötü durumdaydı."

"Nasıl geçiniyorsunuz peki?"

"Kasabadaki pansiyonlardan birinde odaları temizliyorum. Hafta sonlarında da ekmek fırınında çalışıyorum. İşçilerin söküklerini dikiyorum. Kısacası elimden gelen her işi yapıyorum. Ama şu lanet öksürük..." Yeniden öksürmeye başlayınca rahatlamak için çayından bir yudum daha aldı. "Son zamanlarda her şeyi daha zorlaştırdı."

"Kayınpederin olduğunu söylemiştin. Kocan gittikten sonra sana destek olmadı mı? En azından bir erkek olarak başınızda olsaydı."

"Avcı, özgür ruhlu bir adamdır. O da tıpkı oğlu gibi başına buyruktur."

"Avcı mı?"

"Lakabı bu. Dağlarda yaşamayı sevdiği için kasabada herkes ona Avcı diyor. Yabani hayvanları avlamaya ve onlarla iç içe olmaya bayılır. Yandaki adada bir kulübesi var. Iomallach'a geldiğinde de bir pansiyonda kalır. Zaten uzun süre durmaz. İhtiyaçlarını aldıktan sonra gider. Aslında iyi bir adamdır. Sadece sorumluluk almaktan hoşlanmıyor."

"Buraya geldiğinde seni ve torunlarını ziyaret etmiyor mu?"

"Bazen. Bağlanmaktan korkan bir adam sanırım."

"Karısı peki? Kocanın annesi nerede?"

"Kocam annesini hiç tanımadığını söylemişti."

"Gerçekten çok garip bir hikâye."

"Öyle."

Olivia, eliyle Catriona'nın elini kapladı ve güven veren bir gülümsemeyle genç kadına baktı.

"Sen gerçekten çok güçlü bir kadınsın Catriona. Yaşadıkların için ne kadar üzgün olduğumu tahmin bile edemezsin. Senin için yapabileceğim bir şey olursa bilmek isterim. Yani belki..."

Catriona, gözlerini merakla kısarak ona bakınca Olivia tereddüt etti.

"Beni yanlış anlamanı istemiyorum. Seni ve çocuklarını çok sevdim. Sizler iyi insanlarsınız ve iyi insanların dünyadayken cehennemi yaşamamaları gerektiğine inanıyorum."

"Ne anlatmaya çalışıyorsunuz, hiç anlayamıyorum."

Olivia derin bir nefes aldı ve "İzin verirsen sana ve çocuklarına yardım etmek istiyorum." dedi.

Catriona çarpılmış gibi elini hızla geri çekti.

"Yo, hayır. Bunları kendimi acındırıp, sizden para sızdırmak için anlatmadım." Genç kadın, gözyaşlarıyla savaşmaya başladı ancak bir damla hızla yanaklarından aşağıya süzüldü. "Bunları anlattım çünkü birilerine anlatmaya ihtiyacım vardı. Yıllardır içimde kanayıp duran ama üstünü örtmeye çalıştığım kabuksuz bir yara gibiydi. Neden bilmiyorum, belki Duncan için hayatınızı tehlikeye attığınız veya bir meleğe benzediğiniz için size güvendim. Güvendim ve içimi döktüm. Hepsi bu."

Catriona arkasına yaslandı. Bakışları bu kez çelik kadar keskin ve soğuktu.

"Ben dilenci değilim."

"Ben öyle bir şey söyleme-"

"Ne söylemeye çalıştığınız umurumda değil. Ben yaşadığım sürece, başka kimseye ihtiyacımız yok. Çocuklarım için elimden ne geliyorsa yapacağım. Şartlar ne kadar kötü olursa olsun. Hâlâ cephedeyim ve savaşıyorum."

"Teklifimi duymak istemiyor musun?"

Catriona kararlılıkla, "Hayır." deyince Olivia daha fazla ısrar etmemeye karar verdi.

"Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim. Niyetim kötü değildi."

Catriona, elinin tersiyle gözlerinin altındaki nemi sildi. Ruh hâlini değiştirmeye çalışıyormuş gibiydi. Yeniden gülümsemeyi denedi ve ayağa kalktı.

"Acıkmış olmalısınız. Size yiyecek bir şeyler hazırlayayım ve ikimiz de bu olanları unutalım, oldu mu?"

Catriona, odadan bir duvarla ayrılan mutfağa gitmeden önce Olivia gülümseyerek başını salladı. Kadını incittiğinin farkındaydı ama denemek zorundaydı.

Gururlu bir kadındı ve ölmek üzereyken bile son nefesinde kimsenin elini tutmasına izin vermeyecek kadar çok yalnız kalmıştı.

"Sence Dora yarın sabah geri döner mi?"

Bonnie ona gülümseyince Olivia, sevgiyle kızın yüzünü okşadı. Talihleri bu kadar kötü olduğu için, içinden Tanrı'ya isyan etmek geliyordu. Neden iyiler ve masumlar bu dünyada acı çekmek zorundalardı? Evrende onları koruyan, zarar görmelerini engelleyen bir güç yok muydu?

"Kim bilir?" diye arka taraftan cevap verdi Catriona. "Şerifin kasabada olmadığını söylediniz. O ve Dora sıkı ahbaplardır. Avcı'yı ziyarete gitmişlerse dönmeleri çok daha uzun sürebilir."

"Dora kayınpederinle arkadaş mı yani? Bu seni rahatsız etmiyor mu peki?"

Genç kadın başını mutfaktan uzatıp imayla güldü. "Ne düşündüğünü biliyorum. Aralarında ne tür bir ilişki olduğundan emin değilim ama bence yalnızca arkadaşlar. Cinsellik de varsa neden umurumda olsun ki? İkisine de bakıcılık yapacak değilim."

"Haklısın."

Catriona mutfaktayken kalkıp pencerenin yanına gitti. Burada diğer odalara nazaran cam vardı. Dışarıda güneş dağların tepelerine henüz ulaşmıştı. Etrafına hafif bir kızıllık yayarak, yüzünü gösteriyordu. Olivia elleriyle kollarını ovuşturdu. Denize yakın oldukları için okyanus soğuğu etkili bir şekilde kendini hissettiriyordu. Şöminedeki köz içeriyi ısıtmıyordu.

Üstelik Catriona hastaydı. Onun daha temiz, daha bakımlı ve sıcak bir evde, en azından rutubetten uzakta yaşaması lazımdı. Ayrıca tedaviye ihtiyacı vardı. Kızının ve kendisinin alanında iyi birer doktordan tedavi görmeleri gerekiyordu. Kim bilir, zavallı Bonnie belki konuşurdu. Sormamıştı ama Duncan'ın okula gitmediğini de tahmin edebiliyordu. Eğer kabul etseydi, Olivia onlara tüm bunları verebilirdi.

Bonnie gelip elini tuttuğunda Olivia ne kadar zamandır düşüncelere daldığının farkında değildi. Eğildi ve kızın güzel yüzünü avuçlarının arasına aldı. Dudaklarını rahat okuyabilmesi için yavaş yavaş ve tane tane konuşmaya çalışarak, "Her şey yoluna girecek." dedi. "Söz veriyorum."

Küçük kız dudaklarını hararetle takip ettikten sonra öyle bir gülümsedi ki Olivia neredeyse gözyaşlarına boğulmak üzereydi. Bu gülümseme, bu gözler neden bu kadar tanıdıktı?

"Fırında çalışmadığım günler bile Bayan Young taze ekmek almama izin veriyor. Bir şeyler atıştırmak için önden mi başlamak istersiniz yoksa Bay Fort'u bekleyelim mi?"

Catriona'nın elindeki tepside hazırladığı birkaç parça kahvaltıyı ve dilimlenmiş taze ekmeği masaya bırakmasını izleyen Olivia, "Bekleyebilirim." dedi.

"Güzel. Ben çayı tazeleyeyim."

Olivia, elini bırakmayan küçük kızla birlikte masaya doğru ilerlerken genç kadın bir tutacakla çaydanlığı ocağın üzerinden çekiyordu.

"Hapse girdikten sonra bir daha kocanı hiç görmedin mi?"

Olivia'nm sorusuyla Catriona bir süre hareket edemedi.

"Hayır."

"En azından onun ne durumda olduğunu merak etmiyor musun? Belki de istediği gibi zengin olmuştur. Durumunuzun ne kadar kötü olduğunu bilseydi, belki geri dönerdi."

"Açıkçası ne yaptığı artık umurumda bile değil. Birkaç yıl önce mahkeme kararıyla ismini değiştirdiğini öğrendim. O zamandan beri kendi soyadımı kullanıyorum."

Catriona, gözlerindeki buz gibi bakışı Olivia'ya yönlendirince genç kadının tüyleri diken diken olmuştu. Ama bunun sebebi Catriona'nın kararlı

tavrı ve nefret dolu sesi değildi. Hayır, kaskatı kesilmesini sağlayan ve Bonnie onu çekmeye çalışsa bile ayaklarından tüm gücünü alan başka bir şeydi.

"N-ne dedin sen?"

"Eski kocamın ismine ihtiyacım olmadığı gibi onun kendisine de ihtiyacım yok dedim. O defteri çoktan kapattım ben. Bir gün milyonlar kazanmış biri olarak karşıma çıksa bile yapacağım tek şey suratına tükürmek olur."

"Ondan bahsetmiyorum. Adını değiştirdi dedin. Ama neden?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki bu şekilde hayatına biz yokmuşuz gibi devam etmek daha kolay olduğu içindir. Ne ben ne çocuklarım onu ömrümüzün sonuna kadar asla affetmeyeceğiz."

Olivia sendeledi. Bonnie'nin yardımı olmasaydı sandalyeye oturmaya çalışırken az kalsın düşecekti. Sonra donuk gözlerini o masum yüze dikti. *O melek gibi yüz, masmavi gözler... Tanrım.*

"Fotoğraf." diye fısıldadı Olivia ancak genç kadın kendi kendine söylenmekten onu duyamıyordu. Yüksek sesle yeniden, "Fotoğraf." deyince sonunda kadın ona dönüp baktı.

"Fotoğraf mı?"

"Evet. Sende kocana ait bir fotoğraf var mı?" Genç kadın ona kuşkuyla bakınca Olivia, kendini toparlamak için hızla boğazını temizledi.

"Şey yani, sizi yüzüstü bırakıp giden pisliği merak ediyorum."

Catriona ona inanmış gibi görünmüyordu. Hafifçe omuz silkti. Olivia, kadının cevabını beklerken odadaki tüm hava birden yok olmuştu sanki.

"Ona ait her şeyi uzun zaman önce yırtıp attım." dediğinde nefesini tuttu. "Ama Bonnie bir tanesini hâlâ saklıyor. Ona bu yüzden kızmak istemiyorum. Her çocuk anne ve babasını bir arada görmek ister. Fotoğraflarda olsa bile."

Annesi kızına birkaç hareketle derdini anlattı ve Bonnie hızla koşarak divanın altında sakladığı tahta bir kutuyu almaya gitti. Kutuyu getirerek masanın üzerine koydu ve açtı.

İçinde deniz kabuklarından yapılma basit bir kolye, kurutulmuş çiçeklerden bir taç ve ağaç kabuğundan yapılmış bir bileklik vardı. *Ve... Bir fotoğraf.*

Bir çocukla vakit geçirmeyeli ne kadar olmuştu bilmiyordu. En son kuzenleriyle yaptığı çamur savaşını hatırlıyordu. Üstlerinde yalnızca iç çamaşırıyla, çamur dolu bir havuza atlamak hem çok eğlenceli hem de pisti. Tanrım, Olivia'nın böyle bir görüntü karşısında nasıl tepki vereceğini düşününce gülümsemesi yüzüne yayıldı.

Kuzenlerini özlemişti ve tabii ailesini de. Duncan ve ailesiyle karşılaşınca onları özlediğini daha iyi anladı. Küçük çocuk yaşına göre hem olgun hem de akıllıydı. Olayları çabuk kavrıyor ve hızlı öğreniyordu. Max, ona kolay yoldan nasıl olta yapılacağını ve derede nasıl balık avlayacağını öğretmişti. Duncan onu dikkatle dinledi ve bundan böyle balık yemeyecekleri bir gün daha yaşamayacaklarına dair yemin etti.

Max ve Duncan arkalarında Oudi ile birlikte eve döndüklerinde hâlâ balıklardan konuşuyorlardı.

"Avlanma konusunda gerçekten çok şey biliyorsun Bay Fort. Eskiden izci miydiniz?"

"Onun gibi bir şey diyelim. Dağlarda uzun süre yaşamak zorunda kalınca insan birkaç şey öğreniyor."

"Tıpkı büyükbabam gibi. O da dağlarda yaşamayı seven usta bir avcıdır."

Max eve girerken çocuğun başını okşadı. Topladığı odunları şömineteki ateşi canlandırmak için teker teker dizmeye başlamadan önce kadınlara başıyla selam verdi.

"Demek bir avcı ha? Bu iyi işte."

"Bana tüfek kullanmasını öğretecekti ama annem istemedi. Bunun için henüz küçük olduğumu düşünüyor."

"Bu konuda annene katılıyorum. En azından silah geri teptiğinde kıç üstü yere serilmek istemiyorsan biraz daha güç toplaman iyi olur."

Duncan gülünce Max, bu kez de azar işitmeden hızla başka bir konuya geçti.

"Hey Livvy! Sonunda 'Bayan' kelimesinin bu kasabada neden bir küfür sayıldığını öğrendim. Yıllar önce kasabaya yerleşen ve kendine yalnızca *Bayan* denilmesini isteyen bir kadın yüzündenmiş. Kadın başta herkese şifacı olduğunu söylemiş. Ada halkı ona kucak açmış, onu evlerine almış ve

beslemişler. Fakat çok sonra kadının insanları felakete sürükleyen büyüler yaptığı ortaya çıkmış. Kasabalıların başına olmadık kazalar geliyor, evliler boşanıyor, kadınlar çocuklarını düşürüyormuş. Bu uğursuzluk silsilesi aylar boyunca sürerken hiç kimse bir şey anlayamamış. Sonra bir gün tarlalar da kurumuş. Yeşilliğin yalnızca onun kulübesinin etrafında kaldığını gören halk, sonunda şüphelenmiş. Durumu anlayınca kadını yakalamışlar ve herkesin gözleri önünde önce asmış sonra da yakmışlar. Tanrım, ne boktan bir hikâye değil mi?" Max gülerek başını iki yana salladı.

"O günden beri o kelimeyi bu kasabada kullanan herkese cadı soyundan gelmiş gibi bakıyorlarmış. Cadıların ruhunun olmadığına inanıyorlar ama yine de ismini anmaya korkuyorlar. Yani birine *Bayan* diye hitap ettiğinde ona *lanetli veya büyücü kaltak* demekten farkı yokmuş."

Duncan kıkırdayınca odada ikisinden başka kimsenin gülmediğini fark etti Max. Yavaşça ayağa kalktı.

"Ne? Sizce komik değil mi?"

Duncan'ın annesi onlar dışarıdayken mütevazı bir kahvaltı sofrası hazırlamıştı. Yemekte yumurta ve taze ekmek vardı. Bonnie, Olivia'nın şapkasıyla oynamaya, duvardaki kırık aynanın karşısında kendince pozlar vermeye devam ediyordu. Fakat ortada bir terslik var gibiydi ve bu tersliğin adı Olivia'ydı.

Max içeri girdiği andan beri tek yaptığı şey ateşe gözlerini dikip bakmaktı. Ve sanki Max de dâhil odadaki hiç kimsenin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Küçük bir çocuğun yanında küfrettiği için onu azarlamamıştı bile. *Kahretsin.* Evet, kesinlikle ters giden bir şeyler vardı.

"Neler oluyor? Liv?"

Max, ellerini silkeleyip beline koyarken iki kadına da dikkatle baktı.

"Neden kimse konuşmuyor?"

"Bay Fort." Catriona sandalyesinden kalkarak ateşe doğru yaklaştı. "Sanırım aradığınız kişiyi bulduk."

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

Max, Olivia'ya baktı. Genç kadının yüzü solgundu. Tüm kanı çekilmiş gibiydi.

"Dora sayesinde ulaşmaya çalıştığınız kişiyi tanıyorum. Avcı'yı tanıyorum."

"Avcı mı?"

"Büyükbabam mı?" Duncan haykırdı.

"Büyükbaba?" Max'in delici bakışları çocuktan yeniden Olivia'nın üzerine kaydı.

"Avcı benim kayınpederim. Eski kocamın babası. Norton Redford."

Max'in ağzı bir karış açık kalmıştı. Şimdi Olivia gibi donup kalan kendisiydi. Aklı bir türlü almıyordu. Bu nasıl olurdu?

O ana kadar tepki vermeyen Olivia, yerinden usulca kalktı ve elinde bir kâğıt parçasıyla Max'e doğru yaklaştı. Max, kadının omuzlarını ve başını dik tutmasının bir aldatmaca olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Gözlerinde dolaşan kara bulutlar yüreğinde kopan fırtınaların habercisiydi. Bu kez yarası çok derindi.

Olivia, Max ile yüz yüze geldi. Gözlerinin içine baktı. Birilerinin anlamasını istiyordu. İçinde ardı ardına çakan şimşekleri, sarsılan topraklarının altında kalan enkazları, yaşadığı hayal kırıklığını birilerinin anlamasını istiyordu. Saklamak için çok uğraşıyordu ama bir yandan da birileri tüm olan biteni görsün istiyordu. Onu anlayan biri. Ve nihayet Max onu görmüştü. Anlayışlı bakışları sonunda her şeyin farkına varmıştı. Olivia ona bir fotoğraf uzattı.

Max, uzun bir süre fotoğraf yerine Olivia'nın yüzünü izlemeye devam etti. O kadar çok duyguyu aynı anda görmeye başladı ki hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu.

Şaşkınlık. Acı. İhanet. Merhamet. Öfke.

Hepsi bir yumak gibi birbirine karışmıştı.

Sonunda başını eğdi ve avucundaki kâğıdı inceledi. Fotoğrafta yeni evli bir çiftin düğün günü objektife yansıttığı kusursuz gülümsemeleri vardı. Gülümsemelerden biri fazlasıyla tanıdıktı. Beyaz gelinliğinin içinde zarifçe duran kadın Catriona'ydı. Damadın kim olduğunu anlamak için fotoğrafa ikinci kez bakmaya bile gerek yoktu.

Fotoğraftaki adam, Shawn'dı.

31. BÖLÜM

"O piçi bulup öldürmeden önce kıçını bir güzel tekmeleyeceğim. Hayır, yalnızca kıçını tekmelemek yetmez, zekice planlar kurduğunu sanan o sersem beynini de dağıtmalıyım. Belki daha sonra parçalaması için onu Bandit'e veririm. Uyuşuk görüntüsü seni yanıltmasın. Eski bir izci köpeğidir ve hisleri çok kuvvetlidir. Ayrıca ön dişleri de öyle. Düşündüm de hayır, o orospu çocuğunu parçalama zevkini Bandit'le paylaşmayacağım. Umarım karşılaştığımızda bana karşı koyacak kadar yüreklidir çünkü öylesi daha zevkli olur."

Max, kendi kendine söylenmeye devam ediyordu. Olivia bindikleri ufak teknenin arka kısmında oturuyor, denizin saf ve beyaz köpüklerini izliyordu. Martıların attığı açlık çığlıkları, okyanusun tuzlu suyu ve rüzgârın yüzüne vurduğu yosun kokusu tüm duyularını ele geçirmişti. Bundan faydalanarak öğrendiklerini hazmetmek istiyordu fakat Max yüksek sesle düşünürken bunu yapmak çok zordu.

Shawn'ın ondan önce yaşadığı bir ailesi vardı. Bennett, İskoçya'da çok genç ve güzel bir kadınla evliydi ve birbirinden güzel, masum iki küçük çocuğa sahipti. Bu bilgiyi hazmetmek hiç kolay değildi. İçin için büyük bir kıskançlık duyacağını sanmıştı ama hissettiği tek şey, yalnızca salt öfke ve acıydı.

Eğer Catriona'nın iddia ettiği gibi derdi gerçekten paraysa adam amacına ulaşmış görünüyordu. Olivia ile evlenmek servetine servet katmak demekti. Oysa adam onunla evlilik sözleşmesi imzalamıştı. Oyununa devam edip ondan daha fazla para sızdırmak varken düğün gecesi ortadan kaybolması ne anlama geliyordu? Kasasından çaldıkları ne kadar süre işine yarayacaktı ki? Parayı seven ve geleceğini garanti altına almak isteyen birinin yapacağı şeyler değildi bunlar. Olivia, Shawn'ın ona çok daha farklı bir sebepten yaklaştığına inanıyordu. Belki bir intikam? Ama niçin? Bu kadar

büyük bir kötülüğü ona ve ailesine yapabilecek kadar nasıl bir düşmanlık besliyor olabilir?

Hepsinden daha çok aklına takılan şey, adamın iki ayrı soyadıyla, iki ayrı ülkede birbirinden habersiz kadınlarla evlenmiş olmasıydı. Catriona boşandıklarından söz etmemişti. Bu yüzden iki evlilikten biri muhakkak geçersizdi. İçinden bir ses, bunun kendi evliliği olduğunu söylüyordu. Eğer sahte olan kendi evliliğiyse Shawn'dan kurtulması sandığından çok daha kolay olacaktı. Bunun için şarjı bitmekte olan telefonundan avukatına son bir mesaj attı."

"...*Fuckingasslilac*"*

Başını kaldırıp *Galce* bir şeyler söylenmeye devam eden adama baktı. Catriona'nın evinden ayrıldıklarından bu yana Max öfkeliydi. Yumruklarını sıkıyor, o küçük çocukları hatırladıkça Shawn'a lanetler yağdırıyordu.

Tek bacağını teknenin kenarına atmış, dirseğini de ona dayamıştı. Rüzgârla sağa sola savrulan saçları dağınıktı. Pruvada dikilen karanlık bir korsana benziyordu. Tekneyi kullanan köylüye bir şeyler sorduktan sonra, kendi kendine söylenmeye devam etti. Olivia daha iyi bir ruh hâlinde olsaydı, onun bu davranışlarına gülebilirdi.

Bir ara gözleri buluştu ve genç adam nihayet sustu. Olivia'ya attığı sert bakışların altında bile anlayış ve şefkat dolu bir ifade vardı. Ve bunu hissetmek Olivia'nın yüreğini kabarttı.

Max birkaç adımda Olivia'nın yanına gelerek karşısında çömeldi.

"Benimle aynı fikirde olduğunu söyle bana Olivia? Bana şu anda içinden o hain adamı öldürmenin farklı yollarını planladığını söyle. Cinayet yeri veya silahı sen seç, ne lazımsa sana hepsini temin edebilirim. Cesedi yok etmeni sağlayıp, paçayı sıyırmana yardım edebilirim. İstersen o pisliği bin ayrı parçaya ayırıp her birini başka bir ülkeye gönderebilirim. Sahtekâr herif ortalıktan kaybolmakta iyi olduğuna göre kimse onu aramaya kalkışmaz bile. Ne dersin?"

"Abartıyorsun derim."

Genç adam kaşlarını çattı. Max'in neden bu kadar öfkeli olduğunu anlayabiliyordu. Olivia gibi o da, Shawn'ın terk ettiği çocuklarına ve hasta

* Siktiğimin göt lalesi.

Ninova

kansının durumuna üzülmüştü. Duncan ile geçirdiği kısa zaman içinde çocukla arasında bir bağ kurmuş olmalıydı. Böyle umursamaz bir adamı tanımadığı insanlar için üzülürken görmek Olivia'nın içini ısıtıyordu.

"Bana öyle bakma Walker. O adam için katil olamam."

"İyi o hâlde bana bırak."

"Biraz daha mantıklı düşünmemiz gerekiyor. Bu işin her iki taraf için de olumlu sonuçlanmasını sağlamalıyız."

"Mantıklı düşünmek mi? Hiç bu kadar mantıklı olmamıştım, inan bana. Bul, parçala ve yok et! Bu kadar kolay işte!"

Max'in savaşçı doğasına saygı duyuyordu. Üstelik Olivia'nın yaşadıklarını şahsi meselesi hâline getirmek istemesi çok tatlıydı.

"Senin görevin yalnızca Bennett'i bulmak. Gerisini bana ve mahkemelere bırakacaksın."

"Saçmalık. İşin eğlencesi nerede?"

"Kes şunu artık Walker!"

"Ne yani, adamın evli olduğunu öğrendiğinde hayal kırıklığına uğramadın m?"

"Ne? Öyle bir şey olmadı."

"Sakinmiş gibi yapıyorsun ama benim gibi içten içe köpürdüğünü görebiliyorum Olivia. Aldatıldığını öğrenmeden önce içinde küçük de olsa bir umut vardı öyle değil mi? Şimdi seninkiyle birlikte kaç hayatı mahvettiğini görüyorsun ama kalkmış bana mahkemelerden söz ediyorsun."

"Sen, sen gerçekten ne dediğini bilmiyorsun?" Olivia, hiddetle yerinden fırladı.

Max, başını iki yana sallayıp çatık kaşlarının altından Olivia'ya bakmaya devam ediyordu.

"Hâlâ o adamı sevebileceğin aklıma gelmemişti. Belki de kendine itiraf edemediğin şey budur."

Max'in hararetli sözleri Olivia'nın irkilmesine neden oldu. Adama doğru tehditkâr bir adım atarak önünde durdu.

"Böyle düşündüğüne gerçekten inanamıyorum. Nasıl olur da hayatımı cehenneme çeviren, üstüne üstlük kendi ailesini de mahveden bir adamı sevebileceğimi söylersin? Üstelik avukatlarım ona boşanma davası açmışken.

O adamla kapatmam gereken bir hesabım var Walker ve bittiğinde yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum. Ve senin de."

Max'in öfkesi bir anda dinmişti. Olivia'nın soğuk sözleri içinde kavrulan ateşi anında söndürüvermişti.

"Olivia ben..."

"O adam bu saatten sonra ne bana ne de Catriona ve çocuklara daha fazla zarar vermemeli anladın mı beni? Sandığın kadar yumuşak ve bağışlayıcı biri değilim. Aşktan gözü kör olacak kadar sevgi budalası hiç değilim. Bana yapılanları asla unutmam Walker. O aileye de öyle. Öfkemi senin gibi kusamadığım için sakın beni hafife alma. Şunu o kalın kafana iyice sok" diyerek Max'e bir adım daha yaklaştı. "Bu uğurda tüm servetimi harcamam gerekse bile o adamın adalet önünde hak ettiği cezayı almasını sağlayacağım. Yaptıklarının hesabını Büyük Britanya yasalarına göre ödemek zorunda. Dünyadaki en iyi avukat ordusunu tutmam gerekse bile bunu yapacağım, anlıyor musun beni? Senin gibi o pisliği cehennemin en derinlerine göndermek için yanıp tutuşsam da önce dünyada acı çekmesini istiyorum. Hayatının sonuna kadar özgürlüğünün hayaliyle kıvranan bir zavallı gibi yaşamalı. Eğer benimle aynı fikirde değilsen senin de cehenneme kadar yolun var."

*Ainmhidh** Adası'na yaklaşmak üzerelerdi. Olivia derin soluklar alıp vererek sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Max'in öfkesinin yalnızca o ve geride bıraktıkları aile için olduğunu sanıyordu. Ancak görünüşe bakılırsa adamın hasta beyninden geçenler çok daha farklıydı.

Onu hiç mi tanımamıştı?

Hâlâ Shawn'ı sevdiğini ve onu düşündüğünü nasıl söyleyebilirdi?

Max, kıyıya yaklaştıklarında tekneden iskeleye atladı. Tekne sahibinin attığı ipi tutarak kalın bir demire sıkıca bağladı.

Olivia'nın inebilmesi için elini uzattı fakat eli havada asılı kaldı. Olivia, çenesini gururla dikip tekneden kendi başına inmişti.

Harika. İşleri bundan iyi batıramazdı.

* Canavar.

Tekne sahibine ücretini ödedikten sonra Olivia'nın arkasından yürüdü. Kadının topuklarına kadar inen pelerininin etekleri ardından asil bir soylu gibi dalgalanıyordu. Botlarının ahşap zeminde çıkardığı sesler, iskelenin kalın bacaklarına çarpan dalgalar kadar güçlüydü.

Catriona, onları karşıya geçirecek bir tekne ayarladıktan sonra, Olivia'ya dikkat çekmeyecek kıyafetler giymesini önermişti. Tanrı biliyor ya, Max'in en başından beri anlatmak istediği de buydu ve kadının ona bu kadar çabuk kabul ettirebilmesi Max için resmen bir hakaretti.

Sonunda o pahalı kürklü kabanını, açık renk kazak ve ipek gömleğini, üzerine oturan kahverengi basit bir gömlek ve siyah bir binici pantolonu ile değiştirmişti. Olivia bu hâliyle köylülerden farklı görünmüyor olabilirdi ancak zarafetinden en ufak bir şey kaybetmemişti.

Catriona ayrıca ona bütün bedenini kaplayacak ve dikkat çeken sarı saçlarını kolayca gizleyebileceği, başlıklı yün bir pelerin ve bez bir çanta da vermişti.

Max pelerinli orman kızına yetişmeye çalışırken bir keresinde Olivia'ya söylediği sözü hatırladı. Bu kadın çuval bile giyse ona yakışırdı.

Ona haksızlık ettiğinin farkındaydı. Olivia tüm enerjisini ve parasını kocası olacak o hergeleyi bulmak için harcıyordu. Başta hâlâ ona karşı bir şeyler hissediyor olabilirdi, ne de olsa adamla severek evlenmişti. Ancak başına gelen onca şeyden sonra onu bilerek terk edecek bir adamı sevecek kadar gurursuz bir kadın değildi. Max bunu biliyordu. Fakat kahretsin ki kadının kederini yanlış şeye yormuştu.

Öfkesine yenilmeden önce bunu ondan daha doğru bir şekilde öğrenmesi gerekiyordu. Ne yazık ki artık çok geçti.

Zaten ne zaman kadınlarla aynı dili konuşmayı başarabilmişti ki? Eğer kadınların dilinden biraz olsun anlayabilseydi, en başından evliliğini yürütmeyi becerirdi. Onun kadınlarla bildiği en iyi dil, Fransız stili öpüşmekti.

Olivia'yla bunu fazlasıyla iyi beceriyordu.

Gökyüzüne uzanan ulu ağaçlarla çevrili yolun ortasında durdular. Ada iki parçadan oluşan dev birer koni şeklindeydi. İki büyük dağın ortasında uzanan ince yarın etekleri çam ağaçları ve tatlısu yataklarıyla bezenmişti. Yırtıcı kuşların çığlıkları ve böcek cırlamaları sessizliği bozuyordu. Yakında bir yerlerden bataklık kurbağalarının kulak tırmalayan sesleri geliyordu.

Söylentilere göre ada, medeniyetten uzak ve insan ırkının az yaşadığı bir yerdi. Buraya yerliler dışında, birkaç maceracıdan başka gelen pek olmuyordu. O yüzden günde yalnızca bir deniz seferi yapılıyordu.

"Hangi yöne gidiyoruz?"

Olivia sorduğunda Max, iç cebinden adanın eski bir haritasını çıkarmak üzereydi. Catriona gidecekleri bölgeyi ve Avcı'nın kaldığı kulübeyi kırmızı bir kalemle işaretlemişti. Daha önce oraya gittiğinden değildi fakat Dora'dan öğrendiği kadarıyla, Avcı'nın kulübesi Canavar Ada'sının zirvelerindeki büyük mağaralardaydı.

Küçük tekne kaptanı onları en yakın yerde bırakıp gidecekleri yönü tarif ederken ormandaki tehlikelere karşı da uyarmayı ihmal etmemişti. *Yırtıcı kuşlar ve vahşi hayvanlar.* Max'i şu anda yanında yürüyen kadından başka bir yırtıcı korkutamazdı.

Kolundaki güneş saatinin pusulasına baktı ve gidecekleri yönü hesaplamaya çalıştı.

"Kuzeye gideceğiz. Hava kararmadan önce yukarıya, tatlısu kaynaklarından birine ulaşmamız gerek. Bu da yaklaşık yirmi otuz kilometre kadar tırmanacağız anlamına geliyor. Umarım dağ yürüyüşlerine dayanıklısındır. Sonrasında yemek ve dinlenmek için kamp yapabiliriz."

"Güzel. Tüm planı yapmışsın."

Max sinirle söylenmiş bu sözlere karşılık, "Bana bunun için para ödemiyor musun?" diye sorunca Olivia'dan ters bir bakış kazandı. *Hay lanet!*

"Uzun yürüyüşlerle ilgili hiçbir sıkıntım yok. Ama sessizlik içinde olursa mutlu olurum. Sanırım bu kadarını para almadan yapabilirsin."

Max *yapabilirim*, anlamında başını salladı ve koca çenesini tutamadığı için kendine saydırdı.

Saatlerdir yürüyorlardı. Max, sözünü tutarak yol boyunca ağzını hiç açmamıştı. Önden yürürken pala yardımıyla yollarına çıkan ağaç dallarını ve dikenli sarmaşıkları temizliyor, bir yandan da mataralarını dolduracak tatlısu arıyordu.

Güzergâhlarından sapmadan temiz patikalardan gitmeye gayret ediyorlardı. Fakat bazen karşılarına çıkan sivri kayalar, bazen de dik yokuşlar işlerini zorlaştırıyordu.

Adadaki ağaçlar en az bin yıllık falan olmalıydı. Max başını kaldırıp baktığında, semaya uzanan dallardan mavi gökyüzünü görmekte zorlanıyordu. Ayaklarının altında çam iğnelerinden sarımtırak bir örtü vardı. Terlemiş ve susamıştı. Omzunun üstünden arkasına baktığında Olivia'nın da yorulmuş olduğunu gördü.

Genç kadının dik tutmaya çalıştığı omuzları düşmüş, ter yüzünden dağılan saç tutamları alnına ve yüzüne yapışmıştı. Yürümeye başladıklarından bu yana onunla tek kelime konuşmamıştı. Bu Max'in canını, ikide bir onu ısıran hormonlu sivrisineklerden bile daha çok sıkıyordu.

Duraksadı ve etraftaki havayı kokladı. Rüzgârın ona getirdiği en ufak bir tatlısu bitkisi kokusu alamıyordu. Bu da henüz hedeflediği şeye yakın olmadıkları anlamına geliyordu. Bir saate kalmaz hava kararacaktı. O vakte kadar suyla birlikte kendilerine konaklayacak bir yer de bulmalılardı.

"Neden durduk?"

"Burada biraz dinlenelim."

"Ben etrafta hiç akarsu göremiyorum."

"Yoruldun Olivia. Saatlerdir yürüyorsun."

Olivia cevap vermeyince Max, ona bakmak zorunda kaldı ve karşılaştığı o tanıdık öfkeli bakışlardan hiç mi hiç hoşlanmadı.

"Kendi adına konuş. Yorgun değilim."

Max, pes bir nefes verdi. "Tamam. Ne yapmak istiyorsan onu yap öyleyse. Çünkü ben dinlenmek istiyorum. Devam mı etmek istiyorsun? Al bunu."

Max, devrilmiş bir ağaç kütüğüne sırtını yaslayıp ayaklarını öne doğru uzattı. Olivia, elindeki palayla ona yaklaştı.

"Onu istemiyorum."

"Onsuz yüz metre bile ilerleyemezsin."

Genç kadın, öfke ve çaresizlikle palayı yere attı. Biraz uzağındaki bir ağacın altına çökerek bacaklarını kendine çekti.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Kadının kibirli ve küstah hâllerini hem sevimli buluyor hem de içten içe kızıyordu. Asıl kızgınlığı kendineydi elbette. Olivia ile tam bir denge kurduklarını düşünmeye başladığı sırada, bir şekilde işleri batıracak bir şeyler söylemeyi beceriyordu. Neydi şu incirler ve çuvallarla ilgili atasözü? *Her neyse.*

Sırt çantasından matarasını çıkararak birkaç yudumla boğazını ıslattı. Daha fazlasını bulacağından emin olmadıkça dağlarda asla kana kana su içmezdi. Fakat belli ki Olivia bu altın kuraldan habersizdi ve daha Max onu uyarmaya fırsat bulamadan çantasından çıkardığı suyu tek seferde içmişti. Max'in dudağının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Kızacaksın ama o suya daha sonra ihtiyacın olabilir."

Olivia bir elindeki şişeye bir de Max'e bakarak yalnızca, "Ne?" diyebildi ve bu Max'i daha çok gülümsetti.

"Diyorum ki o suya daha sonra ihtiyacın olacağı için saklasan iyi edersin. Ormandayken elindekileri idareli kullanmayı bilmezsen zor durumda kalabilirsin."

"İyi ama yakında içme suyu bulabileceğimizi söylemiştin."

Max cevap vermeyince Olivia aralarındaki sessizlikten nefret etti. "Yaklaşık bir saat kadar önce hem de."

"Yanılmış olabilirim. Elimizdeki çok eski bir harita. Hesaplarıma göre şimdiye kadar çoktan varmış olmamız gerekiyordu. Henüz tatlısu kokusu alamıyorum."

"Kokusunu mu alamıyorsun?"

"Vahşi doğada tek güvenebileceğimiz şey içgüdülerimiz Olivia, bunu sakın aklından çıkarma."

"Ne yani? Şimdi bu Tanrı'nın unuttuğu yerde senin o işe yaramaz sezgilerinden başka güvenebileceğimiz hiçbir şey yok mu demek istiyorsun?"

Max omuz silkti. "Sanırım öyle. O yüzden en azından bu seferlik tavsiyelerime kulak versen iyi edersin. Üstelik inanmasan da sezgilerim kuvvetlidir. Pusulaya bile ihtiyaç duymadan günlerce ormanda ilerleyebilirim."

"Senin burnun, üzerine vazife olmayacak işlere girmekten başka bir işe yaramıyor bence."

"İnanmıyorsan sana ispatlayabilirim." Adam keskin bakışlarını onu rahatsız edecek şekilde vücut hatlarında dolandırmaya başladı. "Mesela şu anda, teninde biriken terle birlikte havaya yayılan o tatlı çiçek kokusunu alabiliyorum."

Olivia ona gözlerini kırpıştırarak bakınca Max'in şeytani gülüşü yüzüne yayıldı. "Hmmm, içinde biraz da öfke var sanırım. Ama bu kesinlikle geçici bir şey."

"Ukalalık etmeyi kes!"

"Tahrik olduğun zaman dudaklarını araladığını biliyor muydun?"

Olivia ağzını sıkıca kapattığında Max kahkahayla güldü.

"Yine haddini aşmaya başladın Walker."

"Daha fazlasını duymak ister misin? Dudaklar aralanıyor ve sesi titriyor. Nabzı hızlandığı için göğsü sık nefeslerle inip kalkıyor."

Adamın baştan çıkarıcı sesi Olivia'yı etkilememeliydi ama lanet olsun ki etkiliyordu. Üstelik şu anda tam da adamın anlattığı tepkileri veriyordu.

"Sonra teni kızarıyor. Boynundan yukarıya doğru hızla yayılışını hissedebiliyorum. Tırnaklar bir şeylere geçirmek istiyormuş gibi toprağa saplanmış."

Olivia'nın bakışları yumuşadı. Oynadıkları oyundan hoşlanmaya başlamıştı. "Bak bu konuda haklısın işte. Çünkü şu anda birini gerçekten parçalamak istiyorum ve bil bakalım bu kişi kim?"

Max, genizden gelen gür bir sesle güldü. "Senden bahsetmiyordum sevgili Olivia. Yirmi metre ötende ağaçların arasındaki, yiyecek arayan aç bir ayıdan bahsediyordum."

Genç kadın hızla oturduğu yerden fırladı. "Ne? Ne ayısı?"

Ağaçların ve çalılıkların arasına öyle süratle bakındı ki göz bebekleri neredeyse yerinde dönecekti.

"Arkamda ayı falan yok değil mi? B-bunu, beni korkutmak için söylüyorsun."

Sesinin titrememesini sağlamaya çalıştı, fakat başarılı olamadı.

"Böyle ciddi konularda şaka yapabilir miyim sence? Bu bir bal ayısı sanırım. Sen de şekerden yapılma olduğuna göre büyük ihtimalle geldiğinde ilk hedefi sen olacaksın."

Max yerinden doğrularak yavaşça palasını yerden aldı.

Olivia çoktan arkasını dönmüş ona doğru yürümeye başlamıştı. Her an bir orman yaratığının ağaçların arasında çıkma ihtimaline karşı dikkatliydi.

"Ben hiçbir şey göremiyorum Walker. Eğer bu bir oyunsa..."

Adamın yalan söyleyip söylemediğinden emin olamıyordu. Kulaklarını dikmiş, çevrede kuş ve börtü böcekten başka ses var mı, anlamaya çalıştı. Max, onu kollarına alıncaya kadar adama ne kadar yaklaştığını fark edememişti. Max onu göğsüne çekerek kulağına eğildi.

"Ben yanındayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok."

Olivia gözlerini kapattı.

"Yalan söylüyorsun. Sırf sana ihtiyacım olduğunu görmek hoşuna gittiği için yapıyorsun bunu."

Olivia arkasını dönüp Max'le göz göze geldi. Adamın yoğun bakışları yüzünde dolaşırken derin bir iç çekti. Yüzündeki yaramaz gülümsemeyi bir tokatla silebilmek istedi.

"Kendini ilk fırsatta kollarıma atmanın hayalini kurmadığımı söyleyemem."

"Hayatımda senin kadar narsist bir adam görmedim. Ayrıca sinir bozucu derecede küstahsın. Her şeyi bildiğini sanıyorsun ve şimdi de kendini ormanın haki-"

Max daha fazla konuşmasına izin vermeden Olivia'yı kendine çekerek sertçe öpmeye başladı. Olivia'nın verebildiği ilk içgüdüsel tepki düşmemek için adamın omuzlarına tutunmaktı. Max, büyük ellerinden birini onu kavramak için kullandı. Ardından sert dilini ağzının içine daldırdı.

Olivia'nın öfkesi, adamın yoğun öpücüğü karşısında silinip gitmişti. Aklına ona savurabileceği en ufak bir tehdit gelmedi. Öpücük derinleştikçe ayakları yerden kesildi. Vücudunu adama yasladı. Tüm yumuşak kıvrımları adamın sert kaslarıyla buluşmuştu.

Ona en son ne söylediğini hatırlamaya çalışıyordu fakat Max'in talepkâr dudaklarından başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Ellerini ona yakın olmak için kullanıyordu. Dudaklarını onu etkilemek için kullanıyordu. Göğsünden kopan hırıltıyı onu tahrik etmek için kullanıyordu ve hepsi işe yarıyordu.

Göğüsleri ağırlaşmış, göğüs uçları çakıl taşları gibi sertleşerek gömleğini zorlamaya başlamıştı. Bacaklarının arasında hissettiği arzu dolu zonklamayla beraber ıslandığını hissetti.

Dizlerini tutan bağlar gevşemiş, vücudu âdeta pelteye dönmüştü. Hiç bu kadar güzel öpüşebilen bir adam görmemişti. Max, onu açlıktan ölmek üzere olan bir adamın son lokmasıymış gibi iştahla öpüyordu. Olivia'nın alt dudağını dişleriyle çekiştirince ağzından bir inilti kaçtı. Max'in göğsünden ayı homurtusunu andıran bir ses duydu.

Tanrım.

Kıyafetleri onu rahatsız ediyordu. Adamın üzerindekileri çıkarıp atmasını ve başladığı işi bitirmesini istiyordu. Bu bekleyiş onu tüketecekti. Fakat Max aniden geri çekildi. Olivia, ayakta durmakta zorlandığı için adama tutunmaya devam etti. Az kalsın dudaklarının arasından itiraz dolu sözcükler kaçacaktı.

"Sen bunu..."

"Şşşt." diye fısıldadı Max. Dudaklarını hâlâ dudaklarından çekmemişti ve sıcak nefesi, ıslak ağzını ele geçirmişti. "Sakın ses çıkarma."

Olivia bu ses tonu karşısında hiçbir kadının itiraz edebileceğini düşünmüyordu zaten. Bir anda tüm bedeninin şehvetle tutuşmaya başladığını hissetti. Durduğu için itiraz etmeye kalktı. Max onu daha sıkı tutarak dudaklarına yumuşak bir öpücük daha kondurdu.

"Ne dedim ben sana?"

Olivia'nın aklı karışmıştı. Öpücüğün etkisini üzerinden atmaya çalışırken yeniden öfkeye kapılmadan önce derin nefesler almaya başladı. Adam onu hâlâ sıkıca tutmaya devam ediyordu. Öpmüyordu ve ona bakmıyordu da. Peki, ne halt etmeye ona böyle yapışmış bekliyordu?

"Ya beni bırakırsın ya da-"

Max eliyle ağzını sıkıca kapattı.

"Seni korkutmak istemiyorum Olivia ama şu an tam arkanda."

Olivia başta yalan söylediğini sandı. Duyduğu seslerden sonra gözleri panikle açıldı.

Ayı.

Max yalan söylemiyordu. Gerçekten de arkalarında bir şey vardı. Onaylamak istercesine yüzüne bakınca genç adam başını salladı. Olivia'nın kalbi öpüştükleri andan bile daha hızlı atmaya başladı.

"Korkma eğer bizi fark etmezse kendiliğinden gider."

Olivia başını şiddetle sallamak istiyordu ama yapamadı. Onun yerine yüzünü Max'in göğsüne gömdü. O sırada içinden sessizce dua ederken ayılarla ilgili bilgileri de zihninden geçirmeye çalışıyordu.

Denize düşen ağaca mı sarılırdı? Yoksa ormana düşen ayıya mı? Olivia korkudan bildiği tüm duaları ve atasözlerini birbirine karıştırmıştı.

32. BÖLÜM

Ayı yavrusu uzaklaşalı yaklaşık on dakika oluyordu. Max ise henüz kollarındaki güzellikle vedalaşmak istemiyordu. Ateşli meleği dudaklarının arasında âdeta krema gibi erimişti.

Başta basit bir öpücük olmasını amaçlamıştı ama kısa zamanda alevler ikisini de sarmıştı. Olivia'nın ona tutkuyla karşılık vermesini beklemiyordu fakat Max onu öptüğünde dudaklarını aralamış ve dilini içeri davet etmişti. Kadın ondan daha fazlasını istiyordu. Tüm bedeni bunun için âdeta yalvarmıştı.

Max, bedenini ona bastırınca kadın kollarında bir çiçek gibi açılmıştı. Dilini ağzına soktuğunda Olivia ona sürtünmüştü ve Max şu anda hayatının en sert ereksiyonunu yaşıyordu.

"Hâlâ orada mı?"

"Hı?" *Ne?* "Sanırım gitti."

"Sanırım mı?"

Olivia hızla kollarının arasından sıyrıldığında Max, pantolonunun önünü düzeltmeye çalıştı.

"Ne zaman gitti?"

"Biraz önce."

"Söylemen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Emin olmak istedim." dedi Max, palasını kemerindeki küçük kılıfa geçirdikten sonra gömleğini düzeltmeye çalışarak. Kadın ona öyle yakındı ki avuçları ter içinde kalmıştı.

"Hem sana biraz zaman vermek istedim." *Ve tabii kendime.*

"Ne için zaman?"

"Sakinleşmen için."

"Ben sakinim. Arkamda bir ayı olduğunu neden daha önce söylemedin?"

"Sana anlatmayı denedim ama bana inanmayan sendin."

"İnanmadım çünkü ciddi olabileceğini düşünmedim. Tanrı aşkına Walker, bana kokusunu aldığını söyledin. Beni daha ikna edici şekilde uyarabilirdin."

"Seni neden öptüm sanıyorsun?"

Olivia'nın kehribar rengi gözleri birden kısıldı. Max'in hayal gördüğünü sandığı bir süre içinde gözlerinden kırgın bir gölgenin gelip geçtiğini görür gibi oldu. Ama bu o kadar kısa sürmüştü ki Max emin olamadı.

"Anladım." dedi Olivia. Pelerinin eteklerini ve boynundaki çantasını düzeltirken Max'le göz göze gelmemeye çalıştı. "Demek uyarmak içindi."

"Ve sessiz olman için." diye ekledi Max. Ardından Olivia'nın yüzünün aldığı şekli görünce de tutamadığı dilini kesip atmak istedi.

"Sanırım sen..." dedi Max çekinerek. "Farklı bir beklenti içindeydin."

"Sen... Senden nasıl bir beklentim olabilir ki?"

Max'in ağzının kenarı küstahça yukarı kıvrıldı.

"Yanlış duymadıysam durduğumda bana neden devam etmediğimi sormuştun."

Olivia'nın yanakları aniden pembeleşti. Max, kadının sertçe yutkunurken titreşen narin boynundan yukarıya yayılan muhteşem kızıllığın güzelliğine kapılmıştı. Sonra kadın aynı hızla gardını aldı.

"Üzgünüm ama yanlış duymuşsun. O sırada sana neden yola devam etmediğimizi sormuştum."

Bu kez kaş çatma sırası Max'deydi. Egosuna büyük bir darbe yemişti.

"Bu, öpücükten hiç etkilenmediğin anlamına geliyor, doğru mu?"

"Kesinlikle."

"Yani, ikimiz için de anlamsız bir öpücüktü."

"Evet." dedi Olivia kararlılıkla. "Basit ve anlamsız."

Max başını iki yana salladı. *Basit ve anlamsız bir öpücük demek.*

"Tamam."

"Tamam."

"Güzel."

"Güzel."

"O zaman her şey yolunda."

"Tanrım, kesinlikle."

Max, düşüncelere dalmış hâlde geriye dönerken birden aklına geldi.

"O hâlde bana sürtünmeye falan kalkmadın?"

Olivia sinirle güldü. "Gündüz vakti ayaküstü hayal görmüş olmalısın Walker. Elbette öyle bir şey yapmadım. Erkeklerin hepsi mi kendini beğenmiş yoksa sen türünün tek örneği misin?"

Max'in hem morali bozulmuş hem de kafası karışmıştı. Olivia doğruyu söylüyor olabilir miydi? Gerçekten onun kendisine sürtündüğünü hayal mi etmişti? Bunun defalarca fantezilerini süslemediğini söyleyemezdi fakat bu kez o kadar gerçek gibiydi ki...

"Bu meseleyi de hallettiğimize göre hâlâ neyi bekliyoruz?"

Olivia dönüp yürümeye başladı. Max, kadının peşinden giderken kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Olivia'yı o öpmüştü. Öpücüğün ilk ve tek amacı onu susturmak ve ayı saldırısına karşı kadının sessizliğini sağlamaktı. Ayının varlığını önce hissetmiş olsaydı başka bir yol bulabilirdi belki ama o anda bu iyi bir fikir gibi gelmişti.

Ayı henüz yavruydu fakat Olivia'nın bunu bilmesine hiç gerek yoktu. Kadınlar ayı gördüklerinde korkarlardı. Onu korumaya çalışmak Max'in göreviydi ve Max görevini yerine getirerek kadını öpmüştü. Olivia'nın ona karşılık vermesi ise büyük ödüldü. Şimdi ise hayal görüp görmediğini düşünüyordu.

"Hey! Beni bekle!"

Aptal Olivia! Aptal! Aptal! Aptal!

Olivia Max'in ona yetişmesine aldırmadan hızla yürümeye devam etti.

Max onu öpmüştü. Nedeni onu yabani bir hayvandan korumak istemesiydi. Elbette öyleydi, başka ne bekliyordu ki? Adamın her fırsatta ona yiyecekmiş gibi bakması normaldi. Max, kolay flört edebilen bir adamdı. Olivia bu kadar masum bir öpücüğü nasıl olup da arzulu bir sevişmeye taşımayı başarmıştı bilemiyordu. Sebebi uzun süredir kimseyle seks yapmamış olması mıydı yoksa ona bu kadar sahiplenici bir öpücüğü evlendiği adamın bile verememiş olması mı?

Otel odasındaki yakınlaşmaları daha sıcak ve daha ateşliydi. Ancak Olivia o zaman bile kontrolünü böylesine yitirmemişti. Neden ilk anda uzaklaşıp suratına bir tane patlatmamıştı ki?

Çünkü ne kadar aksini söylerse söylesin, adamın çelik gibi kaslarını parmaklarının altında hissetmek hoşuna gitmişti. Max bir savaşçının bedenine sahipti. Olivia, yumuşak bedenini o sert duvara yaslarken neredeyse kendinden geçmek üzereydi.

Tanrım, ne kadar da aptaldı. Adamın onu susturmak için öptüğünü bilmeden, neredeyse onu soyması için oracıkta yalvaracaktı. Dahası, biraz daha bekleseydi buna gerek bile kalmayabilirdi. Etkilenmediğini göstererek adamı şimdilik şaşırtmayı başarmıştı. Bu kozunu iyi kullanmalıydı.

Max'in öne geçmesiyle tempoları hızlandı. Adam, önlerine çıkan çalıları bu kez düşman kellesi alırmış gibi hırsla buduyordu.

Bir süre sonra mola vermek için başka bir yerde durdular. Bu kez aradıkları tatlısuyu bulmuşlardı. Akşam olmak üzereydi. Olivia akarsuyun kenarında elini yüzünü yıkayıp mataralarını buz gibi suyla doldururken Max, çalı çırpı toplayıp ateş yaktı ve ateşi besleyecek odunları bir kenara yığmaya başladı. Ardından soyduğu üç uzun dalı birbirine çatarak içinde uyunabilecek bir barınak hazırlamaya girişti.

"Buraya ikimizin birlikte sığacağından şüpheliyim."

Max dört metrekarelik çadır bezini yere sabitlemeye çalışırken başını iki yana salladı.

"Geceyi benimle birlikte geçirmek için bir teklif mi bu?"

"Etrafta başka çadır göremiyorum."

"Yok zaten."

Max, son kazığı da çaktıktan sonra, tek dizinin üstünde dönüp Olivia'ya baktı. "Duncan'ın kasabadan bulabildiği tek kamp malzemeleri bunlardı. Fermuarı bozuk bir uyku tulumu, birkaç konserve yiyecek ve bir tane de yıpranmış çadır bezi." Yerinden doğrulup kurduğu derme çatma çadırı gösterdi.

"Burada sen kalacaksın. Ben dışarıda, ateşin başında uyurum. Hem birinin gece boyunca ateşi canlı tutması gerek. Yabani hayvanlar ateş yandığı sürece buraya yaklaşmazlar."

Olivia tereddütle bir çadıra bir de Max'in geceyi geçirmeyi düşündüğü uyku tulumuna baktı.

"Peki, ya yağmur yağarsa, o zaman ne yapacaksın?"

Max hafifçe omuz silkti. "Çadır bezi gibi uyku tulumu da su geçirmez. İdare edebilirim."

Olivia'nın içi yine de hiç rahat değildi. "Ya sert bir rüzgâr çıkarsa? Başa çıkamayacağın bir fırtına mesela?"

Max, tek bir bulut olmayan lacivert gökyüzüne baktı.

"Fırtına çıkacakmış gibi görünmüyor. Alevlere bak..." dedi yanan odunları göstererek. "Duman sabit bir şekilde tütüyor. Eğer girdap şeklini alsaydı yağmur beklentimiz olabilirdi. Kısacası o çadırda tek başına uyuyabilirsin. Tabii başka bir fikrin varsa o başka."

Adamın bakışları onu huzursuz ediyordu. Olivia sadece nazik davranmaya çalışıyordu. Elleriyle bedenine sıkıca sarıldı.

"Eğer istiyorsan çadırı dönüşümlü olarak kullanabiliriz. Hem böylece gece nöbetini de tek başına tutmamış olursun."

Max sinirlenmiş gibi yanından hızlıca geçerken, "Unut bunu!" diye tıslad. "Kibarlığını başkalarına sakla. Nöbeti ben tutarım. Başka söyleyeceğin bir şey yoksa bu konu burada kapandı."

Kaba pislik. Olivia, adamın neden sinirlendiğini anlayamamıştı. Sessiz kalarak dudaklarını birbirine bastırdı. Adamın sağı solu belli olmuyordu gerçekten. Ne demişti ki şimdi?

Max, kendi yatacağı yeri hazırladıktan sonra sırt çantasından iki konserve kutusu çıkardı.

"Şeftali kompostosu mu, fasulye mi?"

Olivia şeftaliyi tercih edince Max, cebinden çıkardığı çakıyla teneke kutuyu açtı ve ona uzattı.

"Kaşık yok mu?"

Olivia, sorusuna aldığı alaycı bakışlardan sonra sustu ve kaş çatarak elindeki teneke kutuya baktı. Max iştahla parmaklarıyla yemeğine yumulurken Olivia elini sürmeden konserve kutusundan nasıl yiyebileceğini düşünüyordu.

Çantasından çıkardığı bir mendille kutunun etrafını güzelce temizledi. Sonra da aynı mendille kavradığı kutuyu dudaklarına götürüp yavaşça yemeye çalıştı. Ancak şeftali parçaları büyüktü ve dilimlenmeden yemesi oldukça zordu. Olivia yemeğini yerken burnuna kadar kompostoya bulanmıştı.

Mendilini kullanarak ağzını burnunu silmeye çalışırken de başarısız olmuştu. Kafasını kaldırdığında Max'in eğlenerek onu izlediğini gördü.

"Sen gerçeksin değil mi?"

"Anlayamadım. Ne demek şimdi bu?"

"Kibarlığın ve şu asil tavırların. Hiçbiri yapmacık değil. Hepsi senin bir parçan. Yer ve zaman ne olursa olsun, o kırılacak dal gibi tavırlarından ve asaletinden asla taviz vermiyorsun."

"Neden bu kadar şaşırıyorsun? Ben böyle yetiştirildim. Hayatım nezaket okullarında bu kuralları öğrenmekle ekonomi dersleri arasında koşuşturarak geçti. Başka türlüsünü bilmiyorum. Eğer merak ettiğin buysa, yemeği daha önce hiç elimle yemedim. Geceyi, gelişigüzel bir çadırda geçirmedim. Ormana, güzel bir öğleden sonrası pikniği haricinde hiç gitmedim."

Max uzanıp Olivia'nın dudaklarının kenarına bulaşan yemeği başparmağıyla silince genç kadın bir süre nefessiz kaldı.

"Şuraya bulaşmış."

Max ona yanan gözlerle bakarak parmağını büyük bir iştahla yaladı. Olivia'nın ağzı kupkuru olmuştu. Hızla kendini toparlayarak peçeteyle ağzını sildi.

"Yine de gayet iyi uyum sağlıyorsun." diye devam etti Max. "Tabii, keşke ailen bu kadar takıntılı insanlar olmasaydı. Hayatımı tüm bu *gereksiz* kurallar içinde yaşayamazdım herhâlde."

"Ben ailenin tek çocuğuydum. İtaat etmekten başka şansım yoktu. Birçoklarına göre imrenilecek bir hayatım vardı. Bale, piyano, düzgün yürüme, güzel konuşma ve daha sayamadığım bir sürü şey için dersler aldım. "

"Sıkılmadın mı hiç?"

"Bazen. Ama çoğu zaman yeni şeyler öğrenmek hoşuma gidiyordu. Babam, erkek vârisi olmadığı için benim erkeksi yeteneklerine de sahip olmamı istiyordu. Yüzmek, golf oynamak, silah kullanmak, hatta ata binmek ve tabii en önemlisi mali konularda başarılı olmak. Ticareti sevdiğim söylenemez ancak zamanla bu işte iyi olduğumu keşfettim. Benden başka geleceklerini emanet edebilecekleri hiç kimse yoktu. Arkanda bir imparatorluk bırakacaksan, bunu sağlam temelleri olan birine emanet etmek istersin. Onların yapmaya çalıştığı buydu."

"Peki, ya senin hayallerin?"

Olivia, Max'le göz göze gelince gülümsedi. "Hiç düşünmedim. Hayatım hep daha fazla para kazanmaya programlanmış gibiydi. Sonra peşinden daha fazla para geldi. Artık harcayamayacağım kadar çok param oldu."

"Peki, ya mutluluk? Hiç gerçek anlamda mutlu olduğun bir an oldu mu? Sadece içinden gelerek yapmaktan hoşlandığın bir şey yaptın mı hiç?"

Olivia biraz düşündü. Dünyada gezmediği ülke kalmamıştı. Çoğuna ya iş için ya da yeni bir yer satın almak için gitmişti. Bahçesinde koskocaman bir sera vardı, fakat seracılık da ona annesinden mirastı. Annesinin sevgiyle besleyip büyüttüğü çiçeklerinin solmaması için çuvalla para harcıyordu. Tüm gücüyle Richard'ın ona bıraktığı mirası koruyor, her geçen gün servetine servet katmaya devam ediyordu. Fakat kendi için yaptığı tek bir şey aklına gelmiyordu. Şık giyinmek, süslenmek, kibar olmak... Bunların hepsi çevresine karşı kullandığı birer maskeydi. Hatta düşününce, Shawn'la evlenmek bile ona saygınlık kazandırmak için verdiği bir savaşın galibiyeti gibi geliyordu şimdi. Buzlar Kraliçesi'nin bir kalbi olduğunu tüm dünyaya ispatlamak istemişti. Peki, gerçekte Olivia'nın istediği şey neydi?

Sonra o an aklına gelen şeyi söyledi. "Kızlar gecesi."

"Kızlar gecesi mi?" Max'in kaşları merakla havalandı.

"Bilirsin işte. Pijama partisi. Gizli içilen içkiler, anlatılan ayıp fıkralar, anlamsız gülüşmeler, romantik bir film, bolca çerez ve belki bir de yastık savaşı."

Olivia'nın yüzünde oluşan hülyalı ifadeyi görünce Max'in bakışları yumuşadı.

"Ciddi olamazsın. Dünyada o kadar çok yapılacak saçma şey varken aralarından istediğin sadece kız kıza bir parti mi?"

Olivia masumca omuz silkti. "Lisedeyken herkes yapıyordu ve katılmak için can attığım tek etkinlik buydu."

"Neden yapmadın öyleyse?"

Olivia'nın suratı asıldı ve Max anında sorduğu soruya pişman oldu.

"Richard genç bir kızı küçük düşürmek için yapılan aptal bir eğlenceden başka bir şey olmadığını söylerdi. Annem de ona karşı çıkmazdı. Bir süre sonra ikisini de kaybettim ve artık her şey için çok geçti."

Max öyle olduğunu düşünmüyordu. Olivia'nın ona anlattığı saldırı gecesi, o bara neden gittiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Basit bir kafa dağıtma

veya yas tutma çabası değildi. Olivia oraya yapamadıklarını yapmaya, yaşayamadığı gençliğini bir geceye sığdırmaya gitmişti.

İnsanlar çocuklarını korumak için dışarıda bıraktıkları dünyanın kurallarını onlara öğretmeden, onları o dünyadan nasıl koruyabilecekleri düşünüyorlardı ki?

Olivia'nın güçlü yanları olduğunu biliyordu. Meydan okuyan ve inatçı tarafını görmüştü. Fakat ondaki masumiyeti Max yeni fark ediyordu.

"Yemek gerçekten lezzetliydi."

Max, Olivia'nın sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Biraz kurutulmuş et ve bolca içki olsa fena olmazdı aslında ama yükümüz yeterince ağır. Bu yüzden elimizdeki erzak tükenmeden buradan bir an önce ayrılmayı planlıyorum. Duncan olmasaydı, birkaç dilim ekmek ve peynirle yola çıkmak zorunda kalacaktık. Şüphe çekmeden kasabadan istediğim şeylerin ancak bir kısmını temin edebildi." Olivia merakla bakınca "Karşılığını ödeyerek tabii." diye ekledi.

"Duncan çok zeki bir çocuk."

"Ve çabuk öğreniyor. Balık tutmanın püf noktalarını on dakikada kavradı."

"Öyle bir kadere mahkûm olmaları çok acı."

Max, ateşe atmak üzere olduğu bir odun parçasını ortadan ikiye kırdı.

"En büyük şanssızlıkları da Bennett gibi bir babaya sahip olmaları."

"Hâlâ bu olanlara inanamıyorum. Benimle evlenmeden önce evli ve iki çocuklu bir adammış. Bir insan bunu ailesine neden yapar?"

"Hırs çok tehlikeli bir silahtır Olivia. Kullanmasını bilmezsen kendine ve çevrene zarar verirsin. Shawn tam dört kişinin hayatına kastetti."

"Onları tanıdıktan ve yaşadıkları hayata şahit olduktan sonra, bana yaptıklarını eskisi kadar umursamıyorum."

"İşte anlatmaya çalıştığım da buydu. Çabuk yumuşuyorsun."

"Senin gibi kanlı cinayet planları yapamadığım için kusura bakma."

"Abarttığımın farkındayım. O an sadece öfkeden gözüm dönmüştü. Yine de sakinleştikten sonra bile o adam için biçeceğim cezalar pek hafif değildi."

"Benimle evli kalmaya devam edebilirdi. Böylesi onun çok daha fazla işine gelirdi. Benden para sızdırıp çocuklarına gönderebilirdi. Tabii, onları biraz olsun düşünüyorsa."

"Bunu söyleyeceğimi düşünmezdim ama bence düşünüyordu. Hatta onları terk ettiği günden beri onlara her fırsatta para göndermeye devam ediyordu."

"Dora Cooper'a gönderdiği paralar ailesi için miydi sence?"

"Başka sebep düşünemiyorum."

"Peki, ama neden babasına değil de Dora'ya?"

"Belki de babasına güvenmiyordu. Adamın ayyaş olduğunu biliyoruz. Parayı ailesine ulaştırmadan harcayabileceğinden korkmuş olmalı."

"Mantıklı. Ama eğer ailesine düzenli para gönderiyor olsaydı, sence bu durumda olurlar mıydı?"

"Ben de onu düşünüyorum. Kadın parayı onlara vermemiş olabilir. Hatta eminim, Catriona ve çocukların bu paradan haberleri bile yoktur."

"Tanrım..." diye inledi Olivia, başını ellerinin arasına alırken. "Hangisinin daha vicdansız olduğuna karar veremiyorum."

Max bir küfür savurarak iç cebinden metal, yassı bir şişe çıkardı.

"Bunu daha zor zamanlar için saklıyordum ama şu an sinirlerimin yatışması için bir fırt almaya ihtiyacım var. Sen de ister misin?"

Max bir yudum aldıktan sonra içki şişesini Olivia'ya uzattı. Kadın şişeye ölmüş bir yılanın leşiymiş gibi dehşetle bakıyordu.

"Aynı şişeden içmek mi? Hayır, teşekkürler."

"Ah, şu sterilize meselesi. Anlıyorum." dedi Max ve güldüğünü belli etmeden şişeden bir yudum daha aldı.

Kadınla öpüşürken dilleri resmen birbiriyle sevişmiş ve ağzındaki tüm sıvılar birbirine geçmişti. Şimdiyse onunla bir şişeyi paylaşmaya çekiniyordu, öyle mi? Max eğer sevişirlerse kadının bu kadar hesaplı davranıp davranmayacağım merak etti. Belki de altmış dokuz yapmak ona göre değildi.

Max düşüncelerinin gittiği yeri beğenmeyerek, kafasını iki yana salladı. Ateş ve konyak yine bedenine sıcak basmasını sağlamıştı.

"Benimle evli kalmaktan sıkıldığında, sence benden kurtulmayı dener miydi?"

Olivia'nın sözleriyle Max bakışlarını yeniden ona kaydırdı.

"Seni öldürmeye kalkar mıydı diye mi soruyorsun?"

Olivia korkuyla başını salladı.

Max, "Sanmam." dedi. "Yaptığı onca pisliğe rağmen, Bennett'in katil olabileceğini düşünmüyorum. Eğer öyle olsaydı, kendine benzeyen bir kadavra bulmak yerine, canlı birini öldürüp nehre atardı."

"Şu Catriona'nın bahsettiği yaralama olayına ne diyorsun? Hani, hapse girmesine sebep olan?"

"Kumarhanelerde ve barlarda sıkça rastlanan şeyler bunlar. Kavganın sebebi ya dolandırıcılıktır ya sarkıntılık ya da hırsızlık."

"Benden önce bir barda çalıştığını unutmuşum." Olivia bir an durdu. "Sırtındaki yaralar da bir bar kavgasında mı oldu?"

Max, beklemediği soru karşısında irkildi. "Seninle çalışmadan önce birçok yerde çalıştım ben."

"Biliyorum." diyerek gülümsedi Olivia. "Ulusal güvenlik de onlardan biri."

"Lanet olası, Stevens. Sana bunları o anlattı değil mi?"

"Bir kısmını. Çoğunu kendi araştırmalarımdan öğrendim. Sana söylemiştim. Çalışacağım adamları yakından tanımak isterim."

"O hâlde yaralarımın hikâyesini de biliyor olmalısın."

Olivia başını hayır anlamında iki yana salladı.

"Sadece bir olaya karıştığını ve istihbarattaki görevini bu yüzden bıraktığını biliyorum ama daha fazlası değil. Öz geçmişini araştırdım sadece, hayatını didik didik etmedim."

Max önce keyifsizce gülümsedi. Ardından yüzü ifadesiz bir şekle girdi. Düşünceleri patlamaya, kaybettiği arkadaşlarına kaymıştı. Onların cansız ve parçalanmış bedenlerinin arasından sürünerek çıktığı anı, ateşin başında otururken bir kez daha yaşadı.

"Öğrenmeye değer pek bir şey yok." dedi bir süre sonra Max. Olivia artık onun konuşmayacağını düşünmeye başlamıştı.

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Max, sen bilirsin dercesine omuz silkti.

"Rus bir teröristi yakalamak için Slovakya'daki Tatra Dağlarına gönderilmiştik. Ekibim ben dâhil yedi kişiydi. Liderleri bendim. Stevens o zamanlar üstümdü."

"Orduda birlikte miydiniz?"

"Evet. Ekibimi ben yetiştirmiştim. Beni yetiştiren de oydu. Zamanla en iyi dostum oldu."

"Hem arkadaşın hem de amirin olması zor olmadı mı?"

"Hem de nasıl. Ama asla, işle arkadaşlığı birbirine karıştırmazdık. O içerideyken kıçımı tekmelemekten hoşlanırdı, ben de dışarıda onunkini."

Olivia sessizce gülümsedi ve Max'in devam etmesini bekledi. Genç adamın yüz hatları yeniden sertleşirken ateşe birkaç dal parçası daha attı.

"Adamın yerini tespit etmiştik. Onu yalnız yakalamanın imkânsız olduğunu biliyorduk. O yüzden bir plan yaptık ve adamlarını şaşırtmak için üç kişilik bir grubu önden gönderdim. Adamların uykuda olduğu, sabahın en karanlık vaktini kolluyorduk." Durdu ve derin bir solukla ciğerlerini doldurdu." Hepimiz kamuflajlarımızı giymiştik. Üzerimiz küçük bir cephanelik gibiydi. Sipere yattığım soğuk kayaların arkasından, adamların gizlendikleri yeri gözetliyordum. Havada etimize iğneler batıyormuş gibi hissettiren kuru bir soğuk vardı. Adamlarım, işaret verdikten sonra şaşırtmak için yaylım ateşi açmaya başladılar. İçerideki herifler ne olduklarını anlayamadan karga sürüsü gibi birer birer dışarıya kaçışmaya başladılar. Yerimizi göstermeden hepsini teker teker indirmeye başladık. Uzun bir süre sonra silah sesleri kesildi. Ekibimle saklandığımız yerden çıkarak adamlarımızın yanına doğru koştuk. İçerisinin temiz olduğunu sanıyordum. Kahretsin, bundan neredeyse emindim. Aradığım herif dışında herkesi öldürdüğümüzden emin olmuştum. Ama sonra..."

Max susunca Olivia, ona anlayış dolu gözlerle bakmaya devam etti. "Sonra?"

"Yanılmışım. İçeride lanet adamın kaçması için kendini feda eden bir intihar komandosu daha varmış."

"İntihar komandosu mu?"

"Adam üzerinde küçük bir köyü havaya uçurabilecek kadar patlayıcı dolu bir düzenekle karargâhdan dışarı çıktı. Olacakları anlamıştık ama artık

çok geçti. Adamlarıma geri çekilin emri verdiğim sırada elindeki fünyeyi ateşledi."

"Yüce Tanrım."

"Adamlarımı korumayı beceremedim. Daha beteri, o lanet operasyondan tek sağ kurtulan bendim. Cenazelerini yıkılmış anne babalara teslim ederken neden daha iyisini yapamadım diye sordum kendime. Emin olmadan neden içeri girmeye kalkıştım? Onlarla birlikte neden ben de ölmeyi beceremedim?"

"Olanlar için kendini suçlama. Kimse böyle olmasını istemezdi Walker. Hepsi bir kazaydı."

Olivia'nın sesi şefkat doluydu ve Max ilk defa kadının merhametinden nefret ediyordu. Ona acımasını istemiyordu. Kendi kendine uzun süredir bunu yapıyordu zaten.

"Yine de tüm operasyon benim sorumluluğumdaydı. Sırtımdaki yaralar ve gördüğüm kâbuslar, tüm bunları bana her gün defalarca hatırlatıyor. Ekibimdekiler harika insanlardı Olivia. Sırf onların hayatlarına imrendiğim için evlenmeye kalkıştım ben ve aynı beceriksizliğimle onu da mahvettim."

Max için kalbi sızladı. Onun geçmişte yaşadıkları yüzünden hâlâ kendini suçluyor olması berbat bir şeydi.

"Kendini boş yere cezalandırman hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Geçmişi unutmak ve önüne bakmak zorundasın. Hayatını bu yükü sırtında taşıyarak yaşayamazsın."

"Haklısın. Ben de bunu yapmaya çalışıyorum zaten. O yüzden o adamın peşini henüz bırakmış değilim."

"Hangi adamın?"

"Valentin Baskalov. O günden beri hâlâ kaçak yaşıyor. Lanet herif çok iyi saklanıyor ancak onu bulmam artık an meselesi. Onu bulacağım. Sonra da ona, bana ve arkadaşlarıma yaptıklarının hesabını ödeteceğim."

"Sen intikam istiyorsun. Bu bir devlet meselesi değil artık, farkında mısın Walker? Bu bir intikam."

Max evet anlamında başını sallarken Olivia'ya dik dik bakmaya devam etti. Bakışları öyle ürkütücüydü ki Olivia, ateşin başında oturduğu hâlde bedeninin ürperdiğini hissetti.

"Bu iş bitmeden rahat nefes alamayacağımı biliyorum. Senin de dediğin gibi bu bir intikam artık ve bu intikamı er ya da geç alacağım."

Olivia sessizce yutkundu. Adamın adaleti sağlamak adına dehşet saçan bir intikam meleğine dönüşmesindense, adaleti sağlamaya çalışan dürüst bir adam olmasını tercih ediyordu. Tam bir şey söylemek üzereydi ki ormanın içinden bir çıtırtı duyuldu.

"Neydi o ses?"

Olivia'nın paniğine rağmen Max, yavaşça yerinden doğrulup belindeki silahı çekti. Diğer eliyle palasını çıkararak karanlık ormanı gözleriyle hızla taramaya başladı.

"Sessiz ol ve burada kal."

Max uzaklaşmaya başlayınca Olivia arkasından seslendi.

"Beni burada tek başıma bırakma!"

"Ateşi besle Olivia ve sakın yerinden kıpırdama. Ben hemen dönerim."

Olivia hızla ayağa kalktı. Max'in kaybolduğu ormana bakarken korkmaya başlamıştı. Elleri titriyor, ateşe odun atarak ısınmaya çalışıyordu. Aradan geçen süre boyunca gelen giden olmamıştı.

Bir ses duyduğunu sandı. Tam adamın adını seslenmek üzereydi ki bir el silah sesi ormanda gök gürültüsü gibi patladı.

"Aman Tanrım. *WALKER!*"

33. BÖLÜM

Silah sesinin yankılandığı ormana doğru telaşla bakınan Olivia, Max'in bir yerlerden *ben iyiyim* diyeceği anı kolluyordu. Beklediği gibi olmayınca paniğe kapılmamaya çalıştı. Her an göğsünden fırlayacakmış gibi atan kalbini susturmaya çalışıyordu ancak bunda da başarılı olamadı.

Elindeki odunu ateşe tutarak ucunu yakmaya çalıştı. Ne yaparsa yapsın odun bir türlü tutuşmuyordu.

"Filmlerde nasıl bu kadar kolay yapabiliyorlar ki?" dedi sinirle.

Hiç düşünmeden pelerinin ucundan bir parça koparttı ve dal parçasının ucuna aceleyle sardı. Tekrar ateşe tutunca bu kez kısa zamanda alev aldı.

Elindeki meşaleyle ormanın girişine gelerek tekrar Max'e seslendi. Sürekli kötü bir şey olmadığını söylüyordu kendine fakat içi hiç rahat değildi. Adamla bir aradayken başlarının sürekli derde girdiği düşünülürse bu korkusunda haksız sayılmazdı.

Birlikte tam bir bela mıknatısı gibiydiler. Veya yalnızca Max öyleydi. Çünkü Olivia, Shawn'a kadar hayatının ne kadar huzurlu olduğunu biliyordu. Shawn yüzünden Max'le tanıştıkları andan itibarense hiçbir şey yolunda gitmiyordu.

Ağır adımlarla adamın gittiği yöne doğru yürümeye başladı. Arada bir arkasında bıraktığı kamp ateşine bakmaya devam ediyordu. Kaldıkları yeri terk etmekle hata mı yapıyordu acaba? Belki de kalıp Max'in dönmesini beklemeliydi.

Öte yandan adam gideli epey olmuştu ve duyduğu o silah sesinden sonra, bu kadar tehlikeye açık bir yerde beklemek istemiyordu. Kendini hem savunmasız hem de yalnız hissettiriyordu.

Kulaklarında çarpan kalp atışlarının dışında ormandaki tüm sesler kesilmişti sanki. Etrafta ne bir kuş ne de börtü böcek sesi vardı. Olivia korkmaya

başlamıştı. Ne tuhaf. Oysa genellikle şu an duymadığı bu seslerin ürkütücü olduğunu düşünürdü.

"Walker!"

Fısıltıdan biraz yüksek bir sesle bir adım attı. Orman fazlasıyla karanlıktı ve elindeki ışık yalnızca yürüyeceği yolu aydınlatmaya yetiyordu.

"Walker? Eğer amacın beni korkutmaksa bunu fazlasıyla başardın. Şimdi ortaya çık, hemen!"

Kamptan uzaklaşmamaya dikkat ederek elindeki ateşi önünde bir silah gibi tutmaya devam etti. Yanan bez parçası fazla dayanacak gibi görünmüyordu. Olivia ormanın ortasında her an zifirî karanlıkta kalmakla karşı karşıyaydı.

Bir çıtırtı duyar duymaz arkasını döndü fakat sesin hangi yönden geldiğini anlayamadı. Bu kadar geniş bir alanda, uzaktan gelen ufacık bir ses bile kulağının dibindeymiş gibi çıkıyordu.

"Maximilian Alexander Walker. Derhâl ortaya çıkmazsan, sana yemin ederim bu ormanı ateşe veririm."

Cesur görünmeye çalışıyordu ancak kalbi patlamak üzere olan saatli bir bomba gibiydi. Gücü tükenmeye ve dizleri titremeye başlamıştı. Elleri de öyle...

Odun parçasının ucunda yanan ışık yavaş yavaş sönünce birden soluğunu tuttu. Çevresini sarmaşık gibi saran ağaç dallarından görünen gökyüzünde ay ışığını aramaya çalışıyordu. Kalın gövdeli ağaçlar öylesine yüksekti ve yaprakları öyle gürdü ki bir canavarın kollarını andıran dalları yüzünden herhangi bir şey görmesi imkânsızdı.

Kuruyan boğazını ıslatmak için sertçe yutkundu.

"Beni duydun mu Walker? Sana ormanı yakacağımı söylüyorum. Hemen ortaya çık yoksa-"

Bir el ağzını hızla kapatınca soluğu kesildi. Şaşkınlıkla çığlık atmaya çalıştı ama aynı anda başka bir el beline sıkıca dolanıp onu bir bedene doğru çekmişti. Olivia'nın korkudan gözleri irice açılmış, bedeni zangır zangır titremeye başlamıştı.

"Hişşşt!"

Kesin şu anda yerlilerden biri tarafından kaçırılmak üzereydi. Catriona yola çıkmadan önce, onlara bu adada yaşayan ve birbirlerine çok bağlı bir kabileden bahsetmişti. Pek dost canlısı olmadıklarını da söylemişti. Yazın büyük bir bölümünü avlanmak ve erzak toplamak için bu adada geçiriyorlardı. Kış soğukları bastırmadan önce de doğuya göç ediyorlardı. Yerlilerin Amerika'daki eski Kızılderililer gibi kafa avcısı olup olmadıklarını bilmiyordu. Ne onlarla karşılaşmayı ne de bunu öğrenmeyi istiyordu.

Belki de Max'i ondan önce vurup kaçırmışlardı. Adam şu anda yaralı ve bir direğe bağlı vaziyette acı çekiyor olabilirdi. Ve şimdi de sıra ondaydı.

Yüce Tanrım...

Olivia, onu sıkıca saran kollardan kurtulmak için var gücüyle çırpındı. Onu yakalayan her kimse, savaşmadan teslim olmayacaktı. Arkasındaki adamın bacağına sıkı bir tekme attı. Adam inleyince başını geriye doğru hızla savurdu. Her şey bir anda olup bitmişti.

"*Ah!*"

Fakat bu ses... Bu ses tanıdıktı.

"Derdin ne senin, kafamı patlatmak mı?"

Olivia, nefes nefese geri çekilip Max'i karşısında görünce uzun bir soluk koyuverdi.

"Bana saldırdın!"

"İsmimi bu kadar heyecanla bağırıp dünyaya haykırmaman için sana engel olmaya çalışıyordum. Bu kadar uzun hâlleriyle hem de. Sahte ismimi kullanman konusunda ısrar etmiştim."

"Tanrı aşkına, burada korkudan gebermek üzereydim. Hangi ismini kullanmam gerektiğini o an nasıl düşünebilirdim ki? Öldüğünü veya kafa avcıları tarafından götürüldüğünü düşündüm."

"Kafa avcıları da nereden çıktı? Burası Amerika değil."

Olivia elindeki odunu bir kenara fırlatırken Max'e kötü kötü bakmaya devam etti.

"Bir silah sesi duydum. Hangi cehennemdeydin? Neden sana seslendiğim hâlde bana cevap vermedin?"

"Sakin ol biraz. Ateş eden bendim. Ormanda bizden başka kimse yok merak etme. En azından şimdiye kadar yoktu. Ateşin başında kalıp beni

beklemeni söylemiştim sana. Etrafta bağıra çağıra bana seslendiğini duyunca seni durdurmak istedim."

Olivia hâlâ nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Kendisi korkudan ölmek üzereyken adamın bu sakin hâli onu çileden çıkarıyordu.

"Madem ormanda yalnızız, neden ateş ettin öyleyse?"

"O kadar da yalnız sayılmayız. Gündüz rastladığımız ayıyı hatırlıyor musun?"

Ah, nasıl unutabilirdi ki? Üstelik unutsa bile adamın ona sürekli hatırlatacağından adı gibi emindi.

"Bu seferki de bir yaban domuzuydu."

"Yaban domuzu mu?"

"Ateşe yaklaşmayacağını biliyordum ama onu vursaydım fena olmazdı doğrusu. Odun ateşinde kızarmış mis gibi domuz eti." Max iştahla dudaklarını yalarken Olivia ona bakakalmıştı.

"Tek derdin bu muydu yani? O domuzu yemek?"

Olivia ellerini beline koyup adama dik dik bakmaya devam etti. O kadar sinirlenmişti ki onu boğabilirdi.

"Korkuttuğum için özür dilememi bekliyorsan hiç uğraşma. Neredeyse burnumu kırıyordun."

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Domuz görmek için çok uzağa gitmene gerek yoktu. Aynaya bakman yeterliydi."

Daha kötü bir şey söylemeden önce kendini tuttu. Adamın düşüncesiz ve vurdumduymaz hâlleri canına yetmişti artık. Kamp ateşinin olduğu yere ayaklarını vurarak yürürken bir yandan da kendi kendine söylenmeye devam ediyordu.

"Domuz avlamaya çalışıyormuş. Eminim domuzlar elebaşlarını kaçırdıkları için çok mutlulardır."

Kamp yerine geri döndüklerinde Olivia biraz daha sakinleşmiş gibiydi. Ateşin başına otururken eteklerini topladı.

"Bu kadar korkacağını düşünmemiştim." Max hemen karşısındaydı.

"Ormanda bir anda yapayalnız kaldığımı zannettim. Bana kendimi koruyabileceğim bir silah bile vermedin."

Düşünceli görünen Max ona hak verirmiş gibi başını sallıyordu.

"Haklısın. Bir dahaki sefere bunu aklımda tutarım."

"Bir dahaki sefere mi?" Olivia, hayretle gözlerini kırpıştırdı. "Bir dahaki sefer falan olmayacak Walker. Beni duydun mu? Ne olursa olsun, yanımdan ayrılmayacaksın."

Genç adam sırıtırken burnunu tutuyordu. Olivia, dikkatle bakınca adamın parmaklarının arasına kan bulaştığını fark edip irkildi.

"Aman Tanrım! Yaralandın mı?"

"Önemli bir şey değil. Kalın kafalı olduğum konusunda haklı çıktın."

Olivia bunu komik bulmadı ve hemen Max'in yanına koştu.

"İzin ver şuna bir bakayım."

Max elini çekince Olivia sızan kanı durdurmak için çantasından bir mendil çıkardı.

"Bu kanamayı durdurur."

"Merak etme, bu kadarcık şeyle ölmem."

"Daha kötüsü de olabilirdi. O odunla beynini dağıtabilirdim."

"Reflekslerimin sağlam olması iyi bir şey öyleyse."

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Olivia, kanın durduğunu görünce rahat bir nefes aldı.

"Biraz buz olsaydı şişmesini engelleyebilirdik."

"Dert etme. Daha kötülerini de görmüştüm."

"Bir ağrı kesici alsan iyi olur. Başın ağrıyabilir."

"Abartma Olivia. Biraz kan sadece."

Max geriye çekilince Olivia, biraz mahcup hâlde yerine döndü. Adam sürekli iyi olduğunu söylüyordu ama Olivia canının yandığını görebiliyordu. Max ona kamptan ayrılmamasını söylemişti ve o dinlememişti. Fakat silah sesini duyan kendisi olsaydı, emindi ki o da bu emre asla itaat etmezdi. Hem onun Olivia olduğunu bildiği hâlde neden sinsice arkasından gelmişti ki?

Max'in karşısında acıyla buruşturduğu yüzüne bakarken kendi kendine yineledi.

Haklıyım. Bu olanların sorumlusu kesinlikle ben değilim.

O zaman neden vicdan azabı çekiyordu?

"Hâlâ acıyor mu?"

Uzun süren sessizliğe dayanamayan Olivia, sonunda Max'in yumuşak bakışlarıyla karşılaşınca biraz olsun rahatladığını hissetti.

"Daha iyiyim, merak etme. Kendini suçlu hissediyorsan, hissetme. Seni korkutan bendim. Düşününce haklı olduğuna karar verdim."

"Bunun için sana kafa atmam gerektiğini bilseydim, daha önce denerdim."

Max gülünce Olivia da gülümsedi. Aralarındaki gerginlik böylelikle yok olup gitti.

"Böyle kafa atmayı nereden öğrendin?" dedi Max başını iki yana sallayarak. "Gittiğin leydilik okullarında böyle şeyler öğretmiyorlardır eminim."

"Beni bu kadar hafife alman sinirimi bozuyor."

"Seni hafife almak mı? Bunu ne zaman yaptım ki?"

"En başından beri. Karşılaştığımız ilk günü hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?"

"Benim gibi bir kadınla asla çalışamayacağını söylemiştin."

"Seninle ilgili değildi. Sadece karşılaştıklarımın çoğu ya kafadan çatlak ya da sorunluydu. Onlarla uzlaşmayı beceremediğim için suç benim mi yani?"

"Yine de bu, tüm kadınları aynı kefeye koymanı gerektirmez. İçlerinden güçlü ve kendini bilenlere haksızlık yapıyorsun."

Max başını arkaya yatırıp güldü ama bıçak gibi bir ağrı kafasına saplanınca anında pişman oldu.

"Arada istisnalar olabileceğini kabul ediyorum fakat genel anlamda kadınlarla uğraşmaktan *-buna öz annem de dâhil-* bıkmıştım. Onlara sözümü dinletemiyordum. Kadınlar başına buyruktur. Disipline edilmeleri zordur. Çalıştığım birkaç kadına korumalık görevi sağlarken tüm uyarılarıma rağmen akıllarına eseni yapmaya devam ediyorlardı. Sanki yaptığım, söylediğim hiçbir şeyin önemi yoktu onlar için. Profesyonelliğimi küçümsüyorlardı, hayatı değersizleştiriyorlardı. Bir keresinde bir kadın şarkıcının korumalığını yapmıştım. Kadın sürekli tehdit mesajları alıyordu. Ona sosyal medyayı kullanmamasını, takipçilerine cevap vermemesini söylemiştim. Ama o ne yaptı? Günün yirmi dört saati nerede olduğunu ve ne yaptığını hayranlarıyla paylaşmaya devam etti. Sonunda, konser verdiği alana gitmek üzereyken arabası yol ortasında taş yağmuruna tutuldu. Daha kötüsü de

olabilirdi. Arabasına isabet edenler taş yerine kurşun da olabilirdi ve ben işimi iyi yapamamakla suçlanabilirdim.

Benzer bir durumda gireceği önemli bir ihale yüzünden, yönetim kurulu başkanının başı dertteydi. Ondan tüm kamera ve telefon kayıtlarının bir kopyasını istedim. Sırf finans müdürüyle gizli ilişkisi ortaya çıkmasın diye şahsi telefonlarının dinlenmesini kabul etmedi. İhaleyi burnu bile kanamadan kazanmasının tek sebebi, dibinden bir an bile ayrılmayan yarım düzine adamımdı. Kadın bu hâlde bile söylenmeye devam ediyordu. Anneme gelince, karımla onun sayesinde tanışmıştım. Emily'nin bana uygun bir eş olacağını söylerdi. Yürümeyen bir ilişkiyi sürdürmem için baskı yapmaya devam etti. Çünkü Emily'i seviyordu ve birlikte olmamızı istiyordu ama benim duygularımın hiçbir önemi yoktu. Gaddarlık olduğunu düşünebilirsin ama onun yüzünden iletişim araçlarının birçoğunu kullanmayı bıraktım ve onlardan uzaklaştım."

"Anladığım kadarıyla kadın ırkıyla başın dertte."

Max güldü.

"Diğer yandan ise hayatına giren kadınların kontrolü elinde tutmak istemelerini anlayabiliyorum. Sen pek ele avuca sığan bir adam sayılmazsın. Karşındaki insanı kadın veya erkek olsun dinlemeyi, onların da fikirlerine saygı göstermeyi öğrenmelisin bence. En doğrusunu hep sen bilemezsin."

"Belki de haklısın. Fakat şimdiye kadar hep ben haklı çıktım, öyle değil mi? Sana söylediklerimi harfiyen yerine getirmiş olsaydın, başımız asla dertte girmezdi. O yüzden itaatsizlik sorununuz olduğunu kabul et."

"Ben itaatsiz olduğumu düşünmüyorum. Sadece içinde olduğum şartlara göre içgüdüsel tepkiler veriyorum. Duncan'ı kurtarmak için Joe denen adamın kafasında bir sürahi parçaladım ve kendimi kurtarmak için sana kafa attım. Yaşamı kontrol edemezsin Walker. Hiçbirimiz edemeyiz. Yalnızca onu yaşarız."

"Bir dahaki sefere senin herhangi bir şeyi kırmada nasıl bir yeteneğe sahip olduğunu aklımda tutarım."

Kadının gözlerini devirmesi onu gülümsetti. Gün geçtikçe onun hakkında öğrendiği en büyük şey, aslında göründüğü gibi biri olmadığıydı. Kadın sandığı gibi yalnızca duygusal anlamda değil, fiziksel anlamda da sağlam bir yapıya sahipti. Babasının onu bir erkek gibi yetiştirmesini başta

garip ve sinir bozucu bulmuştu. Ancak Olivia, kollarından çıkmak için tüm gücünü kullanırken, tekmeler savururken ve hiç düşünmeden ona kafa atarken Max'in tek düşünebildiği karşılaştığı şey her ne olursa olsun, kadının kendini koruyabildiğiydi.

"Hadi uyu artık." dedi Max. Olivia'nın kapanmak üzere olan gözlerini görünce bugünkü yaşadığı korkuların onu güçsüz bıraktığını fark etti. "Merak etme, ben birkaç saat daha uyanık kalacağım."

Olivia hiç itiraz etmedi ve cenin pozisyonunda kıvrılıp çadırın içine uzandı.

Max, ateşin vurduğu yüzünü izlerken savaşçı kadınıyla gurur duyuyordu. Her geçen gün bu kadına dair yeni bir şeyler öğreniyordu. Onun, evinde ilk gördüğü kadınla yakından uzaktan alakası yoktu. Sanki o kırılgan, takıntılı ve ruhsuz kadın gitmiş, yerine kavga etmeyi bilen, hassas ve bağımsız bir kadın gelmişti.

Olivia o sırada başının altında yastık olarak kullandığı çantasındaki görünmeyen tozları silkeleyince Max gülümsedi.

Belki de sandığı kadar değişmemişti.

Sabaha karşı uyku ile uyanıklık arasında oturduğu yerde uzanan Max, yüzünde yumuşak bir el hissetti. Ona dokunanın Olivia olduğunu hemen fark etmişti. Burnunun kenarındaki kurumuş kanı temizliyordu. Hareket etmedi. Önceki gece Olivia ona arkasından sarılanın Max olduğunu anlayamamıştı ancak Max onu bir kilometre öteden bile hissedebilmişti.

Tanıdık çiçek kokusu burnuna doldu ve kendini Olivia'nın ellerinin rahatlığına bıraktı. Nefesi sıcacıktı. Elleri bir anneninki kadar şefkatli ve yumuşaktı. Uyku tulumundan açıkta kalan fermuarını çekti. Ona karşı bu kadar düşünceli ve nazik olması Max'in yüreğini ısıtmıştı.

Gözlerini açıp onu tek bir hareketle yanına yatırmamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Kadının ona vurmasından korktuğu için değil, sadece onu yeniden korkutmak istemiyordu.

Ona bu kadar yakınken dokunamamak Max'i öldürüyordu. Olivia, onun için bir istekten çok bir tutkuya dönüşmeye başlamıştı. Tehlikeliydi.

Sonunun nereye gideceğini düşünmek zorundaydı. Onun için tutulmuş bir adamdı. Ona tutulmamalıydı.

Fakat deli gibi kadını tatmak istiyordu. Aralarında bu kadar güçlü bir çekim varken ondan daha ne kadar uzak kalabileceğini bilmiyordu.

Olivia, kendi kendine bir şeyler mırıldanarak uzaklaşınca Max neredeyse itiraz edecekti. Ellerini daha çok üzerinde hissetmek istiyordu. Vücudunun neresi olduğu fark etmezdi. Yeter ki dokunsun. Ve eğer izin verirse Max de ona dokunmak istiyordu. Tanrım, istemiyor, bunun için *deliriyordu.*

Kadının ayak seslerini duyunca gözlerini araladı.

"Ne yapıyorsun?"

Olivia hızla arkasını döndü.

"Sadece sen uyanmadan önce toparlanmaya çalışıyordum. Bu hâldeyken bu işlerle uğraşmanı istemedim."

"Çok düşüncelisin ama ben iyiyim." Max yerinden doğrulmaya çalışırken küfretti. "Tanrım, başım."

"İyi misin?"

"Evet, iyiyim. Bir an başıma çatlayacakmış gibi bir ağrı girdi. Burnumu kırmadın ama kafatasımı çatlatmış olabilirsin."

Olivia çantasından çıkardığı birkaç soyalı krakeri adama uzatırken sıntıyordu.

"Bunları yedikten sonra bir ağrı kesici iç."

Max krakerlere uzanırken, "Bütün gece ölmem için başımda beklediğine inanamıyorum." diye takıldı. "Tanrım, bunların tadı çok berbat."

"Kapa çeneni ve onları ye. Ölmeni beklemedim ama eğer ölseydin cesedini domuzlara yem ederdim."

Kadının tıpkı bir anne şefkatiyle onunla ilgilenmesi Max'in yatak döşek yatmak istemesine sebep oluyordu. Pek sık hastalandığı söylenemezdi fakat olduğunda kimsenin onunla ilgilenmesini istemezdi. Şimdi ise garip biçimde Olivia'nın ona bakmasını istiyordu. Ateşlendiğinde onu soymasını mesela. Veya üşüdüğünde çırılçıplak soyunup yanına sokulmasını ve yumuşak vücuduyla altında üstünde uzanmasını. Tanrım işte yine oluyordu. Bu kadınla ilgili düşünceleri bir noktadan sonra hep raydan çıkıyordu.

Vücuduna ateş basmasıyla uyku tulumunun içinden fırladı.

"Bir şey mi oldu? Kızarmış gibisin?"

"Yok bir şeyim, iyiyim ben." Tanrım, sürekli aynı şeyi söylemekten bıkmıştı. İyi falan değildi. Şu an bir kaya kadar sertti.

"Dur bakayım." Olivia avucunun içini Max'in alnına yasladı. "Ateşin mi var senin?"

"İyiyim dedim ya. Bir an önce bu lanet yerden gidelim hadi."

Bu kez yürüdükleri yol dik bir yamaçtı. Nehir boyunca kilometrelerce yürürken arada sırada dinlenmek için durmaları dışında hiç vakit kaybetmediler. Yol gittikçe daralmaya ve kayalıkların kenarında yükselen ince bir patikaya dönüşmeye başladığında aşağıda gördükleri manzara ürkütücüydü.

Düşmemek için birbirlerine tutunarak art arda yürümeye devam ettiler.

"Bu Norton denen adam cidden kaçığın teki olmalı." dedi Olivia nefes nefese. "Tanrı'nın bile unuttuğu bu yerde ne aradığını bir türlü anlayamıyorum."

"Birçoğunun şehir hayatında arayıp bulamadığı şeyi elbette." diye yanıtladı onu Max. "Huzur."

"Huzuru dağların tepesinde, kurtların ve çakalların olduğu bir yerde ölümle burun buruna yaşayarak mı buluyor yani?"

"Sana burada kurt ve çakal olduğundan bahsettiğimi hatırlamıyorum."

"Ama vardır değil mi? Yani ayı ve domuz varsa onlar da vardır mutlaka."

Max, sessizce gülümserken Olivia'nın elini sıkıca tutmaya devam etti.

"Gece duyduğun bazı sesleri tanıdın öyleyse."

"Gece boyunca uluyan şeyleri mi kastediyorsun? Ah evet, onların hiçbirinin ötücü kuşlar olmadığından emindim."

Max biraz daha sırıttı. Olivia'nın espri anlayışına bayılıyordu. Onunla konuşmak hem çok sinir bozucu hem de eğlenceliydi.

"Ve buna rağmen korkmadın öyle mi?"

"Yanımda sen varken hiçbir şeyden korkmuyorum."

Olivia'nın sessizce mırıldandığı itirafı karşısında Max duraksadı. Döndü ve kadının kehribar rengi gözlerinin içine bir yudumda içmek ister gibi baktı. Söylediği şeyler hem gururunu okşamış hem de hoşuna gitmişti.

Olivia'nın da ona gülümsemesiyle içine birdenbire bir sıcaklık doldu. Tanrım, o böyle gülümserken zaman dursun istiyordu. Kadının gülüşünün

güzelliği karşısında, tepelerinde ışık saçan güneş ve eşsiz ada manzarası bile sönük kalıyordu.

"Asla..." dedi Max. Sesi bir kadife gibi yumuşaktı. Kendine engel olamayarak avucunu Olivia'nın yanağıyla doldurdu. "Yanımdayken hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Ama şunu unutma. Bana hiçbir zaman ihtiyacın yok."

Olivia'nın gülüşü avuçlarında genişleyince, Max'in kalbi göğüs kafesinde tekledi. O dudaklara öpmeden daha fazla bakabileceğinden emin değildi. Bu yüzden derin bir nefes alarak geri döndü ve yürümeye devam etti.

Geldikleri noktada gürül gürül akan bir nehrin üzerinden geçmeleri ve bunun için de asma bir köprüyü kullanmaları gerekiyordu.

"Sağlam mı sence?"

Max, bu kez Olivia'yla aynı fikirdeydi ancak haritaya göre buradan karşıya geçmeleri gerekiyordu. Görünürde başka bir yol yoktu.

"Öyle görünüyor."

İki tarafında kalın iplerden korkulukları olan, ahşap, asma köprünün başına geldiler. Max ayağıyla yokladı.

"Çok eski. Sanki tarih öncesinden kalmış gibi." Max'e baktı. "Belki de etrafından dolanmalıyız."

Etrafından dolaşmak yolu kilometrelerce uzatmak anlamına geliyordu. Bunun için zaman harcayamazlardı. Karşıdaki mağaralara ulaşabilirlerse Redford'u bulmuşlar demekti.

"Ben önden gidip kontrol edeceğim. Senden daha ağırım. Eğer sağlam olmadığını hissedersem geri dönerim ve senin dediğini yaparız."

Olivia, isteksizce başını salladı. Altlarından akan gürültülü şelale gözünü korkutuyordu. Ancak Max onun cesur ve güçlü bir kadın olduğunu düşünüyordu. Aksini düşünmesine izin veremezdi.

Genç adam, ilk adımını attığında tahtalar gıcırdadı. Olivia nefesini tutup bekledi. Max'in ikinci, üçüncü ve hatta köprünün ortasına gelene dek attığı diğer adımlarda da duruşunu bozmadı.

"Göründüğü kadar kötü değil." dedi Max ona dönerek. "Ben karşıya geçtikten sonra sıra sende."

Olivia, başıyla onayladı ancak hâlâ o köprüden geçmeye hazır değildi. Max'in ondan önce geçmesi iyi bir şeydi. Max gibi iri ve ağır bir adam rahatlıkla geçebiliyorsa Olivia da geçebilirdi.

Max eliyle işaret verdikten sonra ürkek adımlarla köprüde yürümeye başladı. Arada sırada gıcırdaması ve sallanması dışında problem yok gibi görünüyordu.

"Sakın aşağıya bakma, beni duydun mu? Gözlerimin içine bak ve bana doğru yürü. Hadi! Çok güzel. İşte böyle. Önce bir ayağın, sonra diğeri. Korkuluklara tutun ama sakın sarsma."

Olivia yalnızca başıyla onayladı.

Köprünün yarısına geldiğinde en kötü kısmı atlattığını düşünmüştü. Son bastığı tahta parçası çıtırdayınca aniden duraksadı.

"Korkma Olivia. Sadece yaklaşmaya devam et."

Olivia yavaşça adımını attı. Bir şey olmamıştı. Fakat diğer adımında bastığı yer aniden kırılınca bacağı kırık yerden içeri kaydı. Genç kadının attığı çığlıkla, Max olduğu yerde donup kalmıştı.

"Ah, Tanrım Max! Yalvarırım yardım et!"

"Tamam, Olivia sakin ol! Sakın panik yapma. Şimdi yanına geliyorum, duydun mu beni? Buradayım. Sana yardım etmeye geliyorum."

"Acele et lütfen! Bu tahtalar... AHHH!"

"OLİVİA!"

Köprünün zemini Olivia'nın ağırlığıyla çökmeye başlayınca genç adam soluğunu tuttu ama çoktan diğer tarafa koşmaya başlamıştı bile. Genç kadının belden aşağısı boşlukta sallanıyor, durmadan yardım etmesi için ona yalvarıyordu.

"Geliyorum! Sakın kıpırdama!"

"Belki de geri dönsen daha iyi olur." diyerek sızlandı Olivia. "Bu köprü ikimizi birden taşıyacak gibi görünmüyor. Birlikte aşağıya düşmeden önce geri çekilmen gerek!"

"Unut bunu Liv! Unut bunu. Ya benimle karşıya geçersin ya da seninle birlikte aşağıya düşerim. Hangisi olacağı umurumda değil."

Max yavaş yavaş sallanan köprüde ilerlemeye çalışıyordu. Kadının gözlerinin acıdan mı yoksa korkudan mı yaşardığını bilmiyordu fakat onu böyle görmekten nefret ediyordu.

"Geri dön Max! Yalvarırım git buradan."

"Adımı bu kadar güzel söylediğini o dudaklardan duyduktan sonra mı? Hiç sanmıyorum tatlım." Max dikkatli bir adım daha attı.

"Tanrım, sen delisin." dedi Olivia burnunu çekerek. Adamın bu hâlde bile onu güldürebildiğine inanamıyordu. "Bunu duymak için ölmen gerekmiyor."

"Senin de öyle Liv. Elini uzat bana."

"Yüce Tanrım."

Olivia tutunduğu iplere sıkıca yapışmıştı. Max'e uzanırken kırılan tahta parçalarının arasındaki iplere dolanarak boşluğa düştü.

Olivia çığlık attı.

Max acele edip köprüyü tamamen yıkmaktan korkuyordu ancak fazla vakti yoktu. *Kahretsin.* Keşke Olivia'yı dinleyip dağın diğer tarafından dolanmayı deneselerdi. İnatçı ve dikbaşlılığı yüzünden sürekli kadını suçluyordu ama kendisinin de ondan farkı yoktu.

Olivia'nın başka bir çığlığıyla daha öne atılarak kadının kolundan yakaladı. Şimdi kendisi de beline kadar delikten aşağıya sarkmıştı.

"Yakaladım seni. Söylemiştim, benden o kadar kolay kurtulamazsın."

Olivia'nın yaşlı gözlerinde minicik bir gülümseme belirdi. "Ah, Max!"

"Her şey yolunda. Şimdi seni yukarı çekeceğim."

Max dişlerini kenetleyerek tüm gücüyle Olivia'yı kendine doğru çekmeye başladı. Aynı anda kendisini de yukarı çekiyordu.

"Dayan. Çok az kaldı."

Kadını kollarının arasına almaya saniyeler kala tahtalar çatırdamaya başladı. Max telaşla sağa sola bakındı. Bir yandan Olivia'yı hâlâ sıkıca tutuyor, bir yandan da sesin nereden geldiğini çözmeye çalışıyordu.

İşte ne olduysa o anda oldu. Asma köprüyü tutan ipler koptu ve ikili çığlık çığlığa boşluğa düşmeye başladı. Metrelerce boşluktan aşağıya düşüp suya şiddetle çarptıklarında bile Max, Olivia'yı bırakmamıştı.

34. BÖLÜM

Düştükleri metrelerce yükseklikten suya çarptıkları an fazlasıyla şiddetli olmuştu. Dibi boyladıkları sırada su etraflarına kapanmaya devam edince bir süre batmaya devam ettiler. Coşkun sularının nehri karıştırması yüzünden uzun bir süre yüzeye çıkamamışlardı.

Olivia çırpınıyor, var gücüyle kendini yukarı itmeye çalışıyordu ancak pelerininin etekleri bacaklarına dolandıkça hareket etmesi imkânsızdı.

Su yutmamak için nefesini tuttu. Max'in elini bırakmadığını ve onu kendiyle beraber yukarı çekmeye çalıştığının farkındaydı. Bir girdaba dönen suyun içinde her seferinde çabaları sonuçsuz kalıyor, ikisi de hızla suya gömülmeye devam ediyordu.

Olivia bir an sonlarının geldiğini düşünüp umutsuzluğa kapıldı. *Her şey buraya kadarmış.* Sonu gelmişti artık. Max ile yaptıkları son konuşmayı hatırladı. O ana kadar yapmak isteyip de yapamadıklarının bir listesini oluşturmak isterdi. Hayatı bir film şeridi gibi gözlerinin önünden geçmeye başladı.

Zenginlik ve lüks içinde yaşadığı zamanlarda bile içinde hep bir şeyler eksikti sanki. Yaşayamadığı o kadar çok şey vardı ki... Kız kıza bir parti, bunlardan en masum ve basit olanıydı sadece.

İnanmayı çok istemişti. İnsanlara güvenebilmeyi. Lanet olası parası olmadan da gerçekten sevildiğini hissedebilmeyi istiyordu. Bir imparatorluk yönetmektense basit bir çiftçinin karısı olmayı mesela. Ona dünyadaki en değerli varlığıymış gibi bakan bir adam ve büyük bir aşkın meyvesi olan çocuklarıyla birlikte mutlu olmayı.

Tüm bunları dibi boylamak üzereyken düşünmesi ne tuhaftı. Oysa şu ana kadar bir kere bile kendisiyle ilgili böyle hayaller kurmamıştı. Sona yaklaştıkça bir şeylerin değiştiği doğruydu demek.

İnsan, hayatıyla ilgili en kritik kararları neden hep en zor anlarda alırdı?

Bunun ona ne faydası vardı?

Hayır, pes etmeyecekti.

Olivia Sussan Kelly, asla pes etmezdi. Hayatta kalacak ve hayalini kurduğu ne varsa hepsini yaşayacaktı.

Elini ve ayaklarını birer kürek gibi yaparak suyu aşağıya doğru itmeye çalıştı. İşe yaramayınca boynundaki pelerinin iplerini çözmeye başladı.

Ağzından ve burnundan çıkan hava kabarcıkları yüzünden Max'i göremiyor fakat elini sıkı sıkıya tutmaya devam ettiğinden paniğe kapılmak için kendine fırsat vermiyordu.

Adamın çırpındığını fark etti. Kendi de aynı şeyi yapıyordu ama sakinleşmek zorundaydı. Panik onu sudan daha hızlı öldürürdü.

Bedenini ve zihnini rahatlatınca, sonunda belli bir yüksekliğe çıkıp akıntıyla şelalenin altından çıkmayı başarabilmişlerdi. Ancak bu kez de hızla akan suyun içinde lunapark trenindeki gibi dönerek sürükleniyorlardı. Ağzından ve burnundan su dolmaya başladı. Olivia nefesini daha ne kadar tutabileceğinden emin değildi. Küçük bir çocukken ve yüzme dersleri alırken çok daha kolaydı. Ama böylesine kükreyen dalgalarla boğuşmak...

Akıntı öylesine kuvvetliydi ki birkaç yüz metre sürüklendikten sonra Max'in eli, avuçlarının arasından kayıp gitti ve Olivia yeniden dibe doğru batmaya başladı.

Hayır, hayır! Şimdi olmaz!

Genzine su dolmaya başlayınca ağzını açmak zorunda kaldı ve bu kez çok daha fazla su yuttu. Su çok soğuktu. Tüm vücudu hipotermiye kapılmış gibi zangır zangır titriyordu.

Hayır, Olivia hayır! Sakın paniğe kapılma!

İki eli de boşta kalınca pelerininin iplerini rahatlıkla çözerek prangalarından kurtuldu. Hızla yüzeye doğru ayak çırptı.

Su yüzeyinde akıntı daha şiddetliydi. Olivia başını nefes alabileceği kadar çıkarır çıkarmaz ciğerlerini ardı ardına aldığı sık nefeslerle doldurmaya başladı. Gözlerini açtı ve Max'i görebilmek umuduyla etrafına bakındı.

Çığlık atmak istiyordu ama sesi çıkmıyordu. Akıntıyla birlikte çaresizce uzun bir süre daha sürüklenmeye devam etti.

Neredeydi bu adam?

Olivia paniğe kapılmadan önce, Max'in kendini kurtarabildiğini, hatta karaya ondan önce ulaştığını düşünmek istedi.

Birbirine yapışan kirpiklerini açmak için hızla kırpıyor, ciğerlerini temiz havayla doldurmak için her seferinde ağır ama sık soluklar almaya çalışıyordu. Boynundan sarkan çantayı geriye atarak kıyıya doğru yüzmeye başladı.

Büyük bir ağacın suya secde eder gibi uzanmış ince dallarına tutundu ve gücü tükenen kollarıyla kendini ona doğru çekmeye çalıştı. O kadar yorulmuştu ki can simidi gibi tutunduğu her dal parçası ona kilometrelerce uzakta gibi geliyordu.

"MAAAAX!"

Birkaç kez suyun içine batıp çıktı. Ayakları buz gibi suyun etkisiyle uyuşmaya başlamıştı. Kulaç atarak etrafında döndü. Çantasını akıntıya kaptırmamaya çalışıyordu.

Nefes almak için dinlenmeye çalışırken adamın adını seslenmeye devam etti. Su, onları birkaç kilometre sürüklemiş olmalıydı.

Kendini kıyıya çekmek için başka bir dala uzandı fakat son anda kayınca akıntıya geri döndü. Son anda bir el onu sıkıca tutarak geri çekti.

"Yakaladım seni."

Kıyıdaki başka bir dal parçasına tutunan Max'in diğer eliyle onu kavradığını görünce sevinçle bir çığlık attı.

"Tanrım Max! Yaşıyorsun!"

Kendini hızla adamın kollarına attı ve boynuna sıkıca sarıldı. Sarılmanın şiddetiyle ikili bir anlığına suya batıp çıkmıştı.

"Sakin ol, yoksa ikimizi birden boğacaksın."

Max'in sesi sertti ancak gözlerindeki ışıltıdan, onu gördüğü için rahatladığı ve bu sevinç gösterisinden en az Olivia kadar keyif aldığı belli oluyordu. Olivia hevesle başını salladı.

"Bir an seni kaybettiğimi sandım ama harika bir iş çıkardın prenses. Şimdi yapmamız gereken tek şey, sakin olup kıyıya kadar dikkatlice yüzmek."

Olivia yeniden başını salladı ve başını adamın göğsüne yaslayarak kalp atışlarını dinledi. Bir anda hayatında hiç yaşamadığı huzuru, adamın

kollarında bulduğunu hissetti. Buna ister ölümden dönüş anında kurtarıcısına hayran olmak deyin, ister başka bir şey. Olivia içinden taşan coşkuyu tarif edemiyordu. Max'i sonsuza dek kaybettiğini düşünmüştü ve bulduğu için mutluydu. Adamın sözünü tuttuğu ve onu hiç bırakmadığı için sevinçten ağlamak istiyordu.

"İyi misin?"

Max'in sorusuna ıslak gözlerle gülümseyerek yanıt verdi. Neyse ki su gözyaşlarını gizlemekte işe yarıyordu.

"Evet."

"Güzel. Şimdi sakin ol. Kıyıda çok fazla kaya var ve birçoğu kaygan olabilir. Ne olursa olsun yanımdan ayrılma ve sırt çantamı asla bırakma, anlaşıldı mı?"

Kayalıklarda akıntı çok çalkantılıydı, bu yüzden kıyıya çıkmaları sandıkları kadar kolay olmayacaktı. Olivia Max'in sırt çantasına tutununca genç adam, boşta kalan elleriyle ağacın kollarına tüm gücüyle asıldı. Kendini ve Olivia'yı milim milim kenara çekmeye başlamıştı.

Olivia, adamın ne kadar zorlandığını kasılan kollarından ve arada sırada küfretmesinden anlayabiliyordu. Ne yazık ki ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Az kaldı Liv. Dayan!"

Olivia, tüm gücüyle çantanın kulplarına sıkıca asıldı. Tek dileği, çantanın saplarının uyguladığı baskı yüzünden kopmamasıydı.

Kıyıya birkaç metre kala tam da aklından geçen şey oldu ve çantanın saplarından biri koparak Olivia'nın dengesini bozdu.

Max, ani bir refleksle arkasına dönerek suya batmak üzere olan Olivia'yı tek eliyle yakalamıştı.

"İyi misin Liv?"

Olivia iyiydi. Sadece hiç beklemediği bir anda dibe batmış ve yine bolca su yutmuştu. Başını dışarı çıkardığı an yalnızca kafasını evet anlamında sallamakla yetindi.

Max, onun iyi olduğundan emin olunca, kadını tek koluyla kavrayarak yeniden işine odaklandı.

"Çok dalga var. Az kaldı. Biraz daha dayan."

Daha kalın bir dala ulaşınca Max dönüp Olivia'yı yanına çekti.

"Buraya tutun Liv. Çantamdan daha güvenli. Dayan hadi, çıkmak üzereyiz."

Olivia dediğini yaptı. Fakat o kadar yorgundu ki daha ne kadar dayanabileceğinden emin olamıyordu. Üstelik tutundukları dal yavaş yavaş çatırdıyordu.

"Acele etmek zorundayız!" Max, zorlukla konuşurken ağacı işaret etti. "İkimizi de daha fazla taşıyabileceğinden emin değilim."

Kayalardan birine yaklaştıklarında Max, Olivia'ya destek vererek yukarı çıkmasına yardım etti.

Olivia, bir bacağını kayanın üstüne attı ancak kayalar çok kaygandı ve genç kadın tutunmakta uzun bir süre zorlandı.

Vücudunun yarısıyla iyice yerleştikten sonra diğer elini Max'e uzattı. Adam ona önce sırt çantasını verdi. Olivia çantayı alıp bir kenara fırlattıktan sonra diğer bacağını çekti ve iki kolunu da Max için uzattı.

Nehrin azgın dalgalarının ne kadar güçlü olduğunun o an farkına varmıştı. Gördükleri karşısında dehşete kapılmamaya çalışıyordu fakat oradan kurtulmaları tam bir mucizeydi.

Max, başını su üstünde tutmaya gayret ederek yaklaşmaya çalıştı. Ancak dalgalar bir türlü ona izin vermiyordu.

"Hadi Max, uzan hadi! Söz veriyorum eğer kıyıya sağ salim çıkarsan sana bir daha asla Walker demeyeceğim."

Yüzü beyaz köpüklerle kaplıyken bile adamın gülümsediğini fark etti ve kendisi de isterik bir şekilde güldü.

Max'in bir timsahın su yüzeyindeyken andırdığı yarım görüntüsünden gözlerini ayırmadan ona olabildiğince uzanmaya devam etti. Genç adam kayaya yaklaşmaya çalıştıkça ona çarpan her dalga yüzünden her seferinde geriliyordu.

Sonunda tam yaklaşmıştı ki ağaçtan büyük bir gürültü koptu ve bir anda çatırdayan koca dal parçasıyla birlikte Max suya gömüldü.

Olivia çığlık çığlığı bağırdı.

"HAYIR, MAAAAX!"

Adamın ağaçla birlikte sürüklendiğini görünce önce dört ayak üzerine dikildi, ardından hızla toparlanıp ayağa kalktı.

Suyun şiddetiyle koca dal parçası sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına kuş tüyü gibi yüzeyde süzülmeye devam ediyordu.

Olivia vücudunda daha fazla güç kalmadığını sanıyordu. Fakat kıyı boyunca koşarken bacakları ne kadar güçlü olduklarını ona bir kez daha kanıtlamışlardı.

"MAAAAX!"

Bağırmaya ve var gücüyle koşmaya devam etti. Max'i taşıyan ağacı bir anlığına gözden kaybettiğini sandı fakat çok geçmeden iki kayanın arasında sıkışıp kaldığını görünce sevinç gözyaşlarına boğuldu.

Kaygan kayaların üzerinde emekleyerek süründü ve Max'i görebilmek umuduyla dalların arasına uzandı. Adamın buz gibi elini tutana kadar aramaya devam etti. Onu bulduğunda boğazında bir hıçkırık yükseldi.

"Tuttum seni."

Bacaklarını iyice açıp kendini sağlama aldıktan sonra, var gücüyle Max'i çekmeye başladı.

Adamın cüssesi normal şartlarda bile Olivia'nın taşıyabileceğinin iki katıydı. Üzerine bir de ıslak ve suya batmış olması genç kadının işini daha da zorlaştırıyordu.

"Hadi Max, gayret et biraz."

Olivia'nın elleri ve dizleri soyulmuştu. Tüm bedeni korkudan ve şoktan tir tir titriyordu. Gözleri kapalı adamı, su yüzeyine çıkana kadar çekmeye devam etti.

Max'in ona neden cevap vermediğini, çıkmak için neden ona yardım etmediğini bilmiyordu. Belki de kafasını bir yere çarpmış ve bayılmıştı. Adamı koltuk altlarından tutabileceği bir yere getirince rahatladı. Çıktıkları kayanın üzerinde biraz soluklanmak için durdu. Max'in hâlâ cevap vermemiş olması onu korkutuyordu.

"Bitti işte. Kurtulduk artık Max!"

Sonunda güç bela onu çimenlerin üzerine kadar sürüklemeyi başardığında adamdan hâlâ bir tepki alamıyordu. Sonra ansızın ümitsizliğe kapıldı.

"Bu kadar çabuk olamaz!" diyen Olivia kendi kendine söylenerek Max'in kalp atışlarını dinlemeye çalışıyordu ancak kulaklarına dolan tek ses kendi delice atan kalbinin sesiydi. "Yine aynı şeyi yapıyorsun değil mi, yine beni korkudan öldürmeye çalışıyorsun ama bu kez izin vermiyorum."

Vakit kaybetmeden kalp masajına başladı. *Bir, iki, üç, nefes... Bir, iki, üç, nefes...*

Bir... İki... Üç... Olivia her otuz periyotta bir adamın ciğerlerini nefesiyle doldurdu.

"Hadi kahrolası, hadi!"

Genç kadın nefes nefese kalmış ve tükenmişti fakat durmak bilmiyordu.

Bir, iki, üç, nefes... Bir, iki, üç, nefes... Sonra yeniden.

Olivia, bir anlığına nefesinin durduğunu hissetti. Ya işe yaramıyorsa? Ya onu çoktan kaybetmişse? *Hayır, hayır, hayır. Böyle şeyler düşünme!*

Çok yorulmuştu. Keşke etrafta onlara yardım edebilecek birileri olsaydı. Neden bu Tanrı'nın cezası yere gelmişlerdi ki sanki? Hepsi Olivia'nın yüzündendi. Max'e bu işi o vermeseydi, adamın başına tüm bunlar asla gelmeyecekti.

Bir kumarhanede kavga etmeyecek, tutuklanmayacak, yaralanmayacak ve bir şelaleden aşağıya düşmeyecekti.

"Tanrım, ne yaptım ben sana böyle?"

Olivia, Max'in ıslak ve hareketsiz bedeninin üzerine çıktı ve eğilip yanaklarını tokatlamaya başladı.

"Max uyan hadi yalvarırım! Beni burada bırakamazsın. Lütfen! Sana ihtiyacım var."

Cevap yoktu. Adamın soluğunu kontrol etmeye çalıştı ancak panikten eli ayağına dolanmıştı. Gözleri bulanıklaştı. Dudakları titriyordu.

"Benden bu kadar kolay kurtulamazsın, beni duyuyor musun?" Adamın başını yana yatırıp titreyen elleriyle kalp masajına devam etti. "Bana hep söylediğin gibi Max. Henüz. Bitmedi."

Bir, iki, üç, nefes... Bir, iki, üç, nefes...

"Bir an önce ayağa kalkmazsan eğer seni kovarım. Beni duyuyor musun, *kovarım!* Ukala bir pislik olduğunu kanıtla ve bana cevap ver şimdi. Max Walker'ın her zaman vereceği bir cevabı vardır, değil mi? Konuş benimle!

Kur yap bana! Kahrolası sevişmekle ilgili imalarda bulun ya da hep yaptığın gibi egonu şişirmeye devam et!"

Son kalp masajında adamın ağzından sular fışkırdığını görünce gözyaşlarına boğuldu.

"Tanrı'ya şükürler olsun!"

Max, öksürerek ciğerlerini havayla doldurmaya gayret ediyordu. Sonunda cılız bir inlemeyle başı geriye düştü.

"Biliyordum. Bu kadar kolay pes etmeyeceğini biliyordum." dedi Olivia sevinçle.

"Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Sanırım sudayken son sigara paketimi kaybettim."

Olivia dayanamayıp bir kahkaha attı.

"Tanrım sen tam bir aptalsın. Şu an düşünebildiğin tek şey o lanet sigaran mı yani?"

Yorgun çıkan sesiyle, "Hayır." diyen Max, gözlerini bir iki kez kırptı. "Kulaklarıma su kaçmadıysa eğer az önce sevişmek ve öpüşmekle ilgili bir şeyler de duydum sanırım." dedi. "Beni geri getiren ilahi şey bu olmalı."

Max, gözlerini açmadan kendi kendine sayıklıyordu ancak söylediği yan mantıklı cümleler bile onun domuz kadar sağlam olduğunu kanıtlıyordu. Olivia, onu pataklamak yerine yeniden kahkahalara boğuldu.

"Seni sersem. Ölmek üzereyken bile vazgeçmiyorsun, değil mi?"

Genç adam gözlerini yavaşça araladı. Üzerinde yattığı çimenleri bile kıskandıracak yeşillikte gözlerini ona dikip gülümseyince Olivia kalp atışlarının yeniden hızlandığını işitti.

"*Asla.*"

Olivia'nın bedenindeki tüm gerilim bu tek kelimeyle birlikte bir anda yok olup gitti. Adamın yeniden nefes alıp güldüğünü gördüğü için Tanrı'ya içinden defalarca kez şükrediyordu.

"O hâlde gerçek bir öpücüğü hak ettin."

Max, kafa karışıklığıyla bakmaya devam ederken Olivia alçaldı ve yanaklarından sıkıca kavrayarak adamın aralık dudaklarına dudaklarını yumuşakça bastırdı.

Nefesini yeni düzene sokan Max, bu beklenmedik öpücük karşısında şoke olmuştu. Kadın sırılsıklam bir hâlde üzerine uzanmış, onu hiç öpmediği bir açlıkla öperken âdeta tutulmuş gibiydi. Böyle bir anın geleceğini hayal bile edemezdi. Gerçi rüyalarında defalarca Olivia onunla öpüşüyordu ama kahretsin ki gerçeğinin yanından bile geçemezdi.

Olivia'nın ıslak ağzı onu esir almışken ve tatlı dili, dilini okşarken Max kendinden geçercesine inliyordu. Bu kadın onu az önce ölümden döndürmüştü ama şimdi resmen diri diri yakıyordu. Olivia, üzerinde hareketlenerek ellerini ıslak saçlarının arasına daldırınca Max kollarıyla bedenine sarıldı.

Ölümün kıyısından dönen iki kişi gibi değil de açlıktan ölmek üzere olan bir çiftmiş gibi birbirlerini âdeta yiyip bitiriyorlardı. Max şimdi hiç olmadığı kadar canlıydı.

Kadının elleri saçlarından boynuna sonra da göğsüne doğru kayınca Max'in sudan çıkmış soğuk vücudu, arzunun etkisiyle titremeye başladı. Aynı anda tüm bedeni ateşe atılmış gibi alev alev yanıyordu. Olivia nefes alması için ona izin verince gözlerini açtı.

"Düğmelerime ne oldu söylesene?" Çıplak göğsü hâlâ kadının avuçlarının altında hızla inip kalkıyordu.

Dudaklarını adamın ıslak teninde gezdiren Olivia arsızca gülümsedi.

"Kalp masajı yapmadan önce biraz heyecanlanmış olabilirim. Sorun olur mu?"

"Nasıl bir sorun olabilir ki?" Max, inleyerek onu dudaklarına doğru çekti. Öpücüğü daha vahşi ve daha ateşli bir hâle getirene kadar devam etmişti. Olivia'yı kendine bastırarak onu daha yakınında hissetmek için elinden geleni yaptı. Kadın ona, hayatı buna bağlıymışçasına tutunurken bedenini de yavaşça sürtmeye başlamıştı.

Max, kontrolünü kaybedince Olivia'nın kalçalarını daha sıkı kavrayıp sıkmaya başladı. Ağzını talan ederken kendinden geçercesine inliyor, Max'in ölüp de cennete düştüğünü düşünmesini sağlıyordu.

"Bir dakika bir dakika..."

Max, bir anlığına öpüşmeye ara verip dikkatle Olivia'yı inceledi.

"Ben suda geberip öteki tarafı falan boylamadım değil mi? Sen gerçek sin? Şu anda aletimin üzerinde oturan ve beni seksi bir şekilde öpen kadın Olivia Susan Kelly mi yoksa bir cennet hurisi mi bilmek istiyorum?"

Olivia, yanaklarının kızarmasını alt dudağını ısırarak bastırmaya çalıştı. Kirpiklerinin altından ona bakarken hiç olmadığı kadar gerçek görünüyordu.

"Kapa çeneni Max, yoksa bu rüya başlamadan biter."

"Ah, hayır hayır." Max kalkmak için yeltenen Olivia'yı ensesinden kavrayarak dudaklarına doğru çekti ve yeniden öpmeden önce tatlılıkla fısıldadı.

"Bu kahrolasıca anı o kadar uzun zaman bekledim ki hiçbir yere gidemezsin."

Olivia, sözlerine itaat ederek kollarında kalmaya devam etti. Max'in bedenine dolanan elleri onu adamın üzerinde sabitlerken kabaran aleti kaslarına sürtünüp hareketsiz kalmasını giderek zorlaştırıyordu.

"Max?"

"Hmmm?"

"Sanırım yola devam etmeden önce giysilerimizi kurutmamız gerekecek."

"Hı hı. O zaman işe önce seni soymakla başlayalım."

Olivia, tekrar gülümsedi ama Max çoktan ellerini bluzunun yakalarına götürmüş ve düğmelerini açmaya koyulmuştu bile.

"Şimdi mi?"

"Neden bekleyelim ki?"

"Yani, önce kendimize bir kamp ateşi yakmamız gerekmiyor mu?"

"Daha fazla ısınmaya ihtiyacın var mı?" Max dudaklarını açlıkla tenin de gezdirmeye devam etti. "Tanrım Liv, çok güzelsin."

Olivia, adamın dudaklarının sütyeninden taşan kısımlarda gezindiğini görünce derin bir soluk aldı. Kalçalarının birleştiği noktada bacaklarının arası kayganlaşmaya başlamıştı.

"Tanrım Max."

Olivia inledi ve başı yavaşça adamın göğsüne düştü. Max, o kocaman elleriyle onu okşamaya, zevk vermeye devam ettikçe Olivia'nın nefesi sıklaşmaya, tüm bedeni arzuyla kavrulmaya başlıyordu.

Az önce giysilerini kurutmaktan mı bahsetmişti? İkisinin bedeninden taşan ateşle kıyafetleri neredeyse tutuşmak üzereydi. Yakasındaki birkaç düğmeyi açan Max, diğer eliyle kıçını avuçlamış, onu bir kaya gibi sert erkekliğine doğru bastırıyordu.

Kuş cıvıltılarının olduğu sakin orman, bir anda ikisinin nefes sesleri ve inlemeleriyle dolmuştu. Olivia, aniden nefes almayı kesti. Bedeni rahatlama ihtiyacıyla patlamak üzereydi. Nemli dudaklarını yalayıp adamın dudaklarına doğru hırsla solumaya başladı.

"Seni içimde istiyorum." dedi birden. "*Lütfen!*"

"Tanrım. Bir an bunu hiç söylemeyeceksin sandım."

Max, ani bir hareketle onu altına aldı. Olivia'nın heyecandan başı dönüyor, bedeni haz yüzünden titriyordu. Göğüs uçları çakıl taşları gibi sertleşmiş, vajinası beklentiyle zonklamaya başlamıştı. Hayatında hiç böyle bir tutku yaşamamıştı. Adamın ağırlığı üzerindeyken bacaklarını araladı.

Adam boynunu, köprücük kemiğini ve çenesini öpüp yaladı. Kulak memesini dişlediğinde Olivia'nın göz kapakları titreyerek kapandı.

"Oh Max! Lütfen durma. Devam et."

"Eğer şu anın geleceğini bilseydim, o köprüden daha önce düşerdim."

"Delisin sen."

Olivia'nın gülümsemesi Max'in göğüs ucunu sertçe emmesiyle iç çekişe dönüştü.

Bu adam ağzını nasıl kullanacağını gerçekten iyi biliyordu ve Olivia onun ağzıyla daha neleri iyi yapabileceğini merak ediyordu.

Yarım saat önce yaşadıkları ölüm kalım savaşını bile tamamen unutmuş, kendilerini arzularına kapıldıkları bambaşka bir dünyada bulmuşlardı.

Max, pantolonundaki düğmeyi çözüp fermuarını indirince Olivia beklentiyle gerildi. Daha sonra adamın sıcak avucu kadınlığına dokunmuştu.

Adam onu okşadıkça Olivia damarlarındaki tüm kanın, adamın parmak uçlarına yoğunlaştığını hissedebiliyordu. Klitorisi bir nabız gibi atarken Max, şişmiş organını nazikçe okşamaya devam etti.

"Evet."

Max dudaklarını diğer göğüs ucuna sabitledi. Elleri bacaklarının arasındaki o tatlı noktada zevkle gezindi. Dudakları ve elleri uyum içindeyken Olivia'yı hızla zirveye taşıyordu.

Orgazm genç kadının vücudunda aniden patladı. Olivia parçalara ayrıldığını hissediyordu. Vücudu bulutlu gökyüzüne çıkmış, düştükleri köprüden daha yüksek bir yerden aşağıya düşüyordu sanki. Max, kulağının dibinde ona edepsiz sözler söyleyerek, onu son ana kadar okşamaya devam etti.

Bu hayatının en ateşli ve çılgın orgazmı olmalıydı.

Max'in aletine uzanmak üzereydi ki tepelerinde iki iri gölge belirdi. Hemen ardından gelen yabancı konuşmalar ve tetik sesiyle ikisi de hareketsiz kaldı.

Olivia güneşe bakmak için gözlerini kıstıktan sonra tepelerinde iki silahlı adamın dikildiğini anlayınca dehşete kapıldı.

"Max." diye alçak sesle fısıldadı. "Sanırım ziyaretçilerimiz var."

Max, başını Olivia'nın boynundan kaldırmadan küfretti.

"*Siktir!*"

35. BÖLÜM

Adamlardan biri iri ve uzunken diğeri kısa boylu ve zayıftı. Aynı şekilde konuşurken birinin sesi bas, diğerininki tiz çıkıyordu. Tek ortak özellikleri, saçlarıyla aynı renk olan kapkara gözleri, güneşin altında fazlaca kavrulmuş tenleri ve giydikleri sıradan giysilerdi. Ah, bir de onlara doğrultmuş şu uzun namlulu tüfekler vardı tabii.

Adamlar aralarında konuşuyorlardı fakat Olivia dediklerinin bir tekini bile anlamıyordu. Tek anlayabildiği adamların şaşkın ve sinirli olduklarıydı. Kıyafetlerine çekidüzen vermeye çalışırken onu, rahatsız edecek şekilde izliyorlardı.

"Dillerini anlayabiliyor musun?"

Olivia, gömleğinin son düğmesini aceleyle iliklerken Max'e doğru fısıldadı. Vücudu henüz aldığı zevkin izlerini silememişken üzerine bir de yakalanmanın verdiği utanç eklenince yüzünün domates gibi kızardığını hissedebiliyordu.

Max ise kırdığı dizlerine dirseklerini yaslamış, sert soluklar alarak nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Adamlara attığı sert bakışlar bir silahtan daha tehditkârdı.

"Kim olduğumuzu ve burada ne aradığımızı merak ediyorlar. Sanırım az önce şu sersem, göğüslerinin ne kadar güzel olduğuyla ilgili bir laf etti."

"Yüce Tanrım. Onları anlayabiliyor musun? Hangi dili konuşuyorlar? Galce mi?"

Max, adamlardan gözlerini çekmeden yerinden doğrulmaya çalıştı ancak suyun içinde sürüklenirken bacağını bir kayaya çarpmıştı ve sızısını yeni yeni hissediyordu.

Olivia'nın da kalkabilmesi için ona elini uzattı. Adamlar geri çekilirken silahlarını üzerlerine doğrultmaya devam etti.

"Scots Cermencesi."

Olivia şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Scots Cermencesi anlayabiliyor musun?"

Max, onu duymamış gibi adamlara döndü. Ayakta durmakta zorlanırken onlara derdini anlatmaya çalışıyordu.

"Anlaşılan yalnızca anlamakla kalmıyor, aynı zamanda konuşabiliyorsun da." Olivia toparlanıp hızla ayağa kalktı.

Konuşulanlardan hiçbir şey anlamıyordu. Max'in vücut dilinden gergin olduğunu ve adamları bir şeylere ikna etmeye çalıştığını görebiliyordu. Sözcüleri kısa boylu olanıydı çünkü diğer adam silah doğrultmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Max ellerini beline koyduktan sonra pes bir nefes verip başını kızgın güneşe doğru kaldırdı.

"Neler oluyor? Neden hâlâ gitmiyorlar?"

"Nedeni onlarla gitmemizi istemeleri."

Ne?

"Ne dedin sen?"

Adamlardan iri olanı gülümserken Olivia'nın midesini allak bullak eden çürük ön dişleri ortaya çıktı.

"Beni duydun, topraklarına izinsiz girdiğimiz için bizi liderlerine götürmek istiyorlar."

"Onlarla gitmek istemediğimizi söyle. Bir şeyler yap."

"Tanrı aşkına Olivia, ne yapmamı bekliyorsun? Adamlar iki kişi ve silahlı. Ben ise silahsızım. Süpermen gibi üzerlerine uçmamı beklemiyorsun herhâlde."

Adamlar kendi aralarında fısıldaşmalarından rahatsız olmuş gibilerdi. Sırt çantalarının adamların omzunda asılı olduğunu o an fark eden Max, "Başka çaremiz yok." diye mırıldandı.

"Ne yani, onlarla mı gideceğiz? Adamların niyetlerinin iyi mi kötü mü olduğunu bile bilmiyoruz."

"Bunu ben de istemiyorum ama bize başka seçenek bırakmıyorlar."

İri olan silahının ucuyla ormanı işaret edince genç adam ellerini omuz hizasında kaldırdı ve bezgin bir ifadeyle yürümeye başladı. Olivia da hızla peşine takıldı. Bir süre sonra Max'in topallayarak yürüdüğünü fark etmişti.

"Bacağına ne oldu senin?"

"Son anda akıntıya kapılıp savrulunca kayalardan birine çarptım. Yüzeye bu yüzden geç çıktım."

"Yürüyebilecek misin peki?"

"Sanırım."

Olivia hiç düşünmeden Max'in kolunun altına girerek onun omzuna doğru yaslanmasını sağladı. Bu şekilde yürümesine yardım ediyordu. Bu hareketi Max'in çok hoşuna gitmişti. Paylaştıkları ateşli anlardan sonra hâlâ kadına yakın olabilmek harika hissettiriyordu. Islak giysilerinin altından kadının sıcak bedenini vücuduna yasladığı düşüncesini ve ağzında bıraktığı hissi kafasından atmaya çalıştı. İstese de bundan daha azgın bir hâlde olamazdı. *Azgın ve kızgın.*

"Bize ne yapacaklar sence?"

"Bilmiyorum. Amacımızı sorgulayıp sonra bırakırlar bence. Onlara göre bölgelerini işgal eden iki yabancıyız sadece."

"Onlara turist olduğumuzu söyleyebilirdin. Ne bileyim, kaybolduğumuzu ve ölmek üzere olduğumuzu falan."

"Denemediğimi mi zannediyorsun? Anlaşılan bizi bulduklarında yalnızca zevkten ölmek üzere olduğumuza pek inanmadılar."

Olivia ona gözlerini kısarak bakınca Max'in az da olsa neşesi yerine geldi. En azından içine düştükleri durumdan rahatsız olan yalnızca kendisi değildi. Ölmekten kurtulmuşlardı evet, ancak Max şimdi başka türden bir acının pençesindeydi. *Şehvet.*

Yüce Tanrım, hâlâ vücudundaki en hassas yeri bir nabız gibi atmaya devam ediyordu. Adamlar biraz daha geç gelseydi onları çok daha uygunsuz bir hâlde yakalayabilirlerdi. İşlerin daha ileriye varmadan gelmeleri bir bakıma iyiydi. Diğer yandan pantolonu acı verecek şekilde sıkıyor, tüm bedeni ateşe atılmış gibi yanıyordu.

"Tanrım, şu kadarcık kalmıştı." diye mırıldandı, baş ve işaret parmakları arasını aralık bırakacak şekilde yaklaştırarak.

"Neye şu kadarcık kalmıştı?"

Max, Olivia'nın yanında yürüdüğünü unutmuştu. Birden irkilip başını sağa sola salladı.

"Yok bir şey."

Genç kadın ne olduğunu anlamamıştı. Neyse ki fazla üstelemedi ve onun yerine, "Sana başka ne söylediler?" diye sordu.

"Turistler genellikle adanın diğer tarafını kullanırmış. Bizim bu tarafa geçmemiz için hiçbir sebep olmadığını söylediler. Avcı dışında buraya gelen herkes buranın avlanma bölgesi olmadığını bilirmiş."

Olivia, dikkat kesilip Max'e bakınca adamın zeki gözlerinin kurnazlıkla parladığını gördü ve minik bir baş hareketiyle ne yapmaya çalıştığını anladı.

Görünüşe göre bu adamlar Avcı'yı tanıyor ve nerede yaşadığını da biliyorlardı. Max bu şanslarını boşa çıkarmamak adına onlara uyum sağlamaya çalışıyordu. Umarım bu kez şans onlardan yana olurdu.

Max'in aksayan bacağı yüzünden bir saatten fazla süren yolculukları, nehir kıyısında büyük bir kamp alanında son bulmuştu. Bir düzineden fazla saman rengi çadırın bir çember oluşturduğu yerde, kadınların ve çocukların olduğunu gören Olivia bir parça rahatlamıştı. En azından adamların insan pazarlayan veya daha kötüsü öldüren birer eşkıya olmadıklarına inanmak istiyordu.

Adamlar, gece gündüz hiç sönmeden yandığı belli olan dev ateşin yanına gelene kadar silahlarını indirmediler. Onları, iki yanında iki genç adamın durduğu yaşlı bir adam karşıladı.

Liderleri olduğu belli olan kır saçlı adam, ona elini uzatınca düşmanca davranmalarını bekleyen Olivia şaşırdı.

Max, adamın elini güçlü bir hareketle sıktı. Onlar uzun bir konuşma yaparken Olivia da etrafı inceliyordu. Derede çamaşır yıkamaktan gelen kadınlar, kollarının altına sıkıştırdıkları ahşap çanaklarla çamaşır taşıyordu. Çocuklar oynamayı bırakmış ve gözlerini kocaman açmış, annelerinin eteklerinin yanında dikiliyorlardı. Birçoğunun yüzünde merak ve korku vardı. Olivia dostça gülümsedi. Ancak tepki alamayınca tebessümü yüzünde yavaş yavaş soldu.

Dikkatini yeniden Max ile konuşan adama verdi. Yaşlı adam, onları tehdit ederek buraya getiren silahlı adamlara göre daha sakin ve bilgece

konuşuyormuş gibiydi. Ses tonu Olivia'nın huzursuzluğunun bir kısmını alıp götürmüştü.

Max, son sözlerini de söyledikten sonra başını sallayıp Olivia'nın yanına döndü.

"Ne oldu, ne dedi?"

"Gel şöyle oturalım. Anlatırım."

Birlikte ateşin başına çömeldiler. Yol boyunca bir kısmı kurumasına rağmen hâlâ iç çamaşırlarına kadar ıslaktılar.

"Korkacak bir şey yok. Bunlar göçmenler. Yazın büyük bir kısmını burada geçiren zararsız bir kabile."

"Catriona onların pek dost canlısı olmadıklarını söylemişti."

"Dost canlısı olup olmadıklarını bilmiyorum ama şimdilik bize zarar vermeyeceklerini söylüyorlar. Yine de dikkatli olmalıyız. Yabancılardan pek hoşlanmıyorlar. Onlara buraya geliş nedenimizi anlattım. Senin Avcı'nın bir akrabası olduğunu ve onu acilen bulmak zorunda olduğunu söyledim." Olivia tek kaşını merakla kaldırınca da ekledi. "Merak etme, bana inandılar. Hem yalan da sayılmaz. Shawn kocan olduğuna göre Avcı hâlâ kayınpederin sayılır."

Olivia hiddetle çıkıştı.

"Kes zırvalamayı. O adam benim hiçbir şeyim değil. Karısı ve çocukları var. Benimle olan evliliği büyük ihtimalle geçersizdir."

Bunları ondan duymak Max'i gülümsetti.

"Sinirlenme hemen. Onlara Shawn'dan bahsetmedim. Durumun acil olduğunu anlamalarını sağladım sadece. Bu gece misafirleri olmamızı istiyorlar. Bize yardım edecekler. Yine de uyumadan önce çantalarımıza ve silahıma ulaşmanın bir yolunu bulmam gerekiyor. Yanımda kal ve bana ayak uydurmaya devam et."

Olivia başını sallayınca Max rahat bir nefes alarak etrafına bakındı.

"Güzel! Bu arada, nehir kenarında boğulmak üzereyken beni kurtardığın için sana teşekkür edemedim. Bu çok cesurca bir hareketti Liv."

Max, Olivia'nın gözlerinin içine minnetle bakarken karnında bir şeyler hareket etti. Max'in ona teşekkür etmesine pek alışkın değildi. Öte yandan adam, ona muhteşem bir orgazm hediye ederek zaten karşılığını vermişti.

Yaşadığı güzel dakikaları hatırlayınca yanakları kızardı ve alt dudağını çiğnemeye başladı.

"Yerimde olsan sen de aynısını yapardın. Biz artık bir takım sayılırız."

"Şüphesiz."

Max, ağaca yaslanıp göğsündeki korkunç baskının azalmasını bekledi. Olivia ile karşılaştıkları andan beri orada olan baskı, son zamanlarda giderek çoğalmaya başlamıştı. Nehir kenarındaki son yakınlaşmalarından bu yana da gittikçe dayanılmaz bir hâl almıştı. Onunla göz göze geldiği her an sanki kalbi heyecandan patlayacak gibiydi.

İnsanların yemek hazırlığında olduğunu ve çevrelerinde acceleyle koşuşturduklarını gördü. Onları getiren adamlar ateşin karşısında oturmuş, onlara gözcülük yapıyordu. Yanlarında duran silahlara bakarken Max kendi silahının nerede olabileceğini merak ediyordu. Kesilen kuru odunları taşıyanlar, ateşi beslemeye devam etti. Üzerinde yemeklerin pişebileceği demir kazanlar, kancalarla asılıp ateşe serildi. Diğer yandan dolu bakır güğümler ateşin yanındaki taşların üzerinde bekletiliyordu. Yaşlı lider, diğerleriyle bir şeyler konuştuktan sonra oradan ayrılmıştı.

Olivia'nın titrediğini fark eden Max, ceketini çıkarıp nemli gömleğiyle ona biraz daha sokuldu.

"Üşüyor musun?"

Olivia takırdayan dişleri yüzünden bir müddet konuşamadı. Kollarıyla bedenine sıkıca sarılırken Max, onu ateşe biraz daha yakın tutuyordu.

"Ölümden kıl payı kurtulduk ve çamura bulanmış vaziyetteyiz. Ayrıca ıslak çamaşırla oturmak fazlasıyla rahatsız edici."

Rahatsızlık demişken...

Olivia'nın ıslak çamaşırlarından bahsetmesi Max'i hayallere sürüklemişti. Teninin ne kadar ıslak ve yumuşak olduğunu keşfettiği anı hatırlaması hiç iyi olmamıştı. Güney bölgesi resmen darmadumandı. *Tanrım.*

Yaşlı adam yeniden geri döndüğünde Max, başını sallayarak ateşli görüntüleri kafasından silmeye çalışıyordu. Max ona Olivia'nın rahatsızlığını kabaca anlatınca yaşlı adam tebessüm etti ve "Eara!" diye seslendi.

Zayıf, uzun boylu genç bir kadın hızla yanlarına koştu. Siyah gözleri tedirginlikle Olivia ile Max arasında dolaşırken yaşlı adamın söylediklerini saygıyla dinliyordu.

Olivia, Max'e döndü.

"Ne diyor?"

"Kadının seninle ilgileneceğini söylüyor. Ona kuru kıyafetlere ihtiyacımız olduğunu söyledim ve tabii çantalarımıza da."

"Geri verecekler mi peki?"

"Bilmiyorum ama güzel haber şu ki sanırım bize güvenmeye başladılar."

Eara adındaki genç kadın, Olivia'nın yanına gelerek dostça elini uzattı. Genç adam başıyla onaylayınca Olivia kadının uzattığı eli tuttu ve tedirgin bir şekilde peşinden gitti.

Akşam olduğunda ikisi de kuru giysilere kavuşmuş, sarındıkları battaniyenin altında ateşin başında oturuyorlardı. Ellerinde sıcacık birer kâse çorba vardı. Çantalarını henüz geri alamamışlardı fakat en azından karınları doymuştu.

Kabilenin şifacısı olduğu söylenen, örgülü beyaz saçlı yaşlı bir kadın, Max'in bacağına sürmesi için el yapımı bir merhem hazırlamış, sonra da bacağını ağaç yapraklarıyla sıkıca sarmıştı. Söylediğine göre basit bir burkulmaydı ve sabaha hiçbir şeyi kalmayacaktı.

Göçebelere gittikçe daha çok ısınıyorlardı. Max'in kabile reisiyle yaptığı samimi sohbet giderek neşeli kahkahalara dönüşmeye başlıyordu. Olivia da ona gösterilen ilgiden oldukça memnundu. En çok da çocukların ve genç kızların etrafını sarmaları, ona boncuk ve taşlardan el yapımı hediyeler getirmeleri hoşuna gidiyordu.

Kamptaki herkes birden onları memnun edebilmek için etraflarında pervane olmaya başlamıştı. Olivia gördüğü ilgiden son derece hoşnuttu. Bu insanların dost canlısı olmadıklarına olan inancı giderek zayıflıyordu. Onları silahla korkutan adamlar bile gözüne artık daha zararsız görünmeye başlamıştı.

Yanındayken tek tedirgin olduğu kişi, en yaşlıları olan şifacı kadındı. Kadının buz mavisi gözlerinden biri donuk ve hareketsizdi. Diğeri ise baktığında insanın ruhunu okuyabiliyormuş gibi bir his yaratıyordu. Saçları kar gibi bembeyaz ve uzundu. İki yanından uzanan örgüler sarkık göğüslerinin üzerine düşüyordu. Boynunda bir sürü anlamsız şekillerden oluşan kolyeler, kollarında şıngırdayan bilezikler vardı. Ve bakışlarını bir an olsun Olivia'dan ayırmamıştı.

Yenen geyik etinden nefis bir yahni ve el yapımı birayı içtikten sonra Olivia, dillerini bile bilmediği bu insanların arasında kendini daha iyi hissediyordu. Max'le ara sıra bakışıyor ve onun yüzünde de aynı rahat ifadeyi görüyordu.

Hava karardıktan sonra insanlar yavaş yavaş çadırlarına çekilmeye başladıklarında, şifacı kadın elinde su dolu ahşap bir kâseyle Olivia'nın yanında bağdaş kurdu ve kâseyi aralarına koydu.

Olivia, *Neler oluyor,* der gibi Max'e baktı. Max, kısa bir süre kadınla sakince konuştuktan sonra sırıtarak Olivia'ya döndü.

"Senin falına bakmak istiyor."

"Ona böyle şeylere inanmadığımı söyle lütfen."

Max umursamazca omuz silkti. "Ne zararı olabilir ki? Kadın çok kederli göründüğünü söylüyor, dediğine göre tepende kara bulutlar dolaşıyormuş."

Olivia böyle şeylere inanmasa da kadının tahminleri ürpermesine neden olmuştu.

Kadın sağ elini uzatmasını isteyince Olivia, Max'e attığı kısa bir bakışın ardından elini yaşlı kadına uzattı. Yaşlı kadın, bir avuç dolusu çakıl taşını avucuna bıraktı.

Şifacı konuştukça Max tercüme etmeye çalıştı.

"Taşları suya atıp karıştırmanı istiyor."

Olivia söylenileni yaptı ve elini çıkardıktan sonra kuruması için salladı.

Yaşlı kadın kâseye eğilmiş kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

"Şimdi ne yapıyor?"

"Bilmiyorum, sanırım iyor."

Şifacı suya, içinde bir şeyler görebiliyormuş gibi dikkatle bakmaya ve yüksek sesle anlatmaya devam etti.

"Dediğine göre bir sürü düşmanın varmış."

Olivia acı bir şekilde güldü. "Bana bilmediğim bir şey söyleseydi keşke."

"Bu düşmanlardan en tehlikelisi sana çok yakın biriymiş." İşte şimdi Olivia'nın dikkatini çekmeyi başarmıştı.

"Kim olduğunu da söyledi mi?"

"Hayır. Bir kuyu kazıldığını ve senin bu kuyunun içine atıldığını söylüyor ve çıkmak için hiç şansın yokmuş."

Olivia dinledikçe içinin giderek daha da karardığını, endişelerinin kadının sözleriyle birlikte giderek çoğaldığını hissediyordu.

"Saçmalık! Her şeyin bir çözümü vardır."

"Bunun olmadığını söylüyor. Bu eski bir lanet."

Max başını iki yana salladı. Suyun içindeki taşlara bakarken bakışları kararmıştı. "Karanlık. Hiç ışık olmayan bir yerde durmaksızın koşuyorsun. Bir asker. Hayır, bir savaşçı. Kurtuluş onda."

Genç kadın tutuklu kaldıkları gece nezarette gördüğü rüyayı hatırlayınca titredi. Yaşlı kadına baktı ancak kadın transa girmiş gibi başını kaldırmadan konuşmaya devam ediyordu.

"Anlamıyorum. Eski yer altı tünellerinin bununla ne ilgisi olabilir ki."

Max dikkatle Olivia'ya baktı. "Ne tüneli?"

"Malikânenin altında, on yedinci yüzyıldan kalma bir tünel var. Büyük savaşlar sırasında zengin insanlar, canlarını ve mallarını korumak için genelde böyle yollara başvururlarmış. Oraya çocukken birçok sefer girdiğimi hatırlıyorum ama daha sonra Richard oranın tehlikeli olabileceğini söyleyip girişlerin hepsini kapattırmıştı. Hiçbir anlamı yok."

Max'in de kafası karışmıştı. Kadının tahminleri ve Olivia'nın söyledikleri aklında bir girdap gibi dönüyordu şimdi.

Kadın sudaki taşları yeniden karıştırdığı sırada, Olivia'nın parmağında neden yüzük olmadığını sordu. Max'e kadının evlilik bağıyla bağlı olduğunu gördüğünü söyledi. Max, ona yeni evlendiklerini ve yüzük almaya fırsat bulamadıklarını söyledi. Sevişirken yakalandıklarını herkesin bildiğine adı gibi emindi. Nehir kıyısındaki yakınlaşmalarından sonra, Olivia'nın başka biriyle evli olduğunu söyleyip onu küçük düşüremezdi. Hatta biraz daha ileri gidip eğer onları rahatsız etmeselerdi güzel bir balayı geçirmek üzere olduklarından bahsetti.

Şifacı kurnazca gülümseyerek başını salladı ve yeniden elini suya daldırdı.

Dalgalanan berrak suyun içinde görünen çakıl taşlarına bakarken o anda aklına gelen başka bir şeyle sarsıldı. Olivia'nın elini tutup ona bakmasını sağladı.

"Yer altı sığınaklarının bununla ne ilgisi var bilmiyorum ama sanırım kasanın şifresini nasıl öğrendiklerini anladım. Aklıma daha önce nasıl

gelmedi bilmiyorum." Olivia yüzüne merakla bakınca, "Çalışma odandaki cam tavan." dedi Max. Şimdi düşününce çok mantıklı geliyordu.

"Malikânenin çevresini dolanırken şoförün çatıya çıkılan eski bir merdiven olduğunu söylemişti. Kasayı soyan kişi, sen içeride olduğun bir sırada o merdiveni kullanarak çatıya tırmanmış olmalı. Evlilik sözleşmesini imzaladığınız gün olabilir. Cam tavan, direkt olarak çalışma masanın üzerinde duruyor. Oradan seni gözetlemiş olmalı. Kasanın yerini ve oto-foto çekimini ancak bu şekilde öğrenmiş olabilir."

"Peki ya, telefonuma gelen şifre?"

"Bunun için bir tahminim var ama hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

Olivia'nın kaşları daha da çatıldı. İçinde yeşeren şüphe tohumları filizlenip tek bir ismi söylediklerinde Olivia neşesiz bir kahkaha attı.

"Betty mi? Asistanımdan mı şüpheleniyorsun? Tanrı aşkına, o zararsız biri. Benimle ne alıp veremediği olabilir ki?"

"Bilmiyorum, hoşuna gitmeyeceğini söylemiştim fakat telefonuna en kolay erişimi ancak o sağlayabilir."

Olivia başka bir şey söyleyemeden çenesini kapattı. Ne kadar şaşırsa ve içinden *olamaz* diye inkâr etse de Max'in haklı olabileceğini düşünüyordu. Yaşlı kadının anlatmak istediği en yakınındaki düşman o muydu? *Beatrice mi?*

İçine çöreklenen acı dolu hisle gözlerini yumdu. Asistanının kendine ihanet edip Shawn'a yardım edebileceğini hiç düşünmemişti. Betty öyle biri değildi. Ama o insanlar hakkında ne bilirdi ki? Shawn'a da aynı şekilde güvenmemiş miydi?

"Daha fazla duymak istediğimi sanmıyorum."

Olivia, şakaklarına saplanan ağrıyı parmaklarıyla gidermeye çalışırken yaşlı kadın suyu ateşe döktü ve bir şeyler söyledi. Çıkan *coss* sesi Olivia'nın tüylerini diken diken etmişti.

Şifacı iyi dileklerde bulunup çekildikten sonra Max, kabilenin reisi olan adamla biraz daha lafladı. Hemen ardından gelen genç kızlar, ellerinde bir tas içecekle Olivia'nın yanına geldiler. Saçlarında çiçeklerden süsler olan kızlar kâseyi Olivia'ya uzatırken gülüşüyorlardı.

"Bu nedir böyle?" diye sordu Olivia. Kokusu keskin bitkilerden yapılmış garip bir çaya benziyordu.

"Şifalı olduğunu söylüyorlar." dedi Max, kıkırdayan kızlara şüpheyle bakarken. "Geceyi rahat geçirebilmen için şifacı hazırlamış."

Olivia tereddüt ederek sıcak çaya baktı. Kokladı. Aroması hoşuna gidince bir yudum aldı.

"Tadı güzelmiş."

Sıcak çaydan birkaç yudum daha içti. Birkaç dakika içinde bedeninde hafifleme ve ağrılarında azalma hissetti. Max ise o sırada kendisine sunulan İskoçya'nın en değerli içkisi olan el yapımı birasını yudumluyordu. Oldukça sertti ama kaliteliydi.

Genç kızlar çayını bitirdikten sonra ona uyuyacağı çadırı gösterdiler. Olivia bitkin görünüyordu. Max göz ucuyla kadının götürüldüğü çadırı takip etti. Niyeti adamlarla biraz daha konuştuktan sonra peşinden gidip kontrol etmekti. Ne kadar hoş insanlar olursa olsunlar, Olivia'yı aralarında yalnız ve savunmasız bırakmak istemiyordu.

Son içkiler de içildikten sonra, Max müsaade isteyip ayağa kalktı. Bacağındaki ağrının hafiflemiş olduğunu fark edince rahatlıkla bir iç çekti. Şifacı gerçekten mucizeler yaratıyordu.

Olivia'nın götürüldüğü çadıra doğru yürürken karanlık ormana ve diğer çadırlara göz gezdirmişti. Çoğunun içinde yanan mumlar çoktan sönmüş, çocuklar saatler önce uykuya yatırılmıştı. Çevrede silahla dolanan tek tük adamlar dışında kimse kalmamıştı.

Reisleri Hoel ile yaptıkları konuşmada dün gece ateş edildiğini duyduklarını öğrendi. Bu sabah çevreyi bu yüzden dolaşmaya çıkmışlardı. Max ateş edenin kendisi olduğunu, niyetinin yalnızca bir yaban domuzunu korkutmak olduğunu itiraf etmişti.

Hoel yalnızca gülümsemiş, ormanın oldukça tehlikeli olduğu konusunda onu uyarmıştı. Max bu uyarının silahını geri alıp alamayacağının bir işareti olup olmadığına karar veremedi. Yola çıkmadan geri vereceklerini düşünüyordu. O zamana dek Olivia'yı yalnız bırakmamalıydı.

Adının Fia* olduğunu öğrendikleri yaşlı kadın, Max çadıra girerken ona kendi çadırının kapısından bir göz attı. Max, kadını başıyla selamladı ve neden gülümsediğini anlamaya çalıştı.

* Bilge.

Ninova

Kafası karışmış hâlde Olivia'nın yanına girdiğinde, onu yerden bir karış yüksekte kurulmuş yatağın üzerinde bağdaş kurmuş şekilde otururken bulmuştu.

Max çadırın girişinde çakılıp kaldı. Gördüğü şey karşısında ayakları ilerlemeyi reddediyordu. Olivia'nın üzerinde tenini belli eden askılı minicik bir gecelik vardı. Saçları özenle taranmış, gür bukleler hâlinde omuzlarına yayılmıştı. Ayrıca aralarına kurutulmuş çiçekler sıkıştırılmıştı. Kucağında çantası ve elinde şifacının ona verdiği bitki çayı vardı.

Odaya şöyle bakındı. İrili ufaklı birçok mum çadırı aydınlatıyordu. Tütsüye benzer baş döndürücü bir koku içeriyi sarmıştı. Yine de Max, aralarından Olivia'nın tatlı kokusunu alabiliyor, yüzüne düşen gölgelere rağmen gözlerindeki ışığı görebiliyordu.

"Ah, demek geldin." dedi onu görünce. "Ben de suda mahvolan eşyalarımı kontrol ediyordum. Şu hâle bak." Olivia, ıslandığı için büyük ihtimalle bozulmuş olan cep telefonunu fırlatıp yere attı.

"Çantana kavuşmuşsun." Max, bunu çok düz bir sesle söylemişti. Olivia'nın görüntüsü onu büyülerken kelimeleri ağzından çıkarabilmesi bile mucizeydi.

"Evet. Telefonum, makyaj malzemelerim, hijyenik mendillerim, bisküvilerim hepsi gitmiş." Olivia'nın teker teker yere attığı şeyleri izlerken bile Max gözlerini ondan ayıramıyordu. Kadında bir tuhaflık vardı. Sanki üzerindeki kıyafetten ve Max'in gözlerine ziyafet çektiğinden habersizdi. Üstelik sesinde farklı titreşimler vardı. Daha sıcak, daha yumuşak, daha baştan çıkarıcı bir şeyler.

"Liv? Sen iyi misin?"

Sonunda Olivia başını kaldırdı ve hülyalı gözlerle Max'e baktı.

"İyi mi? Kötü olacak ne var ki? Bunlar önemsiz şeyler Max. Yerine konabilir. Sabunumu kaybettiğime üzülüyorum sadece ama parfümüm hâlâ kullanılabilir durumda. Ah bir de haplarım gitmiş tabii ama önemli değil."

"Ne hapı?"

Olivia sırıtarak, "Doğum kontrol haplarım." deyince Max zorlukla yutkunabildi.

"Neden doğum kontrol hapı kullanıyorsun ki?"

Bu soruyu neden sorduğunu bilmiyordu ama Max, o an düşünebilecek durumda değildi. Olivia'nın saçlarının güzelliğine kapılıp gitmişti. O lanet yapının altında böyle bir güzellik sakladığını kulübeye gittiklerinde de görmüştü ama kahretsin ki şu an çok daha güzeldi.

"Korunmak için elbette." dedi Olivia muzırca göz kırparak. "Uzun zamandır seks yapmadığımı düşünürsek, telaş edilecek bir durum yok."

Max, Olivia'nın söyledikleri karşısında ağzı açık kalırken kadının neden Cheshire kedisi gibi sırıttığını da çözmeye çalışıyordu. Yatağa biraz daha yaklaşırken sormadan edemedi.

"Ne kadar bir süreden bahsediyoruz burada?"

O yola sakın girme!

Olivia omzunu masum bir kız çocuğu gibi silkti.

"Uzuuun bir süreden."

Artık kelimeleri de yayarak konuşmaya başlamıştı. Max'in bakışları kuşkuyla kısıldı.

"Shawn ile evlenmeye karar verdikten sonra, düğüne kadar seks yapmama konusunda karar verdiğimizi biliyor muydun?" Kendi kendine güldü Olivia. "Eski kafalı olduğumuzu düşünebilirsin ama fikir benden çıktı. O zaman böylesi daha romantikmiş gibi gelmişti ve elbette Shawn her zamanki gibi itiraz etmedi." Olivia kıkırdamaya başladı. "Zaten hiçbir zaman hiçbir şeye itiraz etmezdi. O kadar anlayışlı ve sevgi dolu bir adamdı ki..." Olivia yeniden kıkırdadığında Max elindeki bardağı hızla kapıp kokladı.

"Hey, ne yapıyorsun? Onu sevmiştim."

Max içeceği yere döktükten sonra endişeli gözlerle Olivia'ya döndü.

"Sana ne içirdiler bilmiyorum Liv ama kendinde değilsin. Bir çeşit yapıştırıcı olmalı, yine de daha fazla içmesen iyi edersin."

"Ben iyiyim Maaaax." diyen Olivia bir elini Max'in omzuna atınca genç adam irkildi. "Upss." dedi Olivia ağzını eliyle kapatıp kıkırdamasını saklamaya çalışarak. Sonra sesini alçalttı. "Yani Bay Fort diyecektim. Yoksa Bay X mi demeliydim? Ah bence ikincisi daha havalı."

"Tanrı aşkına Olivia, hemen yatıp uyusan iyi olur."

Olivia kucağındakilere aldırmadan yatakta dizlerinin üzerinde durmaya çalıştı. Başaramayınca kollarını Max'in boynuna dolayıp kendini ona yasladı.

"Hiç uykum yok." dedi Max'in gözlerinin içine en cilveli bakışını atarken. "Hem aklımda uykudan daha güzel şeyler var."

Yüce Tanrım.

Olivia'nın teni âdeta ateş gibiydi. Eliyle alnını yokladı. Gerçekten sıcaktı. Dahası sıcaklığını kollarında hisseder hissetmez tüm vücudu ısınmıştı.

"Kendinde değilsin. Sabah uyandığında eminim bunların hiçbirini hatırlamayacaksın." Olivia parmağını dudaklarına koyarak onu susturdu. Sonra onu yatağa, yanına çekti. Ardından bacaklarını iki yana ayırarak kucağına yerleşti.

Max büyülenmiş gibiydi. Arzuladığı kadın, ıslak bir rüya gibi kucağında, tam da aletinin üzerinde oturuyordu. Üstelik öylesine aç ve istekliydi ki... Lanet olsun ki tesirli bir içkinin etkisi altındaydı ve Max ona bu hâldeyken dokunamazdı.

Tüm duyuları bir anda Olivia ile dolup taşmıştı. Kadının boynuna sarmaşık gibi dolanan kollarını aldı ve onu kendinden biraz olsun uzaklaştırmayı başardı. Aksi hâlde nefes alamayacaktı. Aceleyle boğazını temizledi.

"Bunu başka bir zaman konuşuruz olmaz mı? Şimdi uyu ve dinlen. Uzun bir gündü."

"Sana uyumak istemediğimi söyledim." Olivia anında itiraz etti. "Ben seni istiyorum."

Ah. Lanet. Olsun.

İnandığı tüm Tanrılar adına... Max de Olivia'yı istiyordu. Hem de acı verecek şekilde bir ihtiyaçla. Ama bunu yapamazdı. Ona bu hâldeyken sahip olamazdı.

Olabilir miydi?

Olivia kucağına daha iyi yerleşirken Max sessizce yutkundu.

"Hayır, yapamayız." diye itiraz etti. Sesi kendi kulağına bile çok acı gelmişti.

"Evet, yapabiliriz Max." diye fısıldadı Olivia. "Yapmalıyız." Kendini Max'in kucağına bastırarak kulak memesini ısırdı. "Bunu istediğini ikimiz de biliyoruz."

36. BÖLÜM

Max daha itiraz bile edemeden Olivia'nın dudakları onunkileri esir almıştı. Genç kadın, kirli sakallarını iki avucunun içine alarak yumuşak dudaklarını dudaklarına sürtüyor, bir yandan da kasıklarının üzerinde dans ediyordu. Sanki duyamadığı bir şarkının melodilerine eşlik ediyordu.

Max'in gün boyu sızlayan ereksiyonu anında titreyerek şaha kalktı. Olivia, kollarında sıcacık ve ateşli bir şekilde kıvranırken karşılık vermemek için kendine güçlükle hâkim olabiliyordu. Dengesini sağlayabilmek için kadını belinden sıkıca kavradı ve üzerinden atmak ile kasıklarına bastırmak arasında kararsız kaldı.

Fena hâlde azmıştı. Olivia'nın sıcak girişini doldurmak ve gece boyu ona sahip olmak için çıldırıyordu. Fakat Olivia'nın bütün bunları bilinçli olarak yapmadığının farkındaydı. Bu kadın Olivia değildi. Çayına büyük ihtimalle afrodizyak etkisi veren bir madde katılmıştı. Olivia bu hâldeyken onunla asla sevişemezdi. Ama kahretsin, Olivia'nın da dediği gibi bunu çok istiyordu.

Olivia sıcak dilini üzerinde gezdirerek kucak dansına devam ediyordu. Max'in göğsünden vahşi bir hırıltı koptu. Max nefes alamadan Olivia dilini ağzına soktu ve aklındaki tüm iyi niyetli düşünceler anında toz duman oldu.

Olivia'nın ıslak ve yumuşak dili onunkiyle âdeta dans ediyordu. Max hızla inledi. Sızlayan ereksiyonunu kadının bacaklarının arasına sürtmeye başladı. Kadının ağzından kaçan ufak iniltiler Max'in aklını başından almaya yetiyordu.

Daha fazla ileri gitmeden önce Olivia'yı durdurması lazımdı. Öpüşmelerine ara vermeye çalıştı. Kadının şişmiş dudakları, yüzünün kızarmış hâli onu neredeyse yere yapıştıracaktı.

"Bir dakika Liv." dedi nefes nefese. "Durmalıyız."

"Ama neden?"

Olivia bir kez daha itiraz edip üzerinde hareketlenerek Max'i yeniden öptü. Öpüşmenin şiddetiyle Max'in damarlarındaki tüm kan, bacaklarının arasındaki noktaya toplanmıştı. Olivia alt dudağını çekiştirip ısırırken nefes alamadığını hissediyor, kalbi göğüs kafesini parçalayıp çıkacakmış gibi atıyordu.

"Tanrım, kadın dur artık yoksa kendime hâkim olamayacağım."

Cilveli bir şekilde gülümseyen Olivia, sonunda dudaklarını ondan çekti. Gözleri yarı kapalıydı ve içleri viski renginde kristaller gibi parlıyordu.

"Neden kendine hâkim olmak zorundasın ki? Bırak kendini."

Max daha ağzını açamadan onu sırtüstü yatağa itti ve kendi de vahşi bir kedi gibi üstüne tırmandı.

"Bunu uzun zamandır istemiyor muydun Max? Bu sabahki gibi hatta daha bile ateşli. Hımm?"

"İstemediğimi mi sanıyorsun? Hem de karanlığın ışığa ihtiyaç duyduğu gibi."

"O hâlde öp beni!"

Olivia onu yeniden öpmeye başlayınca Max, bu kez karşılık vermeden duramadı. *Sikerler!* O bir aziz değildi. Kalbi bu saldırıları karşılayacak güçte hiç değildi. Olivia'nın teni alev alev yanıyordu ve onun üzerindeki bu ateş saçan hâli Max'i yakıp küle çeviriyordu.

Kollarını beline dolayıp onu aletinin üzerine çekti. Kalçalarını kavrayan parmakları onu sıkıp avuçladı. Geceliğinin altından beliren meme uçları iki sert inci tanesi gibiydi. Bir yandan karanlık şehvetinin girdabında dönerken bir yandan da kendine hâkim olması çok zordu.

Olivia dudaklarını boynuna indirdiğinde Max, onun memelerinin arasına gömülmek istiyordu. Kahretsin. Olivia, o tapılası ağzını boynunda ve âdemelmasında gezdirirken kendini nasıl durduracaktı?

"Dinle beni Liv." dedi zorlukla, ağzı kurumuştu. "Şu anda bir çeşit sakinleştiricinin etkisi altındasın. Sabah uyandığında ve eğer hatırlarsan bu gece yaptığın her şey için pişman olacaksın."

"Neden pişman olayım? Bu sabah sakinleştirici içmedim. Yine de seni istemiştim."

Kahretsin ki kadın haklıydı. Bu sabah sevişmeyi ikisi de istemişti. Ama bu saatler önce ve Olivia cinsellik uyandıran bir çayı içmeden önceydi.

Olivia, tırnaklarıyla boğazından yakası açık gömleğine doğru içini titreten bir yol çizdi. Max'in tüylerinin diken diken olduğunu fark edince de hafifçe gülümsedi. Parmaklarını Max'in gömleğinin düğmelerine taktı ve onları teker teker açmaya başladı.

Saçları başının etrafından göğüslerine doğru bir şelale gibi akarken Max, onun görüntüsünü içine çekti. Şu anda bir seks tanrıçası gibi görünüyordu Olivia. Sıcak, vahşi ve çılgın. Max'in hep arzuladığı gibi. Hatta ondan da iyi.

"Bu, bu sabahkiyle aynı şey değil Liv."

"Bence aynı." dedi Olivia. Dudaklarını iştahla yaladı ve gözlerini Max'in açıkta kalan vücudunda açlıktan ölüyormuş ve Max leziz bir tabak yemekmiş gibi gezdirmeye başladı.

Ellerini açılan gömleğinin altına soktu ve ritmik hareketlerle karın kaslarını okşamaya başladı. Max'in solukları hızlandı. Olivia'nın bileklerini anında tuttu ve ona durması için yalvardı. Tanrım, eğer bir an önce durmazsa Max de durmayacaktı.

"Bak, dinle beni. Böyle olmaz anlıyor musun? Yapamayız. Sen bu hâldeyken olmaz."

Lanet olsun, dedi kendi kendine Max. Bir gün ona kucağında tutkuyla kavrulan ve onunla sevişmek için yanıp tutuşan bir kadınla seks yapmamak için tartışacağını söyleselerdi onlara bir tarafıyla gülerdi. Ama olan buydu işte. Olivia'yı gördüğü ilk andan beri arzulamasına, onu gördüğü her yerde aletinin seğirip durmasına rağmen, şu anda ona dokunmaması gibi aptalca bir erdemliğe takılıp kalmıştı.

"Ne varmış hâlimde?"

Geriye çekilen Olivia, ellerini bu kez kendi bedeninde gezdirmeye başladı. Memelerini avuçlayıp sıktı.

"Bu iş için biraz fazla giyiniğim, öyle değil mi?" dedi ve elbisesinin tek askısını omzundan aşağı çekti.

Max, ona bakarken gözleri kocaman açıldı. Dudaklarını yalaması hiçbir işe yaramıyordu. Artık nefes alamıyordu.

Olivia hâlinden memnun gülümseyerek ikinci askısını da indirince Max, inlememek için dudağının içini kanatacak kadar ısırdı. *Yüce Tanrım.* Şimdi Olivia'nın çıplak göğüsleri tüm güzelliğiyle karşısındaydı. Koyu uçları kabarmış, mum ışıklarının altında enfes iki gölge gibi görünüyorlardı. Max dudaklarını iştahla yaladı.

"Gördükleriniz hoşunuza gitti mi Bay Fort?"

Max ilk defa verecek bir cevap bulmakta zorlanıyordu. Olivia, hınzır bir gülümsemeyle iki göğsünü birden avuçlayıp sıkınca Max daha fazla inledi. Nefesi boğazından hırıltılı bir ıslık gibi boşalmıştı. Bu kadın onu mahvediyordu.

Olivia göğüs uçlarını sıkıp çekiştirirken ve üzerinde alçalıp yükselirken ona bakmaması gerektiğini biliyordu. Öte yandan bu erotik görüntüyü daha sonra defalarca kullanmak için hafızasına kazımak istiyordu. Olivia; kokusu, tadı ve ipek gibi teniyle tüm duyularını birden istila ediyordu.

Kelimelerini toparlamayı başarınca ağzından bir tek, "Çok." kelimesini çıkarabildi.

Olivia mutlulukla iç çekerek gülümsedi. İkinci askıyı da indirdikten sonra tekrar üzerine uzanıp çıplak göğüslerini adama yapıştırdı. Aynı anda dudaklarına yapışmasıyla Max'in vücudu felç geçirircesine kasıldı.

Max uzun bir öpüşmenin ardından iradesinin son kırıntılarını da kullanarak nihayet Olivia'yı üzerinden çekmeyi başardı. Beraber yatakta doğrulurken kadın ona şaşkın ve incinmiş gözlerle bakıyordu.

"Neden durduk?"

Max, başını iki yana sallayarak ciğerlerine hava çekmeye çalışıyordu. Çok fazla uyarılmıştı ve bedeninin alt bölgesi artık tamamen zonkluyordu. Zihni hiç durmadan onunla sevişmesini söylerken mantığı durması için avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Max hangi ara mantık adamı olmuştu Tanrı aşkına? *Lanet olsun.*

"Hayır." diyen Max, yataktan fırladığı gibi hızla çıkışa yöneldi. Ayakta durmaya çalışırken neredeyse dengesini kaybedip yere düşecekti.

Kapıdan yangından kaçar gibi çıkmadan önce, son bir kez duraksayıp geriye baktı. Olivia yatağın ortasında, kafası karışmış hâlde dizlerinin üzerinde yarı çıplak oturuyordu. Max, kendine okkalı bir küfür daha savurduktan sonra, "Sakın dışarı çıkma!" diye uyardı onu. "Ben hemen döneceğim."

Olivia'nın dudak büküp başını aşağı yukarı salladığını görür görmez serin gece havasında nefes almaya çalıştı. Tanrım, şu anda bir sigaraya öyle çok ihtiyacı vardı ki ya da soğuk bir duşa.

Ellerini dizlerine koyup çabucak soluklandı. Sonra da başını kaldırıp, "Benimle alıp veremediğin ne senin?" diyerek gökyüzüne doğru haykırdı.

Kendini toparlamak ve alevler içerisinde kalan bedenini rahatlatmak için bir dakikaya daha ihtiyacı vardı. Sonra sert adımlarla hızla şifacının çadırına yöneldi. Öfkeliydi, kızgındı ve sabahkinden daha azgındı. Ama bunun hesabını o cadıya sormadan Olivia'nın yanına asla dönmeyecekti.

Çadırında hâlâ ışık yandığını görünce kadının henüz uyumadığını anlamıştı. Belli ki hain kadın hastalıklı planının tutup tutmadığını bilmeden uyku uyuyamayacaktı. Güzel. Çünkü Max de ona hesap sormadan asla uyuyamazdı.

Öfkeyle ellerini iki yanında yumruk yaptı ve tek bir hareketle çadırın muşambadan kapısını araladı.

Tahmin ettiği gibi kocakarı uyumamıştı. Elinde birkaç küçük şişe ve önünde açık bir kitapla bağdaş kurduğu yerde oturuyordu. Max biraz daha ilerleyince bir yer yatağının yanındaki ağzı açık sandıkta elindekine benzer yığınla şişe olduğunu fark etti.

"Seninle konuşmamız gerek Fia."

"Teşekkür etmek için bu kadar çabuk geleceğini beklemiyordum."

Yaşlı kadının başını kaldırıp ona bakmaya bile tenezzül etmemesi, Max'in ateşlenen öfkesinde benzin etkisi yarattı.

"Teşekkür etmek mi?" diye hiddetle bağırdı. "Sana hangi yaptığın halt için teşekkür etmem gerekiyor? Ona ne verdin söyle hemen? Olivia'ya ne içirdin?"

"Gelinin seni mutlu edemedi mi?"

Gelini mi? Kadının kayıtsız sesi ve bu kez de ona değersiz bir yaratıkmış gibi bakması Max'in tepesini attırmıştı.

"Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına? Senden ona uyuşturucu vermeni isteyen oldu mu?"

"Ona uyuşturucu vermedim." Kadının sarkık yüzündeki çizgiler sert bir gülümsemeyle daha çok kırıştı. "Yalnızca duygularını, yoğun ve uç noktalarda hissetmesini sağlayacak, yatıştırıcı bir karışımdı verdiğim."

"Yatışmak mı?" Max sinirle gülerken elini ensesine koyup sertçe sıvazladı. "İnan bana çadırımdaki kadının yatışmakla yakından uzaktan alakası yok. O, o...resmen azgın bir boğa gibi ve şu an tek istediği benimle sabaha dek tavşanlar gibi düzüşmek."

"Seni engelleyen ne öyleyse?" Yaşlı kadının sorusu Max'i gafil avladı. "Neden ona istediğini vermiyorsun?"

Fia yerinden kalktı ve usulca Max'in yanına yürümeye başladı. Kısa boyluydu. Hafifçe çıkan kamburu yüzünden daha da ufak görünüyordu.

Kadının donmuş gözü göğsüne sabitlenirken diğeri yüzünde dolaşınca Max'in ensesindeki tüyler birden diken diken oldu.

"Yoksa aletinde bir sorun mu var evlat? Yeterince büyük değil mi? Veya belki istediğin zaman çalışmıyordur ha? Eğer öyleyse sana bu konuda yardımcı olabilirim."

Fia'nın sorusu Max'in beyin duvarlarında hızla yankılandı ve kulaklarında çınlarken öfkesini daha da kabarttı. Çatılan kaşlarının altından kadına bakarken ilk defa bir kadını nasıl öldürebileceğinin yollarını aramaya başlamıştı.

"Aletimle ilgili bir sorunum yok seni lanet cadı. Onu istediğim zaman kullanabiliyorum. Hatta istemediğim zamanlarda bile. Sorun onu şu anda kullanmak *istemediğim*."

Bu berbat bir yalandı. Max ve aleti şu anda Olivia'nın üzerinde, içinde olmak için her şeyini feda etmeye hazırdı. Sorun, Olivia'nın buna hazır olmamasıydı.

"Ona çayın etkisini azaltacak bir şeyler vermen gerek hemen. Daha fazla dayanabileceğini zannetmiyorum." *Ve tabii benim de.*

"Bunu neden sorun ettiğini hiç anlayamıyorum." diyen kadın başını yavaşça iki yana salladı. "Bu sabah bizim çocukların keyfinizi kaçırmadan önce balayı yapmaya çalıştığınızı söylememiş miydin? Size küçük bir iyilik yapmak istemiştim."

Max'in göğsünden vahşi homurtular yükseldi. Konuşurken yumruklarını ve çenesini öyle bir sıkmıştı ki neredeyse azı dişlerini ve ellerindeki kemikleri kıracaktı.

"İyiliğinin de senin de canın cehenneme. Çayın etkisini azaltacak bir şeyler ver ona. *Hemen!*"

"Üzgünüm ama ona daha fazla bitki çayı verirsem daha kötü bir hâle sokabilirim. Üst üste alınan bitki karışımlarının vücudunda nasıl bir reaksiyon göstereceğini Tanrı bilir. Gelinini biraz yatıştırmaya çalış evlat veya ona istediğini ver." diyen kadın başka bir şey demeden Max'i öylece bırakıp arkasını döndü. Yerine oturmadan önce, "Merak etme." diye ekledi. "Birkaç saate kadar etkisi kaybolmaya başlar."

Birkaç saat mi?

Tanrım, Max o kadar süre asla dayanamazdı.

"Bunun başka bir yolu yok mu?"

Yaşlı kadın başını iki yana sallayınca Max ölüm fermanı imzalanmış bir mahkûm gibi başı önünde çıkışa yöneldi.

"Peki, çayın etkisi geçtiğinde." Kapı eşiğinde duraksayıp kelimeleri doğru seçmek için çabaladı. "Demek istediğim her şeyi hatırlayacak mı?"

Bunu neden sorduğunu bilmiyordu. Bir yanı Olivia'nın yaşadığı her anı hatırlamasını, böylece Max'i suçlamak için bir sebebinin olmamasını umuyordu. Öte yandan belki yaşananları unutursa, bu gece yalnızca Max'in kirli sırrı olarak kalabilirdi.

Başını iki yana sallayıp, "Boş ver." dedi. "Bilmek istemiyorum."

Olivia'ya bunu yapmak da istemiyordu. Kendini ondan faydalanmaya çalışan fırsatçı bir pislik gibi görmekten nefret ediyordu. Şifacıya lanet olsundu. Belki o işe karışmasaydı bu gece kendiliğinden güzel bir anıya dönüşebilirdi. Ama şimdi...

Max, ne yapacağını düşünerek Olivia'nın çadırına doğru yürüdü. Yüzüne vuran rüzgârın ve serin gecenin biraz daha tadını çıkarmaya çalışıyordu. Birazdan yeniden cehennem ateşlerinde yanmaya devam edecekti.

İçeriye girmekten korkar hâlde kapıda bir süre bekledi. İleri geri hızla volta atarken ellerini sıkıntıyla saçlarının arasında dolaştırıyordu. Belki de kadın uyuyana kadar beklemeliydi. O zaman her şey daha kolay olurdu.

Evet, evet kesinlikle uyuyana kadar bekleyecekti. Mumlar hâlâ yanıyordu. Olivia onu bekliyordu. Max saçlarına sıkıca asılıp pes bir nefes verdi. Tanrı aşkına, hangi ara korkak bir fareye dönüşmüştü böyle?

Tüm gücünü topladı, derin bir nefes aldı ve çadırdan içeri adımını attı.

Olivia'yı gördüğü anda nefesi yeniden kesilecek gibi oldu. Kadının arkası ona dönüktü ve küçük bir aynanın karşısında saçlarını kabartmakla meşguldü. Üzerindeki gecelik kaybolmuştu. Onun yerine fildişi renginde yarım, askısız bir sütyen ve külotla duruyordu. Alt çamaşırının lastikleri güzel kalçalarının yarısını ancak örtüyordu.

Olivia, "Nihayet döndün." diye gülümseyerek ona doğru dönünce Max, ayaklarının kısa bir an onu taşıyamayacağından korktu.

Tanrım. Olivia'nın sütyeni onu baştan çıkaracak kadar güzeldi. Yarısı saten olan büstiyerin dantel kısımları sanki biri onları avuçlamış gibi memelerinin yarısına baskı uyguluyordu.

"Neyse ki yedek iç çamaşırlarım çantamdaki özel poşetlerinde bozulmadan kalabilmiş."

Yataktan kalkıp Max'e doğru yavaş yavaş yürümeye başladı.

"Bu gece için biraz daha kışkırtılmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm. Galiba beni yeterince istemiyorsun." diye önünde durarak soran gözlerle Max'e baktı.

"Ben... Ben." diye fısıldadı Max. *Harika.* Şimdi de konuşmayı unutmuştu.

"Hangisi daha iyiydi? Gecelik mi yoksa bu takım mı?"

Max kararsızlıkla yutkundu. Ne diyecekti ki? Hiçbirini istemediğini mi? "Seninle konuşmam gerek Liv."

Keskin bir şekilde, "Hayır." diye itiraz eden Olivia hızla onu susturdu. "Artık konuşmak yok." Ona doğru yaklaştı ve kollarını boynuna doladı. "Yalnızca seviş benimle." derken dudakları dudaklarının üzerindeydi. Sıcak nefesi yüzünü okşarken Max'in aleti sabırsızca seğirdi.

Bu işkence daha ne kadar sürecekti? Belki de iradesini bu kadar zorlamamalı ve her şeyi akışına bırakmalıydı.

Olivia, bir elini saçlarında gezdirirken diğerini yakası açık gömleğinin uçlarına kaydırdı ve "Önce seni şu fazlalıklardan kurtaralım." diye fısıldadı.

Kadın, gömleğini omuzlarından sıyırıp atarken hareketsiz kalmaya çalıştı. Olivia ellerini çıplak göğsünde, karın kaslarında yavaş yavaş dolaştırırken nefesini tuttu ve dudaklarını göğsüne yapıştırınca da gözlerini yumdu.

Tanrım, elleri sihirli gibiydi. Max onu okşadıkça kendinden geçmek üzereydi.

"Hep bu kasların tadına bakmayı hayal ettim." dedi Olivia, dudaklarının yanına dilini de katarak keşfe çıktı.

Max ellerini iki yanında yumruk yapmış, kadına dokunmamak için tırnaklarını avuçlarına batırmıştı."

"Olivia."

"Şşşt."

Olivia dilini de en az elleri kadar iyi kullanıyordu. Sonunda tek eliyle poposunu avuçlayıp sıkınca Max olduğu yerde sıçradı.

"Tanrım."

"Üzgünüm ama bunu da hep yapmak istemiştim." Olivia haylazca sırıtırken alt dudağını ısırdı.

Buraya kadardı. Max onu kollarından sıkıca tutarak yüzüne bakmasını sağladı.

"Olivia, artık buna bir son vermek zorundasın."

Olivia başını iki yana sallayarak, "Yapamam." dedi. "Çünkü seni çok istiyorum Max."

Adamı kendine doğru çekti ve onunla birlikte birkaç adım atmasını sağladı.

"Hadi ama neden bu kadar inat ettiğini anlamıyorum. Yoksa artık beni güzel bulmuyor musun?"

Onu güzel bulmamak mı? Bunu nasıl söylerdi?

Olivia alt dudağını sarkıtınca Max uzanıp onu dişlerinin arasına almamak için kendiyle mücadele etti.

Olivia'nın yüzüne, saçlarına ve hatta onu arzudan yakıp kavuran bedenine bakarken sesli bir iç çekti.

"Güzel bulmamak mı? Hayatımda senin kadar güzel bir yaratık görmedim."

"O hâlde?"

Olivia dolu gözlerle geriye doğru bir adım atınca Max ne yapacağını bilemedi.

"Liv." diyerek ona uzandıysa da genç kadın kollarının arasından hızla sıyrıldı. Yaşlarla parlayan gözleri Max'in yüzünde dolandı. Alt dudağı titremeye başlayınca Max'in içinden bir şeyleri parçalamak geliyordu.

"Neden kimse beni istemiyor söylesene? Neden herkes beni terk ediyor? Annem, babam, sonra da Shawn. Bu kadar berbat biri miyim ben?"

Olivia'nın sevişmek için yanıp tutuşan bir kadından nasıl olup da melankolik birine dönüştüğüne anlam veremiyordu. Şifacının anlatmak istediği duygularını uçlarda yaşamak dediği bu olsa gerekti. Olivia bu gece duygular konusunda fazlasıyla hassas ve duyarlıydı. Bu yüzden Max'in dikkatli olması lazımdı.

Max, sesini yumuşatarak Olivia'ya bir adım daha yaklaştı.

"Seni istemediğim falan yok Liv. Tanrı aşkına, şu an senden daha çok istediğim hiçbir şey yok." Olivia'nın ellerini ellerinin içine aldı ve parmak boğumlarını öpmeye başladı.

"Anlamıyor musun? Bu aramızdaki her şeyi daha da zorlaştıracak. Seni istiyorum. Lanet olsun, seni şu an dünyadaki her şeyden çok istiyorum ama sen bu hâlde, zihnin bulanıkken değil."

Olivia başını yere eğdikten sonra küçük bir hıçkırık dudaklarının arasından kaçınca Max'in boğazı acıyla düğümlendi.

Daha fazla dayanamayarak onu hızla kollarının arasına çekti. Avuçlarının arasında bir yaprak gibi titreyen kadının bedeni ateş gibi yanıyordu. Onun bir hastalığın pençesinde olduğunu düşünmeliydi. Eğer bu gece ona istediğini vermezse ruhu yara alacaktı. Çayın tesiri geçtiğinde hafızasının silinip silinmeyeceği riskini göze almak zorundaydı.

Olivia başını göğsüne yaslamış, inci gibi gözyaşlarını çıplak tenine akıtırken Max, derin bir nefesle göğsünü şişirdi. O an kararını vermişti. Küçük bir taktik değişikliğiyle ikisini de bu azaptan kurtaracaktı.

"Beni dinle Livvy." dedi, çenesine parmağını takarak Olivia'nın nemli bakışlarını kendine çevirerek. "Sana istediğini vereceğim. Ama benim şartlarımla. Senin kendini değersiz hissetmeni istemiyorum anladın mı beni? Çünkü öyle değilsin. Tanrı şahidimdir ki değilsin."

Genç kadının gözlerinin bir anda ışıldamasıyla Max, kendi kendine kilfretti. Umarım kendini zamanı geldiğinde frenlemeyi becerebilirdi.

"Buraya gel." diye fısıldadı ve ağlamaktan yumuşayan tatlı dudaklarını dudaklarına çekti.

Olivia bir süre sonra öpücüğüyle kollarında gevşeyerek ona yaslandı. Diliyle dudaklarına hızla karşılık verirken eski neşesine ve arzusuna çabucak kavuşmuştu.

Elleri Max'in beline gitti ve onu sıkıca kucakladı. Ardından kalçalarını sıkıp kendine doğru bastırmaya başladı.

Max'in bu hareket karşısında nefesi ağzından kesik kesik çıktı. "Tanrım, Liv. Beni öldürüyorsun."

"O hâlde birlikte ölelim, *Bay Fort.*"

Max tek eliyle Olivia'nın ensesini kavradı ve onu daha iyi bir açıyla öpebilmek için sırtıyla geriye doğru bir kavis çizdi. Olivia, dudaklarında hissettiği tatlı baskı karşısında inleyince ona biraz daha sarıldı. Max diğer elini sırtında, kalçalarında ve sonunda da bacaklarında gezdirdi. Bacağının birini kaldırarak beline doladı.

"Tırman bana güzelim." derken sesi boğuk ve baştan çıkarıcıydı.

Olivia dediğini yaptı ve kendini sıçrayarak Max'in kucağına attı. Max diğer bacağını da beline sıkıca doladıktan sonra öpüşmeyi kesmeden onunla birlikte yatağa yürüdü. Elleri, dilleri vücutlarında gezinmeye devam etti.

Olivia, Max'in geniş omuzlarına tutunurken Max onun kalçalarını yoğuruyordu. Solukları kesilene, yeniden nefes alana ve sonra tekrar nefessiz kalana kadar öpüşmeye devam ettiler. Olivia'nın inlemeleri Max'in aklını başından alıyor, onu daha da azdırıyordu.

Dudakları boynunda, kulağının arkasında ve göğüslerinin arasında bir yol çizdi. Dolgun çıkıntıları iki eliyle avuçlayarak sıktı. Sonra da dantelin üzerinden belirgin olan uçları ısırıp emdi.

Olivia sızlayan göğüs uçlarına uygulanan baskı yüzünden başını geriye atıp haykırdı. Max'in ağzı vücudunun her yerine âdeta ateşten oklar gönderiyordu. Adamın gittikçe kabaran sertliğini kalçalarının altında hissedebiliyordu. İç çamaşırıyla ona birazcık daha sürtününce Max göğüs ucuna hırlarcasına asıldı.

"Oh, Tanrım Max."

Olivia adamın başını daha sıkı tutup göğüslerine bastırırken, kucağında çılgınca kalçalarını sallamaya devam ediyordu. Max'in bedenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. Olivia hiç çekinmeden omzuyla boynu arasındaki bölgeyi yalayıp adamın tadına baktı.

Pantolonun kemerine elini atar atmaz Max onu anında durdurdu.

"Hayır, bebeğim. Kıyafetler üstümüzde kalacak. Tek kural bu."

Olivia'nın biraz kafası karışmıştı ama yine de itiraz edecek durumda değildi. Hiç düşünmeden adamın dilini ağzına çekti ve işkence eden bir öpücüğün ardından Max'in inlemesiyle ödüllendirildi.

"Ah Liv, öyle ateşlisin ki. Kim tahmin edebilirdi..."

Max, seri bir hareketle sırtını yatağa bastırarak Olivia'nın üzerine çıktı. Şimdi onu daha rahat yiyip bitirebilirdi. Dudakları arsızca çıplak teninde gezindi. Boynunu, omuzlarını, göğüs uçlarını öpüp yaladı. Dilini göbek deliğinin etrafında çevirerek, teninde Olivia'yı yerinden sıçratacak minik ısırıklar bıraktı. İç çamaşırının ıslandığını, daha dokunmadan anlamıştı. Burnunu kadının kışkırtıcı çamaşırına sürttü ve Olivia'nın baştan çıkarıcı kokusunu doyasıya içine çekti.

Bu koku, onu daha da vahşileştirmişti. Max, birden dizlerinin üzerinde dikildi ve Olivia'nın bacaklarını ayırarak arasına girdi. Baldırlarının her birinin içini öperek omuzlarına attı.

"Kendime bir söz verdim biliyorum ama az da olsa tadına bakmam lazım." dedi ve hemen sonra başını bacaklarının arasına eğdi.

Onu iç çamaşırının ıslak yüzeyinden ısırıp yalamaya başladığında, Olivia kalçalarını aniden havaya kaldırdı. Çarşafları avuçlarken haz dolu bir çığlık attı.

"Aman Tanrım, Max lütfen, sakın durma!"

Max durmadı. Şişen klitorisini dudaklarıyla bulup dişlerinin arasına alırken kalçalarını yatakta sabit tuttu. Onu ıslattı, emdi ve aynı anda parmaklarıyla becerdi.

"Şimdi sıkı tutun bebeğim."

Olivia daha ne olduğunu anlayamadan, gözlerinin arkasında havai fişekler patlamaya başlamıştı. Sanki bir hız treninde gökyüzüne yükseliyormuş

gibiydi. Bacaklarının arasında patlaması için hazır bekleyen fitilin ucu Max'in dudaklarının arasındaydı sanki ve o pimini çektiği anda da parçalara ayrılacaktı.

Max devam etti. Nefes nefeseydi. Olivia altında çok güzeldi. Tanrım, eğer hemen boşalmazsa aklını yitirecekti.

"İkimizin de rahatlaması gerek Liv, içine girmeden bunu yapmam lazım."

Olivia, yalnızca başını sallayabildi. Konuşabilecek hâlde değildi. Tırnaklarını Max'in omuzlarına öyle bir geçirmişti ki Max, o izleri uzun bir süre üzerinde taşıyacağına emindi.

"Pantolonumun sürtünürken canını yakmaması için çıkarmak zorundayım."

Olivia'nın buna bir itirazı yoktu. Hatta adamın neden ikisini de tamamen soyup içine girmediğini bir türlü anlayamıyordu.

"Ne yapacaksan yap ama çabuk ol." diye inledi. Daha fazla dayanacak gücü kalmamıştı.

Max, pantolonundan bir çırpıda kurtulup şartları eşitlerken Olivia kendi göğüslerini avuçlayarak yatakta kıvranıyordu.

"İşte oldu güzelim. Ah, Yüce Tanrım nasıl bir şeye dönüştün sen böyle?"

Ağırlığını kollarına veren Max, Olivia'nın üzerine çıktı ve tüm kıvrımları birbiriyle buluşuncaya dek üzerine uzandı.

Olivia, iç çamaşırları hâlâ üzerlerinde olmasına rağmen bacaklarının arasındaki sertliği fark edince inleyerek kendinden geçti. Bacaklarını daha da araladı ve hemen Max'in bedenine doladı. Aynı anda kollarını da boynuna sarıp onu dudaklarına doğru çekti.

"Oh, bu çok güzel Max. Bu kez ne yazıyor baksırında? Big Max mi?"

Max küstahça gülümsemek için Olivia'nın dudaklarını çekiştirmeye ara verdi. Onun ıslak çamaşırında sertçe sürtünürken boşalmasına çok az kalmıştı.

"Siz benim iç çamaşırlarımı mı gözetliyorsunuz küçük hanım?" diyerek Olivia'ya sataştı.

"Eğer siz onları gözüme sokmak için bu kadar uğraşmasaydınız."

Max bir kahkaha attı ve omuzlarındaki gerilimin bir kısmını bu kahkahayla birlikte üzerinden attı.

"Kıçımı avuçlamak istemen de sırf bu yüzden miydi?"

Olivia'nın gözleri orgazmın kıyısında dolaşırken daha puslu ve cesur bakıyordu.

"Hayır." dedi soluk soluğa kalırken. "Yalnızca avuçlamak değil, onu ısırmak da istiyorum." diye itiraf edince Max şaşırmadan edemedi. Ama ne yalan söylesin, bu onu daha da ateşlemişti. Olivia'nın bacaklarının arasında hızla gidip gelmeye devam etti. Aralarında incecik kumaş parçaları olmasına rağmen Max, Olivia'nın kadınlığının tüm hatlarını ve sıcaklığını rahatlıkla aletinin üzerinde hissedebiliyordu.

Olivia, altında kasılmaya başlayınca onun boşalacağını anladı ve göğüslerini daha hızlı emmeye başladı.

"Bir gün seni zihnin açık ve berrakken düzeceğim Liv. Ve inan bana o gün geldiğinde seni öyle bir becereceğim ki aklını başından alacağım."

"*Ah, Max!*"

Olivia titriyor, inliyor ve altında deli gibi kıvranıyordu. Max'in adını haykırarak boşalmaya başladığı sırada Max de daha fazla dayanamadı. Tüm bedeni ensesinden inen bir sıcaklıkla sarsılırken inleyerek baksırının içine boşaldı.

Uzun bir süre ikisinin de bedenleri kısa spazmlarla titremeye devam etti. Max, başını Olivia'nın göğüslerinin arasında dinlendiriyordu. Hayatında hiç böyle bir deneyim yaşamamıştı. Yüce Tanrım, ergenlik döneminde bile donuna boşaldığı olmamıştı.

Ciğerleri oksijenle yeniden uyum sağladıktan sonra başını kaldırıp Olivia'nın yüzüne bakınca kadının yüz hatlarının, yaşadığı rahatlamanın ardından yumuşadığını gördü. Çok geçmeden de derin bir uykuya dalmıştı.

Max yatakta yanına uzandı. Bir kolunu alnına yaslayarak, az önce ne halt olduğunu anlamaya çalışıyordu. Olivia ile sevişmişti. Ama onu becermemişti. İkisinin de bedenleri rahatlamıştı. Üstelik bunu kıyafetlerinin yarısı hâlâ üzerlerindeyken yapmışlardı. Bu hem tuhaf hem de karmaşıktı. Fakat fazlasıyla hoşuna gitmiş ve uzun zamandır hiç almadığı kadar zevk aldığını fark etmişti.

Başını çevirip Olivia'nın huzurla uyurken yüzünü inceledi. Sevişmek için gece boyunca yalvaran, onu kışkırtan, tatlı, ateşli meleği, bakalım uyandığında tüm bu olan biteni hatırlayabilecek miydi?

37. BÖLÜM

Olivia yumuşak çarşafların arasında uyandığında, kendini hafiften sersem fakat bulutların üzerinde gibi huzurlu hissediyordu. Bedeni uyuduğu deliksiz uyku sayesinde âdeta pelteye dönmüş, tüm kasları rahatlayarak gevşemişti. Gözlerini açtığında nerede olduğunu anlaması bir saniyesini aldı. Bakışlarını uyuduğu çadırın tavanına dikti. Hâlâ kamp alanındalardı.

En son hatırladığı, şifacının hazırladığı garip kokulu çayı içtikten sonra, iki kadının onu bu çadıra doğru sürüklediğiydi. Daha sonra bir başkası Olivia'ya bir tabak dolusu olgun meyvelerden oluşan bir yiyecek sepeti getirmişti.

Sonrasında olan görüntüler gittikçe silikleşiyordu fakat Olivia kadınlardan birinin onu yatağa oturttuğunu ve Olivia'nm nemli saç örgüsünü açarak, saçlarını güzelce taramaya başladığını anımsıyordu. Hatta saçlarının arasına bazı hoş kokulu çiçekler bile sıkıştırmışlardı. Olivia bu durumu tuhaf bulsa da hâlinden memnun çayını yudumlamaya ve gelen meyveleri tatmaya devam etmişti. Kadınların kendi aralarında konuştuklarının bir tekini bile anlamıyordu fakat vücut dillerinden onların da keyifli olduklarını bilmek ona iyi geliyordu.

Buraya silah zoruyla getirilmişlerdi ama sonrasında gösterdikleri içten misafirperverlikleri şaşılacak kadar özenliydi. Olivia, kendilerine has bu özgür yaşamı seçen göçebeleri gittikçe daha çok sevmeye başlıyordu.

Kollarını açarak bedenini yatakta esnetirken birden Max'in nerede ve ne yapıyor olduğu sorusu aklına geldi. Acaba onun gecesi nasıl geçmişti? Kendisine yapılan bu özel muameleden Max de nasibini almış olabilir miydi?

Bu düşünceyle birden içinde oluşan kıskançlıkla kaşları çatıldı ve sorularının muhatabı adamı o anda çadırın girişinde karşısında yarı çıplak bulunca afalladı.

"Bakıyorum uyanmışsın."

Max içeriye saçları nemli, üst bedeni çıplak ve altında yalnızca bir kotla girince Olivia zaten kuruyan ağzının bir çöl kadar çoraklaştığını hissetti. Tanrım, adamın kasları sanki taşa oyulmuş gibiydi. Güçlü kollarıyla taşıdığı birkaç parça eşyayla içeri girdiğinde, adamın geniş ve pürüzsüz göğsünün ortasında sallanan gümüş kolyeye âdeta hipnotize olmuş gibi bakıyordu.

Bu vücudu ilk defa görmemesine rağmen bedeninin her seferinde adama verdiği tepkileri bir türlü engelleyemiyordu. Göğüs uçları sızlıyor ve kanı damarlarında coşkuyla çağlıyordu. Dudakları, Max'in yeni kısaltılmış sakallarının çevrelediği günahkâr dudaklarının tadının hatırasıyla yavaşça aralandı ve kalbi birden yerinden fırlayacakmış gibi hızla atmaya başladı.

Dahası, yastığında doğrulurken birden zihnine arı sürüsü gibi üşüşen görüntüler dolmaya başlamıştı. Düşünceler; karanlık bir sis perdesinin arkasından ve parça parçaydı ancak Olivia'nın dizlerinin bağını kesmeye yetecek kadar netti.

Sana uyumak istemediğimi söyledim. Ben seni istiyorum.

Hayır Liv.

Ah, evet Max. Bunu istediğini ikimiz de biliyoruz.

Olivia, zihninde kollarını adamın boynuna dolamış ve vücutları birbirine yapışmış hâlde öpüşürken ki görüntüleriyle donup kalmışken Max, yatağının yanına gelmiş dikkatle Olivia'yı inceliyordu.

Seninle konuşmam gerek Liv.

Olivia, adamı yatağa fırlatmış ve aç kurtlar gibi üzerine tırmanmış görüntüsünü çabucak zihninden kovaladı.

Sadece seviş benimle.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Max. "Sen, iyi misin?"

Olivia, uyanıkken gördüğü erotik rüyanın etkisinden kurtulabilmek için kirpiklerini hızla kırpıştırdı ve yüzü yüzüne çok yakın olan adama odaklanmaya çalıştı.

Max, kıstığı yeşil gözlerini endişeyle yüzüne dikmiş, ondan bir cevap bekliyordu.

Uyanır uyanmaz gördüğü bu rüya da neyin nesiydi?

Üstelik nasıl bu kadar gerçekçi olabilirdi?

Gördüğü şeylerden ona bahsedemeyeceği için hızla boğazını temizledi.

"Evet, evet iyiyim tabii." Eliyle yüzüne düşen saçları kulağının arkasına atarken çarşafların altında gerilen vücudundaki titremeleri gizlemeye çalışıyordu.

"Peki, sen nasılsın? Gece rahat uyuyabildin mi?"

Adamın kaşlarının çatılmasını ve bakışlarındaki yumuşaklıkla çabucak yer değiştirmesini izledi. Max'in çenesinde bir kas seğirdi. Ayrıca gergin olduğu zamanlarda olduğu gibi yine yanağının içini ısırıyordu.

Mesafeli bir sesle, "Fena sayılmaz." dedi. "Açık havada uyumaya alışkın ama sanırım yerimi yadırgadım. Bu yüzden de sabaha kadar dönüp durdum." Durdu ve bakışlarını Olivia'dan kaçırdı. "Sen, dinlenmiş görünüyorsun."

"Bir bebek gibi uyumuşum."

"Buna sevindim." diyen Max, dudaklarının kenarıyla belli belirsiz gülümsedi.

Olivia, adamda bir tuhaflık olduğunu seziyordu. Her zamanki alaycı tavrından uzak, ciddi ve uyumlu davranıyordu.

Olivia bir şey sormadan önce adamın verdiği tepkileri takip etmeyi seçti.

Aralarında uzayıp giden sessizlikten rahatsız olan Max, huzursuzca yerinde kıpırdandıktan sonra boğazını temizledi. Eşyalarının arasından bir tişört çıkardı ve hızla üzerine geçirdi.

"Her neyse. Bize yol ve kahvaltı için yiyecek bir şeyler hazırlamışlar. Acele etsek iyi olur. Bir an önce hazırlanıp yola çıkmalıyız."

Max, bunu söyledikten sonra çıkışa yöneldi. Perdeyi aralarken Olivia'ya son bir kez bakabilmek için kapıda duraksadı.

"Herhangi bir sorun olmadığına emin misin Max? Biraz tuhaf görünüyorsun."

Max önce bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı. Gözlerinde Olivia'nın daha önce hiç görmediği bir şeyler vardı. Endişe. Panik. Hayal kırıklığı. Tüm hissettiği duygular bir anlığına gözlerinin derinliklerinde belirip kaybolduktan sonra zoraki bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

"Hayır, yok. Elini biraz çabuk tut."

Bunları söyler söylemez çıkıp gitti. Olivia'yı kafasında bir ton soru işaretiyle baş başa bırakmıştı.

Max, kendini çadırın dışına atar atmaz, boğuştuğu hislerini bastırmaya istercesine derin bir nefes aldı.

Olivia'yı dün gece paylaştıkları yatağın içinde o dağınık hâliyle görmek geceki anılarını yeniden tazelemişti. Tam da istediği gibi kadın hiçbir şeyi hatırlamıyordu. Max ise hayal kırıklığı ile rahatlama arasında bir yerde kaldığını hissediyordu.

Hayır, dedi kendi kendine gömleğini sırtına geçirip düğmelerini iliklerken. Kadının yaptıklarını hatırlamaması sorun değildi. Utanması veya pişman olmasındansa aralarında hiçbir şey yaşanmamış gibi davranması çok daha iyi olacaktı. Dün gece, yalnızca Max'in hayallerinde yaşayacak ateşli bir rüyadan öteye gitmeyecekti ve Tanrı biliyor ya, Max ömrünün sonuna dek bu çılgın geceyi daima hatırlayacaktı. Olivia'nın kollarındaki o sımsıcak ve şehvetli hâli, gözünü kapattığı her an düşlerini süslemeye devam edecekti.

Max, yaşadıkları gecenin sorumluluğuyla baş edebilirdi ama Olivia? Omzunun üzerinden kadının kaldığı çadıra baktı. Olivia bu pişmanlıkla yaşayamazdı.

Max'in pişman olduğundan değildi gerçi. *Evet*, bu iş Fia'nın başının altından çıkan pis bir oyundu belki. Kadın belli ki evli oldukları yalanına inanmamış ve bilerek onlara bir tuzak hazırlamıştı. Yaşlı cadıyı çok hafife almıştı. Kadın zehir gibi kurnazdı. Böyle bir şey yapacağını nereden bilebilirdi ki?

Olan olmuştu artık. Max ne kadar zor durumda kalmış olursa olsun, Olivia'yla olan gecenin her anından zevk almıştı. Bir saniyesinin bile zihninden silinmesine izin veremezdi. Tanrım, o kusursuz vücut, saatlerce kollarının arasındaydı ve kadın uyuduğunda bile Max ona bakmaya doyamamıştı. Saatlerce onu izlemiş, yüzüne düşen ipek gibi telleri parmaklarıyla okşayıp durmuş, sonra da ona sokulup uyumuştu.

Olivia ile aralarında bir şeyler geri dönülemez şekilde değişmişti artık. Eğer dün gece kollarındaki Olivia yerine bir başka kadın olsaydı Max bu kadar centilmence davranmayacağının farkındaydı. Kız kardeşi Ponny'nin onu centilmen bir prense benzettiği anlar aklına gelince Max'in yüzünde

hüzünlü bir tebessüm kapladı. Hayır, o asla centilmen bir prens değildi. Sadece Olivia'ya da kardeşine gösterdiği özenin bir benzerini göstermişti, hepsi bu. Kadının onda yarattığı bu hisler giderek kendini ona daha bağımlı hâle getiriyordu.

Max içinde gittikçe artan bu duygularla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Şehvetin yanında daha önce hiçbir kadına bu kadar özel hisler beslediğini hatırlamıyordu.

Göğüs kafesini sıkıştıran yoğunlukla kamp ateşinin olduğu yere doğru yürümeye devam etti.

Hoel ve Fia, yanında iki adamla onları bekliyorlardı. Kabile kadınları etraflarında hızla koşuşturarak, sofraya taze bal, reçel ve el yapımı ekmek ile peynir taşıyorlardı.

"Günaydın delikanlı. Rahat uyuyabildiniz mi?" diye sordu Hoel.

Fia yüzünde sinsi bir sırıtışla, "Eminim rahat etmişlerdir." dedi. "Sakinleştirici bitki çayım sayesinde mışıl mışıl uyuduklarını düşünüyorum."

Max gözlerini kısıp yaşlı cadıya baktı.

"Evet. Oldukça rahat ettik. Teşekkürler Fia."

"Güzel. Kahvaltınızı yaptıktan sonra bizim çocuklar Avcı'nın kulübesine kadar size eşlik edecekler." dedi Hoel.

"Buna lüzum yok. Yolu tarif etmeniz yeterli."

"Israr ediyorum Bay Fort. Buraların yabancısısınız. Orman bela demektir. Başınıza daha fazla dert açılmasını istemeyiz. Üstelik yanınızda genç ve güzel bir hanım varken."

Max, bu söz üzerine bir şey diyemedi ve başını aşağı yukarı sallamakla yetindi.

"İşte gelinin de geldi."

Kadının ima yüklü sözleri üzerine Max, onlara yaklaşmakta olan Olivia'ya döndü. Saçlarını yine o aptal topuzla toplamış, bedenini basit giysilerin altına gizlemeyi başarmış olsa da Max, kadının nasıl bir hazine sakladığını artık biliyordu.

Huzursuz bakışlarını kaçırırken Fia ile göz göze geldi.

Yaşlı kadının gören tek gözü, içinde farklı bir zekâ ve bilgelikle parıldıyordu.

Kadın, Max'in elini yavaşça kırış kırış avucuna aldı ve içine bir zincir bıraktı. Zincirin ucunda mor renkli, kenarları acemice kesilmiş yuvarlak bir taş vardı.

"Bu nedir?"

"Bu bir iyilik. Gelinin için."

"Ah, teşekkür ederim ama senden bizim için daha fazla iyilik yapmanı istemiyorum. Yapabileceğinden fazlasını yaptın zaten."

Yaşlı kadın, Max'in kinayesine aldırmadan avucunu sıkıp eliyle kapattı.

"Bu taş, kadınını düşmanlarından uzak tutamaz belki ama ona güç ve cesaret verir. Güven bana."

"Senden uzak durması benim için yeterli. Üstelik o zaten fazlasıyla güçlü bir kadın." diyen Max, yine de hediyeyi gönülsüzce kabul etti. *O benim kadınım değil*, diyecekken son anda dilini tuttu. Fia'nın da bildiği gerçekleri ortaya dökmesine gerek yoktu.

Olivia, yüzünde parlak bir gülümsemeyle, "Günaydın." diyerek yanlarına geldiğinde ikisi de susarak genç kadına baktı. Kabile reisi bir şeyler mırıldandı.

"Hoel, çadırda rahat edebildin mi diye soruyor."

"Ah, evet. Ona senin yaptığın çadırdan çok daha rahat olduğunu söyle."

Max homurdanarak söylediklerini çevirirken, Olivia adamın tuhaf davranışlarına anlam vermeye çalışıyordu. Normalde adam böyle bir sataşmaya gülüp geçerdi ancak anlaşılan bu sabah sinirliydi.

"Rahat etmene memnun olduğunu söylüyor. Dediğine göre kabilesinin kadınları seni çok sevmiş."

"Ben de onları çok sevdim. Bana bir sürü küçük hediyeler verdiler. Gerçekten çok nazikler."

"Aman ne iyi!"

"Hey, bu sabah neyin var senin böyle? Bana neden ters davranıyorsun?"

"Bunu da nereden çıkardın? Ben ters falan davranmıyorum."

Max, onlar için hazırlanan yiyeceklerin olduğu sofraya doğru Hoel ve Fia'yı takip ederken inatla Olivia ile göz göze gelmemeye çalışıyordu.

"Bir şeyler var ve benden saklıyorsun."

"Hiçbir şey sakladığım yok Liv. Şimdi otur ve kahvaltını yap."

Olivia, onlara bu kadar nazik davranan insanların önünde daha fazla tartışmak istemediğinden susmayı tercih etti. Ancak bu konu burada kapanmış değildi. En kısa zamanda adama, ona bu kadar kaba davranmasının nedenini mutlaka soracaktı.

İkisi de kahvaltılarını ettikten sonra yola çıkmak için hazırlanmışlardı.

Hoel vedalaşırken Max'in silahını ona geri vermiş ve ihtiyacı olmadıkça ormanda silahını ateşlememesini tembihlemişti. Buna rağmen zorda kalırlarsa art arda iki el ateş etmelerini böylelikle nereḍe olursa olsunlar yardımına koşacaklarını belirtmişti.

Max önlerinde onları kampa getiren aynı silahlı adamlarla birlikte -*bu kez daha rahat bir hâlde*- yola koyulurken Olivia, kadınlara ve çocuklara gülücükler saçarak el sallamaya devam ediyordu.

Güneş tepelerde yükselirken hava gittikçe ısındı. Dik yokuşlardan, taşlı yollardan ve dar geçitlerden ilerlemeye devam ettiler. Su içmek haricinde durup dinlenmeden yol boyunca yürüdüler.

Onlara refakat eden adamlar daha çok kendi aralarında konuşuyorlardı ve bu da Max ile Olivia'nın arasındaki sessizliğin daha da uzamasına sebep oluyordu. Olivia, aralarında ne türden bir tuhaflık olduğunu bilmiyordu ancak adamın onu görmezden geldiğini bilmek gittikçe canını sıkıyordu.

Ağaçların iki yanda oluşturduğu koruluk gibi bir yoldan geçerlerken Olivia daha fazla bu sessizliğe dayanamadı.

"Sabah Fia ile ne konuşuyordunuz?"

"Önemli bir şey değildi. Sadece rahat edip etmediğimizi sordu."

"Sana bir şey verdiğini gördüm."

Max, o an aklına gelmiş gibi elini cebine attı ve kolyenin ipini tutup çıkardı.

"Sana güç ve cesaret vereceğini söyledi ama ben takmak isteyip istemediğinden emin değildim."

"Bırak da buna ben karar vereyim."

Max, duraksayıp kolyeyi Olivia'nın uzattığı eline bırakırken kadının iki kaşının ortasında beliren V şeklindeki çizgiyi inceledi. Olivia ancak kafası karışık olduğunda böyle görünürdü.

"Güzelmiş. Neden takmayacağımı düşündün?"

"Böyle basit taşlara merakın olacağını düşünmemiştim. Daha çok yakut, pırlanta veya elmas tercih edersin sanıyordum."

Olivia'nın zaten gergin olan sinirleri bu sözler üzerine iyice bozuldu.

"Yanlış düşünmüşsün. Hoşuma giden her şeyi takabilirim." dedikten sonra kolyeyi hızla boynuna geçirdi. "Hele de hediyeyse."

"İyi. Nasıl istiyorsan öyle yap!"

Max, omuz silktikten sonra yoluna devam etti. Önlerindeki adamlarla arayı kapatmaya çalışıyordu. Olivia da hızla peşinden koştu.

"Neden böyle huysuz olduğunu öğrenebilir miyim? Bu sabah bana kaba davranman için sana ne yaptım söyler misin?"

Max, ona aldırmadan yürümeye devam etti. "Hiçbir şey. Yürümeye devam et."

"Hayır, asıl sen dur ve anlatmaya devam et. Neler dönüyor bilmek istiyorum."

Olivia adamın önüne geçip onu durdurdu. Öfkeyle koyulaşan gözlerini Max'in gözlerine dikmiş bir cevap bekliyordu. Gece ateşin başından ayrılırken aralarında hiçbir sorun yoktu. Şimdi ne olmuştu da adam ona bir hödük gibi davranıyordu, bilmek istiyordu.

Max ellerini beline koyup etrafına şöyle bir bakındı.

"Sana bir şey yok dedim. Gece açık havada uykumu iyi alamadım."

Yürüyüp devam etmek istese de Olivia elini göğsüne koyup adamı durdurdu.

"Sebep yalnızca bu olamaz." derken gözleri merakla kısıldı. "Sen uykunu alamadığında asla huysuz olmazsın."

Max alayla güldü. "Beni o kadar iyi tanımıyorsun."

"Şu gülüşün sahte olduğunu bilecek kadar iyi tanıyorum hem de. Şimdi gözlerimin içine bak ve gerçekten bir şey olmadığına beni inandır. Sorun ne?"

Max, yeşil gözlerinde çalkantılarla sessizliğini korumaya kararlı görünüyordu ve bu hâlleri Olivia'yı deli ediyordu.

"Garip bir rüya gördüm diyelim." dedi sonunda genç adam. "Hâlâ etkisinde kalmış olabilirim."

Bunun üzerine Olivia'nın kaşları hayretle havaya kalktı. Nasıl bir rüya onu böyle huzursuz ve huysuz bir adama dönüştürmüş olabilirdi ki?

Sonra garip bir şey oldu ve Olivia'nın eli Max'in göğsündeyken zihnine yine bazı görüntüler dolmaya başladı.

Hayır bebeğim. Kıyafetler üstümüzde kalacak. Tek kural bu.

Ne yapacaksan yap ama çabuk ol.

Ah, Yüce Tanrım nasıl bir şeye dönüştün böyle?

Olivia, Max'le seviştiği anların görüntüleriyle sarsılarak bir adım geri çekildi. Yutkunurken boğazı düğümlendi ve gözleri yuvalarından çıkacakmış gibi kocaman açıldı. Kalp atışları hızlanmaya başladığında nefes alamadı. İkisi de aynı rüyayı görmüş olamazlardı değil mi?

Hayır. Gördükleri bir rüya değildi. *Aman Tanrım.* Yaşananların hepsi gerçekti.

"Ne oldu Liv?"

Max, merakla yüzüne eğilince Olivia kaçma dürtüsüyle harekete geçerek hızla ondan uzaklaştı.

"Yok, yok bir şey. Ben iyiyim."

Ah lanet olsun, bu büyük bir yalandı. Olivia hiç iyi değildi ve görüntüler giderek netleşirken kendini gittikçe daha da hasta hissediyordu.

Aman Tanrım, Max lütfen, sakın durma!

Yüce Tanrım, neler olmuştu böyle?

Yürümeye devam etmek için kendini zorladı. Bu kez o önde Max arkada sessizlik içinde yola koyuldular.

Olivia'nın aklı bir türlü bu olanları kabul edemiyordu. Adamın üzerine atladığı ve onunla sevişmesi için yalvardığı anları hatırladıkça utançtan en kuytu yerlerine kadar kızardığını hissediyordu.

Bunu nasıl yapabilmişti? Dahası, ona bu cesareti veren neydi?

Olivia düşünceleriyle boğuşurken büyük bir dağın eteklerindeki kayalıklara gelmişlerdi. İçerideki dev mağaralara girişi sağlayan küçük bir giriş vardı.

Max, adamlarla konuştuktan sonra Olivia'nın yanına döndü.

"Bu geçitten sonra Avcı'nın kulübesini bulacağımız bir açıklığa ulaşacağımızı söylüyorlar."

"Onlar bizimle gelmiyor mu?"

Olivia, sarsılmış görünmemek adına tüm gücünü kullansa da Max'in yüzüne bakamıyordu.

"Hayır. Buradan geri dönüyorlar. Mağaralar boş ve zararsızmış. Korkacak bir şey yok."

"Korkmuyorum." dedi Olivia. Bu dediği doğruydu. Aklına yeniden evinin altındaki mahzenler geldi. Küçük bir kızken orada oynamaktan asla korkmazdı. Gizemli yerler ve insanlar daima ilgisini çekerdi.

"Tamam. Gidelim o zaman."

Adamlarla mağaranın girişinde vedalaşan Max, "Önden girmek ister misin?" diye sorunca genç kadın onunla konuşmadı ama öne geçti.

Olivia'ya tam bir aptal gibi davranmayı kesmesi gerekiyordu. Ne ona yaşattıkları için ne de olanları hatırlamadığı için kadını suçlayamazdı. Üstelik bunun olmamasının daha iyi olacağına karar vermişken böyle davranması hiç doğru değildi ama gerçek şuydu ki hatırlamasını istiyordu.

"Tavan çok alçak. Buradan sürünerek geçmemiz gerekiyor. Ben ellerimize poşet geçirmemizi öneriyorum."

"Yarasa pisliğine karşı mı? İyi olur."

Max ağzını yamultarak gülmemek için kendini zorlarken genç kadının çantasından çıkardığı şeffaf poşetleri ellerine geçirdi. Bunlar o iç çamaşırlarını sakladığı özel poşetlerden olmalıydı.

Lanet olsun.

Olivia önünden eğilerek dizlerinin üzerinde emeklemeye başlayınca bakışlarını başka yöne çevirmeyi denedi. Kadının önünde salınan yuvarlak kalçalarına bakarken tahrik olmamak işten bile değildi.

Kadını öne geçirmek ne berbat bir fikirdi.

Max, yol boyunca dizlerinin üzerinde sürünürken, avuçları ona dokunmak için karıncalanıyordu. Ona yeniden dokunmak istiyordu, onu yeniden tatmak. İçini doldurmak, adını sayıklatmak.

Olivia, delikten geçip doğrulduktan sonra tünelin ucundaki ışığı görüp gülümsedi.

"Çok büyük bir mağara değilmiş, baksana çıkış hemen şurada."

"Alışkın olduğun karmaşık tünellere benzemiyor desene." derken Max hızla Olivia'nın önüne geçti. Kadın ona malikânedeki mahzenlerden daha önce bahsetmediği için hâlâ biraz bozuktu.

"Suratındaki o ifadeden hoşlanmadım."

"Ne ifadesi?"

"Biliyorsun işte. Şu *'Sana kızgınım ve sen nedenini bilmiyorsun'* ifadesi."

"Sana kızgın değilim."

Max, mağaranın çıkışında duraksadı ve yeşillik alanı gözleriyle hızla taramaya başladı. İleride ağaçların arasında ahşap, tek katlı bir kulübe vardı.

"Sanırım onu bulduk."

Olivia, onu duymamış gibi yaparak önüne geçti ve öfkeli gözlerini Max'e dikti.

"İstediğin kadar inkâr et, kızgın olduğunu görebiliyorum. Ya bana nedenini söylersin ya da..."

"Ne yaparsın?" diyen Max'in dudakları meydan okuyan bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. "Üzerime atlayıp beni yere mi serersin? Kalçalarıma oturup bana sürtünür müsün? Yoksa benimle seviş diye yalvarır mısın?"

"Tanrım." diye inleyen Olivia bir adım geri çekildi. Max'in gözlerinde yanan ateş, dün gece olanların hesabını sormak için yanıyordu.

"Ne oldu? Hatırlamıyor musun yoksa hatırlıyorsun ama öyleymiş gibi yapmak işine mi geliyor?"

Max ona doğru bir adım attı.

"Demek dün gece olanlar içindi. Gerçek miydi?"

Olivia'nın midesi hissettiği suçluluk duygusuyla birden kasılmaya başladı.

"Ne gerçek miydi?"

Max'in de amacı onu biraz daha köşeye sıkıştırıp ağzından laf almaktı. Gerçekten hatırlayıp hatırlamadığını, pişmanlık duyup duymadığını ondan duymak zorundaydı.

"Dün gece olanlar?"

"Ah, demek hatırlıyorsun. Bu güzel işte."

Sesini daha da alçaltarak, "Evet." dedi Olivia ve Max'in üzerine yürüyüp onu mağara duvarıyla arasına sıkıştırmasını korkuyla izledi.

Adamın neden öfkeli olduğu şimdi anlaşılıyordu. Dün gece adama baskı yapmış, onu istemediği bir şeyi yapmaya zorlamıştı. Olivia, adamı tahrik etmek için hangi yollara başvurduğunu biliyordu ama bunu neden yaptığını hatırlamıyordu.

"Ben... Senden özür dilerim. Bana ne oldu bilmiyorum. Sana öyle davranmamalıydım ama o an içimde başka biri vardı sanki. Yaptıklarımdan pişman olduğumu söylersem mutlu olur musun? Hiçbirini isteyerek yapmadım."

Onu düşürdüğü berbat durumu düşündükçe, kızgınlığının sebebini ve ona neden bu kadar kötü davrandığını da anlamış oldu.

"Pişman mısın?"

"Evet." diyebildi sesinin titremesine engel olamadan. "Sana bunları yapmak niyetinde değildim ama bana ne olduğunu bilmiyorum. Tanrım."

Hissettiği suçluluk duygusunu hiçbir şehvetli duygunun bastıramayacağını gayet iyi biliyordu. Ancak aklına başka söyleyebilecek bir şey gelmiyordu. Adamı yeniden öpmek istediği için kendini kötü hissetti. Yüzüne bakamadığı için bakışlarını ayak ucuna indirdi. Adam onu yeniden duyabilsin diye bir kez daha, "Üzgünüm." dedi.

Fakat Max'in duymak istediği bunlar değildi. Üstelik Olivia'nın çaresizliğini gördükten sonra bu kadar üzerine gittiği için kendini bir pislikmiş gibi hissetmişti.

"Ben de bunu söylemenden korkuyordum."

Olivia aniden başını kaldırıp baktı.

Ne? "Ne dedin sen?"

"Bütün gece sabah uyandığında pişmanlık hissetmemen için uğraştım ve şu anda bunu başaramadığımı görüyorum."

"Yani, sen şimdi bana kızgın değil misin?"

"Tanrı aşkına, sana neden kızgın olayım ki?"

"Seni tahrik ettim, kışkırttım. Üzerine atladım. Ve sonra..."

"Ateşli bir orgazm yaşattın." diyen Max sırıttı. "Hem de üzerimizde kıyafetlerimizin yarısı duruyorken." Olivia'nın yanakları pembeleşince Max ona biraz daha sokuldu. "Ayrıca bil diye söylüyorum, her anından müthiş zevk aldım."

"Sahi mi?"

Max başını salladı. "Eğer dün gece bana yaşattıkların için pişmanlık duyuyorsan, lütfen duyma. Kendinde değildin. İçtiğin çay yüzünden bedenine söz geçiremiyordun ve ben de Tanrı'nın bahşettiği bir aziz değildim."

"Bir aziz olmadığını biliyorum."

"Asıl ben senden özür dilemeliyim. Bütün gece kendinde değilken senden faydalanmışım gibi hissettim ve bu berbat hissettirdi."

"Öyle bir şey yapmadın. Bunu ben de istedim. Kızma ama sadece neden istediğimi hatırlamıyorum."

"Kızmıyorum. Suçlu sen değilsin. İçtiğin çayın etkisi yüzünden böyleydin."

"Bir dakika durur musun? Yani, dün gece olanların tek sorumlusu içtiğim o garip çay mıydı?"

"Evet." dedi Max sinirlenerek. "Hepsi o yaşlı cadının marifeti. Diğer yandan beni suçlamak istiyorsan, sana engel olamam. Ne de olsa sen kendinde değildin ama ben tamamen ayık ve azmıştım. Seni durdurabilirdim ama durduramadım. Daha doğrusu durmanı istemedim. Kendim de öyle çünkü Tanrı'nın cezası her gün seni arzulamaktan bıkıp usanmıştım. Şimdi artık gerçeği biliyorsun."

Olivia öyle şaşırmıştı ki diyecek tek bir kelime bile bulamıyordu. Demek yaşananların sorumlusu o çaydı. Şifacının hazırladığı çayın garip olduğunu sezmişti ama onda böyle bir etkisi olacağını nereden bilebilirdi ki?

Öte yandan, davranışlarının sorumlusu garip bir karışım olsa bile Olivia da içinde uzun zamandır biriken hislerinin taşma noktasına geldiğini gayet iyi biliyordu.

Karşısındaki bu adam, onu ilk günden beri kışkırtmış, kızdırmış ama bir o kadar da arzulamasını sağlamıştı. Şimdi kendi hislerini bu kadar iyi bilirken yalnızca ona karşılık verdiği için Max'i suçlayabilir miydi?

Olivia, içinde kabaran duygulara engel olamadı. Göğsünden taşacakmış gibi gelen yoğun hislere kapılıp hiç düşünmeden adamın yüzünü avuçladı. Max afallamış hâlde ona bakarken Olivia dudaklarını kendi dudaklarına çekip usulca öptü.

Genç adam, hemen sonra kendini toparlayıp Olivia'nın öpücüğüne karşılık vermişti. Dudakları öyle sakin, baştan çıkarıcı ve yumuşaktı ki Max, başını eğip öpücüğü daha da derinlere taşımaktan kendini alamadı.

Kadının sıcak ve ufak bedenini kollarının arasına hapsetti ve dudaklarını kana kana içmeye devam etti.

"Zayıf bir anında senden faydalandığım için bana kızgın değil misin?"

"Seni bilmeden zorladığım ve yapmak zorunda bıraktığım şeyler için pişman olabilirim ama bana istediğim şeyi verdiğin için asla pişman değilim Max. Hatta..." dedi biraz daha sokularak. "Daha fazlasını da istediğim için hiç pişmanlık duymuyorum."

Max'in gözleri, o gün ilk kez neşeyle parladı. Dudakları kıvrılırken yanağındaki ince çizgiler göründü. Olivia, yüzü ellerinin arasındayken adamın dudaklarına bakmadan duramıyordu.

"Bu terbiyesiz ağzın bana neler yaptığını çok iyi hatırlıyorum Max ve bunu yeniden hissetmeyi çok istiyorum."

"Ah, güzel Livvy." Max'in elleri onu kavradı. Bakışları içten, sıcak ve kararlıydı. "Yakında çok daha iyi hissettireceğim. Söz veriyorum."

Son cümlesinden sonra Max'in dudakları yeminini mühürlercesine Olivia'nınkilere kapandı. Bu kez çok daha aç ve sahiplenici bir öpücükle onları esir aldı. İkisinin iniltileri ağızlarının içinde kaybolurken arkalarında duydukları tetik sesiyle duraksadılar.

"Hey, siz ikiniz! Koskoca adada benim mülküm dışında yiyişecek başka yer bulamadınız mı?"

Max daha arkasını dönmeden, konuşanın aradıkları adam olduğunu anlamıştı. Tanrı'nın onunla oynadığı bu küçük oyunlara artık alışkındı. Ne zaman Olivia ile yakınlaşacak olsalar, biri mutlaka araya giriyordu.

"Tanrı'ya yemin ederim ki Liv, bir dahaki sefere aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim ve sana doyana dek sahip olacağım."

Olivia bu sözler üzerine hafifçe kızardı ve adamın alt dudağında bıraktığı tadı alabilmek için dudaklarını yaladı. Max bu görüntü karşısında iniltisini zorlukla bastırabildi.

"Hey size söylüyorum, sağır mısınız yoksa? Kimsiniz ve burada ne arıyorsunuz?"

Max, bakışlarını öfkeli adama dikecek şekilde onunla yüz yüze geldi.

"Aradığımız kişi sizsiniz Bay Redford. Yoksa Avcı mı demeliyim?"

38. BÖLÜM

Shawn Bennett'in *-gerçek adıyla Shawn Redford'un-* biyolojik babası; yetmişlerinin başında, uzun boylu ve zayıf bir adamdı. Yüzünü kaplayan sık ve dağınık sakalları, en az tarak görmemiş saçları kadar beyazdı. Oğlununkiyle tıpatıp aynı olan keskin mavi gözleri şüpheyle ikisinin üzerinde geziniyordu.

"Adımı nereden biliyorsunuz?"

Adam sarhoş görünmüyordu, yine de konuşurken bazı kelimeleri yuvarlıyordu. Çok fazla tütün içmekten dolayı sesi hırıltılıydı. Olivia onu hemen tanımıştı. Üzerindeki eski püskü kıyafetler ortalama şık bir takımla değiştirildiğinde düğün gecelerinde Shawn'ın yanındaki adamdı bu. Kocasının üvey amcası olarak tanıştırdığı kişiydi.

"Hakkınızda daha fazlasını da biliyoruz." diyen Max, bir adım öne çıktı. "Mesela Shawn Bennett'in öz babası olduğunuz gibi. Bilmediklerimizi de bize sizin anlatmanızı istiyoruz."

Max, oğlunun ismini duyunca adamın elindeki tüfeğin hafifçe seğirdiğini fark etti. Yüzündeki ifade şoktan dolayı kaskatıydı.

"Olduğun yerde kal evlat. Yaşlı bir adam olabilirim ama iyi bir nişancıyım ve konu yabancılar olduğunda sabırlı sayılmam."

Tüfeğin namlusunu biraz daha kaldırarak Max'in tam başına nişan aldı. Olivia içgüdüsel olarak Max'in yanına yanaşırken göz bebekleri korkuyla açılmıştı.

"Sakin olun Bay Redford. Buraya yalnızca birkaç soru sormaya geldik."

"*Kapa çeneni!* Bana şu uğursuz isimle seslenmeyi kesmezsen alnının ortasında bir delik açarım. Adım yalnızca Avcı daha fazlası değil."

"Niyetim sizi sinirlendirmek değildi."

"Bu çok saçma, çünkü şimdiden başardın."

Adam, bacağının birini destek almak istercesine geriye atarak omzuna yatırdığı silahına doğru başını biraz daha eğdi.

"Bir an önce arazimden defolup gitmeniz için otuz saniyeniz var."

"Üzgünüm ama olmaz." Max başını iki yana salladı. "Neden o tüfeği bırakıp bizi içeri davet etmiyorsunuz?"

"Polis misiniz?"

"Hayır."

"O hâlde gidin buradan."

"Oğlunuz Shawn nerede Bay Redford?"

Yaşlı adamın yüzündeki sertlik bir anda yumuşar gibi oldu ama sonra aynı hızla eski hâline döndü. "O isimde birini tanımıyorum." diyerek kestirip attı.

"Shawn Bennett, oğlunuz değil mi?"

"Bu, duyduğum en saçma şey."

"Ama yalan değil, değil mi?"

"Size söyledim, öyle birini tanımıyorum."

"O hâlde tanımadığınız birinin düğününde ne işiniz vardı?"

Bu kez soru Olivia'dan gelmişti. Avcı, kadının varlığını unutmuş gibi aniden irkildi.

"Sen de kimsin?"

"Hafızanızı tazeleyeyim. Düğünümde kocam tarafından tanıştırılmıştık. Shawn'ın hayatını *bilerek* mahvettiği kadınlardan biriyim. Şimdi bize oğlunuzun nerede olduğunu söyleyin."

Olivia, yaşlı adamın gözlerinin ikisinin arasında bir süre daha gidip gelmesini, sonra da omuzlarının yenilgiyle çökmesini izledi. Adam arkasını dönüp ahşap kulübeye yürürken tek kelime etmedi. Olivia ile Max bakıştıktan sonra adamın peşinden gitmeye karar verdiler.

Tek katlı evin içi mütevazı eşyalarla döşenmişti. Eskimiş koyu renkli iki koltuğun ve şöminenin olduğu salonun bir duvarı, kanatlı iki kapıyla eşsiz Kuzey Denizi manzarasına açılıyordu. İçeride yoğun bir şekilde alkol ve bayat kahve kokusu vardı.

Korkulukları olan balkonda, sallanan tahta bir sandalye ve küçük bir sehpa görünüyordu. Sehpanın üzerinde, içinden izmaritlerin taştığı geniş bir küllük vardı.

Max'e takılmadan edemedi. "Ev, sana da biraz tanıdık geldi mi?"

Yerler cilalı ahşaptandı ve tek bir halı bile yoktu. Duvarlar adamın avladığı irili ufaklı hayvanların doldurulmuş başları ve çeşitli kemik ve boynuz parçalarıyla doluydu. Şöminenin üzerindeki çıkıntıda ve üstündeki duvarda ise bir düzine eski fotoğraf asılıydı.

Max'in keskin bakışları çevresindeki karmaşadan Olivia'ya odaklandı.

"Evimi kastediyorsan eğer sana tek söyleyebileceğim her karmaşanın kendine ait bir düzeni olduğu."

"Kendinle ilgili her şeyi söylemeni kabul edebilirim ama *düzenli*, onlardan biri değil."

"Kendimce bir düzenim olduğuna inanmıyor musun?"

"Nasıl bir düzenden bahsediyoruz burada?"

Yaşlı adam, tüfeğini duvardaki bir çiviye astıktan sonra gürültüyle çalışan bir buzdolabının yanına gitmiş ve içini kurcalamaya başlamıştı.

"Kirli tişörtler ve daha kirli tişörtler; yıkanması gerekenler ve yıkanmadan giyilebilenler olarak giysilerimi belli gruplara ayırabiliyorum mesela. Sonra yiyeceklerden uzun ömürlü olanları buzdolabındaki en alt rafta saklarım, hızlı tüketmem gerekenleri ise en üstte."

"Peki, ya bozulmuş olanlar?"

"Ah, onları Bandit hallediyor."

"Tanrım..." Olivia gülmemek için kendini zor tuttu.

Yaşlı adam, elinde bir kutu birayla yanlarına döndüğünde ikisi de gülümsüyordu.

"Beni bulmak için buraya kadar epey uzun bir yol gelmiş olmalısınız."

"Bunu tahmin bile edemezsiniz." diyen Max, adamın yayıldığı kanepenin karşısında dikildi. Yaşlı adam, eliyle karşısına oturmasını işaret edince de döşemesi delinmiş deri koltuğa yerleşti. Max oturunca altındaki kumaş gıcırdamıştı.

"Birilerinin adada beni aradığını söylediklerinde kim olduklarını merak ediyordum. Demek köyü birbirine katan sizdiniz."

"Haberler burada çabuk yayılıyor."

Adam, Max'i duymamış gibi yaptı. Norton Redford'un haberci kuşlarından birinin Dora Cooper olduğuna dair ciddi şüpheleri vardı. Göçebelerden biri de olabilirdi tabii. Ancak kadının onlar gelmeden bir gün önce adadan gitmesi o günden beri Max'in aklını kurcalıyordu.

"Neyi bilmek istiyorsunuz?"

"Bize oğlunuzun nerede olduğunu söylemekle başlayabilirsiniz. Burada sizinle yaşadığını sanmıyorum."

"Nerede olduğunu bilmiyorum."

"Bakın Bay Redford. Oğlunuz düğün gecemizde ortadan kayboldu ve o geceden beri hayatım tam anlamıyla cehenneme döndü. Onunla yaptığımız evlilikten şirketimle yaptığı iş anlaşmalarına kadar hepsinin düzmece olduğunu öğrendim. Üstelik kaçmadan önce evimdeki bana ait kasayı boşaltu."

"Bunların hiçbirinin olmasını istemezdim." dedi adam. Konuşurken Olivia'ya bakmıyordu. "Bana inanın. Onu engellemek için elimden geleni yaptım."

Olivia kadar şaşıran Max öne eğilerek soğukkanlılıkla araya girdi.

"Yani Shawn'ın amacının ne olduğunu en başından beri biliyor muydunuz?" Adam başını suçlulukla yere eğdi. "Bakın eğer ona yardım ediyorsanız, işlediği tüm suçlardan aynı oranda siz de paymızı alacaksınız demektir. Ömrünüzün geri kalanını geçireceğiniz yer de burası kadar rahat olmayacaktır."

Adam, bira kutusunu avuçlarının içinde sıkıntıyla döndürürken Max, Olivia'ya dikkatli bir bakış daha attı.

"Bay Redford, Shawn'ın birkaç yıl önce mahkeme kararıyla soyadını değiştirerek Londra'ya taşındığını biliyoruz. Kendisine *Fast&Safe* adında paravan bir lojistik şirketi kurarak Kelly Şirketleriyle çalışmaya başladı. Bayan Kelly'e yakın davranıp, güvenini ve sevgisini kazandıktan sonra da onunla evlendi. Fakat tüm bunları yalnızca para için yaptığını düşünmüyoruz. Öyle olsaydı, kaçıp gitmek yerine evliliğini sürdürmesi daha mantıklı olurdu çünkü."

"Ayrıca benden çalmak isteyen bir adam neden evlilik sözleşmesi imzalamayı teklif etsin ki? Güven içinse eğer bunu zaten başarmıştı."

"Birkaç gün sonra nehirde bir ceset bulundu." Max bunu söyler söylemez adam kafasını kaldırıp baktı. "Elbette Shawn'a ait değildi. Bir kadavrayı oğlunuza benzetmek için kullanmışlardı. Birileri onun öldüğünü, daha doğrusu öldürüldüğünü düşünmemizi istedi."

"Üzerinde düğün günü Shawn'ın giydiği takım elbise vardı," dedi Olivia. "Cebinden ise evlilik yüzüğümüz çıktı."

"Ben... Ben bunların hepsini ilk kez sizden duyuyorum. İnanın ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bize bildiklerinizi anlatın. Oğlunuz büyük bir dolandırıcılık şebekesinin içinde olabilir mi? Belki de istemeyerek bu işe bulaşmıştır ve vazgeçmek istediğinde de yakalanmıştır. Eğer böyle bir şey doğruysa onu kurtarmak için bir şansınız olabilir."

"Bana polis olmadığınızı söylemiştiniz?"

Max, rahatça arkasına yaslandıktan sonra adama samimi bir bakış attı.

"Özel dedektifim ve inanın bir polisten daha güçlü bağlantılara sahibim. Sizi ve oğlunuzu bir daha gün yüzü göremeyeceğiniz bir deliğe tıktırabilecek insanlar tanıyorum."

Adam, birasını başına dikerek sakallarından gömleğine süzülen damlalara aldırış etmeden tek nefeste içti. Sonra da kutuyu avucunda buruşturup odanın bir köşesine fırlattı.

Olivia çıkan gürültüden irkilse de görüntüden daha çok rahatsız olmuştu. Yaşlı adam, düşünmek için başını ellerinin arasına alarak öne doğru eğildi.

Max, adamın çözülmeye başladığını görebiliyordu. Yakında istedikleri cevapları ondan alacaklardı.

"Shawn benim tek oğlum." dedi bir süre sonra, sesi kısıktı.

"Düğün gecesi neden bana kendinizi üvey amcası olarak tanıttınız?"

"Çünkü böyle olmasını istedi. Benden nefret ediyordu. O gece, ona haber vermeden gelmiştim. Beni görünce çok şaşırdı ve hemen gitmemi söyledi. Eğer elinde olsa beni dışarı atardı. Fakat olay çıksın istemiyordu. Sonra sen yanımıza geldin ve tanışmak istediğini söyledin. O da sana ve çevrenizdekilere amcası olduğum yalanını uydurdu."

"Sizden nefret ettiğini söylediniz." dedi Max. "Nedenini söyleyebilir misiniz?"

"Ben baba olabilecek bir adam değildim. Bir çocuğum olmasını hiç istememiştim. Ama olduğunda onu hep sevdim. Tanrı biliyor ya, annesi öldükten sonra ona elimden geldiğince iyi bakmaya çalıştım."

"Annesi ne zaman ölmüştü?"

"Shawn henüz beş yaşındayken. Onunla bir taksiyi paylaşmak isterken tanışmıştık. Grace, geceleri barda şarkı söylüyordu. O zamanlar evimi terk ettiğim için kendimi yalnız hissediyordum. Kimsenin beni anlamadığını düşündüğüm berbat zamanlardı. Herkes benden olmamı istemediğim biri gibi davranmamı istiyordu. En başta da ailem. Tek dertleri lanet paralarının bekçiliğini yapmamdı. Bir gün benim olacak paranın."

"Siz de evi terk ederek onlara bir ders vermek istediniz."

"Evet."

"Peki, sonra ne oldu?"

"Grace'le arkadaş olmuştuk. Beni evine aldı ve birlikte bir süre takıldık. Günübirlik işlerde çalışıyor ve yalnızca karnımı doyuracak kadar kazanıyordum. Grace'in hamile olduğunu öğrenene kadar her şey yolundaydı. Ben çocuğu aldırmasını istiyordum, o ise doğurmakta ısrar ediyordu. Evlenmek, çocuk sahibi olmak, bunlar bana göre şeyler değildi. Kavga ettik. Bir gün çekip kapıyı çıktım. Arkama hiç bakmadım."

"Onu bir daha hiç aramadınız mı?"

"Sadece arada sırada arkadaşlarından iyi olup olmadığının haberini alıyordum. Onun ve oğlumuzun." Yaşlı adam durdu. Gözleri yaşlarla dolunca, başım eğip kirli botlarına bakmaya başladı. "Bir gün hastanede olduklarını öğrendim. Grace bar çıkışı bıçaklı saldırıya uğramıştı. Ağır yaralıydı. Telefondaki arkadaşı belki de son anları olduğunu söylüyordu. Doğruca hastaneye gittim. Fakat yetişemedim. Gittiğimde Grace çoktan ölmüştü. Koridorda küçük bir çocuk annesi için ağlıyordu."

Olivia, gözlerini hızla adamdan şöminenin üzerindeki fotoğraflara kaydırdı. Siyah beyaz bir fotoğrafta dalgalı saçlı güzel bir kadın, Shawn'ın daha genç bir versiyonuna sarılmış neşeyle gülümsüyordu. Fotoğraftaki kadın Grace olmalıydı. Diğer fotoğrafta bir futbol sahasının ortasında şapkasıyla forma giymiş küçük bir çocuk elinde topuyla poz veriyordu.

"Onlara sahip çıkmamıştım. Grace benim bencilliğim yüzünden çocuğumuzu tek başına büyütmek zorunda kalmıştı."

"Sonrasında ona siz baktınız ama değil mi?" Soru Olivia'dan gelmişti.

"Evet, baktım ama Grace'in ölümünden sonra asla eskisi gibi olamadım. Daha çok içmeye, bulduğum tüm parayı içkiye vermeye başlamıştım. Çalıştığım işlerden sürekli kovuluyordum. Shawn da benimle birlikte yıllarca oradan oraya sürüklenip durdu. Onunla ne yapacağımı bilemiyordum. Asla Grace gibi bir ebeveyn olamazdım. Açlık ve sefalet içinde geçirdiğimiz günler oldu. Bir ara ailemin yanına gitmeyi, onlardan af dilemeyi bile düşündüm. Ama gururum buna asla izin vermedi. Bunu hak ettiğimi söylüyordum kendime. Grace'e yaşattıklarım yüzünden sefil bir adam olarak ölmeyi hak ediyordum. Fakat oğlum hak etmiyordu. Sarhoş olduğum bir gün, ona büyükanne ve büyükbabasından bahsettim. Bir gün büyük bir servete sahip olabileceğimizi ancak onların beni evlatlıktan reddettiğini, bu yüzden asla zengin olamayacağımızı söyledim. Ailemin geberip gitmesinin üzerinden yıllar geçmesine rağmen hâlâ onlara öfkeliydim. Yalnızca annem olacak cadının sahip olduğu mücevherlerle bile hayatımız kurtulabilirdi. Shawn'm bana söylediği buydu."

"Daha fazlasını istiyordu." diyerek adamın cümlesini tamamladı Max.

"Evet. Hakkı olanın bu hayat olmadığını söylüyordu ki bu doğruydu. Daha iyi bir yaşam sürmek onun en doğal hakkıydı. Ancak ona bunu verebilecek kişi ben değildim."

"Buna inanmıyorum." Olivia dayanamayıp patladı. "Shawn'la tanıştığımda düşlediği hayata kavuşmuş görünüyordu. Bana kendini oldukça varlıklı bir iş adamı olarak tanıtmıştı. Zengin olmasa bile artık benimle evlenmişti. Daha fazlasını isteyen biri zengin karısını neden terk etsin ki? Beni sevmemesini anlayabilirim. Hatta benimle param için evlenmesini de öyle. Çünkü anladığım kadarıyla Shawn, elindekiyle yetinmeyecek kadar açgözlü bir adamdı. Ama neden? Neden kahrolası iyi koca rolüne devam etmek yerine benden kaçtı? Üstelik benimle bir evlilik sözleşmesi imzaladıktan sonra. Benden daha fazla istediği şey neydi?"

"Oğlumun sizinle evlenirken aklındakinin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama hayatta hedeflediği tek bir şey vardı. O malikâneye sahip olmak."

"Kelly malikânesine mi?" Olivia'nın kaşları çatıldı. "Nedeni eskiden ailenize ait olması mı?"

"Bir bakıma öyle."

"Ve emeline ulaştığı an ondan vazgeçti öyle mi? Üzgünüm ama bu bana oldukça saçma geliyor. Bir şeyleri yanlış anlatıyor olmalısınız."

Avcı, yeniden soluklandı ve iç cebinden bir sigara çıkarıp yaktı.

"Size daha fazla ne anlatabilirim bilmiyorum. Ailem yaşlı ve geri kafalı insanlardı. Tüm servetlerini öldükten sonra bir vakfa bağışlamışlardı. O evi ve içindekileri de öyle. Nasıl oldu bilmiyorum ama bir şekilde ev el değiştirip ailenize geçmiş. Shawn bunu asla sindiremedi. O evin hakkımız olduğunu düşünüyordu. Bir gün ona ve istediği hayata ne pahasına olursa olsun sahip olacaktı."

"Bunun için karısını ve çocuklarını yüzüstü bırakıp benim peşime düştü?"

Avcının gözleri hayretle kocaman açıldı.

"Catriona ve çocukları öğrendiniz mi?"

"Evet. O masum ve çaresiz insanları tanıyınca oğlunun nasıl bir canavar olduğunu daha iyi anladım. Karar veremediğim ise hanginizin daha kötü olduğu."

Olivia, şöminenin önünden çekilip yaşlı adamın tam karşısına geçti. Aklına güzel bukleleri ve iri gözleri olan minik kız çocuğu ve zeki Duncan gelince göz pınarları doldu. Ve hasta, çaresiz Catriona...

"Onlara bu kötülüğü nasıl yapabildi? O kadar güzel ve mükemmel bir ailesi var ki."

"İşte bunun için ona engel olmak istemiştim. Karısını ve çocuklarını bırakmaması için ona yalvardım ama beni dinlemedi. Shawn geçtiğimiz yıllarda adam yaralama davasından Venezuela'daki bir hapishanede yattı. Çıktığındaysa bambaşka bir adama dönüşmüştü. Daha hırslıydı. Catriona ile tanıştığı zamanlar lüks yaşama arzusunu bastırdığını zannediyordum. Hapishane onu daha hırslı biri yapmıştı. Shawn, sandığınız gibi hiçbir zaman zengin ve varlıklı bir adam olmadı. Sizi kandırmak için parayı nereden buldu bilmiyorum ama ona ne olduysa o hapishaneden çıktıktan sonra oldu. Bana güçlü bağlantıları olduğunu ve sonunda hakkımız olanı geri alabileceğini söylediğinde başta ona inanmamıştım ama sonra soyadını

değiştirdiğini daha sonra da seninle evleneceği haberini aldım. Tanrı biliyor ya bu uğursuz soyadından kurtulmayı ben de istedim. Ne yazık ki Shawn'ın niyeti benimki kadar masum değilmiş. Karısını ve çocuklarını terk ettiği yetmiyormuş gibi senin peşinden koşmaya başlamış."

Olivia bu kadar iğrenç ve alçaltıcı bir sebep yüzünden masum hislerini kullandığı için Shawn'dan bir kez daha nefret etmişti.

"Peki, her ay bankadan Dora Cooper adına para göndermesinin amacı neydi?" diye sordu Max. "Bu sayede vicdanını rahatlamaya mı çalışıyordu?"

Avcı hiçbir şey anlamıyormuş gibi önce Max'in ardından Olivia'nın yüzüne boş boş baktı.

"Ne parası? Benim paradan haberim yok."

Max, içinden bir *siktir* çekti. Tam da tahmin ettiği gibiydi. Shawn'ın gönderdiği paraların hiçbirinden Norton'un ve Catriona'nın haberi yoktu. Bu da Dora hakkındaki şüphelerini kanıtlıyordu. Yaşlı cadı, parayı Shawn'ın ailesine ulaştırmak yerine kendine alıyordu.

"Shawn'ın izini sürmemizi ve buraya kadar gelmemizi sağlayan şey buydu. Özel bir hesaptan her ay düzenli olarak İskoçya bankalarında bir hesaba yatırdığı paranın kayıtları. Oğlunuz karısına ve çocuklarına bu şekilde vefa borcunu ödemeye çalışıyor olabilir miydi?"

"Belki de asla yerine getiremediği eş ve babalık görevleri için kendince biçtiği bir bedeldi." diye soğukça ekledi Olivia. "Tanrım, ne iğrenç."

"Size inandığım her şey adına yemin ederim ki böyle bir paradan haberim yoktu. Shawn'ın bana güvenmediğini biliyorum çünkü işlerine burnumu sokacağımdan korktuğu için beni kendinden daima uzak tutmaya çalışırdı. Fakat Dora'ya bu konuda güvenebileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. O kadın benim için iyi bir dost olabilir fakat açgözlü cadalozun tekidir."

"Ona güvenmemekle çok haklısınız." dedi Max. "Çünkü kadının iyi bir aracı olduğundan şüpheliyim. Onları gördük. Durumları hiç de evlerine düzenli para giren bir aileninkine benzemiyor."

Avcı'nın yüzünde beliren acı ve öfkeyi gören Olivia devam etti.

"Onlara sahip çıkmalıydınız Bay Redford. Onlar sizin torunlarınız."

"Ben, bunu yapamam." dedi adam. Bir anda hissettiği öfke çaresizliğe dönüşmüş gibiydi. Sesi ağlamaklı çıkıyordu. Olivia'nın gözlerinin içine baktığında, o yıllanmış gözlerde gördüğü acı, Olivia'nın içini burktu. Hiç düşünmeden adamın ellerini avuçlarının arasına aldı.

"Yapabilirsiniz. O çocukların ve gelininizin size ihtiyacı var."

"Kendi ailesini bile bir arada tutamayan bir adamım ben. Annesi ve babası tarafından dışlanmış bir adamım. Oğlumun ailesine nasıl sahip çıkarım?"

"Başka çareniz yok. O iki çocuğun ve kadının onları koruyacak birilerine ihtiyacı var. Size ihtiyaçları var."

Yaşlı adamın gözyaşları yüzünden ardı ardına akarken yanaklarını ve sakallarını ıslatmaya devam ediyordu. Olivia da gözünden akan bir damla yaşa mani olamadı.

"Geçmişi telafi edebilirsiniz. Onlara ihtiyacı olan güveni ve sevgiyi oğlunuzun yerine siz verebilirsiniz."

"Nasıl? Ben bunu nasıl yapabilirim?"

Olivia, "Çünkü sevgisiz büyüyen bir çocuğun ne kadar acı çekebileceğini en iyi siz bilebilirsiniz." dediğinde Avcı'nın gözleri acıyla kapandı ve omuzları sessiz hıçkırıklarla sarsılmaya başladı.

Olivia, Max'e döndü ve genç adamın yüzünün türlü duygularla allak bullak olduğunu gördü.

"Sanırım burada daha fazla işimiz kalmadı." diyen Olivia yaşlı adamı bırakıp yavaşça yerinden doğruldu.

Genç adam, bir baş hareketiyle onu onaylayıp ayağa kalktı. Tam çıkmak üzereyken yaşlı adamın sesiyle ikisi de duraksadı.

"O gece." dedi Redford. Yaşlı gözlerini silmek için gömleğinin kolunu kullandıktan sonra burnunu çekti. "Düğün gecenizde... Onu engellemek için Shawn'la konuşmaya gelmiştim. Ona seni bu işe bulaştırmamasını söyledim. Karısına ve çocuklarına geri dönmesini, bu saçma sapan saplantıdan vazgeçmesini istedim. Senden ne çaldığını bilmiyorum. Amacının o ev dışında ne olduğunu da bilmiyorum. Ama bu konuda yardım aldığına adım gibi eminim. Eğer yaptığına bir an önce son vermezse, onu bildiğim her şeyi sana anlatmakla tehdit ettim."

Olivia'nın dudakları hayretle aralandı ve ciğerlerinde kalan son havayı da konuşabilmek için kullandı.

"Ben yanınıza gelmeden önce tartıştığınız şey bu muydu? Shawn'a benden ayrılmasını mı söylüyordunuz?"

"Bu işi bitirmesini söylüyordum. Birçok insana zarar vermeden önce durması gerekiyordu ve sanırım sözümü dinledi."

Olivia başını zorlukla sallayabildiğinde Max, yeniden koluna girip ona destek oldu. Olivia bunun için Max'e minnettardı.

"Lütfen onun kötü biri olduğunu düşünmeyin. O sadece, parçalanmış ve yalnız bir çocuktu. Tüm suçlu benim. Ona ve Grace'e layık oldukları hayatı veremedim."

"Yine de bu yaptıklarını hafife alacağımız anlamına gelmiyor Bay Redford." dedi Max. "Oğlunuzun kurduğu tuzak ve bozduğu anlaşmalar yüzünden Olivia'nın şirketi zarar gördü. Shawn'ın sırf siz söylediniz diye geriye çekildiğini düşünüyor olamazsınız. Kendini ölmüş gibi göstermeye çalışmak için bir kadavra kullandı ve çaldığı hisse senetlerini piyasaya sürmeye çalıştı. Shawn'ın peşinde olduğu tek şey Olivia'yı mahvetmekti. Onun hem kariyeriyle hem de duygularıyla oynadı. Oğlunuza bizden önce ulaşırsanız Shawn'a benden bir mesaj iletin. Ömrümü buna harcamam gerekse bile, onu hangi deliğe girmiş olursa olsun bulacağım ve bu yaptıklarını ona ödeteceğim."

Max, suratı asılan adamın konuşmasına fırsat vermeden Olivia ile birlikte dışarı çıktı. Temiz hava almalıydı. Aksi hâlde tüm hırsını, yaşlı ve acınası bir adamdan çıkaracaktı.

39. BÖLÜM

Canavar Adası'ndan dönüşleri gelişlerinden çok daha kolay ve rahat olmuştu. Nehir yolunu takip ederek dik patikalardan aşağıya, asırlık çınarların ve zehirli sarmaşıkların etrafından dikkatle ilerleyerek Hoel'in tarif ettiği koyu bulduklarında akşam olmak üzereydi.

Bu kadar kestirme bir yol olduğunu daha önce bilselerdi, başlarını bunca belaya sokmadan Redford'a kolaylıkla ulaşabilir, lanet adadan daha erken ayrılabilirlerdi. Buna rağmen sahile indiklerinde turistleri getiren teknenin saatler evvel adadan ayrıldığını öğrenmişlerdi. Ne yazık ki geri dönmek için sabahı beklemek zorundalardı.

Olivia'nın da yardımıyla kumsalda büyük bir ateş yakan Max, barakalarını rüzgârın yönünü engelleyecek şekilde yerde duran dev bir kütüğün dibine kurmuştu. Göçebe kadınların onlar için hazırladığı yiyecekler olan üzüm ve peyniri yiyerek, el yapımı biralarını içip gecenin çökmesini beklediler.

Sahil sessizdi. Okyanusun bağrından kopup gelen ve altın tozunu andıran kumsalı yalayıp geçen güçlü dalgaların sesi, gece kuşları ve börtü böcek sesini bastırıyordu. Havada tuzlu su ve hafif bir yosun kokusu vardı. Sert rüzgâr gözeneklerini kumla dolduruyordu.

Olivia'nın kollarını ovuşturduğunu gören Max, ona biraz daha sokulup yanına oturdu. Pelerinini nehirdeki dalgalarla boğuştuğu sırada kaybettiği için üzerinde ince gömleği dışında bir şey yoktu. Sırtındaki ince ceketi çıkararak genç kadının omuzlarına sardı. Olivia ona minnetle gülümseyince Max de aynı şekilde karşılık verdi.

Aralarında uzayan sessizlik hem huzur verici hem de sinir bozucuydu. Yol boyunca ufak tefek sorular haricinde birbirleriyle pek konuşmamışlardı. Max, böyle zamanlarda Olivia'nın kendisiyle bir iç hesaplaşma yaşadığını

biliyordu ve bu yüzden fazla üzerine gitmemeyi tercih ediyordu. Şimdi ise özellikle içini kemiren şeyleri bir an önce ona söylemek istiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diyerek dalgaların sihrine kapılmış gibi görünen Olivia'yı girdiği transtan çıkardı.

"Birçok şeyi. En başta, Shawn'ın nerede saklandığını ve ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyorum."

"Sence ortaya çıkacak mı?"

"Evet." diyen Olivia'nın bakışları donuk ve hüzünlüydü. "Bir planı olduğunu düşünüyorum. Şu sıralar üzerine bu kadar düştüğü malikâneyi benden almanın bir yolunu arıyor olmalı." Acı acı güldü genç kadın. "Tüm bunların lanet bir ev yüzünden olduğuna inanamıyorum."

"Daha fazlası olmalı."

"Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum."

"Shawn'ın asıl yüzünü göremediğin için kendini suçlamaktan vazgeç."

"Belki onun nasıl bir adam olduğunu anlamam imkânsızdı ancak kendimi tanımam gerekiyordu. İçimdeki kıpırtıları aşk sanmayacak kadar büyümüş olmam gerekiyordu."

"Hey, hey, hey!"

Max, elleriyle yüzünü gizleyen Olivia'yı kollarının arasına çekerek kokulu saçlarının tepesine yumuşacık bir öpücük kondurdu.

"Bunu asla bilemezdin. O piç kurusu duygularınla oynadı. Seni manipüle etti. Olmadığı biriymiş gibi davrandı."

"Ve bunları yaparken hiçbirimize acımadı. Ne Catriona'ya ne çocuklarına ne de bana."

"Çünkü tek başına değildi. Ona yardım eden birileri vardı." diyen Max kızgındı. Gözleri lacivert denizin üzerine düşen ayı saklayan bulutlar kadar karanlıktı. "Ve o kişiler her kimse, bu işten bir çıkarı muhakkak olmalı. Yapılanların hepsi; paravan şirket, sahte bir düğün, sahte ceset, başka bir amaca hizmet ediyordu ve inan bana ne olduğunu eninde sonunda bulacağız."

Olivia yaslandığı yerden başını kaldırıp hüzün dolu gözlerle Max'e baktı. "Başına onca şey geldiği için üzgünüm Liv." diye fısıldadı genç adam. "Ayrıca daha fazlasına neden olduğum için de." Genç kadın ona merakla bakınca hızla ekledi. "Bu yolculuğu senin için çok daha zor bir hâle getirdim ve..."

Olivia işaret parmağını dudaklarının üzerine bastırınca susmak zorunda kaldı. Genç kadının bakışları ona şefkatle dokunuyormuş gibi yumuşacıktı. Dudakları hafif bir tebessümle yukarı kıvrılmıştı. Max, gördüğü en güzel gülümsemelerden biri olduğuna yemin edebilirdi. Kalbi, göğüs kafesine sığamadı.

"Seninle aynı fikirde değilim. Bu hayatımda yaşadığım en muhteşem deneyimdi. Üstelik bu seyahate çıkmayı, tüm *engellemelerine* rağmen ben istedim, unuttun mu?"

Max şaşırmış görünüyordu.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Hı hı."

"Berbat bir otel odasında konaklamana, bir ahırda, nezarethanede, derme çatma bir çadırda hatta üzerinde bir çatı olmadan açık havada, ayılardan ve yaban domuzlarından korkarak uyumana rağmen mi? Tüm bu süre boyunca alışık olduğun tüm düzenden uzaktaydın ve neredeyse ölümle burun buruna geldin Olivia ve sen hayatının en muhteşem deneyiminin bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bahsettiğin zorlukların bir kısmını sayende yaşamış olsak bile." diyerek şaka yollu ona takıldı Olivia. "Hiçbir anından pişman değilim. İnan bana. Neden biliyor musun?"

Max, başını *hayır* anlamında sallayınca Olivia gülümseyerek ekledi. "Çünkü sen yanımdaydın. Yalnızca fiziksel olarak değil Max, her anlamda yanımdaydın. Bunların hiçbirini sen olmadan atlatamazdım."

Max, ne diyeceğini bilemiyormuş gibiydi. Olivia'ya olan duygularını kontrol etmeyi çoktan bırakmıştı. Onu her olumsuzluktan koruma ve kurtarma içgüdüsü ise gittikçe daha somut ve baskın bir hâle gelmeye başlamıştı. Kollarını genç kadının vücudunun etrafında daha sıkı dolayarak, "Yine de tüm bunları yaşamak zorunda kalmamalıydın." dedi.

"Ben hâlimden oldukça memnunum."

"Tanrım, sen gerçekten delirmiş olmalısın."

Max'in gülüşü yüzünde daha da genişlediğinde Olivia'nın içini bir sıcaklık kapladı. Söylediklerinin her kelimesi doğruydu. Onunla zorlu bir yolculuğa çıkmış, saydıklarından çok daha fazlasını yaşamışlardı. Buna; gaspa uğramak ve bir adamın başında su dolu bir sürahi kırmak da dâhildi. İtiraf

ediyordu, hiçbirini yaşamayı hayal dahi edemezdi. Ancak hepsi yaşanmıştı ve Olivia anılarının bir tekinden bile vazgeçmeyi düşünemezdi. Dahası, bu yolculuğa Max haricinde bir başkasıyla çıkmayı da asla düşünemezdi.

Bu adam, çoğu zaman kaba ve hatta sinir bozucu derecede küstah olsa bile yolculukları boyunca başına gelen en güzel şeydi. Bir önceki gece, şifacı kadının hazırladığı garip bir çayın etkisinde olduğunu biliyordu. Fakat Olivia davranışlarının hepsinin aslında gerçek hisleri olduğuna emindi. Max'i öpmeyi, onunla birlikte olmayı hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar çok istemişti. Hatırladıkları tamamen yüz kızartıcı ve ona yakışmayacak kadar utanç verici olsa da Olivia, ona karşı bir kez olsun kendi gibi davrandığını hissediyordu. Kimsenin hakkında ne düşüneceğini umursamadan âşık olduğu adamla olmak istemişti.

İşte sonunda kendine itiraf ediyordu. Max Walker'a âşıktı. Bunun ne zaman ve nasıl olduğunu bilmiyordu ama duygularından ilk defa bu kadar emindi. Çünkü bu duygular hiçbir çabası olmadan kendiliğinden ortaya çıkmıştı. Başta adamın yalnızca baş belasının teki olduğunu düşünüyordu ama şimdi baktığı yerde ondan başkasını göremiyordu. Hatta gözlerini kapattığı zamanlarda bile adamın yeşil gözlerinin hayalini kuruyor, sıcaklığını arıyordu.

Bu, Shawn'la olanlardan çok farklıydı. Kocası olmak için uğraşan adam, Olivia'nın gözünü nezaket ve görgü kurallarıyla boyamış, onu hayalini kurduğu adam olduğuna inandırmıştı. Ama bu doğru değildi. Olivia gerçeği şimdi anlıyordu.

İstediği, Shawn gibi çevresinde sürekli görmeye alışkın olduğu adamlardan biri değildi. Hiç olmamıştı. Olivia, yalnızca kendini kandırdığı için değil, Shawn'ın onu kandırmasına izin verdiği için de suçlu hissediyordu. Onun ihtiyacı olan, hatalarını ve kusurlarını yüzüne vurmaktan çekinmeyen, olmak zorunda bırakıldığı kimliğinin ötesini görebilen bir adamdı.

Max gibi bir adam.

Onun kollarının arasında olmak, dünyanın geri kalanını unutmasını sağlıyordu. Neyle karşılaşırlarsa karşılaşsınlar Olivia, Max'in ona güç verdiğine inanıyordu. Üstelik bunların hiçbirini en ufak bir çaba sarf etmeksizin yapıyordu. Tanrım, bu adamı seviyordu ve tek dileği, onun da Olivia'yı aynı şekilde sevmesiydi.

"Şu an ne düşündüğümü biliyor musun?"

Olivia, başını hayır anlamında sallayınca Max onu bacaklarının arasına çekerek sırtını geniş göğsüne yasladı. Birlikte kıyıya vuran dalgaları izliyorlardı.

"Çok özel bir kadın olduğunu."

"Siz de öyle Bay Walker. Tanıdığım en tuhaf, en küstah ve en baş belası adam olmanız dışında."

"Hepsi bu kadar mı?"

Max'in kulağına dolan sesi neşeliydi. Olivia, aralarının bu şekilde olduğu eğlenceli zamanları seviyordu. Aniden içi mutlulukla doldu.

"Ufak bir yanım seni çekici ve *seksi* buluyor olabilir."

"Beni seksi mi buluyorsun? Bak bu hoşuma gitti."

"Egonun okşanmasından cidden hoşlanıyorsun değil mi?"

"Eh." dedi Max omuz silkerek. "Başka yerlerimin okşanmasından da hoşlanırım."

"Tanrım, bunu söyleyeceğini biliyordum." Kıkırdarken saç diplerine kadar kızarmıştı. "Bazen çok edepsiz olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Ne yani?" Max'in nefesi bu kez saçlarının arasından ensesini okşadı. "Bu yönümü çekici bulmuyor musun?"

"Bu soruya cevap vermeyi reddediyorum."

"Dün geceki hâlinden sonra kimin daha edepsiz olduğunu tartışmak ister misin?"

"Hayır. Tanrım. Lütfen o konulara gireyim deme!"

"Niyetim seni utandırmak değildi."

Max'in ses tonu daha da alçaldı ve dudakları Olivia'nın nabzının attığı noktaya, sıcak ve yumuşak bir öpücük bıraktı. Olivia başının döndüğünü hissedip gözlerini yumdu.

"Sadece ne kadar hoşuma gittiğini bil istedim."

"Üzerine seks için atlayan bir kadından hangi erkek hoşlanmaz ki?"

Olivia, sesinin titremesine engel olmaya çalışıyordu. Max'in dudakları boynundan yukarıya ağır ağır çıkarken bu çok zordu tabii. Hafif, tüy gibi öpücükleri yüzünden tüm bedeni titredi.

"Bu seksten çok farklıydı. İlk defa seni gördüm Liv. Asıl seni. Fia, çayın yalnızca duyguları uç noktalarda yaşamana sebep olacağını söylemişti. Bu da karşımdaki ateşli ve eğlenceli kadının aslında bir kabuğa hapsolduğunu gösteriyordu ve sonunda seni tüm güzelliğinle görmemi sağladı. Tıpkı uzun süre saklandığı kozasından çıkan ışıltılı, görkemli bir kelebek gibi."

"Yaptıklarımı basit veya arsızca bulmadın mı?"

"Asla." diyen Max'in elleri beline daha sıkı dolandı ve sesli şekilde kokusunu içine çekti. "Sadece sana karşı koyması çok zordu." Dudakları boynuyla omuzunun birleştiği yere dokundu. "Hâlâ çok zor."

Olivia için de zordu. Boğazı kurudu ve adamın duyabileceği şekilde kalp atışlarının hızlandığını fark etti. Kanı, ateş olup damarlarını yakıyordu şimdi.

"Seni durduran neydi?" diye güçlükle soludu. Konuşmakta hatta nefes almakta bile zorlanıyordu. Max'in parmakları gömleğinin üzerinden zarif daireler çizerek tenini ürperten bir yol izledi.

"Sendin." dedi ve dudaklarının değdiği yeri emdi. Olivia inlememek için kendini zor tutuyordu. Avuçlarını kumla doldurdu.

"Pişman olmanı istemedim. Uyandığında yaşadığımız şeyin bir hata olduğunu düşünmeni istemedim. Üstelik sana dokunduğum her anı net bir şekilde hatırlamanı istiyordum."

"Peki." dedi Olivia. "Şimdi seni durduran ne? "

Max, dudaklarını gömdüğü yerden başını yavaşça kaldırarak Olivia'nın yıldızlardan bile daha parlak olan gözlerine baktı. İçlerinde yanan ateşi görmemek için kör olmak lazımdı. Bedeni ona sahip olmak için haykırdığı her seferindeki gibi çoktan hazırdı.

"İnan bana bunun için çıldırıyorum Liv. Ama doğum kontrol haplarını kaybettiğini biliyorum ve ne yazık ki benim de yanımda hiç prezervatif yok."

Olivia'nın gülüşü utangaç bir hâl alınca çenesini parmaklarının arasına alıp yüzünü kendine çevirdi.

"Ayrıca ilahi bir gücün her seferinde bize engel olduğunu düşünürsek bu kez halka açık bir yerde olma riskini göze almamakta kararlıyım."

Olivia kıkırdayınca, "Ciddiyim." dedi Max. "Bu kez karşıma kim çıkarsa çıksın onu hiç düşünmeden öldürebilirim."

"O hâlde yalnızca öp beni."

Max önce dudaklarını yaladı, ardından yüzüne küstah bir sırıtış yayıldı.

"Bak, buna asla hayır demem işte."

Onu kendine çevirip dudaklarına hiç de masum olmayan bir öpücük kondurdu. Olivia, ateşli bir şekilde karşılık verdiğinde kendini dünyanın en şanslı herifi gibi hissediyordu. Tıpkı Orlando'nun dediği gibi; *kesinlikle bazı piçlerin şanslarını kendileri yaratmaları gerekiyordu.*

Olivia'yı kucağında döndürüp serin kumların üzerine yatırırken dudaklarını bir an olsun ondan ayırmadı. Kadının tadı dünyevi olmayan ve arzularını kabartan tatlı bir meyve gibiydi.

Öpüşürken saçlarını, omuzlarını okşayan Olivia'nın elleri yavaşça göğsünde ve oradan da sırtında gezinmeye başlamıştı. Tırnaklarının tenini çizdiğini hissedince Max tepeden tırnağa ürperdi.

Kadının bacaklarının arasından üzerine doğru uzandı. Tutku dolu öpüşmelerine diller ve dişler de karışınca Max, göğsünden hırıltılı bir nefes koyuverdi. Olivia'nın daha aşağıya inen ellerini durdurdu ve parmak boğumlarına sıcak birer öpücük kondurdu.

"Seninle daha güzel planlarım var Liv, beni daha fazla zorlama istersen. Sabırlı bir adam değilimdir."

"Zaten öyle olduğunu hiç düşünmemiştim."

Birbirlerine sıcacık gülümsediler ve kaldıkları yerden öpüşmeye devam ettiler.

Sabah güneşi üzerlerine vurduğunda Olivia, gözlerini Max'in kollarının arasında açtı. Başı adamın düzenli nefes alan göğsündeydi. Kolları ve bacakları birbirine dolanmıştı. Güneşin tüm sıcaklığı, gece güçlükle soğutmaya çalıştıkları bedenlerini yeniden ısıtıyordu.

Max'in ağır nefesini yüzünde hissetmek, kalbinin düzenli ritmini kulağının altında işitmek, uçsuz bucaksız ufuk çizgisini ve dalgaların sakince kıyıya vuruşunu seyretmek... Neredeyse cennette gibiydi.

Gece boyunca öpüşüp, yıldızları seyretmişlerdi. Max fırsatını bulduğu her anda ona dokunuyor, onu arzuladığını her şekilde hissetmesini sağlıyordu. Ancak aralarında kendince koyduğu çizgiyi bir kere bile aşmaya kalkışmamıştı. Bu çok farklıydı.

Sonunda kollarındaki erkeğin gözleri aralandı ve bakışları buluştu. Birkaç günlük sakalının altında muhteşem bir tebessüm belirince Olivia'nın kalbi göğüs kafesinde bir takla attı.

"Günaydın."

"Sana da deniz perisi."

"Acıktın mı?"

"Kahvaltıdan önce bana bir günaydın öpücüğü vermeye ne dersin?"

Olivia, tek eliyle hızla ağzını kapattı ve boğuk bir sesle, "Soboh nofoso." dedi.

"Ne diyorsun, anlamıyorum."

Max, Olivia'nın elini ağzından çekti.

"Diyorum ki sabah nefesi. Henüz diş tabletimi çiğnemedim ve gerçek bir diş fırçasını kullanmayalı uzun zaman oldu."

"Lanet olsun. Gel buraya."

Max, kaçmaya çalışan Olivia'yı son anda yakalayıp sırtüstü yatırarak kollarını iki yanında sabitledi ve onu nefessiz bırakıncaya dek öptü.

Olivia önce itiraz dolu sesler çıkarıp topuklarıyla yeri dövmeye başladı. Ardından kısa bir süre içinde altında hareketsiz kaldı. Hemen sonra itirazları küçük inlemelere dönüşmüştü. Max geriye çekilerek yarı kapalı göz kapaklarının ardından kadının arzuyla dağılmış hâlini görünce gururla sırıttı.

"İşte şimdi oldu."

"Tanrım, tam bir barbarsın."

"İtiraf et, tanıdığın en çekici barbarım."

"Evet."

Max, elini Olivia'ya uzatarak onu hiç ağırlığı yokmuş gibi ayağa kaldırdı.

"Hadi bir şeyler yiyelim ve bir an önce bu lanet adadan gidelim."

Yarım saat sonra ufak bir tekneyle dönüş yolundalardı.

Shetland Adası'nın civarından geçerken Olivia, Catriona ve çocukları düşünüyordu. Ona en değerli boncuk takılarından birini veren ve karşılığında Olivia'nın şapkasını hediye ettiği küçük Bonnie'yi, bir sokak köpeğinin karnını doyurmak için neredeyse elinden olmak üzere olan Duncan'ı ve onlara bakabilmek için pansiyonlarda temizlik yapmak zorunda kalan hasta Catriona'yı hatırlayınca Olivia'nın gözleri sulandı.

Sebebinin rüzgâr olmadığına emin olduğu yaşların yanağından süzüldüğünü gören Max, onu kollarının arasına çekti ve yol boyunca da hiç bırakmadı.

Bir saat süren yolculuğun ardından nihayet Dunnet'e -*medeniyete*- geri dönmüşlerdi. Olivia, banyo yapabileceği için mutluluktan neredeyse ağlayacaktı. Tanrım, sıcak su dolu bir küvete girmeyeli ne kadar zaman olmuştu?

Buldukları ilk otele girmek üzereydiler ki biri arkalarından seslendi.

"Hey, Alexander?"

"Lennox!"

Max'in dönüp bir adamla kucaklaştığını gördü.

Adam, Max'den ancak birkaç yaş büyüktü. Uzun boyluydu. Kumral saçları sık ve gürdü. Arada birkaç gümüşi tel, karizmatik bir şekilde şakaklarında parlıyordu. Yakışıklı bir adamdı. Max'in ona sıkıca sarılmasına bakılırsa yakından tanıdığı biri olmalıydı.

"Seni buraya hangi rüzgâr attı söylesene?"

"Buraya iş için geldim. Peki, ya sen?"

"Aynı sebepten. Yanındaki kim?"

"Seni patronum Bayan Kelly ile tanıştırayım."

Patronum mu?

Olivia, bu mesafeli tanıştırılmadan ötürü bozulmamış gibi yaparak adamın büyük ve nasırlı elini sıkmak için uzandı.

"Olivia Sussan Kelly *Bennett*." dedi son kelimeyi bastırarak. "Memnun oldum."

Sesinin soğuk ve duygusuz çıkmaması için elinden geleni yapmıştı. Asla kullanmak istemediği soy ismini ise özellikle vurgulamıştı. Max'in suratının asıldığını görünce içi bir parça tatminle doldu.

"Lennox Mac-Arthur Walker, hanımefendi. O memnuniyet bana ait."

Adamın tanıdık gelen yeşil gözleri neşeyle kısılmıştı. Bir dakika. *Walker mı?*

"Siz, akraba mısınız?"

Lennox denen adam gür bir kahkaha patlattıktan sonra elini sertçe Max'in sırtına vurdu.

"Bu serseri benim küçük kardeşim olur hanımefendi."

"*Ah!*"

"Burada ne arıyorsun Lennox?"

"Az önce de dediğim gibi ben de sizin gibi iş için buradaydım. Şimdi geri dönüyorum. Yarın Ponny'nin mezuniyet partisi var. İskoçya'ya bunun için geldiğini sanmıştım."

"Kahretsin." Max, hızla elini saçlarının arasından geçirdi. "Tamamen aklımdan çıkmış. Dediğim gibi biz iş için buradayız ve vakit kaybetmeden Londra'ya geri dönmek zorundayız."

"Bu kötü oldu. Ponny ve annem duyunca çok üzülecekler. Senin sevdiğin tarçınlı kurabiyelerden ve portakallı turtalardan yapmaya hazırlanıyorlardı." dedi. "Üstelik iki gün sonra hasat festivali başlıyor. Kutlamalarda yanımızda olursun sanıyorduk."

"Üzgünüm ama yapamam." Max, başını iki yana salladı. "Önemli işlerim var. Anneme ve Ponny'e üzgün olduğumu söyle."

"Sorun hanımefendinin işiyle ilgiliyse izin alman için senin adına onunla konuşabilirim."

Adam, kelimeleri Olivia'nın duyamayacağını sanarak alçak sesle söylemişti ancak Olivia konuşmanın gidişatına bütünüyle hâkimdi.

"Hayır, buna gerek yok."

"Aslına bakarsanız, kendi başımın çaresine bakabilirim. Eğer birkaç günlüğüne ailenizi görmeniz gerekiyorsa bunu ayarlayabiliriz."

Max'in ağabeyi, "Gördün mü? Bu harika bir haber." diye heyecanla bağırdı. "Patronun çok anlayışlı biriymiş."

Max, "Çok naziksiniz ama buna hiç gerek yok, *Bayan Kelly.*" dedi dişlerinin arasından. "Üstelik onca yolu tek başınıza dönmenize izin veremem."

"Vay canına, gözlerime inanamıyorum Alexander." Lennox gülerek kardeşinin omzuna sertçe birkaç kez daha vurduktan sonra sırıttı. "Nasıl anlayışlı bir adama dönüştün sen böyle."

"Evet, Bay Walker çok düşüncelisiniz ama ısrar ediyorum."

"Hayır."

"Evet."

"*Ha-yır.*"

Lennox'un şaşkın bakışları bir süre atışmaya devam eden ikili arasında gidip gelmeye devam etti.

"Tartışmaya bir son verin. Benim daha iyi bir fikrim var. Neden Bayan Kelly de bizimle gelmiyor. Tabii eğer kendisi isterse. Fazladan bir misafire asla hayır demeyeceğimizi biliyorsun."

"Ah, teklifiniz için çok teşekkür ederim. Çok naziksiniz. Ancak bavullarımı bir karışıklık sonucu *kaybettim*. O yüzden pek müsait değilim."

"Bence de bu kötü bir fikir. Sen tek başına dönsen iyi edersin. Ben de Bayan Kelly'e dönüş yolunda eşlik edeyim."

"Lütfen hanımefendi, hiçbir şeyi dert etmeyin. Evimiz yalnızca birkaç saat uzaklıkta. Kamyonetim ise hemen şurada. Yanlış anlamazsanız, eşimin fiziğine yakın sayılırsınız. Size her konuda yardımcı olacağına şüpheniz olmasın."

Abisi ısrar ettikçe Max'in oradan kaçma isteği giderek artıyordu sanki. Adamın bu soğuk değişimi ve Olivia ile aralarına koyduğu mesafe, genç kadının içinde çılgınca şeyler yapma arzusu uyandırıyordu.

"Bence şimdi gitmelisin. Annemlere üzgün olduğumu söyle. Veya daha iyisi söyleme. Onlara bizi gördüğünden bile bahsetme."

"İyi ama neden? Çok eğleneceğiz oğlum, Ponny'i düşün. Festivali düşün."

"Sana söyledim, gelemeyiz."

Olivia daha fazla bu kibarlık oyununu sürdürmeye dayanamayacaktı. Suratı asılan adamın yanına yaklaşarak, "Aslında gelebiliriz." deyince iki adam da aynı anda afallayarak ona baktı.

"Bu doğru mu?"

"Neden olmasın?"

"Harika bir kadın olduğunuzu daha ilk görüşte anlamıştım."

"Bazılarının aksine." diyerek lafı yapıştırdı Olivia. Kollarını mağrur bir şekilde kavuşturdu ve göz ucuyla öfkeden köpüren Max'e baktı.

"Harika bir patronun var Alexander. Ponny ve diğerleri ona kesinlikle bayılacaklar. Siz burada bekleyin, ben kamyoneti alıp hemen dönerim."

Max kardeşinin köşeyi dönerek gözden kaybolmasını izledikten sonra Olivia'nın kolunu tutup onu hızla kendine çekti.

"Neden yaptın bunu? Oraya gitmek zorunda değildik."

"Neden bu kadar gerildiğinizi anlayamıyorum Bay Walker? Bu kadar nazik bir teklifi geri çevirmek kabalık olurdu. Aileniz sizin aksinize çok sıcakkanlı insanlara benziyor."

"Sana Lennox'un yanında neden böyle davrandığımı açıklayacağım tamam mı? Bana kızgın olduğunu biliyorum Olivia. İntikam alman için ailemin evine gitmemiz gerekmiyor."

"Neden senden intikam aldığımı düşündüğünü anlamıyorum. Yoksa beni ailenle tanıştırmaktan mı korkuyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun, Tanrı aşkına? Elbette korkmuyorum."

"Peki, o hâlde gidiyoruz."

"Liv, hemen geri dönmemiz gerekiyor."

"Biliyorum ama birkaç günlük bir gecikmeyle başa çıkabiliriz. Hem abine söz verdim. Ayrıca burada *patron* benim."

Genç kadının kararlı duruşu, ona daha fazla konuşmasının büyük bir hata olacağını söylüyordu. *Kahretsin.*

Birkaç dakika içinde Lennox, eski model siyah bir kamyonetle köşebaşında göründü. Max, Olivia'nın onu beklemeden arabaya doğru yürüdüğünü görünce içinden küfretti. Hırsını almak istercesine kamyonetin yanında binmek için bekleyen Olivia'ya kapıyı sertçe açtı ve genç kadın yerleştikten sonra da yanına otururak aynı sertlikte çarptı. Çok beklemeden üçü birlikte küçük cehennemine doğru yola çıkmışlardı.

Duzenleme
Ny.ozlem

40. BÖLÜM

Highland'ın doğusuna yapılan iki buçuk saatlik yolculuk konforlu sayılırdı. Kamyonetin döşemesi yıpranmıştı ve koltuğun arka kısmından çıkan birkaç sivri tel, arada sırada Olivia'nın kürek kemiklerinin arasına batıyordu ama Olivia hâlinden şikâyet etmiyordu.

Max'in huysuzluğu ve homurdanmaları ise yol boyunca devam edip durmuştu. Nedense bu yolculuğa çıkmaya hiç hevesli görünmüyordu. Oysaki ailesini uzun zaman sonra yeniden göreceği için mutlu olacağını sanmıştı. Belki de asıl sorun Olivia'nın gelmesiydi. Neyse ki abisinin samimi sohbeti ve dışarıda akıp giden kusursuz manzara, bütün olumsuzlukların üzerini örtmeye yetiyordu.

Loch Ness Gölü'nün çevresinde yeşilin ve doğanın göz alıcı güzelliklerini keşfetmek Olivia'yı âdeta büyülemişti. Varacakları noktaya, yani Lowlands'a* ulaşıncaya kadar gördüğü her şeyi hafızasına kaydetmek istedi.

İskoçya'da geçirdiği kısa zaman boyunca edindiği en büyük bilgi topraklarının eşsiz ve kusursuz bir coğrafyaya sahip olmasıydı.

Sık sık karşılaştıkları irili ufaklı göl ve nehirlerin yanı sıra, bölgeye sıkça yağan yağmurlar sayesinde yamaçlar yeşilin binbir tonuyla kaplanmıştı. Geniş tepeler ve irili ufaklı kayalıklar, gri dağların sisli zirvelerine ayrı bir güzellik katıyordu. Gezinmeleri için çayırlarda başıboş bırakılan ve tüvidin ham maddesi olan binlerce *Shetland* koyununu ve yine uzun tüylerle kaplı ünlü *Highland Cattle* sığırlarını görmeniz mümkündü. *Thistle* adını verdikleri tarlalar, mor çiçekli deve dikeni görüntüleri sayesinde usta bir ressamın fırçasından kaleme alınmıştı sanki. İnsana dinginlik veren havası ve gördüğünü resmetme arzusu uyandıran manzarasıyla bu ülke dünyadaki cennetin sözlükteki diğer karşılığı gibiydi.

* Alçak Topraklar.

Max'in suratsızlığı ve sessiz oluşu, abisinin fazlasıyla neşeli ve hoşsohbet yapısını dengeliyordu. Olivia'nın bilmediği bir düzineden fazla hikâye ve aile anıları anlatarak yolculuk boyunca hiç susmak bilmedi.

Altından gürül gürül akan bir suyun üzerindeki köprüden geçtiklerinde Walker, topraklarına ayak bastıklarını anlamıştı. Kamyonet gittikçe yavaşladı, kıvrılarak takip ettiği yol onları tepedeki iki katlı büyük beyaz eve götürüyordu.

Arabadan ilk inen Max oldu. Onu kapıda, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kısa boylu bir kadın karşıladı. Dalgalı kumral saçları, ince bir taç ile alnından geriye doğru atılmış, üzerinde de sevimli bir mutfak önlüğü vardı. Tahminen yetmişlerinde olmalıydı. Kadın Max'e koşarak sarıldı.

"Ah Alex! Tanrı'ya şükür. Gelmene çok sevindim!"

"Nasılsın anne?"

"Ben iyiyim ama sen öyle görünmüyorsun tatlım. Zayıflamışsın. Orada kendine iyi bakamıyor musun yoksa? Ah, sana söylemiştim. Bizden uzakta tek başına yaşamanın zor olacağını söylemiştim. Şu hâline bak, günlerce aç kalmış gibisin."

"Abartma anne, her seferinde böyle söylüyorsun ama iyiyim ben."

"Hem de çok iyi." diyen Lennox, sırıtarak Max'in sırtına sert bir şaplak geçirdi.

"Bakıyorum en kıymetli oğlunu görünce bizi unuttun Tara."

Max, küçük bir çocuk gibi onu itip kakmaya bayılan abisine ters ters bakarken annesi genç bir kız gibi kıkırdadı.

"Anne." Max bir adım gerileyip Olivia'nın yanında durdu. "Seni Olivia Kelly ile tanıştırayım. Annem Tara."

"Memnun oldum."

"Bayan Kelly benim..."

Olivia, Max'in sözünü, kadının elini nazikçe sıkarken "*Patronuyum.*" diyerek tamamladı ve Max'in rahatladığını görmek canını sıktı.

"Evimize hoş geldiniz Bayan Kelly."

"Lütfen bana Olivia deyin."

Tara'nın bakışları Olivia'yı iyice bir ölçüp biçerken Max ve Lennox arabadan indirilecekleri taşımaya başladılar.

"Rahatsız etmiyorum umarım."

"Lennox siz gelmeden önce arayıp geleceğinizi haber vermişti. Rahatsız etmiyorsunuz. Neden içeri girmiyoruz? Uzun bir yoldan geldiniz. Tereyağlı kurabiyelerim fırından çıkmak üzere. Eminim acıkmışsınızdır. Bizimkiler bahçede. Bir türlü yakamadıkları barbeküyle uğraşıyorlar. Siz geçin, ben de mutfağa bakıp hemen geliyorum."

"Tereyağlı kurabiye mi? Ah anne, sen bir harikasın!"

Lennox, annesini yerden bir karış yükseltecek şekilde yeniden kucaklayıp öptükten sonra neşeyle evin içinde gözden kayboldu.

Olivia, Max'in ona yaklaşmak üzere olduğunu fark etti ancak Tara'nın keskin bakışlarını üzerinde hissedince buna cesaret edemedi. Hem yolculuk boyunca ve daha önceki tavırları yüzünden Max'e hâlâ kızgındı. Onu ailesinin evine getirmek için neden hevesli olmadığını öğrenmek istiyordu.

Evin içi, dışından daha da güzeldi. Ana giriş daire şeklindeydi ve iki geniş merdivenle üst kata çıkılıyordu. Sağ tarafta bir oturma alanı ve solda mutfağa açılan kapılar vardı. Devam ettiğinizde verandası olan küçük bir bahçeye çıkıyordunuz.

Birbirleriyle uyumlu olmayan mobilyalar eski fakat kullanışlıydı. Tabak çanakların durduğu cam kapaklı dolaptan, masa ve sandalyelere kadar hepsi cilalanmıştı. Koltukların minderleri rengârenk ve desenliydi. Krem rengi duvar kâğıtları evin canlı renklerini ön plana çıkarmak için özenle sade seçilmişti. Duvarlarda ve sönmüş taş şöminenin üzerinde aile fotoğraflarının asılı olduğu yüzlerce çerçeve ve biblolar göze çarpıyordu.

Olivia evi incelerken kendini bahçeye açılan kapılarda buldu. Dışarıda tam bir karmaşa yaşanıyordu. Yarım düzine kadar çocuk top peşinde koşturup çığlıklar atarken iki genç kadın, bembeyaz örtüler serilmiş uzun bir masaya tabakları ve bardakları yerleştirmekle ilgileniyordu.

Bahçenin diğer ucunda biri yaşlı iki adam ateş yakmaya çalışıyordu. Anladığı kadarıyla henüz başaramamışlardı.

Olivia, bir anda adımını attığı bu kalabalık dünyadan ürktüğünü fark etti. Sırtında Max'in elini hissedene kadar orada ne kadar dikildiğini fark edememişti.

"Hey, buraya bakın millet. Misafirlerimiz var."

Lennox'un arkasından gelen coşkulu sesi ve Max'in dokunuşu Olivia'yı kendine getirdi.

Tüm sesler kesilip bir anda başlar onlara doğru çevrildi. Olivia, midesine giren ani kramp yüzünden kendini kötü hissetti. Neden bu kadar heyecanlandığını anlayamıyordu.

"Alex amca!" diye bir çığlık koptu birden.

"Gelmişsin!"

"Ne zaman geldin?"

"Neden geleceğini bize söylemediler?"

"Anne! Bak Alex amca geldi."

Farklı yaşlarda beş çocuğun Max'in üzerine doğru hücum ettiğini görünce Olivia, çarpmamak için kenara çekildi. Genç adam ise olacaklara hazırlıklıydı. Beşi birden onu rahatça düşürebilsinler diye kollarını iki yana açıp teslim olur gibi dizlerinin üzerine çöktü.

"Alex amcaya koşun hadi!"

Max'i yere seren çocuk sürüsü çığlık atarken aniden gıdıklanma saldırısıyla karşılaşınca kıkır kıkır gülmeye ve bu kez aynı hızla kaçışmaya başladılar. Ancak Max, çimenlerin üzerinde yuvarlanırken gösterdiği üstün çaba sayesinde, ikisini bacaklarının arasına, diğer ikisini kollarıyla ve sonuncusunu da bedeninin altına hapsetmeyi başardı. Yakalanan ve kaçmak için ciyaklayanların hepsi de erkekti. Olivia altıncı ve en küçükleri olduğunu tahmin ettiği küçük kızın bir kenarda kollarını kavuşturmuş, dudak büzerek onlara sert bir ifadeyle baktığını görünce istemsizce gülümsedi.

Kızın üzerinde kabarık etekli, şeker pembesi bir elbise vardı ve kızıl bukleleriniin arasına yerleştirilmiş plastik bir prenses tacı vardı ve Olivia'nın gördüğü en tombul yanaklara sahipti. En fazla beş yaşlarında olmalıydı.

"Amcanızı rahat bırakın çocuklar!"

Ses, sofrayı kuran güzel kadınların esmer olanından gelmişti.

Sonunda amca ve yeğenleri arasındaki küçük savaş bitmiş, Max göründüğünden daha dağınık bir hâlde ayağa kalkmıştı. Olivia, onun bu darmadağınık görüntüsünden etkilenmediğini söyleyemezdi. Ayrıca Max'in çocuklarla bu kadar iyi anlaşabildiğini de bilmiyordu. Adadayken Duncan'la balık tutmaya gitmiş ve onunla hoş vakit geçirdiğini tahmin

etmişti fakat bunu çocuğa merhamet duyduğu için yaptığını düşünmüştü. Şimdi, onu böyle etrafında bir sürü çocukla eğlenirken görünce içinde kalabalık bir aile kurmanın ne kadar güzel olabileceğine dair güçlü hisler doğmaya başlıyordu.

İki kadın birlikte gülümseyerek yanlarına yaklaştı.

"Selam, adım Crissy. Lennox'un eşiyim." dedi, oldukça zarif kıvrımlara sahip kadın. Beyaz bir teni ve sıcak bir gülüşü vardı. "Siz Bayan Kelly olmalısınız?"

"Olivia derseniz daha mutlu olurum."

"Ben de Isla. Memnun oldum." diye tanıttı kendini kızıl olan. Onunda İrlandalılara özgü iri yeşil gözleri ve ateş kızılı saçları vardı. "Barbekünün başındaki beceriksiz adamlardan biri kocam Evan. Büyük oğlum Jamey, Kanner ve şu somurtkan küçük hanım da kızımız Marsali."

Yedi ve dokuz yaşlarındaki iki oğlan çocuğu Olivia'ya bir baş selamı verip koşarak yanlarından uzaklaştı. Pembe giysili olan küçük kız, önünde çömelmiş onu bir şeylere ikna etmeye çalışan Max'in yüzüne öfkeyle bakıyordu. Her an kaçıp gidecekmiş gibi bir hâli vardı.

Crissy, "Top koşturanlardan en büyüğü oğlumuz Cameron." diye belirtti. "Kalede duran Callum ve ah, şimdi yere düşen ise Caw."

Kadınlar kıkırdayınca Olivia, omuzlarındaki gerilimin birazının azaldığını hissetti.

"Sanırım isimleri hafızamda tutmam epey zor alacak."

"Dert etme." dedi Crissy. "Başta zor olabiliyor ama zamanla alışıyor insan."

Üçü birlikte barbekünün hâlâ neden yanmadığını tartışan adamların yanına gittiğinde Olivia, babalarının Max'e hiç benzemediğini fark etti. Max daha çok annesi ve en büyük kardeşine benziyordu. İki numaralı kardeş Evan ve babaları ise birbirlerinin kopyaları gibiydi. Kızıla çalan kahverengi saçlara ve ela gözlere sahiplerdi.

Genç adam Olivia'yı fark edince tartışmayı kesip hızla ona döndü.

"Siz Alex'in misafiri olmalısınız. Ben Evan."

"Memnun oldum." diyerek adamın elini sıktı. "Biraz zamansız bir ziyaret olduğu için üzgünüm ancak Bay Lennox çok ısrar etti."

"Ne kadar kalabalık o kadar iyi. Hoş geldiniz, adım Arthur."

Max'in babası gök gürültüsünü andıran kalın sesiyle araya girdi.

"Olivia."

"Gelmek için bundan daha iyi bir zamanlamanız olamazdı. Gerçi Ponny'nin kep törenini kaçırdığınız için Tara biraz kızgın fakat Hasat Şenliği için tam zamanında geldiğiniz için yumuşayacaktır."

"Annem Alex'e daima kızacak bir şeyler bulur baba." diyen Evan güldü. "Onun Londra gibi bir şehirde bir başına yaşamasından hep nefret etmiştir. Evlendiğinde ortada sorun kalmamıştı. Fakat şimdi yine en büyük sorunu bu..."

Evan'ın eşi bir öksürükle konuyu dağıtınca sohbet yeniden yolculuğa ve nasıl geçtiğine kaydı. Max tam da o sırada yanlarına varmıştı.

"Marsali'nin derdi neymiş?" diye sordu Isla.

"Bandit'i yanımda getirmediğim için bozulmuş."

"Ah." Genç kadın kıkırdadı. "Gönlünü nasıl aldın peki?"

"Bandit doğurduğunda yavrularından birini ona hediye edeceğimi söyledim."

Hepsi birlikte kahkahalara boğuldu. Max, yanmayan barbeküye el atarak, ateşi kısa sürede tutuşturmuş ve etleri pişirmeye başlamıştı.

"Ponny nerede?"

Annesi sofraya son dokunuşlarını yaptığı sırada, "Dışarıda." dedi. "Arkadaşlarıyla birlikte. Geleceğini bilmiyordu. Ona da sürpriz olacak."

Tüm aile sofraya oturduğunda hava kararmak üzereydi. Olivia, sıcak bir duş almış ve üzerine ona verdikleri temiz bir pantolon ve kazak giymişti. Ufukta güneş yavaş yavaş batarken gittikçe soğuyan hava yüzünden erkekler ceketlerini giyerken kadınlara şallarını getirmişlerdi.

Olivia'ya da bir şal getiren Max, onu masanın başköşesine tam yanı başına oturttu. Karşısında Tara ve Arthur, onun yanında da Lennox ve Evan oturuyordu. Olivia'nın yanında ise Crissy ve Isla. Sofranın diğer ucuna dizilmiş yarım düzine çocuk, heyecanla tabaklarına konacak yemekleri bekliyorlardı.

Arthur viski kadehini havaya kaldırarak, "Şerefe!" diye haykırdı ve yemeği başlattı. Hep birlikte kadeh tokuşturdular.

Max'in ailesi fazlasıyla sıcakkanlı ve neşeli insanlardı. Özellikle Crissy ve Isla ona çok içten davranıyordu. Max'in abileri Lennox ve Evan ise şakalarıyla onu hep güldürüyorlardı. Max'in alaycılığını kimden aldığını anlamıştı.

Tara'yı ise henüz çözememişti. Olivia'ya karşı direkt bir tavrı yoktu. Hatta konuşurken oldukça içten davranıyordu. Öte yandan kadının ona ara sıra attığı tuhaf bakışlar yüzünden karmaşık sinyaller alıyor, bu da onu şüpheye düşürüyordu.

Arthur fazlasıyla ilgili bir babaydı. Çocuklarıyla ve torunlarıyla birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyordu.

"Yarın gece Ponny'nin mezuniyet partisini bahçemizde kutlayacağız. İki gün üst üste burası tam bir curcunaya dönecek."

"Hazırlıklar sabah erken saatte başlayacak." diye ekledi Tara. "Umarım sizin için sorun olmaz."

"Erken kalkmaya alışkınım. Burada olduğuma göre size yardım etmek isterim."

"Çok naziksin." diyen Crissy, elindeki tabağı Olivia'ya uzattı. "Biraz daha püre almaz mısın?"

"Hayır, teşekkürler. Yiyebileceğimden fazlasını yedim bu gece. Her şey gerçekten çok lezzetliydi."

"Olivia zaten hep az yer." diye farkında olmadan bir yorumda bulundu Max ve anında tüm bakışlar ona çevrildi.

Genç adam, çatalı elinde kalakaldı. "Yani, şey... İş seyahatimiz boyunca hep az yediğini fark ettim."

Annesinin şüpheyle kısılan gözleri dışında herkes durumu kabullenmiş görünüyordu.

Isla, "Sahi, ne iş yapıyorsun Olivia?" diye bir soru attı ortaya.

"Doğru soru, Alex'in yanınızda ne aradığı?" diye ekledi Evan. "Bildiğim, en son Stevens'ın bulduğu hiçbir işte çalışmayacağıydı."

Olivia bıçağıyla etini parçalara ayırırken, "Walker, benim için bir araştırmayı yönetiyor." dedi kısaca. "Ve bizi Bay Stevens tanıştırdı."

"Yine dedektifçilik mi oynuyorsun Alex?" diye sordu Lennox gülerek. Gözleri heyecanla parlamıştı.

Max, lokmasını çiğnerken, "Sayılır." diye homurdandı

"Hâlâ ne iş yaptığınızı söylemediniz"?" diyen Tara'nın sesiyle Olivia ona döndü.

"Ailemden kalan bir şirketi yönetiyorum. İhracat ve ithalatla denizaşırı ülkelerin ihtiyaçlarını karşılıyorum."

"Böyle söyleyince kulağa epey basitmiş gibi gelebilir. Ama tüm bunları yapabilmek için çok fazla çalışıyor."

"Eviniz çok mu büyük?" Soru, sofranın diğer ucundaki küçük Marsali'den gelmişti.

"Büyük sayılır."

"Biz de yakında daha büyük bir eve taşınacağız. Annem çatı katında bir odamın olacağını söylüyor. Şimdiki odamdan büyük olacakmış."

"Senin adına çok sevindim."

Jamey denen çocuk, "Evli misiniz?" diye sorunca Olivia kıpkırmızı oldu. "Çocuklarınız var mı?"

Max'le bir süre bakıştıktan sonra onu kurtarabilecek bir cevabı olmadığını anlayıp kadehinden büyük bir yudum alarak cesaretini toplamaya çalıştı. Hayatında içtiği en güzel viskiydi ve ailenin kendi imalatı olduğunu öğrenince epey şaşırmıştı.

Max hariç herkesin onu izlediğini fark edince, dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. Sonunda derin bir nefes alarak,

"Evliyim ama ayrı sayılırım." dedi. "Ve hayır, hiç çocuğum yok."

Ortama birden ağır bir sessizlik çöktü. Çatal bıçak seslerinin arasında Olivia yediklerini masaya çıkarmamak için eliyle midesine bastırmak zorunda kaldı. Sofradaki gerginlik, Arthur'un kadehleri yeniden doldurmak istemesiyle nihayet dağılmıştı.

Olivia, Max'in neden onu buraya getirmek istemediğini yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Ona böyle sorular soracaklarını ve zor durumda kalacağını önceden tahmin etmiş olmalıydı ve elbette hâlâ bir adamla evliyken bir ilişkiye başladıklarını ailesine asla açıklayamazdı.

Max'i ve kendisini soktuğu tuhaf durumdan ötürü kendini bir parça suçlu hissediyordu. Ailenin son üyesi Ponny ile tanışmayı bekleyemeyecek kadar yorgun olduğunu söyleyip bir an önce odasına çekilmeliydi fakat

yemekten sonra gelen tatlılar kalkmasına izin vermedi. Crissy, önüne bir kâse dolusu çikolatalı puding bıraktı. Max'in de pek iştahı kalmamış gibi görünüyordu. Pudinginden yalnızca birkaç kaşık aldı.

Sohbet hızla daha basit konulara, ertesi gün yapılacak hazırlıklara kaymıştı. Arthur, yeni mahsulün kurutulması ve nasıl damıtıldığı hakkında Olivia'ya bilgi veriyordu. Dünyadaki en kaliteli viskileri *Walkerların* ürettiğine dair onu temin etti ve ertesi gün ilk fırsatta tesisi gezmesi gerektiğini söyledi.

Olivia yatırım konusunda Arthur'a bazı önerilerde bulunup eğer isterse şirketinin satışlarına seve seve destek olacağını belirtti.

"Buna inanamıyorum Alex!"

Neşeyle şakıyan bir ses sohbetlerini bölünce Max sandalyesinden ayağa kalkıp koşarak kucağına atlayan kızı karşıladı.

"Ponny bebeğim!"

"Ukala prensim. Beni baloya götürmeye mi geldin?"

"Hâlâ götürecek birini bulamadıysan."

"Senden daha iyisini asla bulamam."

Neşesi bulaşıcı olan kız, bakışlarını Olivia'ya kaydırınca gözleri daha da parladı.

"Ama gördüğüm kadarıyla sen daha iyisini bulmuşsun. Selam, adım Ponny. Ailenin en genç ve en çılgın üyesiyim."

"Marsali'den sonra." diye ekledi Isla.

"Olivia."

Genç kızın elini sıkarken hafifçe kızarmıştı. Crissy ve Isla sessizce kıkırdadı. Ancak Tara'nın suratı asıktı.

Max konuyu geçiştirmek istercesine yanına hemen bir sandalye çekerek, "Otur ve anlat hadi." dedi. "Tören nasıldı?"

"Önce beni misafirimizle tanıştırın."

"Bayan Kelly, Alexander'ın patronu." dedi Tara. "Lennox onlara Dunnet'de rastlamış, inanabiliyor musun?"

"Ve kaptığım gibi buraya getirdim."

"Çok iyi yapmışsın Len. Hoş geldiniz Bayan Kelly."

"Bana Olivia de. Teşekkür ederim Ponny. İsmine bayıldım."

"Asıl ismim Peyton ama herkes bana Ponny diyor."

"Bunun İskoçya'nın simgesi tek boynuzlu atla bir ilgisi var mı?"

Genç kız neşeyle kıkırdadı. "Evet. Ailenin en asi ve hayalperest kısrağı olduğum için olabilir."

"Sana yakışan bir isim." dedi Max.

"İngiliz misin?"

"Evet. Ama İskoçya'yı daha çok sevdim."

"Daha hiçbir şey görmedin." Ponny heyecanla Max'e dönerek, "Onu Loch Ness canavarıyla tanıştırdın mı?" diye sordu.

Hayır, dedi kendi kendine Max. Ama pantolonunun içinde ona heyecan duyan başka bir canavarla tanışmasına çok az kalmıştı.

Olivia'yı ailesiyle tanıştırmaya gönüllü değildi. Bunun aralarındaki tuhaf ve belirsiz ilişki de dâhil bir yığın sebebi vardı. İlk neden çözülememiş evliliğiydi. İkincisi onun zengin ve varlıklı bir aileden gelmesiydi. Para konusu dert değildi ancak Olivia İngiltere'de tanınmış bir aileden geliyordu ve insanların gözleri sürekli üzerindeydi. Çevresi hayatını didik didik etmek isteyenlerle doluydu. Bu kimsenin kolay kolay kabullenebileceği bir şey değildi.

Öte yandan bir şey daha vardı ki ailesini Olivia'ya karşı böyle sıcacık ve içten davranırken görmek Max'in kanını kaynatıyor, onu her an daha çok arzulamasını sağlıyordu.

"Ben onun yalnızca efsane olduğunu sanıyordum." diyen Olivia şaşkındı.

Gerçeği bir bilsen.

"Ben de öyle ama gördüğünü iddia eden bir sürü insan var."

"Abartma Ponny. Gördükleri başka bir şey olmalı." Max içkisinden bir yudum daha aldı.

"Her neyse. Kurt gibi açım. Önce bir şeyler yemeliyim. Sonra da sana eski aile albümlerimizi gösteririm."

"Hayır, *Ponny!*" diye uyardı Max öksürürken. "Öyle bir şey yapmıyorsun."

"Sen öyle san." Ponny pis pis sırıttı. "Yoksa *kilt* giyerken çekilmiş fotoğraflarını görmesinden mi endişe ediyorsun? Korkma bacakların oldukça güzel."

"Kilt mi?" diye sordu Olivia merakla. Kafası karışmıştı.

Max, keyfi kaçmış gibi arkasına yaslanırken Lennox bir kahkaha patlattı.

"İskoçya'nın bir numaralı giysisi." diye açıklayınca Olivia etekten bahsedildiğini hemen anladı. Gülmemek için dudaklarını sıkıca bastırıyordu. Max, homurdanmaya başlayınca eve dönmek istememesinin bir diğer sebebi daha ortaya çıkmıştı.

Arthur gururla, "Hepimiz Hasat Şenliği'nde, kilt giyip ateşin başında gayda eşliğinde dans ederiz." diye belirtti.

Evan, "Bu, eski bir gelenektir ama Alex bundan nefret eder." dedi sırıtarak.

Max'e, Alex veya Alexander denmesine hâlâ alışamamıştı ve karşısında utangaç bakışlar atmasına da. Bu şekilde o kadar sevimli görünüyordu ki, Olivia herkesin içinde onu öpmemek için kendini zor tutuyordu.

"Bu, kulağa eğlenceli geliyor."

"Hem de nasıl. Tüm yıl bunu bekledik." Ponny tabağını sofrada ne var ne yoksa dolduruyordu. "Ama önce benim mezuniyetimi kutlamalıyız. Hey, kep atma törenime yetişemedin." diyerek Max'in kaburgalarına sert bir dirsek attı.

"Üzgünüm tatlım, işlerim vardı. Ama merak etme telafi edeceğim."

"Olivia'yı da yanında getirdiğin için affedildin."

Olivia, genç kıza gülümsedi ve onun neden ailesinin göz bebeği olduğunu hemen anladı. Bu kızı sevmemek imkânsızdı.

Yemekten sonra sofra toplanırken Olivia da onlara yardım etti. Lennox ve Tara'nın yıkadığı bulaşıkları bir bezle kuruladı. Isla ve Crissy çocukların uykusu geldiğini söyleyip evlerine gitmek için izin istediklerinde gece yarısı olmuştu.

İki aile de yarın sabah erkenden geleceklerini söyleyip vedalaştılar.

Annesi ve babası yanan şöminenin karşısında garip bir sessizlik içinde otururlarken Ponny, Max'e sarıldı.

"Tanrım, Olivia'ya bayıldım. O gerçekten muhteşem bir kadın. Belli etmemeye çalıştım ama onu hemen tanıdım. Londra'daki magazin dergilerini yerinden sallayan ünlü 'Buzlar Kraliçesi' değil mi? Onu yakından tanısalardı yazdıkları o saçma sapan şeyler için kendilerinden utanırlardı. Hayalim

tam da onun gibi bir kadın olmak ve şu hâle bakın. İdolüm olan kadın evimizin üst katında benim yatağımda yatıyor."

"Biraz abartmıyor musun Ponny?" diye sordu Tara buz gibi bir sesle. "Hakkında yazılan onca dedikodunun hepsi yalan olamaz değil mi?"

"Ne söylemeye çalışıyorsun anne!" diye hiddetlendi Max. "Açık konuş."

"Alexander, annenle sesini yükseltmeden konuş." diye uyardı babası.

"O kadına sofrada nasıl baktığını gördüm Max. Hepimiz gördük. Aranızda hiç de patron - işçi ilişkisi varmış gibi görünmüyor. Ayrıca karın Emily'den sonra evimize başka bir kadın getirmemiştin. Üstelik evli."

"Eski karım." Max'in öfkeden gözü dönmüş gibiydi. "Emily'le boşanalı çok oldu. Sen de bunu kabullen artık."

"Biraz sesinizi alçaltır mısınız?" Ponny'nin sesi endişeyle kısıldı. "Sizi duyabilir."

"Bunu abine söyle. Görünüşe göre evli bir kadına abayı yakmış."

"Kimseye abayı yaktığım yok benim." Max öfkeyle ayağa fırladı. "Kafanda bir şeyleri kurup durmaktan vazgeç anne ve düşüncelerini kendine sakla!"

"Alexander!" Babasının sesi yükseldi.

"Kocasıyla boşanacağı söyleniyordu." diyen Ponny'nin sesi kısıldı.

"Boşanacak." diye belirtme gereği duydu Max. "Sorunlarını çözmeye çalışıyor. Bilmediğiniz bir sürü şey var."

"Seni bunun için mi yanında tutuyor? Sorunlarını çözmek için mi?"

"Tanrı aşkına, anne! Ne dediğinden haberin var mı senin?"

"Annenle düzgün konuşman gerektiği konusunda seni tekrar uyarmayacağım Alexander. Tara endişelenmekte haklı. Ailemizde hiç kimse evli biriyle ilişki kuramaz. Bu fikri kafandan çıkartsan iyi edersin."

"Tanrım neden size laf anlatmaya çalışıyorum ki asla anlamayacağınızı bilmem gerekiyordu. İçiniz rahat olsun diye söylüyorum, Olivia ile aramda sandığınız gibi bir şey yok. Şimdi beni rahat bırakın artık."

Max, ceketini de alarak kapıyı sertçe çarptığında irkilen yalnızca Ponny ve Tara değildi.

Konuşmanın son kısmını merdivenlerin başında işiten Olivia da olduğu yerde sıçramıştı.

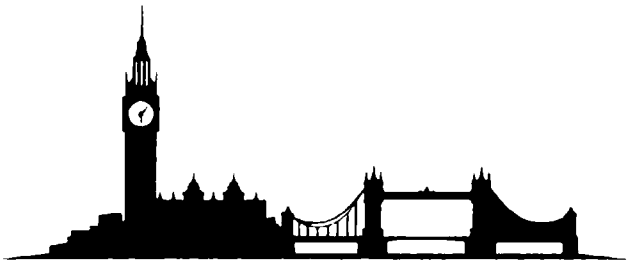

41. BÖLÜM

"Stevensların evi."

"İyi geceler Liz, ben Walker."

"Selam Walker. Uzun zamandır sesini duymuyordum."

"Benim hatam. Ben biraz meşguldüm ve kocan olacak huysuz ihtiyarın seni mutlu edip edemediğini kontrol edemedim."

Kulağına neşeli bir kahkaha dolunca gülümsedi.

"Ah sen, her zamanki gibi çok tatlısın. Kocamın senin kadar yakışıklı ve esprili bir adam olmaması çok yazık. Ne yazık ki onsuz yapamayacak kadar umutsuzum. Çünkü o huysuz dediğin adama hâlâ âşığım."

"Kalbimi kırdığını bilseydin bunları söylemezdin. Dünyaya bu kadar geç gelerek senin gibi harika bir kadını elimden kaçırdığıma inanamıyorum."

"Orlando olmasaydı, ilk tercihlerimden biri mutlaka sen olurdun."

"Bunu duymak iyi geldi."

Kadının yeniden kıkırdamasının üzerine Max hızla asıl konuya girdi.

"Bu saatte rahatsız ettiğim için kusura bakma lütfen ama Orlando ile konuşmam gerekiyor."

"Asla rahatsız etmezsin. Orlando, Bandit'i dolaştırmaya dışarı çıkmıştı. Dönmek üzeredir."

"Bandit'i dolaştırmaya Orlando mu çıkarıyor? Birbirlerinden hoşlanmadıklarını sanıyordum."

"Herkesin öyle sanmasını istiyor. Kabul etmek istemiyor ama kızlar olmadığında bile o köpekten vazgeçemiyor. Gece kalkıp onu yokladığını ve sabah kalktığında ilk işi kahvaltısını hazırlamak olduğunu biliyorum. Belli etmiyor ama aralarında kimsenin anlamasını istemediği özel bir bağ oluştuğunu hissediyorum. Neden bilmiyorum, itiraf etmekten çekiniyor."

"Aksi herif." diye mırıldanan Max, gülümseyerek başım iki yana salladı. "Anlıyorum. Demek yaşlı kurt bana numara yapıyor."

"Benden duymadın."

"Merak etme. Ne kadar mızmız olduğunu biliyorum."

"Bir dakika, sanırım geldiler."

"Kocan olacak adama katlandığın için sen kutsanmış bir meleksin Liz. Ve teşekkürler. Her şey için."

"Teşekkürünü bir akşam yemeğinde misafirimiz olduğunda edersin. Kızlar da özledi. Seni sorup duruyorlar. Arayı bu kez fazla açmamaya bak."

"Ben de onları özledim. İkisini de benim için öp olur mu?"

Liz telefonu Orlando'ya verirken Max, Bandit'in onu hissetmiş gibi havladığını duydu.

"Uyuz köpeğini almak için yolda olduğunu söyle bana."

"Üzgünüm dostum. Bandit kısa bir süre daha misafirin olabilir mi, diye sormak için aradım."

"İyi niyetimi suistimal ediyorsun Walker."

"Başka çarem yok."

"Ona pek de iyi davrandığım söylenemez."

Max gülmemek için yanağının içini ısırdı.

"Eminim öyledir."

"Gecenin bu saatinde bunun için mi aradın?"

"Uyku tutmadı diyelim. Ne durumdasınız merak ettim. Bandit'le bu saatte dışarıda ne arıyordun söylesene."

"Senin şu sersem köpeğin eğer yatmadan önce tuvaletini bahçeye yapmazsa, sabahın köründe havlayarak hepimizi ayağa dikiyor. Yatakta karımla olmak yerine köpeğinle uğraştığım için Tanrı'nın beni ödüllendireceğini umuyorum."

Arka taraftan Bandit'in havlamaları yükselince Orlando, köpeğe sesini kesmesini yoksa sabah kahvaltısında sosis yerine kendi kuyruğunu kemireceğiyle ilgili tehditler savurdu. Liz onu hayvana nazik olması için kibarca uyardığında Orlando homurdanmaya devam ediyordu.

"Tanrı'nın seni gördüğüne eminim dostum. Sana borçluyum."

"Borcunu ödemenin çeşitli yollarını bulabilirim. Şimdi neler olduğunu anlat bana? Uzun zamandır senden haber alamıyorum. Telefon sinyalleriniz birkaç gün önce Kuzey İskoçya'da bir yerlerde kesildi. Sabaha kadar aramasaydın ekibi peşinden yollayacaktım."

"Benim için endişelenmen gözlerimi yaşarttı doğrusu."

"Endişelendiğim kişi sen değilsin sersem herif. Kıçını bir şekilde nasıl kurtardığını bilmeyen yok. Asıl düşündüğüm kişi Olivia. O nasıl?"

"İyi. Birçok şey oldu. Öğrendiklerimi duymadan önce bir koltuğa oturmanı tavsiye ederim."

Orlando, "Bir dakika." dedikten sonra Liz'e uyuz pire torbasını kapıya atmadan önce derhâl odasına götürmesini tembihledi. Ardından bir kapı açılıp kapandı.

"Seni dinliyorum."

"Norton Redford'u bulduk. Ne kadar zor olduğunu tahmin bile edemezsin. Adam, Shawn'ın üvey amcası değil öz babasıymış."

"Yalan söylediği için pek şaşırdığımı söyleyemem. Adam neden böyle bir şey uydurmuş?"

"Bilmiyorum ama soyadını da aynı nedenden değiştirdiğini tahmin ediyorum."

"Hımm. Redfordlar..." Orlando bir süre sessiz kaldı. "Kelly malikânesinin eski sahipleri değil mi? İyi de bu Shawn'ı neden ilgilendirsin?"

"Shawn'ın babası evin eski sahiplerinin oğlu. Adam yıllar önce asiliği yüzünden ailesi tarafından mirastan menedilmiş ve dolayısıyla Shawn da öyle."

"Bana adamın kaybettiklerini geri almaya çalıştığını mı söylemeye çalışıyorsun? Yine de hiç mantıklı gelmiyor."

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum. O yüzden de yaptıklarının başka bir nedeni daha olduğunu düşünüyorum."

"Başka bir neden?"

"Başka bir düşman. Olivia'ya zarar vermekten hoşlanan biri."

"Ya da bundan çıkarı olan."

"Gecenin bu saatinde bile aradaki bağlantıyı bu kadar hızlı kurabilmene gerçekten hayranım dostum."

"Kapa çeneni Walker. Adamdan başka neler öğrendin onu söyle."

"Şimdi sıkı dur. Şans eseri Shawn'ın terk ettiği karısı ve çocuklarını bulduk. Buna ne diyorsun?" dediğinde Orlando okkalı bir küfür savurdu.

"Puşt herif, bir de evli miymiş?"

"Evet, ama bunu onların iyiliği için yapmadığı ortada. Ailenin hâli içler acısıydı. Catriona, Shawn'ın onları zengin olma hayalleri yüzünden terk ettiğini ve yıllardır görmediğini söyledi."

"Yalan söylemediğini nereden biliyorsun."

"Çünkü tüm bunları kim olduğumuzu bilmeden anlattı."

"Bu durumda adam iki ayrı soyadıyla, iki ayrı kadınla evlilik yapmış görünüyor. Evliliklerinden biri geçersiz ve tahminlerime göre bu Olivia'nınki."

"Ben de öyle düşünüyorum. Diğer yandan adamın hapisten çıktıktan sonra Olivia'nın peşine düşmesi için ona yardım edenlerle ilgili bazı şüphelerim var. Ama emin olmak için daha kesin delillere ihtiyacım var."

"Para ve malikâneyi geri alabilmek için mi bu işe kalkıştı diyorsun?"

"En azından kendi payına düşenin bu olduğunu düşünüyorum."

"İyi ama Bennett ya da soyadı her ne haltsa zaten zengin değil miydi? Paravan bir şirket bile kurmuş olsa, bunun için paraya ihtiyacı olmalı."

"Shawn değil ama ortakları bu parayı temin etmiş olabilir. Birileri Olivia'dan çok daha fazlasını istiyor. Asıl mesele ona bu maddi desteği kimin sağladığını bulmakta. O zaman bütün düğümleri çözmüş olacağız."

"Bu işten midem bulanmaya başladı."

"Benim de öyle dostum, inan bana benim de." Max pes bir nefes verdi.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Şu anda neredesiniz?"

"Highland'da, ailemin yanındayız. Bir iki güne kadar Londra'ya dönmüş oluruz."

"Kadını ailenle tanıştırmaya evine götürdüğüne göre işler epey ciddi olmalı?"

Adamın kıkırdadığını duyunca, "Gülmeyi kes hemen!" diye çıkıştı. "Hiçbir bok bildiğin yok."

"Sen kendini kandırmaya devam et şanslı çocuk. Sonunda dediğime geleceksin nasıl olsa."

Max, onu duymazlıktan gelerek konuyu değiştirdi.

"Tommy Budgard denen adamı hatırlıyor musun?"

"Şu kumarhane sahibi züppe mi? Olivia'nın kuzeninin sevgilisi."

"Ta kendisi."

"Onu zaten yeterince araştırmıştık. Temiz olduğunu söylemiştim."

"Haklısın. Bu kez farklı bir konuyu araştırmanı istiyorum senden. Adamın kardeşi, Trenton. Hapishanede çıkan bir yangında ölmüş. Venezuela'daki hapishanede bağlantıların olduğunu hatırlıyorum. Yangının nasıl çıktığını, kaç kişinin öldüğünü öğren. Trenton ve Shawn'ın aynı dönemlerde hapishanede olup olmadıklarını bilmem gerekiyor."

"Ne işine yarayacak bu bilgi?"

"Dediğimi yap sen. Ha, unutmadan. Hapishanedekilere bir dövme yapılıyormuş. Her mahkûma zorunlu olarak yaptırılan kalıcı bir dövme. Sağ bileğin iç kısmında, sarmal şeklinde ve sayılardan oluşuyormuş. Olivia cesedi teşhis ederken böyle bir dövmesi olduğundan bahsetmişti. Cesedin özellikle o kısmının tahrip edilmesinin nedeni de bu olmalı."

"Hiç olmamasındansa yok edilmiş görünmesi daha iyi."

"Doğru. Trenton'da da aynısı var mıymış öğren."

"O hastalıklı beyninden neler geçiyor senin?"

"Sadece bu meseleyi çözemezsem kafayı yiyeceğimi düşünüyorum."

"Tamam, tamam. Dediğin gibi olsun. Döndüğünde kapsamlı bir araştırmayı avucunda bil."

"Harika." diyen Max kapatmadan önce "Ve Orlando?" diye ekledi.

"Evet?"

"Karına daha çok ilgi göstersen iyi olur. Onun gibi hoş bir kadını boş bırakırsan başına neler gelebileceğini az çok biliyorsundur."

Max telefonu kapattı. Orlando'nun savurduğu küfürleri dinlerken dudakları keyifle yukarı kıvrılmıştı.

"Keyfinin yerine gelmesine sevindim."

Ponny'nin geldiğini görünce yaslandığı yerden hafifçe doğruldu.

"Sen miydin?"

"Benden başka kim buraya geleceğini tahmin edebilirdi?"

Max, önünde uzanan uçsuz bucaksız vadiye ve onu gizleyen geceye baktı. Bu tepeyi ve aşağıya uzanan yemyeşil bozkırı günün her saatinde izlemeye bayılırdı. Vakit geç olduğu için yeşil bitki örtüsü karanlık, mavi gökyüzü ise lacivertti. Ay, yüzünü bulutların arkasına gizlemişti. Etrafına serpiştirilmiş yıldızlar yanıp sönen parti ışıklarını andırıyordu.

Altında oturduğu bol yapraklı meşe ağacı, Max doğduğundan beri buradaydı ve Tanrı bilir kaç yaşındaydı.

Genç kız omuz silker gibi yapıp abisinin yanına yerleşerek ayaklarını ileri uzattı.

"Ne istiyorsun Ponny?"

"Sadece nasıl olduğunu merak ettim."

"İyiyim." diye yalan söyledi Max. Şu anda içinde, etrafındaki dingin havaya rağmen sebebini bilmediği fırtınalar kopmak üzereydi.

"Biliyor musun, yalan söylemeyi hiç beceremiyorsun."

"Benim işim bu, unuttun mu? Cebimde her zaman sahte bir kimlikle dolaşmamın sebebi bu."

"İşin için belki, ama sevdiğin insanlara karşı her zaman dürüstsün."

"Her neyse." dedi Max konuyu değiştirmek isteyerek. "Madem yalnızız bana neler yaptığından bahset. Bu akşam pek konuşamadık. Annem bir erkek arkadaşın olduğundan söz etmişti. Nasıl biri?"

"Çok iyi biri."

"Öyle olsa iyi olur."

"Bunu meraklı bir arkadaş olarak mı yoksa endişeli bir abi olarak mı söylüyorsun?"

"Endişelenmemi gerektirecek bir durum olmadığını düşünüyorum. Yoksa bana söylerdin, değil mi?"

"Brody gerçekten iyi biri ve bana da oldukça hassas davranıyor."

"Adı bu mu? Brody." Max, adamın ismini ağzında ekşi bir tat bırakmış gibi söylemişti.

Genç kız neşeyle kıkırdadı. "Şey." diye kıvranmaya başladı bu kez. "Birlikte sonbaharda Edinburg'a yerleşmeyi planlıyoruz. Babasının bir gayrimenkul şirketi var. Bana da oradan bir iş ayarlayabileceğini söyledi. Daireyi tutmak için haftaya trenle oraya gideceğiz."

"Bu kadar çabuk mu?"

"İş yerine çok yakın, şirin bir yer bulduğunu söyledi. Fotoğrafları gördüm. Görsen öyle güzel ki."

"Bütün planı yapmışsınız gibi görünüyor. Düğün ne zaman?"

"Benimle dalga geçme. Öyle kolay kolay gelinlik giymeye hevesli kızlardan olmadığımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Yine de seni ciddi planlar yapmaya ikna eden adamı merak etmeden duramıyorum."

"Yarın tanışabilirsin o hâlde. Partiye onu da davet ettim."

"Hayır." diyerek anında kestirip attı Max. "Yirmi dört saat içinde daha fazla stresi kaldırabileceğimi hiç sanmıyorum."

Abisinin çene kaslarının gerildiğini ve gözlerinin yeniden görünmeyen diyarlara daldığını fark eden Ponny, mecburen konuyu tekrar ona çevirdi.

"Canının sıkkın olduğunu görebiliyorum. Mesele Olivia mı?"

"Bunu da nereden çıkardın?"

Max'in anında itiraz etmesi genç kızı gülümsetti.

"Bu gece söylediğin en büyük yalan neydi biliyor musun?"

Kaş çatarak sessizce ona bakan abisine, "Annemlere Olivia'yla aranda hiçbir şey olmadığını söylemen. Ve hiçbirimizin buna inanmadığını bilsen iyi olur. Üzgünüm ama sanırım annem bir konuda haklı. Ona nasıl baktığını hepimiz gördük."

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Dünyada bir tek o varmış, sen de ona hava ve su kadar muhtaçmışsın gibi."

Max kızgınlıkla güldü. En büyük kızgınlığı ise kendineydi. Kadına olan hislerini herkesin önünde bu kadar belli etmemeliydi. Kahretsin ki Olivia etrafındayken kendine bir türlü engel olamıyordu.

Kadını her gün artan deli gibi bir istekle arzuluyordu. Ondan hoşlanıyordu. Ancak daha derinlerde ona sahip olmak dışında kendine bile itiraf etmekten korktuğu güçlü hisler vardı. Olivia onu neşelendiriyordu. Bir bakışıyla onu kızgınlıktan sakinliğe veya neşeden kedere boğabilen tek kişiydi. Çoğu zaman ona sataşmaktan, onunla uğraşmaktan keyif aldığını

sanıyordu. Oysa son zamanlarda tek düşünebildiği bu yakınlığa ne kadar çok ihtiyaç duyduğu ve *alıştığıydı.*

Ponny haklı olabilirdi. Olivia'ya giderek ciğerlerindeki hava ve içtiği su kadar muhtaç hâle geliyordu ve bu duygu onu her geçen gün biraz daha huzursuz ediyordu. Henüz birlikte bile olmamışlardı -*Max bunun er geç olacağını adı gibi biliyordu*- yine de daha sonrasında kendi yollarına gideceklerinin farkındaydı. Olivia ile yaşantıları birbirinden o kadar farklı ve aykırıydı ki birlikte gece ve gündüz gibilerdi. Bir gelecekleri olması ihtimali bile komikti.

"Bu çok saçma. Sen de duydun, kadın evli."

"Eğer diğer insanlarınki gibi normal bir evliliği olsaydı, Olivia şu anda senin değil kocasının yanında olurdu."

"Ne söylemeye çalışıyorsun Ponny? Açık konuş!"

"Buraya gelmeden önce internette ufak bir araştırma yaptım. Olivia'nın kocası düğün gecelerinden bu yana esrarengiz bir şekilde ortadan kaybolmuş."

Aptal herif, diye düşündü Max. Olivia'nın giydiği prenseslere layık gelinliğin içinde ne kadar enfes göründüğü aklına gelince küçük bir iç çekti. Düğün fotoğraflarının basıldığı gazete kupürlerindeki kadının güzelliğinin her bir detayı bugün gibi hatırındaydı. Oysa o zamanlar Shawn'ın şanslı herifin teki olduğunu düşünmüştü.

"Adam puf! Sanki buhar olup uçmuş." diye devam etti Ponny. "Hatta bir ara bir ceset bulunmuş ve cesedin kocasına ait olmasıyla ilgili medyada çalkantılar başlamış. Bunların ne kadarı doğru bilemiyorum ama Olivia'nın neler hissettiğini az çok tahmin edebiliyorum. Bu, berbat bir şey olmalı. En önemli soru, kocasını hâlâ seviyor mu?"

Max bıkkınlıkla iç geçirdi.

"Sevmesi için ortada bir neden yok."

"Peki, ya sen?"

"Benim için de öyle. Hem bilirsin o çok... Zengin."

"N'olmuş? Sence bu bir kadını durdurur mu?"

Durdurur muydu?

"Of, bilmiyorum tamam mı?" Max başını ellerinin arasına gömdü. "Bildiğim tek şey onun henüz hazır olmadığı."

"Adam onu incitti değil mi? Onunla oynadı. Sen de bu yüzden ona yardım ediyorsun?"

"O herif tahmin ettiğinden daha büyük bir sahtekâr. Üstelik zarar verdiği tek kişi de Olivia değil. Şimdilik bu kadarını bilmen yeterli."

"Anlıyorum."

Kısa süren bir sessizliğin ardında Max başını kaldırıp, "Onu gördün mü?" diye sordu.

"Buraya gelmeden önce mutfakta su içerken karşılaştık. Benden cep telefonumu kullanmak için izin istedi."

"Kimi arayacağını söyledi mi?"

"Hayır. Ben de sormadım zaten. Bana, endişelenmememi karşı tarafı ödemeli arayacağını söyledi. Ben de ona sorun olmayacağını söyledim. Sence bu saatte kimi arıyor olabilir?"

"Bilmiyorum. O bazen fazlasıyla meşgul olabiliyor. Büyük bir imparatorluk yönetiyor. Birkaç gündür ulaşamadığı önemli yerler olmalı."

"Seni huzursuz eden şey..." Ponny bir anlığına duraksadı. "Gerçekten kadının zengin olması mı?"

Max ona öfkeli bir bakış atınca, "Kızma hemen." diye devam etti. "Şey... Beni yanlış anlama lütfen ama seni daha önce hiç annemlere karşı sesini yükseltirken görmemiştim. Emily'den boşanmaya kalktığında ve annem sana karşı koyduğunda bile onlarla bu kadar hararetle tartıştığını görmedim. Hissediyorum Alex, bu sefer bir şeyler daha farklı."

"*Kahretsin.* Buraya geldiğimden beri ben de aynı şeyi düşünüyordum." Max sıkıntıyla ensesini ovuşturdu. "Sadece onu korumaya çalışıyorum Ponny. Birileri ona zarar vermek istiyor. Benim yüzümden üzülmesini istemiyorum ve sanırım en çok da bu yüzden korkuyorum."

Abisinin sonunda bir şeyleri itiraf etmesinden memnun olarak merakla sordu Ponny. "Neden korkuyorsun?"

"İşleri bir kez daha batırmaktan."

Genç kız elini, gözlerini yeniden boşluğa diken abisinin omzuna koymuştu. "Batırmayacaksın. Sana inanıyorum. Yapman gereken tek şey ona

özel olduğunu hissettirmek. Bir kadının en çok istediği şey önemsendiğini bilmektir."

Max'in dudakları bir yana doğru kıvrılırken bakışlarını genç kızın zekice parlayan gözlerine dikti. Söyledikleri aklına bir fikir getirmişti. Bir kolunu omzuna dolayıp onu kendine doğru çekerken, "O hâlde senden benim için bir şey yapmanı isteyeceğim." dedi.

"Elbette." diye cıvıldadı genç kız. "Ne istersen." Hemen ardından hınzırca dudaklarını ısırıp ekledi. "Tabii, sen de karşılığında benim için bir şey yapmaya söz verirsen."

Max, bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Anlaştık."

Olivia ertesi sabah hazırlıklara yardım etmek için erkenden kalkmıştı. Gece çok iyi uyuyamadığı için yatakta daha fazla oyalanmanın bir anlamı yoktu.

Kahvaltı saatinde herkes masa başındaydı. *Max haricinde.* Olivia'nın gözleri genç adamı aramış, göremediğinde ise hayal kırıklığını bastırmak zorunda kalmıştı.

Akşamdan beri onunla yakından ilgilenen tek kişi Ponny'di. Tıpkı bir kelebek gibi sürekli etrafında dönüp duruyor, ona istediği bir şey olup olmadığını soruyordu. Olivia'yı çekiştirerek mükellef bir sofraya davet etmişti.

Olivia kahvaltı sırasında havadan sudan sohbet etmeye ve Max'i merak etmiyormuş gibi davranmaya gayret etmişti. Ponny, abilerinin kasabaya indiğini ve annesinin ihtiyacı olan birkaç şeyi almaları gerektiğini söyledi. Olivia buna inanmış gibi yaptı. Asıl düşündüğü, adamın ondan uzak durmaya çalıştığıydı.

Max'in dün gece ailesiyle tartıştığını duymuştu. Şans eseri kulak misafiri olduğu konu elbette kendisiyle ilgiliydi. Henüz Max'le aralarında adını koyamadıkları bir şeyler olduğunun farkındaydı. Adamın ne düşündüğünü bilmiyordu ama onun da bu ilişkiden hoşlandığından emindi. Öte yandan bu, ne kadar güzel ve doğru gelse de Olivia hâlâ Shawn ile evliydi. Ailesine bu konuda hak vermek zorundaydı.

Keşke Max için ne hissettiğini onlara anlatabilseydi. Adamı bir baş belası olarak görürken şimdi ona deli gibi âşıktı. Bunu fark etmek zamanını

almıştı ama gerçek buydu işte ve adamdan bu kadar kolay vazgeçmeye hiç niyeti yoktu.

Max'in ailesine gerçeği itiraf edebilir, onları bir şekilde evliliğinin bittiğine ikna edebilirdi ama ondan önce Max'in ne düşündüğünü öğrenmeliydi. Bütün o yakınlaşmalar, sevgi dolu öpüşmeler ve onu baştan çıkarma çabaları yalnızca Olivia'yı yatağa atmak için olamazdı, değil mi?

Hayır. Bunu düşünmek bile midesindeki kasların düğümlenmesine sebep oluyordu. Max gibi bir adam bile bu kadar aşağılık bir şey yapamazdı. Tanrım. Adamın gerçekten ne düşündüğünü nasıl bulacaktı? Keşke o arsız adamın kafasının içine girmenin bir yolu olsaydı.

"Hamuru yoğurman gerekiyor Olivia, boğazlaman değil."

Ponny'nin eğlenen sesi Olivia'yı yerinden sıçrattı. Eli hamur kâsesinde donup kalmıştı.

"Ah. Ben... Sanırım biraz fazla karıştırdım."

"Bizim için tart hamuru yoğurduğuna inanamıyorum. Sen acayip tatlı bir kadınsın."

Genç kız, yanağına kocaman bir öpücük kondurunca Olivia hem şaşırdı hem de hafiften kızardı. Hiç bu kadar içten biriyle tanışmamıştı. Cemiyettekiler -*buna kendi ailesi de dâhildi*- ona karşı daima mesafeli ve ciddi davranır, asla yanaktan öpüşmezlerdi. Olivia, bu yakınlık karşısında bocalamamaya çalıştı.

"Sence becerebiliyor muyum? Daha önce hiç tart hamuru yoğurmadım."

"Ciddi misin? Çünkü bence bu iş için yaratılmış gibisin."

Olivia tüm gerginliğine rağmen gülümsedi. Ponny'de insanın ruhunu dinlendiren, keyiflendiren bir şeyler vardı. Tıpkı Peter Pan'ın *Tinker Bell'i* gibiydi. İnsanların etrafında âdeta kanatsız uçuşuyor, onlara hiç durmadan mutluluk ve huzur aşılıyordu. Olivia'nın bu huzura öyle çok ihtiyacı vardı ki...

Kahvaltıdan sonra, Tara, Crissy ve Isla mutfakta hummalı bir çalışmaya girdiklerinde Max'in babası Arthur, Olivia'yı iki büyük binadan oluşan viski imalathanelerini ve damıtma tesislerini gezdirmeye götürmüştü. En güzel şişeleri seçmesinde Olivia'dan yardım isterken Evan da onlara eşlik etmişti. Tıpkı barbekü başında olduğu gibi genç adam babasıyla atışmadan

duramıyordu. Max'in espri anlayışının Walker genlerine özel bir yetenek olduğunu keşfettiğinden beri Olivia onları artık daha keyifli izliyordu.

Ailenin tüm üyeleri güler yüzlü, sevecen ve sıcakkanlıydı.

Tara'nın hakkında olumsuz şeyler düşündüğünü bilmesine rağmen mutfakta ona o kadar da kötü davranmamış, Max'le ilişkilerine vurgu yapacak tek kelime kullanmamıştı.

Olivia gülümserken elinin tersiyle alnında biriken teri sildi. Mutfakta yanan iki fırın ve ocakta pişen diğer yemekler sayesinde içerisi epey sıcak olmuştu.

"Annemin sana en sevdiği önlüğünü vermesine ne diyorsun peki? Ne kadar istesem de kullanmam için bana bir kez bile vermemişti."

Genç kız, bunu hiç de alınmış gibi söylememişti. Üstelik sürekli gülümsüyor ve Olivia'nın kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için elinden geleni yapıyordu.

Olivia üzerindeki beyaz kumaş parçasına baktı. Üzerinde el işçiliğiyle yapılmış yeşil ve kırmızı elmalar vardı.

"Bu önlüğü bu kadar özel yapan ne?"

"Tara onu panayırdaki yarışma için yaptığı tatlılar sayesinde kazanmıştı." dedi Isla. "O günden beri en sevdiği önlüğü budur ve özel günlerin dışında hiç kullanmaz."

"Elinizi çabuk tutun hanımlar!" diyen Tara'nın uyaran sesiyle sohbetleri bölündü. "Ve Bayan Kelly'i rahat bırakın."

"Rahatsız olmuyorum. Bence Ponny çok tatlı bir kız."

"Teşekkürler Olivia. Bu zamana kadar beni tatlı bulan ilk kişisin. Genelde baş belası tanımına daha çok uyuyorum."

"Hayır, asıl baş belası Max." dedi Olivia gülerken. Sonra bir anda mutfakta garip bir sessizlik oldu.

"Ponny! Bak bakalım babanın bir şeye ihtiyacı var mı? Acele etmezsen arkadaşların gelmeden önce hazırlıkları asla bitiremeyiz."

"Tamam, tamam gidiyorum."

Ponny annesine göz devirirken Olivia zorlukla gülümsedi ve gidişinin ardından kaldığı işe devam etti.

Tara arkasından boynunu uzatarak, "Hamur hazır görünüyor." dedi. "Kalıba dökebiliriz."

"Tamam, şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Bana kalırsa yeterince şey yaptınız zaten. Neden gidip biraz dinlenmiyorsunuz? Ne de olsa misafir sayılırsınız. Alex konuğunu kendi menfaatimiz için çalıştırdığımızı öğrenirse bize kızabilir. Hele de bu kişi, kendi *patronuysa*."

Bu kibar dilde bir kışkışlamaydı. Kadının ona yerini hatırlatmasına bozulmamaya çalışan Olivia, "Sorun değil." diyebildi. "Yardım etmeyi ben istedim. Hem boş oturmaya pek alışkın değilim."

"Eminim yapacak daha önemli işleriniz vardır." diye ekledi Tara ve turta hamuru kâsesini önünden hızla çekip aldı.

Olivia, bozulduğunu belli etmeden yavaşça önlüğünün bağcıklarını çözmeye başladı.

O sırada küçük Marsali'nin kapıda dikilmiş dikkatle onu izlediğini fark etti.

"Bir şey mi istiyorsun tatlım?"

Olivia, küçük kıza doğru yürüyüp önünde çömelerek dağılmış buklelerini yüzünden çekti.

"Şey, acaba benim saçımı da seninki gibi örebilir misin?"

Tara, "Annen örebilir canım." diye araya girdi hemen. "Isla! Marsi'yle ilgilenir misin?"

Tüm konuşmaları, tepsideki şekerlemeleri süslerken sessizlik içinde izleyen Crissy ve Isla bir müddet birbirleriyle bakıştı. Tara'nın tavırlarından şüphelendikleri belliydi ve nedenini anlamaya çalışıyor olmalılardı.

"Hiç sorun değil. Bu kadarını yapabilirim sanırım. Hem yapacak başka işim de yok zaten. Siz işinizin başından ayrılmayın."

Doğruldu, gülümseyerek küçük kıza elini uzattı ve üç kadının şaşkın bakışları arasında eline yapışan çocukla birlikte salona doğru yürüdü.

Marsali'nin gür uzun saçlarını önce bir fırçayla güzelce taradı, sonra da tepeden hoş bir örgüyle topladı. Tombul yanaklarından sarkan birkaç kıvırcık bukleyi parmağına doladı ve serbest bıraktı. İşi bitene kadar hiç

konuşmayan ufaklık sonunda bir aynayla saçının son hâlini görünce neşeyle boynuna sarıldı.

"Bu kadar güzel saç yapmayı nereden öğrendin?" diye şakıdı resmen. "Annem hiç böyle yapamıyor."

"Kendi annemden. Senin yaşlarındayken saçımı hep o tarardı."

"Şimdi artık taramıyor mu?"

"Ne yazık ki hayır." diyen Olivia kederle iç geçirerek durgunlaştı birden. Uzaklara daldı. "Uzun zamandır buralarda değil."

"Nereye gitti peki?"

Ona merak ve bir parça umutla bakan küçük kızı dayanamayıp yanaklarından öptükten sonra, "Cennete." diye cevap verdi.

Küçük kız da aniden neşesini kaybedip durgunlaşınca Olivia, kızın ölümün ne demek olduğunu bildiğini anladı.

"Annemin annesi de cennete gitmişti. Annem çok ağlamıştı. Sen de ağladın mı?"

Gözyaşlarıyla boğazı düğümlenen Olivia hızla başını salladı.

"Üzülme. Annem bir gün onu tekrar görebileceğini söylüyor." diyerek minicik kalbiyle Olivia'yı teselli etmeye çalıştı.

"Artık üzülmüyorum." Olivia'nın gözleri dolu dolu olmuştu. Sesinin çatlamaması için çok çabaladı ve küçük kızın yanında ağlamamak için en iyi yolun ondan uzaklaşmak olduğunu düşündü.

"Neden bahçeye çıkıp kardeşlerine katılmıyorsun? Hem, babana ve büyükbabana saçının yeni şeklini göstermiş olursun."

"Tamam." diyen kız hevesle koşarak bahçeye açılan kapıya yöneldi. Tam kapıdan çıkacağı sırada durup geriye baktı.

"Peki, siz iyi olacak mısınız?" diye sordu, sanki onun içindeki yalnızlığı hissetmiş gibi.

"Elbette." Olivia, yanağından düşen tek bir damlayı küçük kız görmeden hızla sildi. "Sen beni merak etme."

Marsali, saçlarının zıplamasını sağlayan bir hareketle başını sallayıp gözden kayboldu. Olivia kendini kötü hissediyordu. Yalnız kalma ihtiyacıyla salonu geçerek hızla ön kapıya yöneldi. Tam kapıyı açmıştı ki içeri girmek üzere olan Max'le karşılaştı.

"Bir yere mi gidiyorsun?" Gözleri beğeniyle üzerinde gezindi.

Ponny'nin bu sabah ona giymesi için verdiği ve üzerine tam oturan kahve tonlarındaki örgü elbiseye ve bacaklarını saran siyah çizmelere bakıyordu.

Max bakışlarını ağır ağır yukarıya kaldırdı ve yanaklarındaki nemi görünce hızla kaşlarını çattı. Yüzü aynı hızla karardı.

"Sorun ne?"

Olivia o anda konuşamayacak kadar doluydu. Max'in ondan uzak durması, ailesinin sıcak davranışlarının yanında Tara tarafından kabul görmemesi yüreğine ağır bir taş gibi oturmuştu. İçi, kendi ailesine olan özlem ve Max'in aralarında olan her neyse inkâr etmesinin hıncıyla dolup taştı.

Dünden beri yaşadığı duyguların ağırlığı birdenbire üzerine çökmüş, onu boğmaya başlamıştı. O yüzden asla yapmaması gereken bir şey yaptı.

Ellerindeki poşetlere ve birkaç metre ötede onları izleyen abisine aldırmadan hızla boynuna sarıldı ve dudaklarını Max'in şaşkınlıkla açılan ağzına yapıştırdı.

42. BÖLÜM

Kadının dudakları öyle tatlı ve yumuşaktı ki Max, bu beklenmedik saldırı karşısında direnmeyi düşünemedi. Elindeki poşetler yeri boylarken istekli elleri anında Olivia'nın vücudunu buldu. Olivia'nın ağzını esir aldı. Onu tattı. Bu kadının büyüsüne kapılmak çok kolaydı. Bir adımda aralarındaki mesafeyi aşarak yumuşak bedenine yaslandı. Olivia, dudaklarını ona açarken Max'in kollarının arasında inlemişti.

Tüm gün boyunca ondan uzak durmaya çalışması ve araya koymaya çalıştığı mesafe artık umurunda değildi. Olivia'nın sıcaklığına duyduğu özlem bedeninde aşılamaz bir ihtiyaç gibiydi. Kokusu burun deliklerini doldururken, dili kadının küçük ağzından içeriye süzüldü. Tanrım, nasıl da ıslak ve mükemmeldi.

Eve yorgun geldiği bir akşam Olivia tarafından bu şekilde karşılanmanın ne kadar güzel olabileceğini düşündü. Öpücükleri ile onu sarhoş eder, aklını başından alırdı. İşte o zaman Max tıpkı şimdiki gibi dünyanın en mutlu adamı olurdu. Gırtlağının gerisinden bir inilti koptu.

Eğer Lennox arkalarından imalı bir şekilde öksürmeseydi, Max kendini durdurabileceğinden emin değildi.

Dudaklarını nefes nefese ondan koparark, puslu gözlerle kadına baktı. Bakışlarını Olivia'nın arzudan koyulaşmış göz bebeklerinde ve öpüşmelerinin şiddetiyle kızaran dudaklarında gezdirmeye devam etti.

"Ben en iyisi şunları içeriye götüreyim."

Lennox, sinsi sırıtışını gizlemeye bile gerek görmeden yere düşen paketleri alarak yanlarından hızla geçtiğinde ikisi de nefes almaya çalışıyordu.

"Bu, bu neydi şimdi?"

Max'in kafasındaki düşünceler bir anlık karışıklıktan sonra yerine oturdu. Olivia'nın neden ağladığıyla ilgili ve daha birçok endişeli soru zihnini doldurmuştu.

"Bütün gün yoktun. Seni özledim."

Bu normal bir erkeğin ayaklarını yerden kesebilecek en etkili sözcükler-di. Ancak Max'in kuşkularının giderek artmasına ve Olivia'nın belindeki ellerinin sıkılaşmasına neden oldu.

"Bu gösteriye lüzum var mıydı sence?" Sesini normal tonda tutmaya çalışıyordu ama kahretsin ki tüm bedeni hâlâ Olivia'nın etkisiyle deli gibi zonkluyordu.

"Bilmem. Bu şekilde karşılanmak hoşuna gider sanmıştım."

"Seyircilerimiz olduğunu bildiğin hâlde mi?"

"Bu daha önce seni durdurmamıştı ama unutmuşum, ailen beni yalnız-ca patronun olarak biliyordu değil mi? Keşke onlara beni tanıtmadan önce dilini defalarca boğazıma sokmaya çalıştığını da anlatmış olsaydın."

Max, panikle etrafına bakındı ve kimsenin onları duyup duymadığın-dan emin olduktan sonra Olivia'nın bileğinden tuttuğu gibi onu bahçenin dışına, baş başa kalabilecekleri en iyi yere doğru sürüklemeye başladı.

"Gel benimle!"

Olivia ona direnmedi fakat bileğini tutan güçlü ellerden rahatsız ol-muştu.

"Beni sürüklemeyi keser misin? Canımı acıtıyorsun."

"Bana şu tuhaf öpücüğün nedenini anlatmadan olmaz."

"Onun yerine neden sen tuhaf davranışlarının sebebini açıklamıyorsun?"

Max'in içindeki endişe giderek paniğe dönüşmeye başlamıştı. Olivia'nın ne demek istediğini düşünürken aklına dün gece yarısı ailesiyle yaptığı tat-sız konuşma geldi. Acaba Olivia tartışmalarını duymuş olabilir miydi?

Gece boyunca oturduğu ağacın altına geldiklerinde nihayet kadını bı-raktı ve onu yüz yüze gelecek şekilde çevirdi.

"Şimdi seni dinliyorum."

"Sana söyledim. Anlatacak hiçbir şeyim yok. Seni öpmem ne zamandan beri bir sorun oldu anlamıyorum."

"Beni kandıramazsın Olivia. Tuhaf davranıyorsun ve ben sorunun ne olduğunu bilmek istiyorum. Neden ağlıyordun?"

Tanrım, onun yüzünden ağlamış olması ihtimali bile Max'i öldürüyordu. Bir kere onu ağlatmıştı. Otel odasında. Bir kere daha olmasına katlanamazdı. "Biri sana bir şey mi söyledi?"

"Kimse bir şey söylemedi. Hem ağladığım falan yok. Sadece küçük Marsali'yle duygusal bir an paylaştık hepsi bu. Şimdi sen söyle, neden akşamdan bu yana benimle hiç konuşmuyorsun? Neredeyse benden kaçmaya çalıştığını düşünmeye başlıyorum."

"Senden kaçmıyordum Liv. Sadece işlerim vardı."

"Yapma lütfen. Kasabadaki işlerin ne kadar uzun sürebilir ki? Kahvaltıda da yoktun üstelik. O kadar erken gitmeni ve tüm günü dışarıda geçirmeni gerektiren acil şey neydi söyler misin?"

"Sana söyleyemem."

"En azından gitmeden önce haber verseydin seninle gelebilirdim."

Max, "Üzgünüm ama gelemezdin." deyince Olivia kaşlarını çatarak bir adım geriye çekildi.

"Hem gelip ne yapacaktın ki?"

"Kahrolası bir cep telefonuna ihtiyacım var ve bir uçak bileti."

"Hiçbir yere gidemezsin." Kelimeler Max'in ağzından bir anda dökülmüştü. Kendini hızla aralarındaki mesafeyi kapatırken buldu ve avuçları Olivia'nın yanaklarına kondu. "Bu sefer olmaz."

Kadının gözlerinde öfke ve incinmişlik iç içe geçmişti. Max, kendini o bakışlarda kaybetmek için her şeyini vermeye hazırdı. Onu, tüm dünyayı unutturana kadar öpmek, tüm acısını dindirmek, kollarının arasına çekmek ve bir daha hiç bırakmamak istiyordu.

"Bana ne yapıp yapamayacağımı söylememen konusunda seni uyarmıştım."

"Yalnızca neden bu kadar kızgın olduğunu söyle."

Olivia, adamın ellerini yüzünden çekti fakat delici bakışlarına karşılık vermeye devam etti.

"Çünkü buraya gelmek istemekte neden gönülsüz olduğunu anladım. Ailene karşı neden aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davrandığını da. Bana neden bu kadar uzak ve soğuk olduğunu..."

"Saçma. Sadece ailemin cevaplayamayacağımız sorular sorarak canımızı sıkmasını istemiyordum, hepsi bu. İkimizi de korumaya çalışıyordum. Üstelik annemi henüz tanımıyorsun. O kafasına koyduğu şeyi mutlaka yapar."

"Kafasına koyduğu şey ne peki?"

Max bir anlığına bakışlarını hızla kaçırdı.

"Boş ver. İkimizin de üstesinden gelmemiz gereken sorunları var, tamam mı? Şimdilik ailemin aramızdakileri bilmemesi en iyisiydi. Ne yazık ki az önceki öpücüğün her şeyi mahvetti."

Olivia tokat yemişçesine irkildi. Bir anda giydiği kalın giysilerin içinde ürperdiğini hissetti.

"Belki de haklısın. Belki de hiçbir şey bilmemeleri en iyisi. Hem zaten anlatacak ne var ki?"

"Hayır, Olivia. Kahretsin! Ben, ben öyle demek istemedim."

Max'in yüzü asıldı. Olivia'ya dokunmak için uzandı fakat genç kadın bir adım geri çekilince eli boşlukta asılı kaldı.

"Benimle ilgili ne düşünüyorsun Max?"

Olivia'nın sesi titriyordu, yüzünde her an dağılacakmış gibi bir ifade vardı ve bu Max'i öldürüyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Benimle ilgili ne hissettiğini soruyorum sana. Yanıt vermek bu kadar zor mu?" *Sevdiğim adamın hakkımda ne düşündüğünü bilmeye ihtiyacım var.*

"Ben." Max başını sağa sola salladı. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bir hâli vardı. Eliyle ensesine dokundu ve Olivia'ya asır gibi gelen sürenin ardından, "Sanırım senden hoşlanıyorum." dedi.

Hoşlanmak? "Anlıyorum."

Şimdi de bakışlarını kaçıran Olivia olmuştu. İçi bir anda buz gibi oldu. Kalbinin atması gereken yerde ağır bir kaya parçası vardı sanki. Max, bir adımda dibinde bittiğinde Olivia kendini uzaklaşamayacak kadar yorgun hissediyordu.

"Dinle Liv." diyen Max, ona yeniden uzandı. Bu kez omuzlarına tutunan eller daha sahiplenici ve sıcaktı. "Beni anlaman gerekiyor. Yıllar sonra ilk defa ailemin evine bir kadınla geliyorum. Ben genellikle böyle şeyler yapan biri değilim. O yüzden inkâr etmek zorundaydım. Çünkü ne yaparsak yapalım, içinde olduğumuz durumu onlara asla anlatamayacaktık."

"Sorun Shawn'la evli olmamsa bunu onlara açıklayabilirdik."

"Hem evet hem hayır. Bak. Emily'den ayrılmam pek kolay olmadı, tamam mı? Onunla yollarımızı ayırmaya karar verdiğimizde ailem karşı çıktı. Bizimkiler birbirine bağlılık yemini ettikten sonra bunun sonsuza dek süreceğine inanan tuhaf insanlardır. Özellikle annem çok eski kafalıdır ve sanırım hâlâ..."

Olivia'nın gözleri şüpheyle kısıldı.

Max sıkıntıyla bir nefes koyuverdi.

"Söylemeye çalıştığım hâlâ Emily ile aramızda bir şeyler olabileceğine inanıyor. Bu yüzden onu her aile etkinliğimize davet eder. Bundan kaçmak için her yolu deniyorum, inan bana. Onunla tekrar karşılaşmaktan korktuğumdan değil. Emily'e karşı artık hiçbir şey hissetmiyorum. Ancak annemin onunla aramı yapmaya çalışıp durmasından bıktım usandım artık, anlıyor musun?"

"Keşke bunları bana en başında anlatmış olsaydın. Benim yüzümden düştüğün duruma bak. Gerçekten üzgünüm Max. Böyle olmasını istememiştim."

"Hayır, Liv. Beni zor durumda bırakmadın. Tanrım. Belki öyle ama yine de böyle düşünmeni istemiyorum. Eğer bana biraz zaman verirsen her şeyi çözebilirim..."

"Buna hiç gerek yok." diyen Olivia'nın sesi buz gibiydi. Max, aniden aralarına örülen kalın duvarların soğukluğunu iliklerine kadar hissetmişti ve bundan ölümüne nefret etti.

"Liv?"

"Söylediklerinde haklıydın Max. Bu öpücükle her şeyi mahvettim. Kendimi nasıl böyle kaybettim bilmiyorum. Tanrım. Şimdi düşününce kendimden utanıyorum. Sana söz veriyorum, bundan sonra ailenin yanında daha dikkatli olacağım."

Max'in ağzı konuşmak için açıldı ancak Olivia'nın gidişini izlerken tüm cesareti bir anda yok oldu. Kadına resmen onu öptüğü için özür dilemişti.

Kahretsin! Her şeyi batıracağını biliyordu işte.

Misafirler gruplar hâlinde gelmeye devam ederken Olivia, partinin yapıldığı bahçede Isla ve Marsali ile birlikteydi. Ponny'in erkek arkadaşı onu dansa kaldırmıştı. Diğer çiftlerle birlikte dans ediyorlardı.

Tüm bahçe âdeta bayram yeri gibiydi. Ağaçlara renkli ışıklar asılmış, ortaya yuvarlak bir dans pisti kurulmuş, hatta orkestra bile getirilmişti. Misafirlerin çoğu ya açık büfeden karnını doyuruyor ya da kaliteli viskinin tadını çıkarıyordu.

Ponny'nin arkadaşları ikinci bir kep atma töreni bile düzenlemişlerdi. Genç kız çok eğleniyordu. Olivia eğlenenlere katılmak için elinden geleni yapıyordu. Hatta küçük Marsali ile dans bile etmişti.

"Merhaba. Sizinle tanışmış mıydık?"

Olivia, sesin sahibi kadına döndü ve içki bardağını avuçlarının arasında döndürürken gülümsemeye çalıştı. Kadın uzun boylu, açık tenli ve gülümsemesi hoş biriydi. Üstelik çok da güzeldi. Olivia başta kendisiyle konuştuğunu anlayamamıştı.

"Hayır, sanmıyorum."

"Ponny'nin misafiri misiniz? Sizi daha önce buralarda gördüğümü sanmıyorum."

"Hayır, ben..." Max'in misafiri olduğunu söylemek istedi ama son anda dilini tutmayı becerdi. "Yakın bir aile dostuyum diyelim."

"Walkerların tüm aile dostlarını tanırım ama sizi çıkaramadım."

Kadının samimi olmaya çalıştığını görebiliyordu ancak Olivia bu gece pek sosyalleşme havasında değildi.

"Onlarla yeni tanıştım. İsmim Olivia."

"Ah, anlıyorum."

"Peki, siz kimsiniz?"

"Adım Emily. Ben, Walkerların eski geliniyim."

Gülüşü Olivia'nın yüzünde donup kalmıştı. Bu kez kadını daha dikkatli incelemeye başladı. Kadın, teniyle uyumlu sarı bir kazak ve etek giymişti.

Gür saçları, güzel dalgalar hâlinde omuzlarına dökülüyordu. Gülümseyen dudaklarında pembe bir ruj vardı. Olivia, kadından nefret etmek için bir sebep aradıysa da bulamamıştı. Fakat onun bir zamanlar Max'in hayatını ve yatağını paylaştığını düşününce kadına duyduğu kıskançlığa engel olamamıştı.

"Max'in eski eşisiniz demek?"

"Max mi?" Kadın gülümserken birdenbire yüzünü ekşitti ve burnunun üzerinde iki ince çizgi oluştu. "Alexander ona Max denmesinden pek hoşlanmaz ama evet onunla eskiden evliydik."

Max denmesinden hoşlanmaz mı? Ben söylediğimde neden tepki vermedi o hâlde?

"Ağız alışkanlığı sanırım. Alexander ismine henüz alışamadım."

Olivia da gülümsemeye çalışıyordu, karşısındaki kadın onu dikkatle incelerken bu çok zordu tabii. Kadın onu resmen tepeden tırnağa ince bir süzgeçten geçiriyor gibiydi.

"Alexander'la bu kadar samimi olduğunuzu bilmiyordum."

"Bayan Kelly Alex'in patronudur Emily." diyerek sohbetlerinin ortasına dalan kişi Tara'ydı. "Lennox onlara rastladığında iş için İskoçya'dalarmış. Bu gece için bize katılmaları ne hoş sürpriz değil mi?"

Tara ne kadar içten ve güler yüzlü davranmaya çalışırsa çalışsın, Olivia ondan hoşlanmadığını biliyordu. Buraya gelerek kadının oğlu ve eski geliniyle ilgili tüm planlarını altüst etmiş olmalıydı.

Emily de onunla ilk tanıştığı andaki neşesini kaybetmiş, durgunlaşmıştı. Olivia, kadının aklının hâlâ Max'de olup olmadığını merak ediyordu. Tanrım, ne berbat bir durumun içine düşmüştü böyle.

Crissy, kocası Lennox'la el ele yanlarına geldiğinde Olivia'nın içi aniden öyle rahatlamıştı ki neredeyse üzerlerinden mutluluk akan çifti kucaklayıp öpecekti.

"Olivia neden Lennox'la birlikte dans etmiyorsunuz? Bu geceki en büyük planı partideki tüm güzel kadınlarla dans etmekmiş."

"Bu seni rahatsız etmez mi?" diye soran Olivia, bu teklifin üzerine neredeyse balıklama atlamıştı.

"Neden rahatsız etsin ki?" diyerek çapkınca göz kırptı Crissy. "İçlerinde en güzellerinin ben olduğumu söyledi."

"Elbette öylesin sevgilim."

Lennox karısının dudaklarına Olivia'nın yüzünü kızartacak sesli bir öpücük kondurduktan sonra hızla ona elini uzattı.

"Ne diyorsun Olivia? Bu hızlı adamla romantik bir dansa var mısın?"

Olivia, Max'in birkaç yaş büyümüş versiyonuna bakarken evet diyerek tam elini uzatmıştı ki bir el ondan önce davranıp elini tuttu.

"Üzgünüm ama Liv bu geceki ilk dansını benimle edeceğine söz vermişti."

Olivia da dâhil herkesin şaşkın bakışları arasında Max, Olivia'yı pistin ortasına çekti ve büyük bir güvenle onu kollarının arasına aldı.

Genç kadın bir süre daha şaşkınlığını atamamıştı. Bu adam ne yapmaya çalışıyordu böyle?

Ne Tara'nın kınayan bakışları ne de Emily'nin asılan suratı Max'in umurunda değilmiş gibiydi. Birkaç tur döndükten sonra Olivia'yı biraz daha kendine çekti. Şimdi de uyumlu adımlar atmaya çalışarak onunla dans ediyordu.

"Sana dans sözü verdiğimi hiç hatırlamıyorum."

"İyi ki sana hatırlatmışım o zaman. Bu geceki tüm danslarını benimle edeceksin."

"Bu bir ambargo mu?"

"Nasıl istiyorsan öyle düşünebilirsin."

"Misafirin olarak bu kadar üzerime düşmene hiç gerek yok Alexander. Eminim ilgine ihtiyacı olan başkaları da vardır."

"Şu an hiç kimse umurumda değil." diyen Max, gözünü bir an olsun ondan ayırmıyordu. Olivia, adamın yoğun bakışları altında ensesindeki ince tüylerin ürperdiğini hissetti.

Tanrı aşkına, şu anda adama bu kadar kızgınken bile dudaklarında belirmek için kıpırdanıp duran bu gülme isteği de neyin nesiydi?

"Eski karma benimle hava atmaya çalışmıyorsundur umarım?"

Genç adamın yüzündeki sırıtış genişledi ve belinde duran eli daha yukarıya, sırtına ilerledi.

"Eğer başında o aptal şapkalarından biri veya üzerinde değerli mücevherden yapılma şık bir gece elbisesi olsaydı belki. Ama bu hâlinle pek şansın olduğunu düşünmüyorum."

Olivia'nın dudaklarındaki gülümseme gittikçe daha belirgin bir hâle geldi. Adamın yanındayken bedeninin kontrolünü sağlayamadığı için kendine kızmalıydı.

"Bana neden öyle dedin?"

"Ne demişim?"

"Alexander. Bana az önce Alexander dediğine yemin edebilirim. Müziğin sesi yüksek olabilir Liv ama kulaklarım çok keskindir."

"Biraz önce güvenli bir kaynaktan, aslında Max isminden pek hoşlanmadığını öğrendim."

Max'in ona bakan ateşli yeşil gözlerinin üzerindeki kumral kaşları çatıldı.

"Kimmiş o güvenli kaynak?"

"Karın."

"Eski karım." diye anında düzeltti onu Max. "Ve onun doğru kaynak olmadığını söylememe gerek yok sanırım. Beş senelik evliliğimizde neyi sevip neyi sevmediğimi bilecek kadar bile beni tanımaya çalışmadı."

"Yani, Max ismini seviyor musun? İstiyorsan sana Maximilian veya Alex diyebilirim."

"Yalnızca Max." dedi Max avucundaki eli alıp dudaklarına götürerek. Parmak boğumlarına bıraktığı sıcak öpücük Olivia'nın ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu. "Ve sadece sen söylediğinde hoşuma gidiyor."

Genç kadın, konuşamayacak kadar şaşkındı. Ağzı resmen açık kalmıştı. Adamın ona attığı kışkırtıcı bakışlar içindeki bir şeyleri tutuşturmaya başlamıştı bile. Ah Tanrım, neden bu adama karşı koymak bu kadar zordu?

"Bana öyle bakmaya devam edersen, aileme kalp krizi geçirtme riskini göze alıp seni şuracıkta öpebilirim."

"Şimdi de sen bir gösteri sergiliyorsun."

Max ona günah dolu bir gülümseme bahşedince Olivia'nın nabzı hiç olmadığı kadar hızlı atmaya başladı. Adam onu her an kaçmaya kalkışacakmış gibi sıkıca tutuyordu. Çok yakınlardı. Bedenleri neredeyse yapışıktı.

Adamın söylediği sözler mi, yoksa ettikleri dans mı daha etkiliydi bilinmez. Olivia'nın başı dönmeye başladı.

"Sana karşı haksızlık ettiğimi düşünüyorum. Başından beri yanlış davrandım."

"Haklı sebeplerin vardı. Aile baskısı ne demektir çok iyi bilirim."

"Tanrım Olivia. Bazen bana hakaret ettiğin zamanları, anlayışlı olduğun zamanlara tercih ediyorum. O zaman kendimi bu kadar kötü hissetmiyorum."

"Ne yapmamı istiyorsun peki?" Adam, onu kollarında döndürmeye devam etti.

"Doğrusunu istersen şu anda seni öpmekten başka daha çok istediğim bir şey yok."

Olivia kendini sakinleştirecek derin bir nefes aldı. "Her şeyi mahvetmek için tek bir öpücük yetmez mi?"

"Mahvetmek mi?" Max'in alaycı gülüşü bir anda yanaklarında soldu. "Asıl her şeyi benim mahvetmek üzere olduğumu görmüyor musun Liv?"

"Ne?"

Max başını biraz daha eğdi ve alınlarını birleştirdi. Şimdi nefesini ve fısıltılarını daha yakından duyabileceği bir mesafedeydi. Olivia heyecandan ölmek üzereydi. Herkesin onları izlediğini bildiği hâlde neden durmuyordu? Ne yapmaya çalışıyordu?

"Hayatımın belki de en büyük yalanını söylediğimi anlatmaya çalışıyorum. Senden hoşlandığım konusunda yalan söyledim."

Olivia'nın boğazma yutkunmasına engel olan bir düğüm oturdu. Korkmaya başlamıştı. "Benden ne istediğini söyle Max. Bu gösterinin amacı ne?"

"Hâlâ anlamıyor musun Liv? Sana karşı, hislerim basit bir hoşlanmanın çok daha ötesinde, çok daha yoğun. Beni öldürüyor."

Olivia dans etmeyi bıraktı. Bacakları birden güçsüzleşmeye başlamıştı. Kalbi göğsünü delip çıkmak için âdeta çırpınıyordu. Aklı ona karşı daha fazla şeyler hissettiğini haykırmasını yalvarıp dursa da mantığı tam tersini söylüyordu.

"Korkuyorum Max."

"Ben de." diyen Max, başını omuzlarına doğru eğdi. "Ama artık umurumda değil."

Gece bitinceye kadar birçok defa dans ettiler. Olivia, bulutların üzerinde uçuyor gibiydi. Adam, sözleriyle onu en derin cehennem çukurlarında yanmaktan kurtarıp bir anda cennet semalarına yükseltmişti. Bir gün içinde bu kadar duygu gitgelleri Olivia'nın kalbi için çok fazlaydı. Yine de mutluluktan sırıtmasına engel olamamıştı.

Son misafirler de gittikten sonra Max, Olivia'ya Ponny'i de alarak kamyonete binmelerini söyledi.

Olivia nereye gittiklerini defalarca sormasına rağmen iki kardeşin de bu konuda ağzı oldukça sıkıydı.

Virajlı yolları geçerek kasabada çok katlı eski bir apartman dairesinin önünde durduklarında Olivia'nın merakı iyice artmıştı.

"Buraya neden geldik? Ponny?"

Ponny, "Dudaklarım mühürlü." diyerek ağzına bir fermuar işareti yaptıktan sonra hızla kamyonetten aşağı indi.

Olivia, Max'e döndü ancak genç adamın da konuşmamakta kız kardeşinden aşağı kalır yanı yoktu. "Senin de dudakların mühürlü mü?"

"Asla." diyen Max başını sağa sola salladıktan sonra konsolun üzerinden ona uzandı. "İstediğin zaman öpebilirsin." Olivia uzanıp ona kısa ama sımsıcak bir öpücük verdi.

Dudaklarının baskısıyla anında inleyen adam, elleriyle yüzünü kavradı ve onu gittikçe artan bir şehvetle öpmeye başladı. Olivia'nın bedeni öpüşmenin etkisiyle baştan aşağı sızladı.

"Hey!" diye camı tıklattı Ponny. "Koklaşmanızı sonraya saklayın çocuklar. Başlatmamız gereken bir parti daha var."

Olivia isteksizce dudaklarını Max'den koparırken gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Ne partisi, parti bitmedi mi?"

"Ponny'nin partisi bitti." dedi Max. "Seninki ise yeni başlıyor."

Kafasında soru işaretleriyle Max'in yüzünü inceliyordu ancak adam hiç renk vermiyordu. Max daha fazla soru sormasına fırsat vermeden ona kısa ama etkili bir öpücük daha verdikten sonra uzanıp kamyonetin kapısını açtı.

"Hadi git ve partinin tadını çıkar prenses. Gecenin sonunda seni *almak* için geri geleceğim." Bu kelime neden ona bu kadar müstehcen gelmişti bilmiyordu ama Olivia'nın soluğu kesiliyordu.

"Biri bana burada neler döndüğünü anlatabilir mi?"

Ponny, Olivia'nın eline sıkıca yapıştı ve hızla onu apartman dairesine doğru çekiştirmeye başladı.

"Daha önce hiç pijama partisi yapmış mıydın Olivia?"

"Pijama partisi mi?" Olivia dönüp kamyonetin ön koltuğundan onu izleyen adama baktı.

Ah, Max.

Max, yüzünde zafer kazanmış bir gülümsemeyle ona bakmaya devam ediyordu. Olivia'nın göz pınarları hızla doldu. Bunu onun için yaptığına inanamıyordu. Koşup adama sarılmak ve onu öpücüklere boğmak istiyordu. Dudaklarını kıpırdatarak ettiği sessiz teşekkürü Max'in anlamasını bekledi.

Genç adam başını bir kez salladıktan sonra gaza basıp hızla oradan uzaklaştı.

"Ben. Hayır. Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Harika. Kasabalı çılgın kadınları bir araya toplamak pek kolay olmadı. Neyse ki bazıları baştan gönüllü oldu. En başta da Crissy ve Isla."

Kapıda onları karşılayan da Isla'ydı.

"Nihayet gelebildiniz." dedi neşeyle. "Crissy ile her şeyi hazırladık. Ponny, arkadaşların salonda film seçmek konusunda kararsızlar. Neden onlara yardım etmiyorsun?"

"Tamam!"

"İçeri geç Olivia. Rahatına bak!"

"Ben, ne diyeceğimi bilemiyorum. Burası kimin evi?"

"Bir şey söylemene gerek yok." diyerek hızlıca göz kırptı Isla. "Ponny'nin bir arkadaşının." diyerek eliyle holden açılan salonun olduğu kapıyı işaret etti. "Mezuniyetten sonra ailesinin yanına dönmüş. Ev şimdilik boş."

Ev oldukça temiz ve şirin görünüyordu. Modern eşyalarla uyumlu sade ve yumuşak renklerle dekore edilmişti.

"Yatak odasında senin için ayırdığımız pijamalardan birini seç, patlamış mısır ve soğutulmuş biranı kap, koltuktaki yerine geç." diye devam etti Isla. Kızıl saçlarındaki garip tokaları işaret ederek, "Ah, bu arada o saçındaki topuzla aramıza asla katılamayacağını söylememe gerek yoktur herhâlde. Saçlarını açmamız ve ciklet kâğıtlarıyla onları yeniden sarmamız gerekecek."

"Bunu neden yapmamız gerekiyor?"

"Böylece *Janet Jackson* gibi kıvırcık saçların olacak."

"Ah." Olivia gülümsedi. "Sanırım yapabilirim."

Olivia, heyecanla yatak odasına geçti ve ona söylenilen her şeyi harfiyen yerine getirdi. Üzerine giydiği kedi desenli pijama takımı, saçlarında paket kâğıtlarından oluşan bir yığın ve kucağında patlamış mısır kâsesiyle âdeta genç kız olduğu yıllara geri dönmüştü. Yeniden masumiyetini kaybetmediği, her şeyin bu kadar zor olmadığı on yedi yaşındaki Olivia'ydı.

Ponny'nin partisindeki tüm kızlar, Walkerların evinden çıktıktan sonra doğruca buraya gelmiş olmalıydı. Olivia, bu kadar kalabalık bir pijama partisini hayalinde bile kuramazdı.

Açık saçık bir film izlediler. Aralarındaki yaş farkına aldırmadan birbirlerine edepsiz fıkralar anlattılar ve ayak parmaklarına rengârenk ojeler sürdüler. Olivia, hayatı boyunca hiç kullanmadığı mor renge bakarken şaşkınlıkla sırıtıyordu.

Daha sonra Ponny televizyondan karaoke programını açtı ve hepsi sırayla avazı çıktığı kadar şarkı söylemeye başladı. Sıra Olivia'ya geldiğinde klasik bir caz şarkısı söylemeyi tercih ettiği için herkesin yastıklarını ona fırlatmalarına sebep olmuştu.

Crissy gece boyunca içkileri tazeleme görevini üstlenmiş, sarhoş olduktan sonra da kocasıyla nasıl tanıştıklarını anlatmıştı. Söylediğine göre Lennox ona market indirimi reyonunda iç çamaşırı seçmeye çalışırken rastlamış ve hangi rengin ona daha çok yakışacağı konusunda tartışmaya başlamışlar. Sonunda kırmızı ve siyah renkte karar kıldıklarında ikisi de yatakta ve çıplakmış.

Isla DVD'ye bir korku filmi koyup Ponny tüm ışıkları kapattığında kızlar film boyunca çığlık atıp durmuş, en sonunda içlerinden birisi iğrenç sahnelerden birinde dayanamayıp kusunca daha fazla devam edememişlerdi.

"Pekâlâ. Şimdi sırada gecenin en eğlenceli kısmı var." Ponny'nin arkadaşlarından biri olan Elsia elinde telefonla yanlarına geldi.

"Neymiş o?"

"Bu kısmı seveceksin Olivia." diyerek sırıttı Crissy.

"Oyunun adı *Yabancıyla Randevu*. Kurallar basit. Herkes rastgele bir numara tuşlayıp telefonu yanındakine verecek. İtiraz etmek yok. Karşınıza

kim çıkarsa çıksın en az iki dakika boyunca sohbet etmek zorundasınız. Flört etmek serbest."

"Peki, ya karşımıza kadın çıkarsa?"

"Sınırlama yok. İçinden geldiği gibi davran. Gecenin sonunda telefondakiyle randevulaşabilen ilk kişi oyunu kazanır."

"Aman Tanrım. Ne?"

"Çok heyecanlı." diyerek el çırptı Ponny.

"Senin erkek arkadaşın yok muydu?"

Genç kız omuz silkti. "Bu gerçek bir randevu olmayacak ki?"

"Ne yani karşımızdakini kandıracak mıyız?"

"İlle de buluşmak istiyorsan kimse sana engel olmaz." diyen Isla gülümsüyordu.

"İyi ama bu çok yanlış. Üstelik suç değil mi?"

"Oyunbozanlık etme Olivia." dedi Crissy. "Bunu sadece zararsız bir şaka olarak düşün."

"Üstelik çok heyecanlı."

Olivia, heyecanlandığını kabul ediyordu. Yine de bir şeyler ona yanlış geliyordu.

Kızlar gelişigüzel numaraları tuşlayıp, karşılarına çıkan ilk yabancıyla flört etmeye çalıştığında içini birdenbire bir tedirginlik kapladı. Kendi yaptıkları bir oyun olsa da karşı tarafın bunu bilmemesi onu tedirgin ediyordu. İçkisinden rahatlatıcı bir yudum alarak oyuna katıldı.

Numaralar tek tek çevriliyor, telefon elden ele dolaşıyordu. Kadın veya yaşlı birinin sesini duyduğunda kapatanlar da oluyordu, onlarla konuşmaya çalışanlar da. Hoparlör açık olduğundan hepsi konuşulanları rahatlıkla duyabiliyordu. Konuşma bittiğinde ise hepsi kahkahalara boğuluyordu.

Ponny'nin telefonunu ihtiyar bir adam açmıştı. Genç kız ona çıkma teklif ettiğinde ise eğer karısı yanında uyuyor olmasa teklifini muhakkak kabul edeceğini söylemişti.

Crissy'e çıkan adam bir gece bekçisiydi ve tüm gece görev başında olacağını, dolayısıyla ne isterse yapabileceğini söylemişti. Bunun gibi onlarca numara tuşladılar ve tanıştıkları insanlara karınları ağrıyıncaya kadar güldüler.

Sıra Olivia'ya geldiğinde genç kadın hâlâ kararsızdı. Bu gece hayatında daha önce hiç yapmadığı şeyleri yeterince denemişti. Daha ileri gidip bir

yabancıyla flörtleşmek istemiyordu. Ya adam daha ileri gitmek ister ve muhabbeti sekse çevirirse?

Numarayı Ponny tuşladı ve çalmaya başladığında, itiraz etmesine fırsat vermeden telefonu Olivia'nın eline tutuşturdu. Tanrım, hâlâ bu çılgınlığı kabul ettiğine inanamıyordu.

İkinci çalışta telefona karşı taraftan seksi bir erkek sesi cevap verdi.

"Selam!" diyen adamın kısık sesi bir oda dolusu kadını eritmişti.

"Merhaba."

"Kimsiniz?"

"Ben Herhangi Biri."

"Ne istiyorsun Herhangi Biri. Beni bu saatte neden aradın?"

Kızlar kıkırdayınca Ponny, "Şşşt." diyerek coşan kalabalığı susturdu.

"Şey, geç bir saat olduğunun farkındayım. Arkadaşlarım bu gece evlerinde şerefime bir parti verdiler. Bu da eğlencenin bir parçası."

"Hmmm. Parti demek. Ne tür bir parti?" diye sorduğunda tüm kızlar ıslık çalıp alkış tutmaya başladı.

"Bir kız kıza parti. Pijama giyip edepsiz şeylerin yapıldığı, bilirsin."

"Hayır, bilmiyorum. Anlatmak ister misin?"

Adamın tok ve etkileyici sesi, Olivia'nın bedenine tatlı ürpertiler yolluyordu. O kadar heyecanlanmıştı ki kalp atışları kulaklarında gümbürdüyordu.

"Biz biraz içki içtik. Sonra film izledik."

"Tahmin ettiğim türden filmler mi?"

Tanrım. Olivia o kadar kızarmıştı ki, şu an yüzü domatesten farksız olmalıydı. "Mmm. Belki."

"Hmmm. Peki başka?"

Olivia'nm iki dakikası çoktan dolmuştu ama telefonu bir türlü elinden bırakamıyordu.

"Hadi..." diye fısıldadı biri. "Ona randevu ver artık."

Kuralları nasıl da unutmuştu. Adamı içki içmek için bir yerlere davet edecek ve eğer kabul ederse ona en yakındaki bir barın adresini verecekti. Elbette işin eğlencesi randevulaşılan yere hiç gitmemekti ama her zaman biraz çılgın olunabilirdi.

"Şey, affedersin. Aslında sana bir şey sormak istiyordum."

"Dinliyorum." dedi adam. Sesi rahattı. Olivia adama daha ismini bile sormamıştı.

"Eğer müsaitsen seninle bir içki içmek istiyorum."

"Bu gece mi?"

Kızlar el kol hareketi yapınca Olivia, "Evet." dedi. "Müsait misin?"

"Senin için olabilirim."

"Hemen kabul ediyor musun yani?" Olivia şaşkındı. Adamın kabul edeceğini düşünmemişti. "Daha adımı bile bilmiyorsunuz?"

"Sen de benimkini bilmiyorsun."

"Haklısın."

"Hem sesin kulağa oldukça seksi geliyor. Nasıl göründüğünü merak ediyorum."

"Vay canına. Şey, bunu beklemiyordum. Yani şimdi gerçekten gelecek misin?"

"Yeri ve saati söyle bebeğim."

Olivia'nın yanaklarını resmen ateş basmıştı. Kızların fısıltılarla ona verdiği yanlış adresi adama tekrarladı ve telefonu hızla onun yüzüne kapattı.

"Tanrım, olamaz. Bunu yaptığıma inanamıyorum. Adamın sapık olduğuna kalıbımı basarım."

Kızlardan biri, "Kendi de sesi gibi hoşsa sapık olmasını umursamazdım." dedi yüzünü yelleyerek. "Keşke ona benim evimin adresini verseydin."

Birlikte geçirilen birkaç eğlenceli saat su olup akmıştı sanki. Kızlar teker teker evlerine dağılırken Olivia, onlara bu gece ve yaptıkları şey için içtenlikle teşekkür etti. Hayatında hiç bu geceki kadar eğlenmemişti.

Ponny arkadaşlarının biriyle önden gitmişti. Crissy ve Isla tam birlikte kapıdan çıkmak üzereyken, "Beni de bekleyin!" diye aceleyle arka odadan seslendi Olivia. Kıyafetlerini değiştiriyordu. Sevimli pijamalarından henüz kurtulmaya hazır değildi gerçi. Tam soyunmak üzereydi ki o sırada kapı çaldı.

Pijama üstünün düğmelerinden birkaçını rastgele ilikleyip koşar adım kapıyı açmaya gitti. Ayakları çıplaktı.

"Bir şey mi unuttunuz?"

Kapıda Max'i görünce tutulup kaldı. Upuzun boyu ve geniş omuzlarıyla tüm girişi kaplamıştı.

"Evet." Max göz kırptı. "Seni."

Uzun bacaklarını saran eskitme bir mavi jean ve geniş üst bedenini saran, siyah bir kazak giymişti. Saçları yalnızca parmakları aralarından geçmiş gibi darmadağınıktı. Yüzünde en seksi gülümsemelerinden biri vardı ve ona göz kırpmıştı. Olivia, kalbinin daha fazlasını kaldıramayacağını düşünüyordu ama görünüşe göre yanılmıştı.

"S-seni kızlardan biri sanmıştım."

Max'in onu almaya geldiğini düşünmüştü. Fakat adam kendini duvardan itip doğrulduktan sonra ağır adımlarla içeri girince merakla gözlerini kırpıştırdı.

Belli ki yeni tıraş olmuştu ve losyonunun hoş kokusu Olivia'nın burun deliklerinden içeri doluyordu.

"Zamanının birazını da bana ayırırsın diye düşünmüştüm."

"Tabii."

"Bu arada güzel pijama." diyen Max'in içleri yanan gözleri ağır ağır üzerinde gezinip ayak parmaklarında durdu.

Olivia dudaklarını ısırdı. "Ben de tam gitmek için hazırlanıyordum. Bana beş dakika verirsen üzerimi değiştirebilirim."

"Henüz değil."

Önce keskin gözleriyle hızlıca etrafı taradı ardından Olivia'nın açık yakasından görünen güzelliklerin tadını çıkardı. Yemyeşil gözleri aç bir yırtıcınınkiler gibi kurnazlıkla parlıyordu.

"Bu gece yeterince yaramazlık yaptın mı Olivia?"

"Evet. Yani hayır. Biraz." Olivia zorlukla yutkunabildi. Teni ısınmaya başlamış, yanakları alev almıştı. Adam neden ona gözünü dikmiş bakıyordu?

"Biraz tuhaf olduğunu kabul ediyorum ama hayatımdaki en muhteşem geceydi. Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Bir yolunu bulabiliriz."

"Nasıl?"

"Mesela randevuna sadık kalabilirsin."

"Randevu mu? Ne randevusu?"

Max'in haylaz sırıtışı yüzünde yavaş yavaş genişleyince Olivia'nın aklı başına geldi.

"O sendin." dedi suçlarcasına. "Telefondaki adam sendin."

"Ta kendisi. İçimde beni ekeceğine dair bir his vardı. Ben, randevularına sadık olan kadınlardan hoşlanırım."

Olivia'nın yanına kadar sokulup kapıyı bir tekmeyle ardından kapattıktan sonra vakit kaybetmeden kadını kollarının arasına çekti.

"Yalnızca bir oyundu. Bilirsin. Kızlar komik olacağını söylemişti. Hem, sen. Nasıl? Bunu nasıl yaptın?" Anında bir aydınlanma daha yaşadı. "Ponny! Seni o aradı değil mi? Hepsi başından beri bir oyundu." Olivia bu kez ilk defa kandırıldığı için kızgın değildi.

"Doğru. Eğer ben olduğumu bilseydin işin eğlencesi kalmazdı. İçin rahat olsun diye söylüyorum diğer aranan numaralar da yabancı değildi ve hepsi önceden ayarlanmıştı. Şimdi daha fazla sorun yoksa sus ve öp beni. Belki o zaman telefonda yabancı bir adamla oynaştığın için seni bağışlayabilirim."

"Bana bunu söyleyemezsin." Max tam eğilip onu öpmek üzereyken Olivia, elini göğsüne koyup onu durdurdu ve adamın hızla atan kalbini avuçlarının altında hissedince de sertçe yutkundu. "Bu bir oyundu ve o yabancı adam da sendin. Yani burada asıl aldatılan kişi sen değilsin, benim."

"Yine de bunu bilmiyordun ve sesinle beni acayip tahrik ettin. Bunun için cezanı çekmelisin."

"Sahi mi? Gerçekten tahrik oldun mu?"

"Hı hı." diyen Max, daha fazla beklemeye dayanamayıp hızla dudaklarına yapıştı. Sert dudakları önce ağır ağır sonra da tüm şehvetiyle Olivia'nınkileri istila etmeye başladığında genç kadından gelen tek tepki arzu dolu inlemelerdi.

Max'in elleri özgürce vücudunda dolaşmaya, pijamanın altından uzanarak çıplak tenini okşamaya başlayınca Olivia dayanamayıp Max'e yaslandı.

"Bu gece." diye fısıldadı genç adam. Olivia'yı geri geri yürütüp karşısına çıkan ilk duvara yaslamadan önce diğer eliyle ensesinden kavradı. "Seni benim elimden hiçbir kuvvet alamaz Olivia."

Olivia'nın yanıtı, adamın güçlü kollarına tutunmak ve şehvetle tutuşan dudaklarına, aklını başından alan ateşli öpücükler kondurmaktı.

43. BÖLÜM

Öpüşmelerinin harareti arttıkça oda Olivia'nın etrafında dönmeye başladı. Max'in sert dudakları onunkilerle buluştuğu andan itibaren ayakları yere basmıyordu sanki.

Max'in parmakları kadının vücudunun kıvrımlarında dolaşırken Olivia bedeninin tutuştuğunu hissediyordu. *Max onu arzuluyordu.* Tıpkı onun da delice arzuladığı gibi.

Adam, tüm ağırlığıyla Olivia'yı duvara yapıştırmıştı. Max zorlayınca kadın hiç direnç göstermeden dudaklarını araladı ve adamın dilinin onu talan etmesine izin verdi. Max'in elleri göğüs kafesinin altındaki bir noktadaydı. Başparmakları yavaşça o kısmı okşuyordu.

Genç adam, nefes almak için dudaklarını ayırdığı kısa bir anda ateş gibi yanan ağzını bu kez de Olivia'nın boynuna yapıştırdı. Dilini boynundan aşağı doğru sürükledi, sonra da köprücük kemiğinin çevresine minik ısırıklar bırakarak Olivia'dan gelen yüksek sesli bir iniltiyle ödüllendirildi.

Kadının meme uçlarının sertleşmesini sağlamıştı. Daha dokunmadığı hâlde o küçük tepeciklerin kumaşın altında belirginleşmesini ve arzuyla gerilerek göğsüne sürtünmesini dudaklarını yalayarak izledi. O güzel şeyleri yeniden tatmanın hayalini kurarken anında sertleşmişti.

"İlk uçuşun biraz hızlı olabilir ama söz veriyorum sonrakileri ağırdan alacağım. Bu gece sabaha kadar yalnızca benimsin."

Olivia tahrik olmuş ve tutuşmuş bir ifadeyle bakınca oracıkta içine girmemek için kendini zor tutuyordu.

Kadın, başını tamam anlamında yavaşça salladı. Max'in parmakları pijamasının düğmelerini süratle açmaya başladı.

Olivia nefes nefeseydi, heyecanlıydı ve ihtiyaç içinde kıvranıyordu. Dahası kollarının arasındaydı ve yapacaklarına çoktan hazırdı. Saçlarına her

ne yaptıysa, uzun ve hafif dalgalı bukleler, şimdi daha sık ve gür kıvrımlara dönüşmüştü. Max için bu görüntüden daha etkili bir afrodizyak olamazdı. Olivia kesinlikle kusursuzdu ve onun için yaratılmıştı. Max onun içinde olmak istiyordu. Onu aletiyle doldurmak... Ona sahip olmak...

"Bu tatlı kedicikleri sevdim." dedi parmaklarını pijama desenlerinin üzerinde arsızca gezdirerek. Sesi hissettiği arzu yüzünden boğuk ve tarazlıydı. "Ama içindekileri daha çok seveceğime eminim."

Olivia'nın beyaz sütyeni ortaya çıktığında yeni yetmeler gibi tüm bedenini titremeler sarmıştı. *Kahretsin.* Max heyecanına yenilmemek için bedenindeki her bir hücreye âdeta savaş açtı.

İştahla dudaklarını yaladı. Elleriyle kadının göğüslerine dokunduğunda gırtlağından boğuk bir iniltinin kaçmasına engel olamadı.

"Ah, Tanrım Liv. Öyle güzelsin ki." Parmakları meme uçlarına arsızca sataştı.

Vücudu çok ısınmıştı. Max, üzerindeki kazağı ensesinden tutarak tek seferde çıkarıp attı. Hemen ardından kadının giydiği lanet pijama üstünü omuzlarından sıyırdı. Parmakları teninde gezindi. Sütyenin arkasındaki minik kopçayı buldu ve tek bir hareketle ondan kurtuldu.

Artık ikisinin de üstü çıplaktı. Max vakit kaybetmeden avuçlarını dolduran göğüslerden birini ağzına alarak sertleşen ucunu emmeye başladı. Tanrım, tatları ilk seferki kadar harikaydı. Tıpkı olgun, lezzetli meyveler gibiydi. Daha önce tatlarına bakmış olmasına rağmen Max onları iştahla yaladı.

"Ah, *Max!*"

Olivia'nın tepki olarak inlemesi ve saçlarına asılması mükemmel bir fişekleyiciydi. Max, ona bu gece adını defalarca söyletmeyi, kulağına ninni gibi gelen iniltilerini tekrar tekrar işitmeyi planlıyordu. Bu düşünceyle, kabaran ereksiyonu özgür kalmak için pantolonunu giderek daha çok zorlamaya başladı.

Olivia ellerini saç diplerinden ensesine, oradan da sırtına kaydırmıştı. Uzun tırnaklarının altında adamın dalgalanan sert kaslarını hissetmek, pürüzsüz tenini okşamak ona şu anda yaşadıklarının bir hayal olmadığını kanıtlıyordu.

Bu bir rüya değildi ve daha önceki gibi zihni bulanık da değildi. Bu gerçekti. Max Walker ile sevişiyordu. *Şimdi.*

Olivia'nın bedeni hazla doldu. Tüm sinir uçları adamın bedenine tepki olarak uyarılmıştı ve sızlıyordu. Bacaklarının arasının nemlenmeye, klitorisinin istekle kabarmaya başladığını hissetti.

Max, avuçlarının arasından taşan iki yuvarlak küreyi nazikçe okşarken ağzı hız kesmeden ikinci tepeciği buldu ve ona da aynı özeni gösterdi. Adamın ıslak ve sıcak ağzının içine çekilen göğüs uçlarından aldığı zevk, Olivia'nın en hassas bölgesinde yankılanmıştı.

Genç kadından çıkan sesler Max'in aklını başından alıyordu. Günlerdir bu anın hayalini kurmuştu. Özellikle dans ederken onu kollarının arasında tuttuğu andan itibaren Max için Olivia'ya dokunmadan geçen her dakika tam bir işkenceydi.

Sevişmeyeli, bir kadının içine girmeyeli ne kadar olmuştu? Max, seks yapmadan nasıl bu kadar uzun süre dayanmıştı? O ana dek arzuladığı tek kadının Olivia olduğunu bilmiyordu.

Kadının kıyafetlerinin geri kalanını da çıkarınca, sonunda Olivia karşısında çırılçıplak kalmıştı. Max, kadının bu hâline bayıldı. Giderek artan libidosu için bundan daha büyük bir zevk anı olamazdı.

Kadının bacaklarının arasındaki kıvrımlara ve kısa, sarımtırak tüylere bakarken resmen ağzı sulandı. Ancak ne yazık ki vücut saati ona, ilk sefer için fazla vakti kalmadığını söylüyordu. Bir an önce içine girmezse patlayacaktı.

Max aceleyle pantolonun düğmelerini çözdü ve dizlerine kadar indirdi. Bu gecenin hayaliyle iç çamaşırı bile giymemişti.

Bunu fark eden Olivia, "Bu gece bilgece sözler yok mu?" diyerek ona takıldı.

"Bu gece sözcüklere ihtiyacın olmayıncaya kadar seni düzeceğim."

Max'in sınırsız sözleri ona daima rahatsızlık verirdi. Oysa şu anda onunla sevişirken o edepsiz ağzı, ne kadar çok sevdiğini düşünüyordu. Üstelik tam da onu tahrik edecek cümleler kuruyordu.

Genç adam, sabırsızlanan erkekliğini avucunun arasına alıp ileri geri sıvazlamaya başlayınca Olivia bakışlarını aşağıya kaydırdı. Nihayet tüm heybetiyle özgür kalan aleti bacaklarının arasında bir anıt gibi gururla dikiliyordu. Cebinden çıkardığı prezervatifi takacak kadar kısa bir süre kadını bıraktığında Olivia ucunda inci tanesi gibi parlayan ıslaklıktan gözlerini

ayıramadı. Max'in aleti gerçekten övündüğü kadar vardı. Ölçüleri yerinde ve muhteşemdi.

"Benim için hazır mısın tatlım?" diye sordu Max.

"Bundan daha fazla hazır olamazdım."

Max, şehvetle kararan gözlerini kıstı. Dudakları gülümserken yanağına doğru bir kavis çiziyordu. Şimdi, tıpkı avını parçalamak için hazır bekleyen bir yırtıcı gibiydi.

Gözlerini bir süre kadının kızarmış ve berelenmiş dudaklarında, pembe göğüs uçlarında ve nefes aldıkça titreyen göbek deliğinde dolaştırdı. Zihninde onu bütünüyle nasıl yalayıp yutacağının hesabını yapıyordu sanki.

Bir kalp atımı kadar süre geçmemişti ki kadını kalçalarından kavrayıp kucağına aldı ve sırtını yapıştırdığı duvardan ayırmamak için bedeninin ağırlığını kullandı.

"Şimdi, bacaklarını belime dola ve o tatlı kıçını aletime yasla."

Olivia isteğini anında yerine getirmiş ve o mükemmel uzunluktaki bacaklarını Max'in kalçalarında kenetlemişti.

Max nazikçe okşadıktan sonra kadının çıplak poposunu sertçe avuçlayarak, onu erkekliğine doğru sürtmeye başladı.

Olivia'nın gözleri kapanmış, başı aldığı haz yüzünden geriye düşmüştü. Adamın çıplak aletine sürtünmek bile acı verecek kadar zevkliydi. Soluk alıp vermekten kuruyan ağzını ıslatmak için dudaklarını yaladığında, Max dudaklarını anında onunkine yapıştırdı.

Genç kadının ağzı hevesle açıldı ve adamın dilinin içeri girmesini bekledi. Max, dilini önce alt dudağının üzerinden okşarcasına geçirdi, ardından da dişlerini sıyırarak damağına yerleştirdi. Tıpkı lezzetli bir yemeğin keyfine varıyor gibiydi. Olivia, bir öpüşmeden bu kadar zevk alabileceğini asla düşünemezdi. Adam onu bu şekilde bile orgazma ulaştırabilirdi.

Olivia ismini sayıklayarak baştan çıkarıcı sesler çıkarmaya devam ettikçe Max için beklemek giderek daha da zorlaşıyordu.

İçine girmeden önce aletiyle kadının girişini yokladı. *Tanrım.* Öyle sıcak ve kaygandı ki... Şu anda hiç zorlanmadan içine rahatlıkla girebilirdi.

Genç adam, tek bir itişte aletinin başını içine sokunca Olivia'nın nefesi bir anda kesildi.

"Oh, Tanrım!"

Max, kendini içine yavaşça sokarak ilerledi ve kadının onu sıkı duvarlarıyla sarmalamasını bekledi.

"Harika hissettiriyorsun bebeğim."

Olivia o kadar dar ve sıkıydı ki Max'i âdeta kadife bir eldiven gibi sıkıca sarmıştı. Genç adam bir anlığına duyduğu hazdan dolayı yıldızları gördüğüne yemin edebilirdi. Kanı âdeta ateş olmuş, damarlarında kor gibi dolaşıyordu. Max, aletinin geri kalanını da yavaşça içeri itti.

İşte şimdi yaşadığı şey; saf zevkti.

İkisi de aynı anda inledi.

Max, kadın ona sıkıca tutunurken içinde tüm hızıyla gidip gelmeye başladı. Kalçalarının her bir vuruşunda Olivia kendini ona daha da bastırarak muhteşem bir şekilde karşılık veriyordu. Tanrım, bu kadınla sevişmenin güzel olacağını tahmin edebiliyordu fakat bu kadarını hayal bile edemiyordu.

"Bin üstüme hadi Liv. İşte böyle."

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

Max dudaklarını kadının deli gibi atan nabzının olduğu yere gömdü ve misk gibi kokusunu ciğerlerine çekti. Olivia kollarıyla boynuna sıkıca sarılmış, bacaklarıyla onu bir mengene gibi sarmıştı.

İkisi tek bedenmiş gibi aynı anda hareket ediyorlardı. İçinde her gidip gelişinde sallanan göğüsleri Max'in çıplak bedenine sürtünüyor, genç adamı kendinden geçiriyordu.

Max kalçalarını oynatarak hızını artırdı. Olivia'nın içine sertçe girip çıkmaya başladı.

"Oh Max! Yalvarırım sakın durma!"

İstese de duramazdı. Onu aletinin üzerine indirip kaldırırken kol kasları gerilmiş, vücutları terden kayganlaşmaya başlamıştı. Olivia tırnaklarını omuzlarına geçirirken şiddetle alt dudağını ısırdı. Max, onun gelmek üzere olduğunu anlamıştı. Bedeni kasılmış, vajinası onu daha sıkı sarmıştı.

"Bana bak Liv. Gözlerimin içine bak! Aletimin üzerine boşalırken seni izlemek istiyorum."

Olivia gözlerini açtı. Şehvetiyle koyulaşmış kehribar rengi gözleriyle Max'in şehvetten yanan gözlerinin içine baktı ve tam o anda çığlık çığlığa boşaldı.

Kollarının arasında parçalara ayrılan kadını daha hızlı becermek, Max'e tahmin ettiğinden daha çok zevk vermişti. Olivia son kasılmalarını da yaşarken Max titredi, gerildi ve sıcak spermlerini özgür bıraktı.

Nefes nefeselerdi. Olivia için bu, hayatında yaşadığı en sarsıcı orgazmlardan biriydi. Dağılan parçalarını toplamaya çalışırken sadece, "Bu, gerçekten çok iyiydi." diyebildi.

Max'in gülüşü yüzünde genişledi. Olivia'yı kucağından henüz yere indirmemişti.

Dudaklarına kısa bir teşekkür öpücüğü kondurduktan sonra, "Seninle işim henüz bitmedi." dedi ve içinden çıkmadan onu yatak odasına doğru taşıdı.

Genç kadının sırtı, serin çarşaflarla buluştuğu sırada derin bir iç çekti.

"Daha fazlası da mı var?" diye sordu emin olamayarak. Sevişmeleri Max için yeterli gelmemiş miydi? Olivia'nın daha fazlasına itirazı olduğundan değildi tabii.

"Benimle olduğun sürece her zaman daha fazlası olacak."

Max dudaklarında başladığı öpücüklerini, göğüslerinin arasından karnına doğru ağır ağır sürükledi. İçinden çıkar çıkmaz hemen prezervatiften kurtuldu.

"Hemen dönerim. Sakın bir yere ayrılma!"

Sanki bunu yapabilirmiş gibi.

Olivia, adamın çıplak poposunun bu kadar hoşuna gideceğini düşünmemişti. Onu eğlenceli baksırlarının içinde görmek başka, bu şekilde görmek ise bambaşkaydı. Hevesle dudaklarını ısırdı. Adamın vücudu Yunan tanrılarından farksızdı. Eğer her sert ve sıkı kası kendi elleriyle test etmemiş olsaydı, Olivia dünyada böyle bir erkek bedeninin varlığına dahi inanmazdı.

Dahası adam becerikliydi. Ellerini ve ağzını kullanmasını çok iyi biliyordu. Yatakta tam bir seks tanrısıydı. Acımıyor, veriyor, eziyor ve tüketiyordu. Olivia şimdiden kendini yeni bir sevişmeye hazır hissediyordu.

Max elinde viski şişesi, diğerindeyse yarım düzine prezervatifle geri dönüşünde Olivia bir anlığına gördüklerine inanamadı.

"Onların hepsini bir gecede kullanmayı planlıyor olamazsın değil mi?"

"Neden olmasın?" diyen Max, paketlerden birini dişlerinin arasına alıp yırtarak diğerlerinden ayırdı. "Yoksa gözün mü korktu?" Diğerlerini baş ucu komodinlerinden birinin üzerine attı.

"Hayır, ama..."

Adamın dişlerini kullanırken ona vahşi bakışlar atması genç kadının bedeninin beklentiyle ürpermesine sebep olmuştu.

"Merak etme, her anından inanılmaz zevk almanı sağlayacağım. Seninle işim bittiğinde bu gece yaşadıklarını asla unutamayacaksın."

Max odanın diğer ucuna giderek ışıkları kapattı ve yatağın baş ucundaki küçük aplikleri açtı.

"Bu şişe babamın geçen seneki mahsullerinden. Tadı mükemmeldir. Bakalım seninkiyle karışınca nasıl olacak."

Olivia dirseklerinin üzerinde doğrulup adamın hareketlerini izlemeye başladı. Ne yapmayı planlıyor olabilirdi?

Max boğazından tuttuğu şişeyi dudaklarına dayadı ve âdemelması hızla hareket ederken içkisinden büyük yudumlar almaya başladı. Olivia onu izlerken hipnoz olmuş gibiydi. Gözlerini bir saniye bile adamdan ayıramadı.

Genç adam son yudumu da aldıktan sonra şişeyi bir kenara bıraktı ve Olivia'nın bacaklarının arasına doğru süzülmeye başladı. Olivia ne yapacağını fark ettiğinde artık çok geçti. Max çoktan bacaklarını ayırmış, dudaklarını da hâlâ ıslak olan yere yapıştırmıştı.

Ahhh.

Olivia kadınlığında hissettiği nemli dudakların verdiği hazla inledi. İçine akıttığı soğuk viski sayesinde aynı anda hem üşüyor hem de alev alev yanıyordu. Max'in dudaklarının baskısıyla kendinden geçti. Bunu yapıyor olamazdı. Onu yalıyor olamazdı. *Tanrım.* Başı yastıklara gömülürken altındaki çarşaflara destek almak istercesine sıkıca sarıldı.

"Bunu yaptığına gerçekten inanamıyorum. Ah, evet. Evet. Lütfen devam et."

Max'in dili klitorisinin çevresinde dolanıp onu emmeye başlayınca Olivia bir çığlık attı.

"Oh, Yüce Tanrım."

İç bacaklarını sıkıca saran eller sayesinde Olivia yerinden kıpırdayamıyor ancak kalçalarını oynatmasına da engel olamıyordu. Max'in dili ve dudaklarıyla yaptığı o şey... Bunu daha önce hiç kimse onun için yapmamıştı. Olivia, zihninin uçtuğunu ve aklını kaybedebileceğini sandı. O kadar çok ıslanmıştı ki bacaklarından yatağa akmaya başlamıştı. Diğer yandan Max kadınlığının üzerine akıttığı viskiyle birlikte her damlasını yudum yudum içiyordu. Olivia kıvrandı. Çırpındı. Çığlık attı. Ama en çok da kalçalarını kaldırıp utanmazca adamın ağzına sürtündü. Saçlarına yapışarak onu kendine çekti. Giderek daha da artan bir gerilimle zirveye çıkmak üzereydi.

Viskiyle birleşmiş Olivia'nın tadı inanılmazdı. Max cennette olmalıydı. Kadının özünün bu kadar tatlı olmasının bundan daha iyi bir açıklaması olamazdı.

Güzel meleği altında kıvranıp dururken Max, o tatlı dudakların ve ıslaklığın keyfine varıyordu. İki parmağıyla kadının girişini araladı ve dilini şişen tepeciğe doğru bastırdı. Olivia'nın kalçaları ani bir sıçrayışla yukarı kalkmıştı. Genç adam önce bir, sonra da ikinci parmağını içeri ittikten sonra, onu parmaklarıyla becerirken sertçe emmeye devam etti.

Olivia yeni bir orgazmın eşiğindeydi. Hissediyordu. Neredeyse gelmek üzereydi. Ancak bu kez son damlasına kadar onu yiyip bitirecekti. Ağzını o noktadan hiç ayırmadı Max ve kadın inleyerek boşaldığında da hepsini büyük bir iştahla yaladı.

Yakınındaki prezervatife uzanan genç adam, onu ustalıkla kabaran aletine geçirdikten sonra, yükseldi ve bedenini Olivia'nın bacaklarının arasına yerleştirdi. *Misyoner pozisyonu.* En sevdiklerinden biriydi.

Olivia nefes nefese hâlde uzanırken, Max bacaklarını kaldırarak yavaşça kadının içine girdi.

Olivia'nın sırtı yatakta yeni bir kavis çizdiğinde Max daha onu yalamaya başlarken sertleşen aletiyle çoktan köküne kadar içine gömülmüştü bile.

Bu kez ağırdan alacağına söz vermişti ve sözünü tutuyordu işte. Kadının içinde gidip gelirken kollarından güç almaya çalıştı. Bu tıpkı sınav çekmek gibiydi. Fakat kesinlikle ondan çok daha zevkliydi.

Olivia'nın saçları yastıklara yayılmış, yüzü yaşadığı orgazmlar sayesinde kızarmıştı. Dudakları nefes almaya çalıştığı için hâlâ aralıktı. Max, onu bu şekilde saatlerce izlese bıkmazdı.

Kadının içinde tüm hızıyla gidip gelmeye devam ederken Olivia yeni bir orgazma sürüklenmek üzereydi. Max eğildi. Meme uçlarından birini dişlerinin arasına aldı ve sertçe becermeye devam ederken kadını üçüncü kez zevkin doruklarına çıkardı.

Max onun bu kadar hızlı boşaldığına inanamıyordu. Hayatında Olivia'nınki kadar hassas bir kadın vücudu daha tanımıyordu. Onu tahrik etmek öyle kolay ve zevkliydi ki Max, bir gecede ona bir düzineden fazla orgazm yaşatabilirdi.

Olivia tükenmiş bir hâlde kendini yastıklara bırakır bırakmaz, Max dudaklarına sert ama uzun bir öpücük verdi.

"Yoruldun mu?"

"Tanrım, sen insan olamazsın." diye inledi Olivia.

"Belki." dedi Max kaşlarını oynatarak. "Belki de iyi tasarlanmış bir seks makinesiyimdir."

Olivia gülümserken Max geriye çekildi ve ayak bileklerinden sıkıca tuttuğu kadını tek seferde ters çevirdi.

Yüzüstü dönen Olivia adamın ne yapacağını merak ederken buldu kendini. İçinde bu gece hiç bitmeyecekmiş gibi bir his vardı ve Olivia bu hisse bayılmıştı.

Max onu ters çevirdikten sonra poposunu avuçladı ve her iki tarafına da ıslak öpücükler kondurmaya başladı. Sonra onu ellerinin ve dizlerinin üzerinde duracak şekle getirdi ve kendine doğru çekti.

"O kadar güzelsin ki Olivia, seni izlerken bile sertleşiyorum."

Arkasındaki adamın iç çekmesiyle Olivia'nın kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Üstelik bu pozisyondayken neler olacağını düşünmek bile onu tahrik ediyorken içindeyken neler hissedeceğinin merakıyla kıvranıyordu.

Bir folyo yırtılması daha duyuldu. Olivia beklentiyle dudaklarını ısırdı.

Max ona şişeyi uzatarak, "Bir yudum almak ister misin?" diye sorunca, Olivia başını olumsuz anlamda salladı. Konuşmak için ağzını açmak bile

zor geliyordu. Bu gece yeterince içmişti. Üstelik şu anda başka bir maddeye ihtiyaç duymuyordu. Yaşadığı orgazmlar sayesinde yeterince sarhoş olmuştu.

"Viski güzeldi. Ama senin tadınla daha da güzelleşti." diyen adamın şişeden yudumlar aldığını duydu. "Tehlikeli bir karışım olabilirsiniz."

Olivia'nın bedeni yaşadığı heyecan ve adrenalin yüzünden kıpır kıpırken Max'in dudaklarını yine en özel yerinde hissedince önce irkildi. Anlaşılan, adamın onunla işi henüz bitmemişti. Her bir sinir ucu tutkuyla sarsılırken Olivia adamın sıcak ağzının tadını çıkardı.

Adam dudaklarını kısa süre sonra geri çektiğinde Olivia neredeyse yoksunluktan sızlanacaktı. Ama az sonra yeniden içini dolduran sertlikle başı öyle bir döndü ki kendini yatağa bırakmamak için kollarının üzerinde zor durdu.

"İşte böyle güzelim." diye inleyen Max parmaklarını kalçalarına batırdı. "Sen resmen bir mucizesin. Şimdi karyolanın başına sıkıca tutun."

Olivia söylenileni yaparken Max, kadının içinde hızla gidip gelmeye başladı. Hissettiği heyecan dayanılmazdı. Kadına bir türlü doyamıyor, kısa bir zamana kadar da doyabileceğine inanmıyordu.

Belinden bastırarak poposunu biraz daha havaya dikti ve bir süre kadının enfes girişine sürtünen erkekliğinin erotik görüntüsünü izledi. Tahrik olmanın etkisiyle başı geriye düştü. Kulağına dolan ıslak sesler ve iniltiler, ter ve seks kokusuyla birleşince Max'i daha fazlası için azdırmaktan başka bir işe yaramıyordu.

Kadını bırakmayı kesinlikle istemiyordu. Bu yüzden orgazmını erteleyebildiği kadar erteledi ve içine kendini her itişinde boşalmamak için direndi.

Olivia bağırıyor, haykırıyor, daha fazlası için Max'e yalvarıyordu.

Kollarından tuttuğu kadını kaldırarak dizlerinin üzerine getirdi ve onu hiç bırakmadan kendine doğru çekti. İçinde daha da sertleşen ritmi bir anlığına bile bozulmamıştı. Şimdi Olivia'nın dağılan saçları omzuna, sırtı da göğsüne çarpıyordu.

Max kadının boynunun yana eğilmesini fırsat bilerek dudaklarını o bölgeye yapıştırdı. Çok geçmeden kendini öptüğü teni ısırırken buldu. Elleriyle kadının sallanan göğüslerini avuçladıktan sonra sert uçlarını sıkarak çevirdi. Olivia'dan yeni bir çığlık yükseldi. Kadının sırtı göğsüne yapışıncaya kadar içinde sertçe gidip gelmeye devam etti.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım! Aman Tanrım!"

"Evet Liv, şimdi bebeğim. Beraber boşalacağız." diyerek kulağının dibinde mırıldandı Max.

Olivia inleyerek başını salladı. Max, içine acımasızca girip çıkarken daha da ıslandığını, küçük spazmlarla kadınlığının kasılmaya başladığını hissedebiliyordu.

Lanet olsun. Olivia aletini böyle sımsıkı sararken kendini tutmak çok zordu. Kadının nemlenen sırtının ortasına bir dizi öpücük kondurdu ve karşılığında Olivia'nın rahatlamasına sebep oldu. Kadının teni resmen ipek gibiydi ve süt beyazı cildinde emdiği her yerde bir sürü pembe iz bırakıyordu. Max, dudaklarıyla kadının bedenini baştan aşağı pembenin her tonuna boyamanın hayalini kurdu.

Olivia çığlık attı, haykırdı ve yeniden kollarında titreyerek boşaldı. Aynı anda kükreyen Max, tohumlarını sertçe fışkırtmaya başlamıştı.

Yüce Tanrım...

İkisi de nefes nefese ve bitkin hâlde yatağa yığıldı.

Max, Olivia'nın kızaran yüzündeki ifadeyi görünce gülümsedi. Yorgun, terli ama her hâliyle o kadar güzeldi ki. Şimdi bile o büzüşmüş dudaklarına yapışmamak için kendini zor tutuyordu. Bir dakika. *Neden kendini tutacaktı ki?*

Saçlarının yüzüne yapışmaması için onları kenara çekti ve içinden geldiği gibi öptü onu. Nefesini tüketene ve yeniden nefes alma ihtiyacı hissedene kadar doya doya öptü.

Olivia mutlulukla mırıldandı ve vücudunu onunkine yapıştırdı.

Max üzerlerini bir örtüyle örtmeye çalışırken meleğinin biraz dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Bunun için kadını kollarının arasına çekti. Onu fena hırpalamıştı fakat yine de mutlu ve doymuş görünüyordu.

Max haince sırıttı.

Kadına bu gece için verdiği vaatleri unutmamıştı. Şimdilik evet, ama sabaha kadar uyumasına asla izin vermeyecekti.

44. BÖLÜM

Olivia uyandığı anda yerinden kalkamayacağını anlamıştı. Bedeninde yaşadığı gevşemenin dışında, üzerinde uzun zamandır kullanmayı unuttuğu kasların tatlı sızısı vardı. Bedeni âdeta hamur gibiydi ve yerinden doğrulabilmesi için sanırım birinin onu çarşaflardan kazıması gerekecekti. Dudakları gece boyunca öpüşmekten öyle şişmişti ki şu anda bir ördeğinkilere benziyor olmalılardı. Teninde minik karıncalar geziyormuş gibi hissediyordu.

Çiftlerin seksten sonra genellikle kaşık pozisyonunda uyuduklarını duymuştu. Fakat her alanda olduğu gibi Max Walker yine bu genellemenin dışındaydı. Adam onu kanatlarının arasına almış dev bir kuş misali göğsüne sıkıca yaslamıştı.

Uzun süredir aynı pozisyonda uyumuş olmalılardı. Kaslarım esnetmek için gerinmeye çalıştı ancak onu saran güçlü kollar sayesinde pek başarılı olamadı.

Adamdan yayılan erkeksi kokuyla karışık alkol ve seks kokusu odayı doldurmuştu. Gece üzerinde tepinerek buruşturdukları bembeyaz çarşafların arasında, birbirlerine karışmış hâlde çırılçıplak yatıyorlardı.

Sanırım buna alışabilirdi.

Başının altında adamın inip kalkan göğsündeki düzenli soluklarını ve ritmik şekilde atan kalbinin sesini dinlemek, tıpkı leziz bir müzik ziyafeti gibiydi. Bu ses, ona en güzel aşk şarkılarından bile daha romantik geliyordu şimdi.

Artık o kadar kolay şekil almayacağına emin olduğu saçları Max'in sert ve şekilli göğsüne yayılmış, elleri tıpkı bir bebeğinki gibi yumruk olup, çenesinin altında birleşmişti. Adamın gevşek parmakları ise belinde

sahiplenici bir şekilde açılmış, onu sarıyordu. Bacakları bacaklarının arasındaydı ve hâlâ sıcak olan, ona dokunan teninin her zerresinin farkındaydı.

Seks sonrası böyle uyandığı hiç olmamıştı. Böyle olağanüstü bir deneyimi yaşadığı da hiç olmamıştı. Öte yandan Max onu sabaha kadar her pozisyonda becerirken, yoga ile beraber aldığı pilates dersleri için Tanrı'ya şükrediyordu.

Adam tükenmek bilmez bir aygır gibiydi. *Ateşli, doyumsuz ve vahşi.*

Olivia kendinden bile sakladığı gizli fantezilerini Max'in hiç çekinmeden üzerinde uygulamasına hem şaşırmış hem de inanılmaz bir zevk almıştı. Bir kadının tek seferde ve art arda altı kez boşalması orgazmda nirvana olmalıydı.

Yanağını yasladığı yere biraz daha yerleştirince Max'in çenesini başının tepesinde hissetti.

Adam uykusunda çenesini onun saçlarına sürttü ve gevşettiği kollarını biraz daha sıkılaştırdı. Daha sonra elleri Olivia'nın çıplak bedeninde yavaşça aşağıya kaymaya başlayınca Olivia adamın uyuyup uyumadığından emin olamayarak bekledi. Az sonra gelen derinden homurtular ve ellerinin durmasıyla derin bir uykuda olduğuna kanaat getirmişti. Belli ki adam uykusunda bile ondan ellerini çekemiyordu.

Olivia yüzünde hafif bir gülümsemeyle bu kez bacaklarını oynatmayı denedi ancak Max'in mengeneyi andıran uzun ve sert bacaklarının arasında bu, neredeyse imkânsızdı. Eli bu kez sırtından aşağıya inip, kalçasını avuçlayınca Olivia irkildi.

"Gerçekten uyuyor musun yoksa numara mı yapıyorsun?"

Max'in altında olan eli kalçasını okşarken diğeri göğüslerini bulduğunda, Olivia artık adamın uyumadığına emindi. Bir süre daha bekledi. Max'in hareketleri yine durmuş ve onu okşayan elleri gevşemişti. Hâlâ inanamıyordu. Adam resmen uykusunda sevişiyordu.

Olivia bu ritüelden hoşlanmış gibi alt dudağını hafifçe ısırarak, ufak kıpırdanmalarına devam etti. Kollarının arasında her hareket ettiğinde Max vücudunun başka bir noktasına dokunuyor, yeni yeni uyanmaya başlayan sinir uçlarına minik kıvılcımlar gönderiyordu.

Kimin kimi tahrik ettiği belli değildi. Olivia adamın uykusunda bile onunla oynaşmasından büyük haz aldığını fark etmişti. Max uyanana kadar

bu durumdan istifade ettiği için aslında kendinden utanmalıydı fakat dün gece aralarındaki utanç duvarlarını çoktan aşmışlardı.

"Hmmm." diye inledi bir ara Max.

Olivia, o sırada adamın sırtında parmaklarını zarifçe bir aşağı bir yukarı dolaştırıyor, aynı karşılığı da ondan bekliyordu.

Max gözlerini açmadan, "Birileri henüz doymamış." diye mırıldanınca Olivia'nın yüzüne şapşal bir tebessüm yayıldı.

"Sadece uyuşan kaslarımı hareket ettirmeye çalışıyordum."

"Üzerindeki pası yeterince attığımı sanıyordum." diyen Max derin bir iç çekti. "Demek yanılmışım."

Adamın alaycı konuşmasına bayılıyordu. Max olduğu yerde gerinmiş ancak Olivia'nın pozisyonunun değişmesine izin vermemişti.

"Kaslarının bu kadar çabuk tutulması ilginç. Seni sürekli esnek tutmanın yollarını bulmamız lazım."

Olivia göğüslerini Max'in vücuduna sürterek yükselirken, "Eminim bu konuda yapabileceğin bir şeyler vardır." dediğinde, Max başını geriye atarak güldü.

Olivia bir koluna başını yaslamış Max'in gülerken yumuşayan yüz hatlarını inceliyordu. Seksi dudaklarının kenarındaki deri gerilmiş, göz çevresinde ise minik kırışıklıklar oluşmuştu. Adamın kalp durduran gülüşü en mahrem yerlerinde yankılanıyordu.

"Bakalım neler yapabilirim."

Max onu üstüne çekti. Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümseme Olivia'nın kalbini yerinden oynattı. Yeşilin en koyu tonuna dönüşmüş o gözlerde öyle tehlikeli vaatler saklıydı ki Olivia'nın bedeni beklentiyle ürperdi.

"Beni bir gecede doyumsuz bir canavara dönüştürdüğüne inanamıyorum."

Max, elleriyle saçlarını yüzünden geriye doğru çektikten sonra, bacaklarını araladı ve Olivia'yı arasına sıkıştırarak öpmeye başladı.

Bu haz dolu coşkuya kapılmak çok kolaydı. Adamın öpücükleri ona kendini dünyadaki her şeyden çok daha özel hissettiriyordu. Elleri saçlarının arasına kaydı ve saç diplerinde birer yumruk oldu. Sonra başını kaldırdı ve öpücüğünü tutkulu bir hâle çevirdi.

Olivia bir türlü susuzluğunu dindiremediğinden adamdan ne varsa almaya çalışıyordu. Dudakları aylarca yağmur görmeyen topraklar gibi adamın dudaklarını aç bir şekilde emiyordu. Dilleri birbirine kenetlendiğinde Max'in altındaki vücudu da harekete geçti.

"Livvy." diye inledi. "Sanırım ikimiz de birer canavara dönüştük."

"Peki, ne yapacağız..." Olivia muzırca gülümsedi.

"Gerekeni." dedi Max ve dudaklarını yeniden birleştirdi.

Saatler sonra duştan çıkan Olivia üzerine dün gece giydiği elbiseyi geçirirken Max yatakta uzanmış, kollarını başının altına almış onu seyrediyordu. Olivia tarak bulamadığı için karmakarışık saçlarını elleriyle toplamaya çalıştığında "Bırak kalsın." diye bir öneride bulundu. "Açık saç sana daha çok yakışıyor."

Olivia aynadan ona gülümseyerek çekimser bir bakış attı.

"Uzun zamandır aynı saç modelini kullanıyorum. Sanırım..." biraz düşündü. "Liseden beri."

"O hâlde bir değişikliğin zamanı gelmiş. İnan bana, seni olduğundan daha sıcak ve samimi gösteriyor. Ve ulaşılabilir."

Olivia bu sözlerin üzerine saçlarını açık bıraktı. Max'in bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Parmaklarıyla gür bukleleri şöyle bir havalandırdı ve sırtından aşağıya isyankâr bir şekilde dökülmelerini sağladı.

Çizmelerinden birini ayağına geçirirken, "Sen hazırlanmıyor musun?" diye sordu.

"Doğrusu yatak çok rahat." Max ona yaramaz bir bakış atarak yanındaki boşluğu eliyle pışpışladı. "Neden sen de yanıma gelmiyorsun?"

Sesinden yatağa yalnızca rahatlığı için davet etmediği belli oluyordu. Olivia içten içe bunu ne kadar çok istese de yapacak işleri vardı.

"Bugün festival hazırlıkları için babana yardım etmen gerekmiyor mu? Tara ve diğerleri bizi bekliyor olmalı."

"Lennox ve Evan'ın her şeyi hallettiğine eminim. Bize ihtiyaçları yok."

"Dün geceden sonra ailenle yüzleşmek istemediğini anlıyorum." Olivia diğer botunun fermuarını da çektikten sonra ayağa kalktı. "Ama er ya da geç bunu yapmak zorundayız."

"Bizler yetişkin insanlarız Liv. Ne yaptığımız kimseyi ilgilendirmez. Annem konusunu bu kadar kafaya takma lütfen."

Olivia kavuşturduğu ellerine baktı. Max ondan gelecek cevabı beklerken gerilmişti.

"Kaç yaşında olursan ol, o senin annen ve sadece senin için en iyisini istiyor. Anneliğin nasıl olduğunu bilmiyorum ama kendi annemin nasıl olduğunu gayet iyi hatırlıyorum. Bazen bize yanlış gelse de aslında tek istedikleri şey iyi ve mutlu olmamız."

"Keşke bizi neyin mutlu edeceğini bildiklerini sanmaktan vazgeçseler."

"O hâlde onlara ne ile mutlu olduğunu göster."

Max, çarşafların arasından sıyrılıp ayağa kalktı. Gözlerinde bir ışık parlamıştı. Çırılçıplaktı ve durumundan en ufak bir rahatsızlık duymadan rahat adımlarla Olivia'nın yanına geldi. Olivia gözünü dikip ona bakmaktan kendini alamadı.

"Aslına bakarsan haklısın. Ailem geleneklerine bağlı insanlar olabilir. Çocuklarının mutlulukları için bazı sabit fikirlere de sahip olabilirler. Ama hayatımı yönetmelerine daha fazla izin veremem. İnanamıyorum. Daha önce hiç böyle yapmazlardı. Şeye kadar..."

"Sen boşanıncaya kadar."

"Doğru. Ama bu onların sorunu anlıyor musun? Emily ile boşanmamızı kabullenemiyorlarsa bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Onu istediği kadar aile toplantılarımıza davet etmeye devam edebilirler. Birçoğundan bu yüzden kaçtığımı henüz anlamamış olsalar bile benim için fark etmez. Bu yaşıma kadar kendi kararlarımı kendim aldım ve bir kez olsun pişmanlık duymadım. Bu saatten sonra da kimseye hesap vermeye niyetim yok." Ellerini Olivia'nın omuzlarına koyarak gözlerinin içine ciddiyetle baktı. "Senin de bu konuda endişelenmeni istemiyorum. Haklısın. Başta aramızdaki yakınlaşmayı bilmelerini istemedim. Bunun tek sebebi ayrı ayrı ikimizin de üstüne geleceklerini bilmemdi. Ve haklıydım. Şu hâline bak."

"Hayır." Olivia bakışlarını kaçırdı. "Ben sadece dün gece karını o partide görünce."

"Eski karım Liv. *Eski.*" diyerek üsteledi Max.

"Doğru. Eski karın. Ve güzel. Yani gerçekten güzel ve hoş bir kadın. Ve birlikte bir geçmişiniz vardı."

"Livvy!"

"Tamam, belki biraz abartmış olabilirim ama annenin bize bakışları..."

Max, belinden sarılarak onu kendine çekince, çarptığı sert ve çıplak beden Olivia'nın bir anlığına nefesini kesti.

"Beni dinle, Bayan Çok Bilmiş. Annem ya da bir başkası, hislerimi asla kontrol edemez anlıyor musun? Kimin için çıldırdığımı yalnızca ben bilirim." deyince Olivia'nın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı. Bu itirafı içini ısıtmıştı. Yanaklarına sıcaklık yayıldı. Adamın elleri kalçalarında duruyordu ve Olivia onun her şeyi *sil baştan* yaşamak isteyen canavarının varlığını aralarında hissedebiliyordu. "Ve ben yalnızca senin için çıldırıyorum."

"Sahi mi? Peki, şu anda kontrol sende mi?" Sesini bilerek baştan çıkarıcı bir tonda kullanmıştı. Max, anında oltaya takıldı ve dudaklarını boynuna dokundururken hırıltıyla, "Şimdilik sende gibi görünüyor." diye mırıldandı.

İçinden çığlık çığlığa zafer şarkıları söylemek geliyordu. Adamın dudaklarından vücuduna yayılan sıcaklıkla Olivia'nın gözleri kapanırken başı hazla geriye düştü.

"Tanrım." diye homurdandı Max. "Bu kadar güzel kokmak zorunda mısın? Her defasında iştahımı daha da kabartıyorsun."

Max başını geriye çekerek gözlerinin içine bakmadan önce dudaklarına sert ama ateşli bir öpücük bıraktı.

"Senin ailen ya da benimkisi, fark etmez. Bize pekiyi örnek olamadıklarını görebiliyorum. Niyetleri iyi olsa da sonuçları ortada."

"Nasıl yani? Ailemin nesi varmış?"

"En basit isteklerini bile onların baskıcı tutumları yüzünden yaşayamamandan bahsediyorum." Olivia'nın saçından bir tutamı nazikçe kulağının arkasına sıkıştırırken, "Dün geceyi, çok daha önce yaşamalıydın Liv." dedi Max. "Asla bu kadar geç kalmamalıydın."

Olivia bastırmakta zorlandığı duygularının boğazında düğümlendiğini hissetti. Karşı çıkmak istese de adamın haklı olduğunu biliyordu.

"Yine de çok güzeldi." derken gözlerinin dolmaması için elinden geleni yaptı. "Hayatımda yaşadığım en güzel kız kıza geceydi."

"Hımm."

Max bakışlarını kaçırıp yüzüne yalandan ciddiymiş gibi bir ifade yerleştirdi. Olivia'nın bu hâliyle tıpkı liseli ergenlere benzediğini düşünüyordu. Üstelik çok tatlıydı.

"Dün gece yeterince teşekkür edemediğini düşünüyorsan eğer..."

Adam onu tek bir hareketle omzuna alınca Olivia ciyakladı. "Tanrım, hayır! Lütfen beni yere indir Max."

Ancak adam bacaklarından sıkıca tutarak yalvarışları kıkırtılara dönüşünceye kadar onu bırakmadı ve birlikte yatağa düştükleri anda ise öpücüğüyle mest etti.

"Biliyor musun? Hasat Şenliği'nin de diğerlerinin de canı cehenneme. Bence bu yataktan hiç çıkmayalım. Günlerce. Hatta sonsuza dek."

Kadın hâlâ gülerken Max elbisesini sıyırarak bacaklarının arasına yerleşti ve pürüzsüz tenini okşamaya başladı. Olivia boynuna bir sıra öpücük konduran adamın başını tuttu ve parmaklarını saçlarının arasına soktu.

"Sen gerçekten delisin."

"Bu bir evet mi?"

"Hayır."

"Lanet olsun."

"Sorunlarından başını deve kuşu gibi toprağın altına gömerek kurtulamazsın."

"Senin içine gömülerek pekâlâ kurtulabilirim."

"Tanrım Max!"

"Tamam, tamam. Ne demek istediğini gayet iyi anladım."

"İyi, şimdi kalk üzerimden."

"Tamam." Max kenara kayıp onu serbest bıraktı. "Hadi gidip Emily'nin son ve imkânsız aşkım olmadığını, ondan başka kadınlarla da mutlu olacağımı tüm dünyaya kanıtlayalım."

"Eski karın da orada olacak."

Olivia'nın yüzü asılınca Max sordu. "Oradaysa ne olmuş?"

"Sadece sana bakışlarından pek hoşlanmıyorum."

"Bir dakika ne? Yoksa sen... Sen beni kıskanıyor musun?"

Max'in yüzünü anında keyifli bir sırıtış kapladı.

"Ne? Elbette hayır. Tanrım. Kıskançlık çok ilkel bir duygu."

"Yani sen kıskanç biri değil misin?" Amelia'nın saçlarına yapışan Olivia'nın görüntüsü zihnine dolunca kaşları meydan okurcasına havaya kalktı.

"Elbette değilim."

"O hâlde bugün festivalde karımla dans edersem, senin için sorun olmaz."

"*Eski* karınla mı? Tabii ki hayır."

Olivia'nın ani çıkışı yüzünden Max bir kahkaha patlattı. "Anlıyorum."

O kadar çok gülüyordu ki sonunda Olivia'nın tepesi atmıştı. Geri döndü ve banyoya girmek üzere olan çıplak adamın arkasından bir yastık fırlattı.

"Sen bir pisliksin Alexander Walker!"

Kapıyı tam zamanında kapatan Max'in kahkahaları duyulmaya devam ediyordu. Sonunda Olivia da gülmeye başladı.

Tanrım, tam bir şapşaldı.

Hasat Şenliği, eski bir yel değirmeninin ve boş tahıl ambarlarının çevresindeki bol yeşillikli bir vadiye kurulmuştu. Güneş yaz günlerinin en parlak renkleriyle tepede pırıl pırıl parlıyor, kuş cıvıltıları müzik seslerinin arasında kayboluyordu.

Çocukların eğlenmesi için getirilen atlıkarınca ve dönen salıncakların yanında, yetişkin oyunlarının yapıldığı büyük çadırlar, okçuluk ve bıçak atma yarışlarının düzenlendiği bölümler vardı.

Kadınlı erkekli bir sürü insan gruplar hâlinde, ya seyyar satıcıların önünde ya da oyun sergilerinin başında kuyruk oluşturmuştu. Geleneksel giysileri olan kilt, büyük küçük hemen hemen herkesin üzerindeydi. Olivia'ya başta tuhaf gelse de zamanla alışmıştı. Eski klanlara ait gösterişli bayraklar etrafı süslüyor, rengârenk şekerlemeler ve en olgun meyveler stantların üzerinde onları yiyecek kişileri bekliyordu.

Alana ilk girdikleri anda patates kızartması ve balık kokusu onları karşıladı. Kasalar dolusu viski, her üreticinin başında durduğu tezgâhlara sıralanmıştı. Bugün viskinin su olup akacağı günlerden biriydi. Olivia etrafındaki curcunayı izlerken en son ne zaman böyle kalabalık bir yerde bulunduğunu hatırlamaya çalıştı. Sanırım küçükken Gabriella ile panayıra gittiği zamanlardı.

Annesi, satış yapan peynir tezgâhlarından birinin önünde dururken yan tezgâhta küçük bir kızın güzel bir porselen bebek için annesine yalvardığını görmüştü. O zamanlar Olivia'nın sahibi olduğu tek şey, Gabriella'nın ona kendi elleriyle yaptığı küçük, eski bir bez bebekti. Porselen bebek ise ondan daha güzeldi. Pürüzsüz ve bembeyaz bir yüzü ve pespembe yanakları vardı. Dudakları kırmızıya boyanmıştı. Saçları buğday sarısı, gözleri ise okyanus mavisiydi. Üzerinde fırfırlı, parlak kumaştan şık bir balo elbisesi vardı. Annesi bebeği satın alıp ona verdiği anda küçük kızın sevinci görülmeye değerdi doğrusu. Olivia ise içinin nasıl burulduğunu ve gözlerine yaşların dolduğunu çok iyi hatırlıyordu. Avucunda tuttuğu bez bebeği elleriyle sıkmış ve tüm gözyaşlarını içine akıtmıştı.

Öyle bir bebeğe çok istese bile sahip olamayacağını biliyordu. Eğer söyleseydi, annesinin nasıl üzüleceğini de öyle. Bu yüzden hızla arkasını dönmüş ve Gabriella'nın gözyaşlarını görmemesi için başka tezgâhlardan birine doğru yürümüştü. Annesinin bakmadığı bir anda ise elindeki bez bebeği tezgâhlardan birinin altına atmış, Gabriella sorduğunda da ona düşürdüğünü söylemişti. Çünkü aslında diğerini istiyordu ve henüz elindekiyle yetinmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Annesinin o sıralar taş bir bebekten çok daha önemli sorunlarının olduğunun farkındaydı. Kendi istekleri yüzünden onun daha fazla üzülmesine dayanamazdı.

Crissy ve Isla'nın arasında dikilirken buruk hatıralar, gözlerinin önünden geçti. Birkaç metre ötede dikilen baloncunun çevresine üşüşen çocukları görünce gülümsedi. Hepsi de istediği renkte ve büyüklükte balonu işaret ederken zıplayıp duruyorlardı.

Hazırlıklarına yardım ettiği minik pasta ve kurabiyeleri önlerindeki masaya dizen Crissy ve Isla'dan izin isteyerek çocukların yanına gitti. Kalabalık çocuk grubunu yararak baloncuya ulaşması biraz zor olmuştu fakat sonunda başardı. Adamın kulağına bir şeyler fısıldadıktan sonra döndü ve tüm balonları çocuklara teker teker dağıtmaya başladı.

Dünyada bir çocuğun erişemediği hiçbir şey olmamalıydı. Hiçbir zenginlik, çocukların yüzlerindeki sevinci görmekle boy ölçüşemezdi. Hepsi neşeyle cıvıldarken Olivia da gülümseyerek onların uzaklaşmalarını izledi.

"Bayan Kelly!"

Olivia, sesin geldiği yöne döndüğünde Max'in babası Arthur'u iki içki kadehiyle yanına yaklaşırken gördü. Yanında kendi yaşlarında bir adam daha vardı. Adam, Arthur'dan sadece birkaç santim uzundu. Başının tepesi kelleşmişti ve saçından daha gür sakallara sahipti.

"Sizi tanıştırayım, bu arkadaşım ve aynı zamanda meslektaşım Hamish."

"Merhaba Bay Hamish, nasılsınız?"

"Teşekkürler hanımefendi. Arthur İngiliz olduğunuzu ve Londra'da yaşadığınızı söyledi. İskoçya'ya hoş geldiniz."

"Bu sizin için sorun olur mu? Yani, bir İngiliz olmam."

"Hayır, neden olsun ki?" dedi adam gülerek. "Yani, savaşlar eskide kaldı değil mi?"

"Keşke herkes sizin gibi düşünse."

"İskoçya'ya ilk gelişiniz mi?"

"Evet. Henüz iki gündür buradayım ama gördüklerimden çok etkilendim. İskoçlar oldukça sıcakkanlı insanlar."

Gevrek gevrek gülen adam, elini arkadaşının omzuna attı. "Bizlerin birbirimize ne kadar bağlı olduğumuzu tahmin bile edemezsiniz. Fakat bu aramızda rekabet etmeyi sevmiyoruz anlamına gelmiyor. Öyle değil mi Arthur?"

Arthur, yalandan bir öfkeyle homurdandıktan sonra silkinerek arkadaşının tutuşundan kurtuldu.

"Yine çenen fazla düştü. Asıl konuya gel hadi."

Hamish, genizden gelen gürültülü bir kahkaha patlatınca Olivia merakla sordu.

"Merak ettim şimdi. Konu nedir?"

"Hamish'le dostluğumuz çok eskilere dayanır. En eski dostumun en güçlü rakibim olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bu gerçekten inanılmaz. Rekabet ve dostluk aynı kefede durmaz derler."

"Eh, biz bunu başardık. Şimdi size bir soru sormak istiyorum. Bu iki bardakta yeni senenin mahsulleri var. Sizden tatlarına bakıp hangisinin daha güzel olduğunu bize söylemenizi istiyoruz."

Oo ooo.

İşte bunu beklemiyordu. Olivia bardaklardan birini alıp tereddütle dudaklarına götürürken gözleriyle iki adamın da heyecanını ölçmeye çalıştı.

Tepkilerinden hangisinin hangi bardağın sahibi olduğunu tahmin etse bile içlerinden nasıl bir seçim yapacağını bilmiyordu.

"Bu çok güzelmiş." dedi ilk yudumunu aldığı bardağı diğeriyle değiştirirken. İkinci bardaktaki viski de oldukça iyiydi aslında ancak bu cevaptan mutlu olacaklarından biraz şüpheliydi.

"Eee, ne düşünüyorsunuz?" diye sordu Arthur. Sesindeki titreşimlerden ikinci bardağın sahibi olduğunu hissetti Olivia.

"Aslında, karar vermek oldukça zor." dedi yutkunarak. Arthur ve Hamish'in kaşları hızla çatılınca Olivia telaşa kapıldı. Bardağı Arthur'a iade ederken, "Aslında bakarsanız biz İngilizler viskiden pek anlamıyoruz sanırım." diye itiraf etti. "Şarap veya şampanyada daha adil olabileceğimi düşünüyorum." deyince iki adamın da suratı asıldı. Dahası, Olivia izin isteyerek yanlarından ayrıldığında kafası karışmış gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Hamish'in arkasından, "İngilizler işte." dediğini duyar gibi oldu.

"Hey Olivia! Olivia!"

Marsali'nin neşeli çığlığı Olivia'yı içine düştüğü tuhaf durumdan çabucak kurtarmıştı.

Marsali, giydiği tozpembe elbisenin içinde âdeta minik bir melek gibiydi. Saçlarını iki yanda sıkıca toplamış, eline de yumruğu büyüklüğünde tahta saplı bir şekerleme almıştı. Olivia'nın yanına geldiğini görünce olduğu yerde zıplamaya başladı.

"Neler oluyor burada?"

"Hadi koş, koş!"

Küçük kız elinden tutup çekiştirerek onu gülümseyen Isla'nın yanında yürütmeye devam etti.

"Amcamlar." dedi küçük kız heyecanla. "Halat çekme yarışındalar."

"Bunu mutlaka görmelisin." dedi Isla göz kırparak.

Olivia, Marsali'nin ne demek istediğini ancak kalabalığın daire şeklinde toplandığı alana gelince anlayabildi.

Altışarlı gruplar hâlinde ikiye ayrılan on iki erkek, kalın bir halatın uçlarında sıralanmıştı. Hepsinin altında kilt etekleri ve kaydırmaz tabanlı botları vardı. Birçoğu üstünü çıkarmıştı. Olivia gruplardan birinin en önünde halata sıkıca sarılmış duran Max'i hemen fark etmişti.

Yüce Tanrım.

Max'in üstü çıplaktı. İnce belini sararak dizlerine inen eteğinin içinde gören biri onun komik göründüğünü sanabilirdi. Oysa adam, inanılmaz seksi görünüyordu. Bacağının birini dengesini sağlamak için geriye atmış, tuttuğu halatı kalın kollarından birine dolamıştı. Bu hâliyle tıpkı eski Roma gladyatörlerine benziyordu.

Hakemin düdük çalmasıyla yarış başladı ve iki grup da aynı anda halata asıldı.

Max'in hemen arkasında Lennox ve Evan vardı. Diğer adamları tanımıyordu ama aralarındaki bağrışmalardan birbirlerini tanıdıklarını düşünüyordu.

Kocasını alkış ve tezahüratlarla destekleyen Isla'ya, "Ödül ne?" diye sordu Olivia. Kalabalığın gürültüsünü bastırabilmek için bağırmak zorunda kalmıştı. İçinden bağıra çağıra Max'i desteklemek geliyordu ama buna cesaret edemiyordu. Alkışlamaya devam ediyor ve gözlerini bir an olsun Max'den ayıramıyordu.

"Altı kasa viski." dedi Isla.

"Çok yaratıcı."

Isla güldü ve alkışlamaya devam etti. Bir yandan da etraftaki coşkulu kalabalıkla birlikte tempo tutmaya devam ediyordu.

Çek! Çek! Çek! Çek!

O sırada biri eline bir bardak viski tutuşturmuştu. Crissy'di. Sıcacık bir şekilde gülümseyerek sağ yanına geçmiş ve alkışlayan güruha katılmıştı.

Max'in grubu tüm gücüyle ipe asılıyordu. Rakip grupla aralarındaki çizgiye bir adım bile yaklaşmamışlardı. Küfürler yağmaya başlamıştı. Max çenesini sıkarak halata asılmaya devam etti. Tam anlamıyla konsantre olmuştu. Terli vücudu gergindi. Kaşları çatılmış, nemlenen saçları alnına yapışmıştı. Şu anda yatağındaki dağınık hâlinden bile daha seksi görünüyordu."

Olivia, dudaklarını yalarken viski yerine Max'in teninin tuzlu tadını aldığına yemin edebilirdi. Henüz bu sabah duşta aldığı ve doyamadığı teninin tadını. Dizlerinin üzerinde adama yaptığı şeyleri ve Max'in o anda yüzünün aldığı o muhteşem ifadeyi hatırlayınca bedeninde yeni bir ateş yandı.

Max'in zorlandığı her hâlinden belli oluyordu. Kasılan kol ve karın kaslarını izlemek uzaktan keyifli olsa da adamın sarf ettiği efor epey fazlaydı ve neredeyse tükenmek üzere görünüyordu.

"Sen neden bağırmıyorsun?"

Olivia'nın dikkati eteğini çekiştiren küçük kızın hareketiyle dağılmıştı. Marsali ona gücenmiş gibi bakıyordu.

"Şey, bilmem. Bağırmalı mıyım?"

"Buraya kadar geldiysen yapmalısın. Herkes yapıyor."

Küçük kız haklıydı. Etrafında bağırmayan tek bir kişi bile yoktu. Kendisi neden yapamayacaktı ki? Küçük kıza gülümseyerek, "Sanırım haklısın." dedi ve içki kadehini ayaklarının dibine bıraktıktan sonra var gücüyle bağırmaya başladı.

"Çek! Çek! Çek!"

"Hadi MAX! Yapabilirsin!"

Max'in o kalabalıkta sesini duymasının imkânsız olduğunu biliyordu ama bağırmak iyi gelmişti. Kendini rahatlamış hissetti. Hayatında bir kez bile stadyuma gitmemiş, herhangi bir spor müsabakası izlememişti. Şimdi insanların bunu neden yaptığını daha iyi anlıyordu. Bu, bedenin seksten sonra en iyi deşarj olma yollarından biriydi.

Max'in güçlükle halatı koluna bir tur daha dolayıp son bir kez bağırarak asılmasıyla karşı takımı çizginin dışına sürüklemeyi başardılar. Alkışlar yerini çığlık ve yuhalamalara bıraktı. Sevinen ve üzülen herkes tuhaf bir şekilde mutlu görünüyordu.

Max, hızla soluk alıp verirken bakışları sanki nerede olduğunu biliyormuş gibi anında Olivia'nın olduğu tarafa yöneldi ve göz göze gelince de gülümsedi. Olivia da ona gülümseyerek karşılık vermişti.

Abileri ve takım arkadaşlarıyla kucaklaşmalarını izlerken Olivia'nın yüreği Max'e duyduğu gururla kabardı. Kalbinin yerinde bir balon vardı sanki ve gittikçe şişerek gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Crissy ve Isla, Marsali'yi de alarak terli kocalarını tebrik etmeye giderken Olivia olduğu yerde kalmış ve onları sadece uzaktan izlemekle yetinmişti.

"Onlarla gurur duyuyorum. Her biriyle."

Sesin sahibi, yanına yaklaştığını fark etmediği Tara'ydı. Olivia göz ucuyla kadına kısa bir bakış attıktan sonra yeniden kazananları izlemeye koyuldu.

"Gurur duymakta haklısınız. Hepsini çok iyi yetiştirmişsiniz. Bu arada Ponny'i etrafta göremedim. O, festivale katılmayacak mıydı?"

"Ponny'nin bazı işleri var. Şu Edinburg'a taşınma işiyle ilgili. Erkek arkadaşıyla öğleden sonra bize katılacak."

Kadının ses tonundan kızının taşınmasına pek de hevesli olmadığı anlaşılıyordu.

"Eminim hayatını yoluna sokmayı başaracaktır. Ponny akıllı bir kız."

"Ve tecrübesiz." Derin bir nefes aldı kadın. "Küçükken çocuklarımın her zaman yanımda kalacaklarını düşünürdüm ama büyüdüklerinde ve her biri kendi yolunu çizmek istediğinde, bizim isteklerimizin bir önemi kalmıyor. Onlarla ilgilendim. Onlara mutlu bir yuva ve çok fazla sevgi verdim. Yine de Lennox ve Evan dışında hiçbiri yanımda kalmak istemedi."

"Bazen çocuklarınızın büyüdüğünü kabullenmeniz gerekir Bayan Walker."

Tara'nın ona tuhaf bir bakış attığını hissettiğinde söyleyeceklerine devam etti.

"Hayatlarını kontrol edemezsiniz." dediğinde bu kez sesi daha ciddiydi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Uzakta, kalabalığın en ön sırasında onları dikkatle izleyen Emily'i fark edince derin bir nefes aldı.

"Hoşunuza gitsin ya da gitmesin, aldıkları kararlara saygı duymanız gerek."

"Bir çocuğunuz olmadığı için bunları söylüyorsunuz."

"Bunları bilmek için çocuk sahibi olmam gerekmiyor. Bu yaşıma kadar bir çocuğun sorumluluğunun ne demek olduğunu bilmiyor olabilirim ama ben de çocuk oldum. Üstelik onlara en ihtiyacım olduğu zamanlarda ailem yanımda değildi."

"Alex ailenizi bir kazada kaybettiğinizi söylemişti."

"Uçak kazası. Üstelik cesetleri hiç bulunamadı."

"Tanrım. Bu korkunç."

"Onların yokluğunda kendimle birlikte büyütmek zorunda olduğum koca bir imparatorluğu da sayarsak ne kadar korkunç olabileceğini tahmin

bile edemezsiniz. Benim sizin gibi kalabalık bir ailem olmadı ama hayattayken bana yaptıkları baskı sizinkiyle tıpatıp aynıydı."

Kadının ağzını bıçak açmıyordu. Yüzü ise kireç gibi bembeyaz olmuştu. Ancak Olivia'nın susmaya niyeti yoktu.

"Beni yanlış anlamayın Bayan Walker, sizi yargılamak bana düşmez. Bir anne olarak sizi takdir ediyor ve yaptığınız tüm fedakârlıklara saygı duyuyorum. Fakat çocuklarınızdan beklediğiniz şeylerle onların beklentileri çok farklı şeyler. Onları anladığınızı sanmıyorum."

"Ne cesaretle bunları söylersiniz? Biz daima çocuklarıyla ilgilenen ebeveynler olduk."

"Ve karşılığında çocuklarınızdan daima güçlü olmalarını ve doğru kararlar vermelerini bekliyorsunuz. Tıpkı ailemin benden beklediği gibi. Oysa bizim de zayıf yanlarımız var. Hatalar yapıyoruz. Yanlış insanlara güveniyoruz. Ben de bir hata yaptım Bayan Walker. Şimdi de sonuçlarıyla yüzleşiyorum. Bir evliliğin bitmesi sandığınız gibi dünyanın sonu değil. Bırakın çocuklarınız yanlış ya da doğru istediği hayatları yaşasın. Bu onları zaman zaman mutsuz etse bile, tecrübe edinmelerini sağlar. Ayrıca birinin nasıl ve kiminle mutlu olacağını ondan daha iyi hiç kimse bilemez. Baskı kurmanız, diretmeniz yalnızca sizden daha da uzaklaşmalarını sağlar. Onların mutluluğunu gerçekten istiyor musunuz?"

"Bu nasıl bir soru, elbette istiyorum."

"O hâlde onları rahat bırakın. Eğer yenilgiyle cepheye dönerlerse de sadece bir anne olarak yaralarını sarın."

Tara'yı çatık kaşlarla ve düşüncelere dalmış hâlde arkasında bırakarak yürüdü.

Max, kalabalığın arasından zar zor sıyrılarak Olivia'ya doğru geliyordu. Onu görünce yüzündeki gülümseme genişlemişti. Hızla birbirlerine yaklaştılar ve yolun ortasında buluştular.

"Harikaydın."

"O kadar büyütülecek bir şey değil ama egoma iyi geldiğini itiraf ediyorum.

"Bence bunu kutlamalıyız."

"Aklında ne var?" diyerek göz kırptı Max.

"Sandığın şey değil."

"Ne olduğunu nereden biliyorsun?"

"Tahmin etmek zor değil."

"O hâlde, seni şu boş ambarlardan birine sürükleyeceğimi ve eteğimin kolay erişim sağlayacağı türden aktivitelere girişeceğimi düşünüyorsun."

Olivia kahkaha attı. "Aman Tanrım, hayır."

Max ona biraz daha sokulunca gülümsemesi yarıda kesildi. Adamın ılık nefesi yüzünü okşuyor, bakışları içini delip geçiyordu.

"Max, çevremiz oldukça kalabalık."

"Hadi onlara döndüğümüzde arkamızdan konuşacakları bir şeyler verelim."

Max konuşurken avucunu yüzüne dayamış, başını da yana eğmişti. Ona biraz daha yaklaştı. Olivia elinin altında yanağının alev alev yandığını hissedebiliyordu.

"Kalp krizi konusunda ciddiyim Max. Tara ve Arthur'a bunu yapmayı hiç istemiyorum."

Max'in sırıtışı sersemletici bir gülüşe dönüştü ve Olivia'ya biraz daha yaklaştı. Sesini alçaltınca Olivia'nın kalbi yerinde hoplamıştı.

"Biliyor musun, meydan okumaların beni acayip tahrik ediyor."

"Tahrik olmak için bir sebebe ihtiyacın olduğunu bilmiyordum."

Onu öpmek üzereydi. Dudakları birbirine o kadar yakındı ki... Olivia, Max'in bu kadar yakınında olmasından tuhaf bir şekilde hem rahatsızlık hem de tarif edilemez bir mutluluk duyuyordu. Beklentiyle gerildi.

"Galiba haklısın." diyen Max, son anda geri çekilerek Olivia'yı hayal kırıklığına uğratmıştı. "Sana yapacaklarım için gözden uzak bir yere ihtiyacım olacak." diyerek onu alanın dışına doğru yürütmeye başladı. Terli kolunu omzuna atmıştı.

"Ama daha önce bana annemle ne konuştuğunuzu anlatmalısın."

"Kadın kadına biraz sohbet ettik. Galiba artık birbirimizi anlamaya başlıyoruz. Peki, ya siz? Emily'nin tebrik ederken seni yanağından öptüğünü gördüm."

"Bir de kıskanç olmadığını söylüyorsun."

Olivia karnına dirseğini geçirince Max gökyüzüne bakıp güldü.

45. BÖLÜM

Onları büyülüyordu.

Olivia'nın insanlar üzerindeki etkisi tam olarak buydu.

Etrafı bir anda ondan hoşlanan ve onunla ilgilenen insanlarla dolmuştu. Olivia çevresindekilerle çabucak ahbaplık kuruyor, elinden geldiğince herkese eşit derecede ilgi göstermeye çalışıyordu.

Ailedeki erkeklerin saygısını kazanmıştı. Yengeleri onu aralarına almıştı. Ponny ise resmen ona tapıyordu. Olivia bir anda küçük kız kardeşinin en ideal rol modeli hâline gelmişti. Annesinden henüz emin olamıyordu ama onun da Olivia'nın yanında eskisinden daha rahat olduğunu fark etmişti. Annesiyle ne konuştuklarını henüz söylememişti ama her neyse işe yaramış gibiydi. Tara son bir saattir Olivia ile koyu bir sohbete dalmıştı.

Max bu ilgiyi birazcık kıskanmış olabilirdi.

Öte yandan Emily'nin halat çekme yarışı sonrası onu neden yanağından öptüğüne hâlâ bir anlam veremiyordu. Kadını annesinin yönlendirmiş olabileceğinden şüpheleniyordu ama yanılıyor olabilirdi. Belki de sadece dostça bir öpücüktü. Sebebi her ne olursa olsun Max ondan bunu bir daha yapmamasını istemişti.

Yeniden bir araya gelecekleri gibi yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordu. Max artık geriye dönüşleri olmadığını söylerken onu incitmek istememişti ancak Emily'nin neler hissettiğini bilmesi gerekiyordu. Evlilikleri bitmişti ve ona karşı ilgi duymuyordu.

Şu anda ilgilendiği tek bir kadın vardı.

Olivia, Marsali'nin ona gösterdiği oyuncak bir ayıyı eğilerek alırken Max ile göz göze geldi. Genç kadın gülümseyince Max'in yüreği kabararak büyüdü. Aptal bir sırıtışın tüm yüzünü kaplamasına engel olamamıştı. Ona

bakmak tıpkı yaz aylarında gökyüzüne bakmak gibiydi. İnsanın kanını kaynatan, gözlerini kamaştıran ve tenini karıncalandıran bir histi.

"Hey Alex!"

"Baba?"

"Ben de seni arıyordum evlat."

"Sorun ne?"

"Hiçbir sorun yok. Sadece seninle biraz konuşmak istiyordum. Al şunu da üzerine giy, terlisin." diyerek Max'e yarıştan önce çıkardığı kollu gömleğini uzattı. "Biraz yürüyelim mi?"

Arthur, elinde küçük bir viski şişesi tutuyordu ve konuşmadan önce Max'in de bir tane isteyip istemediğini sordu. Susuzluğunu dindirmek için bir şişe alarak babasının yanında yürümeye başladı.

"Festival geçen senekinden daha eğlenceli ve hareketli geçiyor. Alıcılar şimdiden harekete geçti."

"Senin adına sevindim."

"Bu herkesin emeği. Logan katılımcıları ayarlamak için çok uğraştı. Stantlar için köylülerle konuştu. Herkes, Colter bile gönüllü oldu. Colter'ı tanıyorsun değil mi? Brody'nin küçük kardeşi. Brody ile tanıştın sanırım. Birkaç güne kadar Peyton ile Edinburg'a taşınıyorlar."

"Evet. Ponny dün gece bizi tanıştırdı. İyi birine benziyor."

"Tek kızımın da evden uçup gideceğini düşünmek beni deli ediyor fakat haklısın, Brody iyi bir çocuk. İkisine de güvenim tam. Brody, Bow'un en büyük oğlu. Colter'la aralarında bir de ortancaları var. Gavin. Ama ne yazık ki Colter ve Brody kadar girişken bir çocuk değil.

Ah, ama küçük Colter. Bugünkü elma yarışında birinci geldi. Sıpa, bu sene sekizine bastı ve tam beş santim birden uzadı. Laf aramızda benim küçük Marsali'me abayı yakmış durumda." Arthur, genizden gelen gür bir kahkaha patlattı. "Peyton bile bu ilişkinin yürümeyeceğine yemin ediyor. Marsali o küçük hergeleyi her fırsatta pataklıyor."

"O küçük cadı başının çaresine bakabilir."

"Biliyorum. Hepinizi kendinize bakabilecek şekilde yetiştirdik. Bu yüzden asla gözümüz arkada kalmıyor. Ponny yalnız değil. Brody yanında ve sen de eminim onu ara sıra ziyaret edeceksin."

"Ne anlatmaya çalışıyorsun baba?"

Ağaçlık alanın dışına çıkmışlardı ki Arthur birden duraksadı. Max, babasının aklındakileri okumaya çalışırmış gibi gözlerini kısarken adamın yüzündeki keyifli ifade yerini endişeye bıraktı. Bakışları uzak tepelere dalarken içkisinden sakin bir yudum aldı.

"Şuraya bak!" diyerek karşılarındaki muhteşem panoramik manzarayı işaret etti.

Yemyeşil tepelere doğru uzanan sıra sıra ağaçların uçları birer kılıç gibi sivriydi ve hepsi de bugün bulutsuz ve berrak olan gökyüzünü işaret ediyordu sanki. Vadinin bir kısmına şeritler hâlinde ekilen mor çiçekler ve deve dikenleri, yeşilin en canlı tonuna ayrı bir güzellik katıyordu. Diğer kısmında, bu uzaklıktan bile fark edilen gümüş damarlar şeklinde ince, tatlısu kaynakları uzanıyordu.

"Ordudan çıktıktan sonra yerleşik hayata geçmemin en büyük sebeplerinden birinin bu muhteşem manzara olduğunu düşünen biri asla yanılmazdı. Her baktığında insana huzur veren, ruhunu dinlendiren cennetten bir köşe gibi. Ama beni buraya bağlayan asıl sebep neydi biliyor musun?" Max soru sorarcasına kaşlarını çatınca, "Annen." diye ekledi.

"Annen benim dünyamı tıpkı bu çiçekler gibi renklendiren, hayatımı düzene sokmamı sağlayan ve ona sahip olduğum için bir gün olsun pişmanlık duymadığımı düşündüren tek şey. Bir askerken her şeyin düzenli olduğuna inanırsın ama asıl düzen, kendi evinde, kendi aileni kurduğun zaman başlar evlat. Bu bir erkeğin hayatına anlam katan, ona huzur veren en güzel şeylerden biridir.

Hükûmet adına çalışırken ve görevden göreve ülkenin bir ucundan diğerine koşarken büyük bir şeyin parçası olduğumu sanır, bununla gurur duyardım. O zamanlar bana günün birinde bir eş ve baba olacağımı söyleselerdi, söyleyenlerin canlarını okurdum eminim. Tara benim yalnızca mesleğimin değil tüm düşüncelerimin de değişmesini sağladı. İyi yönde elbette." diye hızla ekledi Arthur.

"Birini gerçekten sevdiğinde istemeden de olsa değişirsin oğlum, inan bana. Kendinden taviz verirsin belki ama karşındaki kişi buna değiyorsa eğer sonunda mutlu olmanız kaçınılmaz olur. İlk çocuğumuzu kucağımıza aldığımızda, işte dedim, işte şimdi harika bir şeyin parçasıyım. Yeni bir

neslin başlangıcı, mutlu bir yuvanın temel taşıyım. Ben artık hem sadık bir eş, hem de mutlu bir babayım."

Arthur gözlerinin dolduğunu gizlemek için Max ile özellikle göz göze gelmemeye dikkat ediyordu. Max ise bu duygusal konuşmanın nereye gideceğini merak ederek sabırla beklemeye devam etti.

"Abilerin gibi senin de bir yuva kurmak istediğini öğrendiğimiz gün, annenle o kadar çok sevinmiştik ki. Sen, Lennox ve Evan'dan hep daha farklı bir çocuk olmuştun. Bana daha çok benziyordun. Bu yüzden paralı asker olmak istediğini söylediğin gün, evleneceğini söylediğin günden daha az şaşkındım. Macerayı seviyordun ve zehir gibi bir zekâya sahiptin. Bunun için seninle her zaman gurur duydum. İşler kötüye gittiğinde bile bir gün olsun senin hatan olduğunu düşünmediğimizi bilmeni istiyorum." Bir elini omzuna koyarken bu kez gözlerini Max'in gözlerine dikti.

"Yaşadığın şey korkunçtu. İşinden vazgeçtin. Bu yüzden Emily ile yollarını ayırmak zorunda kaldın."

"Bu yüzden değildi."

"Haklı olabilirsin. Ailemizden uzaklaştın Alex. Mutlu olduğunu bildiğimiz sürece içimizi hep rahat tutmaya çalıştık ama bir yandan aklımız hep sendeydi. Sen bizden uzak durmaya çalıştığın sürece elimizden başka bir şey gelmiyor. Annenle benim, Emily'i diğerlerinden hiçbir zaman ayırmadığımızı biliyorsundur. O iyi bir kadın."

"Baba!"

"Bitirmeme izin ver. Evet, iyi biri ama ikiniz arasında yeniden bir şeyler olabileceğini düşünmenin bir hata olduğunu biliyorum artık."

Max tam konuşmak için ağzını açmak üzereydi ki Arthur onu susturdu.

"Sözümü bitirmeme izin ver lütfen. Emily'le, annenle aramızdakine benzer bir şey yaşamadığını biliyorum. Korkarım bu hiçbir zaman olamamıştı. Bunu neden şimdi fark edebildiğime gelince..." dedikten sonra bakışları festival alanına doğru kaydı.

Max, omzunun üzerinden babasının baktığı yöne bakınca yakılan şenlik ateşinin yanında çiftler hâlinde dans eden grubu gördü. Gayda ezgilerine eşlik eden kadınlı erkekli çiftler kol kola girmiş, ateşin etrafında neşeyle dönüyordu. İçlerinde kolunu Lennox'un koluna kenetleyen Olivia'yı fark etmesi fazla uzun sürmedi.

Genç kadın dans ederek olduğu yerde zıplarken keyifli kahkahalar atıyor, saçları pervasızca sağa sola savrulup duruyordu. O anda, o kadar kaygısız, rahat ve eğlenen küçük bir kız gibi görünüyordu ki onu izlerken Max'in bakışları kendiliğinden yumuşamaya başladı. Bir kadına gülmenin bu kadar yakıştığını daha önce hiç görmemişti. *Daha sık gülmeli,* diye düşündü. O güldüğünde lanet dünya daha güzel bir yere dönüşüyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından, "İşte bundan bahsediyordum." dedi Arthur. Yaşlı adamın yüzünde umut dolu bir tebessüm vardı.

"Yaşlanmış olabilirim oğlum. Annenin sıkça şikâyet ettiği gibi bazen her şeye burnunu sokan çekilmez bir adam da olabilirim. Boyum kadar çocuk ve torun sahibiyim. Ama bu bakışın ne demek olduğunu hâlâ anlayabiliyorum. Bu bakışlar evlat, âşık bir adamın bakışları. Tara'yı tanıdığım günden bu yana aynada gördüğüm adamın bakışları. Annenin ilk geldiğiniz gün şüpheye düştüğü şeyden, ben artık eminim."

"Baba lütfen yine başlama!"

Max başını çevirince Arthur, onun önüne geçerek yeniden gözlerinin içine bakmasını sağladı. Max, babasının vurgularında herhangi bir yargılama olmadığını fark edince az da olsa rahatlamıştı. Ancak içindeki garip sıkıntı gitgide büyümeye devam ediyordu.

"Henüz kendine itiraf etmek istemeyebilirsin ama asla inkâr edemezsin. Emily'le evliyken böyle olmadığını anlayamadığım için gerçekten üzgünüm. Emily senin asla şu anda olduğun adam olmanı sağlayamamıştı. Aşk insanı değiştirir Alex. Bunu yaşayan biri olarak söylüyorum. Eğer değiştirmemişse hiç gerçekten âşık olmamışsın demektir. Her zaman çocuklarımın da benim gibi bir aşk evliliği yapmalarını arzu etmiştim. Bunun için Tanrı'ya ne kadar dua ettiğimi bilemezsin. Kardeşlerin bunu başardı. Mutlular. Ve şimdi, uzun zaman sonra ilk defa senin de bu şansa sahip olduğunu görebiliyorum."

"Baba. Biliyorsun Olivia..."

"Evet, kadının bazı problemleri olduğunu tahmin edebiliyorum. Evli olması bizim için gerçekten büyük bir sorun oğlum. Bu konudaki fikrim ne yazık ki henüz değişmedi. Ancak sorunlarınız ne olursa olsun, ikinizde de hepsini aşacak güç olduğunu görebiliyorum. Kolay olmayacaktır. Ama sevginin aşamayacağı hiçbir engel olmadığını sakın aklından çıkarma. Eğer

bir gün o sorunları aşıp, bu kadını hayatının merkezine koymayı düşünecek olursan..." Arthur Max'inkine benzer çarpık bir şekilde gülümsedi. "Benim onayımı aldığınızı bilmeni isterim."

Genç adam, babasıyla yaptığı konuşmanın sonunda ilk defa söyleyecek bir şeyi olmadığını fark etti. Bu biraz canını sıkmıştı. Öte yandan Arthur'un desteğini yanında hissetmek huzur vericiydi.

Bakışları yeniden babasından Olivia'ya kaydığında, genç kadın onu hissetmiş gibi dönüp baktı ve içtenlikle gülümsedi.

Max içgüdüsel olarak ona doğru yürümeye başladı. Tıpkı ateşe çekilen pervaneler gibi...

Belki de Arthur söylediklerinde haklıydı.

Max gerçekten Olivia'ya âşıktı.

Ondan çok hoşlandığını biliyordu. Öyle ki bir an olsun gözünün önünden ayrılsın istemiyordu. Göremediğindeyse fazlasıyla özlüyordu. Eğer aşk böyle bir şeyse, Max daha önce hiç böyle hissetmediğine yemin edebilirdi.

Peki ama ya aralarındaki kişilik farklılıkları ne olacaktı?

Max'in vurdumduymaz ve beş para etmez hayatına karşılık, Olivia'nın titizlikle inşa ettiği yaşam arasındaki derin uçurum?

Üstelik Max'in alması gereken büyük bir intikamı vardı. Hayatı böylesine büyük bir kaostayken bir kadını mutlu etmeyi başarabilir miydi?

Emily'yle denemişti ve işler hiç de yolunda gitmemişti. Ya Olivia ile de böyle olursa? Ya onunla da aralarındaki heyecan bir gün biter ve iki birbirinden çekilmez insan hâline dönüşürlerse ne olacaktı?

Babasının sözleri zihninde dönüp dururken Max, kadına doğru yürümeye devam etti. Olivia'nın yüzündeki gülümseme o yaklaştıkça daha da büyüyordu sanki ve Max onu böyle gülümsetebildiği için, içten içe kendisiyle gurur duyuyordu.

"Hey."

"Selam."

"Yerel danslara ilgin artmış bakıyorum. Sosyetik salonlarda edilen danslara pek benzemiyor değil mi?"

"Evet, ama kesinlikle daha eğlenceli." diyerek tekrar gülümsedi Olivia. "Gerçeği söylemek gerekirse hâlâ bazı adımları ezberlemekte zorlanıyorum."

"Sana yardım etmeme izin ver."

Olivia, Max'in uzattığı ele baktıktan sonra yanındaki Lennox'a çekimser bir bakış atınca genç adam hızla boğazını temizledi.

"Küçük kardeşim yerimi aldığına göre ben de güzel karımla ilgilenebilirim. Siz devam edin." Genç adam dönüp uzaklaşmadan önce Olivia'ya, "Ama seni uyarmalıyım Olivia, Max asla benden daha iyi dans edemez." diyerek göz kırptı.

"Bunu aklımda tutacağım."

Lennox hızla uzaklaşınca Max biraz daha yaklaştı ve kollarını Olivia'nın beline doladı. Gaydadan gelen klasik müziğin ritmi değişmişti. Artık daha yavaştı.

"İçimde nedense bu dansın böyle yapılmadığına dair garip bir his var."

"Bu biraz, Max Walker usulü bir dans." deyince Olivia bir kahkaha daha attı.

"Gerçekten mi? Peki, benim ne yapmam gerekiyor?"

"Şu an yaptığın şeyi yapmaya devam et ve yalnızca gülümse. Gerisini ben hallederim."

Olivia, Max'in gözlerinin içine bakarken ona söyleneni yaptı ve yalnızca gülümsedi. Son zamanlarda Max etrafındayken aksini yapması mümkün değilmiş gibiydi.

"Bu gece gidecek olmamız ne kötü. Buraya alışmaya başlamıştım."

"O hâlde bir gün yeniden gelmememiz için hiçbir sebep yok. Eğer sen de istersen tabii."

"Sahi mi?" Olivia'nın gözleri umutla parladı. "Bunu çok isterim."

Max, kollarındaki kadını ritmik hareketlerle oldukları yerde döndürmeye devam ederken çevresindeki aynı uyumla dans eden çiftlerin ilgili bakışlarını üzerlerinde hissediyordu.

"Anlaştık o zaman. Hem gördüğüm kadarıyla herkesle gayet iyi anlaşmışsın. Özellikle annemle yaptığın sohbetler gözümden kaçmadı. Sahi, bana ne konuştuğunuzdan hâlâ bahsetmedin?"

"Sana kadınca bir sohbet olduğunu söylemiştim. Sadece buzları erittiğimizi bil yeter."

"Bu biraz feministçe bir cevap oldu sanki ama bunu duyduğuma sevindim."

"Etek giyen bir adamın şu an feminizme daha yatkın olduğunu düşünüyorum."

"Haklısın galiba. Bu etek kadınlara bakış açımı daha da güçlendiriyor."

Gülüşmeleri bitince, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye ciddiyetle bir soru sordu Max.

"Neyi?"

Kadının heyecanlandığı için nefes nefese kaldığını görmek Max'in hoşuna gitmişti.

"İnsanları büyülemeyi."

Olivia, bakışlarını hızla başka yöne kaçırdı ancak Max yanaklarına yayılan tatlı pembelikten gözünü alamamıştı.

"Şunu keser misin lütfen?"

"Neyi?"

"Bana öyle bakmayı."

"Nasıl bakıyor muşum?"

"Bilmiyorum, tuhaf işte."

Max yerinde kıpırdanırken Olivia'ya biraz daha sokuldu.

"Galiba haklısın. İnsanları büyülemek için hiçbir şey yapmıyorsun. Bu senin doğal hâlin. Yani, bunu fark etmek için etek giymek gerektiğini hiç düşünmemiştim."

"Bu arada sana yakıştığını söylememe izin ver. Bir erkeğin etek giyerken seksi görünebileceği aklıma gelmezdi."

Max eğilip giydiği kilte şöyle bir göz attıktan sonra sırıttı.

"Gerçekten seksi olduğunu mu düşünüyorsun? Aslında oldukça rahat. Pantolondan sonra iyi bir değişiklik. Rüzgârı bacaklarımın arasında hissetmek iyi geliyor." Kahkahalarını bastırmakta güçlük çeken Olivia'nın kulağına eğilip alçak sesle fısıldadı. "Aslında onun yerine senin bacaklarımın arasında olmanı tercih ederdim." dediğinde Olivia kıpkırmızı kesildi.

Max, yüzünde şeytani bir sırıtışla geri çekildi.

"Ne dersin, havai fişek gösterisinden önce birkaç atış yapalım mı?"

"Ne? Şimdi mi? Sen delirdin mi?"

"Şurada atış denemesi yapabileceğimiz bir poligon var. Silah mı yoksa tüfek mi?"

"Az önce ateşli silahlardan bahsetmediğimize yemin edebilirim."

"Tam olarak *ondan* bahsediyordum."

Olivia, başını iki yana sallayıp kendi kendine gülümserken Max kolunu kadının omzuna dolayarak onu atış poligonuna götürdü.

Bel hizasından yüksekte, uzun ahşap bir masanın üzerinde aralıklı duran silahların yanına geldiklerinde, birkaç kişi on metre ilerideki hedeflere atış denemeleri yapıyordu. Mermiler kurusıkıydı. Silahları doldurup yeniden ateş edilebilir hâle getiren ise on dört yaşlarında bir delikanlıydı. Yüzü bir yerlerden tanıdık geldiği için Max silah seçmeden önce çocukla selamlaştı.

"Adım neydi demiştin?"

"Gavin efendim."

"Bow'un ortanca oğlu Gavin mi?" Max bir dokuz milimetreliği incelerken özellikle çocukla göz teması kurmadı. Tepkilerini görmeden ölçmeye çalışıyordu.

"Babamı tanıyor musunuz efendim?"

Max, "Hayır ama kardeşlerinin namını duydum. Ailemizin kızlarına karşı ilgileri olduğu söyleniyor. Sen ne dersin?" deyince birden genç çocuğun yüzünün rengi soldu. "Adım Walker. Max Walker. Babamı tanıyor olmalısın?"

"E-evet efendim. Bay Arthur'u burada herkes tanır."

"Güzel. Senden bir iyilik isteyebilir miyim Gavin?"

"E-elbette."

"Kardeşlerine ayaklarını denk almalarını söyle. Bizim ailenin kadınları biraz vahşidir. Abin Brody kendini koruyabilecek yaşta olabilir fakat küçük Colter'ın zarar görmesini istemeyiz."

"Tabii efendim. Nasıl isterseniz."

Max, çocuğu biraz daha terletebilmek adına silahlarla ilgili birkaç şey daha sordu. Zavallı Gavin neredeyse korkudan altına yapmak üzereydi. Silahı tutan elleri titriyordu. Fakat sorulan sorulara doğru cevap verdiği için daha fazla üzerine gitmekten vazgeçti. Yeteri kadar eğlenmişti. Olivia'ya dönerek, "Birini seçtin mi?" diye sordu.

"Evet. Bu nasıl?"

"Hımm fena değil. Kısa namlulu yetmiş model bir *baretta*. İlk denemen için iyi sayılır. Daha önce hiç ateş ettin mi?"

"Hayır. Hiç denemedim."

"Tamam. Şimdi eğer sana söylediklerimi dikkatlice dinlersen, ilk atışta hedefi tam on ikiden vurmaman için hiçbir sebep göremiyorum."

"Şaka yapıyorsun."

"Elbette şaka yapıyorum tatlım. İlk atışta kimse hedefi on ikiden vuramaz. Belki birkaç denemeden sonra yaklaşabilirsin."

Olivia, gülümseyerek başını iki yana sallarken Max silahı Gavin'e uzattı.

"Doldur bakalım yakışıklı."

Çocuğun usta parmakları mermileri şarjöre bu kez titremeden arka arkaya yerleştirip silahı Max'e geri uzattı.

"Teşekkürler. Şimdi. Silahı iki eline birden al ve kollarını ileri uzat."

"Böyle mi?"

"Evet. Bacaklarını omuz hizasında aç. Omuzlar geride. Gözünün birini hafifçe kıs."

"Oluyor mu?"

Max, kadının duruşunu beğenmediği için arkasına geçti ve kollarını etrafından dolayarak elleriyle ellerini kapladı.

"Kollarını biraz daha kaldır. İşte böyle."

Tam arkasındaydı. Olivia, adamın sıcak nefesini ensesinde hissedebiliyordu.

Max, kadının soluk alıp verişlerinden heyecanlı olduğunu hissetti. Fakat bu heyecanın asıl kaynağını anlayabilmek için ona biraz daha yaklaştı.

"Hayır, Liv. Öyle değil. İşaret parmağını tetiğe koy. Sakın hazır olmadan ateş edeyim deme. Mermi yuvada ve emniyeti kapalı."

"Yapabileceğimden emin değilim."

"Korkma. Ateş etmeden önce nefesini tut. Karşındaki seni yok etmeden önce sadece tek bir şansın olduğunu düşün. Ondan önce davranmalısın."

"Bu söylediklerinin şu anda hiçbir yardımı olmadığını biliyorsun değil mi? Daha çok heyecanlanıyorum. Baksana ellerim titriyor."

"Ellerin gerçekten silahtan çıkacak kurşunlar yüzünden titriyor olamaz tatlım. Sanırım bu kadar yakınında olmam seni heyecanlandırıyor, ne dersin?"

"Egon için ayrı bir oda tutmalısın."

Max'in iç gıcıklayan kahkahası kulağında çınlayınca Olivia'nın kadınsal bölgeleri harekete geçmişti. Genç adam, bir elini beline sararak onu kendine doğru çekti.

"Biliyor musun, espri anlayışın giderek gelişme kaydediyor. Şimdi benimle uğraşmayı daha sonraya bırak da ateş et hemen."

"Tamam. Bu sefer yapacağım."

"Hedefe odaklan Liv. Kıstığın gözün namlunun ucundan, doğruca vuracağın hedefi görsün."

"Tamam. Odaklanıyorum."

"Harikasın. Şimdi başını hafifçe sağa yatır. Merak etme, silahın seni geri tepmesine karşı seni sıkıca tutuyorum."

"Silah beni geri tepebilir mi?"

"Seni kollarıma almak için bir bahane daha." diyen Max gülümseyerek Olivia'nın kulağının altına bir öpücük kondurdu.

"Kes şunu Max. Dikkatimi dağıtıyorsun."

"Lanet olsun. Sen de benim."

Max, Olivia'ya söylediklerini yineledi ve ateş etmesini bekledi. İlk atışı tahmin ettiği gibi boşa gitmişti ve yine tahmin ettiği gibi silah Olivia'yı tam da göğsüne doğru sertçe geri tepmişti. Fakat Olivia yine de mutluydu. Diğer atışları yapabilmek için heyecanla hemen eski pozisyonunu aldı.

"Bu kez seni alnının tam ortasından vuracağım pislik herif."

"Kiminle konuştuğunu sorabilir miyim?"

"Beni öldürmeye çalışan alçakla."

Max, hedef tahtasındaki siyah adam gölgesine bakarak sırıttı.

Olivia ikinci denemesinde de başarılı olamayınca dudaklarını büzdü. Bu kez keyfi gerçekten kaçmış görünüyordu.

"Hemen pes etmek yok. Bu kez beraber deneyelim."

Ellerini Olivia'nın buz kesmiş ellerinin üzerine koydu ve kulağına yapacaklarını sıraladı. Olivia, onu dikkatle dinleyip her seferinde başını aşağı yukarı sallarken gözünü bir an olsun hedeften ayırmamıştı.

"Başardık. Vurdum. Oh Tanrım, hem de tam kalbinden."

Olivia hızla dönüp kollarını Max'in boynuna doladı.

"Tebrik ederim. Başardın."

"Vay canına. Bu harika bir deneyimdi. Silahı ateşlerken kendimi yenilmez hissettim."

"Fark ettim."

"Şu iki gün hayatımın en güzel günleriydi Max. Her şey için teşekkür ederim."

"Benim için zevkti."

Olivia sonunda geri çekilip Max'in gözlerinin içine hayranlıkla bakınca Max daha fazla dayanamayacağını anlayıp onu öpmek istedi. Ve tam eğilip bunu yapacaktı ki kadının gerildiğini hissetti.

Bir terslik olduğunu anlayan Max geri çekildi.

"Ne var, ne oldu?"

Genç kadın omzunun arkasındaki bir noktaya dikkatle bakarken yüzü allak bullak olmuştu. Max, hızla arkasını döndü ve kalabalığın içine bakınmaya başladı. Fakat etrafta çocuklu aileler ve gruplar hâlinde dolaşan gençler dışında farklı birini göremedi.

Olivia'nın teni buz gibi olmuştu. Silah tutan eli, az öncekinden daha da soğuktu.

"Neden panikledin? Orada bir şey mi gördün? Liv, cevap ver bana?"

"Bu çok tuhaf."

"Tuhaf olan ne? Tanrı aşkına bana ne olduğunu söyle Olivia?"

"Hayal görmediysem eğer biri bizim resmimizi çekiyordu. Şapka ve gözlük takmıştı. Ama onu yakından tanıdığıma yemin edebilirim Max. Hem de çok yakından."

Max, bu sözün üzerine küfrederek anında fırladı ve Olivia'nın tarif ettiği adamı aramak üzere kalabalığın arasına karıştı. Olivia, adamın arkasından bakarken hâlâ şaşkındı ve ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Belki de yanılıyordu. Belki de hayal görmüştü.

Yoksa gördüğü adam gerçekten Shawn mıydı?

46. BÖLÜM

"Biraz durup dinlenmeye ne dersin? Başımı döndürüyorsun."

Max, gergin olduğu zamanlarda olduğu gibi küçük ofisin içinde deli gibi volta atıp duruyordu. Ensesindeki saçları çekiştirirken bir anlığına durakladı. Gözlerinden âdeta kıvılcımlar saçıyordu. Orlando, adamın tepesinden her an dumanlar çıkmasını bekliyordu.

"Herif ruhumuz bile duymadan burnumuzun dibine kadar gelmiş, buna inanabiliyor musun?"

"Henüz bundan emin değiliz."

Orlando, Max'in aksine rahatça çalışma masasının üzerindeki ahşap kutuya uzanıp bir puro çıkardı ve zippo çakmağıyla ucunu yaktı. Aldığı ilk birkaç derin nefesin ardından da çıkardığı yoğun dumanı odanın içine doğru savurdu.

Max, öfkeyle başını iki yana sallayıp büyük pencerelerin yanına gitti. Orlando'nun ofisi, Big Ben Kulesi'ni tam karşıdan gören muazzam bir manzaraya sahipti. Thames Nehri'ni ayaklarının altına seren ofis ve ona bağlı odalar, eski ama bakımlı binanın on altıncı katındaydı.

Oda; bir duvarda dosyaların ve kitapların durduğu geniş bir büfe, çalışma masası ve rahat koltuklardan oluşuyordu. Yine de istihbarattaki eski odasından daha rahat ve kullanışlı diye düşündü.

Buraya gelmeyeli uzun zaman olmuştu. Gördüğü kadarıyla adam, zevklerinden ve alışkanlıklarından kolay vazgeçmiyordu. Köşede toprağının değişmesini bekleyen ve yapraklarının ucu sararmaya başlamış bir bitki, duvarlardaki eskimiş açık yeşil duvar kâğıdı ve raflardaki değersiz biblolar gibi. Hatta sehpanın üzerindeki on senedir değişmeyen dergiler bile... Her şey bıraktığı günkü gibiydi.

"Belki de Olivia yanlış görmüştür. Son zamanlarda oldukça stres altındaydı. Gördüğü adamı Shawn'a benzetmiş olamaz mı?"

Olivia birini gördüğünü söylediği anda hiç düşünmeden harekete geçmiş, festival alanını köşe bucak aramaya başlamıştı. Elinde hâlâ Olivia'nın ateş yaptığı silah vardı ve o anda mermilerin sahte olup olmamasını umursamamıştı. Eğer Shawn'ı eline geçirmiş olsaydı, etkisiz hâle getirmek için bir saniye bile beklemezdi. Maalesef saatler süren aramalarına rağmen ne adamdan bir iz, ne de kadının tarif ettiğine benzer birine rastlayabilmişti.

"Bu konuda yanılıyor olabileceğini zannetmiyorum. Ayrıca öyle olsa bile bu, orada birinin bizi izlediği gerçeğini değiştirmiyor."

"Sen de oradaydın. Her yere baktığını söyledin. Eğer biri olsaydı onu muhakkak görür veya çok daha önce fark ederdin. Bunun için eğitildin."

Ama o anda Olivia'yı öpmek üzereydi. Eğer tüm dikkatini yalnızca kadına vermiş olmasaydı, adamı daha önce fark edebilirdi. Ona ne olmuştu böyle? Sezgileri daima kuvvetliydi. Biri tarafından izlendiklerini muhakkak hissederdi. Fakat o anda tüm savunma mekanizmaları kapanmış, algıları zayıflamıştı. Max, zayıflıktan nefret ederdi.

Olivia, adamın elinde bir cep telefonu olduğunu ve o sırada fotoğraflarını çektiğini söylemişti. Gördüğü kadarıyla adam Everton şapkası ve güneş gözlüğü takmıştı. Eğer Shawn değilse bile muhakkak onun adına çalışan biri olmalıydı. Başka türlü İskoçya'da onları kim bu şekilde rahatsız etmek isteyebilirdi ki? Belli ki adam uzun zamandır peşlerindeydi. Peki, ama ne zamandan beri? İşte Max'i asıl huzursuz eden aklındaki bu soru işaretiydi.

"Peşinde olduğunuz adamın sizi takip etmesi kadar saçma bir şey duymadım." dedi Orlando yerinde doğrularak. "Amacı ne olabilir?"

Max, Orlando'yla göz göze geldi. Eski istihbarat ajanının yüzünde de aynı kurnaz ve düşünceli ifade vardı.

"Belki de sırf huzursuz etmek içindir. Pislik herif, kedinin fareyle oynadığı gibi oynuyor bizimle."

"Bu iş gittikçe daha sinir bozucu bir hâl almaya başlıyor Walker."

"Haklısın."

Max, masanın başına kadar yürüyüp bir eliyle puro kutusunun kapağını açtı. Orlando'nun sinir olacağını bile bile içindeki puroları saydı ve kapattı.

"İkizlerden bir haber var mı?"

"Hapishanede çıkan yangınla ilgili kesin sonuçları bekliyorum. Yangının mahkûmlardan biri tarafından çıkarıldığını düşünüyorlar. O yıllarda Shawn'ın da tutulduğu hücrelerde gardiyanlık yapanlardan birine ulaşmayı başardım. Nerede ve nasıl olduğuyla ilgili detaylar bugün yarın elime ulaşır."

"Güzel."

"Kafanda ne dönüyor bilmiyorum ama bu adamın Shawn'la bağlantılı olduğunu düşünüyor musun gerçekten?"

"Bunu göreceğiz."

Orlando, başını sıkıntıyla sallayıp yarım bıraktığı purosunu cam küllüğe bastırdı.

"Adamın babasından da bir şey çıkmaması çok kötü oldu."

"O yaşlı ihtiyarın bizden gizlediği bir şeyler olduğuna eminim."

"Oğlunun saklanmasına yardım mı ediyor sence?"

"Shawn'ın o kadar aptal olacağını sanmıyorum. Babasına güvenmediğini biliyoruz. Araları hiçbir zaman iyi olmamış. Adamın anlattığına göre düğüne gelmesi bile onu çileden çıkarmış. Ondan uzak duracaktır."

"Evli kalmak istemiyor, boşanmak için bir şey yapmıyor. Üstelik daha önce başka bir ülkede başka biriyle evliymiş. Yalnızca çaldıklarıyla ortadan kaybolarak bu evlilikten ne çıkarı olabilir anlamıyorum."

"Shawn denen herifi hiç tanımıyor olabilirim ama adamın sabırlı biri olduğunu söyleyebilirim. Beklemesi için sebepleri olduğunu düşünüyorum. Çaldıkları şeyler de değerliydi ama aslında Olivia'nın çöküşünü izlemek istiyor. Onu mahvetmeye çalışıyor."

"O hâlde altında yatan neden yalnızca malikâneyi geri almak değil."

"Malikâneyi geri almıştı zaten. İstese Olivia'yla evli kalarak ona sahip olmaya devam edebilirdi. Adamın mutlaka başka planları olmalı."

"Sence ne yapmaya çalışıyor olabilir?"

"Bilmiyorum dostum. Bir sonraki hamlesini beklemekten başka çaremiz yok sanırım. Bir kez ortaya çıktıysa yine çıkacaktır. Beni asıl endişelendiren ona kimlerin yardım ettiği. Bu kadar uzun süre tek başına saklanması imkânsız. Üstelik İskoçya'ya kadar izimizi sürebildiğine göre Olivia'ya yakın birileri tarafından bilgi alıyor demektir."

"Oraya gittiğinizi kimler biliyordu?"

Ninova

"Sen, Joana ve Olivia'nın asistanı dışında bir de sanırım kuzeni Linda."

"Liste kalabalık değil."

"Benimki yalnızca bir tespit. Redford bizden sonra oğluna haber uçurmuş olabilir. Belki de Shawn ondan sonra peşimize takılmıştır."

"Yolculuk esnasında kimliğinizi ifşa edecek bir durum yaşandı mı hiç?"

Düşünürken Max'in gözleri kısıldı.

"Sanmıyorum. Gittiğimiz her yerde sahte kimlik kullandık. Olivia'nın da dikkat çekmemesi için elimizden geleni yaptık. Alışverişleri nakit parayla yaptım ve aldıklarım önemsiz şeylerdi. Genellikle satın almaktan çok kiralarım. Ayrıca..." Bir anda Max'in aklına gelen şeyle cümlesi yarım kaldı.

"Ne oldu?" diye merakla sordu Orlando. "Ne hatırladın?"

"Bunu yapabilir mi bilmiyorum ama Olivia Dunnet'de para çekmek için bir ATM kullanmıştı."

"Sence bu şekilde izini sürmesi mümkün mü?"

"İz sürmek için teknolojinin nimetlerinden yararlanmayı seven sensin. Sence?"

Orlando düşüncelere dalarak çenesini kaşırken odaya ağır bir sessizlik çöktü.

Sessizliği, çalan kapı sesi bozdu. Arkadaşı gür sesiyle, "Girin!" dedikten sonra kapı açıldı ve neredeyse kapıdan sığmayacak kadar iri ve kafası kazınmış bir kas kütlesi içeri girdi.

"Bay Stevens, emrettiğiniz gibi köpeği evinizden getirdim efendim. Şu anda koridorda."

"Teşekkürler Fisher."

"Fisher, adamım." dedi Max hızla arkasını dönerek. *Tam zamanında,* diye düşündü.

Adam, Max'i görünce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Walker. Senin burada olduğunu bilmiyordum." dedi gerginlikle. Yüzü hortlak görmüş gibiydi. Max'in keyfi yerine geldi.

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum eski dostum."

Max adama yaklaştı. Tıpkı kurbanının etrafında dönen vahşi bir sırtlan gibi etrafında yavaşça dolaştı. "Hâlâ formundasın bakıyorum." dedikten sonra da önünde dikildi. "Köpeğimi buraya kadar getirdiğin için teşekkürler." Elini adamın omzuna koydu.

Fisher, küçük siyah gözleriyle Max'in eline bakıp sertçe yutkundu.

"Buraya sadece köpeğini almak için mi geldin?"

Sesinde hissettiği endişe titreşimleri Max'in kaşlarını kaldırmasına neden oldu. Karşısında korkak birini görmeye asla tahammülü yoktu. Fisher da o zayıf, korkak adamlardan biriydi ne yazık ki.

Yaptığı aptalca hatalar yüzünden Max'in ve kendi başını defalarca derde sokmuştu. Orlando, adamın kabiliyetli olduğunu ve Max'in onu eğitebileceğini sanıyor olabilirdi fakat Max'in hiç umudu yoktu. Orlando'ya defalarca boşuna çaba harcadığını anlatmaya çalışmıştı.

Fisher, Orlando'nun eski bir tanıdığının oğluydu ve adam kalp krizinden öldükten sonra göz kulak olmak için onu yanına almıştı. Bunun arkadaşına bir vefa borcu olduğunu söylüyordu.

Öte yandan adam sahada çalışmak için fazla ahmaktı. Sırf heves ediyor diye Orlando'nun onu zorlu görevlerde koşturtmasına izin vermesine bir türlü anlam veremiyordu.

Bir keresinde bir takip esnasında arabayı Fisher kullanıyordu ve arabayı takip ettikleri adamın arabasına çarpmıştı. Max, kimliklerinin ifşa olmaması için ne kadar uğraştığını çok iyi hatırlıyordu. Bir başka seferinde zor bir baskında elinde boş bir silahla destek ekibine katılmıştı. Şu anda öfkeliydi ve bir günah keçisine ihtiyacı vardı. İçi, adamı biraz daha terletme isteğiyle doldu.

"Yeniden ekibe katılmaya karar verdim." diye bir laf attı ortaya. "Az önce Orlando'ya seninle çalışmak için ne kadar sabırsızlandığımı anlatıyordum."

Orlando arkasından sessizce küfretti. Fisher'ın küçük gözleri birden kocaman oldu. Boğazından hırıltılar çıkmaya, alnında boncuk boncuk terler birikmeye başladı.

Max'in içi tatmin duygusuyla dolunca haince sırıttı.

"Walker, kes şunu!"

"Sen ne diyorsun bu işe? Yine birlikte çalışsak güzel olmaz mı?"

Fisher gözlerindeki panikle, Max'in omzunun üstünden Orlando'ya yardım isteyen acıklı bir ifadeyle bakıyordu. Zihninden her başarısızlığının ardından Max'in ona verdiği spor salonundaki ağır çalışma saatlerinin ve kilometrelerce koşma cezalarını geçirdiğinin farkındaydı. Max'in elinden

aptallıklarının cezasını saatler süren antrenman programıyla vermekten başka bir şey gelmiyordu ne yazık ki. Fena mı olmuştu yani? Bu sayede omuzlarının üzerinde taşıdığı fıstık içi kadar beynine rağmen Herkül gibi kuvvetli bir vücuda sahipti.

"Şey." diye fısıldadı Fisher. Bir eliyle takım elbisesinin yakasını çekiştirmeye başladı. Nefes almakta zorlanıyor gibiydi. "Bay Stevens nasıl emrederse tabii." Söylediklerinin yalan olduğu o kadar belliydi ki.

"İşte aradığım takım ruhu."

"Ruhunu bedeninden ayırmadan önce yaptığına hemen bir son ver Walker. Sen çıkabilirsin Fisher."

Orlando'nun otoriter sesiyle Fisher, ışık hızıyla odayı terk etti. Giderken o kadar acele etmişti ki kapıyı arkasından kapatmayı unuttu.

"Hasta ruhlu piç!"

Orlando küplere binmiş hâlde küfrederken Max kahkahalarla gülüyordu.

"Biraz olsun eğlenmeye hakkım yok mu?"

Biraz sonra davetsiz misafirleri havlayarak odaya girdi ve koşarak Max'in üstüne atıldı.

"Hey, bakın burada kimler varmış."

Max, patilerini omzuna koymuş suratını yalayan iri köpeğin tüylerini şefkatle okşadı. Keyfi iyiden iyiye yerine geliyordu.

"Ben de seni özledim dostum. İyi görünüyorsun. Ben yokken uslu durdun mu bakalım?" diye sorunca Bandit bir kez daha havladı. Kuyruğunu öyle hızlı sallıyordu ki Max odada fırtına çıkmasından korkuyordu. "Orlando amcan sana iyi baktı mı?"

"Ben o pire torbasının amcası falan değilim."

Orlando burnundan soluyarak yanlarına geldi.

"Emanetini de geri aldığına göre artık ofisimden defolup gidebilirsin."

"Bizi kovuyor musun? Bu huysuz adam umarım sana da böyle kaba davranmamıştır oğlum."

"Hah, kaba davranmakmış. Beyefendi evde krallar gibi ağırlandı. Benden bile iyi bakıldığını söyleyebilirim."

"Burnuma kıskançlık kokuları geliyor."

"Uyuz köpeğini de al ve hemen defol git buradan Walker. Yapacak tonla işim var. Burası bir köpeğe göre hiç uygun bir yer değil."

"Tamam tamam, sinirlenme hemen. Gidiyoruz."

"Bu arada sana daha önce söylediklerimi sakın aklından çıkarma. Şu sıralar Olivia ile birlikte görünmemeye çalışın. Shawn olsun ya da olmasın, adamın fotoğrafları ne niyetle çektiğini bilmiyoruz. Joana Philips basına karşı hazırlıklı olmamız gerektiği konusunda beni uyardı. Olivia'nın adının yeni bir skandala daha karışmasını istemiyor."

"Merak etme, dikkat ederim. Olivia'yı sandığından daha fazla umursuyorum."

Bunu itiraf etmeyi en son istediği kişi Orlando'ydu. Fakat arkadaşının bu konuda ona sonuna kadar güvenmesini istiyordu. Olivia'ya zarar verecek hiçbir şey yapmazdı. Bedeli, ondan uzak durmak olsa bile.

"Bunu zaten sizi birlikte gördüğüm ilk an anlamıştım."

İnce sesin sahibi, uçuk pembe, şık bir döpiyes giymiş ve aynı renk şapkası ve bastonuyla kapıda dikilen yaşlı bir kadındı. Max, köpeğini bırakıp ağır ağır yerinden doğrulurken göz göze geldiği kadın yüzünden şaşkınlığını gizlemeyi başaramadı.

Tanrı aşkına, bu kadının burada ne işi vardı şimdi?

Sersemliğini ondan önce üzerinden atan Orlando öne atılıp "Değerli Kontesim, bu ne şeref." diyerek kadının uzattığı eldivenli eline kibar bir öpücük kondurdu.

"Sana da iyi günler Stevens. Rahatsız ettiğim için kusura bakma. Buralardan geçiyordum ve belki bir kahve içeriz diye düşündüm. Kapıyı açık görünce de..." diyerek Max'e imalı bir bakış attı. "Bölmüyorum değil mi?"

"Elbette hayır! Lütfen şöyle buyurun. Walker da tam gitmek üzereydi. Beni nasıl mutlu ettiğinizi bilemezsiniz. En son karşılaştığımız zamanı hatırlıyorum da... Yanılmıyorsam Kraliçe'nin geçen sene düzenlediği davetteydik, değil mi?"

Orlando yaşlı kadını koltuklardan birine oturturken Max, bu lanet tesadüf karşısında kazık yutmuş gibi orada dikilmeye devam ediyordu. İlk defa ne tepki vereceğini bilememiş, kalıp sohbet etmekle kaçıp gitmek arasında kalmıştı.

Arkadaşı masasının arkasına geçip yerine yerleşirken Max'e ters bir bakış attı. Bakıştan nasibini almadığını görünce de uyarmak için sertçe öksürdü.

"Şey, kusura bakmayın." Max, hızla kendini toparladı ve ikinci seçenekte karar kıldı. "Orlando haklı. Ben de tam çıkmak üzereydim. Lütfen siz rahatınıza bakın."

Max, köpeğiyle birlikte kapıya doğru seğirtmek üzereydi ki kadının hiç beklenmedik güçlü sesi onu durdurdu.

"Sizi burada gördüğüme şaşırdım Bay Walker. Ticaret ile uğraşan bir koleksiyoncunun Stevens'la nasıl bir bağlantısı var merak ettim doğrusu."

Max, paçayı bu kadar çabuk sıyıracağını sanarak yanılmıştı. Zayıf ve ufak tefek görüntüsüne rağmen cin gibi bakan gözleriyle kadının bir şeylerden şüphelendiği belliydi. *Kahretsin*, dedi içinden. Kapı açıkken en son bahsettikleri kişi Olivia'ydı.

Max, yüzüne poker ifadesini takınarak arkasını dönüp bir aptal gibi gülümsedi.

"Sizinle hemen hemen aynı sebepten hanımefendi. Stevens eski bir dostumdur. Buraya onunla iki çift laf etmeye gelmiştim ve şimdi de gidiyorum."

"Yanılmıyorsam bu odadaki herkesin ortak noktası yalnızca Stevens değil, öyle değil mi?"

Kadın şimdi bir Max'e bir Orlando'ya bakıyordu. İki adam da gerilmiş, ne söyleyeceğini bilemez hâlde birbirlerine bakıyorlardı.

"İnkâr etmek için boşuna uğraşmayın beyler, istemeden konuşmalarınıza kulak misafiri oldum. Stevens'ın da tanıdığı sinir bozucu tek bir Joana Philips tanıyorum ben, onun da Olivia Kelly'nin arkadaşı ve basın danışmanı olduğu konusunda hepimiz hemfikiriz sanırım." Yaşlı kadın, bacaklarının arasına aldığı bastonuna yaslanarak, iki adamın şaşkın bakışları arasında ağırlığını öne doğru verdi.

"Bay Walker, şimdi eğer vaktiniz varsa lütfen karşıma oturun ve Stevens bize kahve söylerken bana her şeyi en başından anlatın ve hiçbir ayrıntıyı atlamamaya özen gösterin."

Yoğun bir sabah programından sonra Olivia nihayet kendi katına çıkmak için asansörün düğmesine basmıştı. Sırtını cam duvara yaslarken omuzlarını yükselten derin bir nefes aldı. Betty hemen yanı başında, aldığı son toplantı notlarını tabletinde yeniden düzenlemekle meşguldü.

Yükleme ve sevkiyat bölümündeki adamları limanda bizzat teftiş ettikten sonra, tanıdığı birkaç adamla birlikte *Saltgrass*'da pahalı bir öğle yemeği yemiş, ardından da bankacı ordusuyla bir toplantıya girmişti. Avukatıyla yaptığı özel görüşmenin ardından ise yeniden holding binasına gelmişlerdi. Henüz günün yarısı olmasına rağmen, Olivia kendini oldukça bitkin hissediyordu.

Son birkaç gündür iştahı pek yerinde olmadığından, ne sabah kahvaltısında ne de öğle yemeğinde tabağındakilere neredeyse hiç dokunmamıştı.

İskoçya'dan döndüklerinden beri yaşadığı o kâbusları andıran günün stresini hâlâ üzerinden atamamıştı. Onları izleyenin Shawn olduğuna emindi. Yani, neredeyse emindi.

Adam, dikkat çekmeyecek bir şapka ve güneş gözlüğü takmış olabilirdi fakat Olivia onu bir bakışta tanımıştı. Gözlerini görmese de adamın ona attığı düşmanca bakışları üzerinde hissetmişti. Küçümseyen gülüşüyle dudaklarının kenarı kıvrılmış, Olivia'ya sanki dünyadaki en değersiz varlıkmış gibi bakmıştı.

Gerçi bunun bir önemi yoktu. Olivia içinde Shawn'a karşı en ufak bir sevgi kırıntısı dahi hissetmiyordu. Kendini aldatan bir eş gibi de hissetmiyordu. Aralarındaki tek bağ, aynı kâğıda imza atmış olmalarıydı.

Adamın amacı Olivia'nın sinirlerini bozmak ve ona kendini kötü hissettirmekse bunu başarmıştı. Olivia'nın hayatında yaşadığı en mutlu anlardan ikincisi de Shawn'ın sayesinde resmen bir kâbusa dönmüştü. *Aşağılık herif.* Olivia artık Shawn Bennett isminden tiksiniyor ve bu ismi taşımak istemiyordu.

İskoçya mahkemelerinden istenen belgelerde Shawn'ın soyadını değiştirme tarihi ve nedeni belirlendiğinde, evlilikleri geçersiz sayılabilecekti.

Ama asıl canını sıkan, ellerinde Shawn'ı ömrünün sonuna dek hapiste tutabilecek deliller olmamasıydı. Adamı tek suçlayabilecekleri şey, sahte bir şirketle onları dolandırmasıydı.

Ne evinde yaşanan hırsızlık olayı ne Shawn gibi gösterilmeye çalışılan ceset ne de basına sızdırılan haberler, hiçbirini onun yaptırdığını kanıtlayamamışlardı. Oysaki Olivia, adamı mahkemelerde süründürmek ve onun yeniden hapse tıkıldığını görmek için tüm servetini harcamaya hazırdı.

Sadece büyükannesinin hatırası olan gerdanlık bile adamın en ağır cezayı almasına yeterdi.

"Martha ve Teresa yıllık izinlerini bu hafta kullanıp kullanamayacaklarını sordular efendim. Ne diyorsunuz?"

Olivia düşüncelerinden sıyrıldı.

"Pardon Betty, dalmışım. Ne diyordun?"

"Martha ve Teresa bu hafta yıllık izinlerini kullanmak istiyorlar. Sanırım birlikte Martha'nın kız kardeşinin yaşadığı kasabaya gidecekler. Orada Teresa'yı tanıştırmak istediği bir genç varmış." Betty hafifçe gülümsedi. "Eğer istemezseniz farklı zamanlarda çıkabilirler."

"Hayır, sorun değil. İkisi birlikte gidebilir. Bir hafta onlarsız da idare edebiliriz, öyle değil mi?"

"Elbette efendim."

En üst kata vardıklarında, kapılar bir *dink* sesiyle kayarak açıldı.

"Peki, ya sen? Sen ne zaman izne ayrılmak istiyorsun?"

"Ben eğer izin verirseniz şimdilik sizin yanınızda kalmak istiyorum efendim. Belki daha sonra çıkabiliriz. Yani çıkabilirim." diye düzeltti kendini.

Olivia yanından geçerken sekreteri ayağa kalkınca ona başıyla bir selam verip odasına girdi.

"Tatile yalnız başına mı çıkacaksın yani?" diye alayla sordu Olivia. Asistanı bu soruya cevap vermedi. Ancak Olivia kadının onu duyduğuna emindi.

"Tatile diyorum Beatrice. Birlikte gitmek istediğin kimse yok mu?"

Betty utancından yüzünü tabletine gömerken sadece, "Belki." diyebilmişti. Biraz utangaç bir tipti.

Öte yandan itiraf etmek istemese de tatile şoförüyle birlikte gitmeye can attığı her hâlinden belliydi. Olivia uzun zamandır onu ilk kez anladığını hissediyordu.

Aşkın ne kadar güzel ve sarsıcı bir duygu olabileceğini ve insanın ayaklarını nasıl yerden kesebileceğini öğrenmişti. Kendisi de günlerdir bir yığın sıkıntıyla uğraşırken en çok Max'i göremediği için üzülmüyor muydu?

Joana'nın uyarısıyla ikili bir süre görüşmeme kararı almışlardı. Shawn'ın yapacaklarını kestiremiyorken yeni bir skandala daha karışmak istemiyorlardı. Onu zor durumda bırakmamak için bunu yaptıklarını biliyordu.

Buna rağmen Max'den ufacık bir mesaj veya telefon alabilmek için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Dâhili telefonu çalınca başını evraklardan kaldırıp hevesle açtı.

"Evet Caitlyn?"

"Efendim, Bay Hopkins ve Bay Oldman sizi toplantı salonunda bekle-diklerini iletmemi istedi."

Olivia hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Geliyorum."

Olivia'nın kalktığını gören Betty ona katılmak için hareketlenince, "Sen burada kal." diyerek oturmasını emretti. "Çevirisini yapmanı istediğim metinler üzerinde çalış. Özel bir telefon gelirse muhakkak not al. Gerisini Caitlyn halleder."

"Nasıl isterseniz efendim."

Olivia toplantı salonuna girdiğinde karşısında öfkeli yüzler görmeye daima hazırlıklıydı. Fakat Linda, onlardan biri değildi.

"Lütfen, bana bunun doğru olmadığını söyle! Tommy'den aldığımız parayı iade mi ettin? Bunu neden yaptın Liv? O paraya şirketin ne kadar ihtiyacı olduğunu göremiyor musun?"

Olivia sabırla Linda'nın tiradının bitmesini bekledi.

"Sakin ol Linda. Hepsini açıklayacağım. Şimdi yerine otur lütfen."

Yüzü, saçları kadar kızıla dönen Linda hırsla yerine oturdu. Olivia, Hopkins ve Oldman'a bir baş selamı vererek dikdörtgen masanın başına geçti.

"Öncelikle hepinize ben yokken şirketi en iyi şekilde idare ettiğiniz ve yokluğumu aratmadığınız için teşekkür ederim. Linda'nın da az önce bahsettiği gibi Kelly Şirketleri zorlu bir süreçten geçiyor. Darboğazda olduğumuz bu dönemde finansal açıdan her kapıyı çaldığıma emin olmanızı istiyorum. Hepiniz bu kuruluşun ayakta durabilmesi için yıllardır canla başla savaş verdiniz. Kelly Şirketleri amcam ve babam Richard döneminden bu yana fazlasıyla yol aldı ve her geçen gün büyük bir hızla büyümeye devam ediyor. Başarısız olduğumuz zamanlar oldu." diyerek nefes almak için duraksadı.

"Söylemeye çalıştığım şey, sebep olduğum zararın sonuçlarına katlanmak zorunda bıraktığım için hepinizden özür dilemek istediğim. Bankaların vermek istemediği krediler ve feshedilen anlaşmalar yüzünden

toparlanmakta zorlandığımızın farkındayım. Ancak bunun çözümünün şirkete girecek yeni bir ortak olduğunu düşünmüyorum."

Olivia konuşurken eşit şekilde her birinin gözlerinin içine bakmaya özen gösteriyordu fakat son cümlesini söylerken özellikle Linda'ya bakınca genç kadının kaşları çatıldı.

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bana kızgın olduğunu biliyorum Linda ama emin ol babalarımız da hayatta olsaydı bizden aynı şeyi isterdi. Şirkete tanımadığımız birini sokmak istemediğim için beni suçlayabilir misin?"

"Tommy yabancı değil ki? O benim sevgilim. Ayrıca başarılı bir iş adamı."

"Bennett de Olivia'nın eşiydi." diye çıkıştı Hopkins aniden. "Şimdiki hâlimizin sorumlusunun da o olduğunu sana hatırlatırım. Affedersin Olivia. Maksadım seni incitmek değildi. Fakat bu konuda sana katıldığımı söylememe izin ver lütfen. Yokluğunda Linda'yla da aynı şeyi tartışıp durduk. Açıkçası ben de başka bir ortak istemiyorum. Hele güvenmek için emin olmadığım birini hiç."

"Hepiniz dar görüşlüsünüz. Neden olaya farklı açılardan bakmayı beceremiyorsunuz? Tommy'nin Paris'te tanıdığı bir sürü yatırımcı var. Fransa ve birçok ülkede bize yeni iş kolları ve yeni müşteriler katabilir. Onun faydalı olacağını bilmesem bu şirkete girmesine izin verir miyim sanıyorsunuz?"

"Ben Linda'ya katılıyorum." diyerek kendi fikrini belli etti Oldman. "Şirketimizde açılan bu ağır yara için taze kan lazım."

"Hah, seni de kafaya almış demek." Hopkins alayla güldü.

"Aklınızda başka bir fikir varsa söyleyin Bay Hopkins. Merak ediyorum, her toplantıda fikirlerimize muhalefet olmaktan başka ne yapıyorsunuz bu şirkette?"

"Terbiyeni takın küçük hanım. Senin yaşın kadar bu şirkette emeğim var benim."

"Hep aynı laf."

"Yeter artık, hepiniz kesin!"

Olivia'nın çıkışıyla hepsi anında suspus olmuştu. Dikkatler yeniden Olivia'nın oturduğu tarafa yöneldi. Olivia, sandalyesinde öne doğru eğilerek hepsiyle tek tek göz teması kurmaya özen gösterdi. Söylediklerinin tek seferde anlaşılmasını ve bu konunun burada kapanmasını istiyordu.

"Hepinizin farklı çözüm yolları aradığınızı görebiliyorum. Bilmenizi istediğim şey ise bu işin sorumluluğunu daha fazla sizlerin üzerine yıkmak istemediğim."

Hopkins ve Oldman birbirine tuhaf bakışlar atarken Linda kaşlarını kaldırdı.

"Bu da ne demek şimdi Liv? Ne yapmayı planlıyorsun?"

Olivia, önündeki kalemi iki eline birden alarak ağırlığını kollarına verdi.

"Bu işin asıl sorumlusu benim. Shawn belasını başımıza ben getirdim ve şirketin şu anki geldiği durum tamamen benim hatam. Kısaca, bu işi ben bozdum ben düzelteceğim. Bu yüzden Linda, sevgiline özürlerimi ilet lütfen. Onunla başka şartlar altında seve seve çalışabileceğimizi bildir. Ama şirket ortaklığı olmaz."

Fikirden memnun görünen Hopkins, "Aklındaki nedir?" diye sorunca Olivia hiç tereddüt etmeden devam etti.

"Bugün kendime ait mülkleri ipotek altına aldırıp şirket hesaplarına yatırılmak üzere hatırı sayılır bir miktarda borç aldım."

"İyi de nasıl?" Oldman şaşkınlıkla öne atıldı. "Hiçbir banka bize kredi vermeyi kabul etmemişti. Bunu nasıl yaptın?"

"İşin doğrusu, başta bu kadar sıkışacağımızı hiç düşünmemiştim ancak şirketin finans durumu ortada. Yeni mallar ve müşteri taleplerini karşılamak için çok paraya ihtiyacımız olacak. Bu yüzden babamın eski tanıdıklarını devreye soktum ve birkaç senatör ve bir iki de meclis üyesiyle toplantı talep ettim. İçlerinde büyük bankalarla ortaklığı olanlar da var elbette. Detaylar mühim değil. Mühim olan sorunu çözmüş olmamız."

"İyi ama ya o parayı geriye ödeyemezsek, Tanrım Liv eğer ödeyemezsek tüm mal varlığına haciz geleceğinin farkındasın değil mi? Bunu kabul etmemizi nasıl beklersin?"

Olivia içinde yaşadığı fırtınaya rağmen, elinden geldiğince sakin kalarak kuzenine gülümsedi.

"Bu benim sorunum Linda." dedikten sonra ayağa kalktı. "Beyler. Toplantı bitmiştir."

47. BÖLÜM

Kararan hava ve sicim hâlinde yağan yağmur onlardan yanaydı. Ortalıkta çalışanlardan kimse kalmamıştı. Kötü hava şartları yüzünden çoğunun mesai bitiminden evvel erkenden evlerine döndüğünü biliyorlardı. Aradıkları adam için hangarın açık dev kapılarına bakarken içerisinin de aynı ıssızlıkta olmasını umdu.

Max, tavan aydınlatmalarının çoğunun karartıldığı yere girdiği sırada, yüksek tavanlı devasa alanda çeşitli ebatlarda ve türde tam sekiz tane mini jet saydı. Bembeyaz bir kuş kadar zarif ve pahalı oyuncakların aralarından geçerken adımları taş zeminde gürültüyle yankılandı. Aradığını bulmak umuduyla etrafına bakındı. Hemen gerisinden gelen adamın adımları ondan daha ağır ve sakindi ancak onun için artık sabrın sonuna gelinmişti. Öfkeyle sıktığı ellerini birkaç kere yumruk yapıp açtı. Avuç içleri fena hâlde kaşınmaya başlamıştı. Bu gece birilerinin canı fena yanacaktı.

Seri adımlarla yürümeye devam ederken fark edilip edilmemek artık umurunda bile değildi. Birkaç metre ötedeki köşede, küçük camlı bir ofisin loş ışığı göze çarpıyordu. İçeride birinin olduğunu fark etmeleri uzun sürmedi. Belli ki adam da onları fark etmişti.

Onlar yaklaşırken ofisin cam kapısı açıldı ve uzun boylu, orta yaşlı bir adam onlara doğru yürümeye başladı. Adamın esmer yüzü, daha karşılaştıkları ilk anda kararmış, birleşen kaşları kıvırcık ve seyrelen saçlarına kadar kalkmıştı. Kalıplı bir adamdı. Boyu en fazla bir yetmiş, kilosu seksen civarındaydı.

"Affedersiniz baylar ama bu saatte buraya görevlilerin harici yabancıların girmesi yasaktır." Adamlar onu duymadı ya da bilinçli olarak durmamıştı. "Hey, size söylüyorum! Eğer kiralama işi için geldiyseniz, yarın sabahı beklemelisiniz. Ayrıca satış ofislerimiz diğer tarafta."

Konuşması faydasızdı. Üzerine gelmeye devam eden adamlardan, önde ve takım elbisesiz olanının sert yüz hatlarında en ufak bir değişiklik bile olmamıştı. Adam, hedefine kilitlenmiş bir robot gibi çatık kaşlarla ona doğru yürümeye devam ederken tedirgin olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Kapılardan gelen esintiyle ürperdi.

Diğerinden daha uzun ve genç olan adam tam karşısında durunca sorduğu soruyu yineledi.

"Burada ne arıyorsunuz söyleyin yoksa polis çağıracağım."

"Sen Felipe Handriks misin?"

Adam önce şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Ardından soruyu soran adama sonra da diğerine baktı. Yaşlı olanın yüzü oldukça sakin ve kayıtsızdı. Şakaklarında kırlaşmaya başlayan saçları düzgün taranmıştı. Kılığı bir avukat veya muhasebeci olacak kadar şıktı ancak soruyu soran deri ceketli ve dağınık saçlı serseri için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Adamın yeşil gözlerine fırtınalı bir havadan daha sert gölgeler hâkimdi. Her an birini öldürecekmiş gibi bakan gözleri bir silahtan çıkan kurşunlar gibi tehlikeliydi.

"Evet, benim peki siz kimsiniz?"

Daha ne olduğunu anlayamadan sert bir yumruk adamın yüzüne inmişti.

"Kahretsin Walker!" Orlando ileri atıldı ve yerde boylu boyunca uzanmış adamın nabzına baktı. "Bayılmış. Bana kendini kontrol edeceğine dair söz vermiştin."

Hiç olmadığı hâlde, "Üzgünüm." diyen Max, adamın baş ucunda dikilmeye devam etti. "Sözlerimi tutabilecek havada değilim."

"Pekâlâ, kaçık herif. Gel de şu lanet olası herifi birileri görmeden önce arka tarafa taşıyalım."

Max başıyla onayladı. Tek bir yumruk atmıştı ama yeterli değildi. Hâlâ avuçları kaşınıyordu.

Adamı ofisin arkasındaki boş bir depoya taşıdılar. Bir iskemlenin üzerine oturttuktan sonra da ellerini ve ayaklarını arkadan sıkıca bağladılar. Geçen birkaç dakika içinde nefes nefese kalan Orlando sürekli küfredip duruyordu.

"Senin fevri tavırların yüzünden şimdi adamın ayılmasını beklemek zorundayız."

Max gözleriyle hızla etrafı taradı. Köşede temizlik için kullanılan paspas ve kovaları görünce, "Belki de o kadar beklemek zorunda kalmayız." dedi ve o yöne doğru seğirtti.

Kovanın içini kontrol ettikten sonra su dolu kovayla geri geldi ve buz gibi suyu tek seferde adamın yüzüne boca etti.

Adam yediği soğuk duşun ardından anında kendine gelip burnundan kaçan sular yüzünden öksürmeye başladı. Gözlerini hızla açıp kapatırken nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ona yumruk atan adamı karşısında, kendini de bir sandalyede bağlı görünce daha da öfkelendi.

"Kimsiniz siz, benden ne istiyorsunuz?"

Max boş kovayı havada bir tur döndürdükten sonra altına alıp adamın tam karşısına oturdu. Şimdi adamın soluk alışverişlerinden, en son yediği akşam yemeğindeki sarımsağın pis kokusunu alabiliyor, morarmaya başlayan çenesindeki taze çürüğü daha net görebiliyordu.

"Burada soruları biz sorarız Bay Handriks. Siz sadece doğru cevaplar vermeye çalışın ki sabah buraya geldiklerinde mesai arkadaşlarınız yakışıklı cesedinizle karşılaşmasın."

"Kim olduğunuzu sanıyorsunuz siz? Beni böyle boş tehditlerle korkutabileceğinizi mi zannediyorsunuz?"

"Korkusuz insanları korkaklara tercih ederim. İşimi yaparken asla kolaya kaçmayı sevmem."

Max'in yüzünü ölümcül bir sırıtış kapladı. Bu gülüşün tehlikeli olabileceğini bilen tek kişi Orlando'ydu.

Max'in omzuna uyarmak için elini koyarken adamın gözlerinin içine sakince bakarak, "Dinleyin Bay Handriks." dedi. "Size zorluk çıkarmanızı tavsiye etmem. Aksi takdirde bu Terminatör'ü durdurabileceğimi zannetmiyorum."

Adam kan dolu tükürüğünü üzerlerine püskürterek, "Canınız cehenneme piç kuruları!" diye hırladı. Çarpık dişlerinin üzeri, yediği yumruk yüzünden kırmızıya boyanmıştı. "Sizi polise şikâyet edeceğim. Bütün hangar güvenlik kameralarıyla yirmi dört saat izleniyor. Pis kıçınızı hapse tıktırdığımda bakalım böyle konuşmaya devam edebilecek misiniz?"

"Adamımız gerçekten cesur çıktı Orlando, sen ne dersin?"

Orlando elleri ceplerinde, "Cahiller çabuk ölür diye duymuştum." deyince Max sırıtarak "Kesinlikle." dedi ve tehditkâr bir şekilde öne doğru eğildi.

"Sen akıllı bir adama benziyorsun Handriks. Buraya elimizi kolumuzu sallayarak girmeden önce o güvendiğin kameraların icabına bakmadığımızı düşünecek kadar aptal olamazsın." Adamın öfkeden kıpkırmızı kesilen yüzündeki kan aniden çekilince Max'in içini bir tatmin duygusu kapladı. Gerilen parmaklarını kütürdetirken, "Güzel. Bu konuda anlaştığımıza göre, sana işkence etmeden önce sorularımızı doğru yanıtlasan iyi edersin." diye fısıldadı. "Şimdi, senden hafızanı tazelemeni ve geçmişe dönmeni istiyorum Handriks. Bundan on dört yıl önce yirmi sekiz Haziran sabahı saat yedi otuzda, ilk rotası Atlas Okyanusu üzerinden Philadelphia havaalanına uçmak olan, Hawker 900 tipi küçük jeti hatırlıyor musun?"

"Siz aklınızı mı kaçırdınız? Yirmi yıldır burada çalışıyorum ben. Her gün bu tipte yüzlerce uçak havalanıyor buradan. Böyle bir bilgiyi nasıl aklımda tutabilirim?"

"Sana hatırlamanda yardım edeyim öyleyse. Yolcuları Bay ve Bayan Kelly'di. Uçak Philadelphia'ya varamadan, muhtemelen çıkan teknik bir arıza yüzünden okyanusun üzerinde bir yerlerde irtifa kaybetti. Uçak kayboldu. Cesetler bulunamadı. Kara kutu da öyle."

Adamın gerilen yüz ifadesinden doğru iz üzerinde olduklarına emin olan Max, konuşmaya devam etti.

"Havaalanı şirketine açılan davada, davacı tarafın avukatı mahkemede tüm kontrolleri sizin ve ekibinizin yaptığını iddia etmişti."

"Evet, bu doğru. Kontrolleri biz yaptık. Yalnızca o uçağın değil, diğer tüm uçakların kontrolleri o dönem ben ve ekibime aitti. Fakat anlamıyorum. Mahkeme suçsuz olduğumuza karar vermişti. Raporların hiçbirinde kasti yapılmış bir ihmal bulunamadı. Üstelik aradan onca yıl geçti. Şimdi gelmiş bana bunun-"

Max, beklenmedik sert bir yumruk daha savurunca adamın sözleri yarım kaldı. Handriks'in acıdan gözleri yaşarmaya başlamıştı. Çenesinden gelen çatırtıya bakılırsa yakında bir avukattan önce iyi bir dişçiye ihtiyacı olacaktı.

"Benden ne istiyorsun pislik herif?"

Ninova

Handriks'in sesi ağız dolusu kan yüzünden boğuk çıkıyordu. Max, kızarmaya başlayan eklemlerini çenesiyle birlikte aynı anda sıktı.

"Beni iyi dinle bok çuvalı. Göründüğü kadar sabırlı bir herif değilimdir. Hatta dostum Orlando'ya göre itin tekiyimdir. Doktorlar bana birkaç yıl önce travma sonrası stres bozukluğu teşhisi koydular. Bu yüzden stres altındayken hareketlerimi kontrol etmekte zorlanıyorum, beni anlıyor musun? Eskiden böyle biri değildim ama maalesef artık karşımda dediklerimi anladığı hâlde anlamazlıktan gelen birilerini görünce kendimi tutamıyorum."

Adamın paniğe kapılmasını isteyen Max, iç cebinden bir muşta çıkarıp şişen parmaklarına geçirmeye çalıştı. İşte o anda adamın gözlerinde parıldayan ifade ona keyif vermeye başlamıştı. *Korku.*

"Size söyledim. Ben, ben herhangi bir şey bilmiyorum. Gerçekten. Bu teknik bir arızaydı. Nedeni bulunamadı. Kimsenin suçu yoktu. Tüm gereken kontroller yapılmıştı."

Max, demir kaplı yumruğunu adamın midesine hızla indirince nefesi kesilen Handriks oturduğu yerde iki büklüm oldu ve art arda öksürmeye başladı. Öksürürken etrafa saçtığı şeyler tükürükten çok kandı. *Ve belki de birkaç diş.* Havayı, neredeyse tadını alabildiği metalik kan kokusu kapladı.

"Belki de yanılıyoruzdur Walker." diyen Orlando görüntüden hiç de rahatsız olmamış gibiydi. Max'in arkasında elini çenesine koymuş, düşünceli bir şekilde ileri geri yürümeye başlayınca Handriks'in gözlerinde bir umut ışığı belirmişti.

"Yanlış yapıyoruz. Adam masum olabilir. Belki de o dönemde İsviçre'deki hesabına yatırılan elli milyon euro, adamın emeklilik ikramiyesi falandı. Ama hayır, o kadar genç yaşta emekliye ayrılmış olamaz, değil mi? Üstelik baksana, adamımız hâlâ burada ve çalışmaya devam ediyor." Orlando biraz daha düşündü ve durdu. "O zaman sanal kumarhanelerde rastgele oyunlar oynamaya başlamış ve şans eseri bu parayı kazanmış diyebilir miyiz? Hayır, hayır bu da olmaz." diyerek tekrar kendi sorusunu cevapladı.

Orlando soruları sorarken bir yandan dönüp duruyor, Handriks ise şık ve parlak ayakkabılardan çıkan melodik ritmi hipnoz olmuşçasına izliyordu.

"Maalesef dostumuz Handriks'in kumarla ilgili geçmişte hiçbir kaydına ulaşamadık. Başka bir şey olmalı. Buldum! Piyangoya ne dersin?

Evet. Kesinlikle bir piyango bileti satın aldın ve talih bu kez senden yana oldu, ha Handriks?"

Üzerine doğru eğilen adamın yüzündeki yumuşak ifade yerini çelik gibi sert bir öfkeye bırakınca Handriks'i ürperten huzursuzluğu aynı hızla geri geldi.

"Bize o parayı hangi şekilde kazandığını anlat artık!"

Handriks'in yüzündeki ümit dolu ifade Orlando'dan Max'e dönerken sönen bir balon gibi giderek azalmaya başlamıştı. Bu adamların hiçbirinde acıma duygusu olmadığını anlamıştı. Şimdi iki çift ölüm saçan kara bakışlar onu hedef alıyordu. Arkasındaki iplerini çekiştirmeye çalışarak oturduğu yerde kıpırdandı.

"Bakın, ben hiçbir şey bilmiyorum." diyerek ikisine de yalvarırcasına baktı. "Yemin ederim."

Sabrı tükenen Max hızla yerinden fırladı. Celladın ilmeği gibi olan elini adamın boğazına sarmıştı.

"Bence yanlış yaptığımız konusunda çok haklısın dostum. Mideye ve çeneye çalışmak hafızasını yerine getirmeye yetmeyecek. Bu yüzden kafatasını hedef almayı öneriyorum." Elindeki muştayı parmak boşluklarına biraz daha sıkıştırırken parıldayan krom kaplaması adamın gözünü aldı.

"Sence insan kafatası kaç darbeden sonra kırılır? Ya da daha önemlisi, kaç darbeden sonra siktiğimin hafızası yerine gelir?"

"Yapma Walker!" Kolunu tutan Orlando onu sakince uyardı. "Onu öldürürsen işimize yaramaz. Sakat kalırsa da öyle. Hem çalışırken etrafa kafatası ve beyin parçaları saçılmasından nefret ettiğimi biliyorsun."

"Haklısın."

Max, bakışlarını adamın korkudan pörtleyen gözlerinden bir an bile ayırmadan, "O zaman biz de temiz bir şekilde işini bitiririz." diye tısladı. "Sonra da Reason Caddesi'ndeki evine kısa bir ziyaret düzenleriz. Karının adı neydi? Darla mı? Darcy? Buldum, Dayna. İlkokul öğretmeniydi değil mi? Bir de güzel mi güzel kızınız vardı. On dokuz yaşlarında. Şu anda Oxford Üniversitesinde okuyor. Babasından öğrendikleriyle ileride harika bir sahne yıldızı olacağına bahse girebilirim. Sen ne dersin Handriks? Eğer istersen, insanlar senden geriye kalanları bulmadan çok önce onlara seninkine benzer bir son hazırlayabilirim."

"Hayır!" Adam bir anda çılgın gibi bağırmaya ve sandalyede tepinmeye başladı. "Onlara dokunamazsınız. Bunu yapamazsınız!"

"Sence yapabilir miyim Orlando?"

"Elbette yapabilirsin." Orlando kollarını bağladı. "Sende o potansiyel kesinlikle var dostum. Ancak iş kadınlara işkence etmeye gelince seni seyretmekten pek hoşlanmıyorum. Acayip yöntemlerin var ve bazen sanki dozunu biraz fazla kaçırıyorsun."

"Tamam, tamam. Anlatacağım." Handriks'in başı çöken omuzlarından öne doğru düştü. Yüzü ter ve gözyaşları içindeydi. Nefes nefese kalmıştı. Çenesinden süzülen kanlar boğazından akıp bembeyaz gömleğini kirletiyordu. "Lütfen onlara dokunmayın!" diye inledi oturduğu yerden. "Size yalvarırım. Ne isterseniz yaparım."

Max, dizlerini büküp çömelirken Orlando adamın saçlarından tutup kafasını geriye doğru çekti. Şimdi Max ile göz gözeydi. Bakışlarındaki tüm vahşiliği, öfkeyi ve yapabileceklerinin sınırı olmadığını adamın anlamasını istiyordu. Adam sonunda boyun eğdi. Histerik hıçkırıklarla bedeni yavaşça sarsılmaya başladı.

"Nasıl?" Max'in sesi bıçak kadar keskindi. "Arkanda hiçbir kanıt bırakmadan içindeki mürettebatla birlikte o uçağı düşürmeyi nasıl başardın?"

"Uçağın yakıtı havalanmak için yetersizdi."

"Bu doğru değil. Yapılan incelemelerde tankerin depoyu tamamen doldurduğu belirtilmiş. Kayıtlarla mı oynadın?"

"Hayır. Kayıtlar doğru. Ben, ben yalnızca göstergelerin düzgün çalışmamasını sağladım. Yakıt deposunu ölçen cihaz, deponun dolu olduğunu gösteriyordu. Sadece uçağın havalanmasına ve yükseldikten sonra bir müddet havada kalmasına yetecek kadar yakıtı vardı. Uçağa yakıtı aktaran tankerde yapılan incelemenin doğru çıkması normal. Uçağın deposu tamamen doldurulmuş göründü. Ama deponun içindeki ölçüm çubuğu bozuktu. Uçak arıza yüzünden düşmedi. Yakıtı bittiği için zorunlu inişe geçmek zorunda kaldı. Hızla irtifa kaybetti ve okyanusa çakıldı. Yani, böyle olmuş olmalı."

"Tankerde fazladan çıkan yakıt olsaydı bunu anlamazlar mıydı?" Orlando'nun sesi meraklı olmasına rağmen sakin çıkmıştı.

Adam, şişen alt dudağını büzmeye çalışırken acı içinde kıvrandı.

"Fazla gelen yakıtı, aslında boş sandıkları, deposu yarı dolu olan başka bir uçağa aktardım."

"Yani adamlar, bir uçağın deposunu doldurduklarını sanıyorken aslında diğerininkini doldurmuştu." Şimdi olay biraz daha mantıklı hâle geliyordu.

"Kim?" Max adamın yakasına yapışarak iğrenç yüzünü kendininkine yaklaştırdı. "Böyle bir şeyi yapmanı kim istedi senden? Bana doğruyu söyle Handriks yoksa sana yemin ederim, bu dünyadan cehennem olup gitmeden önce gördüğün en son yüz benimkisi olur!"

Adam hıçkırıklarla ağlamaya başladı. Orlando saç köklerine koparırcasına asılınca, "B-Bay Kelly. Bunu yapmamı Bay Kelly emretti." diye sonunda itiraf etti. "Yemin ederim, size doğruyu söylüyorum."

Orlando ve Max aynı anda bakıştı.

"Richard Kelly mi? Adam kendi bindiği uçağı mı düşürmeye çalışıyor yani? Bu saçmalığa inanmamızı mı bekliyorsun cidden?"

Adam, başını Orlando'nun sıkı tutuşu yüzünden zorlukla sağa sola sallayabildi. Nefesi hırıltılar hâlinde boğazından yükseliyor, aynı anda hem ağlayıp hem soluk almaya çalışırken konuşmasını zorlaştırıyordu.

"Di-diğeriydi." dedi kısılan sesiyle fısıldar gibi. "Kardeşi. Arnold Kelly."

"Ee, ne düşünüyorsun?"

Olivia tabletinden *Times* dergisinde önümüzdeki ay çıkarılacak olan baskının, kendisiyle ilgili sayfalarının bir kopyasını inceledikten sonra diğer ekrana baktı.

"Oldukça etkileyici görünüyor. Yalnız, beni ve şirketimi överken sence de biraz fazla abartmamışlar mı? Tarafsız bir röportaj olduğuna kimse inanmayacak."

"Tarafsız olduğunu kim söyledi? Yayın editörüne bunun için ne kadar dil döktüğümü bilmiyorsun. Ayrıca şirketin konusunda bir şey söyleyemem ama yazılanlar seni ifade etmek için az bile. Bana güven, bu röportaj sana kaybettiğin prestijinin büyük bir kısmını geri getirecek."

"Sen öyle diyorsan."

"Seni yeniden gülerken görmek istiyorum Liv! Bu kadar çabuk pes etme! Bu olanların hepsi geçecek biliyorsun. Sıkıntılı günleri geride bırakığında

daha iyi ve yepyeni bir Olivia olarak ayağa kalkacak ve hayatına kaldığın yerden devam edeceksin."

"Pes etmiyorum. Sadece tüm bu karmaşadan o kadar yoruldum ki." Parmaklarını huzursuzca alnında gezdirdi. "İlk defa bu dümeni tutmakta zorlandığımı hissediyorum. Yaptığım kısa seyahat bana hayatta birçok şeyin peşinden koşarken aslında neleri kaçırdığımı bir kez daha gösterdi."

"Eğitici bir yanı olduğunu savunman hoş doğrusu."

Olivia, Max ile ilgili güzel anıları hatırlayınca gülümsedi. "İtiraf ediyorum. Oldukça farklı ve aydınlatıcı bir deneyimdi."

"Bunu fark ettim."

"Nasıl?"

"Sendeki değişikliği görmemek için kör olmak lazım. Uzun zamandır hayranı olduğum şapkalarını kullanmayı bırakmışsın ve yeni saç stilin konusunda ilerleme kaydediyorsun. Bir dostun olarak tüm bu değişikliğin tek bir adam sayesinde olduğunu söylersem, yanılmış olur muyum?"

Olivia saçına verdiği yeni şekle ve özenle taranan serbest buklelerine şöyle bir dokundu. Gülümsememek için kendini tutarak, derin bir nefes aldı.

Şoför kısmını yolcu tarafından ayıran koyu renkli, ses geçirmez cama şöyle bir bakarak, "Olabilir." diye kaçamak bir yanıt verdi. "Basın merkezi ne durumda? Yeni bir gelişme var mı?"

"Konuyu değiştirme becerine bayıldım. Öğretmenin kim? Pekâlâ. Merak etme. Ben ve ekibim yirmi dört saat, internet, televizyon ve dergilerde her an magazin basınının seninle ilgili patlatabileceği yeni haberleri takip ediyoruz. Seninle Walker'a ait samimi pozlara veya bomba haberlere henüz rastlamadık. Herkese bu konuda sıkı talimatlar verdim. Bu kez tehlikenin nereden geleceğini kestirebildiğimiz için temkinliyiz."

"Şu dünyada güvenebileceğim sayılı insanlardan biri olduğunu biliyorsun. Fakat şunlara samimi pozlar demesek, nasıl olur?"

Joana kıkırdadı. Sesi elektronik bir cihazda bile ahenkli ve hoş çıkıyordu.

"Yapma lütfen tatlım. Eğer gerçekten bana anlattığın durum içindeyseniz, sandığımdan daha samimi pozlarla karşı karşıyayız demektir." Sesli bir iç çekti. "Keşke o fotoğrafları ben çekebilseydim."

"Joana!"

"Endişelerini anlıyorum. Tüm sosyetenin göz bebeği olarak, evli, tanınmış ve başarılı bir iş kadınının bu şekilde bir kaçamağının ortaya çıkmasının tüm dengeleri altüst edeceğinden korkuyorsun. Fakat korkuların yersiz. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Olivia, "Bizimkisi bir kaçamak değildi." diye anında itiraz etti. Bunu neden söylemek zorunda hissettiğini bilmiyordu fakat duygularını kendine bile yeni itiraf etmişken ve henüz Max'in öğrenmesine izin vermemişken üçüncü bir kişinin aralarında olanları bilmesinden rahatsızlık duyuyordu.

"Yalnızca atış talimi yapıyorduk. Bana silah kullanmasını öğretiyordu."

"Silahı o kadar büyük müydü?"

"Sayılır."

"İki elinle mi tutuyordun peki?"

"Hayır, ama yine de ateşlendiğinde... Bir dakika ne?"

Joana kahkahalara boğulunca gazeteci tuzağına düşürüldüğünü anlayıp önce göz devirdi ardından da güldü.

"Tanrı aşkına, senin aklından seksten başka bir şey geçmez mi hiç?"

"Ne olmuş yani geçmiyorsa? Hormonları saat gibi tıkır tıkır çalışan bir kadınım ben ve meraklı gazeteci yanım arkadaşlarımın cinsel hayatları konusunda sohbet etmekten hoşlanıyor. Ayrıca bu konu hakkında huzursuz hissetmekten vazgeç. Eğer kocan olacak herif aylar önce seni terk edip gittiyse, üstüne üstlük seni kandırıp dolandırdıysa ve başka bir ülkede bıraktığı karısı ve çocukları varsa elbette sen de eline geçen güzel bir silah gördüğünde *ateşleyeceksin*. İnan bana ben olsam öyle yapardım." Joana bir an duraksadı ve ardından merakına yenik düştü. "Ateşledin mi?"

"Bu tuzağa tekrar düşeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun."

"Kahretsin." Joana yeniden kıkırdadı. "Tamam, pes ediyorum. Bugünlük üzerine daha fazla gelmiyorum. Ama sen de bana dört hafta sonraki gala gecesine Walker'la birlikte geleceğinize dair söz vereceksin. O zamana kadar mahkeme çoktan sonuçlanmış ve özgür bir kadın olarak aramıza dönmüş olursun. İşte o zaman Walker'la aranızdaki aşk henüz ortaya çıkmadıysa bile patlatan ilk gazeteci ben olmak istiyorum."

"Her zaman olduğu gibi olaylara yine fazla anlam yüklüyorsun. Ayrıca senin patronun olmak dışında dostunum Joana. Beni böyle bir konuda magazin malzemesi yapmak istediğin için kendinden utanmalısın."

"Eğer utangaç ya da korkak olsaydım, şimdi olduğum yere asla gelemezdim. Ayrıca ben senin basın danışmanınsam bu şeref bana ait olmalı ama elini çabuk tutsan iyi olur. Çünkü *hayat bekletmeye gelmeyecek kadar kısadır*, tadım. Neyse. Şimdilik kapatmak zorundayım. Yarın sabaha yetişmesi gereken bir yazım var. Bu aralar işim başımdan aşkın. Seninle akşam yemeği yiyemediğim için kusura bakmazsın umarım."

"Çıkmadan önce ofiste bir şeyler atıştırmıştım. İşine bak sen. Sonra görüşürüz."

Joana'nın ekrandaki son görüntüsü, göz kırpan güzel bir yüz ve el sallayan parmaklar oldu.

Olivia bilgisayarını kapattıktan sonra dışarıya baktı. Yağmur hızlanmaya başlamıştı. Camını aralayarak buz gibi havanın ve yağmur damlacıklarının içeri dolmasına izin verdi.

Cep telefonunu çıkarıp mesajlarını kontrol ettikten sonra parmağını rehberinin üzerindeki numaralarda gezdirdi. Max'in adının olduğu satıra gelince duraksadı. Günlerdir onu ne görmüş ne de ondan bir haber alabilmişti. İçinde büyüyen özleme lanet okudu. Tamam, birbirlerinden uzak durmaları gerektiğini biliyordu. Bunu ona kendisi söylemişti. Yine de Tanrı aşkına onu hiç mi merak etmiyordu? Oysa Olivia o tatlı serseriyi öyle çok özlüyordu ki.

Hayat bekletmeye gelmeyecek kadar kısadır.

İçinden taşan duygularla mücadele etmeyi bırakıp arama tuşuna bastı. *Ne olursa olsun*, dedi içindeki ses. Olivia onun patronuydu. En azından gelişmelerden haberdar olmak için günün her saati ondan bilgi almaya hakkı vardı, değil mi?

Kimi kandırıyordu ki? Şu anda yalnızca adamın içini ürperten sesini duymak istiyordu.

Telefonun kapalı olduğunu bildiren telesekreter mesajını duyunca hüsrana uğradı.

Şu an telefona cevap veremiyorum. Belki de uzun bir süre veremem, bilmiyorum. Mesaj bırakın ya da bırakmayın. Keyfiniz bilir.

Küstah herif, diye geçirdi içinden. Max'e kızgın olmasına rağmen içinden birden gülme isteği gelmişti. Adamın tuhaf hâllerine alışacağını sanıyordu oysa ona sinir olmaktan kendini alamıyordu. Diğer yandan gördüğü ilk anda boynuna sarılıp öpmemek için kendini nasıl durdurabileceğini düşünüyordu.

"Mesaj bırakmayı tercih ediyorum Walker. Mesajımı aldığında beni muhakkak ara. Saat kaç olursa olsun." Bir an duraksadı ve sonunda hızla çarpan yüreğindeki kelimelerin bir kısmını dile getirmeyi başarabildi. "*Seni özledim.*"

Bentley istediği sokağın önünde durduğunda, "İşim fazla uzun sürmez." diyerek arabadan hızla indi.

Linda'nın dairesi, şehrin en işlek caddelerinden birindeki plazanın en üst katındaydı. Olivia, girişteki güvenlik görevlisine geldiğini haber vermesini istedikten sonra bir müddet bekledi. Bu arada sıklıkla telefonunu kontrol etmeye devam ediyordu.

Sonunda Linda'dan onay gelince görevliye teşekkür edip asansöre bindi. Geldiği uzun koridorun sonundaki açık kapıda Linda onu bekliyordu.

"Olivia? Geleceğini söylememiştin."

Kuzeni onu gördüğüne pek memnun olmamış gibiydi.

"Toplantıdan sonra seninle konuşmak istiyordum ama erken çıkmışsın."

"Keyifsizdim. Erkenden gelip yatmak istedim."

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Genç kadın kısa bir duraksamanın ardından, "Tabii, girsene." dedi.

Zorlama davetine aldırmayarak içeri girdi. Sade döşenmiş evi, yoğun olarak beyaz ve griydi. Köşede bir plazma ve hemen karşısında rahat köşe koltuğu, cam sehpa ve birkaç kitaplık dışında geniş alan boştu. Sol taraftaki mutfak, arkasındaki uzun tezgâhla salondan ayrılıyordu.

Linda barın arkasına geçerek, "Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır. Fazla uzun kalmayacağım."

Kadın kendine bir kadeh doldurduktan sonra, "Seni dinliyorum." diyerek geri döndü.

Linda'nın konuşurken yüzüne bakmaması ona ne kadar öfkeli olduğunu gösteriyordu. Kelimelerini toparlamadan önce derin bir nefes aldı.

"Bana kızgın olduğunu biliyorum Linda. Sana ve kararlarına güvenmediğimi düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Ben sadece doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Bunu yaparken seni kırdıysam eğer ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum."

"Tommy'nin teklifini geri çevirerek onun yerine kendi mal varlığını riske attığın için sana teşekkür etmemi bekliyorsan eğer..."

"Buna gerek yok Linda."

"İyi. Çünkü bunu asla yapmam." Linda içkisinden bir yudum alarak ona doğru yaklaştı. "Şimdi söyleyecek başka bir şeyin yoksa yalnız kalmak istiyorum."

Olivia ne diyeceğini bilememişti. Buraya gelirken Linda'dan duymayı beklediği sözler kesinlikle bunlar değildi. Kadının ona kızgın olduğunu biliyordu fakat bu şekilde kovulacağını düşünmemişti.

"Linda ben..."

"Yorucu bir gündü. İzin verirsen dinlenmek istiyorum."

Olivia birden ne yapması gerektiğini bilemeden etrafına bakındı. Bu konuşma sandığından kısa sürmüştü. "Tamam, gidiyorum."

Linda ona çıkışa kadar eşlik etti. Olivia kapıda durup son anda geriye döndü.

"İyi olacak mısın?" Kuzeninin yanından bu şekilde ayrılmak hoşuna gitmiyordu.

"Elbette." dedi Linda. Bakışlarındaki bir şey Olivia'nın ürpermesine neden oldu. Tam kapıdan çıkmak üzereyken dikkatini çeken bir şey yüzünden durdu. Kapının arkasındaki askılıkta duran bir şapkaydı bu.

Ve Linda'ya ait olmadığını biliyordu.

Araba evinin dev sütunlarının önünde durduktan sonra, Andrew inerek büyük bir özenle kapısını açtı ve bir şemsiye yardımıyla Olivia'nın kapıya kadar ıslanmadan merdivenleri çıkmasını sağladı. Yolun geri kalanında sağanak başlamıştı.

Girişte Tatlım koşarak bacaklarına tırmandı.

Hav. Hav.

Olivia dalgınlıkla eğilip köpeğinin yumuşacık tüylerini ve kulağının arkasındaki ince deriyi kaşıdı. Tatlım keyiflenmesi gerekirken hâlâ havlamaya devam ediyordu.

Çalışanlarının izinli olduğunu bildiği için acıkmış olabileceğini düşündü. Girişteki fuayeyi geçerek mutfağa ilerledi. Aklında hâlâ Linda'nın evinde gördüğü şapka ve kadının soğuk tavırları vardı. Kuzeninden şüphelenmek kendini berbat hissettiriyordu. Şapka kadının sevgilisine veya daha önceki erkek arkadaşlarından birine ait olabilirdi. Yine de bu tesadüf onu huzursuz ediyordu.

Kâhyası ve yardımcısı olmadan mutfak gözüne birden çok boş ve büyük göründü. Etrafta tek çıkan ses ayakkabılarından gelen tıkırtılar ve Tatlım'ın sık soluklarıydı.

Minik köpek kısa bacaklarıyla peşi sıra koşturuyor, art arda havlamaya ve yerinde dönüp durmaya devam ediyordu.

"Biliyorum. Çok açsın. Biraz daha sabret."

Olivia, çantasını ve bilgisayarını mermer tezgâhın üzerine bırakarak, dolap kapaklarını açıp kapatmaya başladı. Tatlım havlayıp inleyerek ona bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibiydi.

"Biraz sakin olur musun lütfen!"

Yüksek raflardan birinde köpeğin mama kâsesini buldu. Sonra da alt dolaplardan aldığı konserve kutularından birini tezgâhın üzerine çıkardı. Kutuyu açmak için çekmecelerde bulabileceği aletleri kurcalamaya başladı.

"Sen de açken tıpkı Max gibisin. Sabırsız ve çekilmez."

Olivia kendi kendine gülümseyerek başını iki yana salladı. Sonra da otomatik açacağı konserve kutusunun kenarına sıkıştırıp kapağın rulo hâlinde geriye kıvrılmasını izledi.

Olivia mamayı kaba boşaltırken eline batan keskin kenar yüzünden canı yandı. "Kahretsin!"

Mama kabını köpeğin önüne koyduktan sonra, kendine de bir bardak su doldurdu. Tuhaf bir şekilde Tatlım mamasına gömülmek yerine havlamaya devam ediyordu.

"Neden yemiyorsun? Yoksa beğenmedin mi?"

"*Her konuda olduğu gibi mutfakta da becerikli.* Ne harikulade bir kadın ama."

Olivia elinde bardakla olduğu yerde donup kaldı. Başını çevirip kapı girişinde duran adamı görünce birden midesi altüst oldu. Boğazından aşağıya inen tek bir yudum su midesini asit gibi yakmıştı.

"Beni özledin mi sevgilim?"

Kulakları uğuldamaya, adamın kapı eşiğine yaslı yüzü bulanıklaşmaya başladı. Duvarlar üstüne üstüne geliyor gibiydi. Damarlarındaki bütün kan çekilmişti. Parmaklarının arasında tuttuğu bardağı bile hissedemiyordu artık. Elleri titriyordu.

"Kocana hoş geldin demeyecek misin Olivia?"

Olivia öyle şaşkın ve paniğe kapılmıştı ki adamın sesi kulaklarında çınlarken avuçlarının arasından kayarak yere düşen ve milyonlarca parçaya ayrılan bardağın kırıldığını bile fark etmedi.

"Sen..." dedi çıkarabildiği en güçlü sesle.

Aradığı adam tam karşısında duruyordu.

Shawn dönmüştü.

48. BÖLÜM

"Vay canına! Buna inanabiliyor musun? Adam resmen öz kardeşini öldürtmüş. Eğer Bayan Montgomery olmasaydı, belki de bu sır sonsuza dek ortaya çıkmayacaktı. Sen ne düşünüyorsun?"

Orlando arabayı kullanırken yoldan dikkatini bir anlığına çekerek yan koltukta oturan üstü başı dağılmış adama baktı. Max yine düşüncelere dalmıştı. Çatık kaşlarının altından yola attığı karanlık bakışlarda, kafasında delice planların döndüğünü görebiliyordu.

Genç adam bu geceki başarılı *soruşturma* performansından sonra hâlâ öfkeliydi ve öfkesinin kolay kolay geçmeyeceği belliydi. Üzerine gitmemeyi tercih etti.

Bayan Montgomery'nin ofisine yaptığı beklenmedik ziyaretten sonra, kendilerini kazanamayacakları baştan belli olan bir tartışmanın içinde bulmuşlardı.

Kontes ısrarcı, baş belası cadının tekiydi. Bir şeye kancayı taktı mı, peşini asla bırakmıyordu. Orlando onu ve rahmetli eşini, hükûmet adına çalıştığı dönemlerden tanıyordu. Birlikte birkaç toplantıda vakit geçirmişler hatta yararlı bilgi alışverişlerinde bulunmuşlardı. Kocası vefat ettikten sonra kadın, huysuz ve çekilmez biri olup çıkmıştı. Durum böyleyken sosyetenin aranan isimlerinden biriydi. Her yerde gözü kulağı olan güçlü bir kadındı.

Kadına Max ile birlikte üstü kapalı bir şeyler anlatmayı denemişlerdi ancak kontes bir tilki kadar kurnazdı ve duydukları onu tatmin etmiyordu. Üstelik Max'e onunla ilk tanıştıkları gece yalan söylediği için kızgındı.

Orlando ve Max değerlendirmek için bir süre birbirlerine bakmış, sonra da ona güvenmeyi tercih etmişlerdi. Her şeyi tüm çıplaklığıyla anlatmadan önce ondan bazı cevaplara ihtiyaçları vardı.

Olivia Susan Kelly kimdi ve düşmanları kimler olabilirdi?

Bu bilgi Shawn'ın içeriden aldığı yardım hakkında bir fikir edinmeleri için çok önemliydi.

Kontesin onlara genç kadın hakkında verdiği ilk ve en önemli bilgi ise düğümün bir kısmını çözmelerine yardım etmişti. *Olivia Richard'ın üvey kızıydı.*

Diğer yandan Max, bunu öğrendiğinde resmen küplere binmişti. Orlando, Max'i uzun zamandır tanırdı ve onu en son ne zaman bu kadar kızgın gördüğünü hatırlayamıyordu. Genç adamın öfkesinin asıl sebebinin Olivia'nın ondan gizlediği gerçekler olduğunu bildiği için ona hak vermekten başka çaresi yoktu ne yazık ki.

Olivia bu gerçeği onlardan neden saklamış olabilirdi?

Orlando bu düşünceye takılıp kalmayı reddetti. Edindikleri bilgiler altın değerindeydi ve kullanmaları için hızlı hareket etmelilerdi. Bir şekilde sona yaklaştıklarını hissediyordu.

"*Bir düğümü çözmek istiyorsan eğer.*" demişti Orlando, "*Önce ipin dolaştığı noktayı bulmalısın.*"

Ve öyle de yapmışlardı. İpin ucu onları bu gece geldikleri yere, özel bir havaalanının hangarına getirmişti. Buldukları Felipe Handriks denilen adam, biraz hırpalanıp tehdit edildikten sonra bülbül gibi şakımıştı. Richard ve Gabriella Kelly, yıllar önce bir uçak kazasında ölmemişti. Bir suikasta kurban gitmişlerdi. Olivia'nın amcası Arnold Kelly azmettirendi. Kaderin bir cilvesi olarak, Arnold ve eşinin kısa süre sonra kendi ecelleriyle bir trafik kazasında öldüklerini öğrenmişlerdi. Özel araçlarının çarpıştığı tırın sahibi de onlarla birlikte olay yerinde ölerek şaibeyi ortadan kaldırmıştı.

İlahi adalet bazen saat gibi işliyordu.

Orlando hâlâ sessiz duran adama baktı. Max'in bu kadar derin düşüncelere gömülmüş olması ürkütücüydü. Max Walker konuştuğu zamanlarda *-ki nadiren susardı-* çekilmez bir herif olabiliyordu fakat sustuğunda etrafına tehlike saçıyordu.

Ortamın gerginliğinden rahatsız olan Orlando, ensesinden aşağıya ılık bir ürpertinin indiğini hissetti. Yoksa ürpertinin sebebi arka koltukta dilini sarkıtıp duran Bandit'in ceset kokan nefesi miydi?

"Tanrı aşkına Walker, şu köpeğini çek üzerimden. Salyası gömleğimin yakasından içeri sızıyor. Kahretsin, çekil başımdan be hayvan!"

Bandit hiç oralı olmadan Orlando'nun boynunu yalamaya devam etti.

"Seni şımarık it. Sonunda bu gece senden kurtuluyorum."

Bu tamamen yalandı. Orlando, Bandit'e öylesine alışmıştı ki kendine itiraf etmek istemese de onunla geçirdiği vakitleri özleyeceğine emindi. Yine de aksilikle homurdanmaya devam etti.

Max'in dikkatini çekmeyi sonunda başarmıştı.

"Bandit, otur yerine!" diye sertçe emir verdi. Adamın sesini duyan hayvan anında bu emre itaat ederek arka koltuğa sindi.

Orlando aynadan şaşkınlıkla koltuğa kıvrılan yaşlı köpeğe baktı. Askeri disipline sahip bir bölükte bile, bir sürü adamı bu kadar çabuk hizaya sokmayı başaramazdı. Orlando hissettiği kıskançlıkla karışık merak duygusuyla Max'e baktı.

"Doğrusu onu iyi eğitmişsin. Keşke köpeğini bize yatılı bırakmadan evvel, bu işin sırrını bana da öğretseydin."

Max'in yeniden sessizliğe gömülmesiyle sinirleri bozulan Orlando, sonunda sohbete devam edemeyeceklerini anlayınca sesli bir iç çekti. Anlaşılan bu gece Max'in ağzından laf almak için kerpetene ihtiyaç duyacaktı.

"Seni nereye bırakıyorum?" diye sordu bu kez. "Pek sohbet havasında olmadığını biliyorum ama eğer istersen sana en sevdiğin içkiden bir kadeh ısmarlayabilirim."

Max o sırada cep telefonunu çıkarmış mesajlarını karıştırıyordu. Arkadaşının sorusunu da diğer sohbet çabaları gibi görmezlikten geldi. Olivia'nın onu defalarca aradığını ve mesaj bıraktığını biliyordu. Sesli mesajı defalarca dinlemişti ve dakikalardır mesajı cevaplayıp cevaplamamak için kendisiyle mücadele içindeydi.

Kadın aradığında telefonu sessizdeydi. Bir adamı yumrukluyorken ona nasıl cevap verebilirdi ki? Günlerdir birbirlerini görmemişlerdi. Max normalde onunla konuşmak için can atardı fakat şu anda çok öfkeliydi ve onunla konuşurken sivri diline hâkim olamamaktan korkuyordu.

Sesli mesajı yeniden dinlemek için bir tuşa bastı ve Olivia'nın tatlı sesi telefonun ahizesinden kulağına dolmaya başladı.

Mesaj bırakmayı tercih ediyorum. Beni muhakkak ara Walker. Saat kaç olursa olsun.

Max dişlerini sıktı. Eğer şu anda onunla konuşursa kalbini kırabilirdi. Yine de ne kadar ertelerse ertelesin, sonunda onunla konuşması gerekeceğini biliyordu. Mesajın sonundaki "*Seni özledim.*" kelimeleri bile içine dalga dalga yayılan öfkeyi yumuşatmaya yetmiyordu.

Olivia ona gerçeği anlatmamıştı.

Max'in tek düşünebildiği buydu.

Telefonunu sessize alıp iç cebine koyarken arkadaşına, "Beni eve bırak." dedi. "Seninle yarın sabah görüşürüz."

Orlando, adamı yumuşatma çabasının boşa olduğunu anlamıştı. Karanlık yola bakarak gaza bastı.

Özenle taranmış siyah saçları, yakası açık kravatsız gömleği, pahalı takım elbisesi ve şık İtalyan ayakkabılarının içinde Shawn Bennett, tıpkı onu en son bıraktığı günkü gibi kusursuz görünüyordu. Uzun boyu, geniş omuzları ve yüzündeki en çekici gülümsemesiyle kapı eşiğine yaslanmış, elindeki yarısı dolu içki kadehiyle oynarken tüm dikkatini ona vermişti.

Olivia, gördüklerinin bir halüsinasyon olup olmadığını anlamak için kirpiklerini bir iki kez kırptı. *Hayır,* bu gerçekti. Ondan çalan, aldatan, alay eden ve tüm bu belaların başına gelmesine sebep olan adam, yüzsüz bir şekilde karşısında duruyordu.

Bir zamanlar onun, yeryüzünde içini ısıtan en sıcak gülüşe sahip olduğunu düşünüyordu ama şimdi avını sinsice parçalamaya çalışan bir sırtlan kadar sinsi ve tehlikeli geliyordu gözüne. İçi anında buz gibi bir korkuyla doldu.

"Bana neden öyle tuhaf bakıyorsun *karıcığım*? Tıpkı hayalet görmüş gibisin. Yoksa beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Shawn sırıtarak içkisinden bir yudum aldıktan sonra dudaklarını yaladı ve ağır adımlarla Olivia'ya doğru yürümeye başladı.

Ona doğru attığı her güçlü adımda Olivia korkusuzca yerinde kalmaya devam etti. İçgüdüsel olarak yumruklarını sıkmıştı. Zihninden bu adama sayabileceği binlerce küfür ve hakaret geçiriyordu ancak yaşadığı sarsıntı ve şok öylesine büyüktü ki konuşmayı bırak hareket bile edemiyordu.

Shawn aralarındaki mesafeyi tamamen kapattıktan sonra dirsekleriyle aralarında duran mermer tezgâha yasladı. Bardağı avuçlarının arasına alarak döndürmeye başladı. Eskiden Olivia'nın içini erittiğini düşündüğü o kışkırtıcı bakışlarından biriyle bakıyordu. Ne tuhaf ki bu bakışlardan hiç mi hiç etkilenmemişti. Dahası tiksindiğini hissetmişti.

"Sanırım küçük çaplı bir şok geçiriyorsun canım. İzin ver de önce sana rahatlatıcı bir içki hazırlayayım. Konuşacak çok şeyimiz var."

Adamın yüzsüzlüğü Olivia'nın midesini bulandırmıştı. Sanki sıradan bir gününün sonunda akşam yemeği öncesi birbirleriyle sohbet eden tasasız bir çiftlermiş gibi davranması sinirini bozuyordu.

Shawn tezgâhın etrafından dolanarak zarif hareketlerle bardakların olduğu üst dolabı açtı. İnce uzun bir kadehi çıkarırken zeminde parçalara ayrılan cam kırıklarına şöyle bir baktı.

"Kırılanı dökületeni dert etme, sonra icabına bakarız." dedi ve buzdolabından soğutulmuş bir şişe şampanya çıkarmak için döndü.

Olivia katil olabilseydi eğer bunu şimdi yapardı. Adam resmen onunla dalga geçiyordu. Bunun başka bir açıklaması yoktu. Hayatıyla ve gururuyla oynadığı yetmiyormuş gibi şimdi de sinir sistemini altüst etmeye çalışıyordu. Olivia, bu düşünceyle yumruklarını avuçlarında iz bırakacağını bile bile biraz daha sıktı.

"Burada ne arıyorsun Shawn?" Sonunda sesini bulabildiği için Tanrı'ya şükretti. "Neden geldin?"

Shawn, içki şişesi elinde buzdolabının önünde bir müddet dikildi. Sonra da arkasını dönerek gülümsedi.

"Bu soğuk karşılamaya şaşırmamam gerekir, değil mi? Tam da Buzlar Kraliçesi'ne yakışır şekilde. Aklında hangi sorular olduğunu çok iyi biliyorum sevgilim. Merak etme, bu gece tüm yanıtları alacaksın."

Ne yapmaya çalışıyordu bu aşağılık pislik? Hâlâ bu eve elini kolunu sallayarak girebileceğini ve sanki hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına kaldıkları yerden devam edebileceklerini mi düşünüyordu? Eğer adamın böyle bir düşüncesi varsa sandığından daha aptal olmalıydı.

Göz ucuyla adamın hareketlerini takip etmeye devam etti. Neden olduğunu bilmiyordu fakat adamın sesinden tuhaf titreşimler alıyor, bu da onu

huzursuz ediyordu. Düğün gecesi onu terk eden ve haftalardır ortalarda gözükmeyen bir suçluya göre hareketleri fazla rahat ve fütursuzdu.

Shawn'ın şişe mantarını patlattığı sırada, Olivia farkında olmadan yerinden sıçradı.

Adam küstahça sırıttı.

"Korkuttum mu?"

Olivia cevap vermedi. Onun yerine Shawn'ın bardağa köpüklü içkiyi doldurmasını izledi. Dakikalar geçmek bilmiyordu sanki. Aklından adamdan kurtulabilmenin sonra da birilerine haber verebilmenin yollarını geçirmeye çalışıyordu. Arka kapı kilitli miydi acaba? Saat kaç olmuştu? *Max neden hâlâ onu aramamıştı?*

Adamın uzun ve zarif parmaklarıyla kadehi kavrayışını izledi. Olivia'nın dokunuşundan hoşlandığı ve haz aldığı bu eller şimdi bir canavarın pençeleri gibi geliyordu. Üzerinden bin yıl geçmiş kadar uzak ve artık hiçbir anlamı olmayan hatıralardı bunlar.

Shawn taşırmadan bardağı doldurdu sonra da Olivia'ya uzattı. Genç kadın hareket etmeyince Shawn ısrarla bardağı eline tutuşturmayı başardı.

"Benim yerime bir başkasını bekliyordun sanırım." dedi alay edercesine. "Yoksa yanılıyor muyum?"

Olivia ona hiç kimseyi beklemediğini söylemeyecekti. Hizmetçilerin izinli olduğunu da. Betty arkasından eve girmek üzereydi. Belki de birlikte Andrew'un dairesine geçmişlerdi. Çiftin arabadaki ateşli bakışmalarını hatırlayınca bu ihtimal kulağa hiç de uzak gelmiyordu. Tanrım, bu koskoca evde bu adamla yapayalnızdı.

Bu gerçeklik ona bir tokat gibi çarptı.

Tatlım ona yalnız olmadığını göstermek istercesine hırlamaya başladı. Hayvanın daha kapıdan girdiği anda neden bu kadar huzursuz olduğunu şimdi anlıyor ve bunu bu kadar geç fark ettiği için kendine kızıyordu. Zavallı hayvan, yaklaşan tehlikeyi ona haber vermek için elinden geleni yapmıştı. Şimdi de boyutlarına aldırmadan, dişlerini Shawn'a göstererek her an parçalayacakmış gibi hırlamaya devam ediyordu.

"N'aber köpekçik? Beni özledin mi?"

Tatlım karşılık olarak havladı.

"Ben de seni özlemedim. Zaten seni oldum olası hiç sevmemiştim. Duygularımız karşılıklı." Shawn yeniden Olivia'ya döndü. "Bana katılmayacak mısın *sevgilim*?" Adam kendi bardağını da aynı özenle doldurduktan sonra kadehini onunkiyle tokuşturdu.

"Şerefe!"

Hep ilk karşılaşmalarının nasıl olacağını düşünmüştü. Bir mahkeme salonunda, yargıç ve jüri üyelerinin karşısında tüm suçlamalara boyun eğmiş ve yaptıklarından pişman olmuş bir Shawn kurmuştu hayalinde. Geleceğinin demir parmaklıklar ardında olduğunu bilerek ona yalvaran zavallı ve acınası bir yaratık hayal etmişti. Olivia o anda ona asla acımayacaktı. Yıllarını geçireceği izbe bir deliğe, polisler eşliğinde elleri arkadan kelepçeli olarak götürülecekti. Sonunda maskesinin düştüğünü ve yaptıklarının hesabını verme zamanı olduğunu söylerken gözlerinin içine bakarak dimdik duracak, yalanlarından ve ihanetlerinden midesinin bulandığını yüzüne karşı haykıracaktı.

Hayallerinde bile bu kadar pervasız biri değildi.

"Bu oyuna bir son ver artık Shawn! Benden ne istiyorsun onu söyle."

Adam, gözleriyle Olivia'ya ölçülü bakışlar atarken içkisini yudumlamaya devam etti.

"Ne mi istiyorum? Bana soru sormanı elbette. Sonra da ben sana sorular soracağım ve böylece ayrı kaldığımız günlerin acısını çıkarmış olacağız."

Olivia, içinde biriken öfkeye sarılıp adamı çıplak elleriyle parçalamayı ne çok isterdi. Fakat belli etmese de korkuyordu ve zayıflığını adama belli etmek istemiyordu. Bir katilin elleri yerine, keşke soğukkanlılığına sahip olabilseydi.

"Eee?" dedi sonunda Shawn. Aralarında uzayan sessizlikten sıkılmış gibiydi. "Bir şey söylemeyecek misin? Bu kadar zaman nerede olduğumu ve ne yaptığımı merak etmiyor musun?"

Olivia dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Yaptığı onca şeyden sonra adamın buraya ne yüzle geldiğini bir türlü anlamıyordu. Sanki nerede olduğu artık umurundaymış gibi. İstiyorsa cehennemin dibine gidebilirdi.

"Oysa yokluğumda ne yaptığını çok iyi biliyorum." diyen Shawn, bir kolunu tezgâha dayayarak ona eğlenen bir bakış attı. "Balayı gecemizde seni düzmem için çok beklemiş olmalısın. Büyük bir özenle hazırlanarak

beklediğin o otel odasında ne büyük hüsrana uğradın kim bilir? *Çok yazık.* Zengin ve başarılı bir iş kadını olan, sosyetenin göz bebeği güzeller güzeli Olivia Susan Kelly, genç ve yakışıklı bir iş adamı tarafından düğün gecesi terk edildi. Sosyetenin bu haberle çalkalanmasını ve manşetlerin atılmasını ne çok bekledim anlatamam. Ama kabul ediyorum. Yokluğumu iyi idare ettin doğrusu."

Olivia, çenesini gururla havaya dikti. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

Adam kahkahalarla güldü. "Evet. Düş kırıklığına uğramadığımı söyleyemem. Söylesene Olivia terk edildiğini ilk ne zaman fark ettin? Umarım sabahı bulmamıştır." Daha çok güldü. "Uzun zamandır cinsel perhizdeydin. Oldukça hevesli olduğuna eminim. Aslında düşünüyorum da belki de o geceyi yatağında geçirdikten sonra gitmeliydim."

Uzanıp buklelerinden birini iki parmağının arasına aldığında Olivia taş gibi hareketsizdi.

"Ve sonra beni her yerde yana yakıla aramaya başladın, bulamayacağını anlayınca da peşime bir adam taktın. Bir ajan emeklisi." derken yüzünü ekşitti. "Onunla nasıl bir maceraya atıldıysan, sonunda gidip adama âşık oldun, değil mi?"

Genç kadın ona aniden nefretle bakınca geriye çekildi.

"Heyecan verici bir deneyim yaşadığınıza bahse girerim. Ama görüyorum ki hiç değişmemişsin. Bir erkeğin seni avucunun içine alması hâlâ çok kolay. Sen kandırılması basit bir kadınsın Olivia."

Kulaklarına inanamıyordu. Bu adam utanmadan bir de kalkmış onunla alay mı ediyordu? Onu ne hakla aşağılardı? Daha fazla dinlemeye dayanamayacaktı. Göğsü öfkeyle inip kalktı. Aniden elinde tuttuğu dolu kadehi adamın yüzüne hızla savurdu.

"Tek istediğim cehennemin dibine gitmen." diye tısladı dişlerinin arasından. Tüm bedeni ona olan hiddeti yüzünden zangır zangır titriyordu. "Ne cüretle karşıma çıkmış bana hakaret edebileceğini sanıyorsun? Şu anda seni hapse tıktırmamam için bana yalvarıyor olman gerekiyordu."

Shawn'ın son kelimesiyle suratının asıldığını fark edince küçük bir tatmin duygusuyla doldu. Bu ona cesaret vermişti.

"Bir sahtekâr olduğunu, beni kullanarak şirketime sızdığını, evlenme vaatlerinde bulunurken bile tek amacının beni soymak olduğunu biliyorum. Nehre attığın ceset bile öldüğüne inanmama yetmedi. Hakkında polise anlatabilecek ve seni bir deliğe tıktırabilecek o kadar çok şey var ki elimde. Yalnızca nedenini merak ediyorum. Bu kadar büyük bir düzmecenin amacı neydi?"

"Vay canına. Çok etkilendim. Demek sonunda benden nefret etmeni sağlayabildim."

"Nefret çok güçlü bir kelime. Kendini bu kadar önemseme. Senin için hissedebileceğim tek şey ancak tiksinti olabilir. Tıpkı gördüğüm anda üzerine basıp ezmekten hoşlanacağım bir hamam böceği gibi."

Adam bir havluyla yüzünü temizlediği sırada Olivia çaktırmadan çantasından telefonunu almayı başarmıştı. Bir an önce polisi aramalıydı ancak o kadar vakti yoktu. Bu yüzden Max'e çabucak kısa ama etkili bir mesaj göndermeye çalıştı.

Aniden telefonu fark eden Shawn elinden hızlıca kaparak mutfağın diğer ucuna fırlatmıştı. Genç adam dilini şaklattı. "Bunu yapmana izin veremem."

Gürültüyü duyan Tatlım bu defa daha şiddetle havlamaya başladı.

Olivia, bu kez elini kaldırıp adama sert bir tokat atmaya kalkıştı ancak Shawn diğer eliyle bileğini de yakalayınca burnundan hırsla soluklar aldı.

"Bana dokunayım deme, *sakın!*"

"Bu işi ikimiz için de kolaylaştırmaya çalışıyordum ama görüyorum ki sen zorluktan hoşlanıyorsun."

Paçalarını ısırmaya çalışan küçük köpeği tekmesiyle savuşturduktan sonra Olivia'nın kolunu geriye kıvırıp onu yüzüstü tezgâhın üzerine yapıştırdı.

"Bırak beni! Seni aşağılık! Seni tanıdığım her güne lanet ediyorum. Yaptıklarının hesabını ödeyeceksin."

Yüzü soğuk mermere yapıştırılmıştı. Adam tüm ağırlığıyla üzerine kapanmıştı. Çırpındı, kıvrandı, hatta avazı çıktığı kadar bağırdı. Sesini duyurabileceği birileri olmalıydı. Shawn, tam arkasında kollarını bir arada tutuyor, nefes nefese hâlde kulağına fısıldıyordu.

"Şimdi beni iyi dinle kibirli *sürtük*. Sana daha fazla nazik davranacağımı sanıyorsan yanılıyorsun. Bu gece burada yalnız olduğumuz gerçeğini kafana

sakan iyi edersin. Seni kimse duymayacak. Bu gece buraya gelişimin ve içeriye rahatlıkla girişimin bir tesadüf olduğunu düşünüyorsan bir daha düşün derim. Tehditlerinle beni korkutamazsın. Ben her şeyi göze aldım."

"Şu an bana dokunduğun için bile seni öldürebilirim."

Olivia adama karşı mücadele ederken Tatlım havlayarak yeniden yanlarına koşturdu. Sivri dişlerini adamın paçalarına geçirerek onu çekiştirmeye çalışıyordu.

"Seni minik sıçan!"

Shawn, minik sivri dişlerin etine geçmesiyle birlikte acıyla küfretti ve sert bir tekme atarak zavallı köpeği mutfağın diğer ucuna gönderdi.

"Tatlım! *HAYIR!*"

Küçük köpek büzüldüğü yerden ağlıyormuş gibi acınası sesler çıkarınca Olivia'nın gözleri dolmaya başladı.

Adamın tutuşundan kurtulmak için ne yaptıysa işe yaramıyordu. Shawn çok güçlüydü ve ikisini de kısa sürede etkisiz hâle getirmeyi başarmıştı. Adamın elleri kalçalarında dolanmaya başlayınca aniden irkildi.

"Bırak diyorum sana! Aklından bile geçirme!"

"Ne yazık ki vücudunu eskisi kadar çekici bulmuyorum hayatım. Yoksa şu anda sana hayatının en iyi düzüşmesini yaşatırdım. Emin ol gerçek Shawn, yatakta tanıdığın o nazik ve kibar erkekten çok daha vahşi sevişebiliyor."

Adamın yeniden gülmesi midesini ağzına getirdi. Acı safra boğazından geçerken Olivia'nın genzini yakıyordu.

"Şimdi." Adam üzerinden kalkınca Olivia rahat bir nefes almıştı. "Ellerini serbest bırakacağım ama seni uyarıyorum. Yanlış bir hareketinde bir saniye bile düşünmem, o güzel beynini dağıtırım."

Küçük bir tıkırtının ardından ensesindeki metalin soğukluğunu hissedince hareket edemedi.

"Ayağa kalk ve kollarını başının üzerine koy. İşte böyle. Şimdi salona doğru yürümeye başla bakalım."

Birlikte yürümeye devam ederken Olivia göz ucuyla Tatlım'ın iyi olup olmadığını kontrol etmek istedi ancak Shawn buna izin vermedi. Sonunda gerçek yüzünü göstermişti işte. Adamın içi saf kötülük doluydu.

"Lanet köpeğin burada kalıyor." diye homurdanarak Olivia'yı itekleme-ye devam etti.

Büyük salonun kapısından girdikleri anda adamın, onu burada bekle-diğini hemen anlamıştı. Koltuk minderleri bozulmuş, köşedeki sehpanın üzerinde içeriyi loş yapan küçük bir ışık yakılmıştı. Yarısı içilmiş şarap şişe-sini görünce Shawn'ın onu uzun bir süredir beklediğini fark edip ürperdi.

Odanın ortasına geldiklerinde Shawn onu öne doğru iterek aralarındaki mesafeyi açtı. Olivia geriye dönüp dönmemekte kararsızdı.

"Şimdi yavaşça arkanı dön! Sakın benden kurtulabileceğin gibi saçma bir fikre kapılma."

Olivia dediğini yaptı. Shawn ile yüz yüze geldi. Adamın gözlerindeki vahşi ifadeyi ve dudaklarındaki iğrenç sırıtışı görünce, içi tırnaklarını yü-züne geçirme isteğiyle doluyordu. Bunu yaparsa adam onu öldürür müy-dü? *Belki.*

Fakat Shawn'ın ondan istediği bir şeyler olmalıydı. Karşısına çıkmak için bu kadar beklemesinin ve buraya özellikle yalnız olduğunu bildiği bir anda gelmesinin bir sebebi olmalıydı. Eğer öldürmek isteseydi bunu zaten en başından yapardı.

"Son kez soruyorum. Benden ne istiyorsun?"

"Doğruca konuya girelim istiyorsun demek. Madem öyle, o hâlde şu tarafa doğru geç!"

İşaret ettiği yerdeki masanın üzerinde bazı kâğıtların durduğunu gördü. Olivia adımlarını duraksattı.

"Bunlar ne?"

"Bunlar sevgili Olivia, sana ait mülkiyetleri bana, yani kocana devretti-ğine dair bazı belgeler."

Genç kadın bu kez dayanamayıp kahkaha attı. Sinirleri bozulmuştu. Öyle çok gülüyordu ki gözleri yaşarıyordu.

Shawn'ın kaşları hafifçe çatıldı.

"Komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Olivia arkasındaki adamı ve elinde tuttuğu silahın varlığını yok sayarak kâğıtlara uzandı. Tek tek inceliyormuş gibi yaparken kahkahaları minik kı-kırtılara dönüşmüştü.

"Sana bu belgeleri imzalayacağımı düşündüren ne peki?"

"Çünkü dediklerimi yapmazsan senin için çok daha zorlu bir gece olacak. O zaman sabah olduğunda, mirasçın olarak kendimi ortaya atabilecek yeni bir sebebim olabilir."

Olivia ölümle tehdit edildiğini fark ettiği an küfretmemek için kendini zor tuttu.

"Hesaba katmadığın bir şey var." diye yavaşça dönerek düşmanıyla göz göze geldi. "Avukatlarım senin mirasımdan çıkarıldığını resmen ilan ettikten. Hem benimle bir evlilik sözleşmesi imzalamıştın, unuttun mu? Güven önlemlerinden biriydi sanırım ama işe yaradı."

"O sözleşme boşanma esnasında tarafların haklarından feragat ettiğini göstermek içindi. Öldüğünde işler değişir." Shawn'ın alaycı ifadesi hızla geri dönmüştü. "Kendini akıllı sanıyorsun değil mi? Ben her hâlükârda kazanırım, bunu sakın aklından çıkarma."

"Bu kez değil. Ne yaparsan yap Kelly mirasına asla sahip olamayacaksın. Mirası da bu evi de kafandan silsen iyi edersin, Shawn *Redford.*"

Shawn'ın mavi gözleri son cümlesinden sonra öfkeyle kararmıştı. Olivia'nın istediği de buydu zaten. Adamın hiçbir şekilde kazanamayacak olmasını anlamasını istiyordu.

Ne yazık ki Shawn kolay pes edecek bir adam değildi. Doğrulttuğu silahla Olivia'nın üzerine doğru yürümeye devam etti.

"Yanılıyorsun sevgili *karıcığım.* Emin ol bu gece buradan ayrılmadan önce, istediğim her şeyi senden almış olacağım."

Olivia, göğsüne dayanan silahın namlusuna bakarken bu kez korkuyu kafasından silip atmıştı. Bu adama boyun eğmektense ölüm onun için daha cazip bir son olurdu.

"Bana oyun oynamayı bırak artık Shawn. İstediğin mirasım ya da bu ihtimal olası ev değil. Bunun için evlenen bir adam asla o sözleşmeyi imzalamazdı. Şimdi kartlarını açık oyna ve bana peşinde olduğun asıl şeyi söyle."

"Sana ait her şeyi istiyorum. Bu evi ve..."

Adam bir anlığına duraksadı. Tam başka bir şey daha söylemek üzereydi ki kapı çaldı. İkisi de merak ve korkuyla kapının olduğu tarafa bakıyordu.

Olivia'nın içinde yeşeren minicik bir umut parçası gelenin Max olmasını diliyordu.

"Birini mi bekliyordun?" diye çıkıştı adam. "O ajan bozuntusu piçi çağırmadın değil mi?"

Adam kolunu sertçe sıkınca Olivia acıyla yüzünü buruşturdu.

"Hayır, kimseyi beklemiyorum. Belki, belki gelen Betty'dir."

"Asistanın şu an gelebilecek durumda değil."

Olivia, kelimelerin anlamını düşününce kalbi kaburgalarını kıracak kadar kuvvetle çarpmaya başladı. Betty neden gelemeyecekti ki? Yoksa bu alçak herif ona bir şey mi yapmıştı? *Tanrım.*

Zil yeniden çalınca Shawn yerinde kıpırdanarak silahını doğrulttu. Olivia, hissettiği dehşet olmasa adamın bu telaşlı hâlini komik bulurdu. Yüreği sıkışıyordu. Betty'e bir şey olmuş olmasından korkuyordu. Gelenin Max olmamasından korkuyordu.

"Açmazsam kendiliğinden gidebilir."

"Hayır, bu riski göze alamam." diyen Shawn elindeki silahı düzeltti. "Senin evde olduğunu bilen biriyse peşinde daha fazla insanla geri dönebilir. En iyisi gidip açman ve uygun bir dille müsait olmadığını söylemen."

"Ben, bunu yapamam. Yani rol yapamam."

"Yapacaksın!" Shawn dişlerini sıkarak yüzünü yüzüne daha da yaklaştırdı. "Eğer yapmazsan kapıdaki de seninle birlikte aynı kaderi paylaşır. O yüzden dikkatli ol!"

Olivia başını sallarken sertçe yutkundu. Adamın kafasının nasıl çalıştığını bilmiyordu ancak söylediklerini yapacak gibi duruyordu.

Peş peşe odadan çıktılar. Olivia dış kapıya yaklaştığında kalp atışlarının kulaklarındaki güçlü vuruşlarından başka bir şey işitemez olmuştu. Alt dudağını o kadar çok ısırdı ki ağzına kan tadı doldu.

Kapının kulpuna elini atarken Shawn, silahını tehdit edercesine omurgasına bastırdı sonra da kenara çekilip namluyu başına doğrulttu.

"Anlaştığımız gibi. Gelen her kimse, bir an önce defet gitsin!"

Olivia, kapıyı açmadan önce derin bir nefes aldı. Önce kim olduğunu sormak için seslenmeyi düşündü fakat öğrenirse rolünü hakkıyla

oynayamamaktan korktu. Şimdi kapıyı açacak, doğal davranacak ve kapıdakine yardıma ihtiyacı olduğunu anlatmanın bir yolunu bulacaktı.

"Linda? Tommy?"

"Habersiz geldiğimizi biliyorum." Linda önce arkasındaki adama sonra da Olivia'nın rengi atmış suratına baktı. "Ama akşamüzeri evime geldiğinde sana kaba davrandığımı fark ettim."

"Şey, önemli değil."

"Hayır, önemli. Tommy'e anlattığımda o da davranışımın yanlış olduğunu söyledi."

"Şimdi bu konuyu konuşmanın sırası değil Linda. Geç oldu."

"Bizi kovuyor musun yani?" Kuzeni şaşkındı.

Tommy nazikçe kadının omzuna dokundu. "Olivia müsait olmayabilir. Sana gelmeden önce aramamız gerektiğini söylemiştim."

"Kaç defa cep telefonundan aradım hatta mesaj bile bıraktım."

"Ben... Gerçekten üzgünüm Linda. Telefonumun şarjı bitmiş olmalı."

"Neyin var Tanrı aşkına? Hasta mısın? Yüzün bembeyaz olmuş."

Linda, eşikten adım atmak üzereydi ki Olivia eliyle onu durdurdu. Linda, bu gece gelmesini beklediği en son kişi bile değildi. Neler oluyordu?

"Hayır. Yani, ben iyiyim. Bir şeyim yok. Sadece biraz yorgunum. Kusura bakmazsanız bu gece istirahat etmek istiyorum. Tom?" Linda'nın arkasında dikilen uzun boylu adama özür dilercesine baktı.

"Elbette, sorun değil. Hadi gidelim Linda."

"Sizinle yarın sabah görüşürüz."

Olivia nazikçe gülümsemeye çalışıyordu ama muhtemelen başarılı olamamıştı. Göz ucuyla Shawn'ı kontrol etti. Silahını ona doğrultmaya devam ediyordu.

"Hayır. Bu gece konuşmamız gerekiyor." Linda aniden kapıyı itip içeri girdi. Olivia onlara engel olamadan sevgilisi de peşinden gelmişti.

Genç kadın, Olivia'nın arkasında gizlenen adamı fark eder etmez çığlığı bastı.

"Aman Tanrım! Silahı var!"

Tommy hızla öne atıldı fakat Shawn ondan daha hızlıydı. Adamı tek eliyle çevirip etkisiz hâle getirdikten sonra silahı adamın kafasına dayadı.

"Siz ikiniz, kapıyı kapatıp içeri geçin, hemen!"

İkisi denileni yaptı. Shawn çok kızgındı. Rehin aldığı Tommy ile birlikte kadınları da önüne katarak salona doğru yürüttü.

"Olivia! Ne oluyor? Shawn'ın elinde neden silah var?"

Olivia cevap vermedi. Kuzenine bakmak yerine Shawn'ı izliyordu.

"Hey dostum, biraz sakin ol tamam mı? Silahı elinden bırak da konuşalım."

"Sen kapa çeneni zengin züppesi! Ve sakın kahramanlık yapayım deme."

"Olivia! Neler oluyor? Shawn neden böyle davranıyor? Konuşsana!"

"Ne olduğunu ben sana söyleyeyim Linda. Siz kapımızda belirmeden önce sevgili kuzenin ve ben bir anlaşma yapmak üzereydik."

"Ne anlaşması? Olivia, o ne demek istiyor?"

"Linda. Seni uyarmaya çalıştım."

"Uyarmaya çalıştın mı? Yorgun olduğunu ve bu gece müsait olmadığını söyledin. Evde eli silahlı bir adam var demedin!"

"Bunu açıkça söyleyemediğim için kusura bakma. Belki de içeri girmeden önce izin isteseydin başına bunlar gelmezdi."

"Şimdi de suçlu ben miyim yani?"

"Tamam, Linda." diye araya girdi Tommy. "Ortada bir yanlış anlaşılma olmalı."

"Yanlış anlaşılma falan yok züppe, yürü hadi." Shawn adamı itekledi.

Linda, tüm bu olanların sorumlusu oymuş gibi öfkeyle Olivia'ya bakıyordu. Oysa hiçbir şey böyle olsun istememişti. Linda ısrarla kapısına dayanmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı.

"Siz ikiniz geçin şöyle."

Olivia ve Linda odada ilerledi. "Bizi öldürecek misin?"

"Bu, kuzenine bağlı. İstediklerimi yaptığı takdirde belki yaşamanıza izin veririm."

"Aman Tanrım gerçekten bizi öldüreceksin."

Tommy huzursuzca kıpırdandı.

"Uslu durmazsan ensende bir delik açarım."

"Çek ellerini üzerimden."

"O hâlde rahat dur."

"Tommy!"

Tommy, hızlı davranıp silahını almaya çalışırken Shawn ensesine indirdiği bir darbeyle onu yere serdi. Linda çığlık çığlığa, "Neden yaptın bunu, neden?" diye bağırırken genç adam baygın hâlde yere yığılmıştı.

"Rahat durmazsan, sırada sen varsın."

49. BÖLÜM

"*Tommy! Tommy, konuş benimle lütfen!*"

Linda, sevgilisinin hareketsiz başını kucağına çekmiş yanaklarını okşatlarken Shawn'a öfkeyle bakıyordu.

"Bunu neden yaptın? Bizden ne istiyorsun, alçak herif?"

"Ona kahramanlık yapmaması gerektiğini söylemiştim."

"Onu bir hastaneye götürmeliyiz. Hemen!"

Shawn yalnızca izliyordu. Elindeki tabancayı omzuna yaslarken yaptığı işten gurur duyarcasına ikilinin tepesinde dikilmeye devam etti.

"Sana söylemiştim." derken Olivia'ya döndü. "İçeri girmelerine izin vermemeliydin."

"Ona vurmak zorunda değildin."

"Bir dahaki sefere bu kadar yumuşak davranmam. Hem iki üçten daha kolay kontrol edilebilir. Yoksa sayıyı eşitlememi mi istersin?"

Olivia, Linda'ya baktı. Kadının gözlerinden sicim gibi gözyaşları akıyordu. Tüm şüphelerine rağmen onun da aynı kaderi paylaşmasını ister miydi? *Hayır.*

"Hadi bu işi daha fazla uzatmayalım sevgilim. Bana istediğimi ver de zavallı Tommy ve kız arkadaşı daha fazla acı çekmesin. İmzala şu kâğıtları da bitsin."

"Ne imzası?"

Linda'nın gözleri korkuyla büyüyüp bir süre ikisinin arasında gidip geldi. "Siz, neden bahsediyorsunuz?"

"Bu seni ilgilendirmez." diye tersledi Shawn. "Sen sevgilinle ilgilen. Dikkat et de beyin travması geçirmesin."

"Lanet kocan neden bahsediyor Olivia? Onun burada elinde bir silahla ne aradığını bana anlatacak mısın artık?"

"Sana kes sesini ve işine bak dedim!"

Linda, Shawn'ı umursamadı. "Liv?" derken soru soran gözlerinden daha çok yaş boşaldı.

"Üzgünüm."

"Bu kadar melodram yeter! Kalemi al ve imzala! Bütün gece sizin sızlanmanızı dinleyemem."

"Peki, ya sonra? İmzaladıktan sonra onları öldürmeyeceğini nereden bileceğim?"

Shawn, sırtlan gibi sırıtırken başını iki yana sallıyordu.

"Asla hayatım. Bunu asla bilemezsin."

Olivia kararsızlıkla bir Linda'ya bir de Shawn'a baktı. Gerçekten bunu yapar mıydı? Tommy ve Linda'yı gözünü kırpmadan öldürür müydü? Adam acımasız bir suçlu, dolandırıcı ve sahtekârın tekiydi. Pekâlâ, katil de olabilirdi.

"Bırak gitsinler. O zaman imzalarım."

Linda, Shawn'a bakarak kısa bir an tereddüt ettikten sonra Tommy'i kucaklayarak kalkmaya çalıştı. Shawn yeniden silahını genç kadına doğrulttu.

"Siz ikiniz beni aptal mı zannediyorsunuz? Hiç kimse hiçbir yere gitmiyor. Kuzenin ve sevgilisi burada bizimle kalıyor Olivia ve sen de dediğimi hemen yapıyorsun!"

"Onlar buradan gitmeden tek bir belge bile imzalamam. Tek şartım bu."

"Hangi belgeler?" diye sordu Linda. "Bu adam senden ne istiyor Liv?"

"Sahip olduğum her şeyi."

Olivia'nın kararlı çıkan buz gibi sesi, cesaretini topladığını belli ediyordu. Yaşadığı şoku atlatmıştı. Artık daha net düşünebiliyordu. Shawn buraya başladığı işi bitirmeye gelmişti. Ondan istediğini alamadığı sürece onu öldüremezdi. Bu da elinde pazarlık kozu olarak kullanabileceği tek şeydi. Eğer imzayı atarsa her şey biterdi. Olivia ondan önce akıllıca davranıp bir çıkış yolu bulmak zorundaydı.

Çenesini biraz daha havaya dikti. Bu adam karşısında kim olduğunun henüz farkında değildi. *Buzlar Kraliçesi kimmiş gör bakalım piç kurusu!*

"Son kararım bu! Ya onların gitmesine izin verirsin ya da sonsuza dek beklersin. Seçim senin!"

Shawn'ın sırıtışı küçük kıkırtılara, sonra da büyük iğrenç kahkahalara dönüştü. İki kadın da keskin bakışlarla adamın alaycı çehresini izliyorlardı. Shawn, burnunu sertçe çekmeden önce silahın namlusunu saçlarının arasına sürttü.

"İstersen kafama bir kurşun sıkıp işleri senin için daha kolay hâle getireyim, ha prenses?"

"Bak buna hayır demezdim." Olivia kollarını göğsünün üzerinde gururla birleştirdi. "Dünyadan bir pisliğin yok olmasını izlemek için paha biçilmez İran halılarımın kirlenmesine bile razı olabilirim."

"Sen gerçekten soğukkanlı kaltağın tekisin." dedi dişlerinin arasından. "Seninle olduğum hiçbir andan en ufak bir keyif almamıştım. Şimdi düşünüyorum da seninle sevişmek tıpkı bir dondurucunun içinde olmak gibiydi. Sen bir erkeğe bedeninle bile zevk verebilecek bir kadın değilsin. Esprilerin de senin kadar soğuk ve sıkıcı."

Olivia, bu hakaret karşısında duruşunu bozmadı. Sadece adamla isteyerek geçirdiği geceler ve onun yatağındaki her saat için kendinden biraz daha nefret etmişti. O zamanlar soğuk bir kadın olabilirdi fakat Max ile paylaştığı gece bunun aksi olabileceğinin kanıtıydı. Onunlayken sevişmeleri öyle tutkulu ve sarsıcıydı ki birlikte dünyayı bile ateşe verebilirlerdi.

Olivia'nın yüreğinin buzlarla kaplı olması onun suçu değildi. Bunu ona çevresindeki insanlar yapmıştı. Max ise o buzları eritmiş, onu kendine getirmiş ve sevilip kollanmanın, birine kendini teslim edebilecek kadar güvenmenin nasıl güzel bir his olduğunu öğretmişti. Kadın olmanın en iyi yanlarını ona gösteren adama, şimdi aşktan daha da öte bir minnet duyuyordu.

Max'in kalabalık ve mutlu bir ailede büyümesinin aksine, Olivia bu evde yapayalnızdı. Hayatını, annesinin ve babasının istediği gibi bir çocuk olmak için paralamış, tüm enerjisini ağır sorumluluklar ve kuşatıldığı bencil çevreye yaranmak için harcamıştı. Soğuk bir bedene sahip olduğuna inanmıyordu. İş çevresinde bu lakabı seve seve kucaklayabilirdi ama yatakta? Max gibi bir adamın kollarında bedeninin ruhundan taşacak gibi nasıl kaynadığını görmüştü.

"Esprilerime gülemiyorsan bu senin problemin. Bu, yatakta bir kadına zevk veremediğin gibi anlayıştan da yoksun olduğun anlamına gelir."

Bu kez Shawn'ın egosuna attığı taş nihayet yerini bulmuştu. Adamın yüzünden ukala gülümsemesi hızla silindi.

"Daha fazlası için yalvardığın geceleri unutuyorsun."

"Ve asla daha fazlasını alamadığım gecelerden mi bahsediyorsun? Haklısın. Unutmak kolay oldu."

"Seni kibirli kaltak!"

Shawn'ın bakışları cehennem kuyuları gibi karardı. Sağ çenesinde, tek gözüyle birlikte aynı anda seğiren kas, genç kadının da gözünden kaçmamıştı. Adam sinirleniyordu. Olivia geri adım atmadı. Madem bu bir savaştı, kendisi de yara almaya hazırlıklı olmalıydı.

"Siz ikiniz sidik yarıştırmaya bir son verin artık. Burada Tommy'nin hayatı söz konusu. Onu hemen buradan götürmem gerek. Shawn, lütfen izin ver!"

Linda'nın söyledikleri Olivia'nın canını sıktı. Yapmaya çalıştığı şeyin hepsinin hayatını kurtarmaya çalışmak olduğunu hâlâ anlayamamış mıydı? Üstelik buraya gelerek her şeyi bir çıkmaza sokan ve sevgilisinin bu hâle gelmesine neden olan kendisiydi.

"Kimse bir yere gitmiyor!" Shawn, silahını elinde biraz daha sıktıktan sonra namlunun ucunu Linda'nın başına çevirdi. "Sıra sana gelmeden evvel kapa çeneni!"

"Hayır, dur! Aranızdaki problemlerin bizimle ilgisi yok, bırak gidelim." Linda hıçkırıklara boğulurken Olivia yüzünü ifadesiz tutmakta zorlandı.

"*Shawn!*"

Shawn düşmanca bakışlarını hızla Olivia'ya çevirdi.

"Bırak gitsinler. Söz veriyorum, onlar gittikten sonra istediğin her şeyi imzalayacağım."

"Bu kadar basit olacağını zannetmiyorum canım. Sevgili kuzenin kapıdan çıkar çıkmaz arkasından polisleri göndermek için bir saniye bile beklemeyecektir."

"Hayır! Bunu yapmam, sana yemin ediyorum ki-"

"Kapa çeneni!"

Shawn birden Linda'nın saçlarına yumruğunu sertçe dolayıp çekince genç kadın tiz sesiyle ciyakladı.

"Dur Shawn!"

"Bu kadar saçmalık yeter! Ya hemen o belgeleri imzalarsın ya da üçünüz de şafağı göremeden geberirsiniz."

Olivia parmaklarını sıkıca açıp kapattı. Göğsünde hissettiği ağrıyı bastırmak istercesine dişlerini sıkıyordu. Panikatak krizi geçiriyormuş gibi solukları sıklaşmaya, nefesi boğazında tıkanmaya başlayınca içinden bedenine *sakin ol,* mesajları göndermeye çalıştı.

Hepsi geçecek.

Hepsi bitecek.

Onu vuramaz!

Olivia'nın hareket etmekte tereddüt ettiğini gören Shawn, Linda'nın titreyen alt dudağını silahın namlusuyla zorla araladı ve soğuk metalin ucunu kadının ağzının içine kaydırdı. Genç kadın haykırdı.

"N-ne yapıyorsun?"

"Sana ne kadar ciddi olabileceğimi gösteriyorum. Bakalım o pek değerli İran halılarını kuzeninin kanıyla boyamaktan da zevk alabilecek misin? Linda'nın beynini dağıttığımı izlemen, sana benimkini izlemek kadar keyif verir umarım."

Olivia'nın içindeki ikilem hızla büyüyordu. Bir yanı adamın bunu yapamayacağından neredeyse emindi. Diğer yandan Linda'nın itaatle kapanan gözlerinden yeni yaşlar boşaldığını görünce yanılacağından korkuyordu. Şüphe içini kemiriyorken doğru kararı vermesi çok zordu.

Shawn soluk soluğa, "Hadi Liv!" diyerek silahın arkasındaki küçük mandalı çekti. "Vakit daralıyor."

Linda bağırıyordu. Fakat sesi, ağız dolusu metalin arkasından boğulur gibi çıkıyordu. Olivia dudaklarını ısırdı. Bedenine sardığı kolları iki demir parçası gibi soğuk ve kaskatı olmuşlardı. Bir karar vermek zorundaydı. Düşünmek zorundaydı. *Hata yapamazdı.*

Adam Linda'nın saçlarına biraz daha asılıp boynunu geriye yatırmadan önce yere yanına çömeldi.

"Son duanı et güzel Linda!"

Olivia'nın göğsü kilometrelerce yol koşmuş gibi sık soluklarla inip kalkarken dolan gözlerini bir an olsun Linda'nın ıslak yüzünden ayırmıyordu. Sonra bakışları adamın eline kaydı. Kaşları hissettiği sarsıntıyla çatılırken gördüğü şey istediği cevapları almasını sağladı.

"Sakın yapma!" dedi, donuk gözlerini duygusuz bir makine gibi yeniden adama çevirdiğinde. "İmzalayacağım."

Yağmur gitgide hızlanmış, silecekler cama vuran her damlayı kovalamak için birbiriyle yarışır olmuştu. Lastiklerden gelen ıslak sesler eşliğinde Max'in yaşadığı banliyö tarzı mahalleye yaklaşmışlardı.

Adam, sokaklarında çoğunlukla sarhoşların gezdiği ve komşuluk ilişkilerinin bir kavga çıktığı anda içeri girip perdeyi çekmekten öte gitmediği bir yerde yaşıyordu. Orlando, Max'in daha kaliteli bir semte taşınması için yeteri kadar parası olduğunu biliyordu ancak adamın bir zamanlar ihtiyacı olan şey buydu: *İnsanlardan uzak durmak.*

Olivia'nın kayıp kocasını bulma işini Max'e verirken bir şeylerle meşgul olmanın ona iyi geleceğini, dikkatini başka şeylere vererek hayatını düzene sokacağını sanmıştı. Oysa şimdi eskisinden de huzursuz bir manyak olup çıkmıştı.

"Bu gece çok hoşsohbetsin Walker. Her zaman senin gevezeliklerine dayanamadığımı düşünürdüm. Bunu özlediğimi söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama sanırım sessizliğin gevezeliğinden daha can sıkıcı."

"İçimden sohbet etmek gelmiyor."

Orlando bıkkınlıkla iç geçirdi.

"Sohbet etmek istemiyorsun. İçki içmek istemiyorsun. Peki, ne istiyorsun?"

Max, başını yana eğerek asabiyetle Orlando'ya baktı.

"Sadece biraz sessizlik, tamam mı? İstediğim yalnızca, kahrolası, *sessizlik.*"

Orlando bir küfür mırıldandı.

"Senin derdin ne söylesene? Bu gece birlikte, yıllardır gün yüzüne çıkmamış bir sırrı ortaya çıkardık. Kelly ailesinin cinayete kurban gittiğini artık biliyoruz. Buna sevinmen gerekmiyor mu?"

"Sevinebilirdim. Tabii aptal yerine konmuş hissetmeseydim."

"Olivia'ya kızgın olduğunu biliyorum ve sana hak veriyorum ama sakin olmalısın."

Max hızla döndü. "Kadın hayatındaki en önemli şeyi bize söylemedi Orlando. Gerçeği en başından beri bizden gizledi. Nasıl sakin olabilirim söylesene?"

"Bu onunla ailesi arasındaki bir meseleydi. Kontesin anlattıklarına bakılırsa herkesten gizlemeye çalışmaları gayet mantıklı."

"OLİVİA, RİCHARD'IN ÜVEY KIZIYMIŞ ORLANDO!" diyerek patladı birden. "Gabriella ile evlendiklerinde daha küçücük bir çocukmuş."

Kontesin anlattığı hikâyede Richard, aile servetini iyi yönetmiş ve onu dev bir imparatorluğa çevirmişti. Çalışkan bir adamdı. Disiplinliydi. Kardeşi Arnold ise onun tam tersiydi. Adam hiçbir konuda onun kadar becerikli ve istikrarlı değildi. Üstelik yaşlı kadın ikisinin yıllar içinde hiçbir zaman anlaşamadıklarını söylemişti. Daha sonra ailesi ısrar edince Richard, büyük bir cömertlikle beş para etmez kardeşinin şirketteki payını büyütmüştü. Ondan sonra Arnold dört elle işine sarılmış, kısa süre sonra da iki kardeşin aralarındaki problemler çözülmüştü.

En azından Richard açısından sorun yok gibi görünüyordu. Birkaç sene içinde kardeşler cemiyetten buldukları genç iki kadınla evlenmiş, hayatlarına devam etmişlerdi.

Richard'ın ilk karısı Anabella Vilkinson bir peri kadar güzel ve narindi. Kocasını taparcasına seviyordu. Aynı şey Richard için de geçerliydi. Karısı için her şeyi yapacak güçte bir adamdı.

Birkaç yıl sonra mutlu birlikteliklerine düşen ilk gölge Arnold'un kızının dünyaya gelmesiyle olmuştu. Çünkü Richard ve Anabella çiftinin ne kadar arzularsa arzulasın bir çocukları olmuyordu. Richard özellikle imparatorluğunu sürdürecek bir erkek evlat istiyordu. Bunun için ülkedeki hatta dünyadaki en iyi doktorlara başvurmuşlardı ve yıllar süren tedavilerden sonra kısır olanın Anabella değil, Richard olduğu tespit edilmişti. Yine de çift, inatla bunu kabullenmek istemiyordu.

Özellikle Richard, kısır olmayı gururuna yediremiyor, karısının üzerine gitmeye devam ediyordu. Bir çocukları olamayacağını bilmek zaten Anabella için büyük bir hayal kırıklığı olmuştu. Buna bir de sevdiği adamın baskısı eklenince uçamadan kanatları kırılan bir kuşa dönmüştü.

Sonunda dayanamayan genç kadın hastalanıp yataklara düşmüş ve en sonunda da ölmüştü.

Bu, insanların bildiği hikâyeydi. Asıl hikâye ise kadının kendi canına kıydığıydı. Richard, karısının cansız bedenini kan dolu bir küvetin içinde bilekleri kesilmiş hâlde bulduğunda, adamın o an neler hissettiğini merak ediyordu.

Olivia'nın anlattıkları bu kısımdan sonra kontesinkiyle birebir örtüşüyordu. Kadının her boyutta yapılmış yağlı boya tabloları, Richard'ın hissettiği ağır pişmanlık ve vicdan azabının bir bedeli olarak uzun süre malikânenin duvarlarını süslemişti. Karısının fotoğraflarına her baktığında yaptıklarını hatırlayarak kendine işkence ediyor olmalıydı.

Kontes, Richard'ın bir erkek çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini anlatmıştı. Kendinden sonra kazandığı serveti yaşatacak birileri olmalıydı. Fakat karısının ölümünden sonra başka biriyle evlenmeye ve yeniden bir aile kurmaya uzun süre cesaret edememişti. Kısır olduğunu bile bile hangi kadın onunla evlenirdi ki? Üstelik bunu öğrenen çevresi onunla dalga geçmez miydi? İnsanlara maskara olmayı göze alamamıştı. Belki de evlenme fikrini kafasından silmeli ve bir erkek evlat edinmeliydi. Bu şekilde insanlara açıklamak çok daha kolay olurdu ancak o da içine sinmiyordu.

Richard, her geçen gün içinde biraz daha büyüttüğü pişmanlıkla birlikte, servetine servet katmaya devam etti. Ta ki, Gabriella ile gittiği bir pazar yerinde tanışıncaya dek. Gabriella, Anabella Vilkinson kadar güzel ve varlıklı bir kadın değildi. Aksine geçimini pazarda ufak tefek şeyler satarak sağlayan fakir bir duldu. Ancak en az Richard'ın ölen karısı kadar sıcak bir gülümsemeye ve neşeye sahipti. Richard ondan, gördüğü ilk anda etkilenmişti.

Olivia'nın anlatmadığı kısım bundan sonrasıydı. Gabriella'nın ölen eşinden bir kızı vardı. *Olivia.* Richard kadının kızını kabullenmiş, onun her türlü eğitimini ve bakımını üstlenmişti. Hatta ona kendi soyadını bile vermişti. Fakat mirasında hak sahibi olabilmesi için vasiyetinde bazı şartlar belirlemişti. Bunlardan en önemlisi Olivia'nın evlenmeden önce Kelly servetine sahip olamayacağıydı. Eğer evlenmeden önce ölürse miras, belirlenen hayır kurumlarına dağıtılacaktı.

Yeni karısına kısır olduğunu söylemediğinden, ona yeni bir çocuk veremediğini düşünen Gabriella bu konuda ısrarcı olamamıştı muhtemelen.

Kadın tüm enerjisini onu mutlu etmeye harcamış, Richard ise bu süre boyunca Olivia'nın eğitimiyle uğraşmıştı. Madem bir erkek çocuk sahibi olamayacaktı, o hâlde kadının kızını en mükemmel şekilde yetiştirecek ve onu Kelly İmparatorluğunun başına geçirecekti.

"Biliyorum lanet olası."

"Kontes kayıtlarda Olivia'nın yalnızca mirası yönetme hakkı olduğunu söyledi. Bencil pislik, bir erkek evlat sahibi olmadığı için bu hakkı üvey kızına çok görmüş."

"Belki de sonradan fikrini değiştirmiştir ama vasiyeti değiştirmeye fırsatı olmamıştır."

"Ayrıca vasiyet açıklanana kadar Arnold'un bunların hiçbirinden haberi yokmuş. Olivia'nın tesadüfen o uçakta olmaması adamın işine yaramış olmalı."

"Hem de nasıl. Böylece vasisi olarak, kız on sekiz yaşına gelene kadar şirketin idaresi kendisinde olacaktı. Bu durumda serveti de istediği gibi yönetebilirdi. Richard Kelly vasiyetinde, mirasını üvey kızına bırakmayı çok görmüş olabilir ama farkında olmadan Olivia'nın hayatını kurtarmış."

Max, Olivia'nın anne ve babasının ölümünden kısa süre sonra barda uğradığı cinsel saldırıyı hatırladı. Olivia'nın anlattıklarına göre saldırıdan sonra polisle ve medyayla başı epey derde girmiş, uzun bir süre de terapi görmesi gerekmişti. Bu süreçte şirketin başında olan kişi üvey amcasıydı. Max barda çıkan olayda ve hatta daha fazlası Anabella Vilkinson'un ölümünde bile adamın parmağının olup olmadığını düşünürken dişlerini sıktı.

"Kurtardığını nereden biliyoruz?" derken karanlık gözlerini aniden Orlando'ya dikmişti. Adamın şaşırdığını görünce de hızla ekledi. "Belki de Olivia'yı bir akıl hastanesine göndermenin yollarını arıyordu fakat planlarını uygulamaya vakti olmadı."

"Yani demek istediğin..."

"Demek istediğim, Arnold Kelly abisini ve karısını ortadan kaldırdı. Hakkı olan mirası alabilmek için üvey yeğeninden de kurtulmak zorundaydı ama bunu öldürmeden yapması gerekiyordu. Bunu gerçekleştirmek için adımlar atmış olsa da fırsat bulamadan kazada öldü. Şimdi bana tüm bu olanlardan sonra Olivia'nın başına gelenlerden kimin çıkarı olabilir onu söyle."

"Linda Kelly."

"Ta kendisi."

"Eğer düşündüklerin doğruysa, Olivia'yı uyarmalıyız."

Max onu dinlemiyordu. Cebinde sessizde duran telefonunu çıkarmış ve ekranda gördüğü mesajla donup kalmıştı.

Acele et!

Kadın mesajı yaklaşık yarım saat önce atmıştı. Hemen numarayı çevirdi fakat telefon kapalıydı. Karşıdan gelen telesekreter mesajına bir küfür savurup bu kez de malikânenin numarasını tuşlamaya başladı. Karşıdan gelen *hat kesik* sinyalini dinledikten sonra endişeyle Orlando'ya baktı.

"Telefonları kapalı."

"Belki de rahat uyumak için fişini çekmiştir."

"Bana saat kaç olursa olsun aramam için mesaj bıraktıktan sonra mı?"

"Kahretsin!"

Orlando başka bir küfürle direksiyonu Olivia'nın evine doğru çevirmek üzereyken Max hızla arabadan fırlayıp kapıyı çarptı.

Şoför kapısına geldiğinde, "Kenara kay!" dedi aceleyle. "Ben kullanırım."

Olivia ağır adımlarla masaya yürüdü. Gözünü kâğıtlardan ayırmıyordu.

Dudaklarını öfkeyle sıktı. Eline kalemi almadan önce sandalyeye oturdu. Linda korku, Shawn ise heyecanla onu izliyordu. Adam elindeki silahı hiç kıpırdatmıyordu. Bir an odanın içine öyle ağır bir sessizlik çökmüştü ki dışarıda yağan fırtınalı yağmurun ve cama vuran sert rüzgârın uğultusundan başka hiçbir şey duyulmuyordu.

Olivia eline kalemi aldı ve kâğıtları incelemeye başladı.

Shawn'ın, "Boş yere vakit harcama." dediğini duydu. "Bu karşılıklı bir anlaşma değil. O yüzden kâr ve zarar karşılaştırması yapmaktan vazgeçsen iyi edersin! Olacakları geciktirmekten başka bir işe yaramaz çünkü."

Olivia kâğıtları usulca yerine bıraktı. Adam bu konuda haklıydı. Kâğıtları okumak olacakları ertelemekten başka ne işe yarayacaktı ki? *Artık gerçeklerin ortaya çıkma vakti gelmişti.*

Kalemi eline aldığı anda "Sana son bir soru sormama izin ver." dedi.

Adam güldü. Sinirlerinin bozulduğunu, giderek sabrının tükenmeye başladığını belirten bir gülüştü.

"Ne soracaksın Olivia? İmzaladıktan sonra başına neler geleceğini mi? Bunun için kafa yoracak durumda değilsin. Hayatınız benim ellerimdeyken yeni bir pazarlığa kalkışma sakın!"

Olivia adamın çalkantılı mavi gözlerinde hiçbir acıma duygusu olmadığını görebiliyordu. Onun bir canavar olduğuna artık emindi. Yıkık dökük bir kulübede yaşayan zavallı hasta Catriona'yı ve güzeller güzeli iki küçük çocuğu düşündü. Bu adamın vicdansızlıklarından nasibini alan tek kişi kendisi değildi. Şimdi onlara, kendinden daha çok acıyordu.

"Hangi takımı tutuyorsun Shawn?" diye alakasız bir soru sordu ve karşılığında adamın şekilden şekle giren yüz ifadesini inceledi. Shawn, birden keyiflenmiş gibi sırıtmaya başladı. Beklediği sorunun bu olmadığı belliydi.

Adam cevap vermeyince Olivia, "Futbol." diye ekledi.

"Sen şimdi hangi futbol takımını tutup tutmadığımı mı merak ediyorsun?" Adam kötü adamlara yakışır bir kahkaha patlattıktan sonra durdu. "Durum bu kadar ciddi ve trajikken hem de?"

Olivia başını *evet* dercesine sallayınca Shawn kahkahalarla gülmeye devam etti.

"Tanrım, gerçekten aklını kaçırmışsın."

Olivia alınganlık yapmadı. "Söylemeyecek misin?"

"Neden soruyorsun?"

"Yalnızca merak."

Linda, Olivia'ya inanamıyormuş gibi bakarken, Shawn sorunun altında başka bir tuzak olup olmadığını düşünüyordu ve hemen ardından saçma bulduğu soruyu yanıtlamanın bir zararı olmayacağına karar verdi.

"*Everton.* Çocukluğumdan beri tuttuğum bir takım. Hiçbir maçlarını kaçırmadım, tekrarlarını bile izlemeyi severim. Ama bunun konumuzla ne ilgisi var merak ettim."

Oysa Olivia için bu cevap altın değerindeydi.

Bir kadın olarak futbola hiçbir zaman yeteri kadar ilgi duymamıştı. Ancak Norton Redford'un evinde Shawn'ın çocukluk fotoğraflarına bakarken

birçoğunda başından hiç çıkarmadığı şapkanın bir futbol takımına ait olduğunu bilecek kadar da ilgisiz değildi.

Dahası, Max'le yolculuğa çıkmadan önce Linda ile telefonda konuşurken arka taraftan gelen sesler bir futbol müsabakasına aitti. Şimdiye kadar ikisinden de hiç şüphelenmemişti. Ta ki, bu akşam Linda'nın evinde Everton takımına ait şapkayı görene dek. Aynı şapka şenlikte onların fotoğraflarını çeken adamın da başındaydı.

Shawn bir cevap beklercesine sabırsızlıkla Olivia'ya bakarken Linda soluk soluğa kalmıştı. Olivia, içindeki tüm kin ve nefretle kuzenine bakarken blöfünü ortaya attı.

"İskoçya'da beni bulana kadar İngiltere'den hiç ayrılmamıştın, öyle değil mi?"

Shawn bu soru karşısında donup kalmıştı. Zaten bir cevap vermesine gerek de yoktu. Olivia artık gerçeği biliyordu.

"Seni hep uzaklarda arayıp durdum. Hatta peşine düşmesi için bir dedektif bile tuttum. Oysa sen her zaman burnumun dibinde, kuzenimle birlikteydin."

Şok geçirdiği anı, Linda'nın göz bebekleri büyüdüğünü fark ettiğinde görmüştü. Kadın sessizce yutkunarak Shawn'a baktı. Genç adam da aynı şekilde bakışlarına karşılık veriyordu.

"Yolculuğa çıkacağım gece Linda'yı evinden aradığımda, arkadan gelen sesler bir futbol maçına aitti. Bana sevgilisiyle birlikte olduğunu söylemişti ama o gece orada olan sendin."

Bu bir suçlama değil, gerçekti ve ona çirkin bir oyun oynayan bu ikili, artık oyuna yeni birinin daha dâhil olduğunu öğrenmeliydi.

Olivia ikilinin korku ve endişe dolu bakışmalarından tatmin duyarak soğukkanlılıkla kalemi elinden bıraktı. Sonra da yumruk yaptığı ellerini kucağına indirdi. Hâlâ *titriyorlardı.*

50. BÖLÜM

Yanılmış olmayı diliyordu fakat işaretlerin hepsi aynı şeyi söylüyordu. Şimdi gerçeği, adamın yüzündeki donuk ifadeye rağmen silah tutan elinin seğirmesinde ve Linda'nın büyüyen göz bebeklerinde bir kez daha görebiliyordu. *İhanete uğramıştı.* Hem de aynı anda bir değil iki kişi tarafından.

Odaya öyle ağır bir sessizlik çökmüştü ki neredeyse birbirlerinin kalp atışlarını duyabileceklerdi.

Shawn duruşunu bozmadı. "Söylesene, bunları ne zamandır kafanda kuruyorsun?"

"Aslında buraya gelmeden önce Linda'nın evine uğrayana kadar ondan hiç şüphelenmemiştim. Askılıktaki şapkanın üzerinde tuttuğun takımın logosu vardı. Şapka sana aitti Shawn. Panayırda gördüğüm adam sendin. Artık bundan eminim."

"Panayırda olduğumu kabul ediyorum ama bu Linda ile birlikte olduğum anlamına gelmez. Başka palavraların yoksa işimize bakalım."

Olivia artık onun serinkanlı görüntüsünün altındaki tehlikeli adamı keşfetmişti. Bu ikisinin arasında sandığından çok daha özel bir yakınlık olmalıydı. Kadınlar böyle şeyleri erkeklerden daha çabuk hissederdi, değil mi?

"Peki, ya elinde tuttuğun şu silah." diyerek, hâlâ yarısı Linda'nın ağzının içinde olan tabancayı gösterdi Olivia.

"Ne olmuş silaha?"

"Çok değil, bundan birkaç hafta önce bana silahlar hakkında bir şeyler soracak olsalar hiçbir şey söyleyemezdim. Ancak şimdi elinde tuttuğunun bir baretta olduğunu ve emniyet kilidinin Linda'nın ağzına dayalı olduğundan beri açık olduğunu rahatlıkla söyleyebilirim."

İkisi de şimdi gerçekten şaşırmış görünüyordu. Shawn'ın bakışları takdirle nefret arasında gidip gelirken Linda'nınkiler aşağılıyordu.

İnsanların ona bakışlarındaki hayranlığı, öfkeyi, kibri ya da nefreti birbirinden ayırt edebilmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Şimdi ise kendine, bunu kuzeninde daha önce neden keşfedemediğini soruyordu.

Linda ona ihanet etmeye ne zaman karar vermişti?

Yoksa Shawn planına ortak olması için onu da mı kandırmıştı?

Linda'yı çocukluğundan beri yakınında tutmuş, ona hep bir kardeş gözüyle bakmış olması gözüne bir perde inmesine, geçmişteki ufak tefek çekişmelerine rağmen büyüdüklerinde buna bir son verdiklerine inanmasına mı sebep olmuştu? Sebebi her ne olursa olsun, Linda'nın şu anki bakışlarında artık dostça olmayan bir şeyler olduğu kesindi. Olivia bunun ne zamandan beridir devam ettiğini merak ediyordu.

"Başta beni korkuttuğunuzu itiraf ediyorum. İkinizin oyunculuğu da son derece başarılıydı doğrusu."

"Hiçbir bok bilmiyorsun."

"Öyle mi? Neden hemen şimdi tetiği çekmiyorsun? Eğer haksızsam kıymetli halılarımın kuzenimin kanıyla kirlenmesini göze alıyorum. Söylemiştim. Hadi, ne duruyorsun?"

Tanrım. Adamı resmen kuzenini öldürmesi için kışkırtıyordu. Böyle bir kumarı oynarken dik durması gerekiyordu ancak bacakları zangır zangır titriyordu. Ya yanlış yapıyorsa? Ya gerçekten Linda masumsa? Çok mu ileri gitmişti acaba? Adam gözünü kırpmadan kızı vurursa o zaman ne yapacaktı?

Aman Tanrım, ne yapmıştı!

Shawn uzun bir süre düşündükten sonra Linda'ya döndü. "Onun zeki bir kaltak olduğunu söylediğinde seni daha fazla dinlemeliymişim."

"Tüm söyleyeceğin bu mu?" dedi Olivia, sesi titriyordu.

"Ne diyebilirim ki? Bizi yakaladın."

"Kabul ediyorsun demek."

"Bence ortada inkâr edecek bir durum kalmadı. Öyle değil mi hayatım?" Shawn neşeden yoksun hâlde gülümserken Linda, Olivia'ya nefretle bakmaya devam ediyordu.

"Aletimi emmen ne kadar hoşuma gitse de sanırım artık oyun bitti." Adam, Linda'nın elmacık kemiğini nazikçe okşadıktan sonra diğer eliyle ensesini kavrayıp yüzüne doğru eğildi ve kadının dudaklarını vahşi bir öpücükle esir almadan önce silahını ağzından çekti.

Olivia ise o anda tatmin duygusundan çok ikisinden de tiksindiğini hissediyordu. İkiliyi izlemeye tahammül edemeyeceğini anlayınca başını diğer tarafa çevirdi.

Parçaları bir araya getirip bulmacayı çözdüğü için rahatlaması gerekiyordu fakat karşılaştığı sahne karşısında midesi bulanıyordu. Kulaklarını tutkuyla öpüşen çiftin seslerine kapamaya ve ilgisini yalnızca dışarıdaki fırtınanın uğultusuna vermeye çalıştı.

Eskiden sevdiği ve âşık olarak evlendiği adamın ihaneti umurunda bile değildi. Ayrı geçirdikleri günler boyunca adamın peşinde olduğu şeyin, sevgisi değil çıkarları yüzünden olduğunu keşfetmek ona karşı hislerinin hepsini teker teker öldürmüştü. Fakat Linda'nın, hayattaki tek akrabasının, adice sırtından vurması canını yakmıştı.

Ortaya çıkardığı gerçekler boğazından aşağıya inerek midesine ağır bir taş gibi oturdu. Parmaklarını birbirine daha sıkı kenetledi ve tüm gücüyle onlardan daha güçlü ve yıkılmaz olduğunu hatırlattı kendine.

"Kahretsin! Sana söyledim sersem. Rolünü daha iyi oynamalıydın."

Linda'nın öfkeli sesi bir anda odayı doldurdu. Shawn, çömeldiği yerden kalkmasına yardım ederken sanki kontrol etmek ister gibi göz ucuyla silahına bakıyordu.

"Daha ne yapmamı bekliyordun? Buraya erken gelerek her şeyi mahveden sendin."

"Yardım etmek için gelmiştim."

"Yine de benden haber beklemeliydin. Sana biraz daha sabretmeni söylemiştim."

"Sabretmekten yoruldum artık. Bir an önce benim olan şeyleri geri almak istiyorum."

"Eğer yanındaki adamdan bahsediyorsan." dedi Olivia alayla. "Senin olabilir. Onunla işim çoktan bitti."

"Ama benim henüz seninle işim bitmedi sürtük." Shawn, tükürükler saçarak silahını yeniden ona çevirdi. Bu kez emniyeti kapalıydı.

Linda, "O zaten başından beri bana aitti." diyerek kuzenini tersledi. "Ben, Kelly mirasından söz ediyorum budala. Asla sahip olmaman gereken tüm bu saltanattan bahsediyorum."

Olivia'nın donup kaldığını görünce genç kadının hissettiği tatmin gülümsemesine yansıdı.

"Ne o? Yoksa tüm bunları senin gibi bir evlatlık parçasına yedireceğimi mi sanmıştın?"

"Sen, sen ne saçmalıyorsun Tanrı aşkına?"

"Annenle birlikte bu eve geldiğiniz ilk günden beri ailemin sizden nefret ettiğini söylüyorum. Amcamın babama ve dolayısıyla bana ucundan koklattığı bu imparatorluğun asıl vârisinin ben olduğumu anlatmaya çalışıyorum ve şimdi hakkım olanı geri istiyorum."

"Bana bunun için mi ihanet ettin yani? Tüm bu nefret, oynadığınız çirkin oyun, sırf Richard'ın öz kızı olmadığım için miydi?"

"Yapma ama Liv. Gerçekçi ol biraz! Amcam olacak adamın vasiyetinde babama ve soyundan gelecek hiç kimseye bu imparatorluğu bırakmadığını ikimiz de biliyoruz değil mi? Hatta sana bile!" Olivia'nın irkildiğini gören Linda, üzerine gitmeye devam etti.

"Bunu öğrenemeyeceğimi mi sanmıştın? Richard mirasını üvey kızına bile bırakmayacak kadar bencil bir pislikti. Hayatı boyunca tek istediği bir erkek evlattı. Olmayınca da seninle yetinmek zorunda kaldı. Ama o kıymetli servetini sana vermek yerine seni başına bekçi tayin etti."

Linda bu konuda haksız sayılmazdı. Babasının vasiyetnamesi avukatlar eşliğinde açıklandığında, içinden Olivia için özel bir mektup daha çıkmıştı. Mektubunda babasının kendi el yazısıyla ona alın teriyle kazandığı tek bir kuruşu bile, kardeşi Arnold ve onun soyundan gelen herhangi birine emanet etmemesi konusunda sıkı bir tembih vardı.

Olivia o zamanlar bunun ne demek olduğunu anlayamamış, acısını ve yasını yaşadığı dönemde umursamamıştı. Daha sonraları ise babasının akrabaları, özellikle öz kardeşi hakkında bu kadar katı olmasına bozulmuş ama mirasla ilgili hiçbir değişiklik yapmamayı uygun görmüştü.

Zaten o dönemde bütün idare Olivia reşit olana kadar amcasının ve avukatlarının elinde olacaktı.

"Bu saçmalığı nereden duydun bilmiyorum ama..."

"Şimdi de üvey babanın yaptıklarını inkâr mı edeceksin? Yüzüme bak ve bana doğruyu söyle Liv! Bu servete yalnızca tek bir şartla sahip olabilecektin."

"Evlendiğimde." Sesi giderek azalan Olivia gözlerini Shawn'a dikmişti. Tüm bu yaşananların nedeni belli olmuştu. Shawn onunla bu yüzden evlenmişti. Üstelik şüphe çekmemek için onunla bir evlilik sözleşmesi imzalamayı bile teklif etmişti.

Linda'nın gülüşü içten ama neşesi sahteydi.

"Tebrikler hayatım. Sonunda gerçeği anladın."

"Demek tüm bu saçmalıkların hepsi bunun içindi."

"O mirası elinden alabilmem için önce sahip olman gerekiyordu. Seni öldürmek işe yaramazdı. Richard'ın vasiyetine göre ölmen durumunda miras otomatik olarak listede adı geçen yerlere bağışlanacaktı. Başka çarem yoktu. Önce evlenmeli daha sonra da her şeyini kocana devretmeliydin."

"Bunların hiçbirine lüzum yoktu Linda. Her şey daha farklı olabilirdi. Seninle ikimiz bunu konuşup anlaşabilirdik."

"Seninle anlaşmak istemiyorum!" diyen Linda birden bağırmaya başladı. "Seninle konuşmaya, yüzünü görmeye hatta varlığına bile tahammül edemiyorum, anlıyor musun? Sen ve annen bu aileye giren birer sığıntıdan başka bir şey değildiniz. Basit bir taşralı kızıyken böyle bir servete kavuşmuş olmana katlanamıyorum. Oysa senin yerine bu imparatorluğun sahibi ben olmalıydım. Kelly soyadını gururla ve hakkıyla taşıması gereken tek kişi bendim, anlıyor musun? Senin gölgende yaşamaktan bıktım usandım artık. Etrafındaki tüm erkeklerin sana hayran olduğunu ve hepsinin sana sahip olmak için yanıp tutuştuğunu sanıyordun değil mi?" Adama doğru sokulurken alayla gülümsedi. "Hakkın olana başkasının sahip olması nasıl bir hismiş, umarım anlamışsındır."

"Sen gerçekten de hastasın."

Karşısındaki nefret kusan kadını tanıyamıyordu artık. Onun öfkesini hak edecek ne yaptığını düşünürken başını yavaşça iki yana salladı. "Babam haklıymış."

"Hâlâ Richard'dan babanmış gibi bahsetmene inanamıyorum!"

"Yeter artık Linda!"

Shawn bir küfür savurduktan sonra Linda'dan hızla uzaklaştı. Olivia sırf ne yapacaklarını merak ettiği için tepesi atan ikiliye bakmaya devam ediyordu ki duyduğu boğuk ses onu şoka soktu.

"İkiniz de çuvalladığınıza göre, B planına geçmenin zamanı geldi bence."

Tommy Budgard'ın ensesini tutarken sızlandığı yerden doğrulduğunu gören Olivia, mezarından çıkan bir ölüye bakıyormuş gibi olduğu yerde donup kalmıştı.

"Haklısın dostum!"

Shawn, adamı yerden kaldırırken Tommy ona gülümsüyordu.

Tanrım, nasıl bir pisliğin içine düşmüştü?

"Bizi öldürmeden önce yavaşlamaya ne dersin?"

"Şimdi olmaz."

"Lanet olasıca!"

Bir virajı daha sert bir şekilde dönerken arabanın kıçı yana savrulunca Orlando kalayı bastı. Yol boyunca tutunduğu kapı kolu eğer adam yavaşlamazsa elinde kalacaktı. Kahrolası herif arabayı cehennemden kaçıyormuş gibi kullanıyordu. Orlando akşamüzeri yediği yemeği midesinde tutabilmek için tüm gücünü kullanmak zorundaydı.

Araba ıslak yolda bir frenle evin beş yüz metre gerisinde aniden durunca emniyet kemeri takmayı akıl ettiği için şükretti.

"Neden durduk?" Orlando merakla sağa sola bakınırken Max dikkatle gözünü ileriye dikmişti.

"Bir tuhaflık var."

Bandit adamı onaylarcasına havlayınca Orlando hemen torpido gözünden küçük bir dürbün çıkardı ve hızlanan yağmuru engellemeye çalışan sileceklere rağmen evi gözetlemeye başladı.

"Alt katın tüm ışıkları yanıyor."

"Hı hı."

"Hâlâ yatmamış olması iyi bir şey, değil mi? En azından onu bu saatte yatağından kaldırmadığımız için daha az huysuzlanacaktır."

"Ver şunu bana!" Max, hızla arkadaşının elinden dürbünü kaptı.

"Hey, yavaş ol biraz!"

"Kapıda bir araba var."

"Fark ettim. Yabancı mı?"

Max kuşkuyla gözlerini kıstı. "Tanıdık geliyor."

"Belki kendisinindir, yeni almıştır."

Max arkadaşına ters bir bakış attı. "Eğer Olivia yeni bir araba almış olsaydı, sence haberim olmaz mıydı?"

Orlando yalnızca kaşlarını kaldırmakla ve bilmiş gibi bakmakla yetindi. Böyle durumlarda sessiz kalmak, kelimelerden daha çok fayda verirdi.

"Belki de bir misafiri vardır."

"Peki, ama kim?"

Orlando, *bilmem* dercesine dudak büktü. "Belki de artık sıkıcı bir herif olduğunu düşündüğü için senden daha eğlenceli ve yakışıklı bir adamla vakit geçirmeye karar vermiştir." diyerek Max'den gelecek sert tepkiyi bekledi. Tahmin ettiği kötü bakış gelince de bıyık altı gülümsedi.

"Şaka yapıyordum."

"Hiç sırası değil."

"Tamam. Avukatı ya da arkadaşlarından biri olamaz mı?" diyerek durumu düzeltmeye çalıştı.

"Çok karanlık. Arabaya yakından bakmak istiyorum."

Orlando, "Zaten burada ne diye bekliyoruz anlamadım?" deyince Bandit arkadan güçlü bir şekilde havladı.

"Haklısın oğlum." diyerek köpeği onayladı Max. "Ben de bir terslik olduğunu seziyorum."

Orlando ikilinin nasıl anlaştıklarına şaşırıp kalırken Max, arabayı farları sönük hâlde ilerletmeye devam etti. Araç yolundaki yabancı arabadan çok etraftaki koyu renk giysili adamlar dikkatini çekmişti. Hepsi de yağmurdan korunmak için saçak altlarına gizlenmişti.

"*Kahretsin!* Bunlar da kim?"

"Olivia, Shawn'ın ortaya çıkmasından sonra kendine koruma tutmuş olabilir mi?"

Max yeniden ters ters bakınca, "Tamam, tamam haklısın." diyerek geri adım attı Orlando. "Eğer öyle bir şey yapmış olsaydı, mutlaka haberin olurdu değil mi? Ayrıca böyle bir şeyi isteyeceği kişi de ben olurdum muhtemelen."

"Bu Tommy Budgard'ın arabası." dedi Max hırlar gibi. "Bunlar da onun adamları olmalı."

"Evin etrafını mı gözlüyorlar?"

"Bu havada, hava almaya çıkmadıklarına göre."

"Bu hiç iyi değil."

"Katılıyorum."

"Kaç kişi saydın?"

"Üç."

Bandit arka koltuktan tekrar havlayınca, "Hayır, dört." diye düzeltti Max. "Soldan ikinci sütunun arkasında bir kişi daha var."

"Bu köpek sayı saymayı mı biliyor?" Orlando şaşkınlıkla köpeğe baktı. Max cevap vermeyince, "Ne için gelmiş olabilirler?" diye sordu.

İçindeki o berbat ses hiç de iyi niyetli olmadıklarını söylüyordu. *Lanet olsun!* Bu adamın bu saatte Olivia'nın evinde ne işi vardı? Dahası içeride başka kimler vardı? Ne haltlar döndüğünü acilen öğrenmesi gerekiyordu.

Cevaplanmayacağını bildiği hâlde Olivia'nın telefonlarını aramaya devam etti. Yanıt alamayınca bu kez hiddetle telefonu arabanın içinde bir yere fırlatıp attı.

"Biraz sakin ol Walker, gidip bakalım."

"Dışarıdaki adamların silahlı olabileceklerini sen de benim kadar tahmin etmiş olmalısın."

"Evet, biliyorum ama bizi neden öldürmek istesinler ki?"

"Dost canlısı davranacaklarını sanmıyorum. Ayrıca kıskıvrak yakalanmadan önce içeride ne olup bittiğini öğrenmek istiyorum."

"Ne yapmayı planlıyorsun peki?"

"Çaktırmadan gidip bakacağım. Siz ikiniz, burada kalın."

Max bunu söyledikten sonra Orlando'nun itiraz etmesine fırsat bırakmadan arabadan fırlamıştı.

"Dur, nereye-"

Bandit adamın arkasından havladı.

"Kalın kafalılık konusunda kime çekti bilmiyorum." Bandit'in huzursuzlandığını fark eden Orlando, uzanıp köpeğin başını okşayarak onu yatıştırmaya çalıştı.

"Sakinleş evlat, o ne yaptığını bilir."

Max, bir kedi kadar sessiz eğilerek çalıların arasından bir gölge gibi süzülmeye devam etti. Yağan yağmur ensesinden aşağıya indiği her seferinde ürperdiğini hissediyordu. Asıl içini ürperten ise Olivia'nın içeride ne durumda olduğunu bilmemesiydi.

İki nöbetçinin birbiriyle konuştuğu anı fırsat bilerek büyük bir ağacın arkasına saklandı.

Adamlar turunu tamamlamak için yürürken adımlarını hızlandırarak evin dibine doğru yanaştı ve mutfak kapısının olduğu duvara sırtını verip yürümeye devam etti. İçeriye göz atmadan önce kapının kilidini kontrol etti. *Kahretsin, kilitliydi.*

Etrafını kontrol ederek kapalı perdelerin arasından sızan ışığı gördü ve içeriye şöyle bir göz attı. Gördükleri karşısında afallamıştı.

Olivia'nın çantası, büyük mermer tezgâhın üzerinde ağzı açık hâlde duruyordu. Cep telefonu zeminde parçalara ayrılmıştı. Kadının mutfakta birileriyle boğuştuğu yerdeki cam kırıklarından belli oluyordu.

Mutfağın boş olduğunu sanıyordu ancak son anda duvarın dibinde yatan, top hâlinde kıvrılmış, küçük beyaz şeyi fark etti. Bu şey, Olivia'nın sırnaşık köpeği Tatlım'dan başkası değildi. Hareketsiz yatıyor oluşundan hayvanın yaralanıp yaralanmadığını kestiremiyordu ama iyi haber, hâlâ nefes alıyordu. Max, durumunun çok kötü olmadığını umdu. Yine de hayvana karşı hissettiği merhamet yüzünden yüreği burkuldu. Belli ki ufaklık, sahibini kahramanca korumak isterken yaralanmıştı.

"Senin hakkında yanılmışım ufaklık. Üzgünüm."

Köpeği bu hâldeyse acaba Olivia ne durumdaydı? Max, içinden bildiği tüm küfürleri sıraladı.

Daha fazla oyalanamazdı. *Bir şeyler yapmalıydı.*

Yeniden arabaya döndüğünde, "Lanet olsun Walker." diyen Orlando'nun sesi telaşlıydı. "Hangi cehennemdeydin?"

"Şu anda merak edilecek kişi ben değilim."

"Durum ne kadar kötü?"

"Bilmiyorum." dedi Max. Direksiyonu sıkan parmakları bembeyaz kesilmişti. Orlando bir adamın hissettiği çaresizliğin ve deliliğin kokusunu bir kilometre öteden alabilirdi.

"Fisher'ı ara hemen!"

"Fisher mı? Emin misin?"

"Jokere ihtiyacımız olabilir. Gelirken tesisat kamyonunu ve yanında bir şişe Scots *Highland Park* getirmesini söyle."

"Viski ne için?"

"Soru sorma Orlando. Başka marka istemiyorum. Elini çabuk tutmasını ve bu kez işleri batırmamasını tembihle."

Orlando kendi kendine homurdanırken Max'in talimatlarını Fisher'a iletebilmek için hızla telefonunu çıkardı. Korktuğu başına gelmişti işte. Max sonunda delirmişti.

Olivia karşısındaki adama hayalet görmüş gibi bakmaya devam ederken genç adam eliyle ensesini ovalıyordu.

"Lanet olsun dostum, çok sert vurdun. Bir an kafamı gerçekten dağıtacağını sandım."

"Üzgünüm."

"Her neyse, şimdi ne yapıyoruz?"

"Sen..." diye fısıldadı Olivia. Hâlâ konuşacak gücü kendinde bulamamıştı. Shawn ile Linda'nın çevirdiği dolapları ortaya çıkarmaya çalıştığı sırada Tommy'nin de onlarla beraber olabileceğini nasıl olmuş da düşünememişti.

"Sanırım bu kez seni gerçekten şaşırtmayı başardık ha Olivia?"

Tommy Budgard, ceketinin yakasını silkeleyerek kıyafetine çekidüzen verdikten sonra içki şişelerinin olduğu büfenin yanına doğru gitti.

"Sakıncası yoksa bir içki alabilir miyim? Yerde hareketsiz yatmak ne kadar zordur bilemezsin."

Adamın çok değil birkaç dakika önce haksız yere ölümle burun buruna getirildiğini düşünüyordu. Şimdi ise onun büyük bir rahatlıkla bir bardağa konyak doldurmasını ve sonra da bir dikişte içmesini izliyordu.

"Hiçbir zaman Linda'nın sevgilisi olmamıştın değil mi? Niyetin şirkete ortak olmak da değildi. Tanrım, ne kadar aptalım. Sen yalnızca onların kuklasıydın."

"Böyle söyleyince kulağa çok kötü geliyor. Oysa arkadaşına yardım etmeye çalışan vefalı bir dostum sadece."

"Kimsin sen? Bu plana nasıl ortak oldun? Çıkarın ne?"

"Çok fazla soru soruyorsun hayatım ama keyfim öyle yerinde ki hepsine cevap verebilirim." Adam anlatmaya başlamadan önce şişeyi de yanına alarak odanın öbür ucuna doğru yürümeye başladı.

"Soyadını değiştirmeden önceki Shawn Redford ile bir hapishane hücresinde tanışmıştık. Başlarda ondan pek hoşlanmadığımı itiraf ediyorum. Fakat sonra birlikte vakit geçirdikçe benzer bir geçmişimiz olduğunu ve hemen hemen aynı kaderi paylaşmaya zorlandığımızı keşfettik. İkimiz de ailelerimiz tarafından haksızlığa uğramış ve beş para etmez sefil bir hayat sürmeye zorlanmıştık.

Shawn'ın babası asiliği yüzünden, evlatlıktan reddedilmiş ve Shawn'ın kaderi ise daha doğmadan belirlenmişti. Ben ise ikizimin başarılarının altında ezilmeye mahkûm bir çocuktum. İkizimle bir elmanın iki yarısı kadar benzeriz. Fakat ailem daima kardeşimin daha akıllı ve üstün yeteneklere sahip olduğunu düşünmüştür. Çocukken bile hediyelerin en güzeli ve en pahalısı hep ona alınırdı. Ailemin gözünde ben asi, uslanmaz, serseri piçin tekiydim ve gittikçe öyle olmaya devam ettim. Kardeşim keskin zekâsıyla başarıdan başarıya koşarken yüksek lisans diplomasını dekandan birincilikle alırken ben aileme olan nefretimden okula bile gitmeyi reddediyordum. Mutluluğu sokaklarda işlediğim irili ufaklı suçlarda aramaya başlamıştım. Zengin olmama rağmen çoğu zaman sırf zevk olsun diye çalıyor, kumar oynuyor, çoğunlukla da kavga ederek gecelerimi nezarethanelerde geçiriyordum.

Ailem artık avukatlara para vermekten, beni kıyıdan köşeden toplamaktan usanmıştı. Son aldığım hapis cezasında kıçımı toplamaktan vazgeçtiler. Hapishane ne kadar pis bir yerdir tahmin bile edemezsin Olivia. Geceleri

tecavüze uğrama korkusu yüzünden tuvalete bile gidemezsin. O lanet yerde beni ziyarete gelen tek kişi kimdi biliyor musun? İkizim.Tommy." deyince Olivia birden irkildi.

"Hayır, ben değil. Gerçek Tommy. Adam benimle dalga geçer gibi her hafta düzenli olarak ziyaretime geliyor, bana ihtiyacım olabilecek şeyler ve biraz da para getiriyordu. Bu durum ona karşı hissettiğim öfkenin giderek daha da büyümesine yol açıyordu. Bana yardım etmek istediğini her söylediğinde, yanında benim için yiyecek, temiz giysi gibi şeyler getirdiğinde kendimi daha zayıf, daha ezik ve acınası hissediyordum. Kardeşimin tavırlarında gerçekten samimi olduğunu düşünüyordum ama bu ondan nefret etmeme engel olmuyordu.

Bir süre sonra Shawn hapisten çıkacaktı. Benim cezamın bitmesine daha çok vardı ama orada daha fazla kalamazdım. Ondan beni de çıkarması için yardım istedim. Planımı anlattığımda hiç düşünmeden kabul etmesi, dostluğunun en büyük göstergesiydi. Birbirimize inanıyorduk ve ölene kadar arkamızı kollamaya yemin etmiştik.

Kardeşim Tommy'nin beni ziyaret ettiği bir gün işe koyulduk. Dikkatli olmazsak yakalanabilir, cezamızı müebbede çevirebilirdik. Ziyaretçi odasında ufak bir yangın çıkarmayı başardığımızda Tommy ile odada yalnızdık. Bunun için kimlere ne şekilde rüşvet verdiğimi sakın sorma." derken gülümsedi adam, soğukkanlılıkla bunları anlatması Olivia'yı ürpertiyordu. "Yangın hızla büyüdü ve ortalık birbirine girdi tabii. Sonra ben de..."

"İkiz kardeşinle yer değiştirdin." Olivia adamın sözünü tamamlarken kelimeler boğazını keserek dışarı çıkan cam parçaları kadar keskindi.

"İnan bana bu sandığın kadar kolay olmadı Olivia. Önce o deliğe giren herkese yaptıkları şu dövmeden kurtulmam gerekiyordu." diyerek bileğinin iç kısmını, Shawn'ın dövmesinin olduğu yerdeki yanık deriyi işaret etti.

"Kendi etini dağlamak sandığından daha zordur. Cesaret ister. Ama gözüm o anda o kadar kararmıştı ki oradan kurtulabilmek için hiç tereddüt etmeden kolumu bile feda edebilirdim."

Olivia sonra ne oldu demeye korkuyordu ki adam soğukkanlılıkla işlediği cinayeti anlatmaya devam etti.

"Tommy'i etkisiz hâle getirdikten sonra üzerimizdeki kıyafetleri değiştirdim. Şüphe çekmemesi için bileğini de benimkine benzer bir şekilde bağlayarak oradan çıkıp gittim. Artık özgürdüm ve her şeye sahiptim."

"Onu orada ölüme mi terk ettin?"

Adam sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi omuz silkmişti. "Başka çarem yoktu."

Olivia'nın göğsü hissettiği dehşet yüzünden buz gibi oldu. Tanımadığı bir adama karşı duyduğu acıma duygusu kendi durumunun kötülüğünün bile önüne geçiyordu.

Shawn, "Trenton, Tommy'nin yerine geçer geçmez, kardeşine ait tüm mal varlığının kontrolünü de eline geçirmiş oldu." dedi. "Yakaladığı şansı iyi değerlendirdi ve servetine servet katmaya devam etti."

"Artık yepyeni bir hayata sahiptim. Bir kumarhane açtım, ardından bir tane daha ve Shawn hapisten çıkınca da onu yanıma aldım. Linda planımıza daha sonra dâhil oldu aslında. Ondan önce yalnızca bir teoriydin. Sana nasıl yaklaşacağımızı düşünürken şans resmen kucağımıza düşmüştü."

"Linda'yı ilk gördüğüm anda onu hemen tanımıştım." diyen Shawn sözü aldı. "Seninle ilgili o kadar fazla bilgi toplamıştım ki davetlerde yanında boy gösteren güzel kızılın kuzenin olduğunu bilmemem imkânsızdı." Linda'nın yanına giderek ona şehvetli bir bakış attı ve genç kadından aynı karşılığı alınca da sırıttı.

"Başta amacım Linda'yı kullanmaktı. Fakat onunla yattığım ilk gecede o kadar sarhoştu ki senden ne kadar çok nefret ettiğini ağzından kaçırıverdi. Ben de doğal olarak, onu kullanmak yerine onunla ortak olmaya karar verdim."

"Düşmanımın düşmanı dostumdur."

"Aynen öyle sevgili Liv. Sabah olduğunda güzel bir kahvaltıyla birlikte ona her şeyi anlattım. Bir plan yaptık ve hiç vakit kaybetmeden işe koyulduk. Sayende ikimiz de istediğimiz şeylere kavuşmuş olacaktık."

"Size inanamıyorum. Hepiniz başından beri bir olup beni tuzağa düşürmeye çalıştınız demek. Hem de sırf bu kaltak servetime konmak istediği için. Söylesenize, ne türden aşağılık insanlarsınız siz?"

Linda, "Laflarına dikkat et!" diyerek bir adım öne çıktı. "Kimse sana bize hakaret edebileceğini söylemedi!"

Olivia nefret dolu bakışlarını Linda'nınkilere dikmişti. Eğer gözleriyle birini öldürebilseydi şu an karşısında duran kadın çoktan toprağın altında olurdu.

"Doğru bildin. Shawn aradığın tüm o süre boyunca benim evimde saklanıyordu. Dahası, sen o şapşal dedektifini onun peşinden gönderdiğin sırada ve her geçen gün başına açtığımız yeni belalarla uğraşırken biz her gece yatağımızda sana gülerek tatlı tatlı sevişiyorduk."

"İkinizden de tiksiniyorum."

Linda kahkaha atarak saçlarını savurdu.

"Sadece beni kıskanıyorsun."

"Bir ucubeyi kıskanır mıyım sanıyorsun?"

Linda'nın aniden sesi de bakışları gibi sertleşti. Elini kaldırarak Olivia'ya sert bir tokat attı.

"Bir daha benimle konuşurken kelimelerine dikkat et! Bu kadar sohbet yeter. Kapa çeneni ve kâğıtları imzala hadi."

Olivia yanan yüzünün acısına aldırmadan Linda'nın karşısında dikilmeye devam etti. İçten içe bu tokadın hesabını ona ödeteceğine yemin etmişti.

"Sonrasında ne olacak? Bu işten hiçbir ceza almadan sıyrılabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Linda'nın kalın dudaklarında tehlikeli bir sırıtış belirdi. Kollarını göğsünde sıkıca kenetlerken, "Merak etme." dedi. "İstediğimizi aldıktan sonra senin için trajik bir son planlıyorum. Hakkında bizzat yazdığım hikâyeyi duymak ister misin?" Linda bunu söyledikten sonra bir adım daha yaklaştı.

"Kocana öyle çok âşıktın ve onu öyle çok seviyordun ki onun yokluğu seni perişan etti. Terk edilmenin ve işlerinin çıkmaza girmesinden sonra bunalıma girmeye ve saçma sapan şeyler yapmaya başladın. Habersiz seyahatlere çıkmak, pek kıymetli işini boş vermek ve tüm servetini ipotek ettirerek borca girmek de bunlardan biriydi. Basın üzerine geliyor, polis seni kocanı öldürmekten suçluyordu. Son zamanlarda o kadar stres altındaydın ki uyumak için ilaç almaya başlamıştın. Çok az yemek yediğin ve giderek zayıfladığını eminim çevrendeki herkes fark etmiştir. Tüm bunları en yakınındaki kişi olarak bizzat ben doğrulayacağım." derken sırıttı.

"Sonra bir gün kocandan bir mektup aldın ve artık birlikte olmak istemediğini ve senden boşanmak istediğini öğrendin. Bu seni o kadar yıktı ki sonunda dayanamayıp intihar etmeye kalkıştın."

Olivia'nın kendi sonu hakkında yazılmış bu korkunç senaryo karşısında birdenbire kanı dondu.

"Tüm bu olanlar yaşanırken polise gitmemen bizim için mükemmel bir artı oldu." diyen Shawn araya girdi. "Beni hiçbir şeyle suçlamadığın için teşekkür ederim *karıcığım*."

"Başından beri ölmemi planlıyordunuz."

"Ama..." diyen Linda keyifle devam etti. "Henüz nasıl öleceğine karar vermiş değilim. Eğer kafana bir kurşun sıkmamız için bizi kışkırtmazsan, ölümünü ilaçlarla daha acısız bir hâle getirebilirim."

Olivia bu sözün üstüne gülmeye başladı. Öyle bir kahkaha atıyordu ki üçü de kadının gerçekten kafayı sıyırdığını düşünmeye başlamış olmalıydı.

"Size söylemiştim." dedi Linda keyifle sırıtarak. "Bakın, sonunda çıldırmaya başladı işte."

"Hepiniz gerçekten aptalsınız."

Olivia'nın kıkırtıları arasında söylediği bu laf, Linda'nın sinirlerini bozmaya yetmişti. Shawn'ın elindeki silahı kaptığı gibi hızla Olivia'nın yanına gitti ve namluyu çenesinin altına dayayarak hırsla solumaya başladı. Bunu yaparken silahın emniyetini kapatmayı da unutmamıştı.

"Bunun son gülüşün olmasını istemiyorsan kes sesini!"

"Linda!" Uyarı Shawn'dan gelmişti. Linda, adamı duymazlıktan gelerek tehditler savurmaya devam ediyordu.

"Hemen dediğimi yapmazsan Olivia, sonun sandığından çok daha çabuk ve acılı olacak."

"Bunu neden yapayım?" Olivia buz gibi bakışlarını, kadının nefretle yanan gözlerine dikti.

"Eninde sonunda öleceksem, neden o kâğıtları imzalayayım ki?" Linda'ya meydan okurcasına bakarak, "Kâğıt üzerinde kocam olmuş bir adama bacaklarını ayırman umurumda bile değil Linda. Sen her zaman benim gölgem olmuştun zaten, unuttun mu? Ardımda bıraktıklarımla

vazgeçmek senin *kaderin*. Dediğim gibi onunla işim çoktan bitti. Dilediğini yapabilirsin. Ama servetimi unut."

Linda'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. Gözlerinde bir süre sonra delice bir ışık parladı. Ateşleyeceğini düşündüğü silahı, "Unutmak mı?" diyerek geri çekti Linda. "Asla."

Olivia, kadının öfkesini çabucak kontrol altına almayı başardığı için sevinmesi mi yoksa korkması mı gerektiğinden emin değildi. Linda'nın bu kadar çabuk pes edeceğini düşünmüyordu.

"Ölümden korkmuyor olabilirsin ama senden istediğimi yapacaksın. Seni teşvik etmek için her zaman bir tetikleyiciye ihtiyacın olduğunu düşünmüşümdür. Fazla inatçısın." Kadın geri geri yürürken bile silahı ona doğrultmaya devam etti. "Bu yüzden..." dedi Linda ve Tommy'e yandan bir bakış attı.

İşareti alan adam başıyla onayladıktan sonra iç cebinden cep telefonunu çıkarıp biriyle konuştu.

"Plan B devrede. Kızı getirin."

Olivia, boğazına dayanan silahtan kurtulduğu için rahatladığını hissetmişti. Ancak Tommy'nin kiminle konuştuğunu anlayınca dünya başına yıkılıyor sandı.

Çok geçmeden dış kapı açıldı. Adım sesleri ikişer ikişer yaklaşmaya devam etti. Olivia, birinin rahat olmasına rağmen diğerinin sürüklendiğini fark etmişti. Davetsiz misafirler kapı eşiğinde belirdiğinde Olivia güç almak istercesine sandalyesine tutundu.

Şoförü Andrew, kolundan çekiştirdiği Betty ile içeri girdi. Adamın yüzündeki soğuk ve duygudan yoksun ifade Olivia'nın bedeninin buz kesmesine neden oldu.

Kolları arkasından sıkıca bağlanmış olan Betty hâlsiz görünüyordu. Ağzına yapıştırılmış gümüş renkli bandın ardındaki yüzü soluktu. Ağlamaktan gözleri şişmiş, burnu kızarmış, makyajı yüzünde kara lekeler bırakmış. Olivia onun darp edildiğinden endişe ediyordu.

Asistanıyla göz göze gelince Olivia'nın gözleri doldu. Genç kadının perişan hâlde yalvarır gibi bakan gözleri Olivia'nın içinde bir yerlere dokunmuştu. O an bu gece ilk defa kontrolünü yitirmek üzere olduğunu hissetti.

"Sizi adi pislikler!"

Olivia öne doğru atılınca Shawn ani bir hareketle onu yarı yolda yakaladı.

"Bırak beni! *BIRAK DEDİM!*"

Genç kadının sakinliği buraya kadardı. Avazı çıktığı kadar bağırıp adama tekmeler savurmaya başladı. Beline sarılan ellere sivri tırnaklarını geçirince Shawn acıyla küfretti.

Olivia ölümcül bakışlarını Andrew'a dikmişti. "Seni adi piç kurusu! Bunu ona nasıl yapabildin? Alçak, lanet yaratık. Hepiniz geberin!"

"Vay vay vay, kadının içinden resmen bir amazon kadını çıktı." Tommy keyifle sırıtıyordu. Bir içki daha doldurarak koltuklardan birine oturdu.

"Buzlar Kraliçesi'nin bir leydi olmadığını görmüş olduk böylelikle." dedi Linda neşeyle. "Aldığın onca eğitime rağmen sonunda özüne döndün işte."

"Rahat dur artık!"

Shawn, Olivia'yı zorlukla zapt edebiliyordu. Sonunda ilerleyerek genç kadını sandalyesine oturtmayı başardı.

Olivia, onlara edebildiği tüm hakaretleri ve küfürleri sıralarken bir süre daha çırpınmaya devam etti. Andrew'un yüzündeki ifadeden tehditlerinin hiçbirinden etkilenmediği anlaşılıyordu. Betty ise Olivia çırpındıkça gözyaşlarına boğuluyor, omuzları titremekten sarsılıyordu.

"Harika bir gösteri!"

Shawn, sırıtan Tommy'e ters bir bakış attıktan sonra Olivia'nın omuzlarından sıkıca bastırarak, onu sabit tutmaya devam etti.

Olivia omuzlarındaki parmaklar canını yakınca acıyla inleyerek öne eğildi. Adamın dokunduğu yerlerin moraracağından emindi.

O sırada çalan kapı hepsini hareketsiz bıraktı. Olivia'nın gözleri birden dış kapının olduğu tarafa kaymış, kalp atışları hızlanmıştı.

Tanrım, lütfen Max son mesajımı görmüş olsun.

Sıradan bir gün yaşanıyormuşçasına, "Siz rahatsız olmayın." dedi Tommy. "Ben bakarım."

Adamın dönüşünü beklerken odaya yeni bir sessizlik çöktü. Olivia'nın ağrıyan omuzları sığ soluklarla inip kalkıyor, hissettiği çaresizlik belini

bakıyordu. Yüce Tanrım, bu gece daha ne kadar kötüye gidecekti? Bu kâbus ne zaman bitecekti?

Dizlerine yaslanarak ayaklarının ucuna bakmaya devam etti. Kavuşturduğu ellerine düşen bir damla gözyaşını görmelerine izin veremezdi.

Tommy'nin geri gelmesiyle, "Kimmiş?" diye sordu Shawn.

"Gelen iri yarı, dazlak herifin biriydi. Bayan Montgomery diye birinden Olivia'ya bir şişe *Scotch* viskisi getirmiş."

"Şüpheli miydi?"

"Sanmam. Salağın tekine benziyor."

"İyi."

Olivia, umutsuzlukla başını kaldırdı ve adamın elinde tuttuğu içi dolu şişeye baktı.

"Birkaç yıllık bir *Highland* malı." dedi Tommy ağzı sulanırken.

Olivia da şişeyi tanımıştı. Max ile geçirdikleri muhteşem geceyi anımsayınca içinde zayıf da olsa bir umut ışığı yandı. Boş bir hayal de olabilirdi ancak Olivia adamın yakınlarda bir yerde olduğunu düşünmek istiyordu. Bu şişeyi de sırf Olivia'nın anlaması için göndermişti.

"Şimdi viski içmenin sırası mı?"

Shawn, arkadaşının açmaya çalışmasına sinirlenerek şişeyi elinden kapığı gibi sehpanın üzerine bıraktı. Ardından Betty'nin yanına gitti.

Kızın korkudan açılan göz bebeklerine aldırmadan saçlarına sıkıca asılıp boynunu geriye çekti. Betty bu sert hareket karşısında acıyla inlemişti.

"Şimdi genç asistanına veda etmeye hazırlan Olivia." derken göz ucuyla genç kadına bakıyordu. "Ve sakın bunun bir oyun olduğunu düşünme."

"Canınız cehenneme!"

Olivia, nihayet yüzüne tehlikeli bir ifade yerleştirmeyi başarabilmişti. Kirpiklerinin altından adama attığı hiddet dolu bakışlar bir kurşun kadar delici ve beton kadar sertti.

"Sizden korkmuyorum. Ayrıca onun da bu planın bir parçası olmadığını nereden bileceğim?"

"Kadın haklı."

Shawn arkadaşına kaş çatınca Tommy masumane bir tavırla ellerini kaldırdı.

"Demek Betty'nin de bizden biri olduğunu düşünüyorsun?" Linda araya girerek Shawn'ın yanındaki yerini almıştı.

Olivia yalnızca ikisine de kötü kötü bakmakla yetindi.

"*Andrew!*"

Linda başıyla bir işaret verince genç adam kızı arkasında itekledi.

Dizlerinin üzerine düşen Betty acıyla inlemişti. Olivia kızın yanına koşup koşmamakta kararsızdı. Onun da ihanet edenlerden biri olup olmadığını kestiremiyordu. Bu da oynadıkları iğrenç oyunun bir parçası olabilirdi. Genç kıza güvenmek istiyordu ancak sevdiklerine karşı güveni öylesine sarsılmıştı ki ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu.

"Sanırım sana ne kadar ciddi olduğumuzu göstermenin zamanı geldi Olivia. O çelik gibi iradeni nasıl kıracağımı çok iyi biliyorum ben."

Bir kalp atımı gibi bir sürenin ardından, adamın elindeki silahı alan Linda gözünü bile kırpmadan Betty'e ateş etti.

51. BÖLÜM

"Bak şu işe! Demek aradığımız hain, yalnızca kuzen Linda değilmiş. Shawn bütün bu dümeni onunla birlikte planlarken Budgard denen adam ve şoför Andrew de onlara yardım etmiş. Adamdan pis kokular almakta haklıymışsın Walker. Andrew muhtemelen Budgard'ın adamıydı ve kasayı açabilmek için Olivia'nın asistanını kullandı."

"Onun henüz işin içinde olup olmadığını bilmiyoruz."

Orlando kendi kendine homurdanarak koltuğunda kıpırdanırken Max, kulaklığındaki konuşmaları dinlemeye ara verdi.

Fisher'ın getirdiği siyah renkli minibüsün arkasındaki koltuklarda karşılıklı oturuyorlardı. Önlerindeki bilgisayarlarda, içeriye bir viski şişesinin kapağında gizlice soktukları böcek sayesinde kaydettikleri seslerin dijital görüntüleri vardı. Kulaklıklardan gelen konuşmalar, minibüsün tavanını delercesine vuran yağmurun gürültüsüne rağmen oldukça netti.

"Büyük ihtimalle morgdan Shawn'a aitmiş gibi gösterilen cesedi çalan da Andrew'du. Adam hastanenin otopark kameralarına takılan görüntülerdeki şu yüzü görünmeyen tiple uyuşuyor. Onların her türlü pis işini yapıyormuş. En önemli işi de malikânede casusluk yapmak ve Olivia'nın kasasını soymaktı."

"O gece sürekli dışarıda olduğunu söylememiş miydi? Sence kasayı o mu yoksa asistan kız mı açtı?"

"İkisi de olabilir. Ama ben bu iş için Betty'i kullandığını düşünüyorum."

"Kasanın varlığından nasıl haberleri oldu peki? Olivia kasanın yerini kendisinden başka kimsenin bilmediğini söylemişti."

Max, göz ucuyla tepesi sislerle çevrili evin cam kubbesine baktı. Gotik mimarın modernize edilmiş en usta yapıtlarından biriydi bu ev.

"Sana söylememiş miydim? Kasanın olduğu çalışma odası en üst katta. O odanın tavanı tamamen camla kaplı. Tahminime göre Olivia içeride kasayla uğraşırken onu gözetlediler."

"Haklı olabilirsin. Yine de o kasada hisse senetleri ve gerdanlık dışında başka bir şey aradıklarını düşünüyorum. Betty'nin bu işe bulaşmaması mümkün mü sence?"

"Umarım değildir. Eğer öyleyse Olivia'nın ne kadar yıkılacağını düşünmek bile istemiyorum. Linda ve diğerlerinin ihaneti bile yeterince kötü."

"Adi piç kurusu!"

Shawn ve Olivia arasındaki hararet yükseldikçe Max'in vücudundaki gerilim de giderek artıyordu. Yumruklarını sıktığında, kollarındaki damarlar âdeta elektrik kabloları gibi şişmiş, boynundaki bir yer nabız gibi atmaya başlamıştı. İçinden, dış kapıyı parçalayarak oraya dalmak ve önüne gelen herkesi kurşunlamak geçiyordu. Olivia'nın o adamın yanında ve zor bir durumda olması onu deliye çeviriyor, mantığının sesini dinlemekten alıkoyuyordu. Dar alanda volta atamayacağı için ayağının tekini sertçe yere vurmaya başladı.

"Hisse senetlerinin satılacağı haberi, nehirde bulunan ceset, ortaklık çabaları... Hepsi sırf sürtüğün tekinin Olivia'nın mirasına konmak istediği içinmiş. Şimdi de asistanını rehin alarak Olivia'ya karşı kullanmaya çalışıyorlar."

"Onu yıpratmaya çalıştılar." diyerek fikrini belirtti Orlando. "Düğün gecesi onu terk ederek gururunu kırdılar. Ardından şirketiyle onu vurmaya çalıştılar. Medyayı üzerine saldılar. Tıpkı Shawn'a benzeyen bir cesetle cinayet şüphelerini üzerine çektikleri gibi. Amaçları yalnızca onu biraz daha dibe çekmekti ve şimdi daha ileri giderek onu ölümle tehdit ediyorlar."

İkisi de tekrar tüm dikkatini konuşmalara verdi.

"Sizden korkmuyorum. Ayrıca onun da bu planın bir parçası olmadığını nereden bileceğim?"

"Kadın haklı."

"Sen kapa çeneni!"

"Bir an önce harekete geçmeliyiz. Fisher, hazır mısın?"

"Biraz daha beklemeliyiz Walker." Orlando'nun sesi sertti. "Dedektif Webster'ı arayıp olan biten her şeyi anlattım. Birazdan ekibiyle birlikte burada olur."

"Daha fazla vakit kaybedemem. O pislikler Olivia'ya zarar vermeden bir an önce içeri girmeliyim."

"Bak, adamların Shawn'ın kaybolması ve kaçırılan cesetle ilgili olaylarda Olivia'ya ve sana pek sıcak davranmadıklarını biliyorum ama o zamandan beri Webster ve ekibinin bize çok faydası dokundu. Jokeri bulmamızı onlar sağladı unuttun mu?"

"...O çelik gibi iradeni nasıl kıracağımı çok iyi biliyorum ben."

Linda'nın tiz sesi kulaklarında çınlarken Max huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Biliyorum, ama olmaz. Olivia içeride tehlikedeyken burada elim kolum bağlı beklememi isteme benden."

Orlando'nun çatık kaşlarının altından anlayış dolu bir pırıltı gördüğü sırada kulaklıklardan bir patlama sesi duyuldu.

Minibüsün içindekilerin donup kaldığı kısa bir an boyunca kimse tek kelime etmemişti. Gürültüden sonra bir süre cihazdan hiç ses gelmemesi ise havada çatırdayan gerilimi daha da yükseltmişti. Max birden lanet okuyarak yerinden fırladı.

"Sana söylemiştim! Biri ateş etti işte! Kahretsin!"

"Sakin ol Walker!" Orlando kapıdan çıkmak üzere hareketlenen Max'i kolundan tutarak durdurdu. "Onu duyabiliyorum. Olivia'nın sesini şimdi yeniden duyabiliyorum. O iyi, merak etme! Ağlıyor ama iyi!"

Max hızla soluk alıp veriyor, gerilen sinirlerini kontrol altına almaya çalışıyordu. Kahretsin! *Kulaklarında çınlayan bu ses onu geçmişteki patlamaya götürmüştü.* Arkadaşlarının parçalara ayrılmasını izlediği o lanet dağ başında duyduklarıyla neredeyse aynıydı. Max aynı kâbusu bir kez daha yaşamak istemiyordu. Olivia'yı da kaybetmek istemiyordu.

Adamın soğuk terler akıttığını gören Orlando, Max'in koluna sakince dokundu. "Dediğimi duymadın mı evlat? Olivia'nın sesi iyi geliyor, o vurulmadı. Kendine gel!" Üzgün bir sesle ekledi. "Sanırım, vurdukları kişi Betty'di."

"Lanet olsun!"

Minibüsün duvarına sert bir yumruk atan Max nefesini düzene sokmak için başını öne eğdi. Vurulanın Olivia olmaması içine biraz olsun su serpmişti ancak sonucu değiştirmiyordu. Olivia içeride o canavarların elindeyken o burada durdukça acı çekmeye devam ediyordu.

"Fisher!"

"Ben hazırım Walker."

Silahındaki kurşunları kontrol ederken Max diğer adama dönüp, "Son kez soruyorum." dedi. "Bunu istediğine emin misin? Yapmak zorunda değilsin."

"Ama istiyorum."

"Orlando. Webster'a gelirken sağlık ekiplerini de yanında getirmelerini söyle. Kızın durumu ağır olabilir."

"Telsizden benimle irtibatta kalın Walker ve ne olursa olsun dikkatli olun!"

Orlando, isteksizce kurduğu bu cümlelerden sonra kulaklığını çıkarmadan hemen cep telefonuna uzandı. Max ise diğer adamın eline yarı otomatik bir *Glock* ve yedek şarjörleri tutuşturarak kapıyı açtı. Üçü minibüsün kayan kapılarının ardından yağan yağmurun arasına dalarak hızla karanlığa karıştı.

Olivia bir anlığına felç geçirmiş gibi hareket edemedi. Silah sesinin yarattığı ani şok dalgasıyla birlikte burnuna dolan barut kokusu yüzünden tüm bedeni sarsılmıştı. Birkaç saniye sonra kendini toparlamak için kirpiklerini kırpmaya, hızla soluk alıp vermeye başladı. Betty ayaklarının dibindeki küçük bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Olivia hiç düşünmeden kadının yanına koştu.

"Beatrice! Aman Tanrım, Beatrice!" Genç kızın inleyerek kıvrılan vücudunu kollarının arasına çekmeye çalışırken istemsizce gözyaşlarına boğulmuştu.

"Hayır, hayır. Ben ne yaptım!"

Olivia telaşla ellerini kadının üzerinde gezdirerek yaralandığı yeri bulmaya çalışıyordu. Sol üst bacağındaki bir atardamardan oluk oluk kan fışkırdığını görünce ellerini sıkıca oraya bastırdı. Betty acı içinde çığlık atmıştı fakat ağzı bantlı olduğu için sesi boğuk çıkıyordu.

"Neden? Bunu neden yaptınız?"

Genç kadın, öfkeyle onu izleyen soğuk yüzlere baktı. Linda'nın kibirli bakışlarıyla karşılaştığında kaşları çatılmıştı.

"Söylediklerimizi yapmadığında ne olacağını gördün. Bir dahaki sefere bu kadar ucuz atlatamaz."

"Bunu yapmaya mecbur değildin."

"Ah, elbette mecburdum. Çünkü o küçük, inatçı burnunu başka türlü sürtmenin bir yolu yoktu."

"Senden nefret ediyorum Linda!" Olivia hiddetle haykırdı. "Beni duydun mu? Yemin ediyorum bu yaptıklarının hesabını vereceksin."

"Bakın, nasıl da korkudan titriyorum." Linda kıkırdadı.

Olivia, öfkeyle dudaklarını birbirine sıkıca bastırdıktan sonra yaralı kadına döndü. Betty nefes almakta güçlük çekiyordu. Bu yüzden önce ağzındaki bandı söküp attı. Sonra da uyuşan parmaklarıyla kızın arkasına uzandı ve kollarındaki bağları çözmeye çalıştı.

Ağzı ve elleri özgür kalan Betty, bir yandan uzun süre nefessiz kalmış gibi ciğerlerini hızla doldurmaya çalışıyor bir yandan hıçkırıklara boğuluyordu.

"Bi-bilmiyordum. Size yemin ederim Bayan Kelly. Olanların hiçbirinden haberim yoktu. O..." derken acı ve gözyaşlarıyla Andrew'a baktı. "...o, beni de kandırdı."

Genç kadın, Andrew'a öldürmek ister gibi bakıyordu. "Şşşt. Tamam Betty. İyi olacaksın. Konuşarak kendini daha fazla yorma."

"Bana inanıyorsunuz değil mi? Yemin ederim. Ben... Ben onlardan biri değilim! *Ahh!*"

Genç kadın, acıyla inleyerek Olivia'nın kollarında iki büklüm oldu. Sonra zayıf bedeni birden hıçkırıklarla sarsılmaya başladı. Onun ağlayarak göğsüne yaslanması Olivia'nın içini daha çok acıtmıştı. Neden bilmiyordu ama bir şekilde onun doğruyu söylediğine inanıyordu.

"Sana inanıyorum. Duydun mu beni? Şimdi lütfen sakinleş. Her şey yoluna girecek, söz veriyorum."

Genç kız gözlerini yumarak usulca başını salladı. Olivia çözdüğü iplerle yaranın üstünde bir yere sıkıca bir düğüm atmadan önce kızın yere uzanmasını sağladı.

"Bu kanamanı biraz olsun durdurur." Yaranın mikrop kapmaması için bir şeyler yapmayı düşündü. Gözü yakınındaki viski şişesine takılınca, emekleyerek ona uzandı ve şişeyi açtı.

"Alkol canını biraz yakacak. Dayanabilecek misin?" Genç kızın başıyla onay vermesinden sonra Olivia yakıcı sıvıyı yavaş yavaş yaraya dökmeye başladı.

Betty'nin bedeni hissettiği acı yüzünden kasıldı. Acıya dayanmak için dişlerini sıkan genç kızın kulağına teselli sözcükleri fısıldamaya devam ediyordu. Kendisi bu kadar çaresiz ve perişan hâldeyken onu avutmaya çalışması öyle zordu ki. Sonunda genç kızın hıçkırıkları kesik kesik inlemelere ve iç çekişlere dönüşünce Olivia rahat bir nefes aldı.

"Hemşirelik görevini tamamladığına göre artık belgeleri imzalama zamanın geldi."

Olivia, bu kadar duygusuz olmasına inanamadığı kadına kötü bir bakış attıktan sonra yavaşça ayağa kalktı. Betty'nin yarasının tamamen temizlendiğini düşünüyordu. Doğru şeyi yaptığına inanıyordu ama içi hiç rahat değildi.

"Betty'nin bir doktora ihtiyacı var. Kanamayı yavaşlattım ama başka bir şey yapamam."

"Doktoru unut." diyerek önerisini hızla kestirip attı Shawn. "Onu iyileştirmek istiyorsan dediğimizi yap hemen."

Olivia, kanlı elleriyle viski şişesinin boğazına öyle sıkı yapışmıştı ki neredeyse kıracaktı. Şişeyi fırlattığı takdirde, en azından birini yaralayabilirdi. Peki, ya diğerleri? Olivia'nın oradan çıkabilmeleri için daha akıllıca bir plana ihtiyacı vardı.

Şişenin ağzını kapatmak isterken bir şey dikkatini çekmişti. Kapağın iç kısmında minicik yuvarlak bir şey vardı ve üzerindeki küçük kırmızı ışık zayıf bir şekilde yanıp sönüyordu.

Bu da neydi?

Max bu şişeyi yardıma geleceğine dair bir işaret vermek dışında başka bir amaçla göndermiş olabilir miydi? Olivia zihnini düşünmeye zorladı.

Ancak bu küçük aygıtın ne işe yaradığına dair hiçbir fikri yoktu. Hem çok küçük hem de fark etmesi zor bir şeydi. Bu şey her neyse, Olivia onun uzaktan erişimi olan bir saatli bomba olmadığını umuyordu.

Keşke Alâeddin'in sihirli şişesi yerine, Max ona bir tabanca yollamayı deneseydi. Olivia hayatı boyunca isteyerek tek bir canlıyı bile incitmediği hâlde şu anda odadakilerin her birini tereddüt etmeden öldürebilirdi. Sonunda bu ufak şeyin bir böcek olduğuna karar verdi. İçeride olan biteni duyan birilerinin olduğunu düşününce biraz olsun rahatlamıştı.

"Önce Betty'e yardım etmenizi istiyorum. Sonra istediğiniz her şeyi yapacağım."

"Onu hemen kurtaracaksam neden vurayım ki?" diye diretti Linda. "Asistanının hayatını kurtarmak istiyorsan ne yapacağını biliyorsun. Kızın belki o zaman bir şansı olabilir."

Olivia, odadaki gözü dönmüş katillerin hiçbirinde zerre merhamet olmadığını anlamıştı. Bu yüzden o şansı hiç bulamayacağını biliyordu. Yüzlerine fikirlerini değiştirebileceğini umarak inatla teker teker bakmaya devam etmekten sonra çaresizlikle yerde kıvranan Betty'e döndü. Kızcağızın yarası pek derin görünmüyordu yine de acil müdahaleye ihtiyacı vardı. Kurşun hâlâ içerideydi ve onu daha fazla bu şekilde bekletemezdi.

Elindeki şişeyi bırakmadan omuzlarını düşürerek kâğıtlarm olduğu masaya yöneldi. Kalemi eline almak üzereyken Shawn ona bir mendil uzattı.

"Ellerini temizle de bu anlaşmayı kanla imzaladığın kanısına varılmasın."

"Zaten öyle yapmıyor muyuz?"

Olivia, denileni yapmadan önce diğerlerine kinayeli bir bakış daha attı. Ellerinden temizlemeye çalıştığı kanın Betty'e ait olduğunu bilmek bile ürpermesine neden oluyordu. Parmakları âdeta birer tahta parçası gibi olmuştu ve tenindeki kan hızla kuruyordu.

"Hadi Olivia. Sevgili asistanın her geçen saniye daha çok kan kaybediyor."

Kulağının dibinde gülümseyerek sabırsızca fısıldayan adama bakmadan istenilen belgeleri tek tek imzalamaya başladı.

"Sonunda." dedi Linda neşe içinde cıvıldayarak. Hızla koşup Shawn'ın elinden belgeleri kaptı ve imzalara aceleyle göz attıktan sonra da parlayan gözlerle partnerinin boynuna sarıldı.

"Oldu işte! Artık istediğim her şeye sahibim."

Sen öyle san.

"Tebrikler aşkım. Küçük bir devir işleminden sonra Kelly İmparatorluğunun yeni veliahdı artık sensin. Tıpkı en başta olması gerektiği gibi."

Linda ışıl ışıl gözlerini Shawn'ın yüzünde gezdirdikten sonra uzanıp adamı tutkuyla öpmeye başladı.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum. Bunu birlikte yaptık. Sen olmasaydın, asla tek başıma başaramazdım. Harika bir gelecek ikimizi bekliyor sevgilim. Bu servet bizim. Yalnızca sen ve ben. İkimiz mükemmel bir çift olacağız, tıpkı hayal ettiğimiz gibi."

"Elbette sevgilim. Yalnızca sen ve ben. Birlikte dünyaya meydan okuyacağız, göreceksin."

Olivia, *'Umarım birlikte en kısa sürede cehennemin dibini boylarsınız'* diye geçirdi içinden.

"Sargı bezlerine ihtiyacım var."

Olivia onu duymazlıktan gelen ikiliye bakmadan Betty'nin yanına geri döndü. Kızın ateşinin yükselmeye başladığını fark etti.

"Söylediğiniz her şeyi yaptım. Şimdi sıra sizde. Onu bir an önce hastaneye yetiştirmemiz gerek."

Linda adamın kollarının arasında, "Hastane mi?" diye gülerek Olivia'ya döndü. "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Yapacağınızı söylemiştiniz. Onu böyle bırakamazsınız."

"Bu senin suçun Olivia. Eğer belgeleri daha önce imzalamış olsaydın-"

Shawn, "Tamam sevgilim, biraz sakin ol." diyerek genç kadını yatıştırmaya çalıştı. "Değerli Olivia'mızla henüz işimiz bitmedi unuttun mu?"

Adamın sesindeki o gizem dolu tını Linda'yı susturmayı başarmıştı. Linda ile aynı anda gözlerinde beliren o ışık ise Olivia'nın hiç hoşuna gitmemişti. Bedeni anında ip gibi gerildi.

Shawn yumuşak bir sesle arkadaşına dönerek, "Dostum, neden biz sevgilimle küçük bir kutlama yaparken sen Olivia'ya üst kattaki banyoya kadar eşlik etmiyorsun." dedi. "Eminim Olivia asistanının yarasını pansuman etmesi için gereken her şeyi orada bulabilir."

Başıyla onaylayıp yerinden kalkan adamı, "Yalnız dikkat et de onu elinden kaçırayım deme!" diye uyardı Shawn. "Ne kadar kurnaz olabileceğini hepimiz biliyoruz."

"Sen merak etme!" diyen adam sinsice sırıttı. Sonra da belinden bir silah çıkarıp Olivia'yı önüne kattı.

Olivia uzun merdivenleri, ikizini vahşi bir şekilde katledip yerine geçen adamın önünde çıkmaya başladı. Nedense bu adam, onu Shawn'dan daha çok ürkütüyordu. Sebebi adamın ukala bir pislik olması dışında soğukkanlı bir katil olmasıydı. Acımasız ve duygusuzdu. Bir insan öz kardeşini gözünü kırpmadan yok edebiliyorsa ondan her şey beklenirdi.

Merdivenleri tırmanırken adamın aldığı düzensiz soluklar yüzünden Olivia'nın huzursuzluğu giderek artmaya başladı. Adamın pis bakışlarını üzerinde hissediyordu.

"Shawn şanslı bir adam." dedi birden. "İki birbirinden güzel kadını aynı anda yatağa atacak kadar şanslı hem de. Sen ne düşünüyorsun Olivia?"

"Yalnızca midemi bulandırıyor." diye yanıt verince adam kıkırdamaya başladı.

"Esprili kadınları severim. Keşke seni daha önce keşfetmiş olsaydım..." Tommy iç geçirdi. "O zaman başrole seve seve aday olurdum."

Olivia adamın iğrenç imasından sonra ona tiksinti dolu bir bakış attı. Omzunun üzerinden eteğindeki yırtmacı izlediğini görebiliyordu. Kemik gömüş köpek gibi ağzının sularını akıtıyordu.

Nihayet dev korkuluklara tutunarak üst kata çıkmayı başardığında yatak odasına girip girmemek konusunda kararsız kalmıştı. Olivia tam adama dışarıda beklemesini söyleyecekti ki Tommy bu fikri kafasından silmek ister gibi onu içeri itti.

Genç kadın, eşiğe takılıp düşmemek için dengesini son anda bulabilmişti. Onunla aynı ortamda yalnız kalmak istemiyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemeden doğruca banyoya yöneldi.

Tommy, bileğini tutarak onu kapıya varamadan durdurduğunda kapı kulpuna yeni uzanmıştı. Adamın onu kapıyla arasına sıkıştırırken attığı şehvet dolu bakışlar Olivia'nın sırtından aşağıya soğuk terlerin inmesine sebep oldu.

"Acele etme güzelim." dedikten sonra içeriyi kontrol etmek için kasıtlı olarak ona sürtünmüştü. "Şimdi girebilirsin."

Yeniden nefes almadan önce yapmak istediği tek şey adamın yüzünden o pis sırıtışı tırnaklarıyla silmekti. Dikkatini pencerenin dibindeki dolaplardan temiz havlu ve ilk yardım kitini aramaya vererek dağıtmaya çalışıyordu. Tommy Budgard, gözlerini dikmiş kapıda onu izlemeye devam ediyordu ve bu Olivia'nın sinirlerini daha çok geriyordu.

Göz ucuyla perdenin arkasında bir hareketlilik görür gibi oldu. İkinci katta oldukları için bunun bir kuş ya da rüzgârda savrulan ağaç dalları olabileceğini düşünmüştü. Dışarıda kulağa uğultu gibi gelen müthiş bir fırtına vardı. Olivia şu anda evin içinde bu insanlarla birlikte olmaktansa o fırtınada yapayalnız kalmaya razıydı.

"Aşağıda yaptığın şey." dedi adam, belli ki sohbet etmek istiyordu. "Gerçekten etkileyiciydi."

Olivia adamla konuşmak istemiyordu. Onunla aynı ortamda baş başa kalmak da istemiyordu. Lanet olası heriften en az diğerleri kadar nefret ediyordu.

"Neden bahsettiğini pek anlayamadım." Temiz havluları çıkardıktan sonra alttaki dolabı açtı. Bu arada silah gibi kullanabileceği bir şey aramaya devam ediyordu. Sabunlar, kremler, kokulu şampuanlar. Kahretsin! Burada hiç işe yarar bir şey yok muydu?

"Linda ve Shawn arasındaki kusursuz kimyayı fark etmenden bahsediyorum." dedi genç adam alayla. "Olayı geç de olsa bu şekilde çözmen beni etkiledi doğrusu. Zeki insanlara zaafım vardır."

Olivia arkasını dönmeden kaşlarını çattı.

"Bunun için mi zeki olduğuna inandığın kardeşini hiç acımadan öldürdün? Üstelik onun her seferinde sana yardım etmek için hapishaneye geldiğini bilmene rağmen."

Aldığı sessiz yanıttan adamın bozulduğunu anlamıştı. Bu onu az da olsa memnun etti. Fakat bu memnuniyet çok kısa sürdü. Kapıya yaslanmış onu izleyen adamın ağır adımlarla ona doğru yaklaşmaya başladığını çıkardığı seslerden anlamıştı. Olivia yeniden gerildiğini hissetti. Avucundaki havluları adamı boğmak ister gibi sıkıyordu.

Olivia yerinden yavaşça doğrulurken adam arkasından yaklaştı.

"Birincisi, kardeşim benden daha az zeki bir adam olduğu için öldü Olivia. Ailem bunun aksini iddia etse de gerçek buydu. Kabul et, planım gerçekten kusursuzdu. Tommy, saflığı yüzünden bu cezayı çoktan hak etmişti. İnsanlara çok fazla güveniyordu. Onları kendisi gibi görüyordu."

"İyi niyetin bir suç olduğunu bilmiyordum."

"Suç değilse bile zayıflıktır ve zayıf insanlar nadiren hayatta kalırlar."

"Şu hâlde senin ve aşağıdakilerin de sonunun yakın olduğunu söyleyebilir miyiz?"

Adam burnunu çeker gibi güldükten sonra Olivia'nın kulağının dibine yaklaştı.

"Esprili kadınları severim ama bu gevezeleri sevdiğim anlamın gelmiyor. Onlar kendilerini zeki sananların aksine çok daha çabuk ölürler." derken kadının ensesindeki saçları kenara çekiyor, nefesini boynuna doğru üflüyordu. Olivia bu dokunuşla midesinin altüst olduğunu hissetti.

"Ve ikincisi, elinde silah olan biriyle daha dikkatli konuşmanı öneririm."

Adamın sesindeki tehdit ve sırtının ortasına dayanan silah onu korkutsa da hareketlerini aksatmadı. Adam geriye çekildikten hemen sonra işine yarayacak malzemeleri toparlayarak arkasını döndü.

"İzin verirsen ellerimi yıkayıp lavaboyu kullanmak istiyorum." Adam ona kaşlarını kaldırarak kuşkuyla bakınca da, "Yalnız." diye ekledi Olivia.

Adam bir süre kararını tartıyormuş gibi düşündü. Nihayet bir sakınca görmemiş olacak ki, "Hemen kapının dışında olacağım. Sakın bir aptallık yapayım deme." dedikten sonra dışarı çıkarak kapıyı arkasından çekti.

Olivia kapı kapanır kapanmaz ellerindekini bir kenara bırakarak soğuk lavaboya yaslandı. İçine derin soluklar çekmeye çalışarak aynadaki yansımasına bakıyordu. Yüzü solgun, saçları darmadağın olmuştu. Üzerindeki açık renk gömlekte asistanının kanı vardı. Titizlik ve düzen meraklısı kadından geriye eser kalmamış gibi görünüyordu ve ilk defa Olivia bunların hiçbirini dert etmiyordu.

Başı yavaşça öne düştü. Birden omuzları sarsılmaya, sessizce ağlamaya başladı. Kanlı elleriyle, yüzünü gözünü siliyor, ne yapsa hızla akan gözyaşlarına mani olamıyordu. Sanki bir barajın kapakları açılmış ve önüne ne katarsa alıp götürüyormuş gibiydi. Boğazından kaçan bir hıçkırığa avucuyla engel olmaya çalışırken burnunu çekti.

Cesur görünmeye çalışıyordu ancak korkudan ödü kopuyordu. Şimdi ne yapacaktı? Bu cehenneme daha ne kadar katlanacaktı?

Adamlar Betty'i gözünü bile kırpmadan vurmuşlardı. Aşağıya döndüğünde ikisini de öldürmeyeceklerinden nasıl emin olacaktı? Shawn, henüz onunla işinin bitmediğini söylerken neyi kastediyor olabilirdi? Ondan daha fazla istedikleri şey neydi? Olivia tüm bunları düşünürken aklını kaçıracak gibiydi.

Orada ne kadar hareketsiz kaldığını bilmiyordu. Budgard'ın, "Hadi çık artık!" diye kapıya vurmasıyla aniden irkildi.

Musluğu açarak ellerindeki kurumuş kan lekelerini beceriksizce temizlemeye çalıştı. Burun deliklerine dolan metalik koku yüzünden neredeyse öğürecekti. Pencereyi açmaya, biraz temiz hava almaya ihtiyacı vardı.

Tanrım bana yardım et, diye dua etti içinden. Güçlü olmalıydı ancak kendini yeniden onların yanına, o cehenneme dönmeye hazır hissetmiyordu. Şu anda yatağında kıvrılıp uyumak ve bu gece yaşadıklarının kötü bir kâbus olduğunu düşünmek istiyordu.

Yüzüne bolca soğuk su çarptıktan sonra pencereyi açmak için perdeyi araladı. Camın ardında gördüğü yüzle ya olduğu yere yığılıp kalacak ya da avazı çıktığı kadar bağıracaktı. Ancak Olivia ikisini de yapamadı. Gözleri yuvalarından fırlamak üzereyken nefesini tuttu.

"Sen?"

Yatak odasından çıkmak üzerelerken Andrew onları kapıda karşıladı. Olivia'nın yüzündeki şok ifadesine aldırmadan, "Ben de tam size bakmaya geliyordum patron." diyerek tam önlerinde durdu. "Shawn sabırsızlanıyor. Yukarıda ne yaptığınızı merak ediyor."

"Merak edilecek bir şey yok. Geliyoruz." Tommy şaşkınlıkla bakan Andrew'un önünden Olivia'yla birlikte merdivenlerden aşağıya inmeye başladığında adamın kafası karışmıştı.

Salona girdiklerinde Shawn ve Linda, Betty'nin yaralı bedeninin yanında karşılıklı dikilmiş içkilerini yudumluyordu.

"Nerede kaldınız? Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Sorun yok!"

Adam boş vermişçesine başını sallarken Olivia sessizce Betty'nin yanına çömelerek temiz havlu ve diğer malzemelerle kızın yarasıyla ilgilenmeye koyuldu. Kanama durmuş sayılırdı ancak kızın ateşi hâlâ yükselmeye devam ediyordu.

Tommy, kayıtsız yüz ifadesiyle eline tutuşturulan kadehle bir köşeye çekilmişti. Shawn ona ters bir bakış attıktan sonra Olivia'nın yanına yürüdü. Neyse ki onun tuhaflaşan hâlini umursamayacak kadar neşesi yerinde görünüyordu.

"Epey zor olsa da Linda'nın hayallerini gerçeğe dönüştürmeyi başardın Olivia. Şimdi sıra benimkilerde."

Olivia başını yaptığı işten kaldırmadan, "Eğer istediğin bu uğursuz malikâneyse, onunla dilediğini yapabilirsin." diyerek adamı başından savmaya çalıştı.

Shawn hafifçe kıkırdadı. "Benim, bu beton yığınından daha değerli taşlara ihtiyacım var Olivia. Bunca belaya sırf bu eski ev için katlandığımı sanıyorsan düşündüğüm kadar akıllı değilsin demektir."

Olivia'nın elleri hareket etmeyi kesti. Adama soru sorar gibi baktı. "Değerli taşlar mı? Ne demek istiyorsun?"

"Ah, senin şu poker yüz ifaden yok mu? İyi bir kart oyununda ya da iş anlaşmalarında işine yarayabilir belki ancak benim gibi bir adam karşısında hiç şansın yok doğrusu. Sen zeki bir kadınsın Olivia. Güvendiğin bir şeyler olmasa böyle bir servetten bu kadar kolay vazgeçmeyeceğini hepimiz biliyoruz, öyle değil mi?"

"Soruma soruyla yanıt vererek komik olduğunu mu düşünüyorsun? Dediklerinin tek bir kelimesini bile anladığımı sanmıyorum."

Shawn, sıkıntılı bir nefes verdikten sonra ellerini ceplerine soktu. Tavrı gittikçe sertleşiyordu. Olivia ona tepeden bakan adamın bir kılıf gibi kullandığı anlayış ve sabrın tükenmek üzere olduğunu görebiliyordu.

"Daha açık konuşmamı mı istiyorsun? Büyükannem Redford'un hazinesinden söz ediyorum." diyen Shawn dizlerini bükerek Olivia ile göz hizasına geldi. "İhtiyarların geberip gitmeden önce bu evde sakladığını düşündüğüm altın ve mücevherlerden bahsediyorum. Hatırı sayılır küçük bir servetten yani. Belki, daha bile fazlası."

Olivia'nın kaşları merakla alnına kadar çıktı.

"Ne serveti? Ne mücevheri?"

"Ah, hadi ama! Bana aptal numarası yapma. Hâlâ inkâr ederek bizden kurtulamayacağını öğrenemedin mi? Artık her şeyin sonuna geldik sayılır Liv. Sen istesen de istemesen de o altınları nasıl olsa bulacağım. İşimi biraz daha kolaylaştıramaz mısın?"

"Söylediklerinin bir tekini bile anladığımı sanmıyorum. Bu evde saklı bir servet olduğunu düşünüyorsan eğer asıl aptal sensin demektir." Shawn kaşlarını birbirine yanaştırınca, "Bu çok saçma." diye ekledi Olivia. "Hayatım boyunca böyle bir şeyi hiç duymadım. Küçükken kafanı bir yerlere falan çarpmış olmayasın."

Shawn birden bambaşka bir ruh hâline büründü. Burun delikleri genişleyerek büyüdü ve mavi gözleri bulutlu gökyüzü kadar karardı. İçindeki şeytanlar sonunda saklandığı deliklerinden tekrar dışarı çıkmayı başarmıştı.

"Kes palavrayı!" diye kükreyerek genç kadına biraz daha sokuldu. Adamın hâli Olivia'yı ürkütüyordu fakat bunu ona belli etmeyecekti.

İşaret parmağını genç kadının burnuna doğru sallayarak, "Sakın. Beni. Kandırabileceğini. Düşünme!" diye tehdit edercesine fısıldadı.

Olivia, Shawn'ın böyle saçmalıkları nasıl uydurabildiğini bilmiyordu. Ya adam aklını kaçırmıştı ya da onu öldürebilmek için kendince sebep arıyordu. Çünkü Olivia'nın böyle bir hazineden haberi yoktu.

"Doğruyu söylüyorum. Sana inandığım her şey üzerine yemin ederim ki böyle bir servetten haberim yok benim."

Shawn bir anda gözü dönmüş gibi hırladı, genç kadının kolunu sıkıca kavrayarak, "Beni dinle küçük sürtük!" diye tısladı. "Bu evde bir yerlerde en az bir sandık dolusu mücevher olduğunu adım gibi biliyorum. Şimdi, onu nereye sakladın söyle!"

"Bırak kolumu! Sana söyledim." Olivia canının acısına rağmen adamla mücadele etmedi. "Bu evde mücevher falan yok. En azından benim bildiğim kadarıyla. Bu palavraları sana kim anlattıysa belli ki seninle dalga geçmiş."

"Hiç inandırıcı değilsin tatlım."

Linda'nın araya giren neşeli sesiyle Olivia genç kadına döndü.

Kuzeni yüzündeki en mağrur ifadeyle, üzerindeki trençkotunun düğmelerini açmış, boynunda pırıl pırıl parlayan ve rengârenk taşlardan oluşan gösterişli gerdanlığı sergiliyordu. Yakut taşlardan oluşan gerdanlığı. *Olivia'nın gerdanlığını.*

"Bu, bu benim gerdanlığım."

"Yanılıyorsun Liv. Sahip olduğun diğer her şey gibi artık o da benim."

Olivia dişlerini gıcırdattı. Ondan alınan şeylerin içinde en çok yasını tuttuğu şey bu yakut gerdanlık olmuştu. Maddi değeri bir yana manevi değeri hiçbir şeyle boy ölçüşemezdi. Onu Olivia'ya sevgili büyükannesi hediye etmişti. "Kasamı sizin soyduğunuza emindim." dedi ikisine de öfkeyle bakarak. "Büyükannemin bana verdiği gerdanlığı çalmak için miydi? Bahsettiğiniz hazine bu muydu?"

"O da var tabii." dedi Linda. "Sen ne kadar inkâr etmeye çalışsan da daha fazlası olduğunu biliyoruz. O ihtiyar bunu sana verirken aile yadigârı olduğunu söylemişti ama değildi. Üstelik senin gibi bu aileye ait olmayan biri yerine bana vermesi daha uygundu. Artık kolye de Kelly mirası gibi ait olduğu yerde." diyerek parmaklarıyla gerdanlığın taşlarına dokundu.

"Kasanda bulmak istediğimiz tek şey gerdanlık değildi." diyerek devam etti Shawn. "Bu eve ait eski kayıtları da ele geçirmek istiyordum. Evin yapımında kullanılan gerçek planlara ihtiyacım vardı. Daha önce bulduklarım işe yaramazdı. Hepsi basitçe çizilmiş ve yalnızca restorasyon için kullanılan kaba saba taslaklardı. Gerçek kayıtların hâlâ sende olduğunu düşünmüştüm ama ne yazık ki kasanda bulduklarım da 19. yüzyıldan sonrasına ait işe yaramaz kâğıt parçalarıydı.

Oysa bu evde daha önceden yapılmış birbirine bağlı onlarca gizli kapı, yer altında savaş zamanı ganimetlerin saklanması için açılmış labirenti andıran düzinelerce geçit olduğundan haberim vardı. Bulabildiklerimiz yalnızca basitleştirilmiş birkaç kopyaydı. Linda bana, senin bir zamanlar o tünellere oyun oynamak için girmenin yollarını bulduğundan bahsetmişti. Belki de hazineyi buldun ve orada bir yere sakladın ha Olivia? Ya da belki gerçekten haberin yok ve orada bir yerde hâlâ bulmamız için bizi bekliyor."

"Siz resmen aklınızı kaçırmışsınız. Gözünüzü para hırsı bürümüş." diye kendi kendine söylendi Olivia. "Bahsettiğin hazinenin burada olduğunu hiç sanmıyorum. Evet, o geçitlerde bir süre dolaştığımı kabul ediyorum

ama babam Richard, tehlikeli olduklarını düşündüğü için o tünelleri yıllar önce kapattırmıştı."

"Ancak yine de içeri girmek için bu evden ulaşabileceğimiz birçok kapı var, öyle değil mi? Hatta bu odada bile bir tane olduğuna bahse girebilirim." derken bakışlarını koyu renk duvarlardaki el işçiliği oymalarda, pahalı ressamların orijinal tablolarında, bir duvara oyulmuş gibi duran büyük kitaplıkta ve tam karşısındaki mermer şöminede gezdirdi.

"Hizmetçilerin evin içinde ayakaltında olmadan rahatlıkla dolaşabilmeleri için tasarlanmış geçitleri inkâr edemezsin değil mi Olivia? Evin her yerine gidebiliyorlarsa, mahzenlere de iniyor olmalılar."

"Ben, ben bunu hatırlayamıyorum." Olivia düşüncelerine yön vermekte gittikçe zorlanıyordu. "O geçitleri yıllardır hiç kullanmadım. Ne durumda olduklarını bile bilmiyorum. Hem farz edelim ki geçitleri bulduk, altınların varlığından ve orada olduklarından nasıl emin olabiliriz ki?"

"Babam, büyükannemin atalarından kalma bir servet değerinde yığınla mücevheri olduğundan bahsetmişti. Yaşlı kadın belli ki pahalı takılara oldukça düşkünmüş ve bizim ihtiyar da koleksiyonu için ona fazlasıyla cömert davranıyormuş. O iki bunak, tek çocuklarını miraslarından çıkardıktan sonra bu ev de dâhil tüm mal varlıklarını bir vakfa bağışlamışlardı. Araştırdım fakat mücevherlere dair hiçbir iz yoktu. Linda'nın boynundaki gerdanlıktan haberim olmasaydı, onların yok olduğuna ya da el altından yıllar önce koleksiyonculara satıldığına inanabilirdim. Ama hayır. Şuna bak!" diyen Shawn, gerdanlıktaki küçük bir noktayı işaret etti. "Şu küçük işlemeli R harfini görüyor musun? Bu işaret eşsiz ve dünyadaki hiçbir sarrafta bir benzeri daha yok. Ailemizin simgesini taşıyan defne yapraklarıyla nasıl da süslenmiş, görüyor musun? Bu amblem Redford klanına ait. Bize özel olarak yapılmış ve büyükannemin her bir mücevherine âdeta bir marka gibi kazınmış."

"Tüm bu saçmalıkları sana o alkolik baban mı anlattı?" Olivia tatsızca güldü. "Çünkü bunların hepsi birer zırva."

"Hayır, değil!" Shawn bu kez sıkıca Olivia'nın boğazına yapıştı. Gözlerinden âdeta alevler fışkırıyordu. Olivia bir anlığına nefes alamadı. "Babamdan, tüm bu zenginliği elinin tersiyle ittiği için ne kadar nefret edersem edeyim doğruyu söylediğinden eminim."

"Bırak. Beni."

"Ben, yalnızca hakkımız olanı geri istiyorum. Babamın ve benim hakkımız olanı. Tıpkı Linda gibi. Şimdi, uslu bir kız ol ve bana geçitlerin yerini söyle!" Yüzü öylesine yakındı ki Olivia adamın pis nefesinin kokusunu rahatlıkla alabiliyordu.

Shawn boğazını sıkan elini gevşettiğinde, "Sana söyleyebileceğim tek bir şey olabilir." diye fısıldadı Olivia. "Canın cehenneme!"

Shawn bu sözün üzerine Olivia'yı da kaldırarak hızla yerinden doğruldu. Genç kadını bir bez bebek gibi kollarından sarsarken gözleri salt nefrete dolmuştu.

"O hâlde bana başka bir şans bırakmıyorsun." diyerek onu aniden serbest bıraktı ve silahını çekti.

Nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Adam namluyu Olivia'nın yüzüne doğrulttuğunda gözlerinde en ufak bir tereddüt bile yoktu. "Madem iş birliği yapmaya yanaşmıyorsun, o zaman seninle işim bitti. Bu evin herhangi bir yerinde bana ait olanı eninde sonunda bulacağım nasılsa. Sen olsan da olmasan da." dedi ve horozu kaldırdı. "Elveda sevgili Olivia."

"Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Shawn ensesinde hissettiği başka bir klik sesiyle anında taş kesildi. Onu asıl şaşırtan, başının arkasına dayanan tabancadan çok bunu yapanın en yakın arkadaşı olmasıydı.

"Ne yapıyorsun dostum?"

"Ne yapıyormuş gibi görünüyorum?"

"Bu bir şaka mı? Çünkü eğer şakaysa hiç komik değil."

"Değil."

"Beni vuracak mısın?" dedi hayretle.

"Eğer beni buna mecbur edersen."

Shawn sessizce yutkundu. Gözlerini sağa sola çevirerek vereceği tepkiye karar vermeye çalışıyordu. Sonunda bakışları Olivia'yı buldu. Genç kadının gözlerindeki meydan okuyan ifadeyi görünce de hırsla soludu.

"Bu kaltak seni kandırdı, değil mi? Bana karşı seni kullanmak için karşılığında ne teklif etti?"

"Hiçbir şey."

"Bana ihanet edemezsin seni ahmak herif, biz dostuz. Şimdi hemen indir şu silahı!"

Tommy sessizliğini korurken adamın ellerinden kurtulan Olivia birkaç adım geri çekildi. Gece boyunca ilk defa kendine güveni yerine gelmişti.

"Kandırmaktan ve ihanetten söz etmişken..." diye başladı Olivia. "Zaten evli olduğun için evliliğimizin geçersiz olduğunu biliyorsundur umarım. Bu da henüz sahip olmadığım bir mirası sana veremeyeceğim anlamına geliyor."

"Sen, sen neden bahsediyorsun?" Shawn'ın sesindeki telaş Olivia'yı biraz daha ileri gitmeye zorladı.

"Onları bulduğuma şaşırdın mı? Aslında haklısın. Bir tesadüf eseri olmasaydı belki de onlara asla ulaşamazdım. Ailen senin layık olamayacağın kadar dürüst ve mükemmel insanlardı Shawn. Bana seninle ilgili her şeyi, kim olduğumu bilmeden anlattılar. O anda düşünebildiğim tek şey, senin gibi aşağılık bir adamla karşılaştıkları için ne kadar şanssız olduklarıydı. Aklınca vicdanını susturmak için yıllarca onlara para göndermeye devam ettin değil mi? Para hırsın yüzünden terk ettiğin ailene bir gün geri dönmek istiyordun belki de. Yalnız sana kötü bir haberim var." derken adamın irice açılmış gözlerinin içine keyifle bakmaya devam etti. "Dora Cooper denen kadın seni dolandırıyordu. Gönderdiğin paraların tek bir poundunu bile ailene ulaştırmamış."

Shawn'ın yüzünün aldığı tuhaf şekil Olivia'nın hoşuna gitmişti. Herifin hiçbir şeyden haberi olmadığı belliydi. Dahası, tüm bunları öğrendiği için Olivia'ya, ensesine silah dayadığı arkadaşı kadar öfkelenmiş görünüyordu. Linda da adama öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Linda, "Hangi kadın ve çocuklar Shawn?" diye cırladı birden. "Neden bahsediyor? Tommy, sen de indir şu silahı."

"Yalnızca doğruları söylüyorum. Biricik sevgilin sana terk ettiği ailesinden bahsetmediyse eğer bu onun suçu. Oysa aranızda çıkara dayalı bir ilişki olmadığını sanıyordum. Yoksa yanılıyor muyum?"

Shawn'ın sessizce dişlerini gıcırdattığını, saç diplerinden ter fışkırdığını fark eden Olivia, o gece ilk defa gerçekten gülümsedi.

"Bu doğru mu?" Linda birden adamın üzerine atılmak istediyse de Tommy kolunu uzatarak ona engel oldu. "Sana soruyorum, bana cevap ver kahrolası!"

"Hadi ona söyle Shawn. Linda daha fazla sinirlenmeden Catriona adındaki güzeller güzeli karını anlat ona. Sevimli oğlunu ve tatlı kızını nasıl İskoçya'daki bir adada kaderlerine terk ettiğinden bahset. Onları zavallı bir hâlde tek başlarına bırakıp bir fahişenin koynuna nasıl girdiğini ve onu da tıpkı benim gibi nasıl kullandığını anlat. Durma, anlat ona!"

Linda öfkeyle adamın karşısına dikildi. "Neden susuyorsun? Neden bu kaltağın söylediklerini inkâr etmiyorsun? Bunları bana ne zaman anlatmayı planlıyordun Shawn? Sana soruyorum!"

"Linda, sevgilim. Bunları daha sonra konuşuruz. Ne yapmaya çalıştıklarını görmüyor musun? Bizi birbirimize düşürmeye çalışıyorlar. Onlar eski yaşantımın bir parçasıydı. Geçmişte kaldı. Yemin ederim. Seninle yepyeni bir hayatımız olacak."

"Anlattıklarının hepsi doğru demek."

Linda tokat yemiş gibi geriye doğru sıçradı. Bir anda yüzündeki tüm kan geri çekilmiş, teni alçı gibi bembeyaz olmuştu. Gözleri odağını yeniden bulduğunda, "Eğer geçmişte kaldılarsa bunu neden devam ettiriyordun?" diye sordu. "Neden onlara para gönderip duruyordun? Bana gerçeği söyle alçak herif! İşin bittiğinde beni de kullanıp bir kenara mı atacaktın? İstediğin servete ulaştığında ailene geri mi dönecektin?"

Adam, "Asla öyle bir niyetim yoktu!" diye inkâr ettiyse de genç kadın bunun doğruluğundan şüphe ediyordu. Tutunduğu tek dal da kırılmış gibiydi.

"Sen farklısın. Yemin ederim ki farklısın. Hırslısın, güzelsin. Senin gibi bir kadınla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Catriona zayıftı. Hayatta hep basit şeyleri arzulardı. Hırsım onu korkuturdu. Benim, senin gibi gözü kara bir kadına ihtiyacım var. Ona para göndermek istememin tek nedeni beni aramaya kalkışmaması içindi. Rahatı yerinde olursa peşime düşmez diye düşünmüştüm."

Olivia, Shawn'ın yalan söylediğini çok iyi biliyordu. Catriona onun gibi bir adamın peşinden gidebilecek karakterde bir kadın değildi. O hayırsız kocası dâhil hiç kimseden bir şey isteyecek bir kadın değildi.

"Aramızda sırlar olmayacağını söylemiştin." Linda'nın sesi her an ağlayacakmış gibi titriyordu. "Bana söz vermiştin."

Shawn ne yapacağını şaşırmış hâlde, "Andrew!" diye bağırdı. "Ne duruyorsun, bir şeyler yap!"

Andrew o sırada olan biteni anlamaya çalışıyor, patronuna karşı gelip gelmemek konusunda kararsız kalmış gibi görünüyordu. Tam belindeki silaha sarılacağı sırada, "Sen zahmet etme Andrew." diyen birinin sesi duyuldu. "Partiye katılmamın sakıncası yoktur umarım. Yoksa geç mi kaldım?"

Olivia, silahını Andrew'a doğrultmuş hâlde içeri giren Max'i gördüğünde öyle rahatlamıştı ki neredeyse ağlayacaktı. *Sonunda.* Adam karanlığın ardından doğan bir güneş gibi âdeta gözlerini kamaştırmıştı. Tehditkâr duruşu ve ölüm saçan gözleriyle fazlasıyla ürkütücü ve tehlikeli görünüyordu.

Shawn ve Linda aynı anda, "Sen!" diye fısıldadı.

"Olivia! Silahını al."

Olivia, Max'in dediğin yaparak Shawn'ın silahını aldı.

"Bunun hesabını bana vereceksin, duydun mu beni Tommy?"

"Sanırım arkadaşın şu anda seni duyamaz." diye karşılık verdi Max. Shawn'ın gözünde bir kas seğirir gibi oldu. "Onun yerine gerçek Tommy'e merhaba de!"

Adamın irkilmesi kimsenin gözünden kaçmamıştı. Göz ucuyla kendisi gibi afallayan Linda ve Andrew'a bakıyordu.

Olivia'nın gözü ise Max'deydi. Tanrım, nasıl da kendini beğenmiş ve küstah gözüküyordu. Dağılmış saçlarına, üzerindeki hırpani cekete rağmen günah kadar da yakışıklıydı üstelik. Yeşil gözleri yağmur sonrası ormanlar gibi ışıl ışıldı ve tüm dünyayı ateşe vermeye hazırdı.

Olivia banyo penceresinin ardında Budgard'ın yüzünü gördüğü anda neredeyse korkudan bayılacaktı. Ancak hemen arkasındaki Max'i fark edince, bu kez sevinçten ağlamaya başlamıştı. Max'in onu kurtarmak için eninde sonunda buraya geleceğini biliyordu. Fakat böyle bir sürprizi hiç beklemiyordu.

Olivia yanılmamıştı. Max'in gönderdiği şişenin kapağındaki şey bir tür dinleme cihazıydı. Orlando ile birlikte dışarıdaki bir minibüsten Betty'e olanları duymuş sonra da anında harekete geçmişlerdi. Olivia'nın üst

[illegible]ki banyoya gideceğini telsizden haber veren Orlando sayesinde ikili [illegible] bir tırmanışın ardından ikinci katın penceresine ulaşmayı başarmıştı. Yıllardır kullanılmayan kırık bir merdivenle nasıl olup da o yüksekliğe tırmanabildikleri konusunda hâlâ şaşkındı. Ama asıl şaşırdığı şey, Trenton'un öldürdüğünü iddia ettiği ikiz kardeşinin kanlı canlı karşısında olması ve adamın kurtarma operasyonuna gönüllü olarak katılmasıydı.

Anlaşılan genç adam, Shawn ve ikizinden intikam almak için yıllardır bu anı bekliyordu. Kapıda karşılaştıklarında Trenton'un yüzündeki afallamış ifadeyi hayatı boyunca unutamayacaktı. Max'in becerikli elleri ve Tommy'nin öfkesi sayesinde, hain ikiz Trenton şu anda üst kattaki temizlik dolaplarından birinde baygın hâlde yatıyordu.

Max, Olivia'yı hızla oradan çıkarmayı teklif etmişti ancak genç kadın Betty'nin aşağıda yalnız ve yaralı olduğunu hatırlayınca gitmekten vazgeçmişti. Ne olursa olsun Betty'nin ihanet ettiğine dair elinde herhangi bir kanıt yoktu ve içinden bir ses kadının masum olduğunu söylüyordu.

Hızlı bir karar vermek zorundalardı. Tommy, Betty'i kurtarmak ve organize hâlde çalışan çeteyi kıskıvrak yakalamak için oyuna dâhil olmak istemiş, Max de ona izin vermişti. Shawn'ın ve diğerlerinin yüzünde oluşan ifadeyi izlemek için tüm bunlara değerdi doğrusu.

"Buraya kadar Shawn. Oyun sona erdi."

Gerçek Tommy gerileyerek silahıyla Andrew'u kontrolü altına alınca Max, hedeflediği Shawn'a nişan aldı. Adam tüm dişlerini kıracakmış gibi sıkıyor, ona parçalayacakmış gibi bakıyordu."Birazdan tüm Londra polisi burada olacak ve hepiniz hapsi boylayacaksınız."

"Kimse beni o deliğe geri tıkamaz!"

"Sahi mi? O zaman belki de bedeninde bir delik açarlar ha, ne dersin?" Max'in dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi.

"Başından beri başıma bela olacağını tahmin etmeliydim."

"İnan bana aynı şeyleri ben de senin için söyleyebilirim. Hayatımda senin kadar asalak bir herif daha görmedim."

"Sen bana hakaret edemezsin!"

"Bana kim engel olacak söylesene."

"Elinde silah varken konuşması kolay. Cesaretin varsa silahını at ve benimle teke tek dövüş."

Max teklifini değerlendiriyormuş gibi bakınca Olivia, "Hayır!" diye atıldı birden. "Buna hiç gerek yok Max. Bırakalım cezasını adalet versin."

Shawn'ın dudaklarına pis bir sırıtış yayıldı. "Anlaşılan güzel karım senin için fazlasıyla endişeleniyor, ha Max? Onunla geçirdiğin vakit boyunca senden hoşlanmış olmalı. Yanılıyor muyum?"

Max'in gözleri kısılırken çenesinde bir kas oynadı. "Olivia senin karın falan değil."

"Aranızda bir şeyler olduğunu inkâr etmiyorsun demek. Birlikte seyahat ederken iyi eğlendiniz mi bari?"

"Çektiğin fotoğraflardan yeterince anlamış olmalısın."

"Ah, evet. Ucuz karımın beni nasıl boynuzladığını büyük bir zevkle izledim doğrusu. Düşünsene Olivia." derken genç kadına döndü Shawn. "Buradan sağ çıkamadığım takdirde magazin basınının eline geçecek o fotoğrafları bir düşün! İkinizin sarmaş dolaş pozlarınız gazeteleri süslüyor." Adam kıs kıs gülüyordu. "Başlıkları şimdiden görür gibiyim. Eski bir hükûmet ajanı Buzlar Kraliçesi'ni ihanete mi zorladı? Buzlar Kraliçesi kocasını saf dışı bırakarak bir dedektif eskisiyle mi beraber? Buna ne dersin?"

Max elindeki silahı yere fırlatır fırlatmaz hırsla adamın üstüne atıldı. Yakasından tutar tutmaz suratının ortasına kafasıyla vurduğu anda adamın burnundan kanlar fışkırmaya başlamıştı. Shawn inleyerek geriye savruldu ancak dengesini kısa zamanda geri kazandı ve Max'in üzerine atılarak sol yumruğunu genç adamın yüzüne savurdu. Max, bu hareketi savuşturmayı başardığı anda adam diğer yumruğunu karın boşluğuna indirmişti.

Olivia'nın bu yumruk karşısında nefesi kesilir gibi oldu. Max hızla toparlanıp adamın üstüne tekrar atıldı. Bir süre daha boğuştuktan sonra dizini, iki kolunu birden kıskıvrak yakaladığı adamın midesine geçirdi, sonra da çenesine sert bir yumruk çaktı.

"Beni öldürsen de bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. O fotoğraflar mutlaka gazetecilerin eline geçecek."

Shawn, Max'den gelen yeni bir yumrukla ağız dolusu kan püskürttü.

"Fotoğraflar umurumda mı sanıyorsun?"

Birbirlerini oradan oraya savurmaya devam ettiler. İki adam da kan ter içinde kalmıştı. Max, yere düşen adamı kaldırıp tekrar yumrukladı. İkinci hücumunda adam karşılık olarak bir tekme savurunca Max birkaç metre geriye savruldu.

"O hâlde benimle neden dövüşüyorsun?" dedi nefes nefese Shawn.

Max, elinin tersiyle ağzının kenarındaki kanı silip şeytani bir hızda yerinden doğruldu. "Çünkü en başından beri yapmak istediğim buydu!"

Olivia, havada uçuşan tekmeleri ve yumrukları artık sayamaz olmuştu. Kimin daha kötü durumda olduğunu ise kestirmek zordu. Max bu kez ölümüne saldırıyor, Shawn ise aynı hızda karşılık veriyordu. Kimse dikkatini dövüşen adamlardan ayıramıyordu ki Olivia göz ucuyla Linda'nın kapıya doğru yavaşça hareketlendiğini fark etti.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken Olivia, genç kadını saçından yakalayıp geriye çekti.

"Bir yere mi gidiyordun tatlım?"

Olivia bunları söyledikten sonra Linda'nın suratına avucundaki silahla birlikte sertçe vurdu.

Genç kadın darbenin etkisiyle yere düşmüştü. Olivia, kadının elmacık kemiğinde oluşan teniyle zıt morluğu zevkle izlerken tepesinde dikiliyordu.

"Bu bana vurduğun içindi."

Linda'nın boynundaki gerdanlığı tek bir hareketle söküp alırken sivri tırnaklarını kadının boynuna geçirmişti. Linda, acıyla bir çığlık atarak feryat etti.

"Pis orospu! Senden nefret ediyorum!"

Olivia bacaklarını açmış, çığlık çığlığa tepinen kadının üzerinde oturmuştu. Saçlarından tutuğu gibi başını hızla yere vurunca kadının gözleri kafatasında dönmeye başladı. "Bu da Betty'e ateş ettiğin içindi."

Linda ellerini boşlukta sağa sola savurmaya, kendini savunmak için çırpınmaya devam etti.

Andrew onu kurtarmak için öne atıldı ancak bu kez de Tommy üzerine atlayarak adamı etkisiz hâle getirmeye çalıştı. İkili amansız bir mücadeleye tutuşmaya başlamıştı.

Linda, acı içinde kıvranarak Olivia'nın gömleğine yapıştı ve onu kendine çekti. Yüz yüze geldikleri sırada iki kadın da gözlerinden âdeta ateşler saçıyordu.

"Babama seni öldürmediği için daima kızgındım. Keşke o lanet uçak kazasında sen de gebermiş olsaydın."

Ne?

Duyduklarından sonra Olivia âdeta donup kaldı. Linda'nın yüzündeki sırıtışı izlerken aklı olmadık yerlere kaymaya başlamıştı. Annesi, babası, uçak kazası... Bir kaza olmaya bilir miydi? Ailesi de kendisi gibi pis bir komploya kurban gitmiş olabilir miydi?

Olivia bu düşüncelerle boğuşurken Linda bunu fırsat bilip onu üzerinden savurdu. Sırtüstü yere düşen kadının üzerine tırmanarak birden üstünlüğü ele geçirmişti. Genç kadın neye uğradığını şaşırdı. Şimdi silah Olivia'nın değil Linda'nın elindeydi.

"Merak etme, senin cehennemi boylaman onlarinki kadar uzun sürmeyecek."

"Bu doğru değil." dedi Olivia. Sesi titriyor, gözleri yaşarıyordu. "Bunu, onlara yapmış olamaz."

"Neden olmasın? Amcam, babamı hayatı boyunca kendi boyunduruğu altında aciz bir insanmış gibi yaşatmayı planlıyordu ama babam öyle biri değildi. Ailemize seni ve anneni getirdiği anda kendi geleceği için en iyisinin sonunda onlardan kurtulmak olduğunu biliyordu."

Olivia, gözyaşlarıyla başını sağa sola sallamaya başladı. "Hepiniz birer canavarsınız!"

"Bunu bir iltifat olarak alıyorum."

"Bunun sana kalacak mirasla ilgisi yoktu değil mi? Başından beri benden nefret ediyordun. Hep ettin."

Linda, silahını Olivia'nın boğazına dayamış hâlde öne doğru eğildi ve yüzüne karşı fısıldadı. "Sonunda gerçeği öğrendiğine sevindim."

Bir silah sesi duyduğunda Olivia gözlerini sıkıca yumdu. Ciğerlerinde hissettiği baskı yüzünden nefesi kesiliyordu. Boğazı acımaya, gözleri yanmaya başlamıştı. Elbisesinde hissettiği kanın sıcaklığıyla tüm bedeni anında felç olmuş gibi kasıldı.

"Olivia! Olivia, iyi misin?"

Max'in sesini duyana kadar Olivia yattığı yerden hiç kıpırdamadı. Islak kirpiklerini araladığında üzerine yığılıp kalan kadını fark etti.

Max, Linda'nın bedenini Olivia'nın üzerinden çekip attıktan sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"İyi misin? Bir şeyin var mı?"

Max telaşla vurulup vurulmadığını kontrol ederken Olivia, gözyaşlarının arasından görebildiği adamın yüzüne bakıyor, konuşamıyordu. Boğazı, çıkaramadığı hıçkırıklardan koca bir düğüm olmuştu sanki. Adama yalnızca başını sallayarak yanıt verebildi.

Max onu hızla göğsüne bastırdı. "Tanrım, sana bir şey olacak diye öyle korktum ki!"

Olivia da güçsüz kollarıyla Max'e sarılmaya çalışıyordu. "Sen..." diye zorlukla fısıldadı. "Peki, sen iyi misin?"

Max o anda yere serdiği adamı düşünmüyordu. Olivia'nın Linda ile boğuştuğunu ve kadının onu öldürmek üzere olduğunu görünce hızla hareket etmek zorunda kalmıştı. Silahını yerden kaptığı son anda kadını vurabilmişti.

"Max! Dikkat et!"

Çevik bir hareketle Andrew'u kitaplığa savuran Tommy'nin uyarısıyla Max hızla başını çevirdi ancak yüzüne savrulan sert tekmeden kaçmayı beceremişti.

Shawn, soluk soluğa ve kanlar içinde tepelerinde bir zebani gibi dikiliyordu. Olivia adamı görünce birden panikledi. Göz ucuyla yerde uzanan Max'e baktı. Genç adam bayılmamıştı ancak toparlanmak için zamana ihtiyacı vardı.

Shawn, Olivia'yı kolundan tuttuğu gibi hızla ayağa kaldırdı.

"Bırak beni! Bırak diyorum sana!"

"Yürü benimle! Sen benim buradan çıkış biletimsin."

Shawn arkasını döndüğünde kendisi gibi hırpalanmış görünen Tommy'le yüz yüze geldi. Andrew'un yerde kanlar içinde baygın yattığını görünce bir küfür savurdu.

"Trenton nerede? Ona ne yaptın?"

"Yeniden gireceği delikten önce onu layık olduğu başka bir deliğe tıktım. Çok yakında sen de sadık bir köpek gibi ona katılmış olacaksın."

"Asla!" dedi Shawn. Max'in yerden kalkmak üzere olduğunu fark edince Olivia'yı göğsüne siper ederek geriye çekildi. "Oraya asla dönmeyeceğim."

"Bunu yapma Shawn. Kaçacak yerin yok artık!"

Shawn köşeye sıkıştırılmış kuduz bir hayvan gibi hırlıyordu. Gözlerinin içine kan oturmuş, yediği darbeler yüzünden nefesi kesilmişti. Bakışları odayı hızla taradı ve kapı dışında kaçabileceği bir yer aradı.

Tommy, gövdesiyle girişi tutuyordu. Duvarları kaplayan pencereler alçaktı ve kırmak istese bile zamanı yoktu. Kapıdan gelen ayak sesleriyle yeniden hareketlenmeye başladı. Dışarıda polis sirenleri ötmeye başladı.

Shawn, silahını Olivia'nın gırtlağına dayamıştı. Yerde ölü yatan Linda'ya acıyan bir bakış attı. *'Bu gecenin sonu böyle bitmemeliydi'* dedi kendi kendine. Böyle hayal etmemişti.

Son anda gözüne bir şey ilişti. Andrew'un önünde yattığı kütüphanenin kenarından ince, şerit hâlinde toz kümecikleri havalanıyordu. Shawn, Olivia'yı da beraberinde sürükleyerek o tarafa doğru seğirtirken tahmin ettiği şeyin doğru olduğunu ummaktan başka çaresi yoktu.

Kütüphanenin kenarındaki açıklığı eliyle yokladığı sırada Max, ağrıyan başını tutarak ayağa kalkmıştı.

Tommy, "Hey! Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Kütüphanenin arkasında saklı olan geçidin kapısından geçen Shawn, gözleri ışıldayarak bir zafer narası patlattı.

"Size söylemiştim aptallar. Ben asla kaybetmem." dedi ve karanlık geçitten Olivia'yla birlikte girdi.

Tommy ve Max koşarak kapanan kapıyı yumruklamaya başladı.

"Siktir! Siktir!"

"Lanet olsun!"

"Oraya ulaşmanın başka bir yolu olmalı."

"Peki, ama nasıl?"

Max ve Tommy'nin tartıştığı sırada Orlando, Webster ve adamlarıyla salondan içeri girmişti.

"Yüce Tanrım, burada neler olmuş böyle? Shawn ve Olivia nerede?"

"Shawn, Olivia'yı rehin alarak kitaplığın arkasından açılan bir kapıdan geçti."

"Kapı mı? Ne kapısı?"

"İşte tam buradan. Kapı nasıl açıldı hiçbir fikrimiz yok. Ben Andrew'le boğuşurken adamı oraya doğru fırlatınca bir mekanizma kendiliğinden harekete geçmiş olmalı."

"Aklımı kaçıracağım!" diye bağırdı birden Max. "Nereye gitmiş olabilirler?"

"Mahzenlere."

Betty'nin cılız sesini duyan tüm endişeli yüzler ona döndü. Genç kızın gözleri yarı aralıktı ve yüzü terden sırılsıklamdı. Kuruyan dudaklarını zorlukla yaladıktan sonra, "Martha'nın söylediğine göre aşağıda bir kapı daha olmalı." dedi. "Şarap mahzeninde. En kısa duvarın arkasındaki kolu çek."

Max kadının sözünü tamamlamasını beklemedi.

Orlando arkasından, "Walker, dikkat et!" diye bağırdı. "Bildiğim kadarıyla o geçitler Thames Nehri'ne kadar uzanıyor." Fakat Max'in onu duyduğundan şüpheliydi.

Etrafta dolanan polislerin ve sağlık görevlilerinin arasından geçen Tommy yavaşça genç kadına doğru yürüdü. Andrew ona saldıracağı anda yüksek sesle inleyemeseydi sonu gelmişti. Eğer onu uyarmasaydı adam kafasında koca bir vazo kırmış olacaktı.

Polislerin Linda ve Andrew'u götürdüğü sırada, Tommy eğilerek genç kızın narin bedenini kucakladı. Betty'nin gözleri yerden yükseldiği anda yeniden aralanmıştı. Bacağının acısıyla yüzünü buruşturdu ancak kollarındaki adamın düşman değil dost olduğunu bilecek kadar kendindeydi.

"Teşekkür ederim." dedi soluk kadar alçak bir sesle.

"Asıl ben teşekkür ederim. Yaptığın şey çok cesurcaydı."

"Ben ve cesur olmak mı? Hiç sanmıyorum."

"Kendine haksızlık ediyorsun. Sen olmasaydın postu asla kurtaramazdım."

"Güzel postun adına sevindim o hâlde."

Betty yeniden kendinden geçtiğinde Tommy hafifçe gülümsedi. Kızın bu hâldeyken bile onunla flört etmesi hoşuna gitmişti. Kızı dışarı çıkararak sağlık ekiplerinin sürüklediği sedyeye yatırdığı sırada düşünebildiği tek şey, kadının hırpalanmış ve yaralı hâline rağmen ne kadar güzel gülümsediğiydi.

O sırada Max, merdivenlerden iki kat aşağı fırtına gibi inmiş, çoktan bodrum katındaki içki mahzenine ulaşmıştı. Oraya varana kadar dakikalar geçmek bilmemişti. Lanet olsun, bu ev sandığından da büyüktü.

Kum rengi, geniş odaya girer girmez etrafa bakındı ve Betty'nin bahsettiği en kısa duvarın yanına gitti. Üzerinde yalnızca ahşap bir aplik asılıydı. Max gözlerini kısarak tahta aydınlatmaya yaklaştı ve kıpırdatabileceği parçayı parmaklarıyla yoklamaya başladı. Tam da tahmin ettiği gibi çevrilebilen oynak parça kapının kilidiydi. Duvar birkaç denemenin ardından büyük bir gürültüyle yana kayınca arkasındaki karanlık yol ortaya çıktı.

Eureka!

Örümcek ağlarıyla dolu küf kokulu ağır hava aniden yüzüne çarpınca Max keskin kokuyu engellemek için koluyla burnunu kapattı. İçerisi âdeta karanlık, sonu gelmeyen dipsiz bir kuyu gibiydi. Hiç düşünmeden karanlığın içine girdi.

Yürüdüğü yol topraktan ve tek bir kişinin sığabileceği büyüklüktey-di. Saçlarına ve yüzüne dolaşan ağlarla mücadele ederek koridor boyunca ilerlemeye devam etti. Cep telefonunun ışığından yararlanarak en fazla bir metre ilerisini görebiliyordu. Ayaklarının altında cirit atan lağım farelerinin o yürürken sağa sola kaçıştıklarını hissedebiliyordu. Pis koku, geçitte ilerledikçe yoğunlaşmaya devam etti. Ciğerleri âdeta benzin dökmüş gibi yanıyordu.

Max, bir süre nefesini tutarak yürüdükten sonra yolun sonuna geldiğini ve dönen taş merdivenlerden aşağıya inildiğini fark edince bu kez adımlarını daha dikkatli atmaya başladı.

'Böyle olmamalıydı,' diye geçirdi içinden. Olivia'yı kurtarma planı sekteye uğramamalıydı. Alçak herif onu kışkırtmadan önce bile Max adamın gırtlağına sarılmak için bir fırsat kolluyordu.

Odaya girdiği anda hedefinde yalnızca Shawn vardı. Adamı aramasının sebebi Olivia'nın para karşılığı onu tutması olabilirdi ancak adamla dövüşmek istemesi tamamen kişiseldi. Max, bir hata yaparak öfkesine yenik düşmüştü. Genç kadına yaşattıkları yüzünden adama acı çektirmek istiyordu.

Diğer yandan onu yumruklarken Olivia'nın tehlikede olabileceğini hesaba katması gerekiyordu. Linda'yı genç kadının üzerinde ve elinde bir

silahla görünce âdeta beyninden vurulmuşa dönmüştü. O anda parçalamak üzere olduğu adam umurunda bile değildi. Tek düşünebildiği Olivia'ydı. Bir saniye bile geç kalmış olsaydı neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu.

Son anda yere atlayıp silahını ateşlemeseydi Olivia şu an hayatta olmayabilirdi. Max bu düşünceyle bile irkildiğini hissetti. Şimdi ise sırf öfkesine yenildiği için Olivia o herifin ellerinde ve yerin yedi kat dibindeydi.

Rutubet yüzünden ıslak olan duvarlara tutunarak kayganlaşan merdivenlerden düşmeden inmeye gayret etti. Max, kendini kahrolası bir kuleden aşağıya iniyormuş ya da hiçlikte geziniyormuş gibi hissediyordu.

Merdivenlerin bittiği yerde yol boyunca sağlı sollu kapılar ve geniş kemerler olan başka bir yol göründü. Kiminin kapısı demir parmaklıklarla ve zincirlerle sıkıca örülmüştü. Max bu odaları savaşta esir düşenlerin bekletildiği ve işkence gördüğü zindanlara benzetti. Kapılardan birinden girebilecek olsa kafatası ve kemik kalıntılarıyla karşılaşır mıydı acaba?

Kurumuş kan lekeleriyle dolu duvarlara doğru ışığını tuttuğunda gerçeklik yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı. Bu lanet evin altına örülen mahzenler bir sığınak değildi. Burası bir yer altı hapishanesiydi.

Sonunda başka bir dar koridora geldiğinde elinden geldiğince hızlanmaya çalışıyordu. Yolun bu şekilde düz devam etmesini diliyordu ancak farklı kollara ayrılan yol ayrımına geldiği anda erken sevindiğini anladı.

Kahretsin! Şimdi hangi yola sapacaktı?

Max, kararsız ve şaşkın bir hâlde karşısındaki üç karanlık koridora bakmaya devam ediyordu. Olivia'ya seslenmek istiyordu ancak Shawn'ın onun varlığından haberdar olmasını da istemiyordu.

Arkasında bir hareketlilik fark ettiği anda hızla geri döndü. Silahını karanlığa doğru tutarken korkmuyordu ancak peşinden kimin geldiğini merak ediyordu. Gelenin Shawn olmasını umdu.

"Kim var orada?"

Ancak nefes nefese soluyarak yaklaşan dört ayaklı karaltı, sadık köpeği Bandit'ten başkası değildi.

"Tanrım, ödümü kopardın!"

Hayvan incinmiş gibi bakarak yanına gelince Max bağırdığı için pişmanlık duydu. Şefkatle Bandit'in başını okşadı.

"Özür dilerim dostum. Sana bağırmak istememiştim."

Özrünü kabul ettiğini belli etmek istercesine Max'in avucunu yalayan Bandit birkaç kez havladı. Sonra da yeri koklayarak yol ayrımına yanaştı.

"Sence ne taraftan gitmiş olabilir?"

Max, hayvanların sezgilerinin insanlardan daha kuvvetli olduğunu kabul ediyordu. Köpeğinin teker teker giriş yollarını kontrol ettiğini ve kokladığını görünce yanına gitti.

"Ne düşünüyorsun?" Bandit gibi o da ortadaki geçide bakıyordu. Hayvan kararlılıkla tekrar havlayınca, "Ben de öyle tahmin ediyorum." diyerek Bandit'in peşinden gitti. "Her zaman aramızda orta yolu bulanın sen olduğunu düşünmüşümdür."

İkili temkinli adımlarla daha karanlık bir yolda yürümeye devam ediyordu. Ayaklarının altındaki zemindeki ıslaklık giderek artıyordu. Max, kanala yakın bir yerde olduklarını tahmin etti. Bu lanetli yer bir maden ocağı kadar dar ve serindi. Olivia'nın nasıl olup da çocuk yaşta buralarda korkusuzca gezebildiğine hayret ediyordu. Vaktiyle buraya hapsedilen insanların işkence yüzünden olmasa bile rutubetten hastalanıp öldüğüne artık emindi.

Boşlukta bir kadın çığlığı duyunca aniden irkildi. Bandit havlamaya başladı. Max'in kalp atışları aniden hızlandı. Hissettiği endişe, dağ başında başına gelecekleri hissettiği zamankinden bile daha fazlaydı.

"Olivia!" diyerek öne atıldı ve yükselen su yolu boyunca koşmaya başladı. Botlarının yere vurdukça çıkardığı sesler duvarlarda yankılanmaya devam ederken kadına yetişememekten korkuyordu. Avuçları terden sırılsıklam olmuştu. Max koşarken düşürmemek için silahı kavrayan elinde sıkıca tuttu.

Olivia'nın yeniden çığlık attığını duyduğunda çok yaklaşmıştı. Nefesi giderek düzensizleşmiş, ciğerleri oksijen azlığından isyan etmişti.

Önünden koşan Bandit'in aniden durmasıyla Max yeniden yavaşladı. Sonunda hedefine ulaşmışlardı.

Işık burada tahmininden de fazlaydı. Ay ışığı ve sokak lambaları kanalizasyonu andıran boşluğun sonunda, kanala akışı kesen demir ızgaralı bir kapıdan içeri sızıyordu. Shawn, Olivia'nın vücudunu ızgaradaki aralıktan dışarı sürüklemeye çalışıyordu.

Max adamın arkasından yavaşça yaklaştı.

"Bırak diyorum sana! Seninle hiçbir yere gitmiyorum."

"Buna mecbursun Olivia!" diye bağırıyordu adam. "Sana seçme şansı [illegible]yorum. Hayatımı yeniden o delikte geçirmeyeceğimi söylemiştim. [illegible]imi yap yoksa seni öldürür ve cesedini buradaki farelere yem ederim."

"Dokunma bana! Sakın dokunma! Yardım edin! İMDAT!"

"Kapa çeneni dedim!"

Max daha fazla dayanamadı. Ses çıkarmamak için attığı ağır adımlardan [illegible] hırsla atılarak Shawn'ı ensesinden tuttuğu gibi geriye fırlattı.

Genç kadını girmeye zorlandığı aralıktan kurtarırken Olivia onu gördüğü için rahatlamıştı. Shawn ise şaşkındı. Ancak yerdeki su birikintisi içinde [illegible]an adam kendini hızla toparladı ve vakit kaybetmeden silahına sarıldı.

"Senden kurtulamayacak mıyım ben?"

Kulakları sağır eden patlama duvarlardan sekerek yankılandı. Max omzundan isabet alan atış yüzünden acıyla dişlerini sıkmıştı. Kendi silahını bir kalp atışı hızında ateşleyince Shawn, darbenin şiddetiyle beton zemine [illegible]uvarlandı.

"Geldin, sonunda beni buldun!" Olivia gözyaşları içinde genç adama [illegible]arıldı. Ne kadar kötü koktuğu umurunda bile değildi. Adamın sıcaklığı tüm titremelerini kesmişti.

"Beni affet. Daha önce gelmeliydim."

Max, Olivia'nın iyi olduğundan emin olduktan sonra saçlarını öperek Shawn'ın yanına döndü. Yerde yatan adamı kaldırarak yumruğunu adamın yüzüne geçirdi.

Shawn, karın boşluğuna saplanan mermi yüzünden hızla kan kaybediyordu ancak hâlâ karşılık verecek kadar güçlüydü. Max, adamın ona atmaya çalıştığı yumruğu sağlam koluyla savuşturduktan sonra bir tekmeyle onu kendinden uzaklaştırdı.

Bandit havlıyor, Olivia'nın yanında deli danalar gibi zıplıyordu. Olivia, hayvanı sakinleştirmek için yanına çömelerek ona sarıldı. Yaşlı köpek havlarken Max adamı yumruklamaya devam ediyordu. Sonunda Shawn, Max'in son darbesiyle arkasındaki duvara toslayarak yere yığıldı.

Adamın bayıldığını düşünen Max nefes nefeseydi. Yüzü gözü çamur ve kanla kaplıydı. Elinin üzerindeki sıyrıklar en az kolundaki yara kadar sızlıyordu.

"Sonunda hak ettiğin yerdesin işte!" derken ağız dolusu kan tükürdü. Düşürdüğü silahını yerden almaya çalıştığı sırada Bandit uyarırcasına havlayınca Max yeniden arkasını dönüp ateş etti.

Daha görmeden önce bile Shawn'ın onu sırtından vurmak istediğini sezmişti. Yine de Bandit olmasaydı geç kalabilirdi. Elinde silahıyla duvar dibine yığılan adamın cansız bedenine baktı.

"İşte şimdi layığını buldun."

Max derin bir nefes aldı. Buraya kadardı. Nihayet peşine düştüğü adamla işi bitmişti.

Webster adamlarından bir kısmını Max'in peşinden göndermeyi akıl etmişti neyse ki. Ancak defalarca çıkmaz yola giren adamlar sonunda onları bulduklarında, her şey çoktan olup bitmişti.

Shawn'ın cansız bedeni ekipler tarafından dışarıya taşındığı sırada Olivia ve Max yanlarında Bandit'le birlikte geri dönmüştü. Orlando fuayede dikilirken ikilinin merdivenlerin başında, sarmaş dolaş ve sağ salim belirdiğini görmüş ve rahat bir nefes almıştı.

"Sana güvenmekte haklıydım Walker. Dokuz canlı piçin teki olduğunu yıllar önce kanıtlamıştın."

"Sanırım bununla geriye yedi kaldı."

Orlando, adamın yaralı olduğunu görünce yanına gitti. Max, bir kurşun yarasından çok daha beterlerini görmüş eski bir askerdi ve yüzündeki ifade acıdan çok keyifli olduğunu işaret ediyordu.

"İyi misin?"

Max kolunun altındaki Olivia'ya bakarak gülümsedi.

"Bundan daha iyi olamazdım."

Merdivenlerin dibinde genç adamı kucaklayınca Max, acıyla yüzünü buruşturup küfretti.

"Biraz daha nazik olamaz mısın? Liz'e de böyle sarılmıyorsundur umarım."

"Karıma nasıl sarılacağımı sana soracak değilim."

Orlando bu kez gerçekten kızmış gibi yaptı. Bandit ise ortalarında havlayarak ikisine birden bakıyordu. Olivia, bu manzara karşısında gülmeden edemedi.

"Bee hazineden ne haber? Telsizden duyduk."

"Hazine diye bir şey olduğunu hiç sanmıyorum. Shawn'ın gözünü karartan para hırsı yüzünden tüm bunları uydurduğunu düşünüyorum."

"Pek kıymetli hazinesini cehennemin dibinde aramaya devam edebilir." diye araya girdi Max.

Orlando, fazlasıyla hırpalanmış görünen ikiliye anlayışla gülümsedikten sonra Bandit'e döndü.

"Sen de iyi iş çıkardın pire torbası. Sanırım yaptıklarından sonra seni biraz fazla sevebilirim ama yalnızca biraz."

Bandit karşılık olarak havlayınca Orlando ona uyaran bir bakış attı. Ancak hayvan onu umursamamıştı. İki ayağının üzerine kalkarak dev gibi cüssesiyle adamın üzerine atıldı. Sanırım aralarındaki anlaşma buraya kadardı.

Orlando beklenmedik sevgi gösterisi karşısında afallarken Olivia ve Max gülerek onları izliyordu. Oyuna incinen bacağıyla sekerek yanlarına koşturan Tatlım da katılınca Orlando dengesini korumakta zorlandı ve arkasındaki çelikten savaş askerine çarptı.

"Yüce Tanrım, biri şunları üzerimden alsın hemen!"

Orlando'nun öfkeli tepkisine aldırmayan köpekler yüzünü yalamaya, paçasından çekiştirmeye devam ettikçe Max ve Olivia kahkahalara boğuluyordu.

Sonunda köpeklerin baskısına yenik düşen Orlando onlarla birlikte metal heykele yeniden çaptı ve çarpmanın etkisiyle ağır görünümlü askeri üniforma, devrilerek sahanlıktan yuvarlanmaya başladı.

Olaya şahit olan polisler de dâhil herkes çıkan gürültüden yaptığı işe ara vermişti. Köpekler bile havlamayı kesmişti. Hep birlikte merdivenlerin dibinde yatan zırhın parçalarına bakıyorlardı.

"Bu adamı neden başından beri sevmediğimi şimdi anladım."

Kimse Max'i duymamıştı. Asırlar önceki savaşlardan sağ çıkmayı başarmış çelik şövalye, mermer zeminde kol, bacak ve gövdeden oluşan parçalar hâlinde yatıyordu. Ama onları asıl şaşırtan şey, iki buçuk metre uzunluğundaki antika zırhın parçalanmış olması değil, içinden etrafa saçılan mücevherlerdi.

52. BÖLÜM

Işıltılı sokakların arasından süzülen siyah renkli Bentley istese de bundan daha fazla dikkat çekemezdi. Londra'nın en işlek caddelerindeki bir ödül törenine gidiyorlardı. Birleşik Krallık'ın en tanıdık yüzleri -*buna kaymak tabaka da dâhil*- ünlü yapımcının son filminin ilk kez yayınlanacağı *The Royal Courtl Halls*'ın kapısında boy gösterebilmek için birbirleriyle yarışıyordu.

Gala salonunun önü; son model arabalarından inen, birbirinden şık elbiselerinin içinde göz kamaştıran kadınlar ve smokinli erkeklerden oluşan bir geçit töreni gibiydi. Patlayan flaşları ve girişte poz veren çiftleri gördükçe Olivia'nın midesine tuhaf bir ağrı girdi. Yeni şoförünün kalabalığın arasından ustalıkla sıyrılışını ve ağır ağır ilerleyişini izlerken merdivenlerine kırmızı halıların serildiği, iki yanında dev meşaleler yanan heybetli yapıya bakıyordu.

Birçok ünlü ismin yanında iş dünyasından önemli kişilerin de yer alacağı geceye katılmak için Joana'ya söz vermemiş olsaydı, asla burada olmazdı.

İşkence ve ihanet dolu o felaket geceden, bir ceset ve iki yaralıyla çıkmış olduklarına hâlâ inanamıyordu. Hırslarının ve açgözlülüğünün kurbanı olan Shawn ölmüştü. Güç ve para hırsı gözünü öyle karartmıştı ki sonunda onu toprağın altına göndermişti.

Linda ile yaptıkları planda, evliliğin yalnızca mirası alabilmesi için bir düzmece olduğunu öğrenmişti. Richard'ın vasiyetine göre Olivia evlendiği takdirde mirası ancak bu şekilde alabilecekti. Fakat adam onunla bir evlilik sözleşmesi imzalamıştı. Bu yüzden Olivia kandırıldığını asla anlayamadı. Oysa adamın asıl amacı, Olivia'nın servetine sahip olduktan sonra onu öldürmekti. Bu süre boyunca yaptığı her şeyi de onu yıpratmak ve intihara sürüklemek için yapmıştı. Eğer Olivia daha önce ölmüş olsaydı, bu kez her şey hayır kurumlarına bağışlanacaktı.

Ama işler sandıkları gibi olmamıştı.

İğrenç kumpasın mimarı Linda'ydı ve omuriliğine saplanan küçük bir mermi çekirdeği yüzünden hayatının geri kalanını bir tekerlekli sandalyede yaşamak zorunda kalmıştı. Kadının silahla üzerine çıktığı anda, yıllarca biriktirdiği öfkenin ne kadar büyük olduğunu kendi gözleriyle görmüştü.

Linda'nın başından beri ona düşman olması...

Amcası Arnold'un anne ve babasının ölümünden sorumlu olması...

Bunları öğrenmek onu bir kurşundan daha çok yaralamıştı.

Bir insan öz kardeşine bunu nasıl yapabilirdi? Arnold Kelly, ailesinin ölümünden sonra güvendiği tek insandı. Üvey amcasıyla ilgili eski anıları hatırladığında buz gibi bir soğukluk dışında kalbinde hiçbir şey hissetmiyordu artık. Onun yüzünden hayatı mahvolmuş, sevdiği insanları kaybetmişti.

"Geldik efendim."

Şoförünün uyarısıyla elbisesindeki görünmez kırışıklıkları düzelterek, sıkı topuzunun üzerine yerleştirdiği şapkasındaki tülü indirdi. Eldivenlerini son kez çekiştirerek el çantasını aldı ve bürüneceği mutlu poza hazırlandı.

Kapıyı açan karşılama komitesinden biriydi. Olivia, derin yırtmacından açılan bacağını dışarı çıkartarak topuklu ayakkabısıyla yumuşak zemine bastı. Onu kalabalık bir gazeteci ordusu karşılamıştı. Bütün objektifler ve kamera ışıkları bir anda onun olduğu tarafa dönmüş, muhabirler uğultu hâlinde mikrofonlarını yüzüne doğru tutmak için aralarında savaş vermeye başlamıştı. Flaşlar ardı ardına patlıyor, sorular üzerine âdeta sağanak gibi yağıyordu.

Olivia başını dik tutmaya çalıştı. Gözünü alan ışıklardan korunmak için şapkasının ucunu kullandı.

"Bayan Kelly, kocanızın sizi öldürmeye çalıştığı doğru mu?"

"Bay Bennett'in size ihanet ettiği söyleniyor. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz efendim?"

"Kocanızın ihanetinin ardından yas tutuyor musunuz?"

Linda ile ilgili olayların daha fazla irdelenmemesi ve çabucak kapanabilmesi için, Joana basına böyle bir gerekçe öne sürmüştü. *Kıskançlık.* Pek de yalan sayılmazdı. Ayrıca Linda şu anda aksini iddia edebilecek durumda değildi. Fakat belli ki basın önüne atılanlardan çok daha fazlasını irdeliyordu.

"Linda Kelly'nin uzun bir tedavi sürecine ihtiyaç duyduğu söyleniyor. Ayrıca zihinsel travmadan ötürü tüm mal varlığını yönettiğiniz ve tedavisini üstlendiğiniz iddia ediliyor, ne söyleyeceksiniz?"

Bu doğruydu. Linda birkaç gün sonra hastanede gözlerini açtığında, kötürüm olduğunu öğrenmiş ve büyük bir sinir krizi geçirmişti. Şimdi bile ağır sakinleştiricilerin etkisi altındaydı. Doktorları, Linda'nın uzun bir süre daha ruhen toparlanamayacağından endişe ediyordu. Genç kadın hastane odasındaki küçücük dünyasında, âdeta saksıdaki bir bitki gibiydi. Sağlık durumu iyi oluncaya dek mahkemeye çıkmayacak ancak sonrasında büyük ihtimalle hapse atılacaktı.

Evet, tedavisini üstlenmişti ama yalnızca cezasını çekmesi içindi. Ona karşı içinde en ufak bir merhamet beslemiyordu.

"Kelly şirketleri için yeni bir ortaklık girişiminiz olduğu söyleniyor. Gizli ortağınızı ne zaman kamuoyuyla paylaşacaksınız efendim?"

Olivia, şirketinin finansal durumunu düzeltebilmek için oturduğu malikâne dışında tüm mal varlığını ipotek altına aldırmış ve bundan en ufak bir pişmanlık duymamıştı. Fakat yakın dostu ve büyükannesinin en iyi arkadaşı, asalet timsali Bayan Montgomery ona yardım eli uzatmış ve ortaklık teklif etmişti. Olivia bu konuyu ortaklarına danışmış, kurul toplantısında aldıkları ortak karar sonucunda da Montgomery ismini Kelly şirketlerine katmaya karar vermişlerdi.

"Evliyken başka bir adamla çekilmiş samimi fotoğraflarınızın basına sızmasına ne diyorsunuz? Bunu Bay Bennett'a misilleme olarak mı yapmıştınız?"

Daha fazla dayanamayacaktı.

Bir adamla yakınlaşırken medeni durumunu unutması bir hata olabilirdi ancak Olivia, Max'i gerçekten sevmişti. O anda kalbinde hissettikleri, ihanet ya da misilleme olamayacak kadar saf ve temizdi.

Diğer yandan Shawn'ın fotoğrafları kullanacağını söylerken blöf yaptığını düşünerek hata etmişti. O geceyi takip eden günlerde Olivia'nın Max ile festivaldeki samimi görüntüleri posta yoluyla, zamanın en kurnaz ve şeytani paparazilerinden birinin eline geçmişti. Belli ki adam ölümünü planlarken bile onu mahvetmeye kararlıydı.

O fotoğraflar Olivia'ya bir dönem sıkıntılı günler yaşatmıştı.

Yine de yaptıklarından asla pişmanlık duymuyordu.

Joana Philips gibi bir medya uzmanına sahip olmasaydı, bu konu daha çok başını ağrıtabilirdi. Joana, fotoğrafların eski bir zamana ait olduklarını öne sürmüş ve herkesi inandırmakta oldukça iyi bir iş çıkarmıştı.

Max'i yeniden hatırlayınca kalbine derin bir sızı saplandı.

"Beyler müsaade edin lütfen? Açılın!"

Joana insan güruhunun arasında kurtarıcı bir melek gibi belirince Olivia rahatladığını hissetti. Genç kadın, basın mensuplarına gereken sert cevapları verirken koluna girerek, Olivia'nın insanların arasından sıyrılmasına yardım etti. Genç kadının yüzündeki tebessümün sahte olduğunu ve ne kadar sıkıldığını bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

"Tanrım, bir gazeteci olduğum hâlde bazen onlara ben bile tahammül edemiyorum."

"Sadece işlerini yapıyorlar."

"Haklısın." Joana gülümsedi. "İyi ki geldin. Son anda vazgeçmenden korkuyordum."

"Bu gecenin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum."

"Teşekkür ederim Liv, sen gerçek bir dostsun. Bu arada şapkanı sevdim. Artık bu tür şeyler takmadığını sanıyordum."

Olivia bu soruya cevap vermeyince Joana, Olivia'nın elini sıktı.

"Neyse boş ver. Hadi gel de seni Alfred ile tanıştırayım."

Olivia, kırmızılar içindeki arkadaşını baştan aşağıya süzerken konuyu kapattığı için minnettar oldu. Arkadaşı gerçekten de baş döndürücü görünüyordu.

Bu gecenin Joana Philips için önemli olmasının tek sebebi, yakın zamanda tarafsız gazetecilik ödüllerinden birini almış olması değildi. Ayrıca çıkmaya başladığı ünlü film yönetmeninin son çektiği filminin galasıydı.

Joana'nın onu bir salondan diğerine sürüklemesine izin verdi. Tanıdık yüzler onları gördüğünde gülümsemişti. Meraklı birkaç kişi Olivia'ya soru sormak için yanaştığında, Joana onları ustalıkla yanlarından uzaklaştırmayı başardı. Eline, garsonların tepsilerinden bir flüt kadeh tutuşturdu ve gülümseyerek geceyle ilgili detayları anlatmaya koyuldu.

Yarım saat içerisinde ilk kez gösterilecek filmin izlenmesi için *Lindley Salonu*'na alınacaklardı. Büyük bir perdenin kurulduğu dev salonda

özenle hazırlanmış yuvarlak masalar, kişiye özel davetiyelerle rezerve edilmişti. Daha sonra müzik eşliğinde dans etmek için insanlar ana salona davet edilecekti.

Olivia'nın bildiği şeylerden pek farklı değildi. Bir yığın birbirini görmeye tahammül edemeyen yüzlerce insan bir aradaydı ve sırf dedikodu malzemesi olmamak adına yüz yüzeyken birbirlerine saygı gösteriyormuş gibi yapacaklardı. Olivia bu sahte dünyadan artık sıkılmıştı ve jet sosyete onun hakkında ne düşünürse düşünsün, bu hayatında katıldığı son etkinlik olacaktı.

"Nasıl heyecanlıyım bilemezsin. Ah, işte orada! Hey, Alfred!"

Olivia, arkadaşının yüzündeki gülümsemenin, otuzlarının sonunda yakışıklı ve hoş görünen esmer bir adama seslenmesiyle büyüdüğünü gördü. Adam görünüş itibariyle entelektüel birine benziyordu. Konukların aksine smokin giymemiş, onun yerine renkli bir ceket ve gömlekle geceye katılmayı tercih etmişti.

Joana'yı gördüğü anda, birlikte objektiflere poz verdiği birkaç kişiden özür dileyerek yanlarına geldi.

"Joana hayatım." Kadının yanağına samimi bir öpücük kondurduktan sonra gözleri aşkla parladı. "Nereye kayboldun?"

"Olivia'yı karşılamaya gitmiştim. Alfred, seni dostum olan Olivia Susan Kelly ile tanıştırayım. Olivia, bu adam kalbimi son çalan hırsız, Alfred Kissinger."

"Tanıştığımıza memnun oldum Bay Kissinger. Joana sizden hiç bahsetmemişti."

"Tüm suç benim hanımefendi. Joana onu terk edeceğime o kadar inanmıştı ki asla birlikte olduğumuzu kabullenemedi."

"Alfred!"

Adam tekrar gülümseyerek Joana'ya ateşli bir bakış attı.

"Fakat bu gecenin sonunda düşüncelerinde yanıldığını seninle birlikte tüm dünyaya kanıtlamış olacağım."

Olivia yanılıyor olabilirdi fakat pervasız arkadaşının hafiften kızardığına yemin edebilirdi.

"O hâlde sonuna kadar yanınızda olduğumu bilmenizi isterim Bay Kissinger."

"Teşekkürler madam." Adam saygılı bir baş selamı verdikten sonra elini Joana'nın beline koydu. "Artık salona geçelim mi çiçeğim? Film neredeyse başlamak üzere."

Olivia gülümseyerek birbirine sataşmadan duramayan çiftin peşine takıldı. İçerisi altın rengi şamdanlar ve parlak taşlı apliklerle aydınlatılmıştı. Etrafta arı kovanı gibi bir sürü takım elbiseli garsonun hizmet ettiği salonun en ucunda duvarı kaplayan dev bir perde asılıydı. Yemek servisinden hemen sonra ışıklar kapatılacak ve film başlayacaktı.

Alfred, Olivia'nın sandalyesine yerleşmesi için yardım etmek üzereydi ki, "Bayan Kelly!" diyen sesle duraksadılar.

Genç asistanı, dizlerinde biten pembe elbisesi ve kısacık kâküllü saçlarındaki aynı renk saten bantla çok sevimli görünüyordu. Koluna girdiği adamın yanında yürürken hâlâ bir bacağının aksıyor olması Olivia'nın içini burkmuştu. Hızla yüzüne samimi bir tebessüm kondurdu.

"Beatrice, iyi görünüyorsun?"

Beatrice'in vurulmasında payı olduğu için kendini kötü hissediyordu. Olivia, en sadık yardımcısından kısa bir anlığına bile şüphe ettiği için pişmanlık duyuyordu. Neyse ki kalıcı bir hasar almamıştı. Gözü hemen yanı başındaki adama takıldı. O gece gerçek Tommy Budgard ve Betty arasında ne yaşandıysa, belli ki çok etkilenmişlerdi.

Adam onu hastanede yattığı süre boyunca ve akabinde bir an olsun yalnız bırakmamıştı.

"Siz de öyle efendim. Bu gece fazlasıyla hoş görünüyorsunuz."

Olivia'nın üzerindeki elbise badem içi rengindeydi. Yakasındaki dantellerin üzerine işlenmiş minik taşlar vardı ve vücudunu ikinci bir ten gibi sarıyordu. Bu gece pek özenecek havada değildi fakat değer verdiği insanlar için şık görünmek istemişti.

"Betty'e katılıyorum Bayan Kelly. Bu gece âdeta ışık saçıyorsunuz."

"Çok naziksin Tommy. Sen de fazlasıyla yakışıklı görünüyorsun. Buraya kadar Beatrice'e eşlik ettiğin için teşekkür ederim."

Genç adam, "Benim için zevkti." derken gözünü Betty'den alamamıştı.

Olivia adamın yüzüne bakarken hâlâ kendini çok garip hissediyordu. İkizindeki o sahtekâr ve çıkarcılığın aksine, gerçek Tommy Budgard tam bir beyefendiydi. Kardeşine aynadaki aksi kadar benzemesine karşın, karakter olarak birbirlerine o kadar zıtlardı ki...

Trenton, Andrew ile birlikte yeniden hapisteydi. Fakat bu, adamın yıllardır çekmiş olduğu acıyı yok etmiyordu. Zavallı Tommy, eğer kader ondan yana olmasaydı, öz kardeşinin kurduğu tuzak yüzünden haksız yere ölmüş olacaktı. Yangın çıktığı sırada Tommy, ensesine aldığı bir darbe yüzünden bayılmıştı. Onu kurtaran ise sürekli sohbet ettiği bir gardiyandı.

Tommy kendine geldiğinde hapishanenin geçici morgundaydı. Üzerinde beyaz bir örtü ve başparmağında asılı bir marka dışında, bileğinin iç kısmında dağlanmış taze bir yara vardı. Herkes onun öldüğünü sanırken Tommy yıllarca kardeşinden intikam alacağı günün hayaliyle yaşamıştı.

Ta ki, Max'in şüpheleri sayesinde Londra Polisi onu gizlendiği yerden bulup çıkarıncaya kadar. Haftalar önce açılan davada Olivia ve Londra Polisi'nin tanıklığıyla, sonunda Tommy'e gerçek kimliği iade edilmiş, kötü kardeş ise bu kez müebbet hapse mahkûm edilmişti.

Işıklar söndü ve film başladı.

Shawn'ın ölmeden önce iddia ettiği hazinenin gerçekten var olması şaşırtıcı bir şeydi. Daha da şaşırtıcı olan, hazinenin adamın sandığı gibi yer altındaki gizli tünellerden birinde değil, evinin ortasındaki bir antika zırhın içinden çıkmış olmasıydı.

Zırh, Olivia kendini bildi bileli o merdivenlerin başında âdeta evi koruyan bir muhafız gibiydi. Gabriella antikaları seviyordu. Tarihin kokusunu taşıyan eşyalara dokunmak onun için her zaman ayrı bir zevk olmuştu. Fakat sevgili annesi, tarihi bir eserin yıllardır burunlarının dibinde bir serveti saklamış olduğunu bilse acaba ne düşünürdü?

Heykel, merdivenlerden yuvarlandıktan sonra parçalanmıştı. İçinden yakut, zümrüt, inci gibi değerli mücevherler etrafa saçıldığında Olivia da herkes gibi şaşkındı.

Yapılan incelemelerin ardından, tüm değerli takıların üzerinde Shawn'ın bahsettiği küçük "R" simgesi bulunmuş, hazinenin yıllar önce vefat etmiş olan Redford ailesine ait olduğu tespit edilmişti. Ancak hazine ile ilgili

merhumların bir vasiyeti olmadığından ve altınlar özel mülk olan malikâne sınırlarında bulunduğundan devletin bu konuda yapabileceği bir şey yoktu.

Oysa Olivia ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Başını çevirerek karanlık salondaki masalardan birinde oturan Catriona ve çocukları aradı. Genç kadın son gördüğünden bu yana çok daha sağlıklı ve dinç görünüyordu. Her zamanki özenli hâliyle, hayatında belki de ilk kez giydiği şık kıyafetlerin içinde etrafına hayranlıkla bakınan çocuklarının yedikleriyle ilgileniyordu.

Kadının, güzelliğiyle çevresinden birçok ilgi dolu bakış topladığını fark etmek için ışıkların yanık olmasına gerek yoktu. Ve anlaşılan genç kadının bu ilgiye henüz ihtiyacı yoktu. Olivia'ya teşekkür etmek için geldikleri bu haftanın sonunda Dunnet'e geri dönecek ve hayatlarının bundan sonraki kısmında orada aldığı meyve bahçelerinin ve büyük çiftlik evinin bakımıyla ilgilenecekti. Çocuklarına vereceği yeni hayat için hissettiği heyecanı ve mutluluğu yüzündeki her çizgide görebilmek mümkündü.

Bir şekilde herkes mutlu sonuna ulaşmıştı. Onlar adına mutluydu. Fakat Olivia göğsünün ortasında koca bir boşluk hissediyordu.

"Geç kalmadık değil mi?"

Dikkati, yanındaki boş sandalyelere yerleşmek üzere olan çiftin sesiyle dağıldı.

"Çocukları oyalamak sandığımızdan zor oldu. Teşekkürler hayatım." Kadın sandalyesini tutan eşine gülümsedikten sonra Olivia'ya döndü.

"İyi akşamlar Olivia."

"Merhaba Liz. Stevens."

"Sana söylemiştim hayatım. Film daha yeni başlamış. Yani geç kalmış sayılmayız."

"Her zaman bunu söyler." dedi Liz tatlılıkla.

Olivia, sevimli çifte nazikçe gülümsedi. Orlando, koyu renk bir takım giymişti. Kolunu onunla aynı renklerde uzun bir elbise giyen eşinin arkasındaki sandalyeye atmış, göz ucuyla perdeye bakıyordu

"Süslenmek için biraz daha az vakit harcasaydın, daha çabuk gelebilirdik."

"Yalnızca beş dakika geç kaldım."

"Her zaman bunu söyler." Elizabeth genç bir kız gibi kıkırdayarak kocasının omzuna yaslandı.

"Görüyorsun değil mi? Onunla başa çıkabilmek imkânsız."

Orlando karısının kulağına Olivia'nın müstehcen olduğunu tahmin ettiği bir şeyler fısıldadıktan sonra, doymuş bir kedi gibi gülümsedi. Liz'in kızardığını karanlıkta görememişti ancak şikâyet etmeyi kestiğine bakılırsa duydukları onu fazlasıyla tatmin etmişti.

Filme kendini vermekte zorlandığı iki saatin ardından, perdede jenerik akmaya başlayınca salondaki herkes yönetmen ve ekibini ayakta alkışlıyordu. Alfred sahneye çıkınca alkışlar daha da güçlendi. Adam herkesi selamlarken garsonlar etrafında bir düzine şampanya patlatarak kutlamaya katılıyordu.

Olivia izin isteyerek Catriona ve çocukların yanına gitti.

"Duncan Armstrong O'Neal! Ne kadar yakışıklı bir beyefendi olmuşsun."

Duncan, hiç düşünmeden kollarını beline dolayıp ona sıkıca sarılınca Olivia şaşkınlığına rağmen gülümsedi. "Hey! Filmi beğendin mi?"

"Hayatımda daha önce hiç böyle bir yere gelmemiştim."

"Bu, beğendiğin anlamına mı geliyor?" Küçük çocuk başını hevesle sallarken Catriona zarifçe ayağa kalktı. Üzerinde, güzelliğini öne çıkaran yağ yeşili bir elbise vardı.

"Duncan dün geceden beri hiç uyumadı. Uçaktayken sadece bugün kimleri göreceği hakkında konuşup durdu."

Olivia çocuğa yeniden sarılıp saçlarını okşadı. "Mutlu olduğuna sevindim."

Kadının ve diğerlerinin yüzünde de aynı mutluluğu görebiliyordu. Olivia, Catriona'nın ona bir servet bağışladığını düşünmesini istemiyordu. Zaten bu servetin asıl sahipleri olduklarını ve onlardan başka daha çok hak eden kimsenin olmadığını düşünüyordu. Redford hazinesi sayesinde artık Catriona ve çocuklar ömürlerinin sonuna kadar rahat bir yaşam sürebilecekti. Bunu bilmek Olivia onun için yeterliydi.

"Otelde rahat edebildiniz mi?"

"Evet. Her şey için teşekkürler."

"Beni kırmayıp geldiğiniz için asıl ben teşekkür ederim. Eee, nasıl eğleniyor musunuz bakalım?"

"Hem de çok!" diye neşeyle şakıdı Duncan. "Film çok güzeldi. Burası da öyle. Çok büyük. Biliyor musunuz, büyükbabam bir süredir bizimle yaşıyor. Onunla sık sık balığa çıkıyoruz. Anne, yeni evimizde de büyükbabamla balığa çıkabilecek miyiz?"

"Neden olmasın." diyerek yeniden gülümsedi kadın. "Çiftliğin yakınlarında tatlısu yatakları olduğunu duymuştum. Üstelik yine okyanusa yakın olacağız."

"Bu harika! Büyükbabam çok sevinecek."

Norton Redford'la yaptıkları konuşmadan sonra ailesine sahip çıktığını görmek güzel bir gelişmeydi. Adamın bunu yalnızca Catriona ve çocuklar için yaptığını, bir servete sahip oldukları için olmadığını umuyordu. Zaten aksi olmuş olsaydı, aile mirasına çok daha önce sahip çıkmaz mıydı?

Catriona'nın anlattıklarına bakılırsa, adamın tek derdi oğlunun ölümünden sonra çektiği vicdan azabını hafifletmekti. Duncan ve Bonnie de büyükbabalarının ilgisinden oldukça memnundu.

"Annem sizin iyi yürekli bir melek olduğunuzu söylüyor."

Olivia, son gördüğünden bu yana daha da olgunlaşmış olan çocukla aynı hizaya eğildi.

"Ben hiç öyle olduğunu düşünmüyorum Duncan. Bence kalplerimizi dürüstlük ve iyilikle doldurursak, bir gün Tanrı muhakkak bizi mükâfatlandırır. Ben sadece bu sürecin hızlanmasına yardımcı oldum."

Kendi kalbi yeterince dürüst olmadığı için mi artık yapayalnızdı peki?

O da mutluluğu hak etmiyor muydu?

Olivia, bu düşüncelerden sıyrılmaya çalışarak başını iki yana salladı.

"Bundan sonra ne yapmayı planlıyorsunuz bakalım?"

"Yeniden okula gideceğim. Kendi hayatımı kimsenin yardımı olmadan kurabilecek yaşa gelinceye kadar mücadele etmekten asla vazgeçmeyeceğim efendim."

Birden çocuk için duyduğu gururla göğsü kabarmıştı. "Bu harika bir hedef Duncan."

"Ayrıca annem Bonnie'yi tedavi ettirebileceğimizi söyledi. Doktorlar onun konuşmasını ve duymasını sağlayabilirlermiş. Bu harika bir haber değil mi?"

Olivia, sevinçle genç kadına bakmıştı. İkisi de gözlerinin dolmasına engel olamamıştı. Olivia da onlar gibi Bonnie'nin bir an önce sağlığına kavuşmasını diliyordu. Umarım bu kısa sürede olurdu.

"Bugün aldığım en harika haber diyebilirim."

Küçük kızın yanına çömelerek sevimli yüzündeki bukleleri kenara çekti. Bonnie, giydiği şeker pembesi fırfırlı elbisesinin içinde âdeta küçük bir peri kızı gibiydi.

"Neden olmasın? İnandığımız sürece başaramayacağımız hiçbir şey yoktur. Öyle değil mi Bonnie?"

Bonnie sessizce ona bakıp masmavi gözleriyle gülümsedi. Artık bu gözler ona yalnızca umut ve masumiyeti anımsatıyordu. Kızın onu duyamasa da anladığını hissetti.

Aileyle geleceğe dair biraz daha sohbet ettikten sonra, insanların yavaş yavaş diğer salona geçtiklerini fark etti. Yemek salonu boşalmaya başlıyordu. Olivia da kalabalığın arasına karışarak Orlando'ya yaklaştı.

"Bizim hergeleden hâlâ bir haber yok değil mi?"

Olivia sessizce yutkunarak başını iki yana salladı. "Söylemiştim. Nerede olduğunu bilmiyorum."

Adam sessiz bir küfür savurduktan sonra ileriye doğru baktı. Kaşlarını çattığında korkutucu görünüyordu. Ancak Olivia'yı asıl korkutan şey, yalan söylediğini anlayıp anlamamasıydı. Orlando kurnaz bir adamdı ve Olivia yalan söylemekte pek başarılı sayılmazdı.

"Bu çok tuhaf. Haber vermeden asla ortadan kaybolmazdı. Haftalardır ortaya çıkmasını bekliyorum. Pis serseri, kim bilir neyin peşinde. Gerçekten sana nereye gideceğini söylemedi mi?"

"Hayır."

"Bir şeylerin peşinde olduğuna kalıbımı basarım. O hergele ne zaman seyahate çıksa, pire torbasını bana bırakırdı."

"Kimi?"

Adam son kelimelerini dalgınlıkla mırıldandığı için Olivia onu net duyamamıştı.

"Neyse boş ver. Bir şey öğrenirsen bana muhakkak haber ver olur mu?"

Olivia zorlukla tebessüm ederken adamın refakatinde diğer salona yürümeye devam etmişti.

Orlando da dâhil hiç kimse Max'in nerede olduğunu bilmiyordu.

Olay gecesi hep birlikte bahçeye çıktıklarında, dışarısı polis arabaları ve ambulanslarla âdeta mahşer yerine dönmüştü. Olivia o kadar çok titriyordu ki Max, bir battaniye bularak omuzlarına örtmüştü. Genç adamın kolundaki sıyrıktan ise kan sızıyordu.

Adamı zorlukla ikna ederek ambulanslardan birine götürmüş, sonra da sağlık görevlilerinin kolundaki yaraya müdahale edişini izlemişti.

"Benden gizlediğine inanamıyorum." demişti adam.

"Bu kadar önemli olabileceğini düşünmemiştim."

Max onun Richard'ın öz kızı olmadığını öğrenmişti. Bu bir sır değildi ancak Olivia'nın artık umursamadığı bir gerçekti. Olivia, yıllar önce Richard'ı babası olarak kabullenmiş ve bu detayı kafasından silmişti.

"Mirası alabilmek için evlenmen gerektiğini söylemiş olsaydın, Shawn'ın planını daha önce fark edebilirdim."

"Adam bir evlilik sözleşmesi imzalamıştı Max. Bunu para için yapmayacağını düşünmüştüm."

"Ya bu gece buraya gelmemiş olsaydım? Ya sana kızgın kalmaya devam edip o lanet mesajı okumasaydım?"

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sormuştu Olivia. Küçük bir aile sırrının bu kadar ağır sonuçlar doğurabileceğini bilemezdi. Diğer yandan adam ona kızmakta haklıydı. Olivia bu konudaki suçunu kabulleniyordu. Ondan hiçbir şey saklamamalıydı.

Max'in yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade belirmişti. Genç kadına bakan gözleri, öfke yerine hayranlıkla parlayınca Olivia umutlanmak istedi. Pansuman bittiğinde ve adam onu kollarının arasına çekerek şehvetle öptüğünde istediği cevabı almıştı. Adamın yüreğinden kopan teslimiyet dolu bir öpücüktü bu. Olivia'nm dizlerini titretmiş, yağmurun altında onu bir

güneş gibi ısıtmıştı. Olivia, hislerinin karşılıksız olmadığına o anda güvenebileceğini sanmıştı.

Şimdi düşününce gecenin şokunu atlatamadığı için hayal görmüştü muhtemelen.

Çünkü yıldızları gözlerinde gördüğünü sandığı adam, bir yığın gazetecinin tahıl kurdu gibi bahçeye üşüştüğü sırada aniden değişmişti. Adamın çenesinin kasılmasına ve gazeteci ordusuna düşman askerleriymiş gibi bakmasına anlam veremeyen Olivia, etrafını hızla saran muhabirlere ayrı ayrı açıklama yapmak zorunda kaldığında aradan ne kadar süre geçtiğini bilmiyordu. En sonunda arkasını döndüğünde ise Max artık yoktu. O anda bunu korkutucu bulmamıştı. Adamın göz önünde olmaktan hoşlanmadığını biliyordu. Yine de bu, onu takip eden günlerde de aramaması için bir neden değildi, değil mi?

Aradan bir hafta geçtikten sonra Olivia'nın artık polise ifade vermek, mahkeme koridorlarında geçirdiği zaman sona erdiğinde sonunda bu bekleyişe dayanamamış ve Max'in evine gitmişti. Defalarca çalmasına rağmen kapıyı açan olmadığında yaşadığı hayal kırıklığını asla unutamayacaktı.

Birkaç ilgisiz komşusundan öğrendiğine göre genç adam, gazetecilerin onu rahatsız etmesinden sıkılmış ve birkaç gün önce evi boşaltmıştı. O günden sonra da köpeğiyle birlikte onları gören kimse olmamıştı.

Olivia kendini hasta hissederek, soluğu Orlando'nun ofisinde almıştı. Adam da en az onun kadar şaşırmıştı. Max'in nerede olduğunu bilmediğini ve onu eline geçirdiğinde acısını muhakkak çıkaracağını söylemişti.

Bu sözler Olivia'nın yüreğini soğutmaya yetmemişti. Kalbinde hiç böylesi bir acı hissetmemişti. Sanki biri göğsünü zehirli bir bıçakla oymuş gibiydi.

Son umudu Pete'i ziyaret etmekti. Restorandan adımını attığı anda, o tanıdık kızarmış balık ve patates kokusu burnuna dolmuş, Max ile yemek yedikleri akşamın anıları hızla zihnine doluşmuştu. Pete ve karısı onu güler yüzle karşılamışlardı. O kadar nazik insanlardı ki onu gördüklerine şaşırdıklarını bile belli etmemişler, ona bir şeyler ikram etmeyi teklif etmişlerdi.

"Hayır, teşekkürler." diyerek tekliflerini kibarca geri çevirmişti Olivia. "Belki başka sefere. Aslında buraya size bir şey sormak için gelmiştim."

Meraklı çift birbiriyle bakıştıktan sonra, "Elbette." demişti Pete. "Sana nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Ben..." Olivia bir anda ne diyeceğini bilememiş gibi bakışlarını restoranın içinde gezdirmeye, sonra da derin bir nefes almaya çalışmıştı. "Ben Max'i arıyorum. Acaba onu geçtiğimiz hafta içinde hiç gördünüz mü?"

Eşi hayır diyerek başını sallarken Pete donup kalmıştı. Genç adamın yüzünden bir şeyler bildiği belliydi, bu yüzden Olivia ısrar etti.

"Lütfen, eğer nerede olduğunu biliyorsanız bana yardım edin. Onu bulmam, onunla konuşmam gerekiyor."

"Max'le işinizin bittiğini sanıyordum." dedi Pete. Sesi sakin olsa da Olivia altında yatan sitemi sezmişti.

"İşle ilgili değil. Bu, özel bir mesele."

Olivia bunları söylerken gözlerinin yandığını hissediyordu. Çantasının sapına iki eliyle sıkıca tutunmuştu. Genç adam uzun bir süre Olivia'ya bakmaya devam etmiş, sonra da kayıtsız bir yüz ifadesiyle başını iki yana sallayarak bilmediğini söylemişti.

Olivia'nın son umutları da tükenmişti. Omuzları yenilgiyle düştü ve başını teşekkür etmek için salladıktan sonra da oradan çıkmak için arkasını döndü. Max'i bulmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu. Tanrım, çaresizlik ne kadar da kötüydü.

Olivia kapıdan çıkmak üzereydi ki adamın, "St. Pancras İstasyonu." dediğini duydu. Olivia hızla arkasını döndü ve Pete'in pişmanlık dolu yüzüne sulanan gözlerle baktı.

Adam elleri ceplerinde, "Yirmi yedinci peron." dedi. "Acele etsen iyi olur. Tren bir saat içinde kalkıyor."

Olivia'nın başka bir şey duymasına gerek yoktu. Koşarak oradan çıktı. Arabasına bindiğinde şoförüne tüm trafik kurallarını ihlal etmesi talimatını verdi. Eğer Olivia'yı o trene zamanında yetiştiremezse kovacağını söyledi.

Adamın hakkını yiyemezdi. Londra'nın işlek sokaklarında ve sürekli yanan trafik ışıklarına rağmen şoförü onu zamanından da önce istasyona ulaştırmayı başarmıştı.

Olivia durmasını beklemeden arabadan fırladı ve ayakları onu kalabalık gara sokana kadar parke taşların üzerinde koştu. Ciğerleri nefessiz kalmıştı.

Göğsü ateşe verilmiş gibi yanıyordu. Ancak sebebinin ardı ardına aldığı soluklar yüzünden olmadığını biliyordu.

Onun için...

Onu kaybedeceğinden korktuğu için...

Neden? Tanrım neden ondan kaçıyordu? Olivia bilmeden onu incitecek bir şey mi yapmıştı? Gizlediği gerçekler yüzünden ona hâlâ kızgın mıydı?

Olivia, bu düşüncelerle boğuşurken birkaç kişiye omuzuyla çarptı. "Pardon! Özür dilerim!" dediyse de yavaşlamadı. Bacakları ağrıyana, ayakları onu sevdiği adama götürene kadar koşmaya devam etti.

Trenlerin kalkış için hazırlandığı alana ulaştığında bir tren düdüğünü çalarak hareketlenmişti.

Olivia hızla peron numaralarını kontrol etti ve aradığı trenin o olmadığını görünce rahat bir nefes aldı. Arkasında kalan ve bir sonraki raylarda sırasını bekleyen trene koşmaya devam etti. Sonunda aradığını bulduğunda sevinçten ağlamak üzereydi.

Hiç düşünmeden kendini içeri attı ve vagonların dar koridorlarında hızlıca dolaşmaya başladı. Yanından geçtiği her kapıdan içeri bakarak sevdiği adamı arıyordu. Ümidinin tükenmek üzere olduğu bir anda ise onu gördü.

Cam kenarındaki bir koltukta oturuyordu ve bacak bacak üstüne attığı yerden elindeki gazeteyi okuyordu. Adamın onu şehvetle öpen dudaklarının arasındaki yanmayan sigarayı görünce Olivia'nın kaşları çatılmıştı.

Soluğunu düzene sokmaya çalışırken adımları ağırlaştı. Eliyle rüzgâr yüzünden dağılan saçlarını düzeltme gereği hissetti. Güzel görünmek istediğinden değil de alışkanlıktan olduğunu söylüyordu kendine.

"Sonunda seni buldum!"

Max'in bakışları gazetesinden Olivia'ya kayınca, yeşil gözleri irice açılarak dudakları hayretle aralandı. Adamın o ahlaksız ağzından düşen sigarayı gören Olivia dejavu yaşadığını düşünüp gülümsemişti.

Yine bir tren vagonunda... *Onunla.*

Ancak Olivia'nın gülüşü, varlığını fark ettiği ve Max'in tam karşısında oturan kumral kadını görünce anında solmuştu. Max bir ona, bir kadına baktıktan hemen sonra gazeteyi bir kenara fırlatarak hızla ayağa kalktı.

"Olivia! Burada ne işin var?"

Bunu meraktan mı yoksa hesap sormak için mi soruyordu? Olivia, adamın şaşkınlıktan açılan gözlerine bakarken bu kadar yakışıklı göründüğü için içinden ona lanet etti.

"Ben de aynı soruyu sana sormak üzereydim."

Max, güçlü kemik yapısı ve haylaz bakışlarıyla baştan çıkaran şeytanın vücut bulmuş hâli gibiydi ve şimdi karşısında hiç olmadığı kadar masum bakıyordu.

"Belki haber vermeden neden ortadan kaybolduğunu anlatmak istersin?" demişti Olivia, göz ucuyla onları izleyen kadına tekrar bakarak. "Ve kiminle?"

Max sıkıntıyla ensesini kaşımıştı. Kahrolasıca, her canı sıkıldığında bunu yapıyordu ya da dolaşabileceği bir alan varsa volta atıyordu. Olivia onun birazdan dudaklarını sıkıca birbirine bastıracağını, sonra da sertçe yutkunacağını tahmin edebiliyordu.

Max tam da sırasıyla aynı şeyleri yaptıktan sonra, "Bak!" dedi. "Öncelikle bunun iş için olduğunu bilmeni istiyorum."

Olivia tek kaşını havaya kaldırdı.

"Bitirdiğin işlerin karşılığını almadan mı gidiyorsun? Bu ne acele?"

"Dinle Olivia." Max onu omuzlarından sıkıca tutunca irkilmişti. "Bu sıradan bir iş değil. Sana bahsetmiştim. Yarım kalmış daha eski bir mesele. Ülkem için arkadaşlarım için kendim için bunu yapmak zorundayım anlıyor musun?"

Olivia nedenini yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Max, arkadaşlarının ölümüne sebep olan adamın izini bulmuş olmalıydı ve belli ki bu kadın da bu işin bir parçasıydı.

Olivia kadına bakmadan, "İstersen bunu dışarıda konuşabiliriz." demişti.

"Hayır. Onun bir önemi yok. Kadın İspanyol: Dilimizi bilmiyor."

"Ah." Olivia bu hoş kadının İngilizce bilmemesinin umurunda olmadığını düşünmüştü. Bakışlarından Olivia'nm varlığından fazlasıyla rahatsız olduğu belliydi. Ne tuhaftır ki Olivia da onunla aynı fikirdeydi.

"Anladığım kadarıyla peşinde olduğun kişiyi bulmuşsun. Arkadaşlarının katilini. Merak ettiğim benden neden gizlediğin ve neden kaçar gibi ortadan kaybolduğun."

"Bunu yapmak zorundaydım." Başını yere eğmişti Max. Sonra da pişmanlıkla gözlerinin içine bakarak, "Beni nasıl buldun?" diye sordu.

Adamın vücut dilinden gergin olduğu anlaşılıyordu. İyi. Olivia da gerilmesini istiyordu zaten.

"Bunun artık bir önemi var mı? Senin gibi bazı gizli bağlantılarımı kullandım diyelim."

"Tanrı aşkına Olivia, bunun bir görev olduğunu biliyorsun!"

"Hangi görev?" Olivia hiddetle çıkışınca genç adam irkilip başını çevirdi.

Kumral kadın oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. Sonra da kusursuz İspanyolcasıyla, "Bir sorun mu var Bay Garcia?" diye sorunca ikisi de dik dik ona baktı.

Max, aksanına sadık kalarak aynı mükemmellikte, "No señora. Hay problema." diye yanıt verdi.

Kadın rahatlayarak tekrar ilgisini cep telefonuna verdiğinde, Max ve Olivia göz göze geldi.

Adamın bakışlarında kendisindekine benzer gölgeler olduğunu fark etmenin Olivia'yı bir parça rahatlatması gerekirdi. Oysa öfkeden başka hiçbir şey hissedemiyordu. Ve lanet olası adam neden hâlâ onu bırakmıyordu?

"Bu görev falan değil. Yalnızca aptalca inadın yüzünden gidiyorsun."

"Yanılıyorsun."

"Senden bunu yapmanı kim istiyor söylesene? Neden o gün yaşananların bir kaza olduğunu kabullenemiyorsun? Bu mesele devlet meselesinden çok daha öte değil mi? Her şeyde fazla önemsediğin o, o kahrolası gururunla ilgili."

"Daha çok vicdanla ilgisi var diyelim Olivia. Beni anlamanı beklemiyorum ama başka türlü asla huzur bulamayacağımı bilmeni istiyorum."

Olivia daha fazla üstelemenin faydası olmadığını anlamıştı. Ne yaparsa yapsın, adam kararını çoktan vermişti.

"Ne zaman geri döneceksin peki?"

"Keşke bilseydim." Bakışlarını kaçırdığına bakılırsa cevabı hiçbir zamandı. "Vedaları hiç sevmem."

Oysa bu bir vedaydı. Olivia buraya Max'e veda edeceğini bilmeden gelmişti. Kalbi bin parçaya ayrıldı.

"Sana söyleseydim gidememekten korktum. Beni anlayacağını ummaktan başka çarem yok ne yazık ki."

Olivia, adamın ellerinin teninin altına sızan sıcaklığını hissetmek istemiyordu. Ondan tek bir teselli sözcüğü dahi duymaya katlanamazdı.

"Nasıl bir düzenbaz olduğunu gayet iyi anladım. Kendini kandırmaya devam et Walker. Umarım vicdanın artık daha rahattır."

Olivia, Max'in canını yaktığını biliyordu ancak onun içi daha çok yanıyordu.

"Olivia lütfen..."

"Daha fazla konuşmaya gerek yok sanırım. Buraya aramızdaki bazı şeyleri netleştirmek için gelmiştim. Senin farklı olduğunu sanmıştım. Ama sen de kendinden başka kimseyi düşünmeyen bencil adamın tekiymişsin."

Max'in öfkelenmesini hatta ona bağırıp çağırmasını bekliyordu, böyle hüzünle bakmasını değil. Olivia o anda hissettiği acıyla son darbeyi de vurmak istedi.

"Evliliğinin neden yürümediğini şimdi daha iyi anlayabiliyorum ve bunun için seni asla suçlamıyorum. Sen böyle bir adamsın. Aklına koyduğunu yapan." Olivia acıyla güldü. "Bu senin doğanda var. Seni kim bu yüzden suçlayabilir ki?"

"Olivia! Anlamaya çalış, seni peşimden sürükleyemem."

"Anlıyorum." İçini soğutmak için buz gibi bir ifadeyle adamın gözlerine bakmıştı. Öfkeden alt dudağı titriyordu. "Peşinden gelmek mi?" Kendini adamın tutuşundan kurtararak başını salladı. "Bu kez değil."

"Olivia!"

"Paranızın geri kalanı hesabınıza yatırıldı Bay Garcia. Vermiş olduğunuz hizmetler için teşekkür ederim."

Olivia, gözyaşlarını zorlukla tutarak kapıdan çıkmak için geri döndüğü sırada kumral kadına dönerek iyi bildiği İspanyolcasıyla, "Yolculuk esnasında fazla valiz taşımamanızı öneririm." demişti. "Yolda bir yerlerde kaybedebilirsiniz."

Dikkat etmezseniz kalbinizi de...

İkisi de ona afallamış gibi bakınca minik de olsa bir tatmin duygusu hissetmişti. Sonra da çıkıp gitmişti.

"Olivia!"

Arkasını dönmemişti. Yorgun kalbi onun yüzünü bir kez daha görmeye dayanamazdı.

"Yeniden sigaraya başlamanıza üzüldüm Bay Garcia. Yanınızdaki kadına dikkat edin. Bence dilimizi biliyor. Hoşça kal."

Olivia fısıltıyla söylediği son sözlerin ardından ağrıyan bir baş ve kızaran gözlerle kendini trenden dışarı atmış, sonra da kaybolmuş gibi kalabalığın arasına karışmıştı.

Aradan haftalar geçmesine rağmen hâlâ canının bu kadar yanıyor olmasına içerliyordu doğrusu. Adam belli ki onu sandığı kadar önemsememişti. Hem de hiç. Olivia onun için sadece çözmeye heveslendiği bir bulmaca, istediğini aldıktan sonra ilişkisini kolayca koparabildiği bir müşteriydi.

Max'in neden kadınlarla çalışmak istemediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Kadınlar duygusaldı, onun sert tavırlarını kaldıramayacak kadar narin yaratıklardı. Diğer yandan insanın içine işleyen gülüşüne, arzu uyandıran bakışlarına çabucak kanabilir, ona kalplerini kolaylıkla kaptırabilirlerdi.

Olivia'ya da olan bu değil miydi?

Salon, çalan dans müziğiyle hareketlenmeye başlayınca Olivia, dikildiği köşede bir başına durduğunu fark etti. Tanıdığı birçok çift, partnerleriyle uyumlu bir şekilde dans ediyordu.

Olivia'nın ise kalbinde hissettiği ağırlık yüzünden nefesi kesiliyordu. Elindeki kadehi uzun zamandır tuttuğunu fark ederek dikkat çekmemek için dibinde kalan içkiyi tek seferde kafasına dikti.

"Bir şampanya daha?"

Olivia dalgınlıkla elindeki boş kadehi garsona uzattı ve adamın verdiği dolu kadehten büyük bir yudum daha aldı.

"Çok hızlı gitmiyor musunuz hanımefendi? Eğer böyle içmeye devam ederseniz gecenin sonunda sizi eve kadar kucağımda taşımak zorunda kalacağım."

Bardak dudaklarının arasındayken donup kalan Olivia, şaşkınlıkla sesin sahibine baktı.

Gülümsemek üzere kıvrılmış dudaklar ve özlediği yeşil gözler bir adım ötesindeydi ve ona dünyanın en değerli varlığıymış gibi bakıyorlardı.

"Şikâyet edeceğimden değil ama dans ederken ayağıma basmanızı istemem doğrusu."

Max Walker, her zamanki küstah tavrıyla yanında dikiliyor ve dans edenleri izlermiş gibi yapıyordu. Sonra tutkulu bakışlarını yeniden Olivia'nın üzerine çevirdi.

"Yoksa ayağım yerine lanet başımı mı ezmek isterdiniz?"

Olivia'nın buna itirazı olmazdı işte. *Onun burada ne işi vardı?*

"Bilmeni isterim ki..." derken, tamamen ona döndü. Adamın sesi de bakışları gibi yumuşamıştı şimdi. "Eğer yapmak istersen sana asla karşı koymayacağım. Çünkü artık bunu yapmaktan yoruldum."

Olivia bakışlarını hızla kaçırdı ve içkisinden bir yudum daha aldı. Adama karşı soğuk davranmaya çalışıyordu, Tanrı biliyordu ya bunu istiyordu da ancak Max'in yanındaki varlığı bile tenini ısıtmaya onu heyecanlandırmaya yetiyordu. Buraya neden gelmişti?

Neden şimdi?

"Dans edelim mi?"

Olivia, bir uzattığı ele bir de adamın çekici yüzüne baktı ve cevabı gözlerinden anlamasını umdu.

"Kusura bakma ama başkasına sözüm var."

Max uzattığı elini indirirken kaşları birbirine yaklaştı.

"Kime?"

Olivia gözleriyle hızla salonu taradı ve dans etmeye müsait bir kurban aradı. Sonunda gözleri aradığı adamı bulmanın sevinciyle, "Fisher!" dedi birden. Sesi biraz fazla coşkulu çıkmıştı. "Üzgünüm Bay Walker, ilk dans için Fisher'a söz vermiştim."

Olivia, Max'in yanından ayrılırken iri yarı adama seslendi. Onlara şaşkınlıkla bakan adamın üzerindeki smokinin dikişleri neredeyse patlayacak kadar gerilmişti. Arkasında bıraktığı Max'in öfkeden homurdandığını duyunca Olivia'nın gülümsemesi yüzüne yayıldı.

"Buyurun Bayan Kelly?"

"Dans et benimle Fisher"

"İyi ama..."

"Hemen!"

Adam tedirginlikle karar veremiyormuş gibi bakışlarını Olivia ile Max arasında gezdirirken genç kadın vazgeçmesine izin vermeden hızla elini tuttu ve onu piste sürükledi.

"Beni kıracak mısınız, Bay Fisher?"

"Elbette hayır, hanımefendi. Şaşkınlığımı bağışlayın..."

Afallayan adam hem çok şirin hem de oldukça masum görünüyordu. Olivia, adamın geniş omuzlarına ulaşabilmek için kollarını yukarı kaldırmak zorunda kalmıştı. Max'in delici bakışlarını hâlâ üzerinde hissedince genç adama biraz daha sokuldu.

"Beni kırmadığın için teşekkür ederim. Beni nasıl bir dertten kurtardın bilemezsin. Ayrıca çok iyi dans ediyorsun."

Fisher, kollarındaki kadının varlığından en az Max'in varlığı kadar rahatsız olmuş görünüyordu.

"Hanımefendi." derken zorlukla yutkunabildi. "Hayatımı tehlikeye atıyorsunuz."

"Kadınlar cesur erkeklerden hoşlanır Bay Fisher. Uğrunda ölmeye hazır erkeklerden."

"Sizin için kellemi seve seve feda ederim efendim. Fakat Walker beni öldürmez." dedi ve sonra da kulağına eğilerek, "Sonsuza dek işkence eder." diye fısıldadığında Olivia neşeli bir kahkaha attı.

Göz ucuyla Max'in olduğu tarafa baktığında, Fisher'ı gözleriyle âdeta öldürmeye çalışan adamın kadehleri birbiri ardına yuvarladığını fark etmek keyfini ikiye katlamıştı. Son gördüğünden bu yana daha gergin görünüyordu ve onu böyle görmek Olivia'ya sadistçe bir zevk veriyordu.

Max, yanına yaklaşan ve muhtemelen onu azarlamakla meşgul olan Orlando'ya bile aldırmamıştı. Gözlerini onlardan bir anlığına bile ayırmıyordu.

Kollarındaki adamın dans ederken sürekli terlediğini ve kendi kendine söylendiğini fark ettiğinde kollarını Fisher'ın boynuna daha sıkı dolayıp ona cesaret vermeye çalıştı.

"Rahatla biraz Fisher. Bir ağaç gövdesine sarılıyormuş gibiyim."

"Üzgünüm hanımefendi. Böyle iyi mi?"

Olivia, bedenini yapıştırdığı adama acımaya başlıyordu doğrusu. Yine de şu anda dansı bırakmaya hiç niyeti yoktu. En azından kalp çarpıntısı geçene ve Max'in salondaki varlığına alışıncaya kadar devam etmek istiyordu ki biri bileğini tutarak danslarını böldü.

Sert bir şekilde, "İzninle Fisher." dedi Max. Sesi öngörülenden daha sakindi. "Sırada ben varım."

"T-tabii Walker."

Olivia, adamın gidişini göremeden kendini Max'in kollarının arasında bulmuştu.

Max, "Nihayet." diye fısıldadı. Fisher'a sertçe baktıktan sonra Olivia'ya dönerek. "Sonunda ait olduğun yerdesin."

Olivia hayretle adamın yakışıklı yüzüne bakıyordu. Onun ne kadar kaba biri olduğunu biliyordu ama bu ne utanmazlıktı böyle? Ah, ama adamın utanmaz ve arsız olduğunu zaten biliyordu değil mi?

"Burada ne arıyorsunuz Bay Walker? Sizinle işimizin bittiğini sanıyordum."

Max hafifçe gülümsedi. Kahretsin, adamın gülüşü neden bu kadar nefes kesiciydi?

Alçak sesi kulağına çalınan müzikten bile daha hoş gelmişti. "Ben de öyle sanıyordum Bayan Kelly. Ama yanılmışım. Yaptığım hesaplamalara göre sizden hâlâ büyük bir alacağım olduğunu keşfettim."

"Ne alacağı?"

Olivia hiddetle adama baktı. Kaşlarının çatıldığını, nefesinin düzensizleştiğini hissediyordu. Max, ona o kadar vaat dolu bakışlar atıyordu ki Olivia bir anlığına ne tepki vereceğini bilememişti. Ümit etmek istemiyordu fakat çılgın kalbi delicesine atıyordu.

"Kalbim, sevgilim. Onu hâlâ bana geri vermedin."

Olivia, midesine bir yumruk yemiş gibi irkildi. Kalp atışları göğsünü delecek gibi çarpmaya başlayınca dudakları aralandı. Sandığı şey olabilir miydi?

Sonunda onu kollarının arasına almayı ve dikkatini çekmeyi başarmıştı işte. Şu anda dünya üzerinde Max'den daha mutlu bir adam daha olamazdı.

Kadının titremeye başladığını fark etti. İnsanı sarhoş eden viski rengi bakışlarından kendini bir türlü alamıyordu.

Şu anda Olivia'yı salonda gördüğü ilk andan daha az sersemlemiş değildi. Tanrım, nasıl da harikuladeydi. Zarafeti, güzelliği ve giydiği şu muhteşem elbisenin içinde âdeta bir tanrıçaya benziyordu. Şu sersem tüllü şapkalarından birini takmıştı yine ama Max'in artık o şapkaları sevdiğini biliyordu. Onu yudum yudum içmemek, özlediği dudakları kendi ağzına çekmemek için iradesiyle savaş veriyordu.

Kadının buğulu gözlerindeki şaşkınlık yerini kararlılığa bırakınca Max aniden gerildi. Buraya gelirken Olivia onu reddederse ne yapacağını hiç düşünmemişti fakat sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Kadına delicesine çarpılmıştı ve ondan kilometrelerce uzağa gitmenin bir kaçış olmadığının artık farkındaydı.

Onu gazetecilerin arasında bırakıp gittiği andan beri bunu düşünüyordu. Olivia ile bir geleceği olamayacağına kendini ikna etmişti. Max bu ışıltılı dünyaya ait değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı.

Oysa Olivia onun tüm dünyasıydı.

Gittiği her yerdeydi. Uyumaya çalıştığı gecelerde yatağında, uyanık kaldığı saatlerde karşısındaydı. Güneşin kavurduğu çöllerde bir seraba tutulmak gibiydi ve Max artık ondan uzak duramayacağına emin olmuştu. Gerekirse onun aşkını kazanabilmek için ömrünün geri kalanını harcamaya hazırdı. Yoksa aklını kaçıracaktı.

Tren vagonunda vedalaştıkları o andan beri pişmanlık Max'in içini âdeta bir kurt gibi kemiriyordu. Kadın söylediği sözlerin hepsinde sonuna kadar haklıydı. Hatta eksiği bile vardı. Max bencil bir pislik olması, vazgeçemediği gururunun ve kabullenemediği gerçekleriyle beraber koca bir aptaldı. Üstelik korkaktı. Olivia olmadan yaşayabileceğini nasıl olmuş da düşünebilmişti? Onun sesini duymadan. Tadını almadan...

"Yanlış mı duyuyorum yoksa?" dedi Olivia tereddütle. "Beni bağışlayın Bay Walker ama bir kalbiniz olduğunu bilmiyordum."

Olivia'nın araya mesafe koymaya çalışmasını anlayabiliyordu. Max, yaptıkları yüzünden kendine küfretti. Olivia'yı incittiğinin farkındaydı ve onu kazanmak elbette hiç kolay olmayacaktı.

"Sana kaptırıncaya kadar ben de bir kalbim olduğunu bilmiyordum. Bu konu hakkında ne yapmayı düşünüyorsun?"

Olivia bakışlarını kaçırdı. Kırpıştırdığı kirpiklerinden ve yükselip alçalan göğüslerinden heyecanlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Max şu anda onu kollarının arasına daha çok çekmek için çılgınca bir arzu duydu.

Ondan ayrı kalmanın kolay olabileceğini nasıl düşünebilmişti? Yanındayken bile parmakları ona dokunmak için âdeta karıncalanıyordu.

Sonunda Olivia kirpiklerini kaldırıp ona baktı.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?"

"Aklımı karıştırmak için gelip benimle dans ediyorsun."

"Dans etmekten hoşlanıyorsun sanıyordum. Yoksa sadece İskoç dansları yaparken ve üzerimde bir kilt varken miydi?"

"Eteğin sana yakıştığını itiraf ediyorum. Ama pantolon giyen bir adamla dans etmeyi tercih ederim."

"O zaman bu geceki danslarının hepsini benimle edeceksin."

Max, Olivia'yı kollarında döndürürken ışıl ışıl gülümsedi.

"Neden?"

Olivia, adamın giydiği takım elbisesinin içinde ne kadar yakışıklı göründüğünü inkâr edemezdi. Dahası onu çıplakken de görmüş ve bir o kadar iyi görünebildiğini öğrenmişti. Gülümsemesini gizleyemedi. Kahretsin, bu adama karşı koymak neden bu kadar zordu?

"Çünkü ancak o zaman sana kendimi affettirebilirim."

"Ah, Tanrı aşkına, benden daha ne istiyorsun?"

Olivia, arafta olmaktan sıkılmıştı. Adamın kollarında olmaktan, kokusunu duymaktan tarif edilemez bir keyif alıyor olsa da daha fazla acı çekmek istemiyordu.

"Belli olmuyor mu?" dedi Max, nefesi yüzünü yalarken. "Şimdi de ben, ömrümün sonuna kadar sana Walker demek istiyorum. Bayan Walker."

Olivia bir anlığına hareket etmeyi kesince Max'in ayağına bastı.

"A-affedersin. Ne?"

"Ziyanı yok. Kendimi çok daha kötüsüne hazırlamıştım."

Max yeniden gülümseyince Olivia bir süre konuşabilecek gücü kendinde bulamamıştı.

"Hayatım boyunca ne patlayan bombalardan ne üzerime sıkılan kurşunlardan ne de kötü adamlardan korktuğumu hatırlıyorum. Senin yokluğun kadar hiçbir şey beni bu kadar korkutamamıştı Liv. Hata yaptığımı biliyorum ve senden son bir şans istiyorum."

Olivia'nın bedeni titremeye, gözleri hızla dolmaya başladı. Tanrım, öylesine şaşkın ve mutluydu ki...

"Peki ya, peşine düştüğün adam ne olacak?"

"Şu anda peşine düştüğüm tek şey sensin *sevgilim*."

"Görevin? Arkadaşlarının öcü? Almak istediğin intikam?"

"Adamın izini bulduktan sonra gerisini halletmeleri için tüm bilgileri üst makamlara ulaştırdım. Ha, bu arada trendeki kadının dilimizi bildiği konusunda haklıydın."

Olivia, kendini adamın gülümsemesine karşılık verirken buldu.

"Bundan sonrası artık istihbaratın işi."

Olivia'nın gözleri akmayan gözyaşlarıyla saydamlaşmaya başlayınca Max, yüzünü avuçlarının arasına alıp, elmacık kemiğini yavaşça okşadı.

"Yani, artık bir amacın yok mu?"

"Eğer sen de kabul edersen, bundan sonraki en büyük amacım seni sonsuza kadar kollarımda tutmak ve sen sıkılıncaya dek seni öpmek olacak."

Genç kadın yeniden gülümseyince Max iç çekti.

"Galiba bunu ben de istiyorum."

Max, Olivia'yı kollarının arasına çekerek ona sıkıca sarıldı.

"Beni affedebilecek misin bilmiyorum. Tıpkı söylediğin gibi korkağın tekiyim ben ama seni kaybetmekten daha çok değil, inan bana. Tanrım Olivia, yaptığım en büyük aptallık seni bırakıp gitmekti."

"Bunu dindar biri olduğun için mi söylüyorsun Walker yoksa beni özlediğin için mi?"

Max kıkırdayınca Olivia yaslandığı göğsünden başını kaldırıp ona parlayan gözlerle baktı.

"Sanırım her ikisi de olabilirim." dedi Max ciddiyetle. "Yeter ki benim ol. Seni seviyorum Olivia Sussan Kelly ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum."

"Ben de seni seviyorum Maximilian Alexander Walker ve hemen şimdi beni öpersen karın olmayı kabul ediyorum."

Max'in arsız sırıtışı yüzüne yayıldı. "Arzunuz benim için emirdir hanımefendi."

Olivia'nın şapkasını başından düzgünce çıkardı ve dudaklarını onunkilere mühürlemeden önce göz kırptı. "Sonunda bir işe yarayacak olmasına sevindim." diyerek yüzlerini şapkanın ardına gizledi ve kalabalık salonun ortasında onu öpmek için eğildi.

Max, Olivia'yı hiç bitmeyecek bir tutkuyla öperken çevresindeki izleyicilerden çılgıncasına bir alkış koptu. Bayan Montgommery, Joana, Orlando ve eşi Liz hatta Fisher bile alkışlayanların arasındaydı. Fakat ikili sesleri duyamayacak kadar birbirlerinde kaybolmuşlardı.

6 YIL SONRA...

Olivia omurgasında hissettiği ürpertiyle gözlerini araladı. Tüy yumuşaklığında parmaklar sırtında ileri geri geziniyordu. Uyanır uyanmaz bedeninde tatlı bir ağrı başlamıştı ve bu dokunuşlar ona ilaç gibi geliyordu. Kucakladığı yastığından başını kaldırmadan bu anın tadını çıkardı.

Max'in maharetli parmakları çıplak sırt çizgisi boyunca sürüklenirken ve elinin tersiyle geri giderken tüylerinin ürpermesine engel olamıyordu. Dudaklarının da aynı izde dolaşmaya başlamasıyla Olivia yeniden gözlerini kapadı.

Adam, sıcak dudaklarını ensesine kadar taşıdı ve saçlarının dibindeki en hassas yere minik bir öpücük kondurdu. Olivia, kıpırdamadan durabilmek için âdeta iradesiyle savaş veriyordu.

Kocasının, belindeki örtüyü acele etmeden yavaşça sıyırarak parmaklarını daha aşağılara sürüklemesini bekledi. Çıplak sırtı serin havayla buluşunca ürperdi.

Şimdi ona zevk veren eller, çıplaklığını örten tek parça çamaşırın bel lastiğinde geziniyordu. Olivia, dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırarak uyanık olduğunu belli etmemeye çalıştı fakat nefesi ağırlaşıp kalbi beklentiyle çarparken bu çok zordu.

Adam poposunun üzerindeki elini, parmaklarını açarak daha aşağılara götürürken hırıltıyla soluğunu bıraktı.

Üzerindeki iç çamaşırı, Max'in ona son aldıklarından biriydi ve poposunu örten incecik tülün üzerinde simli harflerle '*Kusursuz*' ön kısmındaki küçük üçgende ise '*Leziz*' yazıyordu.

Olivia çamaşırı giydiği ilk seferde yaşadıkları ateşli sevişmeyi hatırlayınca heyecanlanmadan duramadı. Adamın dokunmadan onu gözleriyle soyduğu anı gayet iyi hatırlıyordu. Avuç içi kadar kumaş parçasının, Max gibi bir adam üzerindeki etkisi komikti doğrusu.

Max, dudaklarını harflerin üzerinde nazikçe gezdirirken sıcak nefesi tenini yalayınca Olivia'nın aralık dudaklarından bir inleme kaçtı.

"Numara yaptığını biliyordum."

Dudaklarının teninde genişlemesiyle adamın gülümsediğini hemen anlamıştı.

"Hmm-mmm." diye karşılık verdi Olivia, iri eller onu sıkıca kavradığında.

Sonra sırtı anında yatakla buluştu ve Max'in üzerine tırmanmasıyla yüz yüze geldiler. Kocası yüzünü avuçlarının arasına alarak ona muhteşem bir sabah öpücüğü bahşettiğinde Olivia kendinden geçmişti.

"Mutlu Noeller sevgilim."

Adamın dudakları yumuşak ve ılıktı. Sesi ise seks sonrasındaki gibi ağır ve baştan çıkarıcıydı. Onu öperken ciğerlerindeki soluğu ihtiyacı varmışçasına içine çekmişti.

Olivia, kollarını boynuna dolayarak adamı kendine çekti ve öpücüğüne ruhunu da katarak karşılık verdi.

"Mutlu Noeller."

"Sabahları neden bu kadar güzel göründüğünü asla çözemeyeceğim."

"Yalnızca sabahları mı güzel olduğumu düşünüyorsun?"

"Günün her saati güzel olduğunu düşünüyorum. Özellikle yatağımda ve çıplak olduğun zamanlarda sadece biraz daha fazla."

"Şu işe bak, gerçekten çıplağım." Olivia şaşırmış gibi örtülerin altındaki bedenine baktı. "Peki, bu nasıl oldu bayım? Çünkü yatağa nasıl geldiğimizi bile hatırlamıyorum."

"Sence?" diyen Max'in kaşları yukarı aşağı oynadı.

Olivia kıkırdadı.

Max, dudaklarını dudaklarından ayırmadan bileğinin tek hareketiyle Olivia'nın sırtını yataktan havalandırdı. Kadının bacaklarının arasındaki yerini alırken ve sabah ereksiyonunu kasıklarına sürterken ona kararan gözlerle bakıyordu.

"Yine içkiyi fazla mı kaçırdım?"

"İtirazım olduğunu söyleyemem."

"Annenlerin evindeyken olmasını istemezdim. Ne kadar kötüydü?"

Şu anda göğüslerinin adamın altında eziliyor olması umursadığı son şeydi. Max'in kusursuz bedeninin altında olmak ona zevk veriyordu. Kocası dilini ağzının içine kaydırdığında dilini onunkine kenetleyerek karşılık verdi. Adamdan gelen boğuk bir iniltiyle ödüllendirilmişti.

"Çok değil. En fazla anneme sarılıp onu ne kadar sevdiğini itiraf ettin."

"O kadar da kötü değilmiş. Tara'yı gerçekten seviyorum."

"O da seni seviyor, inan bana. Diğer herkes gibi."

"Başka?"

"Hımm. Bir düşüneyim. Sanırım, gecenin ilerleyen saatlerinde babamın kucağına oturup ona kocaman bir Noel öpücüğü verdin."

Olivia, "Hayır, olamaz!" diye inleyince Max tek göğsünü avuçlayıp sıktı.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum."

"Oldukça sevimli görünüyordun." Max kıkırdadı.

"Dün gece de bana böyle güldüğüne eminim. Neden yardım etmedin?"

"Tara ayılman için sana bir kahve yapmayı önerdi ama sen beni dansa kaldırınca vazgeçmek zorunda kaldı."

"Tanrım." Olivia yüzünü ellerine gömdü.

"Neden dert ediyorsun anlamıyorum. Bu, aile arasındaydı ve eğlenceliydi."

Max sırıtmamak için kendini zor tutuyordu. Olivia ise ona kaşlarını çatarak bakıyordu. Kızdığında nasıl böyle güzel görünebiliyordu?

"Hâlâ neden çıplak olduğumuzu söylemedin?"

"Çünkü zeki bir adamım."

"Ben fırsatçı demeyi tercih ederim."

"Ve de güçlü."

"Şehvet düşkünü."

"Ayrıca seni uyandırmadan soyabilecek kadar becerikli."

"İyi olmadığın bir konu var mı senin?"

"Sevgilim. Özür dilerim ama ben her konuda iyiyim. Bunu hâlâ öğrenemediysen, seve seve sana kanıtlayabilirim."

Olivia kıkırdayınca Max de gülümseyerek onu öptü. Sakallarını yeni kesmiş olmasına rağmen, sivri uçlar tenini gıdıklıyordu ve bu Olivia'nın çok hoşuna gidiyordu.

"Ayrıca çakırkeyifken ne kadar ateşli olduğunu bilmiyorsun. Beni öyle hızlı soydun ki neredeyse elbiselerimi parçalıyordun."

"Oh! Becerikli olan tek kişinin sen olmadığını duyduğuma sevindim."

Olivia kaşlarını çatınca alnının ortasına minik bir öpücük kondurdu Max. Sonra yanağına ve yeniden dudaklarına inerken yüz hatları rahatlayarak yumuşadı.

"Çocuklar." derken kocaman bir nefes aldı Olivia. "Onların bu hâlimi görmediğini söyle."

Max başını gömdüğü boynundan kaldırmadan, "Görmediler." diyerek ona güvence verdi. "Crissy onları diğerleriyle birlikte erkenden yatırmaya gitmişti."

"Hepsi Isla'nın suçu. Ona doğumlardan sonra içkiye dayanıklı olmadığımı söylemiştim. Ve Crissy, o da elime sürekli bir kadeh tutuşturup durdu."

Max elini iç çamaşırının içine sokarak nemli bölgeyi okşayınca Olivia keskin bir nefes aldı.

"O son kadehi içmemen konusunda sana katılıyorum." dedi hırıltıyla. Tanrım, parmakları öyle iyi hissettiriyordu ki... Olivia'nın bedeni esneyerek, adamın parmağını kayganlığının içine kabul etti.

"Ah, çok iyi."

"Her seferinde çok daha iyi oluyor, değil mi?" Adamın diğer parmağı da içine girince Olivia tırnaklarını sırtına batırdı.

"Benim adıma utanmış olmalısın?"

Olivia bunu tereddüt ederek sormuştu. Max, karısının ailesiyle kurduğu güçlü bağların zedelenmesinden korktuğunun farkındaydı. Ancak Olivia kısa sürede Tara da dâhil herkesin kalbinde taht kurmayı başarmıştı. Dahası, küçük bir aile kutlamasında kimsenin onun yaptıklarını umursadığını sanmıyordu.

Olivia, kontrolünü kaybetmeye asla dayanamayan bir kadındı. Tüm sızlanmaları bu yüzdendi. Dün geceki partide içkiyi birazcık kaçırmışsa ne olmuştu yani?

Max, onun böyle zamanlarda kontrolünü kaybetmesine bayılıyordu. Olivia sarhoşken normalden daha ateşli ve cesur bir kadına dönüşüyordu. Yatakta her zaman cesur ve ateşliydi ama kollarının arasında onunla çılgınca dans eden ve kulağına edepsiz şeyler söyleyen Olivia'yı daha çekici bulmadığını söyleyemezdi.

İçkiyi fazla kaçırdığı bir seferinde, karşısında striptiz yaparak soyunmuş, sonra da ona profesyonel bir kucak dansı yapmıştı.

"Ben öyle söylemezdim."

Max dudaklarını kadının boynuna, oradan da göğüslerinin arasına kaydırdı. Ateşli anılar onu daha da sertleştirmeye başlamıştı. Ah, hayır. Olivia sabahın köründe, yanında çırılçıplak hâlde kıpırdanmaya ve ona sürtünmeye başladığında olmuştu bu. Şimdi de altında sıcacık ve hazırdı. Her zamanki gibi...

Max önce avuçlarıyla beklentiyle ağırlaşıp kabaran muhteşem göğüsleri avuçladı. Âşık olduğu kadının bedeni, çocuklarını doğurduktan sonra daha kıvrımlı hatlara sahip olmuştu ve Max, avuçlarını dolduran bu parçalarına bayılıyordu.

Sertleşen meme uçlarını başparmaklarıyla nazikçe okşayarak daha da sertleşmelerini sağladı.

Olivia nefesini tuttuğunda ise ıslak ağzını birinin üzerine kapadı. Genç kadın, belini yay gibi gererek göğüslerini adamın ağzına doğru itmişti. Max, onu iştahla öpüp yalıyordu. Bir göğsünü emerken diğerini okşuyor, ikisine de aynı ilgiyi göstermeyi ihmal etmiyordu. Tadı, tıpkı olgunlaşmış taze meyveler gibiydi.

Olivia, parmaklarını adamın gür saçlarının arasında gezdirirken, "Bunu söyletmenden nefret ediyorum ama daha fazlasını istiyorum." deyince Max hafifçe gülümsedi.

"Biliyorum tatlım. Şimdi fazla ses çıkarma da insanları başımıza toplamayalım."

Olivia'nın göz kapakları yarı yarıya kapanmıştı. Pembe dudaklarıyla günaha davet edercesine gülümseyince Max'in kalbi göğüs kafesinde takla attı.

Onu bu kadar uzun zamandan sonra hâlâ ilk günkü kadar sevebilmesine inanamıyordu. Ancak Olivia ile birlikteyken sürekli bir heyecandan

diğerine sürüklenirken buluyordu kendini. Evliliğin hiç bu kadar eğlenceli olabileceğini düşünmezdi.

Olivia Sussan Kelly Walker ile birlikte olmak; hayvanlarla dolu bir ahırda sabahlamaktı, bir çadırda gecelemekti, çağlayan bir nehirden aşağıya düşmekti ve bilmediği şehirlerde yolculuk etmekti. Onunla evlilik, âdeta cennetle müjdelenmek gibiydi. Max onu delicesine sevmekten bir gün bile vazgeçmeyecekti.

Max'in okşayan elleri dümdüz göbeğine kaydıktan sonra yerini dudakları aldı. Ilık nefesiyle göbek deliğine doğru üfledi. Kadının teni tıpkı saten gibiydi. Max ona dokunmak, onu tatmak için sabırsızlanıyordu.

Olivia'nın altında titrediğini hissetti.

"Evde bir sürü insan varken bunu yapıyor olmamız, doğru mu sence?"

"Umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" Max homurdanarak dilini göbeğinin çevresinde gezdirdi. Evin içindeki sesleri dinledi. Şu anda çarşafların hışırtıları ve dışarıdaki kuş cıvıltıları dışında hiçbir şey duyulmuyordu.

İskoçya'da kış oldukça soğuk ve sertti. Birkaç gün önce taze kar yağmış ve tüm bitki örtüsünün üzerini bir battaniye gibi kaplamıştı. Max geceden beri sönmemesi için şöminedeki ateşi sürekli besleyip duruyordu fakat şu anda ateşe hiç ihtiyaçları yoktu.

Max çıplak ereksiyonunu karısının kasıklarına doğru sürtmeye başladı. "Durmamı istiyor musun gerçekten?"

"Sakın durma!" diyen Olivia'nın sesi kısılmış, başı geriye doğru düşmüştü.

Max bunun bir davet olduğunu biliyordu. Olivia'nın baldırlarında dudaklarını gezdirirken, çoktan ıslanmış olan çamaşırını bacaklarından sıyırıp attı. Örtülerin altından çıkmadan üzerine tırmandı ve sertliğini ona doğru bastırdı.

Kadın da aynı istekle sıkıca ona sarılmıştı. Sivri tırnaklarının gezindiği sırt kasları kabarıp şişti. Max cennetin kapısına kadar gelmişti. Dudaklarını Olivia'nınkilere bastırdığında tam kadının içine girmek üzereydi ki, kapının vurulmasıyla durmak zorunda kaldı.

"Anne! Baba! Hemen kalkmak zorundasınız! Bellangere her zamanki gibi yine beni dinlemiyor. Ona sizi beklememiz gerektiğini söyledim ama hediyeleri açma zamanının geldiğinde ısrar ediyor."

Duydukları, öfkeli küçük kızları Aselma'nın sesiydi. Her zamanki gibi sorunlarının giderilmesinde onlara *acilen* ihtiyacı vardı.

Max okkalı bir küfür savurmuştu. Bunca yıldan sonra bile talihi hiç değişmeyecek miydi?

"Kapıyı kilitlemiştin değil mi?"

Kadının bir anda açılan göz bebeklerine ve gerilen bedenine öfkeyle bakıyordu. Elbette kapıyı kilitlemişti. Evinizde Aselma gibi hem çok şirin hem de sürekli şikâyet eden beş yaşında bir kızınız ve ona sorun çıkarmak için doğmuş, üç buçuk yaşında baş belası bir oğlunuz varsa, aksi nasıl beklenebilirdi ki?

Kızları Max'in saç rengine ve gözlerine sahipti ancak huyunu kesinlikle ondan almamıştı. Bazen fazlasıyla çekilmez ve inatçı olabiliyordu. Ufak oğullarının ise gözleri tıpkı annesininkiler gibi bal rengiydi ve sürekli haylazlıkla parıldayıp duruyordu. Max çocuklarına âdeta tapıyordu, fakat Tanrı aşkına, sabahın bu kadar erken bir saatinde yatağında bile huzur bulamayacak mıydı?

Bellangere'nin sızlanmasına bakılırsa o da kapıda ablasıyla birlikteydi ve kapıyı alacaklı gibi vurmadıklarında sürekli birbirleriyle tartışıp duruyorlardı.

"Ses çıkarmazsak belki kendiliğinden giderler." diye umutla fısıldadı Max.

Olivia, alnında üçüncü bir gözü daha varmış gibi bakınca umutlarının yersiz olduğunu anlamıştı.

"Max, onlar bizim çocuklarımız. Bir sorunları varsa ebeveynleri olarak çözmek zorundayız."

"Sorunları hiç bitmiyor ki!" diye sitem etti genç adam.

"Ve bizim görevimiz de-"

"Hayır, hayır, şimdi değil Olivia. Şu anda değil."

Olivia altında kalkmak için kıpırdanınca Max kaya gibi sertleşti.

"Anne! Baba! Lütfen ona bir şey söyleyin."

Max, pes bir nefes verdikten sonra kırılacakmış gibi çalan kapıya baktı. Olivia'nın gözlerinin iri iri açılmasına aldırmadan bir eliyle ağzını kapatarak diğeriyle de kollarını başının üstünde kenetlemişti.

"Şu anda dünyadaki hiçbir boktan sebep, beni senin içine girmekten vazgeçiremez."

"Aselma tatlım!" diye seslendi Max, kapının ardındaki kıza. "Kardeşinle tartışmayı hemen kesmen ve aşağıya inmen gerekiyor."

Max kendini usulca Olivia'nın içine kaydırırken inlememek için dişlerini sıktı.

"Ama baba! Henüz hediyeleri açma zamanı değil ki! Yavruları da kandırmış. Bana öyle aptal aptal bakma! Bütün paketleri senin yüzünden parçaladıklarını biliyorum."

Bahsettiği yavrular Bandit ve Tatlım'dan sonra evlat edindikleri dört yaramaz ufaklıktı.

"Küfretmemelisin tatlım!" diye bağırdı Max. *Ah, siktir. Olivia'nın içi çok sıcak ve kaygandı.* "Annen çok kızar sonra."

Max, kendini geri çekerek bir kez daha sertçe Olivia'nın içine itince, kadından gelen boğuk inlemeyi avucuyla engellemiş oldu. Göğüslerinin arasını öptükten sonra kulağına eğildi. "Bu seferki biraz hızlı ve sert olacak ama söz veriyorum telafi edeceğim." Kasıklarını ileri geri oynatmaya devam etti.

Olivia'nın arzuyla kararan gözleri tekrar kapandığında Max kendince bir ritim tutturmuştu. Max elinden geldiğince az ses çıkarmaya çalıştıkça eski karyola gıcırdıyor, dışarıda ise büyük bir cümbüş kopuyordu.

"Babaaaaa! Bellangere saçımı çekti! *Sana bana dokunma demiştim! Ben şimdi sana gösteririm."*

Max inledi. İçinde olduğu kadın onu tüm duvarlarıyla sıkıca sarmışken, kulağında kızının çığlıkları yerine kalp atışlarını duyuyordu.

"Aselma! Neden gidip büyükannen kahvaltıyı hazırlamış mı diye bakmıyorsunuz?"

Dişlerinin arasından güçlükle konuşabildi. Olivia bacaklarını beline dolayıp onu kendine çekince Max'in gözlerinin arkasında şimşekler çaktı ve omurgasından aşağıya ter boşaldı.

"Kahvaltı hazır baba! Herkes aşağıda sizi bekliyor. Neden kapıyı açmıyorsunuz?"

Kapı kolu gıcırdayıp duruyordu ve Max kendini durduramıyordu. Öylesine saf bir zevk anı yaşıyordu ki... Durması imkânsızdı.

Ah, Yüce Tanrım.

"Birazdan. *Geliyorum.* Meleğim."

Yalan değildi. Max terden nefes nefese kaldığı son birkaç dakikadan sonra Olivia'nın, kasılmalar hâlinde titreyerek boşaldığını hissedince kendi de dayanamayıp hemen arkasından gelmişti.

Kulakları uğulduyor, beyninin içinde âdeta Noel çanları çalıyordu. Evde küçük çocuklar varken hızlandırılmış seksten pek hoşlandığı söylenemezdi. Fakat bu seferki kesinlikle muhteşemdi.

Max üzerine yığılarak alnını Olivia'nın nemli alnına yasladığında kapıdaki sesler nihayet kesilmişti.

Elini yavaşça karısının ağzından çekince Olivia hızlı soluklar alarak ciğerlerini temiz havayla doldurmaya başladı. Tatmin olmuş görünmesine rağmen nedense öfkeliydi.

"Sen aklını mı kaçırdın? Bizi duyabilirlerdi."

Max, kızgınlıkla rahatlama arasında gidip gelen karısının kaş çizgilerinin arasına minik bir öpücük kondurdu.

"Ama duymadılar."

Olivia başını yastıklara atarak Tanrı'yla konuşmaya başladığında Max üzerinden kalkıp temizlendi. Üzerinde "*Ateşle yaklaşmayın!*" yazan baksırını giyerken muzırca sırıtıyordu.

Aşağıya indiklerinde dünyanın en acil problemi çözülmüş gibi görünüyordu. Tüm aile sofra başındaki yerlerini almış, çocuklar hediyelerini açmıştı.

"Sizi bekleyemedik." dedi Lennox gülümseyerek. "Çocuklar çok ısrar edince onları kıramadım."

Karısının elini tutan Max, "Sorun değil." diyerek merdivenlerden aşağıya indi. "İyi yapmışsın. Yoksa evi başımıza yıkacaklardı."

Max, onlara bakmaktan kaçınan çocuklarına aksi bir bakış fırlattı.

Saçları duş aldığı için nemliydi ve dalgalar hâlinde ensesinde kıvrılmıştı. Olivia tıraş losyonunun kokusunu son bir kez ciğerlerine çekerek yanından uzaklaştı.

"Tara, her şey gerçekten muhteşem görünüyor."

Üzerinde elma desenli mutfak önlüğü olan kadın elinde tabaklarla dönüp Olivia'ya gülümsedi.

"İyi uyuyabildin mi tatlım?"

"Gayet iyi. Teşekkürler."

Max göz ucuyla utanmış gibi görünen karısına bakıyordu. Olivia hâlâ dün gece ne kadar ileri gidip gitmediğini düşünüyor olmalıydı.

"Buna sevindim." diyen annesinin yüzü mutlulukla parladı.

Isla ve Crissy, fırından yeni çıkmış peynirli çörekleri sofraya taşırken Olivia da onlara yardım etti.

"Kurt gibi açım."

"Sen her zaman kurt gibi açsındır." diyerek takıldı ona Lennox. "Dün akşam da sofrada ne var ne yoksa süpürdün. Bu gidişle formunu korumakta zorlanacaksın gibi görünüyor."

Çatalıyla tabağını doldurmakla meşgul olan Max, "Sen beni merak etme." derken göz ucuyla Olivia'ya baktı. "Günün her saati idman yapabilirim ben. Asıl sen çiftlik işlerine rağmen biraz yumuşamış gibisin."

"Hiç de bile." diyen Lennox hafif çıkıntısına sertçe vurdu. "Bu, dün gece oldu. Birkaç güne eski hâline gelir."

"Sen öyle diyorsan." Max omuz silkti.

Kocasının dudaklarına ateşli bir öpücük veren Crissy, "Kocamla uğraşmayı kes Alexander." diyerek onu uyardı.

"O da benimle uğraşmasın."

"Tanrım, şu hâle bakın. Hâlâ küçük çocuklar gibisiniz. Ne zaman büyüyeceksiniz siz?"

Tara'nın da sofraya oturmasıyla, "Hiçbir zaman." dedi Arthur. "Asla büyümeyeceklerini uzun zaman önce öğrenmedik mi?"

Hep birlikte gülüşerek yemeğe başladılar. Çocuklar birbirlerine aldıkları yeni hediyeleri anlatıp dururken büyükler sohbet etmeye devam etti.

Tara, "Hafta sonuna kadar buradasınız değil mi çocuklar?" diye merakla sordu. Henüz torunlarıyla doyasıya vakit geçirememişti.

"Ne yazık ki Noel tatili biter bitmez dönmek zorundayız. Ekibimi haftaya yeni bir eğitim kampına sokuyorum. O yüzden hazırlıklarla ilgilenmem gerekiyor."

Max, Orlando'nun da yardımıyla büyük çaplı yeni bir güvenlik üssü kurmuştu. Devlet desteğini arkasına alarak ülkenin en sağlam adamlarının toplandığı ve liderliğini Max'in yaptığı gizli bir teşkilattı. Hedeflerinde teröristler, kanun kaçakları ve elbette katiller vardı.

Kocasının bu kadar tehlikeli işlerle uğraşmasının Olivia'yı rahatsız etmediği söylenemezdi fakat bu adamı arzuladığı şeyden kim uzak tutabilirdi ki?

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Peki, ya sen Olivia? Sen çocuklarla biraz daha kalmaz mısın? Onları çok özlüyorum. Kısa tatillerde görüşmek bana yetmiyor doğrusu."

"Bana da." diyerek ona katıldı Arthur.

Olivia, Max'e anlamlı bir bakış attı. "Aslında kalmayı çok isterdim." dediğinde, adam hafifçe bacağını sıktı. "Ama ne yazık ki bizim de gitmemiz gerekiyor. Yapacak çok işim var."

Kocasıyla ayrı kaldıkları son seferde Max'in evde deli fişek gibi dolandığı zamanı hatırlamıştı. Max seyahatlerinin birçoğunda evde mutsuz bir adam oluyordu ve hırsını zavallı kâhyası Martha'dan çıkarıyordu.

"Ponny ve Betty işleri sen yokken idare edemezler mi?" diyerek araya girdi Isla. "Sen ve çocuklarla biraz daha vakit geçirmek güzel olurdu."

Ponny'nin iyi bir işletmeci olduğu doğruydu. Edinburg'da bir süre çalıştıktan sonra Londra'ya taşınmış ve Olivia'nın şirketinde işe başlamıştı. O ve Betty oldukça sıkı bir ekip olmuşlardı. Bir barışıp bir ayrıldığı uzatmalı nişanlısı Brody ile nihayet dünyaevine girecekleri haberini bu Noel'de almayı bekliyorlardı. Ne yazık ki bekledikleri gibi olmamıştı.

Diğer yandan Betty, Tommy'nin yanma taşınmasıyla Kelly grubunun yeni açtığı ofiste genel müdürlüğe başlamıştı ve işinde fazlasıyla başarılıydı. Tommy ile evlendikten sonra bir de kızları olmuştu.

Doğrusu ikisi de Olivia'nın olmadığı zamanlarda yokluğunu aratmıyordu. Olivia asıl onsuz idare edemeyenin huysuz kocası olduğunu onlara nasıl söyleyecekti?

Göz ucuyla yanı başında oturan ve cevabını beklerken gerildiğini hissettiği adama baktı. Max kesinlikle bu fikirden hoşlanmamıştı.

"Belki başka bir sefere. Şu sıralar oldukça yoğun bir tempomuz var. Yurt dışından gelen yeni mallar ve sevkiyatlar, bilirsiniz işte."

Olivia, daha fazla saçmalamadan önce tabağındakilerle ilgilenmeye koyuldu. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordu.

"Ama siz dilediğiniz zaman bizi ziyarete gelebilirsiniz. Çok mutlu oluruz."

Neyse ki kısa bir kaş çatışın ardından Evan'ın, "Hey Alex! Geçen haftaki maçı izledin mi? Bizimkiler tam altı puan fark attı." demesinden kısa süre sonra sohbet yeniden normal akışına dönmüştü.

Kahvaltı sofrası toplandıktan sonra aile geleneği olarak rengârenk ışıklarla süslenmiş yeni yıl ağacının altındaki hediyeleri açtılar.

Üst kattaki odalarında eşyalarını toplamak üzere olan Olivia, Max'in beline sarılmasıyla irkildi.

"Durumu iyi kurtardın."

"Onlara bahane uydurmaktan nefret ediyorum."

Max eğilip karısının boynunu öptü. "Ben de karımdan ayrı kalmaktan nefret ediyorum. Benim sana onlardan daha çok ihtiyacım olduğunu unutuyorsun."

Olivia, kocasının kollarında dönerek boynuna sarıldı. Max onu sıkıca kendine yaslamıştı.

"Siz erkekler hiç olgunlaşmaz mısınız?"

"Asla." diyen Max, Olivia'nın içini eritecek bir öpücükle dudaklarını birleştirdi.

"Bir gün benden sıkılmandan korkuyorum."

"Bunun olmayacağına inanman için ne yapabilirim?"

Olivia'nın gözlerindeki ışıltı geri dönmüştü. Kocasına biraz daha sokuldu. Max'in gözleri ona aşkla bakarken adama kızgın kalabilmek gerçekten çok zordu.

"Seni çok seviyorum Max."

"Ben de seni Liv. Ben de seni seviyorum."

"Yaşlandığımızda ve cildim kırış kırış olduğunda bile mi?"

"Yaşlandığımızda ve seksi iki ihtiyar olduğumuzda bile." Olivia kıkırdayınca Max eğilip onu bir kez daha öptü. "Bugün ve gelecekte."

"Bugün ve gelecekte." diye tekrarladı Olivia.

SON

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabı bitirdiğinizde umarım yüzünüzde bir tebessüm oluşturur. Çünkü sadece bunu bilirsem daha iyilerini yazmak için motive olabilirim.

Max ve Oliva'nın yeri bende her zaman başkaydı. Onları yazarken modern dünyada size tarihi karakterleri de yaşatmak istedim. Umarım o aromayı benim kadar hissetmiş ve onları en az benim kadar sevip benimsemişsinizdir. Şimdiden vakit ayırdığınız için teşekkürler.

Aslında teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki...

Değerli yazar dostum ve editörüm Özge başta olmak üzere, kapak tasarımcım Meryem, Funda ve tüm yayınevi çalışanlarına teşekkür ediyorum. Fikirlerinize duyulan saygı, her konuda korunaklı ve öncelikli hissetmeniz, kısacası bir yere ait olmanın vermiş olduğu mutluluk bir yazar için paha biçilemez.

Sanırım bu defa doğru adresteyim.

Sıradaki teşekkürüm, ihtiyacım olduğu anda bana bir telefon kadar yakın olan, saatlerce beyin fırtınası yaptığım, yazarken tıkandığım yerlerde gece gündüz demeden beni dinleyen ve yazdıklarımı herkesten daha iyi (benden bile) anlayan can dostum Reyhan'a gelsin.

Güzel ailem, eşim, çocuklarım.

Varlığınız için her gün şükrediyorum.

İlgi ve alakasını benden eksik etmeyen, fikirlerine daima güvendiğim canım Tuğba Temel, bana güvenen ve yazdıklarımı severek okuyan yazar arkadaşlarım Hamide Yeşilyurt ve Canan Öğet, Adana'dan Safiye, Ankara'dan Şengül, Hülya, Nazlı, Betül, Nurcan... Ve dünyanın dört bir yanından adını sayamadığım, yazma kariyerim başladığı andan itibaren yanımda olan ve gün geçtikçe büyüyen SAGE TAYLORS okurları.

Attığım her adımda sizi yanımda görmekten mutluyum.

Tıpkı söz verdiğim gibi siz okumaya devam ettikçe ben yazmaya devam edeceğim.

Düş Peşime artık yeni kapağıyla, yeni evinde ve emin ellerde...

Yeni hikâyelerde buluşmak dileğiyle ;)

Sevgiler

SAGE TAYLORS

❤❤❤